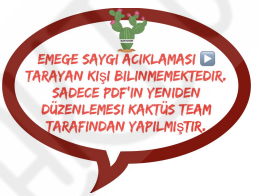
YEMİN SERİSİ - I

İKİ YEMİN BİR AŞK

MÜJDE AKLANOĞLU

KAKTÜS TEAM

OLİMPOS

İKİ YEMİN BİR AŞK
Müjde Aklanoğlu

Redaksiyon: Yasemin Nâsır Erbek
Bilgisayar Uygulama: Olimpos Yayınları
Kapak Tasarımı: Merve Kayalı Kürşat

3. Baskı: Nisan 2017
ISBN: 978-605-9609-15-9

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718
www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı ve Cilt: Sistem Matbaacılık
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 482 11 01 Sertifika No: 16086

YEMİN SERİSİ - I

İKİ YEMİN BİR AŞK

MÜJDE AKLANOĞLU

KAKTÜS TEAM

OLİMPOS

KAKTUSUN
EMEGE SAYGI ACIKLAMASI ▶️
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

KAKTÜS TEAM

Giriş

Onun geçmişi, birçok geleceği yakacaktı! Bilemedi...

Cebinden çıkardığı parlayan metal elli kuruşu, iki parmağının arasına sıkıştırıp sallayarak tuttu. Açık yeşile çalan haylaz bakışlarıyla "Yazı mı, tura mı?" diye sorduğunda, Eymen ilgisizce başını yana çevirdi. Bir erkek için hayli güzel olan koyu gözleriyle, göz ucuyla şöyle bir süzdü genç adamın yüzünü. Donuk bakıyordu duyarsız koyu kahveleri. İlgilenmiyordu, zira onunla bu sefer çekişmeyi içinde garipçe oluşan bezgin bir dürtüyle istemiyordu.

Oysa paraşütle ilk kim atlayacak, ilk kim sünger avlayacak diye hep yaparlardı bu Ali Cengiz oyununu bir zamandır. Ancak konu şu ki şimdi nedense içinden gelen tuhaf, yavan bir dürtüyle bu eyleme isteksizdi.

Yanında duran kız kızgınca koyulmuş gözlerini devirdi. O gözler ki karanlığın dehlizleri gibi sır yüklüydü yine. İki arkadaşa bakarak "Saçmalamayın!" diye incecik sesiyle, iflah olmaz hırçınlığıyla çıkıştı. Tabii ki onu yine takan olmadı. Oysa o anda düşündükleriyle tuhafça parlayan esrarlı koyu gözlerinde, daha önce hiç görmedikleri sinsi bir ışıldama belirdi!

Eymen kıza tek kaşını kaldırarak sorarcasına baktığında, gülümser gözlerini kısarak dudaklarını hınzır bir kedi gibi haince kıvırdı. Düşündüklerinin illegal dürtüsüyle, derhal geri adım attı. Hep yaptığı gibi, "Ya da ne hâliniz varsa görün!" diyerek duygularını kontrol altına alıp yanlarından törpülenmiş bir hainlikle ayrıldı. Birkaç adım attıktan sonra duraksayarak arkasını döndü. Hüsran sarmış kibirli yüzünü ikiliye çevirdi. Donuk suretindeki büzülmüş alçak dudaklar abartılıydı. Kızgındı duruşu, dahası kırgındı gözlerindeki giz dolu

garip ışıltılar. Önüne dönüp başını bezgince salladığında, dişlerini kesif bir öfkeyle sıkıyor, zihninde şekillenen agresif senaryoları alt etmeye çalışıyordu. Bu ilk değildi ama yakında nasılsa son olacaktı! Boyalı sarı saçlarını şuhça savurarak arkasını dönüp giden kızın, hırsla sert zeminde bıraktığı topuk sesleri uzaklaşırken arkadaşlarından diğeri olan genç adam Eymen'in dikkatini çekmek için sabırsızca homurdandı.

"Haydi ama!" dedi konuyu kamçılayarak. "Korkuyor olamazsın değil mi? Sen tanıdığım en delidolu, en maceraperest insansın! Senin kadar cesur biri..."

Sonra işlevsizce dil dökmekten vazgeçti, pek bir işe yaramayacağını da zaten biliyordu. Sıkılganca başını salladı Mesut. Çok sonra bam teline dokunmak ister gibi sinsice parlayan gözlerini kıstı. "Senden bunu beklemezdim doğrusu." Aklınca çanak tutuyordu sitemli kumpas kuran sesiyle.

Oysa Eymen onun oyununa gelmeyecek kadar zeki ve nitekim arkadaşının çocukça oyunlarını tanıyacak kadar olgundu. Koyu gözlerini amacına ulaşması için donukça çevirdiğinde, sert sert baktı. Bilhassa bu Mesut'un geri adım atmasına sebep olsa da inadını kıramadı. Eymen, hafifçe dudak kıvırdı. Mesut umarsızca devam etti.

"Tamam. Farkındayım biraz fazla oldu ama hadi be koçum. Bence biraz eğlenmenin kimseye zararı olmaz. Sonuçta ufacık bir deneme! Bunu senden başkası da yapamaz. Biliyorum! O çaylaklar bu kadar cesaretli değil." Dikildiği yerde ellerini ceplerine koyup omuzlarını hareket ettirdi. Kaygıyla düşündüklerine inat, biraz huzursuzca öne arkaya sallanarak ayaklarının ucunda kıpırdandı. Sır gözlerinde parlayan alçak gizler yanıp sönerken bakışlarını karşısındaki ava çevirdi. Eymen de şimdi onun baktığı yere amaçsızca bakıyordu. Oysa masum bir ceylan ürkekliğindeydi avları! Sırtını kafedeki sandalyeye iyice yaslamış ve elini kolçağına koymuştu. Mesut gelgeç gözlerini dahi kırpmadan, avına odaklanmış şahin gibi riyakâr bakıyordu. İstediğini elde edecekti.

"Bakalım sanıldığı kadar soğuk mu, anlatıldığı kadar zorlayıcı mı? Yoksa sanıldığının aksine ateşli mi! Ya da bu bize gösterilen kandırmaca, kumpas, bir oyun mu?"

"Tura!"

Tok sesi, erkeksi dudaklarından sadece baştan savmak amaçlı beklentisiz çıkmıştı Eymen'in.

Oysaki Mesut bunu anlayamadı. İstediğini almanın menfi hafifliğiyle derhal atıldı. Hemencecik elini havalandırdı. Parmaklarının arasından kurtulan metal, tırnağına sürterek tiz bir ses çıkardı. Havada fırıl fırıl parlayarak dönen para, usulca Mesut'un avucunun içine kondu. Genç adam diğer eliyle anında kamufle edip kısacık bir bekleyişin ardından elini kaldırdı ve arkadaşına dönerek, kurnaz bir bakışla gösterdi.

"Kaybettin dostum. Yazı... Ben kazandım!" Tekinsiz simasıyla şımarıkça sırıtıyor, istediğini almanın hazzıyla genç adama sataşıyordu.

Eymen yakışıklı yüzünde oluşan pervasız gülümsemesiyle ve ilgisiz bir tutumla başını salladı. Onun büyümeyen kaygısız hâline güldü.

Bilemedi! Hayatının bir metalin iki yanına yaslanarak takılı kaldığını... Anlayamadı!

Sadece... Sadece bir oyun! Ufacık, zararsız bir oyunun hayatlarına bırakacağı tahribatların anlamını ne yazık ki çok sonra öğrenecekti.

Acılarla sınanacağını, haddinden fazla olgunlaşacağını ve katı, ödün vermez biri hâline dönüşeceğini, bu oyunun seyrinin birçok hayatı etkileyip ileride omuzlarından bir ömür kalkmayacak vicdan muhasebesi bırakacağını bilemezdi!

KAKTÜS TEAM

BİRİNCİ BÖLÜM

Çözümsüz bir bilmece gibidir aşk!

Altı yıl sonra...

Genç adam elindeki anahtara bakarak asansöre geçti. Bir saattir sersem resepsiyoncu çocuğun gelmesini bekliyordu. Ahmak herif! Uyku mahmuru gözleriyle karşısında durduğunda, işten kaytarıp uyuduğunu beyhude bir çabayla saklamaya çalışıyordu. Her neyse sonunda kendine gelmişti de odanın anahtarını alabilmişti. Ahşapla kaplanmış küçük asansörün duvarına geniş omzunu yaslayıp kafasını geriye attı. Beyni bir sürü soruyla dolu, vücudu yürümekten yorgun düşmüş vaziyetteydi. Arabası da tam bozulacak zamanı bulmuştu hani! Dağın başında bulduğu bu küçük, otelden bozma pespaye yerde bile kaldığına şükreder durumdaydı. Buraya ulaşmak için, ne kadar uzun bir yol yürümüştü.

Uykusunu dağıtmak için, kaygılı kafasını hafifçe sarsıp parmaklarını gözlerinin üzerine bastırarak yerinde doğruldu. Dünkü huzursuz uykunun ve iki gündür uyuyamamanın acısını, bu gece fena hâlde çıkarmayı düşünüyordu. Dar hole çıktığında yıpranmış lacivert halının üzerinde sakin adımlarla ilerlemeye başladı. Sıra sıra dizilmiş eski ama otele göre iyi durumdaki bakımlı kapıların önünden geçerek üzerlerindeki numaraları takip etti. Aradığı kapıyı bulup açtığında, durduğu holün ışığı karanlığı yararak içeri süzüldü. Etrafı turlayan bakışlarının gördükleriyse buranın sandığı gibi kötü, bakımsız ve köhne bir yer olmadığını anlatıyordu. Ufacık oda temiz ve tertipliydi. En azından ilk izlenimi bu olmuştu. Gerçi pis bile olsa başka çaresi de yoktu şu anda... Kalacaktı.

Ortada midi boy çift kişilik yatak, kenarlarında koyu kahve es-

kitme komodin, camın önünde tekli bir koltuk ve duvar dibinde iki kapılı bir gardırop vardı. Odadaki tek lüks ise yatağın karşısındaki şifonyerin üzerinde duran 57 ekran tüplü televizyon ve muhtemelen televizyon dolabının içinde bulunan içi boş buzdolabıydı.

Yanına valizini almayarak ne kadar akılsızlık ettiğini, duşunu aldığı vakit fark etti. Duvara asılmış küçük pembe havluyu aldığında ise rengini görünce, karizmatik yüzünde tuhaf bir tebessüm oluştu. Komikti!

"Beyaz havlu koyamamışlar mı?" diye söylendi. Bedenine ufak gelen nemli havluyla, zor sığıştığı banyodan çıktı. Üzerini giyinmesi kısa sürdü. Lâmbayı kapattı. Odayı, gecenin vurduğu ay ışığı yeterince aydınlatıyordu. Yatmadan önce bir süre, ince tülden görünen karanlık gökyüzüne baktı. Odası yüksekte olduğu için, karanlık odasına hafifçe ayın şavkı vuruyor, rüzgârın melodik uğultularını içeriye mistik bir ezgi hâlinde sunuyordu. Genzine tuhaf bir koku yayıldı. Yastıktan yayılan efsunlu bir yumuşatıcı kokusu diye düşündü. Büyülü bir tılsım... Bilinçsizce burnunu yastığa sürtüp iliklerine kadar işleyen garip kokuyu derince içine çekti. Tuhaf kokuyordu. Daha önce hiç algılamadığı kadar eşsiz ve muhteşem... Rahatlatıcı bir tılsımı vardı. Cama bakan yorgun gözleri biraz daha oyalandıktan sonra, daha fazla dayanamayıp huşuyla sarsılarak yavaşça kapandı. Karanlığın içine süzülen ruhuyla rahat bir uykuya dalarken bedeni, hayatın onun hakkında aldığı karardan habersiz savunmasız benliğini, dinginliğin içinde hükümsüzce kaybetti...

İKİNCİ BÖLÜM

Kendini ne kadar büyük görürsen gör...
Sadece gözümün gördüğü kadarsın...

"Şunları da düzenleyince çıkabilirsin."

Genç kız önüne doğru nazlıca düşen, al tenine tezat oluşturan kömür karası perçemlerini kulağının arkasına çabucak tıkıştırıverdi. Oflar gibi hareket yapınca yanağındaki gamze gamla içeri çöktü. Üzerine eğildiği valize son kıyafetleri de yerleştirip kapanması için biraz baskı uyguladı. Bugün bu kaçıncı valizdi yerleştirdiği. Yorgunluktan ayak tabanları acıyor, vücudu ince ince, usulcacık sızlıyordu. Şimdi bir de bu eksikmiş gibi valizin başında uyuyası gelmişti. Yorgunluğun verdiği bitkinlik üzerine dağ gibi yenge eziyeti çökmüştü. Yanında bir hareketlenme oldu. Yengesi omzuyla onu kenara ittirdi. Bir de teşekkür edeceği yerde fütursuzca yüzünü ekşitiyor, kendisini okşayan elden tamah eden bir hayvan gözüyle, yılan gibi yandan yandan ona, ters ters bakıyordu.

"Çekil şuradan uyuşuk... Kırk saatte kapatamadın bir valizi. Ancak yiyip içip gez sen, sünepe!"

Oysa aşağılayıcı sözün nereye varacağını daha elindeki valizi çekiştirirken anlamıştı kız.

Kadın, hafifçe hırçınlaştı. "Elin işte, gözün oynaşta! Çok yüz verdik sana! Kendine gel, kızdırma beni. Bu sünepelikle ne yapacağım seninle, o da ayrı zaten."

"Yenge..."

"Sus!"

Susmuştu. Dahası, kesilmeyen hakaretler ve aşağılamalar! Oysa o sırada kız, zaten bir saattir uğraşıp zorlayarak valizi kapamaya

çalışıyordu. Evdeki her şeyi getirmişti! Buraya gelmek en çok akıl kethüdası yengesinin işine yaramıştı. Mantığına düşen hinlikle ve sıraladığı uyduruk bahaneyle, evde ne var ne yok yıkatıp genç kıza ütületmişti. Oysa buraya geleceklerini duyduğunda nasılda bir gafletle sevinmiş, hakkı olmayan mucizeleri diler gibi ne hayaller kurmuştu kız. Elbette ki hüsranla biteceğinden habersizdi!

Evde, zaten canı çıkıyordu. Ömründe ilk defa ayaklarını uzatıp dinleneceğini, boş vermişlikle keyif çatacağını düşünmüş fakat yanılmıştı. Zeki yengesi, evi buraya taşımakta fazla gecikmemişti. Oysa o gün, evi böcek bastı diye nasılda sevinmişti. Şimdi keşke basmasaydı diye üzülerek hayıflanır hâle gelmişti. Lanet böcekler nereden çıkmıştı ki! En azından evdeyken akşam yatağına bu kadar yorgun yatmıyordu. Hani, yaptığı işler belirliydi.

Yengesi, hantal vücuduyla kıza yaklaşıpkıçıyla ileri iteleyince Peri geriye doğru bir adım attı. Derin bir nefes aldı. Sakin olmalıydı. Her zamanki yaptığı şey değil miydi zaten. Konuşmamak için, dişlerini bezgince sıkarken bir, iki saniyeliğine yılgın gözlerini etkisizce kapadı. Biraz daha eziyet etmeye devam ederse, kesin olduğu yerde bayılacak ya da avazı çıktığı kadar veryansın edecekti. Artık gücü de sabrı da kalmamış, tüm takati tükenmişti. Bu kadının ne istekleri ne de hakaretleri bitiyordu. Aksine bir de her gün yerine yenilerini ekleyerek geliştiriyordu. Bakışlarını diğer valize çevirdi. Ah, şimdi söylenmesini hiç çekemezdi! Gücü yetmemesine rağmen ağır valizi, kapının yanındaki duvarın dibine sürükleyerek yerleştirdi.

Yorgun bakışlarını iri yapılı yengesine çevirip halsiz çıkan sesiyle, "Yenge, ben artık gidebilir miyim?" diye sormuş bulundu.

Yaşlı kadın, tombul suratını memnuniyetsizce bir tavırla yıkıp gözlerini kibirle süzdürerek "Aman kaç... Hemen git yat... Tavuk!" dedi.

Valizin fermuarını çekince, cam kenarındaki koltuğa ilerledi. Sanki tüm gün o yapmış gibi her işi, ayaklarını önündeki küçük sehpaya apalakça uzattı. Umarsız kişiliğine yaraşır şekilde huysuzca homurdanmayı da ihmal etmedi.

"Bu ne böyle... Hayatım sizin arkanızı toplamakla geçip gidiyor. Çok yoruldum ve sizden de bıktım!"

Saçlarını geriye havalandırıp başını çiçek desenli koltuğun tepesine dayadı. İşkence etmek isteyerek elini şakaklarında gezdirdi bir müddet ve sürekli hayıflanarak saçmalamaya başladı. Bir zaman sonrada merhamete gelmiş olacak ki vicdansız yüreği, onun cevabını ayakta bezgince bekleyen genç kıza isteksizce söylendi.

"Tamam. Git madem. Ama sabah erken kalk. Yoksa gelir yanına canına okurum."

"Olur, yenge." diyerek bir sevinçle, hemencecik atıldı Peri. Masum gözleri sonunda bitti gibilerinden canlanarak parladı. Arkasını dönüp kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki kulağında yine onun kibirli sesi yankılandı.

"Peri!"

Sabır Yarabbi! Ya selamet!

Peri omuzlarını sarsakça düşürüp derin aldığı nefesini sıkkınca dışarı saldı. Topuklarının üzerinde bezgin arkasına döndü. *Yine ne isteyeceksin,* der gibi üzgünce yakardı. Bütün gücünü harcayarak sesine kayıtsız bir hava vermeye çalıştı. "Efendim yenge!" Zor olsa da her zamanki gibi saygısını koruyordu.

Yaşlı kadın fütursuz eliyle valizi işaret etti. "Şu valizi yataktan indir, öyle git. Ben bu yorgunlukla kalkamam valla, zaten tüm gün canım çıkmış. Onu da hallet öyle ne hâlin varsa gör!"

Peri bıkkın geri dönüp, orta boy valizi hızla diğerlerinin yanına koydu. Yengesinin tekrar bir emir vermesine fırsat vermeden kapıya atıldı. "İyi geceler yenge."

Bu kadın, her gün Çin işkencesine yeni bir yön çiziyor, kumpasçı ufkunu her geçen saniye biraz daha genişletiyordu. Her daim yeni bulduğu işkence icatlarıyla, sadistlere yakında fark atacak, hepsini sollayacaktı. Eli hâlâ kapının tokmağındayken, biraz nefes alma ihtiyacı hissederek duraladı. Sırtını kapının sert zeminine yasladı. Kafasını geriye atıp rahat bir nefes aldı. Yorgunluktan yanan gözlerini birkaç saniyeliğine kapasa iyi olacaktı.

Lale de ortalarda yoktu zaten, *yatmıştır,* diye geçirdi içinden. O da yorulmuştu hâliyle. Yine her zamanki gibi dişlerini sıkıp "Geçecek Peri... Az kaldı, sabret!" diyerek kendini telkin ederken kollarını tutan kıskaç gibi elle yerinden sıçrayarak korkuyla gözlerini açtı.

Kim olabilirdi ki zaten? İti an; çomağı hazırla!

Baharı kıskandıran yeşil bakışlarını, kolunu tutan iri ve zayıf ele çevirdiğinde, bakışları hiddetle koyulmaya başlamıştı. Hayata isyan eder gibi, gözlerinin içinde kasırgalar patlarken kısılmış bakışlarını karşısındaki elin sahibi olan genç adama hırçınca çevirdi. Bundan hoşlanmadığını, yüzünde oluşan müsamahasız nahoş bir ifadeyle belli ediyordu. Kolundaki eli, tiksinerek silkeledi. Sanki dokunduğu yere veba saçılıyormuş gibi ürpererek benliği, kendini korumaya almaya çalıştı. Ama o bırakmadı. "Bırakır mısın kolumu?"

"Tabii ki bırakmam!"

Uzun boylu ama zayıf, mavi gözlü, teni güneşte gezmekten yanmış adam, gülen gözleriyle onun yaptığı bu harekete alışık olduğunu belli edercesine arsızca sırıtıyordu. Parlayan gözleri genç kızın üzerinde fütursuzca dolaşırken edepsiz bakışlarını buluşturdu onun kasvetin sardığı yeşillikleriyle. Ve ardından küstahça göz kırptı.

"Buralarda beni mi bekliyorsun tatlım? Söyleseydin, daha erken gelirdim."

Bu tepkiye öfkelenen Peri, hiddetle kolunu çekmeye çalışırken onun kıskacından, ihtiyatlı olmayı beceremediği sesiyle kızgınca söylendi. "Ne münasebet Fırat Abi, odama gidiyordum. Sadece biraz dinlenmek için durdum burada. Eğer kolumu bırakırsan, hemen gitmek istiyorum. Lütfen! Çok yorgunum zaten."

Sesindeki incecik yalvarmayı sezse de Fırat, kızın kolundaki uzun parmaklarını sıklaştırdı. Cezalandırarak narin tenini sımsıkı kavradı. Bakışlarıyla onu bırakmayacağını sessizce dile getirip sözsüz bir şekilde küstahça tehdit etti. Peri'nin kolu yarın yine moraracaktı, bu kesindi. Üzerinde kurduğu kasıntı baskıyla, ürkütesi narsist egosuyla ondan güçlü olduğunu ispatlama girişiminde bulunuyordu yine pislik! *Ben istemeden, sen hiçbir yere gidemezsin,* mesajını veriyordu. Kolunu kendine çekerek genç kızı odasına yönlendirdi. Peri isteği dâhilinde olmaksızın -zorbaca- güç kullanılarak odasına yürütülmeye başlanmıştı. Onun kolları kendi omuzlarına değdiği an, ürkekçe kendini geriye çekmeye çalışıyordu.

Fırat'ın dudakları kibirle büküldü. "İyi. Ben seni götürürüm odana. Bu saatlerde buralarda tek başına dolanma. İti var, uğursuzu var!"

Peri içinden *aynı, senin gibi,* diye geçirdi.

Diğer taraftan da kolunu onun tutuşundan kurtarmak için mutlak bir güç sarf ediyordu ama nafile! Başarılı olamadı. Öyle görünüyordu ki Fırat'ın fikrini değiştiremeyecekti. O da suyuna gidip dikkatini dağıtarak kurtulmayı denedi.

Bütün gücünü harcayarak sesine kaygısız bir hava vermeye çalıştı. "Ya, bıraksana abi kolumu! Zaten odam iki kapı ileride, ben kendim giderim. Canım acıyor, lütfen. Hem, ne olacak ki!"

Genç adam onun cılız itirazlarına kulak asmıyor, aksine bir de kafa tuttuğu için tutuşunu daha da sıkılaştırarak cezalandırıyordu. Canının yanmasını umursamadığını zaten biliyordu Peri. Bu tahrikçi zorbalıklar fena hâlde canını sıkıyor olsa da çaresiz sesi çıkmıyordu. Lakayt tavrıyla konuşması ise genç kızı hepten delirtiyordu. Ne fena biri olmuştu bu çocuk öyle kaygısızca neler yapmaya çalışıyordu!

Sıra sıra kapıların önünden ilerlemeye başladılar birlikte. Arada, onun uzun adımlarına uyum sağlamak için geniş geniş adım atıyordu. Hayli geç bir vakit olduğu için, ortam fazlasıyla sessizdi. İncin top oynuyordu! Çaktırmadan ürkek gözlerini etrafta dolaştırıyor, korkudan pelteye dönen titrek bacaklarını zoru zoruna hareket ettiriyordu. Her bir adımda kalbinin atışı daha bir kuvvetli baskı yapıyordu bedenine.

Kız inatçı bir tavırla çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. "Geç oldu. Bu saatte herkes uyuyor. Abi lütfen bırak kolumu! Zaten yarın eve gideceğiz. Müsaade edersen, biraz dinlenmek istiyorum."

Genç adamın çipil gözlerinde şeytanca bir ışık yanıp söndü. "O kadar geç değil Gül Peri." Gerçek adını duymak genç kızın bütün sinirlerinin gerilmesine neden oldu. Bu ihtardı! Fırat, yumuşak bir sesle sözlerini sürdürdü. "Hem uyuduklarını elbette biliyorum! Belki biraz laflarız dedim. Artık bizim hakkımızda konuşalım ne dersin? Gün boyu vaktin olmadı ama şimdi müsaitsin. Peri, biz sözlüyüz!"

Yandan, uyarıcı sert bir bakış attı kız bu sözlerin üzerine. Bu adamdan nefret ediyordu. Yüzünde buz gibi bir ifadeyle "Sen de biliyorsun ki değiliz. Ben, bunu onaylamıyorum!" diyerek bu yakıştırmayı kati suretle kabullenmediğini belirtti.

"Senin onayına ihtiyaç duysaydım, elbette ki bunu da yapardım.

Fakat gerek yok. Artık bu konuşma için çok geç. Babamın sözü üstüne söz mü söyleyeceksin Peri?"

Peri, Fırat'ın içinde şuursuzca kaybolduğu yitik bir cennetin, o büyülü dünyasının ta kendisi olmuştu. Fırat artık ondan başka bir şey düşünemiyor, hayatlarını kafasında olmasını istediği gibi canlandırıyor ve bu başkalaşım var gücüyle bütün yaratıcılığını ortaya dökmesini sağlıyordu. Yanında olmayan, erişilmez Peri onun sığ tutkusunu ve zehirli saplantısını körüklüyordu. Reddettikçe çoğalıyordu saplantısı. Onun hakkındaki düşüncelerinin yansıması olan hayalleri fazlalaşıyordu. Kısaca artık her yerde Peri vardı, Fırat ondan kaçamıyordu. Aklında, hayallerinde, geleceğinde, yatağında, yüreğinde ve rüyalarında... Tüm bunların tek kraliçesi oydu! Nasıl abi derdi? Sinirli bakışlarını fırsatçılıkla yönlendirip tehditkâr bir şekilde hükmederek genç kızı huzursuz etti. Keskin mavi gözleri koyulmuş, içindeki deli dalgalar hırçınca parlıyordu. Peri onun gözlerine ürkekçe bakarken Fırat onun göz bebeklerinin içinde kısa biran alev parlaması gibi ışıltıların geçiştiğini fark etti. Fakat bunu görmesine rağmen pek de aldırış etmedi.

"Bana bir daha *abi* demeni sana yasaklamıştım Peri! Hatırladın mı? İnadına mı yapıyorsun bunu? Bir daha duyarsam..." Dişlerini gıcırdattı. Sesi koyulmuş, boğuklaşmıştı. "Senin o tatlı dilini koparırım." Her ne kadar usulca bir tebessümle söylese de bunu, yaptığı gerçekçi bir tehditti ve fırsatçı gözleri dudaklarına apaçık bir terbiyesizlikle kaymıştı. *Sapık!*

Oysa o sırada Peri'nin çınlayan kulakları onu duysa da gözleri ürkekçe kimse olmayan koridor boyunca, korkuyla dolaşıyordu. Göz bebekleri temkinle titreşip irileşirken ona inat kirpikleri tabansızlık ederek kelebek kanadı gibi kırpışıyordu. Sadece kirpikleri mi? Bedeni ve tüm tüyleri de dertli bir dürtüyle titremeye ve havaya dikilmeye başlamıştı. Hiç kimsecikler yoktu. Bu berbattı! Lanet olasıca otelde, hiç mi bir insan olmazdı? Kimse mi dolaşmaz ya da odasından dışarıya çıkmazdı? Ne olurdu sanki biri köşeden ya da odalardan çıksa! Kahrolası kabadayı, karabasan gibi üzerine çökmüştü. Her adımda kalbi dehşete kapılıp korkuyla deli gibi atıyor, bir kuşun kafesini zorlaması gibi çılgınca kendini paralıyordu. Kısacık yol, bir ömür

olup uzandı kaldı önünde. İhtiyatla atan kalbinin sesini, kulaklarında uğultular hâlinde çaresizce duyuyordu. İçini usul usul bir korku sararken yutkunmaya çalıştı. Boş bulunduğu bir anda kolunu Fırat'ın elinden çekti ve bir adım geri gitti.

"Bunu istediğimi sanmıyorum."

Soğuk bir gülümseme aydınlattı adamın yüzünü. "Neden inat ediyorsun güzelim? Senden, sadece sohbet etmek için biraz vakit istiyorum. Sevişmek için değil! Benimle biraz vakit geçirmen zor değil."

"Ben istemiyorum!"

Özellikle merak ettiği tek bir şey vardı Fırat'ın, bunu her düşündüğünde içini acıtıyor, ufacık kurtçuklar gibi durmadan beynini kemiriyordu. Yoksa bu kızın bir yavuklusu mu vardı? Yolunu beklediği birisi, kalbini, ruhunu verdiği birisi? Pek çokları için kronolojik bir ayrıntının ötesine geçemeyecek olan bu soru, onun için müthiş bir önem taşıyordu. İçini yiyen bu kuşku, sonunda gerçek bir saplantıya dönüyordu.

"Peri... Dik kafalılık ediyorsun. Sadece biraz muhabbet edeceğiz, hepsi bu!" Edepsiz şeyler düşünen genç adam, masum görünmeye çalışan sinsi bir şeytan gibi hafifçe gülümsedi. Şu hâli hain bir yılan gibi, insanın içini donduruyordu.

Kız ürkekliğini saklayan bakışlarını cesurca Fırat'a çevirdi. Lebi derya gözleri öldüresiye kızgın bakıyordu. İçinde titreşen ürkek kıvılcımlar harlanarak artıyordu. Ona karşı öğrendiği bir şey varsa, o da suspus olup korktuğu zaman üzerine daha çok geldiğiydi. Korkusunu tabansızca kullanıyordu. Onu, bununla tehdit ediyordu. Aldırmazlıktan gelecek, sindiğini belli etmeyecekti. Bunu yaparsa... *Allah'ım birisi gelsin ne olur, birisi gelsin!* İçinden avazı çıktığı kadar bağırıyor, dışından sessizliğini koruyup lâl olup susuyordu. Sinirli bakışlarını karamsarca aşağı indirdi. Aciz olmak, ne zordu! Sahipsiz olmak ne kötüydü!

Onun bu korkak hâliyle Fırat'ın zayıf boynu gerilmiş, şah damarı morararak hızla atmaya başlamıştı. Heyecan! Haz! Tutku!

Kız bunu görmesine karşın, güçlü olmaya zorladı kendini. Gözlerindeki meşaleler titreşerek yanıyordu. Sanki gecenin ayazında,

rüzgâra karşı koyarcasına, korkunun körüklediği öfke tılsımlarıyla harlanarak parlayıp korkusuna savruluyordu. Her ne kadar altına edecek kadar korkudan ölse de önünde vakurca durdu ve kafa tutan gamzeli narin çenesini nispeten kaldırdı.

"Eğer hemen gitmezsen, amcamı çağırırım abi! Bağırıp bütün milleti buraya yığarım. Biliyorsun... Yaparım! Şimdi hemen git lütfen. Küçük düşürme ailemizi. Daha fazla rezalet çıkmasın. Aptal olma!"

Genç adam aldırmazca uzanıp kızın omzundaki saçları hafifçe okşadı. Peri bir adım gerileyerek bu temasın önünü kapadı. Fırat ona sakince bakıp ellerini ceplerine koyarak çöküк omuzlarını umursamazlıkla hafifçe silkeledi. Bunu kale almadığını göstererek tasasızca söylendi. "Hadi çağır! Ne diyeceksin? Nişanlımdan gel beni kurtar amca mı? Yapma Peri! Babam bile artık bizi evlendirmeyi düşünürken senin bu yaygaracı tavrın kime güzelim? Şu abi lafını da bir daha edersen bunu sana fena ödetirim, haberin olsun! Boşa konuşmuyorum, biliyorsun!" İşaret parmağını atarsızca uzatıp tehditle salladı. "Eğer bir daha bana abi dersen!" Dişlerini gözdağı vererek kızgınca sıktı, arasından kısıkça derinden gelen bir nefesle tısladı. "Dilini kopartırım! Duydun mu? O çokbilmiş dilini kopartırım! Çok konuşma, bana da kafa tutmayı kes!"

Kızın kaçabileceği bir yer yoktu! Onun için bu davranışını sadece öfkeli bakışlarla cevaplamak istedi ama başaramadı.

"Ama... Ama..."

İtirazı havada asılı kalan genç kızın tüm hücrelerini sinsi bir yobazlık esir alırken öfkesi gözlerinden taşan bakışlarından okunuyordu. Korkusunun birazda olsa cesarete dönüşmesi işte bu çok uzun sürmedi. Her bir zerresi *senden nefret ediyorum,* diye haykırıyordu karşısındaki adama. Lâkin o pek de aldırış ediyormuş gibi durmuyordu. Anlamıyordu mercimek beyni! Ne kadar söylerse, ne kadar uzaklaştırırsa kendinden, bir o kadar hırs yapıyordu. Takıntı derecesine getirmişti sapkın düşüncelerini. Sevgi sandığı saçmalığı, manik depresif bir biçimde sindirmişti duygularını. Her daim, onu yalnız yakalamak için fırsat kolluyordu. Oysa Peri bütün şeytanlığını, kendini tenha bir yerde kıstırtmamaya sarf ediyordu. Hokka burnunu

cesurca yukarı kaldırdı ve sonsuz gelecekmiş gibi hissettiği birkaç saniye baktı. Soğuk, buz tutmuş bakışlarıyla karşısındaki istekli genç adamın arzulu gözlerini korkusuzca karşıladı. Sesi tekdüze çıkmıştı.

"Bunu yapmayacağım." Genç adamın yüzündeki şaşkınlığı fark edince, cümlesini gitgide zayıflayan bir sesle tamamlanmıştı. "Asla yapmayacağım!"

Fırat kendini tam bir budala gibi hissettiğinden, kaşlarını sertçe çattı. "Peri bana kafa tutmayı bırak. Boşa kürek çekiyorsun güzelim." dedi havadan sudan konuşur gibi. "Sonu belli bu işin, inat etme, gel anlaşalım. Sen de üzülme, ben de çabalamayım. Eninde sonunda benim olacaksın! Daha başından belliydi kaderimiz. Sen bana yazılmışsın."

"Asıl sen boşa çabalıyorsun, kafana saçmalıkları yazmışsın. Olmayacak bir duaya âmin diyorsun. Olmayacak... Sonu yok bu işin... Neden anlamıyorsun?" Cansızca çökmüş, narin omuzlarını cesurca dikleştirmişti. Karşısında dimdik, dipçik gibi durdu. Tiz çıkan kararlı sesiyle vurgulayarak mırıldandı. "Hayır! Bu kelimenin neresi anlaşılmıyor abi! Bak, heceleyerek söylüyorum. Ha-yır..."

Bu imalı sözler, genç adamı hiç etkilememişti. Rahat bir tavırla, "Belki hayırı cevap olarak kabul etmiyorumdur. He Peri! Bunu düşündün mü hiç?" diye soğuk bir sesle sordu. "Asıl soru? Sen bizi hiç düşündün mü olmalıydı?"

Bu sualle kız, ürkerek geriye bir adım attı. İçine, derince kasvetin sardığı soluklar çekip panikleyerek iç geçirdi. Fırat aldırmadı gerilemesine, aksine sakince yanına yaklaşıp gözlerini dudaklarına sapkın bir rahatlıkla dikti. Genç kız onun baktığı yeri hissedince, nefesi genzinde sıkışıp buz tuttu, tıpkı bedeni gibi. Dudaklarını birbirine bastırıp sakladı. Dudağının arasına sıkışmış kelimeler çakıl taşı gibi canını yaksa da acı acı yutkundu. Onu öfkelendirmekten korktu.

Bu korkak, sinik tutumdan hoşnut olan Fırat hazla sırıttı. Gözlerindeki ürkekliği, ona karşı olan biçareliğini hazla izledi. Sonrada kolundan tutup tekrar odasına sürükler gibi yürütmeye başladı. Bunu zaten hep yapıyordu. Ne zaman yalnız yakalasa, sonu hep böyle oluyordu. Bu sıralar iyice azıtmıştı. Artık Lale bile kurtaramıyordu elinden. Fırat eskisi gibi değildi! Ailesizliği, sahipsizliği, en çok onun

işine yarıyordu. Birilerinin arkasında olmadığını bilmek, Fırat'ın kibirle karşısında güçlü kalması için en büyük unsurdu. Daha çok kendine güveniyor, akılsızca uydurduğu nişan saçmalığının arkasına, kişiliksizce sığınıyordu. Her köşe başında, boş bulduğu her an onu edepsizce sıkıştırıyordu. Bir kuzene yakışmayacak ayıp tutumlar içindeydi. Nefret ediyordu ondan ve yapmaya çalıştıklarından! Neden kimse anlamak istemiyordu? Bunu defalarca söylemesine rağmen, niçin hâlâ ısrarla peşinden ayrılmıyordu? İstenmediğini anlamak bu kadar zor muydu? Lanet heriften bıkmıştı!

"Şaşkın hâlin çok tatlı Periciğim. Ama beni zorluyorsun. Evlenince alışacaksın. Söz, seveceksin beni... Tıpkı benim seni sevdiğim gibi seveceksin!" Sesi hâli hazırda istekliydi. Neredeyse arzu ettiği şeyin olacağına emindi. Peri olduğu yerde birden durdu. O durunca, Fırat da durmak zorunda kaldı. Başını çevirip yukarı kaldırarak ona usançla baktı. Gözleri yılgındı. Güzel gözleri kederliydi. Öfkesinden derince soluduğundan, dolgun göğüsleri hafifçe kalkıp iniyordu.

"Ölürüm de seninle evlenmem, anladın mı? Eğer bir daha bu konuyu açarsan, giderim." dedi aniden. Bu bir tehdit değil, gerçeğin ta kendisiydi. Cidden buralardan gitmek, kurtulmak istiyordu istemesine ama bunun olmayacağını da bal gibi biliyordu. "Seni istemediğimi her seferinde söylüyorum!"diye parladı. "Bak abi diyorum... Bunu anlamak bu kadar mı zor? Yapma! Ne kendine ne de bana yapma! Aynı evde büyüdük, aynı sofrada oturduk, birlikte yaşadık, daha ötesi var mı? Biz bir ömür yüz yüze bakacağız. Sen benim abim ol, ben de senin kardeşin. Olması gerektiği gibi..." Şimdiye kadar hiçbir erkeğe yalvarmamıştı. Ama bu adama yalvarıyordu işte.

Fırat'ın gözleri hoşgörüsüzlükle parladığında, sözleri hiddetini arttırmış, bir katman daha yükseltmişti.

"Bu saçma sapan şeyleri de yok say... Olmayacak! Hiçbir zaman senin olmayacak bir kadını, neden bu kadar çok istiyorsun? Lütfen! Ben anlatmaktan yoruldum, sen dinlemekten yorulmadın mı? Hep aynı şeyi yapıyorsun! Bunu niye yapıyorsun abi? Aramıza aşılması imkânsız engeller çıkarıyorsun. Bana eziyet etmek hoşuna mı gidiyor? Gururun mu okşanıyor aciz gördüğümde?"

Güzel gözleri dolmaya başlamıştı. Peri söyledi, Fırat sustu! An-

cak yüzünde gram ifade değişmesi olmaksızın dikildi. Aksine bir de kızı isyanlara sevk eden bir sakinlikle yüzüne baktı ilgisiz hâliyle. Peri'nin içinde, derinlerindeki kızın feryat figan bağırmasını, çığlık çığlığa haykırmasını sağladı. Sanki bu adam onunla konuşmuyormuş da bir duvarla konuşuyormuşçasına aldırmazca suspus davranıyordu. Bu da yetmezmiş gibi, umursamaz hâlde kafasıyla kapıyı gösterip "Hadi aç kapıyı, çok konuşma. Senin dilin fena uzadı. Belki seni içeride ikna edebilirim. Biraz konuşalım, fikrini değiştireceğim söz. Sadece kendini kasmayı bırak!" derken dudağının kıyıları sinsice kıvrılıp hafif bir sinirle seğirmişti.

Onun düşündüklerini hisseden kızın dizlerinin bağı çözüldü.

"Hem sen benden böyle kaçmaya çalıştıkça..." Başını usulca salladı. Mavi gözleri usulsüzce art niyetle parladı. "Bu beni daha çok kızdırıyor Peri ve aynı anda daha çok tahrik ediyor. Böyle konuştukça da sinirim katlanıyor. Kim veriyor sana bu akılları? Bırak da biraz konuşalım. Bilemezsin Peri! Belki senin bana olan tavrında değişir böylece! Bana karşı çok fazla ön yargılısın. Söz fikrini değiştireceğim. Ön yargılarını yıkacağım. Sadece bir şans tanı bize. Yaklaşmama, dokunmama izin ver."

"Vermem!"

"Vereceksin!"

Fırat'ın sözleri havaya buhar olup karışırken genç kızın ensesine doğru soğuk bir ürperme yürüdü. Kendini öyle çaresiz hissetti ki en ufak bir olasılık ya da bir kıpırdama olsa, bu fırsata dört elle sarılıp kurtulmaya çalışırdı. Fikri değişecekmiş! Bunu nasıl düşünürdü? Böyle bir şey mümkün değildi. Bu fikirlerin değişimi olur muymuş? Dünyada bir tek o kalsa yine de dönüp bakmazdı! Hem abisi gibi görüp hem de nefret ettiği bir adamla evleneceğine ölürdü daha iyi! Eğer böyle bir şey olursa, canına kıyardı ama onunla asla evlenmezdi. Bu hor gördüğünden değildi, ağabey gibi gördüğündendi.

Başını geriye attı. Dik dik baktı. "Değişmeyecek!" dedi keskin sesiyle. "Benim fikrim hep aynı sabitlikle kalacak. Sen de bunu kabullen. Bu şekilde kendini alıştır. Kimseyi de kandırma. Sıkıldım artık bu konunun sürekli gündeme gelmesinden. Bırak peşimi, olmayacak."

"Peri... Aç kapıyı!" derken dişlerini sıkıyordu Fırat. Sıkılmıştı. Fakat aynı anda gözleri de arsızca parlıyordu. Genç kızın bakışları onun baktığı yere kayınca, hızla aldığı nefes ciğerlerinde dondu. Adam ayan açığa dolgun kırmızılıklarına haince bakarken uyuşukça kaşlarını çattı. "İçeride seni ikna etmenin yolunu deneyeyim. Çok zevkli olacak."

"Hiç sanmıyorum! Ne seninle oturup konuşmak ne de bu konu hakkında fikir üretmek istiyorum. Olmayan bir şey hakkında konuşulmaz. Abi kardeş arasında bunlar konuşulmaz. Ayıp, günah! Allah korusun bu düşüncelerden bizi! Sen nasıl olur da beni o gözle görürsün? Hiç mi ahlak yok sende?" Yüzünün şekli kendiliğinden tiksindiğini belirtmişti. "Git buradan. Sen benim kuzenimsin. Aptal aptal konuşma! Seni sevmiyorum işte, hiçbir zaman da sevmeyeceğim. Kendini kandırmayı kes, saçmalamayı da!" Güzel başını kızgınca, isyan edercesine salladı. "İs-te-mi-yo-rum. Anladın mı?" Elini havada sallayarak onu savuşturmaya çalıştı ama aniden duyduğu şeyle dondu kaldı.

"Seni öperken nasıldım Peri?" Adamın yüzündeki gülümseme birden silinmişti. Onun söylediği şeyle, Peri dehşetle irkildi. Midesi kasıldı. Genç adamın gözlerinde birden istekli bir ifade belirdi. Dudakları belli belirsiz büküldü. Sanki birden onu kollarının arasına alacakmış ve nefessiz bırakıncaya kadar öpecekmiş gibiydi duruşu. Ağzına safra tadı geldi. Eğer böyle bir şey yaparsa, buna itiraz edemeden kollarında hırpalanacağını hissetti Peri. Bu korkuyla başı dönüyordu. Vücudunu saran dehşeti hissediyor fakat bunu bertaraf edecek gücü kendinde bulamıyordu.

Fırat bunu fark ettiğinde, tehditkâr bir adımla önünde belirdi. Küstahça bir özgürlük hissetti içinde. Kendinden emin bir duruşu, gözlerinde sinsice yanan sapkın ışıltıları vardı. Peri onun adımıyla, ağır bir kuşkuyla geriledi. Fırat'ın gözleri duydukları yüzünden koyulaşmış, şakağındaki damar belirginleşmiş, sinirle kasılarak atıyordu. Gözü dönmüşçesine okşayarak bakıyordu göğüslerine ve dudaklarına... Peri nefesini tutmuş, gözünü kırpmadan ürkekçe ona bakıyordu. Dişlerinin arasından salınan kısık sesi, öfkeyle çınlıyordu boş koridorda.

"Sana geçen gece abin gibi mi gözüktüm Peri? Ben hiç öyle hissettirdiğimi düşünmüyorum oysa! Tadın hâlâ dudaklarımda, denemek ister misin tekrar? Sorun çözülür, aklın netleşir."

"E...Elbette ki ha... Hayır!" Peri, sesinin titremesini ve kekelemeyi engelleyememişti. Adam hiçbir şey söylemeden şaşkınlıkla ona baktı. "Bu sefer denersen seni mahvederim. Ellerini benden uzak tut, salyalarını da!"

Fırat, onun cansız tehdidine ve gözdağı veren hokka burnuna bakarak umursamazca başını salladı. Elbette ki onun uysalca kabullenmeyeceğini biliyordu. Yine her zamanki gibi burnunun dikine giderek asi olacaktı.

"Bu sefer olmaz. Kaçmana... Buna müsaade edemem. Hem zannederim ki artık konuşacak şeyimiz de kalmadı!"

"Kesinlikle!"dedi kız sinirle. "Kalmadı. Git lütfen!" Elinin ucuyla ona dokunup kolunu iğrenerek iteledi. "Uzak dur benden. Midemi bulandırma." İçini bir ümitsizlik kaplarken kasvetle patlamaya durdu yüreği. Burnunu kıvırdı bu seviyesizliğe. "İğrençsin!" dedi kusarcasına. "O zamanda zorla yapmıştın. Sen sapıksın, zorbasın! Sende Allah korkusu yok, ben onu anladım. Kırk gönlüm olsa birini vermem sana!" diyordu demesine ama bu adamın anlayacağını sanmıyordu. İçini korku sararken bile, dimdik bir şekilde karşısında durmaya çalışıyordu. Lâkin ne yaparsa yapsın, vücudu gözle görülür bir şekilde, şiddetle titremeye başladı. İradesi elinde olmadan kırıldı. Korkuyordu ondan. Hem de deli gibi korkuyordu. Daha fazla uzatmadan konuşmaya nihayet vermek istediğini gösteren gözlerini, ifritle yıktı.

"Gitsene... Yetmedi mi duyduğun laflar? Hoşuna mı gidiyor aşağılanmak, istenmemek?"

"Deneyelim. Bakalım nasıl hissedeceksin! Denemeden karar verme. Peri, şu anda seni ne kadar istediğimi bilmiyorsun. İki dünya bir araya gelse, senden asla vazgeçmem! Ölümde de ahirde de benimsin! Kabullen. Bir kere kendini bıraksan, denesen seveceksin eminim."

Denemek mi? Ölürdü! Evet, kesinlikle ölürdü daha iyi! Peri kafasını dehşetle iki yana salladı. Geçen geceki gibi, ona azılı hayvan gibi saldıran, zorla öpmeye çalışan sadist hâli geldi aklına. Gözünün

önünde, benliğinde şiddetle canlandı agorafobi hareleri. Tüm sözleri zihnine takılıyor, ellerinin arasında sıkışmış kuş gibi çırpınıyor ama kurtulamıyordu.

"Sen benim dönülmez noktam, çıkmaz sokağım olsan, tünel kazar yine senin yolunda yürümem." dedi midesine bir taş otururken. Bu çirkef fikre, içinden kusmak geliyordu. Düğüm düğüm olmuştu boğaz dediği boğumu, çekildikçe ilmekleri canı acıyordu. Tenine değen yasak tendeki iğrençliğe katlanamazdı. Ne teninden ne de benliğinden silebiliyordu o anı. Elinin dokunduğu her yeri kesip atmak, zihnine kazınan anları yakmak istiyordu.

Fırat, gülerek bir adım daha attı. O geldikçe, Peri geri geri adım atıyor, gidecek yeri kalmayana dek ilerliyordu. Bunu bilinçli olarak yapıyordu. Ondan korkması, ürkmesi, çaresiz kalması hoşuna gidiyor şeytanî bir haz aldığını saklamıyordu. Sadistçe bir hoşnutluk... O yaralı ceylan gibi kaçtıkça, vahşi bir sırtlan gibi, avcı olup peşine düşüyordu. Ürkek bakışları bir gün değişecekti. Öyle umuyordu! Sevecekti onu, her kadın gibi kocasını sevmeyi öğrenecekti. Öğrenmese de bununla yaşamaya alışacaktı.

"Benimle olmayı denemedin ki hiç güzel gözlüm, bunu nereden biliyorsun? Gülüm, Perim! Belki tamda birbirimize göreyiz, belki seveceksin beni, ön yargıların kalkacak. Belki böylece o güzel gözlerindeki nefret kalkıp bana sevgiyle bakacaksın. Denemeden bilemezsin değil mi? Yapma meleğim bunu bize. Sana deli gibi aşığım bilmez misin?"

"Bilirim. A-ama bunun yanlış olduğunu, istemediğimi de bi-bilirim... İnsanlar ne istediğini bilir... Ha-hayvanlar de-değil!" O kadar öfkelenmişti ki, sözlerini bir türlü tamamlayamıyordu.

Genç adam tek kaşını hayâsızca havaya kaldırdı. Öfkeli gözleri ne kadar kızgın baksa da dudağının kıyıları şehvani biçimde yumuşamayla kıvrılmaya başlamıştı. "Bunu hakaret olarak algılamalı mıyım?"

"Bilmem... Sen karar ver. Sen hangisisin?"

"Peri... Yol bitti!"

Bunu duyduğunda Peri, son bir adım daha gitti ve yol gerçekten tükendi! Arkasına koyduğu elleri sert duvarın pürüzsüz yüzeyine te-

mas edince, tırnaklarını sert yüzeye geçirdi. Sırtına değen buz gibi duvarla yolun bittiğini, onu keklik gibi tuzağa düşürdüğünü anlamıştı.

"Sen benimsin! Önünde sonunda benim olacaksın! Bırak güzellikle yapalım. Zorla olmasın. Seviyorum seni, ölüyorum görmüyor musun? Sana dokunamadığım her an canım çekiliyor, sen yanımdasın ama uzaksın. Bu çok acı veriyor." Koyulmuş deniz gözleri, şimdi katman katman volkanların lavlarını saklayan cehennem çukuruna dönmüştü.

Peri, bir bütün olmuşçasına duvara sindi. Savunmasız bir civcivin, pençeleri keskin bir kediden kaçtığı kadar acizdi. Kırasıya bastırdığı tırnakları sert zemini zorlarken canının yanmasına aldırmadı. Adamı köpürttüğünü bildiği hâlde koca dilini tutamadı. "Asla senin olmayacağım, kendimi öldürürüm!"

İçine çektiği nefesleri ciğerlerinde donarken gözleri korkuyla dolmaya başlamıştı. Bu sapık şimdi burada bir şey yapsa, kimsenin haberi olmazdı! Gücü ona yemezdi, hayvan gibi ağırdı! Onun haysiyetsizce neler yapabileceğini, nelere cesaret edebileceğini artık biliyordu. Acı da olsa tecrübe etmişti. Geceleri odasının kapısını kilitler, arkasına da Lale'yle sandalye koyarlardı korunmak için. *Lale bu gece*...diye düşündüğünde, tüm duyuları dehşetle irkildi. Allah'ım, şimdi yanında Lale de yoktu!

"Yapma!" dedi umutsuzca. "Bana bunu yapma! Dayanamam!" diye yalvardı.

"Ne yapıyorum ki? Daha başlamadım bile!"

"Abi lütfen..." Dudaklarından acı bir inilti titrekçe döküldü. Kederle bezenmiş bir ah, acı bir feryat gibi. Aman dilendi biçare hâliyle, vicdanına dokunur gibi ruhuna uzanmak istedi. Merhametsiz adamdan vicdan kırıntısı umdu. Bulamadı.

Fırat kızın üzerine yaklaştıkça kasları geriliyor, Peri onun sıcaklığını hissettikçe bacakları titriyor, hevesini fark ettikçe nefesi kesiliyordu.

"Bana bak, sabrım tükenmek üzere." Fırat kafasını öne uzattı. Zayıf boynundaki deri gergindi. Yutkundukça, Âdemelması hızla inip kalkmaya başladı.

Peri'nin boğazında takılı kalan çığlıkları, bir türlü dudaklarından dökülemedi. Avazı çıktığınca bağıran benliği, az önce konuşan cesur dili lâl olup susmuştu. Yengesi şimdi onu oğluyla baş başa yakalarsa bir sürü azar yer, bir de yapmadığı hâlde üzerine aşüftelik yaftası yapıştırırdı. Üstüne üstlük, derhal düğün kararı çıkabilirdi. Ölse daha iyiydi! Sanki onu, o çağırmış gibi davranır, hakaretlerine bire bin katarak yenilerini eklerdi. Çaresizce, sessiz çığlıklarını acı acı yuttu. Genç adamın hafif izmaritin sindiği parfüm kokusu genzine dolmaya başlayınca, nefes almaktan vazgeçti. Kendisine gittikçe yaklaşan uzun, zayıf vücuttan korkarak gözlerini sımsıkı kapadı. Yaptığı pisliği gözlerim görmesin, dedi. Zaten zorken onun iğrençliğini çekmek, bir de hafızasında kalsın istemedi. Dudakları yardım dilenir gibi, merhamet bekleyerek yavaşça kıpırdadı.

"Yapma bunu, ne olur, korkuyorum! Bana dokunduğun zaman ben de ölüyorum." Sesi öyle cansız, öyle acizce cızırtılı çıkmıştı ki inler gibi süzülmüştü titrek dudaklarından. Fakat karşısındaki adamın duyduğundan bile şüpheliydi.

Fırat, bu tepkisine hiddetlenerek "Korkmayı kes. Sanki sana kötü bir şey yapıyorum gibi davranıyorsun! Görende, tecavüz ediyorum sanır!" diyerek öfkeyle dişlerini gıcırdattı.

"Yapıyorsun! Zaten bu yaptığın çok aşağılayıcı, ondan farkı yok. Yaptığın insanlık dışı, sadistçe..." İnliyordu acıyla ama aldırmıyordu karşısındaki yaratık. "Abimsin!" dedi fısıltı gibi sesiyle.

"Sevdiğimsin!" dedi derinden gelen hırıltıyla. "Hayatımsın!"

Ölmek istiyorum Allah'ım,dedi kız içinden. *Ya öldür beni ya da kurtar bunların elinden!*

Kulak tıkadı her zamanki gibi Fırat bu cansız yakarışlara, onun haykırışlarını umursamamayı yeğledi. Gözleri sinsileşen kediler gibi ışıldadı. "Ne düşündüğün umurumda değil. Zamanla alışırsın. Seviyorum seni lan! Bu ikimize de yeter, anla artık." Gözlerini, dudaklarına odakladı. Erkeğin nefesinin sıklaştığını gören genç kız, nefes almaktan vazgeçti. Adam o anda sadece onu öpmeyi özlediği, hayalini kurduğu tadına doyasıya varmayı düşündüğü için, gerisini umursamadı. Kollarında olmalıydı, yatağında, hayatında... Hatta bu gece tüm direncini kıracak ona mecbur olmasını sağlayıp sevmeyi öğrete-

cekti. Okşadığında kaçmayacaktı. Kokladığında ürkmeyecekti. Aynı evin içinde saklambaç oynama devresi artık bu gece son bulacaktı. Kafasını usulca yaklaştırmaya devam etti. Heveslenen kalbi patlayacak gibi sersefildi. Önce içine onun, o çok sevdiği yasemin kokusu süzüldü. Genzinden göğsüne, oradan karnına ve kasıklarına şiddetli bir kan pompalanması gerçekleşti. Sapkınca genzine doldurduğu kokuyla ciğerleri bayram ederken daha çok tahrik oluyordu. Canı yanacak kadar sertleşiyordu! Ellerini üzerinde özgürce dolaştırmak, tatlı kıvrımlarını bir körün keşfi gibi ezberlemek, dudaklarını tatlı dudaklarıyla buluşturmak istiyordu. Bunu düşündükçe, hazır olan bedeni iradesini matkap gibi deliyordu. Bu kızın yabani kokusu onu büyülüyor, farklı diyarlara götürüyordu. Egzotik kokuyordu onun Gül'ü. Yüzünü yaklaştırdı sonunda tenine. Derince içine çektiği nefesini içti sapkınca. Onun, gonca güllere benzeyen kırmızı dolgun dudaklarını hissedeceğim diye düşünürken...

"Fırat!"

Arkalarından gelen cırlayan sesle, Fırat homurdanarak isteksizce geri çekildi. Gafil avlanmıştı bu sese. Yüzündeki haşin sertlikte, istediği şeye ulaşmasına ramak kalmasının acısını duyuyordu. Ciğerci kedisi gibi kasap kapılarından kovulmaktan sıkılmıştı. Ona aç ve susuzdu. Hayal kırıklığı çok derindi ve yarası dürtülmüş bir kobra kadar kızgındı şimdi. Suratı asılmış, gözleri öfkeyle kısılmıştı. Ellerini hızla cebine koydu ve sıkkınca parmaklarıyla cebindeki bozuk paraları şıngırdatmaya başladı. Vahşi bakışları hâlâ genç kızın üzerinde olsa da kudurmuş hâline inat, ona yaklaşmıyordu.

"Benden kurtulduğunu sanma güzelim, anneme dua et, yoksa benimdin!" dediğinde, genç kız nefesini duyulur şekilde içine çekerek yuttu. Bu gece, bunu mu tasarlıyordu?

Bu durumun şaşkınlığından ne diyeceğini bilemiyordu. "Zaten şimdi en çok bunu yapıyorum."Cidden dua ediyordu.

Terbiye sınırını küstahlıkla aşmış olan adam, kızgınca baktı dik dik konuşmasına.

Peri kısık sesiyle konuşurken öfkeyle soluyordu. Eski sakin, yumuşak Peri değildi artık! Daha çok yırtıcı bir kuş gibi cesur, pençelerini bileyen kedinin kendini savunması kadar hırçındı. Şimdi yen-

gesinin sesini duyduğundan beri de bakışlarına, sözlerine garip bir canlılık gelmişti. Peri ilk defa yengesinin yanına gidip yüzüne aldığı güzelliği ruhuna ulaşmayan kadının yanaklarından öpmek, ona sarılmak istiyordu. İçini tam bir rahatlama sararken yengesinin şu anda ettiği iğneli sözler bile ona ninni gibi huzurlu geliyordu. Kurtarmıştı onu. Oğlunun sapıkça, onursuzca kurduğu emellerinden korumuştu. Bugünde kurtulmuştu. Yarın eve gidince, işi daha kolay olacaktı. Ev fazla büyük olmayınca, her köşeden biri çıkıyordu ve o da en azından bu kadar cesaretli olamıyor, her bulduğu anda sıkıştırmaya cüret edemiyordu. Kuytu bir köşede avına odaklanmış sinsi bir kobra gibi sakin durmasına rağmen, her an vahşiliğini göstermeye meyilliydi. Sonra Lale yanından ayrılmayınca, hep kızıp geri çekiliyordu.

"Bana uyuyacağını söyledin Peri! Kıyılarda köşelerde cilveleşeceğini değil. İşten yine kaytardın değil mi?"

Yaşlı kadın memnuniyetsiz, kibirli bakışlarını oğluna çevirdi. Kızgın sözlerle onu da iğnelerinden mahrum etmedi. Ağzından çıkan her kelimeyle, ayrı bir aşağılama içeriğine tabi tutuluyordu.

"Şu çırpı bacaklıda ne buluyorsan anlamıyorum! Sana layık bile değil oğlum. Bırak, sünepenin teki! Ben olmasam elinden yumurta bile yenmez."

Fırat bir adım geri çekilip huysuzca homurdandı. "Anne, düzgün konuş sözlüm o benim. Senin de gelinin olacak!"

"Hayt, ne sözü? Ben henüz karar vermedim! Bu çalı süpürgesinden hallice kızı istediğimden dahi emin değilim. Şuna bir baksana oğlum! Mıymıntının tekini, ne diye isteyeyim ki? Sana daha iyi birisini buldum. Hem bunun gibi çırpı bacaklı da değil! Hafize'nin kızı Duru. Adı gibi duru maşallah..."

Peri yengesinin asık yüzüne bakarken "Annen haklı abi! Benim gibi mıymıntıyı, çırpı bacaklıyı ne yapacaksın. Sen daha iyilerine layıksın. Boş ver sen beni! Al işte annenin dediğini. Böylece sen de rahatla, ben de!" demişti ki, duyduğu tıslamayla sustu.

"Peri!"

İşte bu fırsattan istifade, Peri onların birbiriyle konuşmalarından yararlanıp anahtarı kilide yerleştirdi. Arkasını dönerken heyecanla gülümsemekten kendini alamadı. Her nasıl yaptıysa, Fırat'a fırsat

vermeden hızla aradan sıvışarak içeri girmeyi başardı. Kapıyı kapatırken Fırat'ın ona kızgınca attığı bakışlara aldırmadı. Kapıyı kapatıp kilitlerken sırtını çoktan arkasına dayadı. Onları bir başına bıraktı.

Bu badireyi de kazasız belasız atlattığı için derinden bir "Oh!" çekti. Kapının yanındaki açık banyo kapısından içeri geçti. Gözleri kısılmıştı kapıya bakarken! Lambayı ve bu kapıyı giderken kapatmamış mıydı? Kaşlarını çattı, dudaklarını bükerek omzunu sarstı. Yanılıyordu galiba! O kadar yorgun ve bitkindi ki banyonun ıslaklığının farkında değildi. Banyo dolabındaki malzemelerini toplamayı düşündü biran, sabaha hazır olurdu. Sonra vazgeçti. Çok yorgundu, bir de ışığı açıp uykusunun dağılmasını istemiyordu. İlk defa kuzeni olmadan tek başına bir odada kalacaktı. Kollarını açıp gerindi. Bu anın tadını çıkarmak istiyordu. Kuzenini sevmediğinden değildi. Lale'yi bu ailedeki herkesten daha çok seviyordu. O sahip olduğu tek kardeşi, canı kadar sevdiği sırdaşıydı. Onu koruyan, sahip çıkan tek yoldaşıydı. Diğer kuzeni Serhat da kendisine göre iyi bir çocuktu. En azından Fırat gibi dengesiz ve sapık değildi. O sadece tek başına kalmak, bir kerede tek başına olmanın zevkini çıkarmak istiyordu.

Dalgın bakışları yatağa kaydı. Gördüğü şey yüzünden omuzları hüsranla çökerken yaptığı planları hayal kırıklığına dönüştü. Lale yatağa girmiş, uyuyordu. Oysa gelmeyeceğini sanıyordu. Abisinin odasında uyuyakalmış, yengesi öyle söylemişti. *Olsun,* dedi içinden mantıklı yanı, en azından Fırat yanına yaklaşamazdı. Lale'nin odada olduğunu bilirse, buna cesaret edemezdi. Sessizce üzerini değiştirip şortlu, ip askılı gecelik takımını giyindi.

Onu uyandırmamak için azami bir çaba harcayıp yatağın sol tarafına uzandı. Sırtı ona dönüktü. Odanın karanlık olması iyi olmuştu. İçeri süzülen ay ışığıyla loş ortamda uyumak daha kolay oluyordu. Bir esneme konuk olunca dudaklarına, elini ağzına kapayarak rahatladı. Yavaşça yorgun gözlerini gecenin hüznüne, sabahın lanetli şansına kapadı. Karanlığın içindeki benliği yok olurken belirsizliğe, üzerinde kabullenmediği tuhaf bir huzur vardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ve umutların tükendiği zamanlar olurmuş...
Bir kuru bakışa yenilip bir acı söze katledilen...

Mercan Hanım elindeki anahtarla homurdanarak genç kızların odasına yöneldi. Sabahtan beri odasında onu beklemiş, Peri hanımefendi hâlâ teşrif etmemişti! Bu kızın ipini elinden bırakmaya gelmiyordu. Uyuşuk şey, kesin keyif çatıyordu. Burnunu kıvırdı bu düşünceyle. Şimdi bir de gelin havalarına girerse hepten işleri asardı. Zaten bugün ayrılacaklardı otelden. Oysa evde de dünya kadar iş birikmiş bekliyordu. İşten kaçmak için uyuma numarası yaptığından, gerçekten şüpheleniyordu.

"Sinsi yılan... Anasının kızı ne olacak! O kadarda tembihledik sabah erken kalk diye. Fındık faresi!"

Yedek anahtarı daha otele geldikleri ilk gün almıştı. Kızların başka odada, hem de uzağında yalnız kalmasını istememesine rağmen, eli mahkûm mecbur kalmışlardı. Onları kontrol etmek için her seferinde kapıyı çalmak da hiç cazip gelmiyordu! Bir de sabahları Peri Hanım'ı kapılara vurarak oda servisi gibi kaldırmak, kibirli gururunun öfkelenmesine sebep oluyordu.

Elindeki anahtarı salladı. "Akıllı kadınım vesselam!" Her zamanki gibi kendisine övgülü sözler söyleyip kapıyı usulca açtı. Bu kız dayağı hak ediyordu. İlla bağırıp çağırması mı lazımdı? Saçlarını çekerek uyandırmak ya da yüzüne su dökmek daha cazipti! İri yarı vücudu odayı doldurup yatağa usulca, ondan beklenmeyen bir sükûnetle, sinsice yanaştı. Amacı, başucuna gelince bağırarak uyandır-

maktı. Sinirli bakışlarını yatağa çevirip tam ağzını açıp söylenecekti ki gördüğü manzara karşısında dehşetle irkildi. Gözleri yerinden fırlayacak gibi kabarırken afallayarak olduğu yerde kakavanca kalakaldı. Yok, bu kadarı ona bile fazla gelmişti!

Şirret sözlerin sır kaldığı dudakları aralanıp şaşkınca duralarken konuşacağı kelimeleri gizli bir dürtüyle yutmaya başladı. Şaşkın gözlerini rüya görüyormuş edasıyla birkaç defa kırpıştırıp tombul elini ağzına derhal kapayarak arkasını döndü. Kuruntularla kaplı içinden hayıflanarak yürümeye başladı. Dizlerini dövme işini erteledi. Eğer elini ağzına kapamasaydı, kesin çığlığı basardı. Lâkin bunu yapmayacaktı! Gördükleri karşısında elleri titriyor, bedeni buz kesiyordu. Bu kadarını ondan bile beklemiyordu doğrusu. Bunu yapacağını, hem de onların yanındayken yapacağını, asla düşünmüyordu!

"Periii!"

Peri yorgunluktan şişmiş göz kapaklarını kırpıştırarak uzun kirpiklerini zorla da olsa araladı. Tekinsiz haşin ses bir daha sardı odayı, gök gürültüsü gibi çaktı kulaklarında.

"Periiii..."

Amcasının dehşet kokan sesi yüreğinde kırbaç gibi şaklayınca Peri yatakta sıçrayarak toparlandı. Ayılan benliği, bunun rüya olmadığını anladı. Yüzüne vuran gün ışığıyla gözlerini hemen açamadı.

"E... Efendim amca!" derken, yine ne yapmış olabilirim ki diye iç geçirdi. Amcasını sinirlendirecek kadar ne yapmıştı ki hem de uyurken? Arkasındaki sıcak vücudu hissedince, Lale yine gece kötü bir kâbus görüp korkarak sarılmıştır diye düşünüyordu ki... Haşince atletinin içine giren ve göğsünün tekini hoyratça kavrayan iri eli hissedince gözleri dehşetle irileşerek açıldı.

Allah'ım, dedi içinden. Ne olur Fırat olmasın!

Ve o anın paniğiyle yataktan fırladı. Üzerinin müsait olmadığını ve ailesinin karşısında gece kıyafetleriyle dikildiğini başta algılaya-

madı. Şaşkınlıkla aralanan gözleri, öfkeyle bakan amcasına döndü. Neler olduğunu anlamaya çalışırken uyuyan benliği, amcasının arkasında duran yengesi ve erkek kuzenleri ona öldürecek gibi bir dehşetle bakıyorlardı. Yengesi elini ağzına koymuştu. Kötümser bakışlarla başını sallayıp hayıflanırken "Vay başımıza gelen!" diyordu. "Vay ki ne vay!"

Bakışları diğerlerine kaydı. Fırat ve Lale! İşte, orada, gözlerinin önünde duruyorlardı. Önce kavrayamadı olanları. Sonra... Sonra biranda aklı başına balyoz yemişçesine şiddetle geldi. Beyninde yıldızlar çaktı, kısık sesler gök gürültüsü gibi uğuldarken oda etrafında dönmeye başladı.

Kâbus! Evet, bu kâbustu! Lale ve Fırat oradaysa? Peki... Peki, ona sarılan adam kimdi?

Şaka gibiydi! Biran gözlerini sıkıca kapadı. İçinden dualar ederken *Allah'ım ne olur hissettiğim el, hayal olsun* diye, gözlerini huzursuzluğun sardığı yavaşlıkla araladı. Yatakta oturur vaziyete gelmiş, ona kaşları çatılmış olarak şaşkınca bakan, bir çift koyulmuş kahverengi gözle karşılaştı. Kendini çimdikledi kız. Canı yanana kadar sıktı etini. *Rüya, rüya* diyordu paniklemiş benliği. Tanımadığı adamı yatağında görünce bacaklarındaki güç çekildi. Vücudunu saran sersemletici korku damarlarını sararken iç sesleriyle mücadele ediyordu. Kendini, zorda olsa ayakta tutmaya çalıştı.

"Aman Yarabbi!" dedi, ardından gerçeği kavrayınca tekrar fısıldadı. "Aman Yarabbi!"

Beyni olanlara anlam vermeye çalışırken "Sen de kimsin?" diye ciyaklayarak haykırdı. Benliği hâlâ anlamsızlıklar içinde boğuşuyordu. Ürkekçe bakan yeşil gözlerini korku sarmıştı. Tir tir titreyen bedeniyle ayakta durmakta zorlanırken titreyen elleri tutunacak bir yer arayışına koyuldu. Fakat amcası üzerine kudurmuş bir hayvan gibi atılıp saçlarını kocaman elleriyle koparırcasına kavradı. Kızın başı elinin altında cansızca eğilirken ağzından köpükler saçarak bağırmaya başladı.

"Seni orospu! Annenin yolundan mı gidiyorsun? Anan abimin canını aldı! Sen de benim mi? Başımı yiyeceksin lanet sürtük!"

Beyhude bir çabayla, Peri amcasının çekerek kavradığı saçlarını

elinden kurtarmaya çalıştı. Canı öyle acıyordu ki beyninde uğultular eşliğinde saç diplerinden duyulan sökülme sesleri yankılanıyordu. İki eliyle birden amcasının ellerine sarıldı güçsüz parmakları. Kurtulmak için tüm direnciyle savaştı ama ne fayda! Kurtulamadı.

"Amca ben... Ben..."

Gözlerini kan bürümüş amcası, canının yanmasına aldırmadı. Gözü dönmüştü. "Namus!" diyordu. Sürekli kendi kendine, "Namussuz! Orospu! Anasının kızı!" diyordu. İtilip kakılan genç kız elinden kurtulmaya çalışıyor, titreyerek korkuyla çınlayan sesiyle çelimsizce yalvarıyordu. Ama bu korku kokan yakarışlarının hiçbir etkisi olmuyordu onun üzerinde. "Amca!" diyebilmişti en son, ağzında karmaşaya neden olan cümlelerin silsilesinde, "Yapmadım!" sözcükleri seçiliyordu. "Ben kötü bir şey yapmadım. *Namussuz* değilim!"

Sürüklenerek odadan çıkarılırken can acısıyla saçlarını kavrayan ellerini açmaya çalışıyor, bir taraftan da korkudan ağlayarak kekeliyordu. Arkasında bir arbede sesi oldu. Fırat kükrüyor, yengesi hayıflanıyor, Lale ağlıyordu. Daha kendisi neler olduğunu bilemezken ona derdini ifade etmenin derdine ne ara düşmüştü?

"Amca, be- ben... Ben onu tanımıyorum!"

"Sus sürtük! Başımı yere eğdin. Beni ne hâle getirdin!" diye dişlerinin arasından tiksintiyle tısladı amcası.

"A-amca yapma! Ne olur. Ye-yeminle bilmiyorum."

Ender Bey, Peri'yi odadan çıkarırken oğullarına kapıyı kapamalarını ve başında dikilmelerini öfkeyle söyledi. Peri amcasından kurtulmaya çalışırken beceriksizce sendeledi. Çürük bir dal gibiydi şimdi bedeni, eğilse kırılacak, bükülse dağılacaktı. Dengesini toparlayamayınca sarsaklaşan ayak bilekleri burkuldu ve sert bir biçimde yere yıkıldı.

Ender Bey onun yere düşmesine aldırmadı. Daha fazla asıldı saçlarına hiddetle, boynunu kırasıya, saçlarını dibinden sökesiye sıklaştı tutuşu. Üzerinde ince çamaşırlarıyla, holde, vicdansızca yerlerde sürükledi. Korkudan göğsünü zorlayan kalbi patlayacak gibi atıyordu kızın. Yoksun bir haykırış tütüyordu dudaklarında. "Yapma! Kıyma!" Halı kaplı holün üzerinde hunharca sürtündükçe sert halının pütür pütür dokusu bacaklarını yüzüyor, başının acısına bir de can

savaşı ekleniyordu. Hâlâ olanları kavramaya çalışan durmuş benliği, *Allah'ım,* diyordu. *O adam kimdi? Yatağımda ne arıyordu?*

"Amca... Ne olur dur artık... Ca-canım acıyor... Ye-ye –yeter!"

Bu yakarışa karşılık amcası durmadı. Ağzının içinde homurdanarak onu kendi odasına götürdü. Genç kızın her kelimesinde hiddeti de azabı da biraz daha büyüyordu. En kötü insanlarda bile basit bir adalet mefhumu vardı ama amcası o merhamet kırıntısı taşıyan Âdemoğullarından değildi. İşte o zaman ölümün soğuk nefesini ensesinde duymanın ne demek olduğunu irkilerek öğrenmişti. Ancak bu sefer gerçekten ölmek isteyerek! Değersiz canını, artık üzerinde ağır bir yük olarak görürken dilemişti bunu.

"Yarabbi, ya canımı al ya beni!"

Tam o sırada amcasının saçını kavrayan eli yukarı kalkarken diğer eliyle kolunu acıtasıya kavramış, Peri'yi yerden kaldırmaya çalışıyordu. Ona dehşete düşmüş gözlerle bakan biçare kıza acımadı. Yatağa insafsızca fırlattı. Oyuncak bebek gibi savrulan Peri, kendini hemencecik toparlayıp iki dizinin üzerine çabucak oturdu. Ne zaman başladığını bilmediği hıçkırıklarıyla narin omuzları sarsılırken kendisinin bile açıklayamadığı cansız gerçekleri amcasına, etkisiz, kesik, korkak çıkan sesiyle söylemeye çalışıyordu. Bahsettikleri öyle tutarsız, öyle amaçsız şeyler olarak dökülüyordu ki bedbaht dilinden, korkuyla her şey birbirine karışıyordu.

"Amca ben... Onu... Bir şey yapmadım ben. Yemin ed-ederim onu ta-tanımıyorum. Valla hakikati söylüyorum. Ne olur... İ-inanın bana."

Yaşlı adam konuşmadı. Gözleri amcasının merhametten yoksun koyulmuş gözlerine inanıyor mu diye ürkekçe bakarken zannettiğinin aksine bakışları biranda ellerine kaydı. Dili, damağı kurudu. Kemerini açmaya çalışan titrek yaşlı ellerine bakmak... Gerçekler tokat misali yüzünde şakladı. İnsaf, vicdan, merhamet onda artısı olmayan yegâne şeylerdi. Genç kız dehşete kapılarak yutkundu. Nefesi ciğerlerinde donup kalırken oturur vaziyette durduğu yatakta, kafasını sallayıp dizlerinin üzerinde gerilemeye başladı. Bu kadar ileri gidebileceğini düşünmüyordu! Nabzı nasıl bir kuvvette atıyorsa ufacık yüreği sırtını delip çıkmak istiyordu. Kelimeleri nereye kaybolmuş-

tu? Sesi nereye gitmişti? Bacakları tutmaz, bedeni iş görmez olmuştu. Konuşmak istiyordu. Feryat figan bağırıp mantığa yatkın şekilde derdini anlatmak ama yapamıyordu. Ne kadar konuşmaya çalışsa da sesi çıkmadı. Basireti bağlı dudaklarının aralanmasına rağmen, dili lâl olmuş, donup kalmıştı. Titrek eli panikten tutulan ağzına gitti, korkuyla dudaklarını sıktı. O anın kaygısıyla dudaklarından bir hıçkırık koptu. İnler gibi bir sesle konuşmaya çalıştı ama yapamadı. Can tatlıydı. Canının yanacağını bilmek ise çok acı...

"Amca, valla ben... Ahh!"

İlk darbeyle olduğu yerde sendeledi. Nefesi ciğerlerinden kuvvetli bir fısıltıyla çekilirken kendini nefes almaya zorluyordu. "A-amca..."diye acı acı, kesik kesik haykırdı. Karnı, havasızlıktan vakumlanmış gibi kaburgalarına yapışmıştı.

Amcası yataktan ineceği tarafa gelmeye başlayınca yatağa geri çıkıp diğer tarafa can havliyle kaçmak için çabucak yeltendi. Ama geç kalmıştı! Yaşlı adam, acımasızca uzun saçlarını kavradı ve yatağa hunharca tekrar savurdu. Genç kız köteklendiği yerde dertop olarak kıvranırken nefesi kesildi ve ciğerleri hava almaya zorladı kendini. Dili dişleri arasına sıkışınca acıyla inledi. Ağzında kendi kan tadını alırken pelte gibi diliyle titrek sesi birleşip anlaşılmaz bir tutuklukla mırıldandı.

"A-amca, ne olur bir... Bir kez olsun dinle beni! Ku-kulak ver bana. Ya-yapma ne olur. Kıyma..."

Gaddarlığın üzerine elbise gibi dikildiği Ender Bey, vahşetin can bulmuş hissiyle kulağını sağır etmişti. Elindeki kemeri bir an bile düşünmeden savururken ileriye, Peri acizce elini kaldırıp tutmaya çalıştı ama nafile, başaramadı. Kolunda şaklayan kemer, odanın içinde tiz bir kırbaç sesi bıraktı. Teninden çekildiği yerde kızıl yanık, dokunduğu yerde ise derin bir acı bırakıyordu. Kıvrandıran, öldüren bir acı... Vazgeçti genç kız elindeki kemeri tutmaktan artık. Güçsüzdü. Tek istediği kendisini korumaktı. Canı nasıl yanıyorsa, nefes almayı çoktan unutmuştu. Kesik kesik aldığı solukları boğazında düğümleniyor, gırtlağı yanıyordu. Gözlerinden boşalan yaşlar, yüzünü kaplayan saçlarındaki tere, tuza karışmıştı. Şu anda nasıl aciz, nasıl da savunmasızdı. Adamın elinin altında biçareydi. Onun olmayan insafına

sığınmıştı. Oysa o hunharca körelttiği vicdanını kalbine almamış, Allah korkusu olmayan eylemine şuursuzca devam etmişti. Öksüzü kırmış, yetim kızı tüketmişti. Oysa öksüze, yetime şeytan bile yaklaşmaya korkarken onlar bükük boynunu kırmaktan çekinmemişti. Titreyen, kızıl yanık içinde kalan ellerini başına kaldırırken pelteye dönmüş işlevsiz bacaklarını karnına çekti usulca. Acı, hareketlerini sınırlayacak kadar baskındı. Sadece... Sadece ölmek istedi. Bir süre sonra, kıpırdamadan yattı, tüm gücünün savaşma yetisi tükendi.

Elinin altında tortop olmuş, nefesi kesilmiş, kemerin bıraktığı her darbesinde, acıyla inleyen kızın çığlıklarını duymadı yaşlı adamın vicdan meftunu sağır olmuş kulakları. Sadece canını yakmak ve ceza vermeye odaklanmış zalim benliğiyle, elinin altında ölüp gitse umurunda değildi. Köhneleşmiş, kan bürümüştü hissiz gözleri, hiddeti damarlarında yakıcı bir lav gibi azgınca dolanırken öfkesinin diktatörlüğüne yenildi.

"Ölüyorum!" dediğinde Peri, hâlâ ölmediğini, nefesi acıyla ciğerlerinde donakaldığında anladı. Vücudundaki kısır döngüyle takatini tüketip acıdan hissizleşirken sadece, "Ö-ö-öldür beni, a-amca!" diyebildi.

Tüm bu olay boyunca ne zaman geldiğini göremediği zalim yengesi, başında hunharca bekleyip insafsızca onu dövmesini sabit gözlerle izlemişti. Duruşu sakin, yılan gibi sinsi gözleri donuktu. Elleri hesap sorarcasına beline tırmanırken susmuş ve erdemsizliğiyle karşı çıkmamıştı. Hatta içinden bir yerleri, keyif bile almıştı belki de! Kudurmuş bir köpeğin suya olan hassasiyeti gibi keskindi nefretlik düşünceleri. Sormamışlardı *'Kim o? Ne arıyor odanda?'* diye, kimsenin sormak aklına gelmemişti ya da işlerine!

Artık kendisinden geçmeye başlayan yarı baygın, hışırı çıkmış derdest kızı görünce yaşlı kadın, bakışlarını kocasına çevirip kolunu sertçe kavradı. "Yeter, ölecek... Başımızı belaya sokacak. Ona bu kadarı yeter... Aklını başına alır..." diyerek kocasını yaralı genç kızın başından, zorla çekiştirerek uzaklaştırdı. Yaşlı adam kan oturmuş gözleriyle dişlerini sıkarak baktı son kez kıza ve tiksintiyle, "Gebersin sürtük. Annesinin kızı olduğunu kanıtladı sonunda... Pis, yosma!" deyiverdi.

Hakaretlerin altında kasılmış bedeniyle orada biçare yatan Peri, bembeyaz vücudunda kemerin kırmızı izlerini hazin bir damga gibi taşıyor, kısıkça açılan donuk gözlerinden damla damla yatağa yaslı acısı süzülüyordu. Duymuyordu kulakları onların ne konuştuğunu, en vahimi, duyamıyordu. Acı öyle baskın, öylesine şiddetliydi ki ruhu da bedeni gibi keskin sancıların izlerini taşıyarak hissizleşerek uyuşuyordu. Öte yandan bu olaylar olurken Eymen oturduğu yatakta, hâlâ şaşkın kalakalmış gözlerle ne olduğunu kavramaya çalışıyordu! Çok zeki bir adam olmasına karşın, şu anda onun bile benliği, moloz yığını gibi harabeye dönerek köhneleşmişti. Koynundan yarı çıplak çıkan genç kıza bakıp olanları anlamaya çabalarken tam yanında ne aradığını soracakken bir adam gelip onu saçlarından sürükleyerek uzaklaştırmıştı. Üstelik kafasını kurcalayan bir başka mesele daha vardı şu anda. Keza yüzünü bile göremediği kızın yatağında ne işi olduğu kadar, bunca kişinin odasında ne aradığıydı!

Derhal yataktan fırlayıp iç çamaşırıyla olduğunu umursamadan karşılarına dikildi. Heybetli bir ağaç gibi sertti yiğit duruşu karşılarında. O anda kapının girişinde duran genç delikanlıdan birisi apansız hareketlendi ve aniden gelen yumruğu fark edemeyerek sarsılarak geriye sendeledi. Kendini çabucak toparlayan Eymen, öfkeli bakışlara hedef oldu! Dengesini sağlayıp yerinde doğruldu. Uzun boyu, kalıplı yiğit cüssesiyle omuzlarını tehditkâr şekilde dikleştirdi. Çıplak olduğundan bedeni caydırıcı derecede yalçın görünüyordu. Sert hatlarının sardığı kalender yüzü gerilmişti. Kısılmış, keskin gözlerini sertçe gençlere çevirdi.

"Kendine gel ve burada neler oluyor anlat!" diye tok sesiyle buyurarak tıslandığında, kızgın oldukları belli olan delikanlılar yanlarında dikilmekte olan afallamış kızı iteleyerek üzerine doğru yürümeye başladılar. Ürkek kız şaşkındı ve ağlamaktan konuşmuyordu. İrice açılmış masum gözleriyle, bön bön bakıyordu.

"Sen git!" dedi içlerinden biri kıza. "Hayır!" diye itiraz edecek gibi olduğunda, kapıya sertçe ittirdi ufak olan oğlan. Eymen sinirli çıkan tok sesiyle, ne gibi bir belaya battığına akıl erdirmeye çalışarak kükredi. "Ne oluyor aslanım burada? Ne işiniz var benim odamda? O kız kimdi?"

Odasını basmaları hoşuna gitmediği gibi, ona böyle davranma hakkını elbette ki onlara veremezdi! Ama o, Eymen'in fikriydi! Oysa karşısındaki adam hiç de öyle düşünmüyordu.

Her şey bir anda oldu! Fırat yumruk yaptığı elini, Eymen'in suratına savururken "Bunu sana sormalı, şerefsiz!" diye öfkeyle tükürükler saçarak, haykırdı. Kan bürümüş azgın gözleri daha önce hiç olmadığı kadar yabanileşerek mavileri siyaha yüz tutmuş, adeta kudurmuş bir köpek gibi köpürüyordu.

Onun yumruğu yüzüne savrulunca Eymen hafifçe geriye çekilip savuşturdu darbeyi ve çevik bir hareketle, Fırat'ın bileğini sertçe kavradı. Şaşkınlıkla ilk yumruğunu yemiş, afallamıştı. Ancak ikincisini elbette ki tahmin ediyordu! Rahat bir hareketle iri elini, gencin ince bileğine sarıp ters çevirdi. Fırat çatırdayan bileğiyle inledi, acıyla sızlanarak dengesini kaybederken kardeşi Serhat öne atıldı. Eymen elinin altında kıvranan adama karmaşayla bakarken böğrüne aldığı sert darbeyle, elinin tutuşu bir an hafiflese de bırakmadı. İri bedeni hafifçe eğildi ve derhal ardından kendini topladı. Sağ dirseğiyle Serhat'ın kaburgalarına vurdu ve zavallı çocuğu sersemleterek gerilemesini sağladı. Sadece bir an, koyu kahvelerinin üzerine inen kara kaşları çatılırken uzun kirpiklerini kaldırıp öfkeli bakışlarıyla vuranı hedef aldı.

Serhat, ölüm gibi dipsiz gelen gözlerin dehşetli bakışlarından ürktü, acıyla inlerken bakışlarını kaçırdı. O esnada Eymen yumruk yaptığı diğer elini, Fırat'ın ensesine vurarak genç adamı sersemletip ayağının dibine yıktı. Gencin mavi gözleri daha yere düşmeden irileşti ve ardından belererek kapandı. Başını ürken gence çevirdi.

"Ne oluyor lan size... Kimsiniz?" diye perdesiz tok sesiyle, hiddetli çıkan kelimeleri sıraladı. Toyluğunu kuşanmış güçsüz Serhat'ın üzerine, tehditkâr bir hareketle yürüdü. Genç delikanlı mecalsiz cesaretinden sıyrılınca korktu. Ama ürkmesine rağmen, cansız yumruğunu kendisini koruma amaçlı boşluğa savurmaya çalışmayı da ihmal etmedi. Gözleri irileşerek iyice açılmış, bön bön tabansızca bakıyordu. Eymen göğsüne gelen yumruklara aldırmadan uzandı. Tek hamleyle, onu duvarla kendi arasına mıhladı. Öfkeden sertleşen güçlü çenesi, boğazında atan coşkulu şah damarıyla ürkütücü duru-

yordu. Şeytanın merhametsizliğini andıran, ateş parçaları gibi yanan gözleri hiddetini öne vuruyor, ona korkakça bakan tabansız gencin cüretine öldürücü bir gazapla dikiliyordu. Elinin altındaki miskin gırtlağı sıkarken genç adam nefessiz kalıp kızarmaya, göz bebekleri irileşerek irisleri dönmeye başladı. Havasız kaldığı yüzünün kızarmasından, göz çukurlarının şişmesinden belliydi.

"Siz ne ayaksınız oğlum? O kız da kim? Odamda ne arıyorsunuz? Ve lanet olsun, ne yapmaya çalışıyorsunuz... Anlat. Bana cevap ver!"

Serhat buyurgan tok sese cevap veremiyordu. Çünkü boğazındaki kocaman ele sarılıp can derdine düşerek kendisini kurtarmaya çalışıyordu. Sıkılan gırtlağı yüzünden, ağzından hırıltılı mırıldanışlar duyuldu. Biraz daha böyle durursa havasızlıktan bayılacaktı. Eymen onu iyice duvara yaslayıp boğazına biraz daha yüklendi. Hiç merhameti yoktu. Genç delikanlının gözleri nefes alamadığından dolayı küçülmeye başlarken biranda yüzünde gevşekçe bir rahatlama oluştu. Üşütükler gibi alçakça sırıtmaya başladı. Kulağının dibindeki tanıdık ve telaşlı sesi duyan genç adamın yüzündeki korku ifadesi birden rahatlamaya dönüşmüştü.

"Oğlumu rahat bırak!"

Eymen onun delirdiğini düşünürken ensesinde hissettiği metalin soğukluğu ve ölümün soğuk nefesiyle, tanımadığı kaba sesin sahibine bakmak için kafasını yanına çevirdi. Bakışlarını biraz aşağı indirdi.

Arkasındaki yaşlı adam, silahı kalın ensesine bir hışım ittirdi. "Bırak oğlumu!"

Eymen şimdi delirecekti! Nasıl bir belaya bulaşmıştı böyle? Dişlerinin arasından sızan hırıltılı sesiyle, hırs dolu bir toklukla tısladı.

"Sen silahı çek, ben de oğlunu bırakayım... Konuşalım!"

Silahın karşısındaki sakin hâli, yaşlı adamı etkilemekle kalmamıştı aynı zamanda tedirgin etmişti. Ender Bey bembeyaz bir yüzle ona şaşkın şaşkın bakıyordu.

Asker olma ihtimalini tarttı zihninde! Kaslı ve adaleli bedenine göz gezdirdi çaktırmadan... Polis olabilir miydi? Korkusuz duruyordu kendinden emin sureti. Ajan! Çok film izliyordu. Özel Tim!

Ama çok iri ve atletikti. Kuşkuyla mavi gözleri kısıldı. Yaşlı adam şaşkınlıkla ikisinin arkasından bakakaldı bir an. Sonunda aklına gelen şeyle, silahı kaldırdı. Eymen rahat bir nefes alarak onun soğuk metali bırakacağını, düzgün bir şekilde konuşacağını zannederken boş bulunduğu biranda arkasında unuttuğu delikanlı yerde hareketlendi. Apansız bacaklarına sert tekmesini savurunca dengesi bozuldu. Bunu fırsat bilen yaşlı adam silahın kabzasıyla ensesinin köküne, tüm gücüyle savurdu. Eymen'in onu durdurma çabası boşta kaldı ve eli acıyan yere giderken vücudunda sıcacık bir akım hissetti. Görüş alanı usulca bozulmaya başladı. Gencin boğazındaki kuvvetli eli gücünü kaybederken hissizleşen ayaklarının altından yer çekildi. Aşağı kayarken tek gördüğü, parmaklarına bulaşan ıslaklık ve kırmızı yapışkanımsı sıvıydı. Oda etrafında dönmeye başlarken göz bebekleri küçüldü, göz kapakları hantallaştı.

Fırat bir hışım bayılan adamın yanına atıldı. Öfkeliydi, hem de canı çok yanıyordu! Yaralanmış vahşi bir hayvan gibi, burnundan deli deli soluyordu. Kudurmuştu.

Sevdiği kadını onun kollarında çıplak basmıştı. Şimdi kibirli canının yandığı kadar, onun canını sadistçe bir arzuyla yakmak istiyordu. Öldüğü kadar, can alma telaşındaydı! Yerde bilinçsiz hâlde yatan genç adama, asabice bağırdı.

"Kalksana şerefsiz, ne yatıyorsun?"

Eymen baygın hâlde hiç bir şeyden habersiz, külçe gibi hareketsizce durunca Fırat sinirle tekmeyi yan boşluğuna savurdu. Yerdeki adam ölüymüş gibi kas yığını kıvamında kımıldamayınca tekrar aynı yere hedef dahi almadan, ruhsuzca tekmeyi savurdu. Başında bekleyen babasıyla kardeşi, hiçbir tepki vermeden, bir şey demeden sessizce bekledi. Engel olmadılar!

Yaşlı adamın bütün çıkış yolları tek tek kapanmış ve hepsi de içinde biraz daha karamsarlığa neden olmuştu. Zaman zaman kızı öldürse, bu düşünce içinde en iyisinin hapishane olduğunu düşünmüştü ama kendisini kandırdığını da mantıklı yanıyla biliyordu! Kendisi buna dayanabilirdi belki ama düşünmek zorunda olduğu bir ailesi vardı. Er veya geç, bir karar vermek zorundaydı. Üstelik bu kararı bir an önce vermek zorunda olduğunu da biliyordu!

Öte yandan Fırat, tüm öfkesini, hiddetini, isyanını, kesilen nefesini, yiten geleceğini ve sönen umutlarını yerdeki adamdan almak ister gibi ardı ardına şuursuzca tekmeleri savurmaya başladı. Sonunda yoruldu ve iki dizi üzerine çöküp düşmüş omuzları, eğilmiş başıyla acıyla inledi. Yaralı bir kaplan gibi nahoş ve tekinsizdi. Yumruk olmuş elleri dizlerinde cansızdı. Kadere isyankâr olan gözlerinden yaşlar akarken inlercesine ağzından köpükler saçarak söyleniyordu.

"Nasıl yaptın lan şerefsiz! Nasıl yaptınız? O benim... Sözlümdü! Her şeyim... Hayatımdı! Bunu nasıl yapabildiniz? Benim sevdiğimi, nasıl öldürdünüz... Masumdu, korumasız..."

Fırat'ın içi yanıyordu. Dünya yansa, gök yarılıp başına çökse bu kadar azap çekmezdi. Onu, kendince gerçekten çok seviyordu. Peri'yi, başkalarından hatta kendisinden sakınıyordu. Hastalıklı tutkusu, sabit düşünceleri vardı pekâlâ ama bir de gerçek vardı. Onun tırnağına taş değse, yüreği onun kadar hatta ondan daha fazla acı çekiyordu. Saçının bir teline dünyayı yakar yine bir gülüşüne tekrar kurardı. Hayatını ona verecekken canından vazgeçecek kadar severken bu, canını ölümsüz almak oluyordu. İstemese de ileride sever, alışır, itaat eder diye düşünüyordu. Zorla da olsa evlenecekti onunla! Zamanla kendini sevdirecekti. Bir dediğini iki etmeyecek, ona dünyaları verecekti. Aklına en son konuşmaları, dün geceki söyledikleri yağmaya başladı. Beyninin içine sızmış şeytan, vesveselerini zehir gibi yüreğine akıttıkça içinde irinden nehirler akıp balçık tutmuş düşünceler peyda oldu. Onun sözleri zihninde uçuşuyor, şüphe yok ki hiddeti bunu tetikliyordu! Gözlerinin içine baka baka sevgilisini, oynaşının odasına kendi elleriyle sokmuştu. İşte bunu düşündükçe nefesi ciğerlerinden boşalıyordu. En çok da bu koyuyordu ya zaten! Meğerse utanmadan nefretini üzerine yağdırmış, sonrada içinden gülerek adamın koynuna gitmişti. *Seninle, ölürüm de evlenmem,* demişti. "Öl, o zaman!" dedi Fırat. "Öldüreceğim seni!" diye ağır bir fısıltı gibi mırıldandı.

Ender Bey, oğlunun yanına gelip kolundan tutarak kaldırdı. Yaşlı adam her ne kadar bitik olsa da ayakları yere sağlam basıyordu. Onun cesaretini artırmak, şu anda istediği en son şey bile olamaz-

dı. Fırat gözünden akan yaşları koluna silip ayağa kalkarken virane bakışları hâlâ yerdeki adamdaydı. Ne hıncı ne de öfkesi bitecekti! Kan kusturup dünyayı tepelerine yıkarak zindan edecekti. İstediği olmadan, bu mesele asla kapanmayacaktı! Ant içti, yeminlerine en beter ahlarını ekledi.

Babası onu odadan çıkarırken küçük oğlu Serhat'a yaklaşıp "Ceplerini boşalt, işe yarayacak bir şey kalmasın üzerinde." diye buyurdu.

Korkuyla titremeye başlamadan önce, yerde yatan adamı yeterince inceleyecek kadar zamanı olmuş ve böyle bir erkekle hiçbir alışverişi olamayacağına daha o zaman karar vermişti Ender Bey! Serhat, babasının dediğini yapmak için Eymen'in giysilerine yöneldi. Ender Bey diğer oğlunu çekerek güçlükle kapıya çıkarıp duvara yasladı. Boş koridora kısacık bir an titizce göz gezdirdi. Mercan, kızı götürmüş gibi duruyordu. Ortada kimseciklerde yoktu. İn cin top oynuyordu. Müşterilerin, sesleri duymadıkları aşikârdı! Bakışlarını tekrar oğluna çevrildiğinde, gözleri kuşkuyla kısıldı. *Belki de kuruntuya kapılıyorum,* diye düşündü. *Adamın peşine takılmaya filan niyeti yoktur,* diye umut etti. Ama yine de tedbirli olmakta yarar vardı.

"Kendine gel!" diyerek hiddetle tısladı. "O kız artık işimize yaramaz... Kirlenmiş kızı ne yapacaksın oğlum? Unut! İş çoktan bitmiş, bir şey yapamazsın! Bırak... Anladın mı, unut!"

Fırat titreyen elini kapıya doğru sallayarak tiksintiyle boğuk çıkan sesiyle ağlamaklı konuştu.

"Baba... Sen ne diyorsun? O benim sözlümdü. Ben, o şerefsizi öldüreceğim. Ona nasıl elini sürer? Ben... Ben bunca zaman bakmaya kıyamazken saçlarını koklamaya kıyamazken... O..."

Sözlerini kesen yaşlı adam kaşlarını çatıp azarlayarak "Ya sonra ne yapacaksın?" diye gerçekleri gözlerinin içine bakarak haşin haşin kükrediğinde, oğlu ona şaşkınca baktı. Tutuşmuş mavi gözleri boş bakışlarla kenetlendi. Konuşmasına müsaade etmedi o gözlerin asabi sahibi. Zaten sabrı da tükenme sınırlarını çoktan geçmişti. Sözleri acımasız, kelimeleri can alıcıydı. Oğlunun aklını başına devşirmesi için ne gerekiyorsa yapıyordu kendince ama canını alıp hiddetini körüklediğinden habersizdi!

"Aklını başına topla oğlum. Başkasının altına, hem de kendi isteğiyle yatan kadını yatağına mı alacaksın? Koluna takıp kadınım diye gezdirecek çocuklarının anası mı yapacaksın? Herkes ona kötü bakacak. Senin ardından boynuzlu diyecekler. Bunu kaldırabilecek misin? Aptal olma! Bu namus, başka bir şeye benzemez!"

Babasının yüzündeki ifadenin birden değiştiğini gören Fırat, telaşla açıklamaya girişti. "Baba bu..."

"Ne babası? Ölürüm de bu işi onaylamam artık! Sen oğlumsun, o yeğenim... Bu işin tek bir çözümü var!" derken yanlarından birileri geçince kısa biran duraksadı. Kendi sustu, oğluna uyarıcı bakışlar attı. Onlara tuhafça bakan müşterileri görmezden geldi. Onların gitmesini yan gözlerle sabırsızca bekledi ve usulca devam eti: "Ne sizi hapse sokarım o kaltak için ne de onu eve alırım artık evlat diye!" Son cümleyi kendinden emin bir ifadeyle tamamladı.

Şaşırma sırası Fırat'a gelmişti. "Baba!"dedi isyanla. Fakat katı bir tutumla oğlunun itirazlarına aldırmayan yaşlı adam, kolunu kavrayıp hızlı hızlı yürüdü koridorda. Gözü kararmış, ağzının içinden köpükler saçan Fırat'ın tüm itirazlarına kulak tıkayıp sürükleyerek odanın kapısından uzaklaştırdı.

"Yürü oğlum, daha fazla rezil olmayalım. Bu iş... Burada... Bitti!"

Fırat yürürken dahi hâlâ öfkeli olan bakışları, az önce çıktığı kapıda asılı kalmıştı. İleri attığı her adım ruhuna inen kamçı darbesi kadar acı bir huzursuzluk bırakıyordu. Ve hastalıklı zihninde oluşan zehirli yara büyüdükçe yüreği beyaza düşmüş pislik gibi leşle kapanıyordu.

Bir süre sonra Peri hıçkırıklar içinde ağlamaktan yorgun düşmüş bir şekilde, yattığı yerden zorlukla doğruldu. Kımıldayan her kası, oynayan her azası ayrı bir acıyla sızlıyordu. Yataktan biraz doğrulmuştu ki kapı duvara çarparak büyük bir gümbürtüyle açıldı. Hamur

gibi olmuş bedeni yerinde korkuyla sıçrayarak ürkek bakışlarını kapıya çevirdi.

Fırat, gözleri kararmış vaziyette içeri girdi. Ölüm kusan Azrail bile yanında masum kalırdı şu hâlinin. Ona yaklaşırken genç kız canının acısından kıpırdayamıyordu. Sadece merhamet dilenir gibi gözlerine, acizce yakararak bakmaya çalışıyordu. Ama onun gözlerinde gördüğü boşluk, vicdanını katletmiş karanlık, aradığı merhametin artık orada olmadığını gösteriyordu. Boş bakıyordu genç adam, buz gibi soğuktu bakışları.

Yatağa hızla yaklaştığındaysa saçları bu seferde Fırat'ın eline dolanmış, oyuncak bebek gibi çekiştiriliyordu. Sertçe yere kapaklandı. Canı, nefesi kesilecek kadar şiddetle acıdı. Fakat artık mücadele edecek kadar dahi gücü yoktu. Yattığı yerde yapacaklarını kabullenip çaresizce olacakları bekledi.

Fırat eğilip çenesini sertçe kendisine çevirdi. Bir zamanlar kıyamadığı, tenini okşamaya doyamadığı sevdiğini, şimdi hoyratça zedeliyordu. Ağlamaktan kızarmış öfkeli gözlerini, kızın masum gözlerine dikti. Yeşil bakışlarının içinde ürkekçe duru sular oynaşıyordu.

Fırat'ın bakışlarından ise bariz bir acıyla hayal kırıklığı okunuyor, hatta her an ölecek, son nefesini verirken de ahı bırakmadan öldürecek gibi duruyordu!

"Beni neden istemediğin şimdi anlaşıldı sürtük. Demek onunla birlikteydin?"

"Be-ben... O-onu tanımıyorum." Bu düşünce yüreğini ağzına getirmeye yetiyordu. Korkusunun paniğe dönüşmesini engellemek için, bütün gücünü kullandı ama nafile.

Fırat konunun kendisi için en önemli kısmının üstüne atladı hemen. "Tanımadığın adamı yatağına mı alıyorsun? Sence ben saf mıyım? Benimle oynadın. Alay ettin. Sevgimle dalga geçtin, değil mi? Beni ona anlatıp birlikte dalga geçtiniz." Kız dehşetle kafasını olumsuz şekilde salladı. Adam boş bakışlarıyla gözleri yaşardı. "Kadir kıymet nedir bilmedin, sana bırakmam ahımı Peri. Öyle yağma yok, bu günahını canınla değil, en değerli yanınla ödeyeceksin."

Nasıl hastalıklı düşüncelere sahipti bu sadist adam! O da biliyordu elbet, Peri ona hiçbir zaman ümit vermemiş, kalbinin onun

olmayacağını katiyetle ve açıkça dile getirmişti. Fakat bu farklıydı! Sevse de sevmese de o sözlüsüydü. Namusuydu. Bu konuda ne kadar ciddi olduğunu, ona canlı bir hakikat olarak defalarca hissettirmişti. O ise, dalga geçmişti!

Utanacağı bir şey yapmadığını belirtircesine cüretle başını diken Peri, gözlerini kaçırmadan dik dik bakınca gözlerine, genç adamın öfkesi tüm vücudunu esir aldı. Onun biçare bakışlarını arsızlık olarak algıladı. Meydan okuma olarak niteledi. Fırat eline doladığı saçları çekerek genç kızın kafasını geriye yıktı. Dişlerini sıkarak yüzünü yaklaştırıp sigara kokan nefesini yüzüne üfleyerek bağırmaya başladı.

"Bir de utanmadan gözlerime bakıyor, tanımıyorum diyorsun? Benim dokunmaya kıyamadığım tenini, onun kollarında gördüm. "

Baktı, baktı ve... Bir anda, kocaman eliyle tokadı suratına savurdu. Genç kızın yüzü yana dönerken aldığı darbeyle dengesini kaybedip yere kapaklandı. Dağılmış saçları yüzüne yayılmıştı. Fırat ayağa kalkarak doğruldu. Yanağından yaşlar süzülürken sinirle odayı arşınlamaya başladı. Küçük odada bir sağa, bir sola gidiyordu. Hışmından kasılan ellerini yumruk yapıyor, sonra tekrar açıyordu. Öfkesi tazeydi ama hâlâ kıyamıyordu ona! Dakikalarca böyle volta atmaya devam etti. Ne yapacağını kafasında tartıyor, pervasızca gafil düşüncelere, gaddar hayallere dalıyordu. Dişlerini sıktı. Ona vermediği bedenini, hiç görmediği, nereden çıktığını bilemediği o şerefsize vermişti! Hem de hiç düşünmeden, korkmadan, tereddüt etmeden onu yok sayarak süprüntüler gibi davranmıştı. Sinirle sıktığı elinin içine tırnakları batıyordu. Bunları düşündükçe öfkesi katlanarak artıyor, gözlerinin içini saf nefretin zakkum koyusu bürüyordu. Arkasını döndü.

"Bunu yanına koymayacağım. Onun da... Senin de!" Gözlerini sıkıca kapattı. Okkalı bir küfür savurdu boşluğa. "Yaptığınızı ödeyeceksiniz! Er ya da geç bunu size ödeteceğim! Benim olanı almanın cezasını çekecek!"

Yaptığı sert tehditlerini gözlerindeki koyuluk destekliyordu. Artık zıvanadan çıkmıştı! Daha fazla dayanamadı genç kız. Derin yeşil gözleri, cam kırıkları gibi dolup taşarken göz bebekleri puslanarak

donuklaştı ve görüş alanı bozuldu. Birilerinin sesleri geliyordu çok uzaktan. Kulaklarında uğuldayan, birbirine karışmış karmaşık sesleri duyamıyordu. Gözü kör olmuştu ya da kulakları sağır... Bezgin gözleri kapandı. Ne kadar zorlasa da açamadı. Zaten açmaktan da vazgeçmişti. Bir hissizlik sarıp sarmalarken her yanını kundak gibi huzura savruldu benliği. *Sonunda,* dedi, *sonunda ölüyorum, huzura eriyorum.* Hissizleşerek karanlığın içine çekilirken duyduğu tek şey, kapının hızla kapanması ve kulağında şiddetle yankılanmasıydı.

Çok zaman sonra Peri kirli halının üzerinde gözlerini yavaşça açtı. Sadece tek gözünü açabilmişti. Diğerini ne kadar zorlasa da açamamıştı. Her nefes alışverişinde, halıdaki tozlar ağzına doluyordu. Ne kadardır burada yatıyordu? Bir dakika, bir saat ya da daha fazla... Yerden destek alarak kalkmaya çalıştı. Sarsak adımlarla duvara tutunarak banyoya yürüdü. Soğuk su iyi gelmişti tenine. Üzerindeki sersemlik kalkmış, aklı başına gelmeye başlamıştı. Lâkin şu anda olanları düşünmek bile istemiyor olsa dao *adam kimdi, yanında ne arıyordu,* soruları zihninde şimşek gibi çakıyordu. Bu belaya nereden bulaşmıştı? Tüm gece bir adamla sarmaş dolaş yattığına, hem de tanımadığı bir adamın koynuna girdiğine hâlâ inanamıyordu! Nasıl anlamazdı? Kokusunu, teninin dokusunu, varlığının sarsıcı yoğunluğunu... Yanında bir yabancının uyuduğunu nasıl hissetmezdi? O kadar yorgun olunca tüm duyuları mı kapanmıştı?

Başını kaldırıp karşısındaki küçük aynaya, göreceklerinden korkan, ürkek gözlerle baktı. Dudaklarından bir hıçkırık kopup gelirken titrek eli çoktan kederli dudaklarına kapanmıştı. Gözünün birisi şişlikten kapanmış ve mosmor olmuştu! Titreyen parmaklarını morarmış yerlerde dolaştırdı. Dokunduğu tende ince bir sızı oluşurken gördükleri içini parçaladı. Bedenini bir üşüme sarınca otele ait olan bornozu giydi. İçeri girip ne yapacağını düşünürken kapı tekrar savrularak açıldı. Duvara gıcırtılar eşliğinde çarptığında, gözlerini sımsıkı kapadı... Bu sefer kim gelmişti, işkencesine kaldığı yerden devam etmeye?

Yengesi hantal bedenini sürüyerek içeri sinirle süzüldü. Daha ne olduğunu söylemeden kolunu kavrayınca tenindeki kemer yarası yüzünden canı yandı kızın. Hiç istemese de, dudaklarından istem dışı

bir feryat sıyrıldı. Yengesi canının yandığına aldırmadan, kocaman vücuduyla zayıf kızı söylenerek kapıdan çıkardı. Üzerinde bornozunun olduğuna bile aldırmadı. Zaten bu Peri'nin umurunda dahi değildi.

"Yaptığın pisliği temizle. Senin yüzünden... Başımız yanmasın. Oğullarımın sonu olma!" Şeytani suretindeki ikiyüzlü hâl ve benliğindeki toksin karmaşayla, genç kıza sinsi bir yılanın parıltılarıyla bakıyordu iri siyah gözleri. Merhametten yoksun yüreği, içinde hiçbir umuda yer bırakmayan alçak sözleri açık ve netti. "Defolu mal!"

Peri artık sormuyor ya da yalvarmıyordu. *Nereye götürüyorsunuz, ne yapacaksınız bana,* diye düşünmüyordu. Daha ne olabilirdi ki!

KAKTÜS TEAM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Uçurumda açmış gelincik gibiydi umutlar...
Ufacık bir rüzgârla, yerle bir oluyor...

Eymen, büyük bir ağrıyla bayıldığı yerde kendisine gelmeye çalıştı. Ensesindeki sızlayan yerde, parmaklarını dolaştırdı. Birden ayağa kalkınca yan boşluğuna saplanan ani acıyla bir an nefesi kesildi.

Lanet olsun! Bu da neydi?

Görüş alanı bozulunca kafasını sallayıp görüş açısını netleştirdi. Sersemleyen gözleri yan tarafındaki ağrının kaynağına kayınca eli oraya gitti. Apansız bedeni acıyla sarsıldı. "Şerefsizler!" dedi öfkeyle dişlerinin arasından. "Baygınken vurmuşlar!"

Bedeninin belli yerleri ara ara ezilerek, morarmıştı. Sersemlemiş bakışlarını odada dolaştırdı. Burayı kontrol etmek, aklına yeni gelmişti. Boynunu sağa sola oynatıp rahatlatmaya çalışırken düşünüyordu! Nasıl bir pisliğin içine düşmüştü? Ya da nasıl bir oyunun içindeyim mi, demeliydi? Sabah bir kızla sarmaş dolaş oldukları aklına gelince elini saçlarına gömüp sinirle çekti.

'Kahretsin!'

O, sabahları yatağında başka kadınlarla kalkmaya alışıktı. Kokuları, dokuları onu etki alanından çıkaralı çok olmuştu! Hissetmezdi benliği değersiz varlıklarını. Ve işin vahim yanı, onun yanına geldiğini duymamasıydı! Koltuğun üzerindeki kıyafetlerine uzandı. Kendi kıyafetlerinin üzerinde bir de kadın giysisi vardı! Öfkeli gözleri isyankârca parladı. Kıyafeti alıp kaşlarını çatarak sertçe baktı. Bu, o kadının olmalıydı! Sinirlice duvara savurdu. Kendi kıyafetlerini

hızla giydi. Ceplerini yokladı. Hiçbir şey yoktu. Koltuktaki ceketini aldı. Tüm ceplerini tek tek aradı. Boştu! Ne telefon, ne de cüzdan! Her şeyini almışlardı. Ne yani, bunların hepsi para için miydi? Kapıda bir hareketlenme oldu. Tıkırtılar gelmeye başladığında, hızlıca ceketini giyip yönünü kapıya döndü. Sert bakışları kapıya kilitlenirken neler olacağını merak ediyordu.

Bir an sendeledi. Sonra tekrar yavaş yavaş yürümeye başladı. Her adımla birlikte korkuları dağ gibi heyheylenerek büyüyordu. Kulağındaki manasız sesler sustu, dışarıdaki rüzgâr sustu. Yüreğindeki hüzün, hayata dair umutları tükendi. Yorgun bedenine, vefasızlık ettiği yüreği karıştı ve benliği yoruldu. Yengesi genç kızı sürükleyerek sonunda odasının kapısına getirdi ve vakit kaybetmeden kapının başında bekleyen küçük kuzenin önüne, değersiz bir et parçası gibi attı. Mercan Hanım, oğluna bakıpkalın kaşlarını şirretçe kaldırdı, sinirle kapıyı açmasını söylerken öte yanda korkudan titreyen genç kıza dönerek öfkeyle aksi aksi konuşmayı da ihmal etmiyordu.

"Hepsi senin yüzünden! Aklını kullanıp bu işi hallet, oğullarımın başını belaya sokma. Senin rezilliğinin bedelini oğullarıma ödetmem. Acele et, Allah'ın cezası. Amcan gelmeden bu işi bitir!"

Serhat annesine kızgınca baktı. Toy yüzünde beliren kalender ifadeyle, "Anne... Rica ediyorum, karışma... Babam duyarsa kızar. Sen bu işten uzak dur. Biz hâllediyoruz bunu, erkek işi..."

Bununla beraber biraz böbürlenerek göğsünü şişirmeyi de ihmal etmeden konuşup durdu. Lâkin Mercan Hanım, Peri'yi öne ittirip gözlerini belerterek oğluna buyurganca baktı. İri bedeniyle ve annelik hakkıyla hükmedercesine kibirlendi. Yaşadığı elli yılın yorgunluğunu kemiklerinde duyuyordu şu anda. Ancak bunların başlarını belaya sokacağından korktuğu için, sadece kendince bir çare bulmuştu! Yoksa evlatları hapse, kocası toprağa gidecekti. Allah muhafaza!

Buna müsaade etmeyecekti, elbette. Onlara bir şey olursa, kadın başına ne yapardı! Ah, bunu düşünmek bile istemiyordu!

Sinirden bacağına giren krampları umursamamaya çalışarak sertçe oğlunun sözünü kesti. "Ne yapacaksınız?" Gözleri koyularak irileşti. Kocaman gözlerindeki irislerinin içindeki merhametsiz hâreler görünüyordu. "Bu aşüfteyi öldürüp, hapse mi gireceksiniz? Yoksa ikisini de temizleyip hayatlarınızı mı karartacaksınız? Sizin ellerinizin onun pis kanıyla kirlenmesine izin vereceğimi de nereden çıkardınız? Şimdi, anneni dinle de aç kapıyı akıllı oğlum. Ben sizin kötülüğünüzü ister miyim hiç? Bak abin kötü durumda, delirerek bir şey yapmasından çekiniyorum. Bir an önce bu iş bitsin de kurtulalım Serhat. Hadi annem, sen onlardan daha akıllısın. Bir düşün dediklerimi!"

Nabza göre şerbet vermekte, üstüne yoktu! Toplu suratındaki elmacık kemikleri kasıldı. Başını biraz yukarı kaldırdığından, yağlı boynundaki sarkık derisi gerildi. Oğluna ciddi bir amaç için, ödün vermeden hükmediyordu. Lâkin Serhat yeni oluşmuş erkeklik gururuyla, annesinin işlerine karışmasına müsaade vermeyecek nitelikte dik duruyordu. Göğsünü ergence bir cesaretle şişirmiş, omuzlarını cüretiyle germişti. Biraz çatılmış kaşlarıyla, kalın ses tonuyla konuşmaya çalıştı.

"Anne... Babam halletti o meseleyi, artık sorun yok! Üsteleme artık. Biz varken sana ne hacet, git buradan."

Onu dinlemeyen annesine kafa tutup direterek lafını kestirip attı Serhat... Fakat Mercan Hanım kavisli kaşlarını kibirle kaldırınca annesini yatıştırmak için konuya seri bir manevra yaptı. Koyulmuş nefret yüklü bakışlarını, kıza, iğrenerek çevirdi.

"Sen sus bakayım!" Artık sıkılmıştı. Koluyla oğlunu öteleyip girişi açtı. "Baban bir bok halledemez ben olmadan! Sana ne diyorsam, onu yap. Aç şu kapıyı, kızıyorum artık. Aklınızı nerede bıraktınız siz ha! Burada benim yuvam söz konusu... Bunlar için yıktırmam!"

"Pekâlâ, madem öyle diyorsun..." diyen Serhat annesiyle savaşmayı bırakıp laf anlatamayacağını anlayınca kapıyı açtı. Mercan Hanım, genç kızı içeriye savurarak "Bu işi halletmeden gelirsen, seni

ellerimle gebertirim aşüfte! Fingirdeşmesini bildiğin gibi, temizlemesini de bil..." diye tehdit etti.

Kız, kapanmak üzere olan kapıya hızla atıldı ama nafile! Kapana kısılmıştı işte yine. Mercan Hanım işini garantiye alarak kilitlediği kapının anahtarını oğluna verirken omuzlarını duyarsızca sarsıyordu. O esnada, kibirli yüzünde büyük bir başkalaşma vardı. Yaptığının gururu mu parlıyordu yüzünde, ondan kurtulmanın sevinci mi? Bunu kendi dahi anlayamadı!

Peri'nin binlerce soru beynini kurcalarken bir an hareketsiz kaldı. Sonra vücuduna ne ara güç gelmiş, ne ara sert tahta kapıyı vahşi bir kedi gibi tırmalamaya başlamıştı, anlayamadı. Sıkıca yumruk yaptığı küçük elleri kapıyı art arda dövüyor, gözlerinden yaşlar su misali akarken de tüm gücüyle haykırıyordu.

"Yenge... Lütfen. O-onu tanımıyorum! Ye-yemin ederim, o adamı ilk defa gördüm. Va-valla namusuma halel getirmedim! Be-benim alnım ak!" Haykırışlarına kimse aldırmadı. Bağırdı, çağırdı sesini duyuramadı. "Şu lanet kapıyı açın ne olur! Lütfen!"

Hıçkırıklardan küçücük, güçsüz omuzları sarsılıyordu. Bağırmaktan kısılan sesi de artık kesik kesik çıkmaya başlamıştı. Gücü yettiğince haykırdı. Mecalsiz elleri hissini kaybetmeye, cılız sesi kesilip bacakları tutmayana kadar savaştı.

"Yemin e-ederim tanı- tanımıyorum, neden inanmıyorsunuz? İs-isterseniz doktora bile giderim, yapmadım." Hıçkırıklarla kesilen kelimelerinin ardından, halsiz elleri dayandığı kapıdan kayarken onu tutmayan dizlerinin üzerine kapaklandı. Kafasını sert kapıya dayayıp birkaç defa daha beceriksizce vurdu. Sırtını kapının sert zeminine dayarken hafif tıkırtılar hâlinde yumruklarını vurmaya devam ediyordu.

"Yeter, da-dayanamıyo-rum... Yeter. Allah'ım al canımı..."

Bir süre sonra kapının köşesine sinip usulca bacaklarını kendisine çekti. Ufalmak istedi, tıpkı yüreğinin ufaldığı gibi bedeninin de ufalıp yok olmasını istedi. Başını dizlerine yaslayıp sessizce ağlamaya başladı. Kader... Kader ona hep teğet masallar yazacaktı. Dudaklarından dökülen iniltiler, kedi mırıltısı gibi cansızca çıkıyordu. Direnci kırılmış küçük ve korkak kız çocuğuna dönüşen ruhuy-

la, şu anda sadece yüzünü bile zar zor hatırladığı merhamet timsali annesinin şefkat kokan kollarına muhtaçtı. Hiç tadamadığı sevgiyi, ilgiyi, saygıyı, hoşgörüyü ve sonsuz anne sadakati dedikleri yüreği istiyordu. Hata yaptığında kızıp sonra sinesine saran annesini... Dokunmak, sarılmak, yaralarını okşatmak, sinesine pusup hıçkırarak ağlamak... Ama olmuyordu.

"Annem... Neredesin? Babam, yaşasaydın da dağ dağ geride olsaydın... Allah'ım niye onları aldın, beni bıraktın? Ben onlarsız hiçim, kıymetsiz et parçası, değersiz insan yükü..."

Burnunu ve gözyaşlarını bornozunun koluna sildi. Yetim olmak en çok bugünün merhametsizliğinde koymuştu içine. Önünde bir hareketlenme olduğunu hissedince başını yasladığı dizlerinden şuursuzca kaldırdı. Artık dayak yemeye takati kalmamış benliğiyle, biçare boş bakışlarını hareketin olduğu yere çevirmişti. Gözünü elinin tersiyle silip görüş alanını netleştirdi. Bakışları ilk kocaman siyah kaliteli ayakkabılara takıldı. Az önce sakinleşen yaralı kalbi, acıyla şahlanarak dehşetle atmaya başladı. Korkak gözleri yukarı tırmandıkça pantolonunun altından dahi belli olan uzun kaslı bacaklarda, adaleli belde ve heybetli geniş omuzlarda gezindi. Ne kadar yağız bir bedendi bu böyle... Ve burada ne işi vardı? Korktu! Sonunda bakışları, yabancısı olduğu bu kişinin yüzüne ulaştı. Bir erkeğe göre fazlaca çekici olan ifadesiz koyu gözleri, daha önce hiç görmediği kadar sert bir karanlıkla kısılmıştı. Katran karasının içinde, yanar dağların cehennem ateşini taşıdığına yemin edebilirdi. Onun ağır bakışlarıyla yutkundu. Mağrur başı dimdik, boyun derisi yırtılacak kadar gerilmiş, sert simasının içinde ürkütesi çatılmış kaşlarıyla acımasız duruyordu. Köşeli çenesi sımsıkı kilitlenmişti adamın! Sanki... Sanki dişleriyle onu parçalamaktan korkar gibi...

Bu adam da kimdi? İlk defa görüyordu! *Allah'ım,* dedi inler gibi. *Burada ne arıyordu?* Onda âdeta bir hayalin vuku bulmuş sedasını uyandırıyordu. İrileşmiş bakışları karşısındaki adamın sert yüzü ve ateş saçan kahverengi gözlerinde başıboş dolanınca sırtından aşağıya buz gibi terler yürüdü. Göz bebekleri titreşerek kirpiklerini kırpıştırmaya başladı. Onun üzerinde kurduğu azametin üstünlüğünden korktu. Hele bir de yerde korumasız dururken ona hükmedercesine

tepeden bakınca kalbi, kuş misali naif bedeninde çırpınmaya başlayarak göğüs kafesini zorladı. İçinde çoğalan dehşet yüzünden çekingen, duyulur şekilde alt dudağı titreyerek, yutkundu.

Bundan yarım saat önce Ender Bey, Fırat'ın elinden bir kaza çıkmasından korkarak onu kapının önünde bırakıp içeriye girmişti. Yaşlı adam ve oğlu Serhat, genç adamın karşısına geçip sert bir biçimde durduklarında, Eymen kararmış bakışlarını üzerlerinde tehditkâr bir şekilde gezdirmişti. Sinirden kasılan ellerini cebine koyup yumruk yapmıştı. Onlara olan öfkesini göstermeden, bu işi sağduyuyla halletmek istemişti! Ama başarı ihtimali yüzlerinde gördüğü kadarıyla, neredeyse sıfırdı! Bu insanların sağduyudan haberdar olduklarını bile düşünmesi saçmaydı. Barbar insanların dinleme sorunu vardı. Boynundaki şah damarı hızla atıyor, sıkmaktan morarmış dudakları kabararak öfkesini ele veriyordu. Erkekler arasındaki bu sözsüz savaş, iki erkek arasında birkaç saniyede yaşanırken Serhat kapıyı kapattı.

Yaşlı adam, genci süzdü. Sert çizgileri derinleşmiş, yorgun bir yüzdü bu. Kibirli dudaklarının kenarındaki alaycı ifade, sanki karizmatik yüzünün bir parçası olmuştu. Ama yine de çok yakışıklı ve çekiciydi. Ve de çok tehlikeli. O koyu gözlerde çok şey yaşayıp görmüş insanların kurnaz bakışı vardı. Sert dudakları yine öfkeyle kıvrıldı. Bunu es geçerek camın önüne yöneldi. Amaçsız bakışlarını cama çevirdi. Soluk mavi gözleri kaygı dolmuştu. Sanki buraya manzarayı izlemeye gelmiş misafir gibi dikildi, birkaç dakika sessizce dışarıyı izledi. Ortamdaki gerilim elle tutulur hâle geldi. Yaptığıyla, aslında kendini teskin ediyordu. Ellerini ceplerine koymuş, başını geriye atarak öylece duruyordu. Hiç de öyle kısa boylu değildi Ender Bey. Aynı oğulları gibi uzundu boyu. Lâkin zayıftı, hem de çok zayıf!

Bu sessizlikten rahatsız olan Eymen söze başladı: "Bu saçmalığa daha ne kadar devam etmeyi düşünüyorsunuz? Buraya konuşmaya geldiğinizi varsayıyorum!"

Ender Bey odada yankılanan tok sesle arkasını döndü, bakışları Eymen'in haşin gözleriyle çakıştı. Yüzü gerilse de kendini saklama-

yı başardı. Gözleri zekice düşüncelere sahip olduğunu gösterircesine parladı. Mantıklı konuşmak için bir çare arıyordu. Düşünüyor, tartıyor ve amaca uygun yolları tarıyordu.

"Bunun neresi oyun, neresi saçmalık? Sen şu anda burada, canlı durduğuna dua et." Her ne kadar hiddetli konuşmaya çalışsa da sesi bulundukları durumun ağırlığından hafifçe titriyordu. Sakin olmak için yavaş nefesler almaya çalışıyordu. "Benim yeğenime nasıl elini sürersin? Hem de oğlumla nişanının arifesindeyken!" İşte şimdi, tükürür gibi konuşmaya başlamıştı. Namus deyince cesurlaşan gözleri daha farklı, barbarca parlıyordu. "Bir de bunu utanmadan gözümüzün önünde... Tövbe, tövbe!" Kelimeleri yarıda kesip başını ayıplayarak salladı. Tepkileriyle kınıyor, sözleriyle aşağılıyordu. Elini, artık neredeyse siyahın kalmadığı kır saçlarında sıkıntıyla gezdirdi. Bu nasıl cesaretti böyle? Bir de fütursuzca karşısında dik dik bakarak duruyordu.

Eymen öne doğru kendinden emin, uzunca bir adım attı. Onların bu tehditlerinin son derece saçma olmasına rağmen, "Dinle sersem adam!" diye öfkeyle söze başladı. "Yaşına hürmetim var, beni sinirlendirme boynunu kırarım. Bana namussuzmuşum gibi davranma hakkını kimseye tanımam. Harcarım!" Söylediklerini tasdikler gibi dişleri gıcırdadı. Kaşları öyle bir öfkeyle çatılmıştı ki, koyu gözleri neredeyse arada kaybolmuştu.

"Ben kimsenin namusuna elimi sürmedim. Sürsem zaten kabul ederdim." Koyu gözleri kuşkuyla kısıldı ve içinde tuhaf ışıklar çakmaya başladı. Sert ışıklardı bunlar, göz yorucuydu. Kendini ifade etmeye niyeti yoktu aslında, fakat bu yanlış anlaşılmayı da ortadan kaldırması lazımdı. Ne olursa olsun, bu insanlarla sorun yaşamak istemiyordu. Ne yapmaya çalıştıklarını bir anlasa! Numaramı yapıyorlar, yoksa ciddi mi davranıyorlar kestiremiyordu! Mantığı, zekâsıyla birleşmesine rağmen, bunun altından kalkamıyordu. Pekâlâ, amaçları para koparmak olabilirdi! Bunu sezişinin sebeplerini tartmak istiyordu. Eymen öfkeden çılgına dönmüş bir hâlde sözlerine devam ederken farkında olmadan ses tonunu perde perde yükseltmişti. "Öncelikle şu yanlış anlaşılmayı düzeltelim. Ben senin yeğenine elimi sürmedim bu bir! İkincisi, dokunmadığım bir kızın diyetini ödemem.

Çürük malınızı başkasına kakalayın! Ben bu oyunu yutmam." Hükmedici bakışlarını kapının önünde bekleyen gence çevirdi. "Sizin bana tuzak kurmaya çalıştığınızı düşünüyorum. Bunları para için mi yapıyorsunuz? Zaten cüzdanlarımı ve telefonumu almışsınız, ceplerimi boşaltmışsınız! Daha ne istiyorsunuz?"

Serhat hoşgörüsüzlükle duyduklarına öfkelendi. Gurur meselesi yaptı. Önce namuslarına, şimdide onurlarına dil uzatıyordu bu adam ve bu fena hâlde izzetinefsini yaralıyor, öfkesini tetikliyordu. Bunları düşününce kızarak hızla öne atılıp boyuna posuna bakmadan heybetli adamın üzerine saldırmaya kalkıştı. Tam o sırada babasının gürlemesiyle de olduğu yerde kalakaldı. İtaat etmek istemese de babasının kesin emrini daha içeriye girmeden önce almış ve uyacağına dair söz vermişti.

"Serhat... Dur oğlum... Uyma! Kışkırtıyor!"

Serhat durdu ama ağzını kapamayı düşünmedi. Ergen cesareti, delikanlı yanıyla birleşip ağır basıyordu. "Seni şerefsiz... Seni adi,-piç kuru..." dediğinde gerisini getiremedi.

Eymen dişlerini sıktı. "Ağzına mukayyet ol, yoksa hiç iyi olmaz. Senin o değersiz boynunu kırarım budala çocuk!" Sesi iyice kısılmış, daha çok tıslamaya dönüşmüştü.

"Tamam, sakin olun... Konuşalım!"

Yaşlı adam karşısındaki adamdan ne kadar ürkse de ona belli etmedi. Eğer bu iş hallolmazsa oğullarının başı yanacaktı. Bunun bilincindeydi. Hele Fırat! Deli çocuk. Her an başını belaya sokabilirdi. Onlar burada durduğu sürece, onu nasıl zapturapt altında tutabileceğini bilmiyordu. Oğlunun, Peri'ye olan saplantılı düşkünlüğünü bilmeyen yokken bir de şimdi onun elinden gittiğini düşünüp delirmesinden, bir şeyler yapmasından korkuyordu. Âşıktı oğlu, gerçekten kara sevdalıydı! Bir an önce bu işe çözüm bulamazsa oğullarının canı yanacaktı. O oynak yeğenin ölüp kalması şu an itibariyle düşüneceği en son şeydi. Zaten bütün dertleri o açmamış mıydı başlarına? Sakin olmalı, akıllı davranmalıydı. Sonuçta oğullarının hayatı mevzu bahisti. Çözüm bulmalıydı. Fakat benliği buna cevap vermeyi reddediyordu!

Öne doğru sinirle adımladı. Vücudundaki yorgunluğun son iz-

lerini de silmiş ve bütün kaslarını sinirli bir enerjiyle doldurmuştu. Silahını belinden çıkarıp soğuk metalin ucunu genç adama tehditkâr bir şekilde salladı. Cesaretini onursuzca soğuk bir metalin ardına sakladı. Zaten odada ondan sayıca fazla olmalarına rağmen, bir de üstünlük kurma adına bir metalin namlusuna ısrarla mukavemet etti. Ender Bey konuştu, genç adam sükût edip dinledi. Bu süre zarfında sert yüzünde ufacık bir hareket olmamakla birlikte, cesurca bakan donuk gözlerinde korkuya dair en ufacık bir şüphe bile yakalayamadı.

Bu uzunca konuşma sırasında odaya bir suskunluk çökmüş ama hemen ardından züppelerin büyüğü olduğu anlaşılan adamdan gelen alaylı bir gülüş, bu sessizliği bozmuştu. Gözleri cehennem çukurları gibi koyulmuş olsa da sesinde öfkeli bir alaycılık vardı.

"Şimdi sözlerimi dinle, o elindekinin beni alt edeceğini sanıyorsun ya, bence kocaman bir aldanış yaşıyorsun. Şu anda aklımdan geçenlerin arasında sizden aman dilenmek gibi bir düşünce söz konusu olamaz. Söylediklerin çok saçma!"

Ender Bey derin bir nefes aldı. "Yani... Sen diyorsun ki elini sürmedin? Biz hepimiz kördük! Koynunda çıplak yakaladık onu! Sizi illa iş tutarken mi yakalamamız lazımdı? Namus bizim, tabii senin niye umurunda olsun ki? Senin yatıp kalktığın kadınlara benzemiyor bu iş efendi! O benim yeğenim. Benim kanımdan, soyumdan. Her ne yaparsa yapsın namus benim, yeğen benim. Ben bir tek onurum için yaşadım. Oğlumun sözlüsüydü. Ben onu bu günler için büyütmedim. Abimin emanetini, bu gün için yetiştirmedim! Başımı yere eğsin diye değil!"

Eymen ne kadar zorlasa da sabrı tükeniyor, hiddeti damarlarında deli deli kaynayarak çoğalıyordu. Bedenindeki öfke, dermansız bir virüs gibi çıldırarak hızla benliğine yayılıyordu. Bu insanlara laf anlatmak ne kadar zordu! Kendini kasarak soğukkanlı tavrını bozmadan, kale almaz ifadesiyle kalenderce konuşuyordu. "Size söyledim, ben de bilmiyorum nasıl olduğunu? Sabah kalktım ve yanımda sizinle birlikte buldum. Yanımda olduğunu dahi hissetmedim."

Ender Bey yaşlılıkla çökmüş omuzlarını silkeleyerek olduğu yerde ayağını salladı. Alnından, irice bir ter damlası şakağına doğru

süzüldü. Gözleri kısılınca göz çevresindeki kırışıkları arttı. Duruşundaki rahatsızlığı gizlemek için, kesin bir sesle konuşmayı kestirip attı.

"Bu iş temizlenecek!"

Genç adam elini cebinden çıkarıp parmaklarını kısacık kesilmiş kara saçlarında gezdirdi. Yüzündeki kaşlar seğiriyor, bakışları keskinleşiyordu. Alaylı soğuk bir sesle, "Ben de ne zaman başlayacaksınız diye merak ediyordum. Kaç para istiyorsunuz?" diyerek lakayt bir tavırla sorduğunda, Ender Bey'in sabahtan beri tuttuğu siniri sonunda patlamıştı. Terle ıslanmış yüzü bembeyazdı. İş namusuna, onuruna gelince olduğu yerde bağırmaya başladı.

"Sen bizim namusumuzu, parayla sattığımızı mı sanıyorsun? Pislik herif! Namusun diyeti ya namus ya kandır, sen hangi ülkede yaşadığını bilmiyor musun? Burası New York değil beyzade! Biz de ecnebi değiliz. Nereden geldin sen zengin piçi? Kızımın namusunun diyetini vereceksin!"

Bu hakaretleri hazmedemeyen Eymen, dişlerini sıkarak çenesini oynattı. Gözlerindeki bakış alev alırken sesi kükrer gibi küçük odanın içinde haşin haşin yankılandı. "Düzgün konuş sabrımı tüketme ihtiyar. Hiç acımam, yaşına başına bakmaz harcarım. Sen ne söylediğine dikkat etmezsen, ben ettiririm." Öfkeyle sıkıldığından dişleri gıcırdadı. Burnunun kıyısındaki kası seğirdi. Şu ana kadar olan sabrı çoktan tükenmişti. Bir de onların hakaretlerine maruz kalmak, genç adamı delirtiyordu.

"Neyi düzgün konuşayım lan? Yaptığın pisliği bile temizlemeye niyetin yok. Erkek ol da bu işi hallet, sen bize teklif et. Bu pisliği temizleyeceksin, öyle paralarına güvenip kurtulmak yok. Senin pis parana ihtiyacımız yok bizim! Böyle basitçe sıyrılamazsın. Bu iş namus işi efendi, ya kanınla ya da..."

"Ya da ne!"

"Evleneceksiniz, başka çaresi çıkarı yok!"

Bir şok dalgasıyla bedeni sarsılan Eymen, hiç fırsat vermeden seri bir bilek hareketiyle yaşlı adamı yakasından toparlayarak ayaklarını yerden kesip duvara yapıştırdı. Suratı öyle sert, bakışları öyle-

sine kararmıştı ki gözünü kan bürümüştü. Şu azgın hayvan hâliyle bu adamın boynunu, tek bir hamleyle kırabilirdi.

"Seni öldürürüm. Siz kendinizi akıllı mı sanıyorsunuz lan? Bu ayaklara gelir miyim ben! Ne gibi işler çeviriyorsunuz bilmiyorum, ama ben bu oyunu bozarım. Seni de piçlerini de yaşatmam!"

Yaşlı adamın nefesi boğazında takılı kaldı. Karşısındaki adamın ne kadar güçlü olduğunu, şimdiki hiddetiyle daha iyi anlıyordu. Boğazını sıkan kuvvetli el yüzünden nefes alamıyordu. Bu adamın ufacık bir hareketi yeterliydi ince boynunu kırmaya. Bunu biliyordu. Bu konu uzadıkça, Peri'ye olan nefreti daha da katlanıyordu. Şimdi yanına gidip bu ahlaksız işleri başlarına açtığı için, onu öldürmek istiyordu. Kendini zorlayıp boğazındaki elin izin verdiği kadarıyla, temkinli konuşmaya çalıştı.

"Biz oyun oynamıyoruz, sen oğlumun sözlüsünü... Yeğenimi kirlettin." Zorlukla bir nefes çekti ciğerlerine. Acıyla yutkundu. "Bunun bedelini ödeyeceksin! Mert ol, sahip çık kadınına!"

Eymen şimdi kafayı duvarlara vuracaktı. Bu adamlar hep aynı şeyi söyleyip duruyor, bozuk kaset gibi takılıyorlardı. Kalın kafaları başka bir şey düşünmüyordu. O kızı görmemişken, nasıl kirletirdi?

"Dokunmadım lanet kızınıza... Dokunmadım diyorum lan!"

Ensesinde yine aynı metalin soğuk namlusunu hissedince nefesini burnundan dışarı doğru sıkkınca saldı. Kafasını hafiften yana çevirdiğinde, şu an dejavu yaşıyor gibiydi. Bakışları sabahki öfkeli gencin gözleriyle birleşti. Nefretle, buz gibi bakıyordu yüzüne. Tetiği çekmeye tereddüt etmeyecekti, bu hiddetten belliydi. O kızın nişanlısı dedikleri adam olmalıydı! Belli ki gerçekten oyun falan oynamıyorlardı! Ya da gerçekten oskarlık oynuyorlardı!

Fırat gözlerini kaldırdı. Zayıf bir umut ışığı parlamaya başlamıştı yüzünde. "Babamı bırak... Kendimi zor tutuyorum zaten senin suratını dağıtmamak için. Ama beni bunu yapmakla şereflendirmek istersen, o başka. Devam et, ben de seni geberteyim, içim soğusun!" Bunu gerçekten yapmak için, bir sebep kolluyordu. Eymen dişlerini sıktı. Bakışları onun yüzünde gezinirken soğukkanlı duruyordu. *Oğlum, enayilikten kurtulamayacaksın sen,* dedi kendi kendine. Bunların bir sıkımlık canları vardı. Ellerindeki metallerle kendilerini ko-

ruduklarını sanıyorlardı. En fazla vurulurdu ama işlerini de bitirirdi. Yaşlı adamın boynundaki el yumuşadı. Ender Bey onun elinin gevşemesini fırsat bilip kolunun altından kaydı. Yakasında toparlanmış gömleğini düzeltmişti. Ütülü beyaz gömleğin kırışıklıklarında elini gezdirdi. Eymen geriye sakince bir adım çekilip karşılarında dimdik durdu. Bakışları hâlâ yaşlı adamın üzerinde amaçsızca dolaşıyordu.

"Beni tanımıyorsunuz! Nasıl olup da bana kızınızı veriyorsunuz? Ona kötü davranacağımı düşünmüyor musunuz? Belki de, daha yola çıkmadan öldürüp atacağım bir kıyıya! Ya da, işkence edeceğim durmadan, hayatını mahvetmem de söz konusu. Ona neler yapacağımı bilemezsiniz!"

"O, senin sorunun. Biz kanıyla koca arasına girmeyiz! Ha, o benim yeğenim, başı dara düşünce sahip çıkarım o ayrı ama başını yere eğdirmem. Zaten namusunu temizlenmezsen ölecek, onu yaşatacağımızı da nereden çıkardın? Ha öyle gebermiş ha böyle, ikisi de aynı. Onu seviyorum, ölmesini istemem. Abimin emaneti. Ben büyüttüm onu, kızıma bunu yapma. Eğer evlilik yoksa ölecek... Fakat bir farkla! Onun yanında, sen de gidersin öteki tarafa. Bundan, ötesi yok!"

"Kendine çok güveniyorsun ihtiyar?"

"Bizim namusumuzdan başka bir şeyimiz yok sizin aksinize oğlum. Biz bunun için yaşıyoruz." dedi yaşlı adam gözlerini devirerek. Daha yumuşak bir tonda konuşuyordu artık. İkna etmek son çaresiydi. "Zengin değiliz ama onurluyuz." Gururla göğsünü kabarttı.

Fırat babasına öfkeyle bakıp sabırsızca konuşmaya çalıştı.

"Baba öldürelim gitsin, ne konuşturuyoruz? Hem onu hem ötekini! Başımızı yere eğdiler. Beni millete madara ettiler. Kimsenin yüzüne bakamam artık bu saatten sonra. Gebertelim gitsinler işte. Sırf bunun için bile, yatarım içeride."

Eymen'in de sabrı bir yere kadar dayanabildi. Yaptıklarına ve hakaretlerine daha fazla katlanmaya niyeti yoktu. Ne onuruna laf ettirirdi nede onların dedikleri saçmalığı kabul edecekti. Tüm bu olanları hayrete değer bir soğukkanlılıkla irdelerken Fırat'a kesif bir öfkeyle baktı. "Ağzını topla çocuk, yoksa dişlerini toplatırım sana. Elindekine güvenme, cesaret tutan elde değil!"

Ender Bey hızla iki gencin arasına girmeye çalıştı. Ne olur ne olmaz, silah patlar diye korktu. Arada olursa, oğlu ateşlemeye cesaret

edemezdi. Bu adam deli miydi? Hâlâ dik dik konuşuyordu. İkisinin de kudurmuş gözleri dönmüştü ve birbirlerini öldürecek gibi kati bir sertlikte baktıklarını gördükçe içindeki korku daha da artıyor, yüreğine endişe peydahlanıyordu. Göğüs göğse duruyorlardı karşılıklı olarak. Baktı onları durduramayacak, silahını Eymen'e doğrultarak sinirle bağırdı.

"Yeter... Bu iş çok uzadı. Kana kan, namusa namus!"

Eymen duyduğuyla derhal öfkeli bakışlarını yaşlı adama çevirdi. "Buda ne demek?" Bir an, anladığı gerçekten tereddüt etti!

Yaşlı adam sonunda bu korkusuz adamın dikkatini çektiğini anlayınca, oğlunu kenara iterek tekrardan cama doğu uyuşukça yürüdü. Omuzları rahatlamanın verdiği rehavetle hafifçe çökmüştü. Bir an başaramayacaklarını sanmıştı. Bakışlarını dışarı çevirdi. Sesine meydan okuyan bir tını takıp, ağzını şaklattı.

"İki tane bacın varmış, nüfus müdürlüğünden öğrendik! Bizim elimizde armut toplamıyor hani! Biri evliymiş ama diğeri bekâr, gerçi fark etmez... Kız olmaları yeterli bir sebep bizim için."

Eymen'in nevri döndü. Vücuduna soğuk bir ürperti yayılırken yaşlı adama hiddetle atıldı. Oğulları yaşlı adamın önüne hızla geçip set kurarak korunaklı bir duvar oldu. Eymen işaret parmağını tehditle sallayarak "Senin ağzını dağıtırım piç kurusu! Onlara elini sürenin, elini keserim lan! Bunlar kuru gürültüler bunak. Onların yanına, elini kolunu sallayarak gideceğini mi sanıyorsun? Başınızı keserim sizin, sırf köpeklere ziyafet olsun diye!" diyerek sert sert yüzüne baktı. Dediğini yapacağını, buz kesmiş bakışlarından anladı yaşlı adam.

Bu adamlarda ne diyordu böyle? Kardeşleri! Hayata tutunmasının tek sebepleri... Yok, bu saçmalıktı. Onların canı bir daha kendi yüzünden yanarsa, dünyayı yakardı. Ama bildiği bir şey daha vardı. Her gün gazetelerin ikinci sayfasını süsleyen namus cinayetlerini okuyorlar, sadistçe onların nasıl bağnaz, nasılda cahilce hareket ettiklerini görüyorlardı. Onlar için olağan bir konuydu bu. Nitekim can almak, kız kaçırmak normaldi. Hayatlarında, kadınların yerinin, çok ufacık bir alanını kapladığını duyuyorlardı. Yaşlı adam susunca konuşmasına gergince devam etti.

"Onlara yaklaşamazsın!" Dudağının kenarı kasılarak seğiriyordu. Ve hangi açıdan bakılırsa bakılsın, kesinlikle çok öfkeliydi. Ge-

nişleyen burun delikleri, hızlı solukları yetmiyormuş ve daha fazla açılmak istiyormuş gibi geriliyordu.

"Neden olmasın? Niçin yaklaşmayalım? Bir şey fark etmez. Senin gibi işimiz bitince, atarız. Ya da oğullarımdan biri belki insafa gelirde ufağıyla evlenir! Biz namussuz değiliz, kanını yerde koymayız."

Bu yenilip yutulmaz lakırdılara Eymen dişlerini gıcırdattı. Eski sert bakışları ölüm gibi buz kesti. Çığ olup yaşlı adamın ruhuna yağdı, nefesini kesti.

"O zaman yaşayacağınızı mı sanıyorsunuz? Ben sizi yaşatır mıyım? Onlara dokunan ellerinizi, kesmez miyim? Kafaları koparmaz mıyım sanıyorsunuz?" Hiddetiyle ifadesizleşti yüzü, öfkesini sakinliğin ardına ustaca sakladı. Onları tehdit edebilirdi. Ama bu düşünceyi hemen kafasından sildi. Hiçbir zaman entrikacı bir insan olmamıştı.

"İş bittikten sonra öldürsen neye yarar, başımız yerden kalkmış, namusumuz temizlenmiş olur." Derinden nefes alınca yaşlı adam, zayıf göğsü yukarı hımbılca kalktı. "Şimdi karar ver... Her şey sana bağlı. Ya kabul edersin bu iş kapanır ya da... Peri mezara sen de tabii! Ama arkanda kardeşler bıraktığını unutma, kan davası istemeyiz nede olsa değil mi?"

"Benim kim olduğumu biliyor musunuz?" Üzerinde hükmeden bir rahatlıkla yükseldi. "Kaybedecek bir şeyim olmadığını da öğrenmiş olmalısınız... Diyelim ki kabul ettim! Sonrasını hiç mi tahmin etmiyorsunuz? Bunu sizin yanınıza bırakır mıyım?" Biraz kısık, derinden gelen bir sesi vardı ki telâffuzundaki ani sertliği bir garip halavet veriyordu. Yaşlı adam arkasını dönüp donuk bakışlarını ona çevirdi. Şimdi suratı farklı duruyordu. Düşünceli bir hâli vardı. Bir şey söyleyecek gibi duralıyor, çekiniyor ya da söyleyeceği kelimeleri mantıklı seçemeyerek bocalıyordu. Tereddüdün ve sükûtunun nereden geldiğini anladı. Durduğu vaziyetini biraz değiştirdi.

"Senin kim olduğunu bilmiyoruz oğlum, sadece birkaç şey öğrensek de bu bile bize yetti inan. Gel tatlılıkla olsun bu iş, ne sen üzül ne de biz." diye dürüstçe itiraf etti. "Dışarıya gelen arabaya bakarsak bile kalantor birisisin, ensen kalın. Bu davayı gütmek de senin elinde zararlı çıkmak da tabii!"

Bu yumuşak tehditlere her ne kadar hiddetlense de bunu kamufle etti. Eymen Sancaktar, sakince işaret parmağını düz burnunun kemerinde gezdirdi zira burnunun kenarındaki kaslar gözle görülür derecede seğirmeye başlamıştı. "Sen beni tehdit mi ediyorsun, ihtiyar?"

Ender Bey, beyhude bir gafletle dışarıya doğru sıkkınca bir nefes saldı. Püfff!

Bu, bir nevi ruh felcine benziyordu. Gafil bir biçimde inme inmiş bir insanı oynatmak nasıl imkânsızsa şu anda o adamdan da iyi yahut fena bir hareket çıkması da öyle imkânsızdı. Başını birkaç saniyeliğine aşağı eğip bıkkınca durdu ve tekrardan kaldırdı. Bakışları genç adamla kesişince kafasını sallayarak kapıya usulca yürümeye başladı. Bu işte ilerleme olmayacağa benziyordu. Bu adamın öyle hemen evet demeyeceğini de biliyordu! Blöfünü, yutmamıştı! Belli, boş bir adam değildi. Güvencesi parası pulu değil, ölesiye cesaretiydi. Soğukkanlı, gözü karaydı. Silahların önünde titremeyecek dik duracak kadar cesaretli, kafa tutacak kadar deli yürekliydi. Kendinden emin konuşması, duruşu, tarzı onları çok zorlayacaktı. Bu adam, hiçbir şeyden korkmayacak gibi duruyordu. Sanki hayatını kaybetmiş ve korkusunu bitirmişti. Boştu yitik bakışları, ölüm gibi bomboş...

Bu da bela demekti!

Bu hâlde onu konuşturmaya çalışmanın beyhude bir azap olacağını anlıyor ve susuyordu. Ancak birkaç dakika sonra o, kendiliğinden söze başlamazsa kaçınılmaz son gelecekti. Ölümle yüzleşmiş adamlar, korkudan nasibini almamış varlıklardır! Bu da oğullarının başının yanması, evinin tepesine çökmesi demekti! Tamircilerin getirdiği arabaya bakarak bile, onun ne kadar zengin olduğunu anlamak mümkündü. Gittikten sonra istediği gibi onlarla uğraşabilirdi. Ama bu riski göze almalıydı. İyice tartıp biçmişti kafasında! Bir kefede yeğenin canı, diğer kefede oğulları! Rahat durmazlardı çocuklar, onları durduramazdı. Eğer bu evlilik olmazsa, olan yine kendi ailesine olacaktı. Dağılacak, kâğıttan kuleler gibi parçalanacaklardı. Dalgın adımlarla kapıya yaklaşınca oğullarına kafasıyla çıkmalarını işaret etti. Kendisi de çıkıyordu kibir an duraksadı. Düşüncelerle dolu kafasını hafifçe arkaya çevirip yorgun gözlerini devirdi. O vakit anladı! Bu gence, rica, tehdit, ceza, hâsılı hiçbir şey kâr etmezdi.

"Son kararın buysa oğlum, günah bizden gitti."

Bunu söylerken yanındaki vücudun kaskatı kesildiğini ve isyana hazırlandığını hissediyordu. Fakat bu, uzun sürmedi.

"İyi olmasını isterdim her iki taraf içinde olmadı... Madem öyle, ben de beyhude muhaberelerle yorulmayayım." dedi son kozunu oynayarak zira aynı ümitsiz tavrıyla başını sallıyordu.

Eymen konuyu irdeleyerek düşünüyordu! Sakin olmaya zorlayarak kendini kastı. Mantıklı tek bir şey gelmiyordu aklına. Onların dediklerini yapabileceklerini tek tek hesap ediyordu. Bu işten nasıl çıkacağını düşünüyordu ama bir yol bulamıyordu. Öyle zannediyordu ki onu iyice araştırmışlar. Lanet olsun! Nasıl bir pisliğe battıysa debelendikçe daha çok batıyor, manasız bulduğu düşüncelerin girdabında kayboluyordu.

Kardeşlerinden, annesinden bahsediyorlardı. Bir kere hata yapmış, ömründe kapanmayacak yaralar açmış, ailesinin bu zulmetin içinde çöküşünü izlemişti. Verdiği kararlar başına cahilce işler açmış, yaşamının dönüm noktasının başlangıcı olmuşken aynı hataları tekrarlayıp kendinden, onlardan ödün vererek birçok yanlışa düşmekten şiddetle kaçındı. Bir daha asla yapmayacağı şeyleri zihninde kuytu köşelerde sıraladı ve ölçüp tahlile aldı. Bu adi nakarat, yüzlerce defa tekrar benliğinde nakledilmiş olmasına rağmen, tesirini kaybetmeden, her defasında istediği çağrışımı yaparak döndü. Kendine yemin etmişti! Söz vermişti! Bu demek değildi ki *yemin bozmak*... Kesinlikle bozmayacaktı. Derin bir nefes aldı, göğsü kabararak şişti ve sakince indi. Kasılmış kaşları, şiddetle yanan gözleriyle temkinle yaşlı adama baktı. Ender Bey diyeceğini demiş, tam kapıdan çıkıyordu ki arkadan gelen tok sesle, hışmından sual olmayan bir tonda konuşan adamın telâffuzuyla duraladı.

"Tamam, lanet evlilik olacak!"

Yarım saat sonra yatağın kenarına oturdu genç adam. Ellerini saçlarına gömüp başını aşağı eğmiş, kederden yüzü süzülmüştü. Bu sefer bu işte hata yapmamış fakat yine de hayatını mahvetmeyi başarmıştı. Ne yapsa, nereye dönse çıkmaz sokaktı. Kocaman adam, büyük şirketlerin sahibi, herkesin önünde el pençe divan durduğu Eymen Sancaktar, iş dünyasının sert adamı, bir kıçı kırık kıza ye-

nilmişti. Holdingleri zekâsıyla yöneten despot adam, şimdi düştüğü çukurda çaresiz cebelleşerek zekâsını sorguya çekiyordu. O, bu adamları oyalayıp bir yolunu bulup buradan gidebilirdi elbette. Fakat şimdi tüm yolları kapanmış, olduğu yerde mıh gibi çakılı kalmış, hiç istemese de onların işbirlikçisi olmuştu. Sakin ve makul olacaktı. Ensesindeki ağrıya bir de şimdi başındaki migreni eklenmişti. Şiddetin deryalar doğurduğu damarlarında öfkesi volkanlar misali kaynıyordu. Elini ensesinde gezdirirken kapıdan yine sesler gelmeye başladı. Sıkkınca kafasını o tarafa çevirdi.

Yataktan usulca kalkıp kapıya yöneldi. Akşam güneşi batmaya başlamış, odanın içerisi loş bir ortama bürünmüş, gün batımının rengârenk huzmeleri etrafa saçılmıştı. Kapı açıldı ve hemen ardından kapanırken içeri giren kızın cansız yalvarışları, kapıya yumruklar yağdırarak beceriksiz haykırışları sessiz odayı doldurdu. Bu yaptığı numaramı gerçek mi diye düşünürken birkaç dakika sonra o da yorulup sonunda durulmuştu. Bekledi, bir hareketlilik olmayınca köşeden çıkıp yanına yaklaştı. Kapının kıyısına toplanmış, yüzünü dizlerine gömmüş, ufacık bir çocuğun savunmasızlığında içli içli ağlıyordu. Ufak bir kedi gibi mırıltılar çıkarıyordu ne dediği belli olmayan dudakları. O da onu fark etmiş olacak ki başını apansız kaldırdı. Şaşkındı! Karşısındaki genç kız gerçekten şaşkındı. Eymen onun yüzüne bakınca aklındaki tüm olumsuz düşünceler bir anda durup bertaraf oldu. Aslında sorun kızın yüzü diye bir şeyin kalmamış olmasıydı! Gözleri buluştu önce. Yamyaş olmuş ürkek gözleri kocaman açılmış, bir karacanın güven arayan masumiyetiyle bakıyordu. Tabii buna bakmak denirse! Kızın bir gözü şişmiş ve kapanmaya başlamıştı. Karşısındaki kızın çelimsiz duruşu titrek sesiyle birleşmiş, kesilen hıçkırıklarının arasından fısıldıyordu.

"Se-sen... Ki-kimsin?"

Soğuk ve sert tavrı ödün vermiyor, ona tepeden bir sultanın hükmediciliğiyle bakıyor, kararlı gözleri bir saniye olsun gözlerinden ayrılmıyordu. Vakur başı yukarı kalkınca Âdem elması sakince kalkıp inmeye başladı adamın.

"Ben de bu soruyu, sana soracaktım... Kimsin?"

Kız afallayarak, geriden gelen tıkanık boğuk sesiyle, malûmat istercesine sordu: "Ö... Önce ben... so-sordum... Kimsin?"

Vakanın tek şahidi olan kız, kısacık bir zaman sustu.

Eymen bu insanlara güvenmiyordu! Bunu bilerek yapmış olabilme ihtimalleri pekâlâ yüksekti. Belki de kendilerini acındırarak çetrefilli işlerini böyle yalan dolanla hallediyorlardı. Tahammülü sınıra dayanmıştı. "Benimle laf dalaşına girme baş belası, kimsin?"

Dişlerinin arasından salınan kaba sesi, genç kızı ürküttü. Bu iri adam onunla böyle konuşma cüretini nasıl kendinde bulurdu? Düşündüklerinin doğruluğuna inanmakla beraber, bir yabancının yanında mağlûp olmaktan korkuyor, ağzını açmak istemiyordu. Oysa adam sakin tutumuyla, bir de ellerini cebine koyarak küstahça, "Dinle sersem kız! Eğer bu oyunsa hemen söyle, yoksa bunu sana fena ödetirim." dediğinde duyduklarına inanamadı, kan çanağına dönmüş gözleri ürkekçe irileşti. Adamın karizmatik yüzünün en göze çarpan yeri bronz gibi parlayan geniş ve zeki alnının altındaki sertçe çatılan kara kaşlarıydı ve şu anda ürkütücü şekilde çatılmıştı. Konuşurken bu kaşlar, büyük bir süratle hareket ederek düşüncelerin cinsine göre çehresindeki manayı ürkütücü boyutlara taşıyordu.

"Ben bir şey yapmadım. Asıl sen yaptın her şeyi... Bunu sen yaptın!"

"Aptal olma sersem kız! Ben bir şey yapmadım. Salak salak konuşma!" Serçe soluğunda adam, ödün vermeyen düzgün diksiyonuyla devam etti. "Kesinlikle. Asıl bela sensin. Sen ve ailen! Nasıl bir iş içindesiniz? Üzerime kurduğunuz kumpası, çirkefçe yaptırma telaşesi içindesiniz. Bunu yanınıza bırakmam. Başıma açtığın belayı, tersine çeviririm."

O mu bela açmıştı başına? Bu adam ne diyordu? Kör müydü benliği, yoksa sağır mı? O kadar dayağı ve işkenceyi kendisi çekmişken nasıl oluyor da onu suçluyordu? En çok zararı kendisi görürken karşısına geçmiş neden bahsediyordu? Göz bebeklerinde titreşen yaşlar yanaklarına istem dışı damlarken cızırtılı çıkan sesi ağzının içinde boğuluyor, konuşamıyordu. Narin omuzları hıçkırıklarından oynarken derin bir nefes aldı.

"As-asıl s-sen hayatımı mahvettin. Burası be-benim odamdı! Ben-ben burada kalıyordum kaç gündür!"

Çocukça saflıkla ağlayarak acizce gözlerini koluna sildi.

Eymen üzerine keskin bakışlarını dikti, kapı büyük bir gürültüyle tekrardan açılmaya zorlandı. Peri daha ne olduğunu anlamadan kapı itilmiş, kendisini yere kapaklanırken bulmuştu. Amcası ve yengesi sinirle başına dikildiler. Ender Bey karısına kızı almasını işaret ederken Mercan Hanım yere eğilip kızın kolundan kavrayınca Peri acıyla inleyerek ayağa kalktı. Yengesinin suratından düşen bin parça hâlde, yine sürükleyerek odadan çıkarıyordu. Fakat yaşlı kadın kızgınca bakan kocasına yan bakışlar atmayı da ihmal etmiyordu.

"Ne... Ne-nereye gidiyoruz yenge? Dok-doktora mı? Bana ne yapacaksınız?"

Mercan Hanım memnuniyetsiz yüzünü genç kıza çevirip tiksinir gibi baktı. "Bir şey yapmayacağız, korkma." Peri'nin içindeki korku hafiflerken onun devam eden konuşmasıyla, olduğu yerde çakılı kaldı.

"Sevin... Evleniyorsun!"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hesabı, kitabı olmaz bu işin...
Ne sen veresiye aşk yazarsın,
Ne ben bedavaya sevda veririm...

Yaşlı kadını ittirdi tüm hışmıyla. Mercan Hanım'ın hırsla kaldırdığı eli, kızın şaşkınlaşmış mağrur yüzüne ulaşamadan kıskaç gibi bir avucun içine düştü. Peri ne ara yapmıştı bunu algılayamadı ama artık dayak yemeye takati yoktu. Bunun, daha kötü bir dönüşüm yaşayacağını o an unutmuştu. Mercan Hanım bir an parmaklarının kansız kaldığını hissetti, eli uyuştu. Peri nefes alamadığı her süre, yaşlı kadının elini biraz daha sıkıyordu. "Ne?" dedi önce kavrayamadığı gerçeğe kızarak. "Ne- ne demek bu?" Şaşkınca cıyaklarken boş holün ortasında, vücudu elektrik çarpmış gibi birdenbire sarsıldı. Elleri yaşlı kadının bileğinden kayarak yanına cansızca düştü. "Hayır! Hayır! Bu... Bu olamaz!" Ciğerlerindeki hava çekildi aniden. O an nefes almayı unutmuştu. Şaşkınca gözleri irileşmiş, alıklaşan dudakları düz bir çizgi hâlinde aralanmıştı. Sanki kelimeler ağzından çalınmış gibi dili de lâl olmuştu. Konuşamadı. Duyduğu şeye tepki dahi veremedi bir süre daha.

Mercan Hanım, Peri'nin donmuş hâline yüzünü ekşiterek kolundan tutup kendi odasının yanındaki odaya yönlendirdi. Kapı açılınca ağlamaktan şişmiş gözleriyle Lale karşıladı onları. Kuzenini karşısında gören endişeli kız, hızla kollarını boynuna dolayıverdi. Kollarının baskısıyla Peri acı acı inleyince Lale derhal geriye çekildi. "Üzgünüm, unuttum."

Mercan Hanım, koluyla kızını kenara ittirdi. "Çekil kızım içeri girelim, baban kızacak şimdi."

Lale bakışlarını kuzeninden çekmeden, kenara çekildi. Annesi, Peri'yle birlikte içeri girince kapıyı kapatıp arkalarından yürüdü. Peri'nin dibinde bitip sevgiyle elini tuttu. Yatağa götürürken annesine öfkeyle bakıp küs sesiyle "Vicdanınız mı kurudu sizin anne? Bu yaptığınız insanlık mı? Bu kızın hâli ne böyle?" diye sitem etti. Yanaklarından aşağı yaşlar dökülmeye başlamıştı.

"Çok konuşma. Al işte getirdim, sabahtan beri başımı şişirdin durdun zaten. Çok da değerli haspam, kıyamaz!"

"Anne sizden utanıyorum! Onun bu hâlini gördükten sonra, ne kadar vicdansız bir ailem var benim, emin oldum. O insan! Hayvanlara bile böyle yapıl..." Daha fazla konuşturtmadan, Mercan Hanım derhal kızının saçlarına yapıştı. Genç kızın kafası geriye kaykılırken sinirli sesiyle kızına tepeden baktı.

"O gidecek, biz kalacağız Lale! Kendine gel... Yaşına başına bakmam, yersin köteği. Hem senin masum dediğin, baya masum çıktı! Yanımızda sevgilisiyle oynaşacak kadar masum maşallah! Ailemi ne hâle getirdi. Evladımı yaşayan ölüye çevirdi. Onu gebertmediğime dua et, kapa çeneni. Seni de arada kaynatmayayım."

Canı yanan Lale saçlarını annesinin elinden güçlükle kurtarıp suratını asarak Peri'nin yanına geçti. Bu kişilerin evladı olduğu için iğreniyordu. Tamam, gaddar yanları vardı ama bu kadarı fazlaydı. Bu yaptıkları insanlık değildi. Ne çare eli mahkûm, sustu.

"Anne, çıkar mısın biraz dinlensin?" Tepesinde dikilen annesine yalvararak baktı. Annesi umursamayınca bu sefer huyuna giderek daha usulca tek tek söyledi. "Annem... Lütfen! Çıkar mısın? Benim için..."

Mercan Hanım kızından bakışlarını çekip Peri'ye sinirle baktı. "Hepsi senin suçun pis oynak! Bizi birbirimize düşürdün! Sünepe!" Hızla kapıya yöneldi. Lale hayretten ağzı bir karış açık bakarken oradan uzaklaşmadan önce tekrar arkasına döndü ve onun kendisinden kuşkulandığını tahmin etmiş olacak ki kaygılarını dağıtmak için ekledi. "Ona yardım et. Kendine çeki düzen versin, kendi nikâhına böyle katılmak istemez herhalde. Ve sakın kaçmayı aklından geçirmesin, bu sefer gebertmelerini önleyemem... Aksine, bunu yapmaları için elimden ne geliyorsa yaparım!"

Kapıyı kızların üzerine hızla kapadı ve kilidindeki tıkırtılara bakılırsa üzerlerine kilitlediği muhakkaktı. Lale üzgün bakışlarla, Peri'nin üzerindeki bornozun kuşağına uzandı.

"Canım... Sana ne yaptılar böyle? Canın çok acıyor mu?"

Peri ona yardımcı olmak için ayağa kalkınca bornoz rahatlıkla üzerinden yere kayıp bileklerinin dibine düştü. Lale'nin gördüğü şey karşısında dehşetle gözleri açılırken bir adım geriledi. Titrek ellerini ağzına kapatıp inlemelerini engellemeye çalıştı. Bir anda görüntüsü puslandı. İçli içli ağlarken ağzında boğulan inlemeler duyuluyordu ellerini sıkıca bastırdığı dudaklarının üzerinden...

Peri kendi vücudunu bile ayakta tutamıyordu. Sanki benliği bedenine yabancıydı. Dayanma gücü de tükenmiş, dirayeti kalmamıştı. Omuzları sarsılıp tekrar ağlamaya başlayınca Lale her şeyi unuttu. Canının yanacağını, ona zarar vereceğini bile unutup Peri'nin darbelenmiş bedenine kollarını dolayıp sıkıca sarılarak ağladı. Peri de canının yanmasına aldırmadı. Kollarını genç kızın beline merhametle doladı. Şu anda tek ihtiyacı olan sıcacık bir dokunuş, yanında olduğunu hissettirecek bir dostluktu. Merhametle avutulmak istiyordu. Yaralı yüreğine şefkatle dokunacak ufacık dokunuş, merhem olacak birkaç güzel söz... Çok şey istemiyordu sadece insan olduğunu birilerinin hatırlamasını bekliyordu! Bulduğu sıcaklığa sığınıp sıkıca sarıldı. Dakikalarca orada ayakta, öylece ağladılar. Lale kendisini toparlayıp geriye çekildi. Bir eliyle kuzenin elinden tutarken diğeriyle gözlerini kuruluyordu. Onun da dudaklarında hıçkırık, yüreğinde yaralar vardı. Şimdi onun kadar acı çekmese de içinde bir yerler, o acıları kendi vücudundaymış gibi hissediyordu.

"Hadi gel, sana duş aldıralım, dinlen biraz."

Peri hiçbir şey demedi. İtirazda etmedi. Olumlu anlamda kafasını salladı. Onunla birlikte itaatle banyoya yürüdü. Lale duşakabine yaklaşıp suyu ayarladı. Sonra da arkasını dönüp Peri'nin üzerindeki yırtılmış geceliğini çıkardı. Peri'nin saçlarını ağlayarak açmaya çalıştı.

Onun, o çok beğendiği gece karası saçları keçe gibi olmuş, her açtığı örgüde elinde kalıyordu. Saçları tutam tutam elini doldurdukça da hıçkırıkları atıyordu. Sonunda dağılmış saç örgüsünü yıkamaya

başladı. Elinin altında titreyen genç kızı yatıştırmak için, "Tamam tatlım, ben buradayım... Hepsi geçecek..." diye telkin sözleri fısıldıyordu. Buna kendisi inanmıyordu ki! Oysa geçmeyeceğini, biliyordu. Bu yaranın gerçek izlerinin, yüreğinde paslı bir hançer gibi kangren olmuş bir yara gibi kalacağını biliyordu. Gözlerinden yaşlar dökülürken de hiç inandırıcı olamıyordu. Peri'nin tüm vücudunu nazikçe yıkadı. Gözleri yaralarının üzerinde gezindikçe kendi canı yanıyordu. Bu vahşeti onun ailesi yapmıştı ve o sesini çıkaramamıştı. Odaya kilitleyip gitmişlerdi. Genç kızın vücudundaki kemer izlerinin bir kısmı morarmış ya da kırmızı çizgi hâlinde, bir kısmı da su toplamış kızıl yanık şeklindeydi. Peri'yi kendisine çevirip usulcacık "Çıkalım mı?" dedi. Peri göğüslerine sardığı elleriyle karşısında titrerken sadece kafasını sallayabildi.

Bu titreme hissi de nereden gelmişti şimdi? Dişleri birbirine vuruyordu. Vücudunun zangır zangır titremesini durduramıyor, azalarını kontrol edemiyordu. Lale de bunu fark etmiş olacak ki havluyu kuzenine sararken "Sinir damarların boşalıyor, korkma... Birazdan geçecek, kasma kendini." diye onu telkin ederek yatıştırıyordu. Peri kafasını kaldırıp onun gözlerine baktı. Dişleri birbirine çarparak ses çıkardıkça Lale'nin içi kıyılıyordu. Ona giymesi için bir şeyler ayarladı. Üzerine pijama takımı çıkardıktan sonra, nemlendirici kremini de alıp valizi kapamadan yerinden doğruldu. Peri'nin titremesi azalmıştı. Üzerindeki havluyu dikkat ederek vücudunda gezdirip kuruladı. Kremi gösterip "Bundan başka bir şey yok elimde. Ağrını geçirmese de biraz rahatlatır." dedi burukça.

Onunla bir bebek gibi bir annenin sonsuz şefkatli ellerinin dokunuşlarıyla ilgilendi. İşi bitince yatağa çıkardı. Sonrada kendisi yanına geçip oturdu. Peri başını onun bacaklarına dayayıp yan yattı. Amcası sırtına daha fazla vurduğu için, üzerine yatamıyordu. Lale saçlarını merhametle okşarken ağlamamak için dudaklarını sıkıyordu.

"Bunlar nasıl oldu hâlâ anlamıyorum! Sadece bir gece ayrıldık, olanlara bak!"

Peri titrek dudakları arasından kopuk kopuk sesiyle, derdini anlatmaya koyuldu.

"Ben... Gece işim bitince yatmaya gittim." Gözünden akan yaşı sertçe silip konuşmasına devam etmeye çalıştı. "Sen... Sen varsın zannettim yatakta. Onun olduğunu bilmiyordum, yemin ederim ki bil..."

Lale, Peri'nin gözyaşlarını kuruladı. "Şişşşt... Tamam geçti. Ben ağabeylerimin odasını toparlayıp işim bitince başıma bir ağrı saplandı. Biliyorsun tüm gün ağrımıştı. Sonra dinlenmek için odadaki kanepeye uzandım, orada uyuyakalmışım. Fark etmedim. Fırat abim de uyandırmamış. Ben bilemedim asıl, yanında olsaydım..."

Peri kafasını salladı. Gözlerini sildi tekrar. Burnu da akmaya başlamıştı. Zaten ne zaman ağlasa burnu akardı. Kafasını olduğu yerden hiç kaldırmadan, "Peçete var mı, burnum akıyor? "diye sordu çocukça sesi artık genzinden boğukça geliyordu.

Lale komodindeki peçete paketine uzanıp Peri'ye verdikten sonra başını yatağın başına dayadı, gözlerini kapadı. Teselli edecek bir kelime bulamıyordu. Kuzeninin saçlarını bir an hareketsiz durmayan elleriyle, şefkatle okşadı.

"Şimdi çok uzaklarda bir deniz kenarında olduğumuzu düşün. Hani hep hayalini kurduğumuz şu masalsı yerde. Sadece ikimiz. Hiç kimse yok. Sen ve ben... Tepenin başında rüzgâra karşı durmuş, güneşin batışını izliyoruz."

Peri'nin yüzünde kırıkça bir gülümseme belirdi. Burnunu silerken dudaklarından ne ağlamaklı ne de gülmeli bir inleme döküldü. "Hani şu filmlerdeki gibi!" dedi kalınlaşmış boğuk sesiyle.

"Evet, onlar gibi." diye teyit etti Lale. "Gökyüzü güneşe sitem ederek hırsızlık yapıp tüm o renklerini üzerine kuşanmış, denizin ödünç aldığı rengi, üzerinde oynaşarak bembeyaza dönmüş... Alabildiğince kartpostal görüntüsü oluşturmuş mehtap bize. Gözlerimiz bayram yeri gibi coşkulu ışıldıyor, kendimizi çocuklar gibi hür hissediyoruz. Bakışlarımız ufuk çizgisine dikilmiş, o beklediğimiz büyülü patlamanın gerçekleşmesini istiyoruz. Bir rüzgâr misafir olmuş saçlarımıza, hafiften dağıtıyor esen ılık meltemiyle cennet kokusunu. Kulağımızda tatlı sesini bırakıyor melodi gibi. Bak, duyuyor musun rüzgârın uğultusunu Perim? Kulaklarımıza namesi büyülü şarkılar fısıldıyor. Dalga sesleri kayalıkları döverek ona enstrümanı ile eşlik

ediyor... Kimse yok, yalnız sen ve ben... İkimiz. Bu bizim dünyamız. Yan yana oturmuşuz. Dudaklarımızda mutluluk şarkısı,"

Kuzeninin sesi, Peri'nin kulaklarına ninni misali çarparken bir anda kendisini gerçekten orada, o şekilde otururken düşündü. Benliği o masal ülkesinin efsununa kaydı.

Göz kapakları ağırlaştı. Daha fazla direnemedi bu yorgunluğa. Bugün yaşadıkları hiç kolay şeyler değildi. Hatta bir insanın kaldırabileceği şeyler değildi. Ne yapmıştı ki Peri? Sadece bir yanlış anlaşılma! Sormadılar bile bu adam kim, nereden geldi diye? Hüküm kesip zalimce uyguladılar. Zaten dünden razıymışlar yargılamaya. Yalnızlığını, çaresizliğini, sahipsizliğini fırsat bildiler.

Babası saçlarını koklamaya kıyamaz, annesi öpmeye doyamazdı.

"Perim benim..." derdi babası, "Sen benim masal Perimsin! Bizim zorla yazdığımız masallar diyarının, biricik perisisin!" Saçlarını okşar, nasırlı ellerini yanaklarında tükenmez şefkatiyle gezdirirdi. Şimdi ise "Dayan, ne olur bırakma kendini..."diyordu üzgün sesi. "Üzülme Perim, sen güçlüsün, hep öyleydin. Düşünce ağlamazdın, üzülünce belli etmezdin. Yine ağlama, yine üzülme..."

Şimdi o tepede bir de onlar vardı. Yanına oturmuş, annesinin dizine başını dayamıştı. Saçlarını okşadığını hissediyordu Peri. Babası o güzel yeşil gözleriyle ona hasretle bakıyor, akşam güneşi gözlerinde huşuyla oynaşıyordu. Rüya değil, gerçekti! Kokuları bile burnundan içeri süzülürken gerçekten oradaydı. "Annem!" diyordu genç kız. "Bu defa beni de alın yanınıza, ben de olayım burada sizinle. Çok acıyor anne, yüreğim çok acıyor... Kokunuz bile yok! Sesiniz artık kulaklarımda paslı çivi gibi... Yüzünüz, kirli aynadaki silik bir suret... Ağladığım gecelerde tekim... Yorganlar avutmuyor korkularımı artık, başıma kadar gömülsem de gerçekler silinmiyor benliğimden. Ben büyüdüm anne, acılarım da benimle büyüdü. Keşke hep küçük kalsaydım. Çok zalimsiniz! Nasıl bırakırsınız beni tek başıma, hiç mi acımadınız, hiç mi düşünmediniz?"

O, uykunun kollarına, kuzeninin anlattığı büyülü hikâyelere kendini bırakırken Lale hiç sıkılmadan anlatmaya devam ediyordu.

"Sonra birlikte yemyeşil çimenlere uzanıp ateş böceklerinin re-

sitalini dinleyeceğiz. Bak duyuyor musun hangi şarkıyı söylüyorlar? Peri bak, senin en sevdiği şarkı, *Gönül!* Duyuyor musun? Bu şarkıyı ne çok söylersin, bak şimdi de onlar bize söylüyor. Hadi söyle, *karga geldi* diye gülmeyeceğim!"

Lale ses gelmeyince kafasını dayadığı yerden kaldırıp kucağında yatan biçare kuzenine baktı. Uyumuştu. Genç kızın kuzeni için akan yaşları arasından, titrek sesiyle edilen duaları fısıltı gibi duyuluyordu arşı âlemde. Onun yüzü şimdi masumca gülerken Lale ağlayarak Allah'a yalvarıyordu.

"Allah'ım, Perim çok çekti. Ne olur onun yüzü gibi gönlü gibi kaderini de güzel yaz. Yüzü gülsün. Öyle bizdeki gibi korka korka, çekinerek değil! İçinden gele gele, korkmadan, umursamadan, kimseden ürkmeden gülsün." Ne severdi onun gül yüzünde açan tek gamzesini. Elini o gamzeye götürüp "Burası kardeş yuvası olsun mu?" derdi.

O gece gözlerini bir an yummadı Lale. Son gecesiydi. İlk ayrılıkları, son vedalarıydı. Bir daha kim bilir ne zaman görüşeceklerdi. Belki de hiçbir zaman! Getirmezlerdi yanına biliyordu. Ne zordu ondan ayrılmak. Ne zordu kardeşten öte candan kopmak! Öylece durup yüzünü inceledi. Usul usul hafızasına nakşetti her bir anıyı. Oysa küçükken ne çok kıskanırdı onu. Kıskandığı Peri değil, babasının ona olan tükenmez sevgisiydi. Ne çok severdi kızını. Sürekli omuzlarında taşır, sevgiyle başını okşardı. Hâlbuki onun babası hep kızar, hep azarlardı. Peri'yi babası çok seviyor diye, çocuk aklıyla sevmezdi çoğu zaman. Ne zaman hem öksüz hem yetim kaldı... Ağlayarak mezarlıklardan topladı onu. İşte o zaman anlamıştı, onun yalnız, kimsesiz kaldığını. Ondan başka tutacağı dalı, koşacağı kucağı olmadığını... O zaman sevmiş, bir daha uzattığı elini hiç bırakmamıştı. Birkaç yaş küçüktü ondan ama Peri her zaman ondan daha olgundu. Daha akıllı, daha zekiydi. Sabretmesini de olgunluğunu da kaybetmezdi. Ne zamandır böyle oturup onu seyrediyordu.

Odaya dolan kuş sesleri sabahın habercisiydi. Lanet gün, neden doğmuştu ki? Ne de huzurlu uyuyordu dizlerinde. Birkaç saat sonra odayı ilk ışıklar aydınlattı. Sabah olmuştu. Kaçınılmaz son gelmişti. Hayatında ilk defa, sabahlar olmasın demişti! Onun can yoldaşı, bi-

ricik sırdaşı bugün buhar olup ellerinden uçup gidecekti. Ne gittiği yere gönderirlerdi ne de onun gelmesine izin verirlerdi artık. Ayrılık saati geliyordu. Vazgeçme saati! Lâkin insan canından nasıl vazgeçerdi? O da geçmeyecekti elbet. İlk bulduğu anda ona ulaşacaktı.

Bakışlarını ona çevirip kirpiklerini kıstı. Yüzünde müşfik ve biraz mahzun bir tebessüm belirdi. Peri'nin masumca uyuyan yaralı yüzünü süzdü yine. Gördüklerinin yüreğinde bıraktığı tahribatın yanında esamesinin olmadığını biliyordu. Oysa o anda genç kızın yüzü aydınlandı. Sanki bir an, her şeyi unutmuş gibiydi. Hâlbuki olanları, yaşananları unutması imkânsızdı. Şimdi yüzünde buruk bir huzur, kırık bir tebessüm vardı. Lale'nin yüzünde, ağlamaklı bir gülümseme belirdi. Tıpkı şimdi Peri'nin, hafifçe yukarı kıvrılan, nazlıca kıpırdayan dudakları gibi fısıldadı.

"Gittiğin yerden gelme Peri. Huzur bulduğun yerden sakın gelme!"

ALTINCI BÖLÜM

Misafir çocuğu gibiydin sevgili...
Geldin, dağıttın ve gittin!
Ben sadece seyrettim.

Güneş tüm haşmetiyle yeni doğan günü haber verirken gün onlar için gece gibi karanlıktı.

Oysa genç adam uykusuzluktan şişmiş göz kapaklarıyla, katılığını kuşanmış tüm azametiyle camın önünde durmuştu. Kasılmış elleri ceplerinde, bacakları hafifçe aralanmış, boş gözlerle dışarıyı seyrediyordu. Kaskatı bedeni dimdik, başı eğilmez gibi gerideydi. Cama bakan sert yüzüne günün ilk ışıkları vuruyor, yanık kumrala çalan parlak teninde hafif bir ışıltıyla oynaşıyordu.

Uçurum kenarında duran otel, dağlık bir alana bakıyordu. Her şeye inat eder gibi hava berrak, masmavi gökyüzü bile yalancı baharı kuşanıp ona sinsice gülümsüyordu. Asi bir yel gelip tülü havalandırdı. Hoyratça yüzüne savrulan buz gibi olmuş tül, salınarak tekrar yerine dönerken adam bir anlığına gözlerini kapadı. Ciğerlerine ayaza kesmiş havayı çekti. Henüz gece yeni kar yağmıştı. Kafasını geriye atıp beynini boşaltmayı diledi. Sabaha kadar düşünmekten kafası şişmiş, her bir hücresi kaskatı kesilmişti. Eli ceplerinde yumruk olmuş vaziyette dururken bile kasılıyordu. Sonunda bir çare bulmuştu! Bu saçma sapan işi bir tek böyle halledebilirdi! Nihayetinde, bu düşündüğü şeyin ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu. Fakat yapacak başka bir şey kalmamıştı. Neticede büyük bir rezalet olacaktı, skandal! İzmir'e bir arkadaşının düğününe gelmiş ve şu olanlara bak ki kendisi evlenip ayrılacaktı. Rezalet! Bu lanetli topraklardan gidecekti, hem de tanımadığı, yüzünü dahi göremediği bir kızla! Bu gibi

sefil şeylerin filmlerde olduğunu sanırdı. Şimdi o film dediği şeyi kendisi bizzat kayda alıyor, başrol oyuncusu olarak şahsen bir başına oynuyordu.

Öte yandan o bunları düşünürken diğer odadaki yorgun düşen kız kendine gelmeye çabalıyordu. Peri yüzüne vuran gün ışığıyla gözlerini açmış ve boş boş bakınıyordu. Hâlâ Lale'nin dizlerinde yatıyordu. Sessiz ve dalgındı.

"Seni de yordum. Benim yüzümden tüm gece bacakların uyuşmuş olmalı." Her ne kadar kendini toparlamak istese de sesi cansızdı. Lale'ye bakan yüzünde, kırık bir tebessüm belirmişti. Aynı anda dudağının kenarındaki kocaman yarayla, canı yandı. Yüzü buruşarak kasıldı. Lale saçlarını okşayarak kederle iç geçirdi. "Sana da meleğim... Sana da günaydın." Şakağına ufak bir buse kondurdu. "Hiç de uyuşmadı benim bacaklarım. Hah! Senin kuş gibi kafan mı ağrıtacak onları? Anneme bile kafa tutan bacaklarımız var bizim, unuttun mu?" dedi yapmacık bir neşeyle göz kırparak.

Dudakları çatlamış, dili şişmiş pelte gibi olmuştu. Fısıltı gibi, "Sen uyumadın mı?" derken boğazı acıyordu. Zaten sesi de kısılmıştı. Her kelime işkence gibi dökülüyordu dudaklarından. Lale elini boğazına kaydırarak narince okşadı. "Sesin kısılmış. Boğazına mı oturdu?"

"Galiba. Konuşunca acıyor."

"Tamam, sen konuşma. Dur o zaman ben kalkayım, sana kıyafet ayarlayayım. Neredeyse annem gelir. Belki o gelmeden, sıcak bir şeyler içmeye imkân buluruz. "

Lale'nin yardımıyla üzerini değiştirdi. Tam da o sırada kapı gürültüyle kabaca açıldı. Yengesi, yüzünde bir rahatlamayla içeri girdi. Koyu gözleri başardığı sinsilikle kibirlice ışıldıyordu. Kızına bakarak biraz hırçınca öne gelip "Daha düzgün bir şeyler giydirseydin, pantolonla mı evlenecek? Ah, siz ben olmadan ne işe yararsınız bilmem ki!"

Peri duyduğu şeyle bir anda kalakaldı. Tabii, evlilik! Dün bahsetmişti ama o anda, o kadar kötüydü ki aklından tamamen uçup gitmişti. Bedenini ağır bir ürperme, bacaklarını tedirgin bir titreme

sardı. Belki de unutmak istemişti beyni, bir kerecik işe yaramış her şeyi silmişti. Tüm gece cennette huzuru bulmuş, şimdi ise kovulmuş melek gibi cehenneme dönmüştü. O yengesine şaşkınca bakarken yaşlı kadın koluna uzandı.

"Neyse... Artık yapacak bir şey yok! Şimdi bir saat değiştirmesini beklersek, geç kalırız. Baban kızar, hadi boş ver. Hem zaten memur gelmiş aşağıda bekliyorlar."

Memur... Hayatına son verecek adam! Kalbi nasılda pasif bir ürkeklikle kuvvetli kuvvetli çarpıyordu. Peri'nin bacakları onu taşımıyor, her saniye dirayeti biraz daha kırılıyordu. Yaşlı kadın yüzünde büyüyen kocaman gülümsemeyle, sanki severek evlenen birisini uğurlar gibi, düpedüz dalga geçerek ayan açığa mırıldandı.

"Kızım evleniyorsun, gül biraz... Aaa! Bulmuşsun zengin kocayı, sen de bir âlemsin. Az fena değilsin ha! Sinsi! Nasıl becerdin kız? Valla esasen iyi iş çıkarmışsın. Hem zengin, hem yakışıklı! Ah valla sendeki dilenci şansı..."

Lale annesinin yanına gelip öfkeyle genç kızın kolunu çekerek elinden kurtardı. Zaten kız donmuş gibi, yanlarında sadece korkuluk gibi dikiliyordu. Tek hayat belirtisi de hızla inip kalkan göğüs kafesiydi. Lale kızgın gözlerini, annesine çevirip canını yakacak kadar derinlerine odakladı.

"Kızın kolu yara içinde, çekiştirip durma anne. Hem saçmalamayı da bırak rica ederim. Sen de en az bizim kadar gerçeği bal gibi biliyor ve oyun oynamaya devam ediyorsun. Nasıl yaparsın, babamların gözünü nasıl boyarsın? İstesen, pekâlâ ikna edebilirdin onları ama istemedin değil mi? İşine geldi?"

Kadın geniş omuzlarını tekinsizce sarstı. "Aman, beslemenin çantasız avukatı, sen de! Hem asıl saçmalayan sizsiniz. Hangi ara yaptıysa yapmış. Ben bir şey bilmiyorum, kimseyi ayarttığımda yok. Hem de birkaç günde becermiş, nasıl bir özgüven ve cesaret varsa artık, yanımızdaki odada iş tutmuş."

"Anne, sen git biz geliriz." Lale saygısızlık etmemek adına, öfkesini bertaraf edip dişlerini sıkarak bakıyordu. Yoksa çığlık çığlığa "Yangın var!" diye bağıracaktı.

"Olmaz! Hadi aşağıda bekliyor memur. Baban kızacak şimdi. Laf işittirme bana. Zaten aramız bu sümsük yüzünden kötü. Sanki ben ittirdim onu adamın koynuna, bana kızıp duruyor."

"Anne lütfen, ne olur! Bari bugün yapma. Bak son günümüz, bari bir kere vicdanlı ol!"

Ters ters baktı annesi ona, sonra ne düşündüyse artık, kabullenir gibi başını tuhafça sarstı.

Lale, Peri'nin elini tuttu. Peri dolmuş gözlerle kafasını sallıyordu *yapmayın,* der gibi ama onunki kavgaya itiraz değil, evliliğeydi. Ancak Lale daha fazla dayanamadı. Kollarını yavaşça boynuna dolarken dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

Artık dönüşü yoktu! Yollara çıkılmış, kararlar alınmıştı.

"Eğer..." dedi fısıldayarak ve kısacık bir an yutkundu. Doğru olanı söylemek çok zordu. "Eğer şimdi bunu yapmazsan... Abim sana daha beterini yapar. Peri! Buna izin veremem. Lütfen! Sana kıyamam. Git buradan! Onun eline düşme! Bunlar seni öldürmez, süründürür. Hele Fırat... Lütfen! Aklını kullan ve git! Sen istersen neler yaparsın."

Mercan Hanım, homurdanarak araya girdi. "Bulmuş da bunuyor haspam. Zengin kocaya burun kıvırıyor. Nasıl becerdin koynuna girdin bilmem ama cüzdanını görsen, ayakların kıçına vurur koşarak giderdin şimdi. Hoş, belki de daha önce görmüşsündür zaten. Yoksa böyle acele ettiğine göre, daha ne olabilir ki? Akıllı kızsın kendini odada bastırmak iyi akıl. Şeytanın aklına gelmez doğrusu. Zaten yavaş atın tekmesi pek olurmuş."

İşte o anda, aşağılanmanın hazin ürpertilerini yaşarken Peri nefret yüklü gözlerini yengesine çevirdi, sustu... Konuşmadı. Bir kez konuşsa biliyordu dönüşü olmazdı. Lale... Lale elini ayağını bağlıyordu. İçinde biriktirdiği her şeyi şimdi söyleyemezdi fakat bir şey söylemeden giderse de bir ömür içi rahat etmezdi. Öne doğru cesurca bir adım attı ve mağrurca omuzlarını dikip cüretle başını kaldırdı.

"Yukarıda Allah var yenge. Buradan ötede de ahiret... Yetim ahım sende kalmasın! Yok, hayır evlat acısı çekme! Onlar benim canım ama senin de ciğerin yansın. Kor kor alevlerde kavrul, her ah

dediğinde beni an, gözün beni görsün. Bana yaptıklarının ahını bir ömür vebal gibi omuzlarına yüklenmiş vicdan muhasebesine tabii tut. Ağla bana! Sadece senin canın yanarak ağla ve gözlerin beni arayarak son nefesini veresin..."

Mercan Hanım duyduklarıyla bir an sersemledi. Bedenine buz gibi bir akım geçti, tüm tüyleri diken diken oldu. Eli, ayağı buz kesti. Bu nasıl bir serzeniş, nasıl yürekten bir bedduaydı? Onların dilsiz yetimi, giderayak galeyana gelmişti. Şok! Yine de ufak da olsa içine bir korku düştü ve vicdandan nasibini almamış yüreğini hafifçe sarstı. Kibirli gururu irkilerek örselenirken söylediklerini hazmedemedi.

"Kızım... Aşığına mı güveniyorsun da böyle cesurca konuşuyorsun? Unutma! Onunla evlenmeni sağlayan biziz, diline sahip ol!" derken saçlarını tutup çekiştirdi. "Yoksa evleniyor demem, koparırım o yılan dilini!"

Mercan Hanım, kızına aldırmadan kolunu kavradığı gibi, aşağı lobiye kadarda sürüyerek götürdü.

Serhat onları girişte bekliyordu. Genç kızı görünce babasının yanına götürmek için yaklaştı. Yemek salonuna geçtiler. Yılın bu mevsiminde otel neredeyse kapalı olurdu. Kış günü buralara kimse uğramazdı. Duvarın yanında, koltukların önündeki masada, kırmızı cübbeli, orta yaşlı memur oturmuş, karşısında da dünkü vakaya sebep olan adam duruyordu. Bu elim hadiseye neden olan adamın haşin yüzünü göremiyordu ama yiğit yapısının yansıması olan geniş sırtını ve diktatörce gerilmiş kalkık omuzlarını netçe seçiyordu. Sanki dünyayı tek başına omuzlarında hiç gocunmadan kaldırabilecek kadar güçlü duruyordu. Başını yere eğdi. Bakmadı yüzüne. Ne ona ne de diğerlerine! Hiç kimseye aldırmadan sadece önüne bakarak tevafukla yürümeye devam etti. İtaatle söyleneni yapmak için, korksa dahi sükûnetle durdu. Başını yere eğmesi utancından değildi elbet, sadece onların gözlerine bakınca kendini kaybetmesinden korkmaktandı!

Masanın yanına gelince yengesi sandalyeye yönlendirdi. Hiç tereddüt etmeden o iri yapılı adamın yanına bir hışım oturdu. Düşünmeden, sorgulamadan evlendirmek istiyorlardı. Bu düşünceyi aslında başına alınan darbe olarak görüyordu. Onun yaptığı, tıpkı

bir mum gibi usul usul erimek ve nihayetinde meşguliyetsiz hayatta, onu tek başına bırakmalarını kabullenmekti. Bir parça olsun heves etmediği tam tersi korktuğu bir hayata, hiç düşünmeksizin, ne olacağını bilmeksizin kendini salmaktı. Bakışlarını kucağında birleştirdiği eline çevirdiğinde, gözleri dolarken memur konuşmaya başlamıştı.

İşte her şeyin bittiği ve başladığı an... Tam da o andı!

Nikâhları çarçabuk kıyıldı. Artık, istenmeyen bir adamın, evlilik hükmüne girmiş isteksiz kadınıydı! Bir muhafız! Bir koca! Bir zalim! Ya da bir manyak! Az önce ismini öğrendiği Eymen Sancaktar'ın karısı! Yani, onun her isteğini yerine getiren biri... Kukla! İplerini eline verdiği asalak... Yatağını paylaşacak, istediği zaman onunla sevişecek, istemediğinde iteleyip istediğinde dövecek! Onun dışında hiçbir özel yaşamı olmayacak biri... Peri, dehşetle titremeye başladı. Bir erkekle kadın arasındaki özel ilişkilerin yabancısıydı. Okulda arkadaşlarıyla, bu konuları fısıldaşıp durmuşlardı. Ara sıra sevgilisi olan ve hatta oğlanlarla öpüşenler olmuştu ama daha ileri gidenleri dinleme isteği hiç olmamıştı. Bu yabancının kendisini çıplak göreceğini düşündü. Oturduğu yerde büsbütün büzüldü.

Öte yandan Eymen tekrar odaya dönmek, burada kalmak dahi istemiyordu. Daha masadan kalktıkları an, evvela yanındaki genç kıza dönüp buz gibi sesiyle buyurdu.

"Git eşyalarını al, yarım saat sonra kapıda ol!"

Yüzüne bir kez bakmadan, arkasını döndü korkudan titreyen kıza. Uzun adımlarıyla kapıya yöneldi. Yaşlı adamın yanına gelince sinirli çıkan kalın sesiyle, dişlerinin arasında koyuca tısladı.

"Emanetlerimi alabilir miyim?"

Ender Bey onun suratını süzünce, Eymen onun şüphesini sezdi. Sert bir şekilde, "Korkma! Oldu olan artık, kaçacak değilim!" diye güvence verdi. Kara kaşını gözlerinin üzerine sertçe indirerek "Konu şu ki sizin yüzünüzü de görecek değilim... Şimdi ver şu lanet anahtarı!" dedi tiksintiyle.

Fırat babasına hayır diye kafasını sallasa da Ender Bey ona aldırmadan anahtarı ve cüzdanı genç adama uzattı. Eymen aldığı cüzdanı hiç bakmadan ceketinin iç cebine koyup derhal çıkışa yöneldi. Gerçi şu anda içi boş da olsa umurunda değildi.

Peri, Lale'yle odasına gidip aceleyle eşyalarını topladı. Kocasını bilmiyordu! Hükmedici bakışlarından, dayatmacı heybetinden, ürkütücü sertliğinden korkulası biri gibi duruyordu. Geç kalsa kızar mıydı ya da öfkelenir, döver miydi? Hiç tanımadığı, yüzünü bile tam göremediği bir adamın karısı olmuştu! Tüm eşyaları zaten küçük bir çantaydı. Her şeyini toplayınca yine Lale'yle birlikte kapıya yöneldiler. Ve çıktıklarında onu kötü bir sürpriz karşıladı. Duvara dayanmış, onları bekleyen Fırat! Onun da hâli perişandı. Uykusuz olduğu dağılmış saçlarından, feri sönmüş mavi gözlerinin önündeki çöküntüden belliydi. Onların çıktığını görünce dayandığı yerden doğruldu. Uyuşukça yanlarına yaklaştı. Sert bakışlarını emrederek kardeşine çevirdi.

"Lale, bize birkaç dakika müsaade et!"

Lale, buyurganlığa itiraz etti. Peri'nin elini tutup kendine sahiplenircesine çekti. Her ne kadar ağabeyinden korksa da gözleri kızgınlıkla parladı. Asabice kafa tutacak kadar cesur davrandı.

"Daha ne istiyorsunuz kızdan? Hep birlikte hayatının içine ettiniz zaten. Şu hâline bak, sayenizde canlı cenazeye döndü. Bırak artık, yormayın onu. Yakmayın canını. Öldürdünüz, yetmedi mi?"

Ancak öfkenin derin bir nehir gibi hızla kanında akmasıyla çileden çıkan Fırat, kardeşini kolundan kavrayıp sıkıca tuttu. Canı yanan kız acıyla inledi. Bakışlarını abisinin koyulmuş, ölüm fısıltıları söyleyen gözlerine çevirdiğinde, içindeki acımasızlıkta kayboldu. Ve acıyla titredi.

"Sana iki dakika git dedim... Kırdırma boynunu!"

Abisi ona kıyamazdı. Daha önce hiç onu zalim görmemişti! Fırat'ın o yumuşacık merhameti nereye gitmişti? Lale, şimdi bir de hazin bir gerçekle sarsılıyordu. Abisi, canı, artık eski Fırat olmayacaktı!

Fırat dişlerini sıkıyordu. Kararlı gözleri ise aynı anda kardeşinin meydan okuyan bakışlarıyla savaşıyordu. Lale acıyı umursamadan, kafasıyla biraz ileriyi gösterip "Şuracıkta olacağım. Madem konuşacaksın son diye izin veriyorum, anladın mı abi? Eğer ona zarar verirsen, canını yakarsan bağırırım. Hatta gücüm sana yetmese bile dalarım. Yapma, ne olur abim yakma canını daha fazla!"

Ve kuzeninin yanından hiç istemese de ayrıldı. Abisi Perisine kıyamazdı! Ama o eski abisiydi!

Peri ürkekçe geriye doğru bir adım attı. Genç adama bakan göz bebeklerinde korku titreşiyordu. İlk defa ondan böylesi ürkmüyordu elbet ama ilk defa aman dileyecek kadar korkuyordu. Fırat ondan korkmasına aldırmadı. Üzerine doğru gidip kolundan, canını yakasıya yakaladı. Kan bürümüş gözlerini, çelimsiz bakan yeşillere mıhladı. Peri'nin içi acıyla kasılarak titredi.

"O zengin züppesiyle evlendiğine sevinip benden kurtulduğunu sanma Gül Peri! Seni bırakmayacağım... Senden asla vazgeçmeyeceğim... Bekle beni! Bir gün... Hiç ummadığın anda karşına çıkacak bunların hesabını soracağım. Bana çektirdiğin acıları, burnundan fitil fitil getireceğim. Sen bana yar olmadın ya ona da yar etmeyeceğim! O gün bana yalvaracaksın Peri! Bu sözlerimi unutma! Bana pis canın için değil, benim olmak için yalvaracaksın!" Bu kelimeleri telaffuz ederken o kadar kendinden emindi ki söylediklerini yapacağının teminatını verir nitelikte bakıyordu!

Peri'nin ruhu üşüdü. Tehdidinden korktuğu için değildi bu, sadece gözlerine baktığında gördüğü koyu gerçekten, ruhu zemheride kalmışçasına titredi. Sanki sert bir poyraz geleceğine hoyratça dokundu ve yaraladı. Kaderi, o anda çizildi!

Fırat yüzünü iyice genç kıza yaklaştırdı. Peri aldığı izmarit kokusuna karışmış içki kokusuyla, tiksinerek ürkekçe duvara sindi. O üzerine iyice abandı, kız ufalarak yok olmayı diledi. Duvarla onun arasında sıkışıp kaldı. Şimdi bedeni onun bedenine acizce yaslanıyordu. Kaskatı kesilmişti adam. Öfkesinden titriyordu. Gözlerini kapatıp elindeki çantayı sıkıca kavradı. Can simidi gibi önüne çekiştirerek tuttu ve bedenlerinin temasının önünü kapadı. Sımsıkı yumduğu gözleriyle onu görmese de vücudunun sıcaklığını teninde yeterince hissediyordu. Kalbinin atışı hızlandı. Tam dokunacak derken üzerindeki ağırlık bir anda kalktı.

"Ona bir daha... Elini sürersen... Seni gebertirim! Bırak onu!"

Kati bir tavırla, öfkeli tok sesin sahibi, Fırat'ı kolundan yakalayıp kenara sertçe savurdu. Fırat kafasını kolunu tutan elin sahibine çevirdi. Eymen sert yüzü hareketsiz olarak kesif bir öfkeye teslim

olurken öldürücü bakışlarını tüm azametiyle adamın gözüne dikmişti.

Fırat kolundaki eli silkelerken sinirden kasılan diğer eli beline kaydı. Bu adamı, Peri'yi ondan çalan adamı gebertmek istiyordu.

Belini yoklarken içinden babasına bildiği tüm küfürleri savurmaya başlamıştı. Sabah kalktıklarında elinden bir kaza çıkmasın diye, silahına el koymuştu. Bu şerefsiz onun sevdiğini, hayatta sahip olduğu en değerli şeyini alıp götürecekti gözlerinin içine bakarak. O ise arkalarından sadece acizce bakacak mıydı? Öfkeli bakışları, sinirle yanan kahveliklerle karşılaştı. Gökle, toprak bir araya geldi ve dünya *Aşk-ı Kıyamet*'i yaşadı! Fırat'ın baktığı kahvelerde, aynen onun gözlerindeki gibi fırtınalar kopuyordu. Sert ve öfkeli bakıyordu koyu kahvelerin sahibi. Ürkütücü, hiddeti burnunda... Kaybedecek bir şeyi yoktu!

Nitekim ikisinin de artık kaybedecek bir şeyleri yoktu! Ya da öyle sanıyorlardı!

Eymen, Fırat'ın kolundan elini çekti fakat gözlerini bir an olsun genç adamın üzerinden ayırmadan karısına uzattı. Her şeyden habersiz, ikisinin arasında donarak kalmış, korkakça duvara sinip duran kıza yaklaştı. Uzun parmaklarıyla kolundan kabaca kavradı. Peri korkuyla titrerken kolundaki el büyük bir baskıyla tutuşunu sıklaştırdı. Apansız kendisini kocası olacak adama çekilirken buldu. Genç kız kendini iki ateş arasında kalmış, yana yana can verecek bir pervane gibi hissediyordu.

Eymen, elinin altında korkuyla titreyen kıza bakmadan bakışlarını Fırat'a çevirdi. Gözlerindeki patlamaya hazır volkan ateşi, herkes tarafından okunuyordu. Onu tetiklemeye tek bir kelimenin yeteceğini Fırat dahi anlamıştı. Tek bir kelime! Ve nitekim deli cesaretiyle bir adım öne atılıp kendisinden emin görüntüsüyle fütursuzca konuşarak bitmeyecek olan savaşları deli cesaretiyle başlattı!

"Onu senin elinden alacağım züppe. Sana bırakmayacağım... O benim! Hep benimdi, yine öyle olacak! Bunu aklından çıkarma. Bir gün! Hiç beklemediğin bir anda onu senden alacağım ve sen bana köpek gibi yalvaracaksın! Ama vermeyeceğim! Bunu yaz bir yere, unutma!"

Eymen'in bu meydan okumayla gözleri kısıldı. Havlayan köpek ısırmazdı. Kaşları, ona sertçe bakan koyuluklarının üzerine yıkıldı. Tepeden hükmederek tiksintiyle dudaklarını kıvırdı. Aslında bu yanındaki kadın umurunda bile değildi. Sonuçta hayatına zorla dâhil edilmişti. Belli ki karşısındaki adam için çok değerliydi! Sonuçta kısmen de olsa bilmeyerek nişanlısını elinden almıştı. Bir an onu bırakıp arkasına bakmadan çekip gitmek, *al da hayrını gör,* demek istedi. Ama erkeklik onuru, onun imzası altına girmiş bir kadını başkasıyla düşünmesine müsaade etmiyordu. Hele bir de onun ne kadar korktuğunu ve önünde sinikçe durduğunu görünce... Şimdi bu kadın istese de istemese de karısı olmuştu. Koruması altındaydı. Sinirden kasılmış çenesi, ona gözdağı verircesine kasıldı.

"O biraz sıkar! Alamazsın... Benim olanı kimse alamaz!"

Konuşmasa da *yakarım* der gibi tehditkâr bakışları bunu söylüyordu zaten!

"Göreceksin yapacağım! Yakında. Hep tetikte ol! Hiç beklemediğin bir anda... O benim olacak! Sadece benim!"

Serhat ürkek bakışlarla yanlarına hızla gelmeye çalışıyordu. Eymen, uyarıcı bakışlarıyla Fırat'a arkasını döndü. Peri'yi de kolundan çekiştirerek asansörlere götürmeye başladı. Genç kız yürümekte zorlanınca soğuk sesiyle sadece sertçe buyurdu.

"Yürü!"

Onun zorlandığını anlamadı. Genç kızın bacağındaki derman, her adımda biraz daha azalmasına rağmen, bilinmeyen hayatına istemese de tüm metanetiyle isteksizce gidiyordu. Yüreğinde ağıtlar yakılıyor, ruhunda vedalar veriliyordu. Zaten artık başka çaresi de yoktu. Kolunu kavrayan el yarasına denk geldiği için, canının acısından, gözlerindeki yaşlar tazecik yanaklarına damlamaya başladı. Her bir adımı boşluğa savrulur gibi atılıyor, her adımda bilinmezliğe biraz daha yaklaşıyordu. Soru sormayı, kendisini anlatmayı çoktan geçmişti. Bu yenilgiyi hezeyanla kabul etmişti. *Evet,* derken bunu kabullenmiş, bir azaptan diğerine, kendi ayaklarıyla istemsiz sürüklenmişti.

Asansörün yanına yaklaşınca kapının önünde sessizce bekleyen Lale'yi fark etti. Belli ki kocasını o çağırmıştı. Bakışlarını son kez

ona çevirdi. O da tıpkı kendisi gibi üzgünce ağlıyordu. Ağlayan, zümrüt yeşili kederli gözleri sadece baktı. Baharı kıskandıran bakışları yok olmuş, içine kasvet çökmüştü.

Lale daha fazla dayanamadı. Sadece bakmakla vedalaşamazlardı ki! Kopacaklardı birbirlerinden. Ayrılacaklardı sonsuza kadar mademi, o da son bir defa sarılıp doyasıya koklayacaktı can yoldaşını. Bu kadarcığı onun hakkıydı. Derhal öne atıldı. Dudaklarında hıçkırıklar koparan, ağlama sesi koridoru doldururken boynuna sımsıkı sarıldı.

"Unutma beni... Senin haberini hep bekleyeceğim. Arada ara, sor. Kendine dikkat et, olur mu?"

Sıkıca sarıldı. Peri daha ona sarılamadan, asansörün kapısı açıldı. Ondan acımasızca çekilerek koparıldı.

"Asla... Seni asla unutamam ki!"

İki kuzenin acıyla sulanan gözleri takılı kaldı birbirinde. Bir ömür yaşanmışlıkların doldurduğu duygulu gözler zorla koparıldı birbirinden. Son kez sarılamadan, doyasıya öpüp koklayamadan asansörden içeri hızla sokulan Peri kapı kapanana kadar geçen birkaç saniyede öylece baktı.

Silik bir suret olurken gözlerindeki yareni, hıçkırıklarını engellemek için, dudaklarını birbirine kenetledi. Tırnakları etine batıyor, canını yakıyordu da hissetmiyordu. Küçük omuzlarının sarsıldığının farkında değildi. Bir veda bile onlara çok görülmüştü. Son bir veda!

Asansör durdu, kapı yavaşça açıldı. Önden kocası olacak adam, uzun adımlarla çıktı. Ona ayak uydurmak için arkasından hızla yetişmeye çalışıyordu. Daha dışarı adımını attığı an, soğuk hava nemli yüzünü yalayıp geçerken örgüsünden kurtulmuş birkaç saç tutamı yüzüne hoyratça savruldu. Araba kapının önündeydi. Tabii yengesiyle amcası da başında!

Eymen arabaya yaklaşırken arabanın önünde bekleyenleri görmesiyle tüyleri sinirle dikildi. Sıkkınca aldığı nefesi dışarı doğru hafifçe salındı. Alarmın düğmesine basıp lüks Lamborghini marka spor aracın alarmını devreden çıkardı.

Ancak Peri üzgün gözlerle bir eline bir de amcasına baktı. Onun üzerinde emeği vardı. Yediği lokmaların, giydiği kıyafetin, aldığı so-

luğun hakkı vardı. Nankör değildi, haşa! Asla da olmamıştı. Uzanıp yaşlı adamın elinin üzerine usulca dudaklarını değdirdi, yavaşça alnına koydu. Ender Bey, yeğeninin başını tutup kendisine yaklaştırdı. Alnından öptü. Duman rengi gözlerini belerterek "Kocanın sözünden çıkma kızım. Akıllı ol, haddini aşma. Sen bizden çıktın, çıkıştın artık! Dikkat et kendine, başımızı öne eğme..." diye nasihat etti.

Bu muydu? Diyeceği sadece bu muydu? Kardeşinin emanetine vereceği son sevgi nasihat miydi? Yüreği hazin bir darbe daha aldı. İçini keskin bir öfke seli doldururken dişlerini sıktı kız. Sustu, yine her zamanki gibi... Sustu. Amcası yanından ayrılınca yengesi kibirli yüzünde sinsice gülümsemesiyle yılışarak yaklaştı. Onun o tiksindirici hain suratını elleriyle parçalamak istiyordu. Etlerini lime lime etse hırsını alamazdı. Hayatına verdiği tahribatın artık hiçbir zaman dönüşü olmayacaktı. Dudaklarında oluşan kışkırtıcı gülümsemeyi, çipil çipil parlayan yılan gözlerini oymak, yok etmek için nelerini vermezdi! Mercan Hanım, genç kızın kötümser bakışlarını es geçerek omuzlarından tutup kendine sertçe çekti. Kollarını sanki kendi kızından ayrılıyormuş gibi göstermelik bir şefkatle etrafına doladı. Kaskatı kızın bedenini yaktı ısısıyla. Peri ona dokunduğunda, cehenneme girmiş kadar nefessiz kaldı. Kulağının dibine, dişlerinin arasından hadsizce mırıldandı.

"Akıllı ol, kocanı elinden kaçırma! Nasıl yaptıysan kedi olalı bir fare tuttun. Hemen bir çocuk doğurmaya bak. Yoksa senin bu sünepe hâlini fazla çekmez. Lale'den uzak dur, kızın aklını karıştırma. Sakın eve geri dönmeyi de aklından geçirme! Yerin yok artık yanımızda. Sen bizden uzak, biz senden ırak..."

Peri, kâğıt gibi ufalanarak,tortop olup katlanarak yok olmak istedi ama olmayacak bir dilekti bu. Kendisini yengesinin kıskaç kadar sıklaşan kollarından zorlayarak çekti. Açık tehdidi midesini bulandırmıştı. Nefret yüklü bulutları andıran sulusepken gözleri, yengesinin fesat gözlerine büyük bir tiksintiyle mıhlandı. Konuşmasına gerek yoktu. Söz bir kurşun olsaydı, inan olsun onu şimdi katletmişti. Bakışlarıyla ona olan hislerini tek tek anlatıyordu. Ama yengesi aldırmaz tavırlarıyla, başını geriye atıp gerdanını gerdirerek yüksek sesle konuşmaktan çekinmiyordu.

"Ah, Peri mutlu ol tatlım! Sakın kendini ihmal etme. Yakında mutlu haberlerini bekleriz inşallah!" demeyi de ihmal etmemişti.

Eymen sıkkın bakışlarını ailesiyle vedalaşan karısına çevirdi. Bırak git diyordu içindeki sert adam, sonra senin de kardeşlerin var diyordu merhametli yanı. Yaşlı adam sonunda önüne gelip durdu. Bakışlarını gözlerine çevirdi. Göğsünü şişirerek sanki yaptığı iyi bir şeymiş gibi, pis gururunu kazanmış özgüveniyle konuşmaya başladı.

"Biliyorsun yapılması gereken buydu oğlum. Namus oyuna gelmez. Birbirinize sahip çıkın. Bilirsin, bizde kızlar evden bir gelinlikle bir de kefenle çıkar. Ona dikkat et. Sessizdir, ağır başlıdır, yerini de haddini de bilir. Olgun ve suskundur... Sana sorun çıkarmaz. İyi huyludur benim Perim. Umarım iyi davranırsın. Evlendin diye kötü davranacağını sanma."

Ceza mıydı bu? Haktan reva mıydı? Yoksa ona sunulmuş bir fırsat mıydı?

Genç adam gözlerini koyuca devirdi. Gülmek istedi bu yapay, içini bozguna veren babacan öğütlere. Katılarak gülmek! Gözlerine sahip ve bedenini, iradesini titiz bir koordinasyonla yönlendirmesini bilen bir adam olarak şu vakitte vücuduna tamamen yabancıydı. Uzun kirpiklerinin kundakladığı hiddetini ekarte ederken alaylı gözleri sertçe kısılarak kayboldu. "Belki de giderken bir konteynere atarım ihtiyar. Bilemezsin! Bunu önceden düşünecektin. Artık çok geç. Ona ne yapacağımı bilemeyeceksin. Yapacaklarımı düşünmek de senin işkencen olsun. Ona hiç iyi davranmayacağım. Yakında kötü haberlerini alırsın!"

Adam afallayarak şaşkınca baktı. Tokat atsa istediği tepkiyi böyle ustalıkla sağlayamazdı. Zırhında kocaman bir delik açtığı belliydi.

Yaşlı adam, anlayışla başını salladı. "Sen yine de dikkat et oğlum. Sesi çıkmaz, sorun çıkarmaz dedim ama bu damarına basmadığın sürece! Umarım damarına basmazsın. O zaman seni katır gibi teper!"

Eymen ifadesiz gözlerini sadece üzerinde tuttu. Konuşmasına hiçbir tepki vermedi. Zaten istese de veremezdi. Keza sinirden dişlerini sıkıyor, öfkesini kontrol altına almaya bir hayli çaba harcıyordu.

Ama adam onun sinirlerinin ne kadar yıprandığını anlamadı. Öfkesinin patlama derecesinde olduğunu fark edemedi. Eymen öfkesini ifadesiz yüzü ardına gizlerken o konuşmasına fütursuzca devam etti.

"Yaptıklarının bedeli ağırdı, bunu biliyordun! Ve bunu en iyi şekilde yapmaya çalıştık, zor olsa da sonunda bitti. Söylediklerimi unutmayın."

Eymen'in bakışları kısıldı, yaşlı adamın yüzüne kısık gözlerle, tıpkı bir böceğe bakar gibi baktı. Ellerini cebine koydu ve yumruk yaptı. Yoksa bu adama yaşlı başlı demeyecek, dalacaktı. Ters bir sesle "Bitti mi? Yoksa daha konuşacak mısın?" diye azarladı.

Yaşlı adam sebatsız ağzını açıyordu ki vazgeçti. Eymen arabanın kapısına uzanıp açtı. "Arkaya otursun." dedi buyurgan bir sesle. O kızın yüzünü bile görmeye tahammülü yoktu. Burada olanlardan sonra tüm sinirleri laçka olmuş, kaskatı bir hâlde geziyordu. En azından mümkün mertebe sakin ve onun farkında olmadan geçen bir yolculuk istiyordu. Böylece onun canını da yakmazdı. Kendi canlarından da olmazdı! Tabii ne kadar sakin olabilirse! Koltuğa oturunca arabanın kapısını hızla çekti.

"Amca!" dedi Peri inleyerek. Gururunu geriye bırakıp yakarıyordu son defa!

Ender Bey, yeğeninin yanına gelip elindeki küçük valizini aldı. Delici yeşil gözlerinden, bakışlarını beceriksizce kaçırdı. Aracın arka kapısını açıp valizi koydu. Peri'nin karnına bir ağrı saplanmış, ayakları olduğu yere kök salmış gibi gidemiyordu. Amcası da bunu anlamış olacak ki yanına yaklaşıp kolundan tutarak onu arabanın içine zorla yönlendirdi. Yalvaran gözlerle bakıyordu gözlerine kız,- *b*ırakma beni, diyordu çaresizce, aldırmadı. Koltukta iyice ilerledi. Amcası kapıyı kapatınca gözlerine dolan yaşlar yanaklarından aşağı ince bir nehir gibi akmaya baladı. Ellerini kucağında bağlayıp bedeni gibi parmaklarının titremesini durdurmaya çalıştı. Araba hareket etti. Titrek bakışlarını kaldırdı. Onların olduğu yere çevirdi. Otelin kapısından Lale çıkıyordu. Arabanın peşinden tüm gücüyle haykırarak koşmaya başlamıştı. Elini cama dayayıp sanki ona dokunacakmış gibi bekledi. Sisli gözleri kesişti kısa bir an, dolu dolu gözlerle el sallarken araba uzaklaştı. Bu ona, son vedasıydı!

Eymen direksiyonu eliyle sıkıca kavramış, sanki tüm hışmını ondan alır gibi sıkıyordu. Arkasındaki koltukta oturan kızın savunmasız içli içli ağlamasını ve sabrını zorlayan sinmiş hıçkırıklarını duyuyordu. Bakışlarını bir anlığına yoldan kaçırıp arabanın dikiz aynasına çevirdi. Arkayı görmeyi umuyordu ama hiçbir şey göremedi. Sadece kederli iç çekişlerini duyuyor, onu göremiyordu. Kim olduğu ya da ne olduğu umurunda değildi! Lâkin ağlaması içine dokunmuştu. Kadınların ağlamasından nefret ediyordu! O elim olaydan beri kadınların ağlamasından, haddinden fazla nefret ediyordu. Onu susturmak istiyordu. Gözlerini tekrar yola çevirdi.

Lanet olsun, evlenmişti! Fakat karısının daha neye benzediğini dahi bilmiyordu. Tek hatırladığı ona dair parçalanmış surat ve tek gözünün kızarıklıklarının arasından seçilen sönük yeşil gözü. Buraya bunları yaşamak için geldiğine inanamıyordu.

Arkadaşının düğününün olacağını duyduğunda kafasında bir plan kurmuş, tüm o yolu arabasıyla memleketleri geze geze kat etmeye karar vermişti. Bu şimdiye kadar verdiği en berbat karardı!

Öte yandan kumpaşçı hava ne kadarda bahardan kalma gibi dursa da işte kış şimdi kendisini göstermeye başlıyordu. Kıştan başka ne beklenirdi ki! Yalancı mevsim bile onunla oyun oynuyordu. Hava iyice karardı. Ana cadde boyu ilerlerken şimşekler çakmaya başlamıştı. Bir müddet ilerledikten sonra, ilk yağmur taneleri cama dolu dolu dökülmeye başlamıştı. Karla karışık yağmur yağıyordu.

Bakışları dikiz aynasına kaydı. Fakat yine bir şey göremedi. Ona dair tek gördüğü kapkara saçları ve omuzlarının hâlâ sarsılmasıydı. Belli ki kızda bunu istemiyordu. Bakışlarını yola geri mıhladı. Direksiyondaki sağ elini çekip telefonu aldı. Çekim alanına giren telefonun ekranına mesajlar ve bildirimler yağıyordu. Yetmiş üç tane cevapsız arama vardı. Yirmi sekiz tane sesli ve yazılı mesaj, çok merak etmiş olmalıydılar.

"Alo! Abi, neredesin? İki gündür sana ulaşmaya çalışıyoruz, niye bakmıyorsun telefona?"

Eymen'in dudakları buruk bir hantallıkla kenara kıvrıldı. Kardeşinin sesini duymak, içini açmıştı. Geveze çenesi dahi şu anda ağrıyan başına, ağrı kesici gibi şifaydı. Bazen bu kızın çenesinin kemiği var mı diye merak etmiyor değildi hani!

"Ne oldu ufaklık, buradayım işte."

"Tabii demesi kolay! Biz burada öldük öldük, diril..."

Ecem'in elinden telefonun çekilmesiyle, homurtular çıkararak susması bir olmuştu. Eymen'in kulaklarını annesinin vesveseyle koyulmuş, buğulu sesi doldurdu şimdide. Endişelendiğinin farkındaydı. Kaygılı titrek sesiyle sadece, "Oğlum, iyi misin?" diyebilmişti. Eymen annesinin endişesinden konuşamadığını anlayınca "İyiyim annem, merak etme. Yoldayım, yarın evde olurum." diye içini rahatlatmak istedi.

"Tamam oğlum, kendine dikkat et. Beni de habersiz koyma buralarda. Bak karda geliyor, yollar tehlikelidir şimdi. Buzlanma olursa kenara çek. Bir daha bu kadar merakta bırakma!"

"Tamam. Anne şimdi araba kullanıyorum, bir yerde durunca ben seni ararım konuşuruz olmaz mı?"

Yaşlı kadının derinden bir nefes aldığı telefondan dahi duyuluyordu. Bu rahatladığında yaptığı bir tepkiydi. Eymen biliyordu. Şimdi annesi elini göğsüne koymuş *Oh! Çok şükür,* diyordu kesin. "Tamam, annem görüşürüz. İlk fırsatta arayacağım." Telefonu kapatıp arabanın önüne bıraktı.

Peri yola çıktıklarından beri ağlıyordu. Kocası da onunla hiç konuşmamıştı. *Kocası!* Buterim ne kadar da yabancıydı oysa. Dilinde zehir sonrası uyuşması bırakıyordu. Evlenmiş miydi? Hem de tanımadığı bir adamla... Bir anda! Yüzünü bile net görüp hatırlamadığı bir adamla! Onun konuşmamasına, işte buna gerçekten sevinmişti. Onunla ne konuşacak, ne yapacaktı? Bunu bile bilmiyordu. Dahası nasıl biri? Neye kızar, neye öfkelenir hiçbir bilgisi yoktu hakkında! Kızın küçük yüreğini esir alan derin korku, ya bundan sonra sırf istemediği bir evliliğe zorlandı diye tüm suçu ona yükleyip eziyet ederse ihtimaliydi. Bu dehşet düşünce içini kıyıyordu. Ne kadar zaman olmuştu yola çıkalı? Bir saat mi iki mi? Zaten mefhum olmuş zamanın, artık bir önemi yoktu. Nede olsa nereye gideceğini bilmiyordu. Hani ölülerin bile belliydi gideceği yeri, ya Peri'nin? Yüreği kaygıyla koyulsa dahi, içini ferahlatacak tek bir düşünce aklında belirmiyordu. Tıpkı, nerede yaşayacağını bilmediği gibi! Boş bir bilinmezliğin içinde kaybolup gidiyordu işte. Tıpkı, toz zerresi gibi...

Eymen dünden beri uykusuzdu. Bir de yola çıkmış araba kullanıyordu. Yola çıkalı her ne kadar birkaç saat olsa da uykusuz göz kapakları onu zorluyordu. Karnı da acıkmaya başlamıştı. Arabası yol boyu caddelerde, sakin sokaklarda ilerledi. Yol üzerinde bulanan restoranlardan birisi görüş alanına girince ani aldığı bir kararla, direksiyonu seri bir hareketle o tarafa kırdı. Restoranın önündeki boş alana arabayı park etti. Kapısını açıp dışarı çıkarken yan koltuğa uzanıp üzerinde katlanmış şekilde bıraktığı kaşe paltosunu aldı. Bu sırada gözü arka koltuktaki kıpırtısız duran genç kıza kaydı. Başını cama dayamış, simsiyah saçları yüzüne dökülmüş, dışarıya dalgınca bakıyordu. Üzerine paltosunu geçirdi. Bir vakit sonra kapıyı usulca kapattı. Bakışlarını restoranın çevresinde gezdirdi.

Sakin bir yer gibi duruyordu. Yine de yolcuların uğradığı mola yerlerindendi herhalde! Karda hafifçe çiseliyordu. Gökyüzüne baktı. Kara bulutlar her yeri sarmaya başlamıştı yine. Hâlbuki biraz duracağını ummuştu. Hava böyle giderse bugün sağanak geliyor demekti. Şans bir kere ortalıktan yok olunca, tüm şanssızlıklar ortalıkta cirit atıyordu. Aracın kapısını açtı. Bakışlarını kıza çevirdi.

"Çıkarsan, yemek yiyeceğiz!"

Anlayışsız, buyurgan sesinin bıraktığı havayla konuşurken ağzından ejderha misali buharlar çıkıyordu. Dışarısı ayaza kesmeye başlamıştı. Yerler ince ince buz tutmaya başladığından, göz yorucu pırıltılarla cam gibi parlıyorlardı. Çoktan akşam olmaya başlamıştı.

Genç kız ürkek bakışlarını ona çevirdi. Karnı açtı ama hani canı yemek istemiyordu. Başını öne eğip uysal bir şekilde kocasının açtığı kapıdan itaatle dışarı çıktı. Eymen kapıyı kapattı. Peri sıcak arabadan dışarı çıkınca biraz ürperdi. Dudaklarını birbirine bastırarak kendini kastı. Hava göründüğünden daha soğuktu. Eliyle, kolunu kavrayarak hafifçe ovaladı. Bedeni ürpermişti. Buz tutmuş asfalta inat eden, sulusepken karlar yerlere damlamaya başlamıştı. Aldığı her nefeste İzmir'in soğuk havası içine işledi. Aslında İzmir'e pek kar yağmazdı. Karla karışık yağmur yağardı. Ama birkaç gündür kar atıştırıyordu. Üzerindeki hırkasının ceplerine ellerini sokup üşümesini engellemeye çalıştı fakat dalından kopacak cansız bir yaprak gibi titremesine engel olamadı. Valizinde kalın hırkası ve şalı vardı elbette. Lâkin

şimdi ondan istemeye de basiretsizce çekiniyordu. Dalgınca başını kaldırıp ürkekçe kocasına baktı. Onun vücudunda bakışları, istem dışı tepeden tırnağa gezindi.

Uzun adımlarla önünde kendinden emin bir şekilde tüm ihtişamıyla, göz doldurarak yürüyordu. Kocamandı! Üstündeki paltosu onu gözüpek mafya gibi gösteriyordu. Bir an korkup yutkundu iriliğinden! Daha önce fark etmemişti ama fazlaca uzun boyluydu. Hatta bayağı iriydi, bodyguard gibi. Kendisi de öyle kısa boylu bir kız değildi. Tabii, kendine göre. 1.75 boyundaydı fakat bu dev adamın yanında oyuncak bebek gibi, aciz kalıyordu. Ona parmağının ucuyla bile istediğini yaptırabilirdi. Yapmazdı, değil mi? Eziyet etmezdi. Ona gücü yetmezdi ki! Bu fikir içine buz damlaları yağdırdı. Zaten bir de sürekli sert sert bakıyordu... Ürküyordu!

Restorana yaklaşırken elini hafiften ıslanmış saçına kaydırıp tokasını saçından aşağıya sıyırdı. Simsiyah saçları tokadan kurtulunca omuzlarının üzerine şelale misali aktı. İpek dokusuyla rüzgârda hoyratça dalgalanıyor, elinin altından savrularak uçuşuyorlardı. Yüzünün, gözünün hâlini bildiği için, yüzünü saçlarıyla kamufle etmeye çalıştı. Kocasının adımları çok büyüktü. O doğal şekilde yürürken Peri ona yetişmek için hızla hareket etmek zorunda kalıyordu.

Eymen karısının arkasından geldiğini ufacık ayaklarının çıkardığı seslerden anlayabiliyordu. Kapı açıldı. Kapının üzerindeki çanlar rüzgârın etkisiyle çınlarken içerinin bunaltıcı sıcak havası dışarıdan gelen buz gibi yüzüne vurdu. Kapıyı hemen bırakmadı elinden. Arkasından gelen karısına geçmesi için -ondan beklenmeyen bir naziklikle- zaman tanıdı. Yanına yaklaştığını anlayınca parmaklarının ucuyla tuttuğu kapıyı serbest bıraktı.

Elini ıslak saçlarında gezdirirken gözlerini masalarda dolaştırıyordu. Şanslıydılar. Birkaç masa dışında neredeyse hepsi boştu. Uzun adımlarını cam kenarındaki, dört kişilik masaya yöneltti. Paltosunu çıkarıp hafiften silkeleyerek sandalyenin başına astı. Yanındaki sandalyenin başına kolunu yaslayarak camdan dışarıyı izlemeye koyuldu.

Peri ellerini önünde birleştirmiş, bocalayarak parmaklarıyla oynuyordu. Masaya yaklaşınca çekingence sandalyeyi çekti. Başı-

nı aşağı eğdi. Kucağında bağladığı parmaklarının çizdiği şekillere amaçsızca bakarken saçları yüzünü tamamen kapatıyordu. Korkuyordu. Bilinmeyen geleceğinden, karşısında oturan adamın ona kötü davranacağından, ölesiye bir dehşetle korkuyordu.

Orta yaşlı güler yüzlü bir garson onları görünce gülümseyerek yanlarına geldi. Cebindeki adisyon fişini eline alarak "Hoş geldiniz. Bir isteğiniz var mı?" diye kibarca sordu.

Eymen camda takılı kalan bakışlarını orta yaşlı garsona çevirdi. Sert bakışları adamla karşılaşınca "Neyiniz var?" dedi tok bir sesle. Yeni çıkmış kirli sakallarında elini gezdirdi. Adamın söylediklerini dinliyordu.

"İzmir köfte, etli pide, orman kebabı, mercimek çorbası, börülce ve pilav var. Eğer arzu ettiğiniz başka bir şey varsa, yapabiliriz?"

Eymen karısına hiç bakmadan kendisi siparişleri vermeye başladı. Garson siparişleri not ederken "Başka bir şey var mı efendim?" diye genç kıza bakarak sordu.

Eymen bakışlarını cama çevirdi tekrar, düz bir sesle "Yok." dedi. Garson yanlarından ayrılırken o cama vuran yağmur damlalarını seyretmeye koyulmuştu. Kar gitmiş, yağmur gelmişti. Etraf gece olmuş gibi kararmış, arada gökyüzünde çakan şimşekler, dağlık bölgeyi aydınlatıyordu. Cama düşen iri damlalar tıpırtılar hâlinde kulaklarını okşarken arkasında sulusepken izler bırakarak nazlıca aşağı süzülüyordu. İnce camdan duyulan damla tıkırtıları, düşünceli kafasını daldığı kuyudan çıkaramıyordu.

Bakışlarını karşısına kaydırdı. *Karısı!* Kafasını önüne eğmiş, sessizce duruyordu ürkek kız. Siyah saçları yanlarından böyle sarkarken Kuyu filmindeki dehşet veren korkulası karaktere benziyordu. Şimdi bu kadınla evli miydi? Belli ki yüzünü birilerinin görmesinden çekiniyordu. Ne yapacaktı bu kadınla!

Orta yaşlı, seyrek saçlı garson yanlarına gelip dikkatlice servisi yaptı. Eymen başını kaldırıp garsona bakınca o da "Afiyet olsun efendim." deyip yanlarından ayrıldı.

Eymen bakışlarını masaya çevirip çatalını ve bıçağını aldı. Daha geldiği ilk anda gözleri içeride dolaşmış ve nezih bir yer mi diye kısacık bir dikkatle araştırmıştı. Tabaktaki tüm porsiyon pideyi biti-

rince geriye yaslandı. Peçete kutusunun içinden bir tane çekti. Karnı acıkmıştı ve bu iyi gelmişti doğrusu.

Öte yandan Peri yemekleri kocasının sipariş edişine ses çıkarmamıştı. Nasıl çıkarabilirdi ki? Tabak önüne gelince çatal, bıçağıyla bir parça kesip ağzına götürmüş, daha lokmayı çiğnediğinde dudağındaki ve dişinin kestiği yaralar acıyınca fazla devam edememişti. Çatalını, bıçağını bırakıp bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Dalgın gözleri camda takılı kaldı. Karanlıkta! Eymen elindeki bardağı masaya koydu. Parmaklarıyla tepesinden tutup çevirirken bakışlarını karşısına odakladı. Tabağındaki yemeğine dokunmamıştı. Zaten dayak yemekten yüzü, gözü paramparçaydı. Bir de ağlamaktan gözleri şişmiş, iyice ucubeye benzemişti.

"Yemeyecek misin?"

Peri oturduğu yerde irkilerek ürkek bakışlarını camdan kocasına doğru çevirdi. Bu, onunla ilk göz temasıydı. Kocasının sert bakan kahveleri, ateş almış yanar dağlar gibi kavururken tenini, ürkek bakışlarını ondan çevirip masaya odakladı. Göz kapaklarını hafifçe aşağı indirdi. Konuşamadı. Sadece *hayır* der gibi kafasını salladı.

"Beğenmediysen başka bir şey isteyelim! Aç değil misin?"

"Ben..." Biraz duraksadı. Karnı açtı elbette. Az önceki yediği bir parça pideden sonra açlığını daha iyi kavramıştı. Nezaket yapıp çekinecek hâlde değildi! Zaten kaç gündür ağzına lokma bile sokmamıştı. Utansa da çekinse de "Ben yiyemedim. Dudağım..." derken kelimenin sonunu getiremedi.

O daha konuşamadan kocası, yanına çağırdığı garsona siparişlerini verdi. Birkaç dakika sonra garson geri döndü. Çorba kâsesini Peri'nin önüne koyup masadaki pide tabağını aldı. Üzerinde buharları tüten çorba bile, şu anda dünyanın en güzel yemeği gibi kokuyordu.

Eymen onun usulca çorbasını içmesini izledi. Peri yemeği bitince kocasına minnetle baktı. Titrek çıkan sesiyle "Teşekkür ederim." dedi çekinerek. Onlar bakışırken garson yanlarına geldi. Önlerine ince belli bardakları koyup "İkramımızdır efendim." derken gülümsedi.

Eymen bardağı önüne çekti. Kâğıt pakete sarılı ikili küp şekerlerden birini açtı. Şekerden bir parça ısırıp bardağından bir yudum

içti. Bakışları hâlâ karısının üzerindeydi. Peri de çayına şeker atıyordu. Bakışları cama kaymıştı yine. Dalgınca baktığı camda, durmaya başlayan yağmurun yavaşlayan damlalarını izlerken çayını yudumladı. Manzara yoktu. Karşısında sadece karanlık vardı. Amacı kocasıyla gözlerinin kesişmemesini sağlamaktı. Öyle soğuk, öylesine katı bakıyordu ki ister istemez ürküyordu. Korkuyordu ondan. Bakışları suçlayıcı değildi ama yine de donukça bakıyordu. Son yudumunu da içince bardağı masaya koydu.

"Bittiyse kalkalım."

Peri ikiletmeden ayağa kalktı. Eymen sandalyedeki ceketini aldı. Kaliteli deriden cüzdanını çıkarıp bir miktar parayı bardağın kenarına sıkıştırdı. Cüzdanını ceketinin iç cebine atınca kenarda onlara bakan garsona kafasını, yan selam üslubunda sallayarak yürümeye başladı. O önde, Peri arkada dışarı çıktılar. Park yerine gidene kadar hafif yağan yağmurda ıslanmışlardı. Kısa bir süre sonra, yola koyuldular. Peri oturduğu koltukta iyice toparlanıp kapıya dayandı. Karnı doyunca bir rehavet çökmüştü üzerine. Başını koltuğa koyup bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Sessizce dışarıyı seyretmeye başladı. Ağlamıyordu artık, önceye göre daha sakindi.

Eymen yola bakıyor, arada gözleri arkaya kayıyordu. Onun tuhaf kokusu arabayı kuşatmıştı. Bunu arabaya tekrar binerken anlamıştı. Kötü değildi kokusu ama farklıydı! Sessizlik içinde yol boyu ilerlediler. Hiç konuşmamıştı onunla. İzmir'den çıkıp Balıkesir yoluna geleli neredeyse yarım saat oluyordu. Araba hızla yolda ilerlerken cama vuran hafif yağmur artmıştı. Sileceklerin hızı da artmaya başlamıştı. Bakışlarını bir an yoldan ayırmadan bakmaktan, gözleri acıyordu. Göz kapaklarını açmaya çalışır gibi ovdu. Zaten uykusuzdu. Bir de yağmurun hızlanması hiç iyi olmamıştı. Kolunun birisini kapıya dayamış, eliyle alnını ovuşturuyordu şimdide. Araba sonunda Bursa yoluna girince, yol kenarındaki benzinliklerden birine yanaştı. Uykusu gelmeye başlamış, göz kapakları ağırlaşmıştı. Gözlerini birkaç saniye sıkıca kapatıp açtı. Böyle olmayacaktı. Hem benzin almak, hem de biraz hava almak için dışarı çıkınca ceketinin yakasını düzeltip önünü kapadı. Kafasını içeri uzatıp "Bir şey istiyor musun?" diye tutukça sordu.

Peri bakışlarını kaldırmadan "Lavaboya gidebilir miyim?" diye çekinerek mırıldandı.

Eymen kibarlıktan yoksun bir tutumla kapısını açtı. Karısı dışarı çıkınca kapıyı sert bir şekilde kapadı. Yüzüne vursa, ancak bu kadar etki sağlardı. Peri olduğu yerde ürkekçe sıçrarken o benzin pompasının başında bekleyen gence baktı.

"Fulle!"

Aldırmaksızın hızlı uzun adımlarla benzinliğin yan tarafına doğru yöneldi. Peri de arkasından uysalca geliyordu. Ufacık adımlarını hızlandırmıştı. Akşamın karanlığı çöktüğü için, lavaboların olduğu yer çok tenha duruyordu. Fakat korkulacak bir şey yoktu. Hayli iyi ışıklandırılmıştı. Peri lavaboların yanına gelince hızlı adımlarla içeri girdi. Birkaç dakika sonra işi bitince çıktı. Acele etmişti onu kızdırmak istemezdi. Bakışlarını etrafta dolaştırdı. Kapıda kimse yoktu. Sağına, soluna bakındı korkuyla... İçini bir panik dalgası sararken, onu bırakıp gitmesinden, buralarda terk etmesinden korktu.

Eğer öyle yaptıysa... Of Allah'ım! Ne yapar, bu dağ başında, nerelere giderdi! Parası yoktu. Gücü yoktu. Kendini bile savunamazdı buralarda. Saçlarını kenara çekerken endişenin salt olduğu göz bebeklerine yaşlar dolmaya başlamıştı. Alt dudağı hafifçe titriyordu. Ağzından soluduğu endişeli her soluk, buhar olup havaya karışıyordu. Kalbine derin bir sızı düştü. Hiç kimse yoktu ortalarda. Etrafına bakınarak hızlı adımlarla yürümeye başladı. Kalbi korkuyla hızlı atmaya başlayınca üşümesi de durmuştu. Sanki içinde kanat çırpan kuş havalanacaktı. Biraz ilerlemişti ki...

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Peri duyduğu sesin şiddetiyle irkilirken aynı anda içini bir rahatlama duygusu sardı. Karanlığın içinde savrulan bir toz zerresine bürünmüş umutları anında güneşe dönmüştü. Gözlerini kısacık bir saniye kapadı ve anında olduğu yerde durup, hızla arkasını döndü. Karla karışık yağmur hafiflemişti fakat hava hâlâ soğuktu. Bir de akşamın ayazı çıkmıştı. Yanakları soğuktan kızarırken dolu dolu olmuş yeşillerinden, iri taneler hâlinde gözyaşları yanaklarına akmaya başlamıştı. Çaresizlik ne kötüydü, çareyi hiç tanımadığı kocasında aramak daha kötüydü!

Adam, ağlamasına öfkelendi. İri bedeniyle ona, sert sert bakıyordu. O kadar hırçındı ki koyu gözleri, elinde olmadan ürküyor, kendini sık sık nefes alırken buluyordu. Ya bu adam çok iriydi ya da öfkelendiği zamanlarda Peri ufalıyor; bu adam devleşiyordu. Tıpkı bir ejderha gibi, burnundan çıkan soluklar buhar olup havaya karışıyor, bakışları cesaretini kül ederek yok ediyordu. Kocası hızlı adımlarla yanına yaklaşırken Peri keder dolmuş buğulu gözlerini ondan başka yana çevirdi. Ürkekçe geriye adım atmamak için kendini zorladı. Yanına biraz daha yaklaşınca dudaklarından inlemeye benzer hıçkırık koptu. Bir çocuğun hareketini andıran masum bir beceriksizlikle, gözyaşlarını kabaca koluna sildi.

"Gi-gittinizsa-sandım." Kekeleyen titrek sesi ürkekti. Ve derhal kendine çeki düzen verip hemen güçsüz bedenini üşümesini umursamadan toparlamaya çalıştı.

"Lavaboya gitmiştim."

O kadar kaidesizdi ki yüzü, ilgisiz gözleri sert sert bakarak donukça söylenmişti. Aslında içinde bezenen hain bir dürtüyle bu fikri benimsemek istemiyor da değildi hani! Fakat vicdan denen o embesil duygu, buna izin vermiyordu. Erkeklik haysiyeti, gurur yüklü yüreğinde hayli fazlaydı. Siyah saçlarına karlar yağıyor, kızarmaya başlamış burnundan buharlar çıkıyordu. Bir süre boyunca açık alanda durup buz gibi havayı soludular. Bu zaman uzadıkça ve Peri ona baktıkça kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Gözlerini ürkse de korksa da onun gece gibi karanlık çökmüş koyuluklarından ayırmıyordu. Paltosunun yakalarını kaldırıp kulaklarını kapattı. Şimdi tam bir caniye benziyordu. Onu tanımıyordu ama böyle ürkütücü baktıkça, korktuğunu görmüyor muydu?

"Be-ben sizi göremeyince..."

Konuşmasını kaba bir tavırla Eymen tamamladı. "Seni bırakıp kaçtığımı sandın!"

Her ne kadar bunu söylerken donuk baksa da sesindeki ince tını aşağılarcasına bariz bir alayla yayılıyordu. Ufacık omuzlarını tutarak içinden yükselen hayvani hadsizlikle bedenini sarsarak kızı yolundan çekmek istiyordu. Genç adam onun düşündüğü şeye sinirleniyor, bu tavrıyla da öfkesi katmerleniyordu. Ne kadar onu istemese

de zorla evlendiği için hem ona hem de ailesine kızgın olsa da onu buralarda kurda kuşa yem edeceğini nasıl düşünürdü? O kadar vicdansız biri gibi mi duruyordu? Bunu ufacık beyinli kafasını kırarak pekâlâ gösterebilirdi! Ağzının içinde huysuzca homurdandı ve sonra ona döndü. Peri onun küfrettiğine yemin edebilirdi!

"Sence... Oradan bakınca... Seni burada, tek bırakıp kaçacak birisine mi benziyorum?" Tıslayan tok sesi geceye karıştı ve katılarak taviz vermez bir tınıyla kızın suratında şakladı. Kız kulağında yankılanan sesle bir adım geriledi. Konuşamadı. Ürkekçe bakıyordu. Eymen buna sinirlendi. "Ayrıca, ben soru sorunca cevap ver! Dilini mi yuttun? Bakma bana öyle bön bön!"

Öyle bir gür sesle söyledi ki bunu, Peri ürpererek olduğu yerde sıçradı. Sanki başı omuzlarının arasına saklanacak gibi titredi. Korkuyla sinmiş gözlerle bakarken onun sert, eğilmez, bükülmez çelik gibi katılaşmış gözlerinin üzerine kara kaşlarının indiğini gördü. Gür kirpiklerine karlar takılıyor ve usulcacık buharlaşarak geceye karışıyordu. Sanki... Sanki gözlerinin içinde, koyu kahvelerde cehennem çukurları parlıyordu. Cehennem zebanisi gibiydi bu adam. Şeytan gibi! Korktu!

"Ö-özür dilerim. Si-sizi tanımıyorum. Ben... Sadece... Korktum. Sandım ki!"

"Sanma!" dedi ters ters laflarını sertçe kestirip atarak adam. "Hiçbir şey sanma. Kekelemeyi de bırak kahrolası!"

Göz pınarları ıslanan Peri'nin, saçlarını asi bir rüzgâr havalandırdığı sırada, Eymen yanından hızla yürümeye başladı. Kasılmış bedeniyle, benzinliğin içindeki markete yönelirken kısacık bir an kıza bakmıştı. Elleri titriyordu! Bunun soğuktan mı yoksa korkudan mı olduğuna karar veremedi! Derin bir nefes aldığında, genzine yasemin bahçesini andıran bir koku yayıldı. Bu hafif taze kokuyu ciğerlerine solurken soğuk havanın kafasını karıştırdığını düşündü. Evet, kesinlikle bu olmalıydı! Keza o kadar yakın değillerdi. Belli ki kokulu sabunla elini falan yıkamış olmalıydı. Sanki bahar tazeliğini sunuyordu bu koku ona. Saçmaydı. Bu düşündüğü mantıklı değildi. Hah, kokuyormuş! Başını salladı. Ancak konuşmadan, arkasına dahi bakmadan kızgınca homurdandı.

"Davetiye de ister misin?"

"An-anlamadım." dedi kız şaşkınca.

"Daha bekleyecek misin orada? Yürü!" diye sertçe buyurdu.

Peri onun söylediği şeyle derhal hareketlenip arkasından, uzun adımlarına ayak uydurmaya çabalayarak yürümeye başladı. Daha çok yürümüyor, koşuyor gibiydi. Öylesine uzun adımları vardı ki sabırsız adamın, uyum sağlamak hayli güçtü. Bu adamın buz gibi sesi, aynı soğukluktaki bakışlarıyla içini üşütüyordu. Nasıl sert bakardı bu kadar güzel gözler, nasıl keskin bir hâl alırdı böylesine yakışıklı bir çehre ve nasıl insanı yerinden sıçratırdı öylesine bariton tok ses...

Kısacık bir an sonra, inatçı yapıya, öfkeli duruşa sahip kocası markete çoktan girmişti. Eli mahkûm arkasından içeri girdi.

Az sonra Eymen reyonların arasında gezinip bisküvi, kraker, çikolata tarzı şeyler aldı. Aldıklarını kasaya bırakıp arkasındaki dolaba gidip içinden iki şişe su ve kutu meyve sularından aldı. Kafasını Peri'ye çevirdi.

"Senin ihtiyacın olan bir şey varsa al?" Pek de nazik değildi soran sesi. Kaba hareketleriyle nezaketten yoksundu dağ ayısı! Aslında kadınlara karşı çok nazik olmakla birlikte, onları pek umursamazdı. Ama bu kız, onda sürekli hiddeti uyuyan ejderhasının uyanmasını sağlıyordu. Peri yine kafa sallayınca *yok* der gibi "Çekinme de ne alacaksan al, seni bekleyemem!" diye azarladı.

"Teşekkür ederim, yok bir isteğim."

Aklından geçeni dile getiremedi ki kız! Ne gururu, ne cesareti el verdi!

Eymen aldıklarının parasını ödedikten sonra, elindeki poşetle kapıya yöneldi. Kocaman ellerde ne kadar eğreti bir duruşu vardı. Kapıyı açınca karısının çıkması için açık tuttu. Bu; ondan beklenmeyen bir kibarlıktı... Kasıntı herif, sosyalleşiyordu!

Peri de hızla açık kapıdan çıkıp arabaya yöneldi. Bu sefer onu beklemedi. Arabaya önce, o bindi. Eymen de yerine oturunca aldıklarını yan koltuğa koydu. İçinden şişe suyu çıkarıp birisini arkaya uzattı. Peri de uzanıp aldı. Susadığını nereden anlamıştı ki?

"Teşekkür ederim."

Eymen ona aldıklarından uzattı.

"Bu yeterli, teşekkürler."

Genç adam arabayı çalıştırırken başını usulca salladı. Bu kız *teşekkür* etmekten başka bir kelime konuşmuyordu. Birkaç dakikaya kalmadan araba tekrar yola koyuldu. Elindeki su şişesinden arada yudumlayarak içiyor, gözlerini yoldan bir an olsun ayırmıyordu. Birkaç saat böyle ilerledikten sonra, otobüslerin mola verdiği yerden geçerken "İstersen öne oturabilirsin?" diye daha sakin bir üslupla sormuştu. Siniri dinmiş, canı sıkılmaya başlamıştı.

Peri'nin bakışları aynadan onun ifadesi keskin bakışlarıyla buluşunca kafasını olumsuz anlamda salladı. Eymen direksiyonda sıkıntıyla ritmik şekilde parmaklarını tıkırdatıyordu. Bunu sıkılınca hep yapardı. Ve yine sıkılıyordu!

"Kaç yaşındasın?"

"Yi-yirmi iki bitecek."

Bir çocukla mı evlenmişti? Kendisi otuz bir yaşında ve en küçüğü yirmi iki yaşında bir kardeşi vardı. Bu kız Esme'den bile ufak yaştaydı... Kahretsin! Bunu hiç tahmin etmemişti. Gerçi kızın yüzü yaşını bırak, kız çocuğu olduğunu bile göstermeyecek durumdaydı!

"Peki, okula gittin mi?"

Peri, ona bu sualleri tanımak amaçlı sorduğunu zannedip elinden geldiğince uysalca cevaplamaya çalışıyordu. Her ne kadar istemese de sonuçta evlendiği kadın hakkında bilgi edinmesi hakkıydı. Onu tanımalıydı!

"Üniversiteyi bu sene bıraktım."

"Gitmeyi düşünmüyor musun?" Onun sesindeki kederi fark etmişti. İsteyerek bırakmamış gibi iç çekmişti. Ancak arka taraftan onu doğrulayan ses gelmedi. Eymen dikiz aynadan bakınca onun başını eğdiğini gördü. Demek ki tahmini doğruydu. Okutulmamıştı! Bu olağan bir durumdu. Çoğu yerde kızların hâlâ okutulmaması gibi bir şey söz konusuydu. Keskin gözleri aynada sabit dururken "Oteldeki adam... Senin amcan, ailen yok mu?" diye sordu.

Peri kucağındaki elleriyle oynuyor, parmaklarını bocalayarak çekiştiriyordu. Kısık sesi kedi mırıltıları gibi cansızdı. "Babam ben altı yaşındayken öldü. Annem de ilkokula giderken. Ben amcamlarla kalıyordum!"

"Başın sağ olsun."

Eymen *keşke sormasaydım* diye kendisine kızdı! Ama nereden bilebilirdi ki? Düz bakışları yine onunkiyle kesişince kaşlarını kaldırarak "O adam?" dediğinde, öfkeli sesinde hafif bir hırıltı vardı. "Senin nişanlın mıydı? Adı Fırat!" İsmini neredeyse tükürür gibi telaffuz etmişti.

Gözü korkmuştu kızın. Yaralı bakışlarını kaçırdı. Öte yandan Eymen de onun üzüldüğünü düşünüp buna ek olarak "Bunun olacağını ikimizde bilemezdik." dedi sakin bir sesle. Çok sonra gözlerini imayla devirerek yola baktı.

Ancak kız bunu anladı. Hâlâ oyun yaptığını iddia ediyor olabileceğini, masum bir telaşla düşündü. Seri bir manevrayla atılıp "Elbette ki bilemezdik! Hem o benim nişanlım değildi! O... O kendi kendine..."diye mırıldandı ama gerisini kısık sesinin azizliğine uğramış, söylememişti. Sustu. Ona kendini anlatmak istemiyordu.

"Otel sizin mi? Yoksa siz de bir yerden mi geliyordunuz?"

Ne çok soru sormuştu! Koyu gözler merakla dikiz aynasından genç kıza baktı. Gölgede kaldığından, güzel gözleri görünmüyor ama aksine sertçe kara geceyi yırtan ovalar gibi kaygıyla parlıyordu. Yanlarından bir araç hızla geçince aracın keskin farları genç kızın yüzüne ihtişamla vurdu ve beyaz yüzü nur yağmış gibi ışıldadı. Sadece kısacık bir zaman diliminde sanki onun yüzünde, geceye ayın şavkı vurmuşçasına bir nur parıltısı oluştu ve hemencecik söndü. Ama görmüştü Eymen! Onun beyaz yüzünün içinde parlayan, eşsiz yeşil gözlerinin kederle baktığını görmüştü! Ve gözlerini, o buğulu gözlerin içine çekilmesinden alıkoyamamıştı. Sanki bedenine tuhaf bir ısı yayıldı. Kör bir kuyunun içine düşüp debelenmek ve çıkmamak, nefessiz kalmak, karanlıkta panik olmak gibiydi... Soğuktan olsa gerek dedi! Onun gözlerine bakmak istememesindendi bu tepki! Kısacık bir an bile olsa, istememişti!

Oysa Peri çekinerek bakışlarını kaçırdı onun jilet gibi keskin koyu gözlerinden. Korktu, neden kızdığını, öylesine neden öfkeyle kaşlarını çattığını kavrayamadı. "Biz..." dedi biraz duraksayarak. Konuşmak için biraz güç toplayıp yutkundu. "Bizim ev ilaçlandığı

için, akrabamızın otelinde kalıyorduk. Birkaç günlüğüne gelmiştik. O gün o elim olay olmasaydı, ertesi sabah gidecektik zaten." Artık sesi bıkkınca çıkıyordu.

Eymen bir daha soru sormadı. Zaten niye soruyorsa onu da anlamadı! Sonunda yol bitmeye yaklaşmış, Yalova'ya varmışlardı. Eymen direksiyondaki elini sıkkınca tıkırdatırken dalgın bakışlarını camdan dışarıya çevirmişti. Biraz deniz havası iyi gelecek diye, Yalova'dan feribotla İstanbul Eskihisar istikametinden geçmeyi düşünüyordu. Öndeki birkaç araba feribota doğru hareket edince sıra sonunda onlara geldi. Öndeki beyaz kamyonetin arkasından, arabayı içeri sokup durdurdu.

Keskin bakışlarını dikiz aynasına çevirdi. En son muhabbetlerinden bu yana, onunla bir daha hiç konuşmamışlardı. Birkaç saat önce baktığında ise köşeye kısılıp uykuya daldığını görmüştü. Kafasını hafifçe arkaya uzatıp genç kıza baktı. Uyanacak gibi durmuyordu. Bakışlarını tekrar dışarı çevirdi. Sabahın enfes güneşi, kuzguni karasını yırtarak ışıklarını etrafa saçıyor, sanki gece kar atıştırmamış gibi hava muhteşem berraklığıyla güne göz kırparak duruyordu.

Yan koltuktan paltosunu alıp usulca kapıyı açtı. Serin deniz havası içeri nüfuz ederken yavaşça dışarı çıktı. Yüzüne vuran denizin hafif tuzlu meltemi, kulağına çarpan hırçın dalga seslerine eş martı viyaklamaları, ona bu havayı derince içine solumasını gerektiğini hatırlatıyordu. Ruhunu okşuyordu insanın... Birkaç uzun adımda geminin korkuluklarına yaklaşıp kollarını dayadı. Gözleri sonsuz maviliklerde sabırsızca gezinirken şafak yüzünde demlendi. Aklı hâlâ yapacağı eylemlerin zalim seyrindeydi. Bir yanlış anlamanın bu kadar ağır bedeli olmamalıydı. Sabahın soğuk meltemi saçlarının arasına süzülüp havalandırırken düşünceli güzel kahveleri yorgun bakıyordu denize. Zor bir kararın, istemsiz bir işin başındaydı. Rızasız bir koca, zoraki bir karısı vardı. Bu bedel çok ağırdı! Biraz ürperince ceketinin yakasını yukarı kaldırıp önünü iliklediği. Üşümesine rağmen arabaya dönmedi. Soğuk hava iyi gelmeye başlamıştı. Zihni açılıyordu. Feribot sallana sallana yol alırken dalgaların arasında, arkada dolaşan simitçinin kısık sesini duydu.

O ana kadar acıktığını fark etmemişti. Başında tepsisi, elinde katlanan taburesiyle gezen yaşlı adama, başıyla gelmesini işaret etti.

Peri uyandığında, cama dayadığı başı yüzünden boynu felaket şekilde ağrıyordu. Boynunu okşadıktan sonra, arabanın durmuş olduğunu fark etti. Uyku mahmuru gözleri bir anda korkuyla açılıp arabanın ön koltuğuna baktı. Yoktu!

Bakışları onu araştırarak camdan dışarıda gezinirken arabanın bir feribotta olduğunu fark etti. Diğer taraftaki cama kayınca onu geminin korkuluklarına dayanmış dururken gördü. İçini bir rahatlama sardı. Ona herkesten çok ihtiyacı vardı. Bir ışık gibiydi dipsiz kuyusunda... Allah'ım, hâlâ tanımadığı bir adamın onu bırakıp gitmesinden ölesiye korkuyordu! O sırada aracın içini inleten sese, yüzünü çevirdi. Telefonu çalıyordu.

Bu adamın hakkında hiçbir şey bilmiyordu! Sadece adı Eymen Sancaktar! Bir sevgilisi var mıydı? Yahut da sevdiği, hatta nişanlısı! Belki de gelip geçici takılan zengin züppelerindendi. Hatta sapık, mazoşist ya da bir deli! Ona kötü davranabilir miydi? Döver miydi? Ailesi nasıl birileriydi? Lanet olsun hiçbir şey bilmiyordu. Anladığı kadarıyla sadece annesi ve kardeşi vardı. Gayri ihtiyari onu tanımak istiyordu. Eğer bundan sonra onunla mecburu bir hayata ortak olacaksa onun hakkında bir şeyler öğrenmesi lazımdı. Ama soramazdı ki! Kendini sıkkınca koltuğa bıraktı. Bakışlarını camdan dışarı çevirip feribotun etrafında gezinen martıları dalgın dalgın izlemeye başladı. Pike yapışlarını, kanat çırpışlarını seyretti.

Arabanın kapısı açıldı. Genç kız ürkekleşerek boş bulunup yerinden sıçradı. Kocası içeri sessizce girdi. Ellerini birbirine sürterek dudaklarından sızan buharla ısıtmaya çalıştı. O iri ellere takıldı bakışları... Belli ki üşümüştü. Koltuğuna yaslanıp aynadan ona bakıyordu.

"Günaydın." dedi geceye göre daha sakin olan mesafeli tok sesiyle. Arkasını döndü. Elindeki simit poşetini uzattı. Nazik miydi, kaba mı? Kafası karıştı!

"Teşekkür ederim. Size de günaydın." dedi simidi alırken çaresiz. Biraz keskin, biraz endişeli bir sessizlik oldu. Göz kapaklarını ürkekçe kaldırıp bakışlarını tekrar aynaya çevirdi. "Telefonunuz çaldı."

Eymen bu bilgilendirmeye hiçbir şey söylemeden, uzanıp telefonu aldı. Ekranına bakınca kızın duyabildiği kadar derin, sıkkınca nefesini dışarı saldı. Bunu, o bile fark etmişti. Telefonu kulağına götürüp bekledi. Karşı taraftan endişeli kadın sesi geliyordu fakat ne dediği anlaşılmıyordu. Kız sadece onun bir kadın sesi olduğunu algılıyordu! Meraklı gibi gözükmemek adına, bakışlarını camdan dışarı çevirdi. İçinde kurtlar fink atıyordu. Ama Allah aşkına, kim tanımadığı kocasının özelini merak etmezdi ki! İlgilenmiyormuş gibi yapmak işine geldi ilk günden sıkmamak için ama bunları bilmeliydi. Fakat kocası onunla ilgileniyordu! Fena derecede merakla, onun hakkında bilgi sahibi olmak istiyordu. İn miydi, cin mi? Kimdi bu adam?

"Eymen... Sevgilim! Kaç gündür görüşmedik. Telefonun da kapalı!"

Karşıdaki kadın, işveyle yaydığı kırgın sesiyle konuştu... Ve konuştu...

Eymen sıkkınca sevgilisinin sitemlerini, bir süre istemsizce dinledi. Ne diyecekti ki! *Kapalıydı çünkü evleniyordum!* Canı sıkıldı yine. Şu anda kimseye kendini açıklamak gibi bir düşüncesi yoktu. Hele bir kadına... Asla! Durmadan, nefes almadan konuşuyordu zaten, ağrıyan başını daha da şişiriyordu.

"Gülümser!" dedi biraz sert bir şekilde. "Başım ağrıyor..." Bunu dürüstçe söylemişti. "Şimdi bu konuları konuşmak istemiyorum."

"Affedersin canım. Ben sadece seni merak ettim. Kızacağını bilseydim aramazdım." diye küs bir sesle söylendi Gülümser, sitemliydi aramadığı için oysa.

"Gülüm! Biraz kafa dinlemek, işlerden uzaklaşmak istedim. Haliyle telefonu kapadım. Hem gelince gönlünü alırım senin, hadi gülsün o gül yüzün!"

Telefondaki kız bu iltifatla anında neşelenerek kıkırdadı. Adam konuşurken arada da gözleri aynaya kayıp keskin kahvelerle ifadesizce karısına bakıyordu. Genç kız onun bu konuşmayı bilerek yanında yaptığının bilincindeydi. Salak değildi! Ayağını denk alması gerektiğini mesaj olarak aşağılayıcı bir biçimde ilettiğinin de... Kocası kısaca nihayetinde uzak dur hayatımdan diyordu. Her ne kadar duymak

istemese de kedi gibi kulak kabartmaktan kendini alıkoyamıyordu. Ona kendince mesaj veriyor ya, o da gayet net alıyordu işte.

"Beni özlemedin mi?"

"Özledim!" dedi adam sıkıldığını belli etmeden.

"Şimdi neredeyim bil bakalım?"

"Sen söyle?" Merakla gözleri dikiz aynasına kaydı yine. Fakat kız bakmıyordu.

"Banyodayım. Jakuzinin içinde, gül kokulu losyonlarla keyif çatıyorum. Ah! Şimdi sen de burada olsan nasıl olurdu diye düşünmeden edemedim! Belki de yaramazlık yapardık birazcık değil mi?"

Eymen onun kendini duyduğunu ve tepki vermediğini elbette ki fark etti. Bunları duyması iyiydi. Nede olsa, bu evlilik hemen bitecekti. Eğer aklınca başka imkânsız hayallere dalıyorsa bu onu o mesnetsiz hayal âleminden uzaklaştırırdı. Aptal bir çocukla hiç uğraşamazdı! Hiçbir kadınla uğraşamazdı! Öte yandan telefondan sızan sesle bakışlarını yola çevirdi. Normalde, bir kadının kendisiyle böyle emrivakiyle konuşmasına, hesap sorar gibi davranmasına kesinlikle izin vermezdi fakat bu sefer işine gelmişti.

"Hâlâ kızgın mısın?" diye sordu tedirgin nazlı ses.

"Değilim..."dedi adam kaba bir tutumla. "Tamam. Gelince konuşalım bunları! Gülüm..."

Ufacık şuh bir kıkırdama attı kadın. Sanki adam ona *Gülüm* lafını ilk defa söylüyormuş gibi davranıyordu. Öyle ki sesi telefondan azgın bir yel gibi taştı. "Seni çok özledim! Bana Gülüm dedin... Gülümser demedin! Keyfin yerinde sanırım. Artık gönlümü nasıl alırsın bilemem. Bu haftanın acısını fena çıkaracağım, beni götürmediğine pişman edeceğim seni. Hem ne zaman geleceksin? Bizim yerde bekleyeyim mi seni?" Merakla sordu telefondaki yumuşacık sesi. İlgiyle de gelecek cevabı bekliyordu belli ki.

"Yarın yanında olurum. Gelince ararım seni."

"Seni çok özlediğimi biliyorsun, fazla uzun sürmesin bu sefer ayrılık, hemen gel! Yatağım soğusun istemiyorum. Havalarda soğudu zaten... Üşüyorum!"

"Tamam, Gülüm, geleceğim."

Eymen konuşmayı elinden geldiğince kısa tutmaya çalışmıştı.

Bu Gülümser'e de fazla yüz vermek istemiyordu, şimdi kendini bir şey yerine koyacaktı, çekemezdi! Onun hayatında kadınlar sadece tek amaca hizmet ederdi! Sonrası yoktu! Umut, aşk ve sadakat, sonsuz bir birliktelik... Bu klişe eylemlerin düşüncesi bile boş bir lakırdıydı. Henüz birkaç hafta olmuştu yine onunla birlikteliği ve nihayetinde sona gelmişti! Gerçi kafa kızdı. Sorgusuz, sualsiz kabul ediyordu. Eee senelerdir de tanıyordu. Onunla her anlamda rahattı. Bu işte iki taraf da bilinçliydi. Sadece amaca hizmet etmek, sonra herkes yoluna... Zaman görünmez bir mezarlıktı onun için ve şimdi kestiği ömür tükenmişti. Kendi gibi evliliğe karşıydı o da! Böylesi iyiydi. Bir de onunla uğraşamazdı. Bakışları arkaya kaydı. Sesi çıkmıyordu karısının, zaten konuşmaya da hakkı yoktu. Ona tahrip gücü yüksek bir tehdit sunmuştu.

Oysa Peri duyduklarına inanamıyordu. Telefondan gelen kısık sesten, azda olsa ne konuştuklarını duymuştu. Bu da neydi şimdi? Bu... Bu adam -kocası- başkasını mı seviyordu? Yanakları bu sefer hayâsından yanıyordu. Onunla nasılda rahatça, çekinmeden, düşünmeden, umursamadan konuşmuştu yanında. *Gülüm,* demişti onu yok sayarak! Yüreğine batan sancılı bir nasır gibi kalmasını istemezdi. Başkasının mutluluğuna gölge mi düşürmüştü? Başka bir kızın hayallerini mi çalmıştı istemeden? Başkasının aşkı altında yaşamak için savaşamazdı.

Şimdi ne yapacaktı? Yanında sığıntı olacağı bir eş, gözlerinde tiksinti, hanesinde fazlalık, omuzlarında yük, nefeslerinde fazlalık mı? Yoo! Bu kadar değersiz olamazdı değil mi? Sever miydi? Kocası onu kadın gibi olmasa bile insan gibi sever miydi? Ya o kocasını! Sadece insan olduğu için sevebilecek miydi? Yüreğine ağır gelip kaygısıyla içini yaran keder, gözlerine damla damla sır, içini yakacak ateş olup bir damla suyla yanmaya eş değer kor olarak yanaklarına hücum etmeye başladı. Sezdirmeden gizlice kuruladı biçimsiz nehirler gibi yaşların süzüldüğü tenini. Ona karşı nasıl davranacaktı? İçinde bir boşluk, sonsuz bir kaybolmuşluğa galip gelen sancıları oluştu. Her ne olursa olsun, bir erkek tarafından aşağılanmak, aldatılmak, eziyet görüp yok sayılmak istemezdi. Ya da sırf başkasının hayallerini çaldığı için bile kendine zalimlik eden bir adamla yaşamak... Ama

bunu isteyerek yapmamıştı ki. Ona, bile isteyerek gelmemişti. Ya bir köşede ondan kurtulmak isterse! Gırtlağını sıkmazdı belki ama değersiz bir çöp poşeti gibi bir köşeye savurabilirdi! Kocaman şehirde, yuvasız kuşlar gibi ortada mı kalacaktı? Ne yapardı, kime sığınırdı! Daha ilk gecede kolunu kanadını kırmazlar mıydı?

Babası olsaydı... Yalçın çamlar gibi sırtını dayayacağı yaren kuvveti... Olsaydı da dağ dağ uzakta, okyanus kadar ırakta olsaydı. Sesini duysaydı, kokusunu hissetseydi ciğerlerine hapsettiği mahzenlerin içinde, varlığını hissettirip elini üstünden çekmeyerek arkasında olacağını bilseydi! Annesi olsaydı... Ufacık, okşanmaya alışık minnak bir kedi gibi bacaklarına sürünüp eteklerine tüneyip dizlerine yattığı... Ağladığında başını mis kokan göğsüne gömerek cennet kokusunu doyasıya içine çekerken saçlarına yıldız tozundan öpücükler konduran merhametli dudaklarından dinlediği sabır şarkısını mırıldanan annesi... Ama yoktu! Hem öksüz hem yetim, şimdi de kimsesizdi Peri! Bağrına nükseden haysiyetsiz acı, vefasız virüsler gibi kaygılarına işliyordu. İçinde büyüdükçe büyüyordu korkuları, dehşet düşüncelerin hain dürtülerine işliyordu.

Bir süre sonra feribottan çıkıp yola koyulmuşlardı. Zaman ne çabuk akıyordu, dursun demişti ya, o dahi kaderine eş olmuş vicdansızca kafa tutuyordu. Kaygıyla buğulanmış bakışları dışarılarda ürkekçe dolaştı. Demek İstanbul burasıydı. Çok büyük dedikleri metropol şehir! Daha önce gelmek hiç nasip olmamıştı. Böyle gelmek kısmetmiş. Araba içindeki sessizliğini katlayarak yüreklerdeki sorularını çoğaltarak sahil boyu ilerlerken onun gözü caddelerde galip gelmiş bir merakla dolandı. Gerçekten de her yerden bir insan çıkıyordu. Her köşe başında bir araba kaldırım kenarına park edilmişti. Ne çok mağaza vardı sokaklarda! Her yer alabildiğince mağaza ve restoran doluydu. Araba bir köşeyi dönüp dar bir sokağa girdi ve sonunda büyük bir marketin girişindeki otoparka yöneldi. Kocası arabayı seri bir rahatlıkla park edince bakışlarını aynaya çevirdi.

"Hadi çık da alışveriş yapalım. Evde bir şey yok!"

Daha sakin konuşmuştu. Ne yani, şimdi evlerine alışveriş mi yapacaklardı birlikte? Onların kalacağı, yalnız olacağı, yabancılık çe-

kip kahrolurken sabun gibi eriyeceği evlerine... Demek ki onu bırakıp gitmeyecek ya da bir yerde indirmeyecekti! Bu daha mı fenaydı yoksa iyi miydi kız bilemedi! Artık neyin iyi, neyin kötü olduğunu kaçırmıştı. Ya sevgilisi? Bunu duyunca ne olacaktı? *Yoksa?*

Allah'ım, ne olur canım yanmasın! İyi olan bana düşman, düşmanım peşime hasım olup takılmasın. Beni sınama, sabrımı tüketme, gönlümü köreltip gözlerimi lütfuna kapatma. Benim hakkımda iyi olan neyse onu ver, olmayanı da hakkımda hayırlı eyle...

Onun arabadan çıkmasıyla, arkasından çıkmak durumunda kaldı. Başını yine yere eğip saçlarına sığındı. Paralanmış biçare yüzünün kimse tarafından görünmesini istemiyordu. Onun hızlı adımlarına uyum sağlamaya çalışıyordu. Kocası sıra sıra dizilmiş alışveriş arabalarından birisini alıp reyonların arasında dolaşmaya başladı. Bir girdaba kapılmış yaprak tanesi gibi savunmasızdı.

Eymen eline ne gelirse fiyatına dahi bakmadan arabaya atıyor, ne gördüyse alıyordu. Bu adamın hiç mi alışveriş bilgisi yoktu? Öyle her şey kafaya göre alınmazdı, bilmiyor muydu? Peri şaşkın nazarlarla yanında yürüyor, onun arabayı hızla doldurmasını izliyordu. Ne tarihlerine baktı ne de aldıklarının içeriklerine. Sadece almak için alıyor gibiydi. Gözünü tutturduğunu arabaya doldurunca on dakika sürmeden araba doldu.

"İhtiyacın olan ne varsa al. Çekinme!" dediğinde Eymen egemen bir duruşla, düz bakışlarla genç kıza bakmıştı. Peri önce safça baktı. Ardından utangaç bakışlarını başka yere kaçırıp kafasını olumsuz anlamda salladı. Yanakları solgun bir pembeyle renklenmişti. Eymen de geniş omuzlarını büyük bir umursamazlıkla sarsıp rahat bir tavırda kasaya ilerledi. Adam kasadan geçmesi için arabayı boşaltırken Peri de elinden geldiği kadar serilikle, hemencecik onları poşetlemeye çalışıyordu.

Eymen spor aracının bagajına malzemeleri yerleştirdi. Ön kapıya yöneldi.

"Hadi bin!"

Peri pratik bir çabuklukla arka kapıyı açıp yerine oturunca Eymen arabayı hareket ettirdi. Az sonra araba büyük bir hızla ilerlerken Peri yeni yaşayacağı şehri merakla incelemeye çalışıyordu. Arabanın

içi sakin ve sessizdi. Ne o konuşuyordu nede kocası soru soruyordu. Arada kırmızı ışıklarda duraksıyorlar sonra kaldıkları yerden tekrar devam ediyorlardı. Bu şehrin trafiği çok sıkışıktı. Araba Dört Levent sapağına girdi. Önce büyük gökdelenlerin,rezidansların yanından geçtiler. Kendini bir an filmlerde izlediği, New York şehrinde dolaşır gibi hissetti. Sanki İstanbul'a değil de uluslararası bir yolculuğa çıkmış gibiydi. Kocası arabayı sokak aralarına sokmaya başladı. Önce geniş bir sokaktan geçtiler, ardından sıra sıra lüks sitelerin olduğu elit bir sapağa döndüler. Binaların önünde, daha önce görmediği kadar çok lüks arabalar vardı. Eymen arabayı dış cephesi fildişi boyalı bir binanın önüne getirip park etti. Kontağı kapatınca arabadan indi. Seri bir hareketle Peri'nin kapısına uzanıp açtı.

"Geldik!"

Sadece bunu dedi. *Geldik...* Arabanın arkasına geçip bagaja yöneldi. İçindeki poşetleri yere boşaltırken binanın içinden, orta boylu zayıf, ellili yaşlarda bir adam hızla yanlarına geldi. Yüzünde mesafeli bir tavırla, saygılı bir şekilde "Hoş geldiniz Eymen Bey! Nasılsınız?" diye sordu.

Sonrada poşetleri almaya başladı. Eymen poşetlerin kalanını alırken "Hoş buldum. Ben iyiyim siz nasılsınız Hasan Bey?" diye ona davrandığının aksine kaba sesini biraz daha yumuşatıp sordu.

Eymen önden yürümeye başladı. Hasan adındaki yaşlı adam Peri'ye şaşkınca bakmış, gözlerinde merhamet ışıkları yanmadan evvel ise kendini çabuk toparlayıp bakışlarını hemen geri çekmişti. Peri kocasının arkasından sessizce yürümeye başladı. Binanın içine girince gözleri ister istemez etrafta dolaştı. Pahalı granitten yer döşemesi, beyaz boyası ve aydınlık yapısıyla çok ferah görünüyordu. Merdiven boşluklarında büyük vazolarda iri çiçeklerin bulunduğu köşeler vardı. Ve bu şatafatı hemen arkalarındaki iri, el oyması barak aynalar tamamlıyordu. Asansörün geldiğini bildiren çınlama sesi duyulunca bakışlarını o tarafa çevirdi. Eymen içeri girince sabırsızca karısına bakıp "Gelsene... Ne bekliyorsun?" diye çatılı kaşlarıyla biraz kabaca söylendi. Peri hızla yanına geldi. Kapı kapanmadan önce kocası yaşlı adama bakıp "Hasan Bey, poşetleri ve valizleri çıkardıktan sonra Fatma Hanım'ı gönderir misiniz?" diye sordu.

Yaşlı adam elindeki poşetlerle orada dikilirken başını usulca sallayarak "Tamam efendim." dedi. Sonra kapı kapandı. Kocası düz bir sesle "Üçüncü kata bas!" dediğinde rica etmek şöyle dursun, kabaca buyurmuştu. Peri söylediğini hemencecik yapıp düğmeye bastı. Asansör hareket ederken hiç ses çıkarmadı.

Bu katta dört tane kapı olduğunu fark etti. Kocası sağ tarafa döndü. Açık kahve ağır mobilya bir kapının önünde durdu. Elindeki poşetleri yere bırakıp cebinden anahtarını çıkardı.

Önce o girdi içeri. Kapıyı da ardına kadar açık bıraktı. Arkasına bile bakmadı. Konuşmadı da! Sanki Peri yokmuş gibi davrandı. Zaten yoktu da onun gözünde. Bunu söylemese de anlatıyordu hareketleriyle. Bir buyuru esirgedi. Peri ne yapacağını düşünüyordu. O da yapılacak en iyi şeyi yapıp çekinerek açık kapıdan içeri girdi. Adımını attığında büyük kare bir antre karşıladı onu. Burası ilk büyük bir salona açılıyordu, tabii Peri'nin görebildiği kadarıyla. Çünkü hâlâ kapının eşiğinde duruyordu. Eymen nereye gittiyse görünürde yoktu. Kendini destursuz gelen misafir gibi fazlalık hissediyordu. Girişten sonra ince bir koridor uzanıyor, karşılıklı kapılar görünüyordu. Başını uzatıp bakışlarını krem rengi antreye açılan kapılarda gezdirirken arkasından boğaz temizleme sesi geldi. O sırada Eymen de sağdaki kapılardan birinden çıkıp yanlarına geldi. Peri kenara çekilip poşetleri getiren yaşlı adama yol verdi. Eymen kısacık bir zaman adama baktı.

"Onlar mutfağa Hasan Bey!"

Adam kafasını sallayıp az önce kocasının çıktığı kapıdan içeri girdi. Demek ki orası mutfaktı!

"Ne dikiliyorsun orada. Geçsene içeri!" Kibirle kabarmış kaba sesi boş antreyi doldururken kızgın gözlerini küstahça devirdi. "Seni kucağıma almamı bekliyorsan, kal orada!"

Peri şaşkınlığın verdiği saflıkla gözlerini irileştirirken sesinde yakaladığı lakayt tını genç kızı sinir etti. Onunla açık açık dalga geçmekten çekinmiyordu. Zengin züppesi! Pis kabadayı! Dişlerini sıktı. Elleri yanında yumruk oldu. Adam ise onun hâlâ olduğu yerde dikildiğini görünce kaşlarını çattı. Aptal mıydı bu kız! Bir de hâlâ saf saf yüzüne bakıyordu.

Peri ürkek bakışlarını kaçırmadan dik dik baktı. İyi de nereye geçeceğini bilmiyordu ki! Ne tarafa ya da hangi kapıya gitmesini söylemeden, nereye giderdi! Eymen bu sefer sağ kaşını hafifçe havaya kaldırıp sorgularcasına yay gibi gerdi. Kasılmış keskin dudağının kenarı gelişi güzel bir rahatlıkla kıvrılır gibi oldu ama kıvrılmadı. Aksine hafifçe seğirdi. Koyu gözleri onu süzerken sakin ses tonuyla dalga geçerek mırıldandı.

"Ciddi olamazsın! Kucağıma, almamı beklemiyorsun gerçekten değil mi? Eğer bunu bekliyorsan!" Dudak büküp küçük dağları ben yarattım ifadesiyle, dişlerini sıkıp homurdandı. "Çattık, bir de alık çıktı. Aptal mısın sen! Kendine gel, içeri gir. Ya da istersen yatana kadar bekle, umurumda değilsin."

Yüzüne tokat atsa istediği tepkiyi ancak bu kadar kolay sağlardı. Peri'nin şaşkın bakışları kızgınca alev aldı. Ne demişti ki? Ona öyle bir imada mı bulunmuştu! Konuşmamıştı bile. O anda onun geçtiği dalgayı anladığı hâlde istemsiz bir refleksle kafasını *hayır* der gibi sallamıştı ki genç adamın gözlerinin tuhafça parladığını gördüğünde, çok geç kalmıştı. Pislik! Yapacağı en iyi şeyi yapıp yabani bir tutumla salona doğru yürümeye karar verdi. Onunla alay edip aşağılamasına müsaade edemezdi. İçeride biraz ilerledi. Fransız camlar, kaliteli beyaz deriden oturma gurubu, yine kaşmir bembeyaz halılar... Her yer alabildiğine beyazdı. Tabii taş gri perdeler ve kırlentleri saymazsa. Hayatında daha evvel böyle bir lüksle karşılaşmamıştı.

"Beğendin mi?"

Peri duyduğu sesle irkilip yerinden sıçradı. Dikkati dağıldığından, hızla arkasını dönüp kocasına baktı. Ellerini ceplerine sokmuş, soğuk ve mesafeli bir yüzle, ona katı gözlerinin memnuniyetsizliğiyle bakıyordu. Sanki elinden gelse, ensesinden tutup sokağa savuracağı kedi yavrusu gibiydi, ifritlikti bakışları. Nefesinin daraldığını hissetti birden. Kapı çalındı o anda Eymen bakışlarını karısından çekip kapıya yaklaştı. Orta boylu, hafifçe toplu, al yanaklı, mavi gözlü, orta yaştaki kadın içeri girdi.

"Hoş geldin Fatma Hanım."

"Siz de hoş geldiniz efendim. Beni çağırtmışsınız. Evle ilgili bir

sorun mu var?" Sesi biraz tedirgindi. Kadın evin içine meraklı iri mavi gözleriyle bakınırken, Eymen bir eli cebinde, diğerini saçına götürüp hafifçe kaşıdı.

"Bak Fatma Hanım, bu Peri. Bir süre burada kalacak!"

Genç kızın onun söylediği şeylerin içinde, tek dikkatini çeken *bir süre* olan zaman zarfıydı. Bu neydi şimdi? Ne anlamına geliyordu söylediği? Üstelik kadın hiç şaşırmamıştı, sanırım eve gelip giden kadınların haddi hesabı sınırsızdı. Derince iç geçirdi, sıkkınca nefesini burnundan dışarı saldı.

Fatma Hanım içten bir sesle, "Hoş geldiniz efendim." dediğinde genç kızı ilgiyle süzerek bakıyordu. Ancak gözleri ardından derhal geri çekti. Evet. Kesinlikle. Gözlerinde acıma belirmişti! Bundan hoşlanmasa da kız, kadından ılıcak bir elektrik almıştı. Ama acıması içini acıttı!

"Hoş buldum." dedi içten, buruk bir tebessümle. Dolgun kırmızı dudaklarının rengi uçmuş, yüzü zaten enkaz hâlinde kül bulutuna dönmüştü. Yüzünü saklamaya çalışıyordu. Kocası tok sesiyle orta yaşlı kadına bakarak "Peri burada kalacak. Sen her zamanki gibi evin işlerini halledersin. Bir ihtiyacı olursa ilgilenirsiniz. Bir sorun olduğu zaman da her zamanki gibi beni ararsınız. Her şey aynı! Tek fark, artık evi boş bırakmamanız olacak! Bu evin bir süre sahibi Peri!"

Lanet olsun, yine *bir süre,* diyordu. Bu adam ne hain düşüncelerin seyrine bürünüyordu? Aklından neler geçiyordu? Fatma Hanım kafasını sallayarak "Tamam Eymen Bey, merak etmeyin." dediğinde, Eymen onaylayınca kapıya doğru hafif toplu vücuduyla yöneldi.

Kapının yumuşak kapanma sesi bile evde tokmağın davula vurması gibi gümbürtüyle duyulunca Eymen karısına baktı. Başını geriye atarak "Ben duşa gireceğim. Keyfine bak! İstersen evi dolaş... Sonuçta artık burada yaşayacaksın!" deyip salondan ayrıldı.

Burada!

Peri kıpkırmızı kesilip sustu. Yine sap gibi ortada kalmıştı! Ne yapacaktı? *Keyfine bakmış!* Hah! Sanki bu korkuyla bakılacak keyif kalmıştı. Bir umutsuzluk dalgasının bütün bedenini kapladığını hissetti. Arkasını dönüp içeride dolaşmaya başladı. Ne küstah ne kendini beğenmiş hergeleydi bu züppe adam! Ona metres, sevgili-

sine karısı muamelesi yapmayı düşünüyorsa çok beklerdi. Onurunu kırdıracağına ayrılırdı, daha iyi. Gıcık herif! Aynı anda ürkütücü bir zorbaya benziyordu! Elini kaliteli mobilyaların pürüzsüz yüzeyinde, biblolarda gezdirdi. Hırpani kılıklı herif! Onunla ayan açığa küstahça dalga geçmişti. Şimdi bu evde mi yaşayacaktı cidden? Ama sanki *sen yaşayacaksın* der gibi söylemişti. Yoksa aklına gelen şey miydi? Aman Yarabbi! Yoksa? Yoksa? Arada bir mi gelip gidecekti? Ama... Ama bunu yapmazdı değil mi? Ona metresi gibi davranmazdı. Bu aşağılayıcı düşünceyle bedeni görülür biçimde sarsıldı.

Ne yani onu sevgilisi gibi aşağılayarak saklamayı mı düşünüyordu? Bir müddet derin düşüncelerin harbinde, orada öylece dikildikten sonra mutfağa hareketlendi. Ağzı kurumuştu. Ve tabii bir de karnı açtı. Bu adam hiç acıkmıyor muydu? Kaç saat olmuştu hâlâ yemek yememişlerdi. O da çekindiğinden sormamıştı. *Karnım aç* da diyemezdi ki! Sakin adımlarla mutfağın bulunduğu tarafa yürümeyi amaçladı. Daha salonun kapısına gelmişti ki kocası duşunu almış, üzerini değiştirmiş vaziyette karşısına dikildi.

Peri gözlerini amaçsızca onun üzerinde gezdirdi. Altında gri eşofman altı, üzerinde siyah spor atleti vardı. Kalın, güç yükü kaslı bronz kolları ayan açığa ortadaydı. Ne kadar kuvvetli duruyordu. Tıpkı Herkül gibi! Duştan çıktığı için kısacık kesilmiş kara saçları nemliydi. Tam bu sırada Eymen yerinde kımıldadı ve bütün o tatsız duygular canlanıverdi. Düşünceleri adaleli vücuduna ilişince o korkular yeniden benliğini sardı. Daha önce hiçbir erkekle aynı yatakta uyumamıştı ki! Kızardı ve titredi. Dudakları istem dışı dişlerinin arasına çekilerek acıtasıya sıkıştırıldı.

Bakışları ürkekçe onun kahverengi gözleriyle buluştu, uzun kirpikleri ıslanınca daha bir belirginleşmiş, sert bakışlarına daha karamsar bir hat çizmişti. Gözlerindeki azımsanmayacak katı bakışlarını daha da koyulaşarak üzerinde titretesiye geziyordu. Sonunda gözleri tekrar birleştiğinde, dalgın bakışlarının arasında kocası ona *ne,* der gibi kafa salladı. Peri ne vakittir süzdüğünü bilmediği adamın, koyulmuş bakışlarına daha fazla bakamadı. Ürkekçe göz kapakları gözlerine örttü, başını başka tarafa çevirdi. Utandı. Yanakları fena hâlde yanmaya başlamıştı. Dudağının kıyısını öyle bir dişledi ki kan

tadını çok sonra idrak etti. Kalbi de hızlı atmaya başlamıştı. Yaptığı vahim hatayı fark ettiğinden olsa gerek elleri hırkasını sıkıca kavrarken kendinin bile duyamadığı cılız bir sesle mırıldanmaya çalıştı.

"Ben... Ben... Şey!" Konuşmadı. Sustu.

"Sen ne?"

Bu, tek bir kelime bile ona emreden ve mutlak suretle itaat edilmek lâzım gelen bir adam karşısında bulunduğunu anlatmıştı. Onuru kırılmış, adeta kıvranıyordu. Küçük düşmüştü.

"Ben mutfağa..." Yutkundukça nefesi daralıyordu. Vücudundan bir elektrik cereyanı geçmiş gibi birdenbire esefle ürpererek sarsıldı. Yanakları masum masum yanıyordu. Bu hep böyle mi olacaktı? Sözcüklerle yapılan sonsuz bir savaş. Suçlu kimdi? Zoru zoruna, sanki biri boğazını sıkıyormuşçasına geriden gelen kaba sesiyle usulca mırıldandı.

"Mutfağa gidecektim."

Ne var ki o biri kelimelerini dudaklarından çalmış gibi, onu dilsiz ve cesaretsiz bırakmıştı. Sesi de soluğu da basiretsizce ona emanet verilmiş gibiydi.

Yineher halükarda Eymen onun üzerinde baskınlık kurarcasına, katı gözlerini gezdirdi. Sonra da bezgince kafasını sallayarak "Git önce bir duş al. Yoldan geldik rahatlarsın. Sonra da mutfağa gelirsin. Acıkmadın mı?" dedi. Ancak biraz kısık, derinden gelen düz bir sesi vardı. Her telâffuzunda sertliğe bir garip albeni veriyordu. Yahut da Peri'ye öyle geldi ki bu adam yani kocası kafasından ziyade mantığıyla konuşuyordu. Öte yandan Eymen arkasını dönüp gitmeden önce, "İşini çabuk bitir. Ben de acıktım. Bir şeyler hazırlar ve şu işi biraz konuşuruz!" diye memnuniyetsizce söylendi.

İş? Titredi kız korkuyla, o işi kast etmemişti değil mi?

O mutfağa girince Peri de arkasından mutfağa sürüklendi. Bu adamın açık renklere karşı takıntısı vardı herhâlde. Bay Ego! Bay kalite! Bay takıntılı mı olmuştu? Bunu öğrendiği iyi olmuştu. Gerçi çok güzeldi böyle her yer ferah ferah, hoşuna gitmişti. Peri bakışlarını dolaştırırken Eymen yerdeki poşetten yeşillikleri aldı. Bakışlarını poşetten çekip arkasına döndü birden. Gözleri karısının gözleriyle

kesişti. Çekingence kıvranıp duruyordu. Alayla koyulmuş gözleriyle, tuhaf bir dürtüyle bakarak dudağının kenarını çarpıkça, zoraki bir kasılmayla kıvrıldı.

"Benim yaptırmamı mı bekliyorsun şimdide? Seni soymaya gelmemi ister misin? Nasılsa bunu daha önce yaptın değil mi? Önce soydum, sonra bastırdım!" Aşağılayıcı alt edilmez kelimelerin sonuna doğru sesi biraz kızgın bir nefretle üzerine yağmış, suçlarcasına nefesini ensesinde hissettirmişti. Böylesine bir kepazeliği yapacağını nasıl düşünürdü.

İşte o anda Peri'nin gözleri dehşetle irileşirken nefesi hızlanmaya başladı. Sarsakça geriye bir adım attığını idrak edemedi ama kocası etti. Bundan sadistçe bir haz aldı. Peri, çekinikçe onun güzel ama sert bakan gözlerine bakarken yanaklarında ılıman bir ısınma oldu. Kızarmaya başladığını ebette ki biliyordu. Bu da yetmezmiş gibi, bir de savruk soluklarından sızan, kontrol altına alınamayan sesiyle kekeledi. "Ha-hayır! Ne münasebet!" dedi aradaki sinir bozucu sessizliği hafifletmek için. "Sadece... Sadece nerede duş alacağımı bilmiyorum. Onun için..."

Gözlerini, çekinse de çekmedi onun koyu kahvelerinden. Adamın yakışıklı yüzü ne kadar soğuktu. Bakışlarıyla kafa tuttu ilk defa ona cesurca. O ürkek oldukça kendini pasif biri gibi aksettirmekten korktu.

"Benim odamda tabii ki!" Yüzündeki boyun eğmez ifadeyle bakışları bükülüyordu. Düşüncelerini bu kadar iyi okuması genç kızı öfkelendirdi.

Söylenenlere iştirak etmek için, Peri, beti benzi atmış şekilde arkasına dönüp mutfaktan çıktı. Nefesi ciğerlerine fazla geliyordu. Allah'ım bacaklarındaki güç azalmıştı. Bu adam duş almasını niye istiyordu ki şimdi? *Ne olur düşündüğüm şey olmasın! Salak! Başka ne için olacak, herhâlde onun için... Yarabbim, ben ne yapacağım şimdi?* O kocasıydı! Öyle ya, ona sorgusuz, sualsiz itaat etmesini elbette ki bir imza akdiyle bekleyecekti! Güçlü bedenin bu akşam ona tüm ihtişamıyla sahip olacağını bir türlü aklından çıkaramıyordu. Bu dehşet düşünce silsilesiyle sıkıntıdan terlemeye başlayarak ensesine kadar sırılsıklam olmuştu. Bacakları nasıl taşıyordu onu, kalbi nasıl

durmuyordu, bilmiyordu! Girişe gidip valizini aldı. Sonrada uysal bir biçimde onun odası nerede diye bakınmaya başladı. Ölüme giden kurbanlık koyun gibiydi. Uzun hol boyu ilerleyip soldaki kapıyı açık görünce kafasını uzattı. Keskin bıçağı elinde olan kasabına boynunu uzatıyordu resmen. Tamda tahmin ettiği gibi, burası onun odasıydı. İçeri çok büyüktü. Yatak odası bile salon kadardı. Ortada kocaman yuvarlak yatak duruyordu. Bu adam rahat yaşamaya özen gösteriyordu herhâlde, her köşeden bir televizyon çıkıyordu.

Valizi yere bıraktı. Gözleri amaçsızca, her yeri tek tek inceledi. Yarım saat kadar sonra banyosunu yaptığında, gerçekten rahatlamıştı. Şampuanı olmadığı için, mecburen onun şampuanını kullanmıştı. Karnında tuhaf bir ağrı vardı. Bu gece... Bunu düşününce bile korkuyla sarılan kalbine inat derince soluyordu. Lanet olsun bu gece ondan kadınlık haklarını isteyebilirdi! Hatta kesin isteyecekti. Bunu düşününce bile kalbi hızla atmaya başlıyordu.

İlk gecesinden korkarken hep, şimdi bunu bir de istemediği bir adamla geçirecekti. Ya zorla evlendiler diye, sırf sinirinden ona kötü davranıp canını daha fazla yakarsa kötü şeyler denerse üzerinde? Gerçi öyle bir adama benzemiyordu. Her ne kadar kaba ve katı olsa da ondan korkmaması gerektiğini, içinde tuhaf bir dürtü büyüyerek fısıldıyordu.

Mutsuzca gözleri süzüldü. İçinde hüzünle yaşlar birikmeye başladı. Farklı isteklerde bulunursa ona nasıl karşı koyardı! Çok güçlüydü! Nasıl olacaktı ki o iş? Çok iriydi, canının çok yanacağı muhakkaktı. Şefkatli olmasını istese, onu kızdırır mıydı ki? Canımı yakma dese, dinler miydi?

Öte yandan daha önce kulaktan dolma, bir sürü sapır saçma şey duymuştu. Çok kötü şeylerdi duydukları. İlk geceler hep dehşet verici olurmuş, insanın canı çok acırmış, her yer kan olurmuş! Ya onunda canı çok acırsa ya korkudan bayılırsa! Zaten korkuyordu. Umarım canını çok yakmazdı. Üzerine havlusunu sarıp banyodan çıktı. Havlu kısacıktı, sadece kalçasına kadar olan kısmını örtmüştü.

Eymen poşetlerin yarısını boşaltmış hatta şirketteki vekiliyle görüşme bile yapmıştı ama karısı hâlâ ortalarda yoktu. Bir şey olmuş olabilir miydi? Bayılmış ya da daha kötüsü, kendine bir şey yapmış... Altı üstü bir duş bu kadar uzun sürmezdi!

Hızlı adımlarla mutfaktan çıkıp yatak odasına yöneldi. Kapıdan içeri adımını attığı an, kaskatı kaldı.

Karısı duşunu almış, zarif bir fidan gibi boyuyla yatağa doğru eğilmiş, dalgınca valizine bakıyordu. Gözleri onun üzerinde karmaşayla yolculuğa çıktı istemsiz bir biçimde. İri gözlerinde nükseden ışıkla, bakışları kasılmıştı. Uzun ince beyaz bacaklarında gezindi ilk bakışları. Üzerindeki minnacık havlu kalçalarının hemencecik dibinde bitmişti. Hatta tatlı diri kıvrımlarının ufacık bir bölümü, gözlerinin önünde sergileniyordu. Sonra bakışları yukarı tırmandı. Bir anda vücudunu bir öfke dalgası esir aldı. Elleri yanlarında kasıldı ve yumruk oldu. Kollarındaki kaslar gergince, titredi. Dişlerini sıktığının farkında dahi değildi. Genç kızın sırtında kırbaç yarası gibi kırmızı izler vardı. Her yeri morarmış, yaraları kabuk bağlamaya başlamıştı. Bu vahşeti, insanlık dışı eylemi ona nasıl yapmışlardı? İçi onları öldürme güdüsüyle dolup taştı. Onunda kardeşleri vardı ve bu... Bu vahşiceydi! Hem de kahrolası bir yanlış anlama yüzünden yapılmış meziyetsiz bir barbarlıktı. Nasıl kıyarlardı böylesine acizce bir yaptırımla? Sesine yansıyan öfkeyi fark edemedi.

"Daha ne kadar bekleyeceğim seni?"

Peri duyduğu öfkeli sesle irkilerek doğrulunca parmaklarının arasındaki kıyafetler kayıp yatağa düştü. Vücudunu bir ürperme sararken yavaşça arkasını döndü. Ürkek bakışlarının kocasının öfkeden kararmış, hiddetiyle pırıldayan gözlerine kayması çok sürmedi. Korktu onun öfkesinden, yatağa sindi. Bir hata mı yapmıştı? Neden böylesine öldüresi azametiyle, gazabını üzerine yağdırarak bakıyordu?

Bedeni gözle görülür derecede titremeye başladı. Yerinde hafifçe kıpırdanmaya başladı. Onu öfkelendirecek bir şey yapmadığına emindi. Kocasının bakışları üzerinde gezinmeye başlayınca onun karşısında neredeyse çıplak şekilde durduğunu hatırladı. Bedeni gözle görülür bir biçimde, zemheriye tutulmuş yaprak gibi titredi. Tüm tüyleri galeyana gelmiş, ona nasıl bir sona hazır olması gerektiğini söylüyordu. Ancak öylesi bir utangaç dürtüyle ellerini yukarı kaldırıp göğsünü tutan havluyu sıkıca kavradı. Sanki havlunun kayıp düşmesinden korkar gibi avucundaki havluyu sıkıyordu. Yağ olup erise,

tüy olup uçsa ancak yeriydi. Onun gözlerine bakınca yanakları da hayayla kızarmaya başladı. Rengini kaybetmiş, titreyen altdudağını dişleri arasına alıp bakışlarını ondan kaçırıp duvara çevirdi. Nefesi titriyor, göğsü hızla kalkıp iniyordu. Ve başını hafifçe aşağı eğdi. Onun karşısında ufacık bir havluyla duruyordu.

Çıplak!

Şimdi ne yapacaktı? Ne gidebiliyor ne de yerinden kıpırdayabiliyordu. Kaçacak bir yeri de yoktu zaten! Ondan kaçamazdı... Kocasıydı! İtaatkârca kaderine boyun eğdi. Ne yaparsa yapsın kabullenmişti. Dokunabilirdi, bakışlarının kıyısı yatağa kaydı. Bu kadar dehşet bir korkuyla sarsılacağını düşünmüyordu. Onun tok sesi kulaklarını doldurunca tekrar rahatladı.

"Hadi üzerini giyin... Hasta olacaksın!"

Başını yerden kaldırıp ona baktı fakat kocası kapının ağzında durmuyordu artık. Gitmişti! Dokunmayacaktı! Gözlerini kapatıp rahatlamanın verdiği etkiyle derince nefesler aldı. O ana kadar nefesini tuttuğunu bilmiyordu. İçini bir rahatlama kaplarken aynı anda şiddetli bir kasvet sardı. Şimdi yapmayacağı, bu gece olmayacağı anlamına gelmiyordu! On dakika sonra mutfak kapısında belirip içeri usulca girdi. Başı aşağıda, elleri birbirine bağlanmış, sessizce duruyordu. Bu hâliyle kurban bayramı için beslenen besili koyunlara benziyordu. Az önce bir erkeğin karşısında, yalnız bir odanın içerisinde ilk defa çırılçıplak şekilde durmuştu ve şimdi yerin dibine girmek istiyordu. Ona kalsa karşısına asla çıkamazdı. Ama beyefendi emir vermiş ça*buk ol!* demişti.

Eymen'in bakışları kapının önünde dikilen karısına kayınca onu gördüğünden beri ilk defa biraz olsun yumuşamış gözleriyle, öfkesi inmiş düz bir tonda konuşmuştu. Gerçi suratı hâlâ ifadesizdi ama bu da bir şeydi.

"Ben yemek yapmayı bilmiyorum. Ama makarna yapabilirim. İstersen sen de bana yardım edebilirsin!"

Peri bunu bir uzlaşma başlangıcı olarak algılayıp yanına gelip derhal durdu. Eymen onun önüne domatesleri koydu. "Bunları soy ve doğra." Sonrada yüzüne bakıp sorgularcasına "Yapabilirsin değil mi?" diye garip bir tutumla sordu.

Peri kafasını salladı olumlu anlamda. Bakışlarını mutfakta çekinerek gezdirdi. Tüm endişelerine rağmen o aptal düşüncelerden sıyrılmaya çalışarak tezgâhın yanındaki duvara gidip mıknatısla yapıştırılan bıçaklardan bir tane aldı. Gözleri doğrama tahtasını aradı, bulamadı. Şimdi bir de tabak lazımdı. Mutfak dolabının ilk kapağını açtı. Burada bardaklar vardı sonra diğerini açtı, orada da yoktu.

"Sol taraftakinde tabaklar, çekmecenin alt katında da doğrama tahtaları var."

Peri direktiflerle kapağı kapatıp onun tarif ettiği yeri açtı. Sonunda dediği gibi yardım ederken perçemi önüne düşüyor, koluyla geriye doğru iteliyordu. Birkaç saniye sonra saç tekrar inatla gözünün önüne düşüyor, yine aynısını yapıyordu. Sonunda domateslerin doğranması bitti. Kendini öyle kaptırmıştı ki "Bitti mi?" sesiyle boş bulunup sıçrayınca bıçağı eline kaydırdı. İşaret parmağının üzerini incecik çizerek kesince parmağını hemencecik çeşmeye götürdü. Suya karışmış kırmızılık lavaboya akarken yüzünü acıyla buruşturdu. Eymen kızın gergin olduğunu anladı, bu çok açıktı. Başını sarsarak eline uzanıp huysuzca kendine çekti. Peri bakışlarını şaşkınca eline çevirdi. Ürktü! İri eller tarafından tutuluyordu. Sert ve garip bir sıcaklığı içine salan dokunuşlar... Teninde bir karıncalanma, elektriklenme oldu. Sanki elektrik çarpıyordu.

"Suya tutarsan, daha çok kanar!"

Kızgınca mırıldandığında adam, Peri onun ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu. O esnada Eymen elini bırakmış, mutfak kapısından çıkmıştı. Birkaç dakika sonra, elinde yara bandı ile geri döndü. Hâlâ ona şaşkınca bakan, iri yeşil gözleriyle duruyordu. Kaba saba bir adamdı bu. İncelikten yoksun, merhametten bihaberdi, değil mi? Ama içinden bir şey, ona güven verircesine fısıldıyor, şimdiki gibi bu iri adama eğreti duran bir şefkatin bedeninde olduğunu sezdiriyordu. Ne değişik bir adamdı bu! Kaba ve şefkatli! İyi ve kötü! Çılgın ve oturaklı! Neydi ondaki duruş? Otoriter birisiydi belli, despottu hatta ukala ve öfkeli ama kötü değil gibiydi!

Eymen elini nazikçe avucuna alınca Peri tekrar aynı şeyi hissetti ve düşüncelerinden sıyrılıp ürkekçe irkildi. Parmak uçlarından saç diplerine kadar yayılan tuhaf bir elektriklenme ve içine düşen

garip sızı... O anda fevri bir çabayla elini geri çekti. İlk dokunuştu kocasının tenine, ilk temas ve ilk etkileşim... Peri korktu ve yine çekti bu etkiden. Eymen onaylamazca çattığı kaşlarının altından, koyuluklarını kızgınca ona çevirdi. Genç kız bakışlarını eline çevirdi. Utandı onun tenine vuran ılık nefesinden ve güçlü elinin temasından. Yanakları hafifçe pembeleşmişti. Erkeklerin böyle dokunmalarına alışık değildi. Hele bu erkek kocası olunca!

Eymen de uzanıp elini tekrar nazikçe kavradı. Bu sefer ürkütmeden, daha temkinliydi hareketleri. Onun kocaman bronz elinin içinde, kendi naif, küçük, bembeyaz ellerinin narin görüntüsünü görmek içini ürpertti. Oysa kocası o kadar nazik ve bir o kadarda sakindi ki kafasını eğmiş itinayla yaraya bakıyordu. Ama onun sert ellerinden yayılan ısısını tüm bedeninde algılıyordu. Peri elini tekrar çekmeye çalışınca "Şiitt sadece bakacağım." diyerek yatıştırıcı sesiyle uyardı. Yaraya itinayla baktı. Büyük olmadığını görünce "Az bir şey kesilmiş, yara bandı halleder." dedi.

Genç adamın genzine kendi şampuanının kokusu geliyordu. Ama daha farklı bir biçimde. Aynı kokuyu o da kullanıyordu fakat kokusu daha önce hiç bu kadar çekici gelmemişti. Yaz gününde çime sinen sabah seherinin bahar kokusunu getirdi ciğerlerine. Bunu böyle hissettiği için dişlerini sıktı. Bakışları kendiliğinden koyulmuştu. Kız elini ürkekçe tekrar çekti. Sanki elinden bedenine bir şeyler akıyordu. Adını koyamadığı tuhaf şeyler!

"Ben... Ben hallederim. Teşekkürler." dedi ürkek tepkilerine devam ederek. "Dediğiniz gibi, zaten ufacık bir şey... Hem... Acımıyor artık!"

Eymen onu dinlemedi. Direnmesine sert bir hareketle mani oldu. Pansuman bitince yara bandını açıp incecik narin parmağını sardı. Kâğıtlarını çöpe atarken de keskin gözlerini tabiatı gereği sertçe çevirdi. "Madem beceremeyeceksin, ne demeye başına geçtin. Söylesene yapamadığını!"

Suratı ne kadar ifadesiz olsa da sesinde hafif bir alay kokusu söz konusuydu. Ona tepeden bir bakış atıp karmaşık gözlerinin seyrinde umursamazca süzdü.

"Ben... Yapabiliyorum." dedi kız itiraz eden bir tavır ve kısık

sesle. Eymen onun dudaklarını büküp üzgünce eline baktığını görünce başını salladı. Bu çocukla işi vardı. Daha bıçağın nasıl tutulacağını bilmiyordu. Ona kızmak, azarlamak istiyor, sonra gözlerinin önüne Esme ve Ecem geliyor derhal bu tutumundan dolayı kendine kızıyordu. Fakat ne olursa olsun öfkesini yenemiyor, olanları hazmedemiyordu. Ona ve ailesine öfkesi gittikçe büyüyor, düşündükçe coşuyordu.

"Sen makarnaya bak, sosu ben yaparım."

Peri denileni yaparken içinden kızgınca söyleniyordu.

Ne sanıyordu bu adam, bir makarnayı da yapamayacağımı mı? Ah! Kesinlikle! Neler yapacağından haberi olmamalıydı!

Masaya tabakları yerleştirip bardak koyarken kocasına baktı. Her şey hazırdı sonunda. Eymen makarnayı servis tabağına alıp üzerine domates sosunu gezdirdi. Peri onun içine tam olarak ne koyduğunu görememişti. Fakat enfes kokuyordu. Eymen masaya oturunca o da karşısına oturdu. Bu onunla ilk yemeğiydi. Kendi evinde, kocasıyla! Sahi burası kendi evi miydi? Bu adam da onun zoraki kocası! Aslında ne kadarda yabancıydı bu eve ve ona... Tabağındaki makarnayı bitirince hissiz bakışlarını masaya çevirdi. Eymen de yemeğini yiyince sandalyesine yaslanıp karısına bakmaya başladı. İşaret parmağını mütemadiyen düz burnunun kemerinde gezdirdi. Ufaktı. Belki masum, belki değildi. Fakat ona muhtaçtı. Uysal gibi duruyordu fakat bu yanıltıcı olabilirdi. Ürkekliği zaten başlıca bir sorundu. Ama bazen öyle bir bakıyordu ki gözlerinde inada dair pırıltılar gördüğüne yemin edebilirdi. Kafasını karıştırıyordu bu bakışları.

"Biliyorsun konuşmamız lazım?"

Peri masadaki bakışlarını masumca açarak tutukça ona çevirdi. Eski ama bakımlı olan gömleğinin iki ucunu eline sıkıştırıp çekiştirdi. Eymen can sıkıcı bir soğukkanlılıkla durdu ve karısını süzdü. İlgiyle söyleyeceklerini beklediği belliydi. Duruşu tedirgin ve endişeliydi. Yüzünde renk zaten yoktu fakat şimdi hepten çekilmişti. Sanki Eymen ağzını açtığı an, nefes alışverişi değişmiş, solukları sıklaşmıştı.

Peri tedirgin bir suskunluğun içinde, ona ürkekçe baktı. Ne söyleyecekti ki?

Umarım korktuğum şey değildir. Şimdi istemesin, şimdi buna gücüm yok.

Adam onun ürkek bakışlarını gördü. Ancak korkusunun sebebini sezdiğinde, pek de umursamadı!

"Konu evlilik! Tabii buna evlilik bile denmez ya –her neyse– ben yarın avukatıma söylerim, boşanma işlemlerini başlatır! En kısa zamanda, biter!" Bu söz kızınkulağının içinde çınladığı gibi evin içinde odadan odaya hızla yayıldı. Başı dönüyor, midesi buruyordu.

Bunu o kadar doğal bir şekilde söylemişti ki Peri dondu kaldı. Şok üstüne şok yaşamış gözleri, irice açılmıştı. Kalbi de sanki atmayı kesmişti. Ne yapmıştı ki onu istemiyordu? Eğer boşanırsa... Bunu yaparsa... Ah, Allah'ım! Amcası ve kuzenleri onu bulur ve daha kötü şeyler olurdu. Eymen kızın gözlerinin irileşerek nefesini tuttuğunu görmüştü. Gözleri önünde, rengi de iyice çekilmeye başlamıştı.

"Nefes al ödlek!" dedi dişlerini sıkarak.

Bu kız ne tırsak bir şey çıkmıştı öyle! Şaşkın gözleri irileşerek bakıyordu şimdi de. Sıkıntıyla içini çekti. Öyle bir konuydu bu işte! Zamanın çabuk geçmesini istediğinde daima oynadığı oyunu oynamaya karar verdi. Buz gibi konuşmasına devam etti.

"Hemen korkma! Bu evde kalmaya devam edeceksin. Sana bir banka hesabı da açacağım. Aslında verdiğim parayla ömür boyu rahat yaşarsın. Tabii, bunun karşılığında sen de davanın sonuçlanmasına yardımcı olacaksın." Sesi tekdüze, bakışları kayıtsızca genç kıza bakıyor, ondan sualine cevap bekliyordu!

Peri bakışlarını tutukça masaya çevirdi. Onu bırakacaktı. Tek anladığı ve vahimce kavradığı buydu! Eskiye dönecek, bilinmeze sürüklenecekti.

Peri ağzını açtı ama tekrar kapadı balık misali. Gözleri iri iri damlalarla dolmaya başlamıştı. Derin bir nefes alarak cesaret topladı.

"Ben de boşanmak isterim ama..."

Eymen'in sakin yüzü sertleşti. Bu *ama* kelimesinden hiç hazzetmemişti. Kızın sesinin titrediğini sezinledi. Ağlamamaya çalıştığını fark etti. Masanın üzerinde tıkırdayan eli birden durdu. Hiç tanımadığı garip bir kızla evli kalacağı gerçeğini derhal aklından sildi. Elinin kasıldığını gören Peri, kusursuz parmakların usulca masaya

dokunuşunu izlerken yutkundu. Keşke uçarcasına birkaç gün öncesine geri gidip yıldırım hızıyla her şeyi değiştirebilse, kötü olayları ve şimdiki hâline dönüşmesini engelleyebilseydi. Geri döndüğünde olacakları düşünmek bile tüm bedenini korkuyla titretti. Beli bükülüyordu resmen sırtına yükselen acıyla. Kısacık bir duraksamanın ardından, usulca devam etti.

"Ama şimdi boşanırsam amcamlar beni geri götürür. Beni onların eline vermeyeceksiniz değil mi? Onlara teslim etmeyeceksiniz?"

Cılız sesindeki yakarmayla, adam onun korkusunun esas sebebini kavradı! Ve bunu belirtircesine gözlerinin içine acımasızca baktı. Canını almak isteyen soğukkanlı bir katil gibi... Sert, soğuk yüzü müsamahasız ve ölümü fısıldayan Azrail kadar sebatsızdı. Nasılda acizdi şu anda. Gururu... O çok değer verdiği gururu, şu anda umurunda dahi değildi. Dahası acizce yalvarmaktan çekinmeyecek hâldeydi! Tazecik yanağından bir damla yaş nazlıca yuvalanınca göz kapakları aşağı rehavetle salınarak gururunu geride bırakırcasına eğildi. Kirpiklerine takılan duru yaşlar, dolu taneleri gibi titreşerek asılı kalıyordu. Elinin tersiyle kabaca yanağını kuruladı.

"Sizin paranızı ya da başka bir şeyinizi istemiyorum. Sadece... Sadece beni onların eline vermeyin. Bir süre, sadece bir süre lütfen!"

Konuşması -yalvarması- usulca son bulduğunda gözlerini onun gözlerine iyice kenetleyip ne kadar ciddi olduğunu göstermeye çalıştı. Yaşlarla kaplı gözleriyle bunun imkânsız olduğunu, ona kendini acındırdığını sanabilirdi ama denemek ve görmek zorundaydı. Adamdaki kayıtsız halle ve ilgisiz bakışlarla savaşmaya çalıştı.

Ona güvence verir gibi, "Merak etmeyin..." dedi "Sizi yolunuzdan alıkoyacak bir şey değil bu! Sizden sadece birkaç ay boşanmayı ertelemenizi istiyorum. İsterseniz görmezsiniz beni. Buna müsamaha gösteremez misiniz? Biliyorum, size anlamsız geliyordur bu gibi şeyler, şimdi bunu yaparsanız..." Başını sallayarak derin bir iç geçirişle keyifsizce fısıldadı. "Onlar bu işin yürüdüğünü sanırlarsa, benim peşimi bırakırlar. Bir süre sonrada arayıp sormazlar zaten. Umurlarında olmam böylece. Lâkin boşamak istediğinizi duyarlarsa..." Üzgünce başını eğdi. Adamın tepkisizce dinlediğini görmesine rağmen, yılmadan denemeye devam etti. Dudaklarını kanatasıya

ısırdı. "Ben bir daha o cehenneme dönmek istemiyorum. Beni onlara vermeyin!"

Eymen öfkeli başını yana devirdi. "Bunu neden yapayım? Ya da sana nasıl güveneceğim? Belki oyun oynuyorsunuz bana. Nitekim amacınızı bilmiyorum. Hadi diyelim yaptım. Hani bu zaman zarfında bir şeyler karıştırmayacağından nasıl emin olayım! Başıma bela istemem... Üzerime düşen ne ise yaparım. Hali hazırda, daha fazlasını bekleme benden. Bu iş bitecek! Evli kalmayı... Hele hele, istemediğim bir kadınla ve evlenmeyi düşünmediğim bir zamanda, bu isteksiz evcilik oyununu sürdürmeyi istemiyorum." Sesi keskin, kelimeleri ödün vermezdi. Katı bakışları eğilecek bükülecek gibi değildi. Tok tok konuşuyordu acımasızca. Birden içindeki sert kişilik ortaya çıkmış, katı yanı devreye girmişti. Arkasında bir de böyle bir yıkıntı bırakamazdı. Bunu bir daha yapamazdı!

Bu sefer olmaz!

Genç kız düşünce derinliği taşıyan yüzünü kaldırdı. İri yeşil gözleri kızarmış ve akı kızıla dönesiye kan oturmuştu. "Ben boşanmam demiyorum ki!" diye cansız bir itirazda bulundu. "İstediğinizde, elbette ki o kâğıtları imzalarım. Eğer isterseniz, hatta şimdi bile yaparım. Siz de istediğiniz zaman işleme koydurursunuz. Sizin ayağınıza dolanmam. Hatta gözünüze görünmem. Benim varlığımı bile unutursunuz! Yemin ederim, asla sizin karınız gibi davranmam! Ama onların eline tekrar bırakmayın beni. Lütfen! Siz de bi-bilmiyorsunuz o-olacakları!"

Artık durduramadığı hıçkırıklarıyla konuşması kesiliyor, altdudağı bezgince titriyordu. Süngüsü düşmüş, tüm rotasız düşünceleri savrularak benliğinde karman çorman olmuştu. Aciz olmak, böylesi gaddarca bakan bir adama yalvarmak, ne zordu! Savunmasız bir dürtüyle gardı düşüyor, gururunun zırhına kocaman bir delik açılıyordu.

Ağlamamak için ket vurulmuş dilini dişlerinin arasına sıkıştırıp yutkundu. Fakat ne kadar direnirse direnşin, gözlerinin sislenmesini, görüş alanının bozulmasını engelleyemedi. Gözlerindeki yaşlar su gibi pürüzsüz tazecik yanaklarına süzülmeye başlamıştı. Kucağında bağladığı ellerinin üzerine damla damla keder yağıyordu. Adam boşanmak istiyordu haklı olarak ve o, acizce ondan birkaç ay dile-

niyordu. Gururunu, onurunu, her şeyini şu anda geride bırakıp biçare... Onu istemeyen adamla evli kalmak için yalvarıyordu. Hani her zaman asi olan vakur yanı neredeydi? Kafa tutan, o çokbilmiş kız nereye gitmişti? Fırat aklına geldi ve fikri zehirlendi! Ona yar olmaktansa, her şeyi yapardı. Ölürdü!

"Benim için bunu sizden istemek çok zor. Amacım evlilik için baskı yapmak değil... İnanın. Amacım sadece bir çözüm bulmak. Sizi rahatsız etmeyeceğimden emin olabilirsiniz."

Arada bıçak gibi keskin bir sessizlik oldu. O ana kadar hiç konuşmayan adam kızın fena hâlde canını sıkıyor olsa bile bunu belli etmedi. Direnmeye ve yılmadan kendini ona ifade etmeye, devam etti. "Bana güvenmemekte haklısınız. Tanımıyorsunuz sonuçta beni ama..." İsteksiz mırıltılarında baskı vardı. Dudağının kıyısını dişledi. "Size istediğiniz teminatı veririm. Elimden ne gelirse!"

An itibariyle Eymen, kızın darbelerin sakladığı güzel yüzünde beliren hüznü ve yaraların ardındaki durgun, ürkek kızı görür gibi oldu. Masum gözlerine hedef olan çaresizliği inceledi. Öyle ki yemyeşil ovaların üzerine kara bir sis bulutu gibi kül rengi korkular çökmüştü. Masum iri yeşilliklere kan oturmuş, gözleri ona sualine cevap bekler bir acemilikte dikilmiş, tedirgin bir hâlin hasıl olduğu yüzüyle mümkün mertebe merakla cevap bekliyordu. Belli ki korkuyordu onlardan. Ancak gururluydu bu çocuk belli! Korktuğu adamdan yardım istemekte zorlanıyor gibiydi. İstisnasız bir biçimde perişan sesi titriyor, ürkekçe kirpikleri tesiri yüksek bir basiretsizlikle kırpışıyordu. Nasıl korkmasın ki? Şu anda kızın yüzü çarşamba pazarından halliceydi. Her yeri iyice morarmış, şişmişti. Onun bu hâline içi acıdı bir an... Ama sadece bir an! Sonra öfkesi kaskatı yerini aldı. Kalın kolunu sandalyesinin kenarına dayadı. Gergin sırtını geriye yasladı.

"Sana nasıl güveneceğim bilmiyorum! Yarın karşıma boşanmam diye çıkarsan ne olacak! Ben evlenmeyi düşünmüyordum. Üstelik zorla biriyle evli kalmak... Bu fikre şiddetle karşıyım."

Oysa bununla birlikte Peri'nin içi duyduklarıyla bir nebzede olsa rahatladı. Oysa içinde çağlayan azgın ürperti tüm benliği gibi zihninde durmasını sağlıyordu. Bakışlarını önündeki su bardağına çevirdi. Hemen itiraz ederek "Bakın, dediğim gibi... Ben de sizi tanımıyo-

rum ve sizin gibi aynı kaygıları taşıyorum. Tanımadığım bir erkekle hayatımı geçirmek istemiyorum. Sadece, onlardan kurtulmak istiyorum. Eğer hâlâ evli olduğumu zannederlerse beni rahat bırakırlar. Lâkin boşandığımı öğrenilirse... Bunu gerçekten düşünmek dahi istemiyorum."

Eymen kızın dediklerini tartıyor, sakınılan sözlerini zihninde irdeliyordu. Belli ki akıllı bir kızdı. Mantıklı konuşmaya çalışıyordu. Kendi başına hayata kafa tutmaya da niyetliydi. Fakat... Bu yanıltıcı olabilirdi! Masum bakışlarının altında ne gibi kurnaz planlar kurduğundan emin olmazdı. Hangi hin düşüncelere sahip olduğunu kestirmek için kıza kısacık fırsat sundu. Onun sözlerini ciddi anlamda tarttı ve denetlemeye aldı.

Peri gözlerini çekinerek tekrar adama çevirdi. "Bunun için size yalvarıyorum. Ben daha önce böyle bir şey için... Hayatımda..." Ancak artık mırıltıları neredeyse fısıltıdan ibaretti. "İsterseniz gözünüzün önünden ayrılmam. Her daim beni takip edebilirsiniz. Ya da sürekli size rapor veririm. Ne bileyim ne isterseniz onu yaparım." Sesi gururunu geride bıraktığı için titremişti. İlk defa birine kendi için yalvarıyordu. Ve bu kişi *zoraki kocasıydı!* Sesini çıkarmasa, konuştuğu konulara cevap vermese belki de münasebetsiz bir konuşmanın olduğunu düşündüğünü sanacak ve konuyu düşünmeye değer bulmayarak kapayacaktı. Fakat son derece korkmuş ve utanmış olmasına rağmen, kendini tutamamış ve konuşmaya başlamıştı.

Eymen elini çenesine koyup kısa bir süre düşündü. Koyulaşan sureti ifadesizce dururken sert bir bakışla genç kıza döndü.

"Tamam!" dedi aniden. Ve genç kızın cayır cayır yanan yüreğine, bir koca buzlu su serptiğinden habersiz devam etti. "Dediğin gibi olsun! Fakat... Benimde bazı şartlarım olacak! Bunlara uymazsan bu evcilik oyunu anında biter."

Her ne kadar, otoriteden ödün vermeyen bir tonda olsa da kelimeleri, bunu kabullenmesi derince bir nefes alma ihtiyacı doğuruyordu kızda. Ne kadar kabaca söylese de bunu, içine dalgalar hâlinde rahatlama yayılmasına yetmiyordu. Fakat hâlâ ne isteyeceğini bilmediği için tedirgin bekliyordu. Artık olan olmuştu, keza daha fazla nasıl batabilirdi? Bu masum yalvarma jesti, onun üzerindeki tesiri

herhalde çok zaman tecrübe edilmişti. İrice açılmış sakin suların oynaştığı gözleri, bir karacanın masumiyetiyle süzüldü.

"Ne isterseniz... Elimden ne gelirse, yapmaya hazırım. Vaziyeti ve yapılacak şeyi söyleyin lütfen."

"Evlendiğimizi sağda solda söylemeyeceksin. Bu evliliği hiç kimse bilmeyecek. İstenmeyen şeyin başıma dert açmasını istemiyorum. Senin aksine, benimde kendime göre sorumluluklarım var." Kısa bir an donuk gözlerini, masum göz bebeklerine sert sert odakladı. Ufacık bir zaman diliminde sükûnet oluştu. "Bir de yarın karşıma farklı bir şartla çıkarsan, inan bu kadar sakin ve yumuşak davranmam. Ancak bu evlilik anında bitmekle kalmaz, bunu sana fena ödetirim."

Akabinde yaptığı kuşkulu tehdidine tembihlerini de sıkıştırdığında, Peri hafifçe sarsıldı. Öte yandan adam yerinde biraz toparlanıp ciddi bakışlarını genç kızın yeşilliklerinden çekmemeye kararlıydı.

"Bak kızım... Nasıl bir düzen düşünüyorsun bilemem ama ben oyuna gelmem. Eğer bunun altında farklı bir şey sezersem, sana dünyayı dar ederim. Ufacık beynin ne gibi işlerin peşinde koşuyorsa iyi düşün. Canımı sıkarsan... Canını yakarım!"

Eymen elindeki bardağı masaya gözdağı verircesine sertçe koyduğunda genç kız ürkekçe sıçradı. Adamın gözlerinden kaçmamıştı bu. İstediği tepkiyi alınca sandalyesini geriye ittirdi. Masadan doğrulduğunda, genç kız başını kaldırarak kocasına baktı. Daha söyleyeceklerini tamamlamadığı gibi, tedirgin bir izlenim sunuyordu üzerinde. Eymen iri bedeniyle hükmederek rahat hareketleriyle büyük ellerini masanın pürüzsüz yüzeyine dayayarak üzerine doğru tehditkâr bir biçimde eğildi. Kız ürkekçe yerinden sıçradı ama hiç kıpırdamadan durmayı başardı.

"Madem evli kalacağız... O zaman şartlar değişti." dediğinde adam kızın bedenine ılık bir karıncalanma hissi yayıldı. Tüm tüyleri düşündüğü dehşet fikirlerle havalandı. Adam umursamazca devam etti. "Önce boşanıp kurtulmaktı niyetim. Şimdiyse sen bunu değiştirmek istiyorsun." Geniş omuzlarını esnetti. Peri yutkundu. Ama aynı anda tuhaf bir duyguyla yüreği sarsıldı. Sanki... Sanki onun yakınlaşmasıyla kalbi hızlanmıştı. Kesin korkudan dedi!

"Sana güvenmiyorum! Sürekli gözümün önünde olman gerekecek. Gözüm görmese dahi, senden haberdar olmalıyım." Kız, gözlerini kırpmadan dinlemeye devam etti. Eymen tek kaşını hafifçe havaya kaldırdı. "Her hareketini, aldığın nefesi dahi bileceğim. Bunu yapabilecek misin?"

Söyledikleriyle Peri'nin gözleri irileşti. "Na... Nasıl yanınızda olacağım?" Aklında kalan tek dehşet verici cümle bu olmuştu. Kocaman bir soru işareti benliğini kaplayarak şiştikçe şişti ve beyni patlamaya durdu. Kalbi ürkek bir çarpıntıyla tutulmuş, pasif bir hengâmenin içine çekilmişti. Ondan isteyeceği şeyin ne gibi bir değişim olacağını, mahcup bir dürtüyle, itaate meyilli kaidesiz bir duruşla beklemekteydi.

Eymen'in gözlerinde sinsi bir ışık geçidi yaşandı. Kısada olsa alayla parladı ukala koyulukları. Onun korkması işini kolaylaştırıyordu.

"Ben, şey?"

Genç kızın bocalayan hâlini sadistçe bir zevkle uzatarak izledi. "Senin korkmana gerek yok ufaklık. Ağzı süt kokanlar beni ilgilendirmiyor." diye sert bir karşılık verdi. Gözleri ilgisizdi zaten. "Senden kocalık haklarımı talep edip böyle şeyler istemeyeceğim. Başıma bela olmanı istemiyorum." Ve kendini kontrol altına alarak sesi hafifçe alçaldı. "Ne okuyordun sen?"

Peri diliyle dudağını nemlendirdi. "Hukuk!"

Eymen uzun parmaklarını çenesinde, yeni çıkan sakallarında gezdirdi. Biraz düşündü. Kısa bir süre bu gerginlik ortada asılı kaldı.

"Tamam." dediğinde adam, Peri dikkat kesildi. "Seni benim bildiğim bir yerde işe koyacağım ve her daim haberdar olacağım." Bakışları kesişince, "Zekisin! Çabucak kavrarsın bu işi. Boşanana kadar senden haberdar olacağım. Nitekim gözümün önünde olmasan da ensende olduğumu bileceksin. Tabii bir de aileni unutmamak lazım! Sana bir şey yapmaya kalkarlar falan, başıma iş açma. Bu ihtimal yabana atılmaz. Güvenilir ellerde olman daha iyi. Şüpheyi cezbetmeden, her yere girip çıkabilir, birçok kimselerle görüşebilirsin. Tabii evli olduğunu unutmamak şartıyla! Benim müsamaha göstermeyeceğim şeyler var Peri. Biride karımın beni sağda solda rezil etmesi!

Her ne kadar bu kâğıt üzerinde olsa da senin benim karım olduğun gerçeğini yabana atamam."

Peri derince iç geçirdi. Bu iş ikisi içinde zor olacaktı. "Ben kendi işimi kendim hallederim, bu konudaki anlayışlı inceliğinize ayrıca teşekkür ederim. Müsterih olun. İsterseniz size sürekli rapor verebilirim. Her hafta arar bilgi veririm."

Eymen biraz düşündü. Çevresinde olmak istemiyor gibi duruyordu. Açıkçası bu onunda işine gelirdi ama yine de ondan sorumluydu. Ancak ne kadar az görüşürse o kadar çabuk unuturlardı bu işi diye düşünse de gözü sürekli üzerinde olmalıydı.

"Tamam. Avukatım sürekli seni izleyecek. Bir şey yapmaya kalkarsan gerisini biliyorsun." Biraz duraksadı ve atmacanın gözleri kadar keskinleşen ciddi bir ifadeyle baktı. "Ama yinede benimde bildiğim bir yerde çalışman senin için daha iyi olur. Buralara yabancısın. Daha güvende olursun."

Genç kızın heyecandan ciğeri tıkanacak gibiydi. İnsanlığından isyan ediyordu. Hayat, nasıl değersiz bir mahlûk olduğunu defalarca canını acıtarak gösteriyordu. Kuvvetli bir şeyler söylemek, zannettiklerinin aksine, cansız Barbie bebekler gibi alelade bir oyuncaktan ibaret olmadığını anlatmak istiyordu. Fakat bunun belli ki kocası için o kadar az ehemmiyeti vardı ki bunu seziyordu. Usulca konuşmasına, uysalca davranmasına hiç istemese de devam etmek zorundaydı.

"Nazik düşünceniz için teşekkür ederim. Konu şu ki bunu kendim başarmalıyım. Nihayetinde siz hep yanımda olmayacaksınız! Kendi hayatımın idaresini elime almalıyım. Bir şeyleri tek başıma ben başarmalıyım. Artık tek olduğuma göre, yalnız olarak ayakta kalmalıyım."

Eymen kaşlarını kaldırıp düz bakışlarını yüzünde gezdirdi. "O zaman bu konuda anlaştık mı?" Cevabı bekler nitelikte karşısında durdu. Peri'nin bakışlarında heyecanlı ışıltılar oluşurken ondan beklenmeyecek bir şekilde rahatlamış çıkan neşeli sesiyle çarçabuk atıldı.

"Anlaştık."

Ah sesindeki ferah titreşimleri istese de saklayamıyordu. Zaten buna, pek de niyeti yoktu. Onların evine gitmeyecekti. Kocasının

kadını olmayacaktı. Daha ne olsun! Gözlerinde, minnet ışıkları çakıyordu.

Eymen yerinden doğruldu. Masanın etrafını dolanıp kapıya yönelirken "Anlaştığımıza göre, ben yatıyorum. Ancak detayları daha sonra konuşuruz. Sana iyi geceler."

"Size de!" dedi genç kız çekinerek keza bakışları onun arkasında olanların coşkusuyla asılı kalmıştı.

Peri onun kapıdan çıkışını sükûnetle izledi. Genç adam gözden kaybolunca tuttuğu nefesini dışarı saldı. Eğer bacakları pelteleşmeseydi yerinden fırlayıp çocuklar gibi zıplayacaktı. İçinde bayram yapan bir çocuk, karnında uçurtma hissi vardı. Özgürlük! Bu hissi sonunda tadacak mıydı? Gözlerini sıkıca yumup başını geriye atarak biraz bekledi. Kalbi heyecanla havalandı. Tabii, bunun yanında biraz korku ve muhakkak ki endişe vardı. Kocası belli ki ondan kocalık haklarını istemeyecekti. Bu çok güzel haberdi. İstemezdi değil mi? Gerçi yatıyorum demişti ama sonradan vazgeçebilirdi. Yanında olacaktı fakat karısı olarak değil. Çalışmasına karışmayacaktı. Peri oturduğu yerden kalkıp masayı toplamaya başladı.

Yarım saat sonra tüm işi bitmiş şekilde mutfağın lâmbasını kapatıp salona geçti.

Az sonra Eymen odasına geçince düşünceli bedenini rahatlatmak için kendini kocaman yatağa bırakıp elini başının altına koydu. Bakışları beyaz tavanda oyalanırken *iyi mi yaptım, yoksa kötü mü* diye düşünmeden edemiyordu! Ne yapacaktı bu ufak kızla? Onun sorumluluğundaydı! Onu istese de asla bırakamazdı. Gözleri her daim üzerinde olmalıydı! Kadını olmasa da... Karısı olmuştu! Boşansalar da bırakmayı zaten düşünmüyordu. Gerçi bunu ona söylemek gibi bir gailesi de yoktu. Bilmemesi iyi olurdu. Gerçek olan şu ki ne olursa olsun evli ya da değil, onun sorumluluğuna girmişti. Aklı milyonlarca düşünceyle boğuşurken yataktan kalkıp giysi odasına girdi. Köşedeki dolaptan bir yastık, bir de pike alıp odadan çıktı. Mutfağın yanından geçerken onun mutfağı toparladığını görünce salona geçip tekli koltuğun üzerine elindekileri bıraktı.

Peri koltuktaki yastığı ve pikeyi görünce dudakları memnun

kıvrıldı. Bu iyiydi. Demek ki gerçekten onunla yatmayı, kesinkes düşünmüyordu. İçi rahatladı ve huzurlu bir nefes çekti ciğerlerine. Gözleri küçük valizini araştırmaya başladı. Salonda yoktu. Sonra girişte olacağı aklına gelip oraya çıktı. Tam da tahmin ettiği gibi duvarın dibinde duruyordu.

Üzerini çıkardı. Penye pijama takımını giyerek üçlü koltuğa yatağını hazırladı. Vücudu öyle ağrıyordu ki yol yorgunluğu da cabası. Yan dönüp elini başının altına koydu. Gözlerini kapamasına rağmen, bir türlü uyuyamıyordu. İçinde hem rahatlama hem de tuhaf bir his vardı. Sağdan sola dönüyor, soldan sağa fakat uykusu gelmesine rağmen, bir türlü uyuyamıyordu. Sonunda göz kapakları ağırlaştı. Esneyerek yorgun düşmüş gözleri yavaşça kapandı.

Sabah uyandığında, çoktan gün doğmuştu. Seherin mis gibi güneşi alacalı gökkuşağı renklerini kusarak salonu doldurmuş, içeriye daha huzurlu ılıman bir görünüm vermişti. Lavaboya gitmiş, birkaç dakika sonra işini halledip mutfağa geçmişti. Duvardaki tıkırdayan saate gözü takılınca henüz erken olduğunu anladı.06:13

Zaten, o evde de erken kalkmaya meyilliydi. Yengesi her sabah karga şeysini yemeden kahvaltıyı onun hazırlamasını isterdi. İşçilerin karnını doyurma görevi onundu. Çayı koydu. İçeri girip yattığı yeri toparlayıp üzerini değiştirdi. Evde olacağını düşünüp üzerine usturuplu şeyler geçirdi. Saçlarını tepesinde kıskaçlı tokasıyla muntazam bir topuz yaptı. Önündeki bir perçem saçını da, şiş gözünün önüne çekip kamufle etti. Yüzü bugün biraz daha iyiydi. İşi bitince tekrar mutfağa geçip akşamdan buzdolabına yerleştirdikleri kahvaltılıkları çıkardı.

Az sonra Eymen duşunu almış, tıraşını olmuş, kendine gelmişti. Aklında deli sorularla salona gidiyordu ki mutfaktan gelen tıkırtılarla yönünü o tarafa çevirdi. Mutfak kapısına gelince genç kızı gördü. Kendince bir şeyler yapıyordu. Gözleri, onun ince, yeni olgunlaşan bir gülfidanı gibi narin vücudunda gezindi. Daha önce ona alıcı gözle bakmadığını fark etti. Hiç de fena değildi fiziği. Hatta muhteşem kıvrımlı, kadınsı hatlara sahipti. Altına giydiği siyah taytı tenini ikinci bir deri gibi sarıp sarmalamış, uzun ince düzgün bacaklarının muhteşem güzelliğini öne çıkarmıştı. Üzerine giydiği açık mavi tişörtü

belinin inceliğini vurgular gibi üzerine yapışmış, yuvarlacık diri kalçalarını sıkarak sarmıştı. Eymen kızı edepsizce izlemeye kendini kaptırdığını anlayınca bunu yaptığı için kendine kızdı. Omzunu pervazdan ayırıp kapıdan içeri girdi. Düz bir sesle geldiğini bildirmek için, "Günaydın." dedi.

Peri ocaktaki tavanın sapını kavrayıp yönünü kocasına döndü. Masaya yaklaşırken çekingen bakışlarını masaya sabitlemiş olarak "Günaydın." dedi her ne kadar ona bakmamış olsa da göz ucuyla gördüğü şey gerçeğin ta kendisiydi. Bu adam çok yakışıklıydı ve... Tehlikeli! Kibirli koyu kahverengi gözleri kızgın, sert ve erkeksi dudakları hep bir keskinlikle küstahça aralanıyordu. Kısacık kesilmiş kara saçları nemli olduğundan, daha koyu ve denize düşen yakamoz gibi hırçın bir parlaklıkta duruyordu. Üzerine giydiği kaliteli lacivert ceketi, belli ki özel dikimdi. Bir ağaç gövdesi kadar kuvvetli geniş omuzlarını, kaslı kalın kollarını sarıp sarmalamış, oklava yutmuş kadar düz sırtını göz önüne çıkarmıştı. Çok spor yapıyor olmalıydı! Onun gibi yağız bir bedene sahip olan birisinin bunun için çok uğraşmış olması gerekirdi. Bu hâliyle zaten heybetli olan görüntüsünü daha da perçinlemişti. Bir kırlangıcın önüne çıkmış, imkânsız dağlar gibi önünde dikiliyordu. Şu anda uzun boyuyla, üzerindeki jilet gibi takımıyla, onun ulaşılmaz olduğunun bir göstergesiydi.

Öte yandan Eymen elini nemli saçlarında gezdirip teklifsiz bir ifadeyle masaya oturdu. Peri ona kısacık kaçamak bakışlar atarak, "Omlet ister misiniz?" dediğinde, sesi ciddi anlamda mesafeliydi.

Eymen masaya konmuş çaydanlığa uzandı.

"İyi olur."

Peri omletten biraz onun servis tabağına, birazda kendi tabağına aldı. Boş tavayı tekrar ocağa bırakıp tedirgin bir bedenle masaya yöneldi ve içinde kabaran korkuyla sakince sandalyesine oturdu. Titreyen eliyle çatalını aldığında, karşısındaki adamın ona baktığını, ensesindeki ürpermeden hissedebiliyordu. Ruhuna bir yel vurdu ve bedenindeki tüm kanı hızlanarak damarlarını zorladı. Nasıl hissettiği konusunda hiçbir fikri olmamakla birlikte, neden onun bakışlarıyla böyle tuhaf tepkiler verdiğini anlayamıyordu. Ona bakmamak için kendisiyle şiddetli savaş hâlinde olduğundan, şu anda hiç iştahı kal-

mamış olsa da talihsizce kaçış yolunu yine kahvaltı yapmakta buluyordu. İyi de bu adam neden bakıyordu ki şimdi böyle dikkatle?

Merak duygusuna yenilince göz kapaklarını ürkek bir hantallıkla kaldırdı. Gözlerini, bir cesaret onun güzel ama ifadesi tek olan sert bakan kahveliklerine çevirdi. An itibariyle ağzına götürdüğü çatal elinde donup kaldı. Sanki pençelerini bileyen kartal kadar keskin, her an diliyle yaralayarak kuvvetli bir kobra kadar tetikteydi. Sert yüzünden hiçbir ifade geçidi okunmuyor, kayıtsız gözleri hafifçe kısılmış, bariz bir biçimde hakkında hüküm verecek gibi dikkatle süzüyordu. Sanki cinayet işlemiş bir mahkûmu yargılayacak bir hâkim titizliğindeydi kuşkulu duruşu. Ve lanet olsun ki onun düz bakışlarını üzerinde hissetmesi, her saniye biraz daha yanaklarının yanmasına sebebiyet verirken aynı anda kızardığının bilincinde olarak başını aşağı eğdiriyordu. Hırçın bir kuş gibi çırpınan kalbine ne oluyordu? O da ayrı bir dengesizlikle hareketlenir olmuştu bu aralar! Korkudandı kesin, başka açıklaması olamazdı hissettiği tepkilerin! Neden böyle hızla çarpsın ki yoksa! Çayını, eli titreyerek karıştırdı.

Eymen sandalyesinde geriye yaslanmış, eline ince belli çay bardağını aldığında, hâlâ gözlerini çekmeksizin karısını seyrediyordu. Tedirgin ettiğinin bilincindeydi. Lâkin sadist bir tutumla aldırmıyordu. Esme geliyordu aklına. Canı! Bu ürkek kızda onu görüyordu. Çektiğini düşündüğü acılar... Esme kendini rahatlıkla ifade edebilir, istenmediği hiçbir şeye zorlanmazdı. Dik kafalı ve cesurdu! Ancak bu kız Esme değildi. Çekingen bir kızdı. Öyle patavatsız dilbazlar gibi çok konuşmuyordu. Mantıklı olduğunu, yaşının çok üzerinde bir zekâya ve olgunluğa sahip olduğunu, fikirlerini beyan ederken kestirmişti. Yaşıtları gibi havai değil, mantıkla, yaşının çok üzerinde zeki cevaplar veriyordu. Az öncede utanınca masum bir tutumla yüzünün kızardığını görmüştü. Yanakları tatlıca alacalı pembeye bürünmüştü.

Masum muydu?

Şeytan da bir melekti!

Ancak şu da bir gerçekti, bu zamanda yüzü kızaran fazla kadın kalmamıştı. Ender görülecek hanım hanımcık, durgun bir sükûneti, aynı anda korkmasına rağmen cüretli, ciddi bakışların ardına sakla-

dığı hırçınlığını seziyordu. Soğuk duruşu, vakur tavrı belirgindi. Şeffaftı ama aynı anda hoyrat olduğunu seziyordu. Aptal değildi! Asıl, hırçın gözlerinin mantıklı sorularla zekice parladığını fark etmemek aptallık olurdu! Ve fazlaca gururlu olmasına rağmen, hayatı mevzu bahis olduğunda isyankâr olabildiğini bilahare göstermişti.

"Bugün gidiyorum! Ne zaman başlamak istersen işe, haber vermen yeterli. İstediğin zaman seni oraya yönlendiririm. Böylece iş arama derdin olmaz."

Peri mütevazı bakışlarını, aşina olmadığı kızgın çehrenin despot sahibine çevirdi. Tedirgin bakıyordu gözleri şimdi. Niye kızmıştı ki yine? Bu adam dengesizdi! Ona biraz zaman verecek miydi? Dahası dediklerinin arkasında duracak mıydı? Gerçi mert birine benziyordu. Adaletli yanının olduğunu hissediyordu. Ona güvenmesi saçmaydı fakat ya çaresizliğin verdiği evhamdan ya da gerçekten mantık dışı sapır saçma davranıp ona güvenmek istediğinden olsa gerek sağduyulu yanını devreden çıkarıp pasifçe güven duyuyordu. Sert yüzü korkutup gözleri fazlaca ürkütse de ondan başka bir anlamda korkmuyordu. Bu saçmaydı lâkin şu anda bile korkmuyordu. Sanki kalbi ona zarar vermeyeceğinden fazlasıyla emindi ve hızlanarak haykırıyordu,ürkme ondan, dinle!

"Eğer sizin içinde sorun olmazsa ben..." Biraz duraksayıp söyleyeceği zor kelimeleri, nazik bir biçimde toparlamaya çalıştı zihninde. Bir hayli mantıklı kelimeler üretmeye gayret etti. "En azından bu şehirde kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenmek istiyorum. Yanımda siz yoksunuz... Bugünümü kendim yönlendiremezsem yarın siz olmayınca geleceğimi inşa edip ayakta kalamam! Eğer kendi ayaklarımın üzerinde durmaya çalışmama, bu hayata alışmama izin verirseniz, size minnettar olurum. Ben tek olmayı öğrenmeliyim. Bir şeyleri kendim başarmalı, zorluklara alışmalıyım. Evli değiliz! Yani sadece kâğıt üzerinde öyleyiz! Ben, beni keşfetmek istiyorum. Bunu da tek başıma yapmakta kararlıyım." Konuşmasının sonuna doğru sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Tabii, siz de buna müsaade ederseniz!"

Kız haklıydı. Söyledikleri mantık işiydi ve kendi ayaklarının üzerinde durmaya hakkı vardı. Bunu isteyerek de ne kadar cesur ve gururlu olduğunu göstermişti. Aklı karıştı Eymen'in. Ne düşünece-

ği konusunda bocaladı. Kocaman şirketleri serinkanlılıkla yönetmiş, bir sürü insanın üzerinde temkinli yetkiye düşmüştü ama bu ufak kızın üzerinde düşündüğü kadar bile, bir meselenin üzerinde uzun uzadıya düşünmemişti. Bu sıkça rastladığı bir huyu değil, aksine çok zaman sonra tükettiğini sandığı olmayan bir yanıydı. O, iş bitiriciliğiyle bilinirdi! Bir müddet sakince düşüklerini tarttı. Gelecek hakkında muhasebe yaptı.

"Tamam. Bu bir sorun değil. Sen bilirsin. Fakat ne zaman istersen işin hazır olacak, unutma!" Donuk bakışlarını yüzünde gezdirdi, sanki onu hafızasına kazırmış gibi usulcacık izledi. Gerçi hafızasında yer edecek pek bir şey yoktu. Dünkü kızarık yerler beyaz teninde morarmış, dudağının kenarında kocaman bir çiçek gibi uçuk oluşmuş ve tek gözünün şişi dursa da azda olsa göz kapakları açılmıştı.

"Okuluna devam etmek ister misin?" İşte bu beklenmedik suale, Peri'nin dolgun dudakları şaşkınca aralandı. "Eğer istersen, bunu halledelim. Sen de böylelikle, zaman kaybetmezsin. En azından bunu yapmama izin ver. Biz seninle ortak bir hayatı paylaşmasak da soyadımı paylaşıyoruz."

"Ben çok isterim ama harç pa..."

Eymen ona sertçe, kuşku dolu gözlerle baktı. Uyarıcı yüzündeki koyuluk, onu susturmaya yetmişti. "Bu konuları bir daha dile getirme, duymayacağım. Az öncede dediğim gibi, kâğıt üzerinde dahi olsa sen benim karımsın! Sorumlulukların bana ait. Ben bunu halledeceğim." Sesindeki vurgu katıydı.

"Ama benim param var, onu diye..."

İtirazları keskin bir duruşla engellendi. Eymen dik bakışlarını sertleştirerek kızı tek bir söz etmeksizin susturdu. Genç kız ürkekçe geri adım attı. Onu sinirlendirmek kendi hayrına değildi. Sınırını apansız çizdi. Gayri ihtiyarı bu işin bitmesi için, biraz dişini sıkacaktı. Köprüden geçene kadar, ayıya dayı demeye dayanacaktı! Bu zahmet sonrasında, elbette ki kendi bildiği yoldan yürüyecek, dilediği gibi yapacaktı. Öyle umuyordu!

Eymen sanki onun hain düşüncelerinin sırrını sezmiş gibi, "Umarım dünkü konuştuğumuz konuda hâlâ hemfikirizdir? Sözünü tutacağını düşünüyorum! Lâkin uymazsan, sen bilirsin... Bu iş

en kısa zamanda biter. Bu benim açımdan bir sorun teşkil etmiyor." diye nasihat babında gözdağı vermeyi ihmal etmedi.

Kız ona afallamış tutumuyla saf saf baktı ve kocası katı bir tutumla tembihlerini yaparken dalgınca elini ceketinde gezdirip düzelterek devam etti. "Turgut seninle hep kontakta olacak. Sürekli gözü üzerinde olacak. Okul işini de o halledecek." Yerinden doğrulup ayağa kalktı. "Turgut seninle ilgilenecek olan kişi, avukatım oluyor kendisi aynı zamanda arkadaşım. Çekinmeden sorunların için arayabilirsin ya da ona söyle bana iletir."

Pantolonunun cebinden bir şeyler çıkardı. Tekdüze bir klişeyle onları masanın üzerine bıraktı. "Burada numaram var. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da bir sıkıntın olursa çekinmeden arayabilirsin. Özel numaram! Sana yardımcı olurum." diye üzerine basarak belirtti. "Bu da bronz kart! Bütün ihtiyaçlarını buradan görebilirsin. Miktarı sıkıntı yapma, istediğin gibi harca. Bir süre bu senin!"

Eymen kartı ve bir tomar banknotu masanın üzerine bıraktığında, kız aşağılanmanın en acısını yaşadı. Ruhuna ve onuruna inen ağır darbeler, tüm gurur bentlerini yıkarak yerle yeksan etti. Gözlerini kapayıp dişlerini sıktığında, tırnakları adamın yüzüne geçirme isteğini törpülemek için etine geçirmişti. Bir metres gibi, bir gecelik ucuz bir fahişenin ücretini öder gibi masaya atılan para, izzetinefsini yaralamıştı. Sustu. Bu haysiyetsiz eylem karşısında, dişlerini sıkıp sadece sabrı tükenmesin diye sustu.

Eymen ne düşündüğünü belli etmeyen sisli bakışlarını genç kıza dikip tepkisini bekledi. Nitekim gecikmedi de! Peri beyazlamış mendile dönen yüzünü kaldırıp kırgınlığını gizlemeye zorladığı kayıtsız bakışlarını hışımla gözlerine çevirdi. Onuru zedelenen her insan gibi sıkılganca bir sesle itirazlı konuştu.

"Ben bunları kabul edemem. Başınıza yeterince dert oldum." Biraz duraksadı sabrını korumak için. "Ben bu paraları ve kartı alamam, nazik düşünceniz için teşekkür ederim. Sizin paranıza ihtiyacım gerçekten yok. Hem zorda kaldığım zaman, başvuracağım iş imkânı da sundunuz."

Ne saçma bir düşünce, diye düşündü adam, masaya bıraktığı para kızın gururunu kırmış olmazdı!

Ama genç adamın bilmediği, kırmakla kalmamıştı sadece kendisini bir çöp kadar değersiz hissetmesini de sağlamıştı. Ne sanıyordu? Üzerine yapışan sülük olacağını mı? Onun parasını istemiyordu ki amacı sadece özgür olmaktı!

Bundan hoşlanmayan Eymen azarlayan bakışlarını ona odaklayıp kaşlarını kabaca çattı. Ellerini masaya dayayıp hafifçe üzerine eğildi. Genç kız ürkerek hızla nefes almaya başlayınca ilk defa değişik bir kokuyu soludu içine. Neredeyse parfümünün baştan çıkarıcı hain kokusu, genzini yakarak içine işveyle işledi. Gizemli çiçeklerin baharatlı kokusuydu. Bu ayartan tılsımı düşünmemeye çalıştı. Ne yapıyordu böyle, ne düşünüyordu? Sonra... Sonra aklına kazınacak kadar kendinden emin tok ses, kulaklarını hafif bir ürpertiyle okşadı.

"Bak güzelim! Bir kere bu iş başımıza geldi. Nasıl olduysa oldu bu lanet olay, evlendik ve sen benim soyadımı taşıdığın sürece... Ben senden sorumluyum!"

Sorgulayıcı tutumuyla tek kaşını hafifçe kaldırdı. O anda kızın içine işleyen bir keskinlikle kara kaşı yay gibi yukarı gerildi. "Anlatabiliyor muyum Peri?"

Kızın dudakları hafifçe aralandı. Adını ilk defa, o tok sesiyle yüzüne telaffuz ediyordu.

"Şimdi gururu bırak. Paran olmadığı belli! Bu kartı istediğin gibi kullanabilir, tüm ihtiyaçlarını giderebilirsin. Sana bir hesap açıp kartını gönderince de kendi kartını kullanırsın. Her şeyin bir bedeli vardır! Sen de boşanmanın karşılığını, fazlasıyla alacaksın... Emin ol!"

Peri'nin kalbine tükenmeyecek bir ağrı saplandı. Kendini sürtük gibi hissettiriyordu konuşmalarındaki aksan. Bir de para mevzusu araya girince işte bu onun gözünde gerçekten değersiz bir mal olduğunun kanıtıydı. Göz bebeklerinde dolu dolu kederli yaşlar oynaşmaya başlayınca yılgın bakışlarını tükenmişlikle masaya çevirdi. Ona göre satılmış mal, aşağılık bir et parçası gibi gözüktüğü kesindi ve adamın ses tonundaki icraat ise, onu her kelimede biraz daha aşağılar nitelikteydi.

"Buna mecbur hissetmeyin kendinizi. Ben kocaman insanım, başımın çaresine herhalde bakarım. Hem param var benim. Doğru söylüyorum."

Bu inat niyeydi? Korumacı yanı kabaran Eymen'in sesi sertleşti, tıpkı delişmen bakışları gibi. "Senin ne düşündüğün umurumda değil küçük hanım! Tekrar söylüyorum, bir daha söyletme! İyi dinle! Benim soyadımı taşıdığın sürece bir sürprizle karşılaşmak istemiyorum. Adıma leke getirmemek ve kötü şekilde anımsatmamak da buna dâhil. Yani lafın kısası hâl ve hareketlerine boşanana kadar dikkat edeceksin. Attığın her adımı bunu düşünerek atacaksın. Bu zamana kadar adıma leke sürdürmedim, bundan sonrasına asla izin vermem. Amacın farklıysa beni uğraştırma... Al paranı çek git! Ya dediğimi yapacaksın ya da bu oyunu burada bitireceğiz!"

Bu kesin emir veren ağır konuşması ve itham eden azarın baskın tınısı, genç kıza başka çıkar yol bırakmıyordu.

Nitekim kendince haklı olarak "Anladın mı Peri? Soyadımı taşıdığın sürece, bir sürpriz istemiyorum!" diyen sualine cevap bekledi kocası ama kızda verecek sualler neredeyse tükenmişti!

"Peri!"

İşte o an Peri kafasını dahi kaldırmadan, başını olumlu anlamda salladı. Duygularıyla çırılçıplak bir hâlde duralarken metanet dilenir gibi benliğiyle savaştaydı. Eymen başını biraz daha aşağı eğip yüzüne yaklaştırdı. "Duyamadım?" diye ağır ağır belirtti.

Dolu dolu olmuş gözyaşıyla titreşen göz bebeklerine keskin gözlerini odaklayıp kıyıcı bir biçimde baktı. Adam onun iri gözlerindeki duru suları gördüğünde, burnunun yanındaki kasları öfkeyle hafifçe seğirdi. Ne kadar duru bakıyordu öyle... Aciz, muhtaç ve savunmasız... Masada duran elleri kasıldı onun biçareliğine. Hissettiği bu yoksun duygudan hoşlanmadı. Bakışları ufacık bir an galibiyet okudu yüreğine ve derhal kendini toparladı. Onun gözlerindeki masum yaşlarından hoşlanmadı. Bunu kendi yaptığı için öfkelendi. Bir kadını ağlatmaktan tiksiniyordu. Fakat kendinden de ödün veremezdi.

Ancak o vakit bu sükûneti bozan titrek çıkan cızırtılı sesiyle onaylayan kızdı. "Tamam. Sizi rahatsız etmeyeceğim ve dediklerinize uyacağım." Peri ona bakmayacaktı! Onun kızgınlığını üzerinde hissetmesiyle, bakışlarını tekrar yiyeceklere odakladı.

Allah'ım şimdi yer yarılsa da içine girseydim. Adam resmen iffetsiz, menfaatçiler gibi davranıyor.

Eymen'in ona güvenmediği açıktı. Fakat bu kadar ileri gidip ucuz bir kadın gibi davranması da yaralayıcıydı. Ondan bunları isteyen kimdi ki? Sadece bir süre evli kalacaklardı, kâğıt üzerinde! Ne sanıyordu? Onu tuzağa düşürüp evliliği meşrulaştırmak mıydı niyeti! Bu evliliğin bitmesini en çok, o istiyordu. Kesinlikle! Hem de tüm kalbiyle... Bunca hakareti duyduğu yetmezmiş gibi bir de zengin avcısı durumuna düşmüştü. Sanki ona, isteye, güle oynaya gelmişti. Beyefendi bu işi iç savaş meselesi hâline getirmiş, suçluda onu tayin etmişti. Kaygılı vücuduna kırgınlığın yanı sıra, öfke akımı da hışımla yayılmaya başlamıştı. İşte o vakit, her an ağlamaya hazır hâlis gözlerini ona çevirdi. Özüne dönen yüreği, gururunu artık kimsenin ezmesine izin vermeyecekti. Ufak hokka burnunu soğukça havaya kaldırınca neredeyse meydan okuduğu naif bakışlarını adama cüretle çevirdi. *Çektiğim ıstırap hiç azalmasa da,* diye düşündü. Öyle bir an geldi ki gözleri yaşlarla dolmuş olsa bile ödün vermedi. Yine de kendini kontrol edecek gücü bulabildi. Ne kadar sesine ifadesiz bir hâl koymaya çalışsa da buz yanığı gibi, kızgınca dökülmüştü dudaklarından.

"Sizin sandığınız gibi kan emici değilim. Sizden sadece bir süre evli olduğumuzu unutmanızı istiyorum. Ne paranıza nede size ihtiyacım var. İtibarınıza leke sürecek kadar tıynetsiz değilim. Haddimi bilirim. Yerine, yordamına göre hareket ederim. Sizden istediğim sadece o lanet evlenme cüzdanı. Çünkü o kâğıda ihtiyacım var. Bir kâğıt parçasına..." dedi, sesi artık neredeyse ağlamaklı hâlini saklayamayarak titriyordu. "Bunu ben istemedim. Onlara yalvardım, dinlemediler. Şimdi neden tek sorumlu beni görüp hepiniz aynı anda hükmü bana kesiyorsunuz! Siz de biliyorsunuz ki siz bu olayda nasıl masumsanız ben de o kadar masumum! Ben çok meraklı değilim sevmediğim bir adamın karısı, istenmediğim bir bedenin sahibi olmaya."

Dilindeki ketleri kalkmış Peri artık duramıyordu. Susmuştu. Gözlerindeki deli yağmurlar, yanaklarını ıslatarak süzülüyordu. Dudaklarını birbirine sıkıca bastırmasına rağmen, yine de hıçkırıkları arasından hırçınca kaçıyordu. Eymen'in karakterize sert bakışları yumuşadı. Garibi şu ki kız karşısında ağlarken ne yapacağını bileme-

yerek kısacık bir an bocaladı. Masada dayalı olan ellerini çekip doğruldu. Kişisel sorunları ne olursa olsun, dürüst erkek ve kadınların bulunduğu bir toplumda yaşamasa da azda olsa onlardan olduğunu biliyordu. Kızın masumca dediklerinin gerçek, başının dik, alnının açık olduğunu görebiliyordu.

"Tamam. Bu konuda anlaştığımıza göre..." Erkeksi dudakları kasıldı, sesi buz gibi yankılandı. "Ben gidiyorum!"

Peri elinin tersiyle gözlerini kabaca silip ıslak kirpiklerini kaldırıp gözlerini kocasına son kez çevirdi. Hıçkırıklarla kesilen sesiyle, "Teş... Teşekkür ederim, anlayışınız için." dediğinde, Eymen'in bakışları onun yüzünde kısa bir an gezindi. "Tamam, kendine dikkat et. Başın sıkışınca beni aramayı unutma."

Söylenecek her şey söylenmişti. Nitekim konu kapanmıştı!

Peri sessizce ağlarken kocasının kapıdan çıktığını gösteren, usulca kapanma sesini duydu mutfakta. Sonunda gitmişti. İçini büyük bir sevinç kaplarken aynı anda büyük bir yoksunluk hissediyordu. Evvela yüreği buruldu. Bir günde olsa, ona alışmış mıydı? Onun hükmedici korumasına, varlığıyla tehlikeli gücüne, hatta içine saldığı karşı konulmaz rahatlama hissine... Bunlara ne çabuk alışmıştı? Karnında tuhaf bir titreşim hissetti. Galiba hazin bir sancı. Derince bir nefes alıp dışarı doğru kesik, donuk ve bıkkınca saldı. Masadan kalkıp gözlerini elinin tersiyle kabaca kuruladı.

Hadi Peri! Bu hayat senin... Yaşadıkların, kendi kararların, kendi seçimlerin olacak. Yaptığın hata da senin, seçtiğin yanlışlar da... Senin eserin olacak!

YEDİNCİ BÖLÜM

Ben hep... Sana sustum AŞK!

Omzundan çapraz geçirdiği çantası, başına taktığı beyaz spor şapkasıyla, simsiyah ipek saçları omzunun üzerinden hırçınca geriye savruluyordu. Önüne düşen birkaç nazlanmış saç telini koluyla geriye çekiştirdi. Kulağındaki kulaklığından yayılan Kıraç'ın eşsiz buğulu sesi, güzel yüzünde hafif bir tebessüm bırakıyordu. Elinde sımsıkı tuttuğu market poşetleri, rüzgârın etkisiyle arada bacaklarına dolanarak geriye savruluyordu. Bakışları yolun sonundaki eve kaydı. Evi! Onun eviydi artık değil mi? Kapının girişini süpürmesine her gün aşina olduğu yaşlı adama yaklaşınca poşetleri tek eline alıp kulağındaki kulaklığı çıkardı. "Kolay gelsin Hasan Amca. Yine buraları kırklamışsın."

Yaşlı adam yaptığı işten başını kaldırıp gülümsedi. Yüzüne güneş vurunca yaşının getirisiyle gözlerinin kenarlarındaki hayat çizgileri belirginleşti. Bugün yine tıraş olurken yanağını kesmişti belli. Oraya her zaman yaptığı gibi ufacık bir peçete yapıştırılmıştı. Koyu gözleri bir ağabey şefkatiyle parladı.

"Sağ ol Peri Hanım kızım. Hoş geldin."

Ne mesafeyi aşıyordu ne de cana yakınlığını eksik ediyordu konuşması. Peri elindeki poşetleri göstererek "Bugün okul çıkışı alışveriş yaptım, gidip şunları yerleştireyim. Fatma Abla ne yapıyor, dün görmedim onu, hasta mı yoksa hâlâ merak ettim?"

"Yok, iyi çok şükür kızım. Ne yapsın garip, evde uğraşacak bir şeyler buluyor kendine! Dün bizim kıza gitmişti. O da sizi göremedi diye yakınıp duruyordu. Dün temizlik yapacakmış sanırım."

"Sorun değil, ben hallettim zaten." Uysal bir gülümse belirdi is-

tikrarlı dudağının kıyısında. "Sizi işinizden alıkoymayayım. Selam söylersin Hasan Amca. Malum bu ara pek evde olamıyorum, vize haftaları..."

Peri arkasını dönüyordu ki "Peri Hanım kızım, sizin arkadaşınız Dilara Hanım... O uğradı bir saat kadar önce buraya. Acelesi varmış. Size bir poşet bıraktı. İçinde not olduğunu söyledi. Hani özellikle belirterek çok önemli olduğunu tembihledi."

Hasan Bey'den poşeti alıp dairesinin kapısına geldiğinde, poşetleri yere bıraktı. O sırada karşı dairenin kapısı açıldı. O dairede oturan müzisyen genç, kapısındaki gazeteyi alırken gülümseyerek "Ooo, bizim kaçak Perimiz nasıllar?" diye samimi bir tebessümle sorunca, Peri kapıyı açıp gayri ihtiyarı arkasını döndü. Yüzünde hafif bir tebessümle, sesin sahibine baktı. Kısacık bir zaman ayaküstü hâl hatır sordular. Uğur, iyi bir komşu ve saygılı bir çocuktu. Konserden yorgun döndüklerini söyledi. Gelmeyeceğini bildiği hâlde, bir gece çıktıkları bara davet etmekten yılmadı yine.

Bu eve iyice alışmıştı. Üç ay sayı olarak kısa olsa da zaman olarak bayağı uzun geçmişti. Neler neler yapmıştı bu zaman zarfında! Babasının evini sattıklarında amcasının insafı tutmuştu da miras olan paranın tamamı olmasa da bir miktarını hesabına yatırmıştı. O para işte ilaç gibi gelmişti genç kıza. İlk önceliği okula kaydını yaptırmak olmuştu. Bir kafede de part-time işte bulmuştu. Bu eve de kocaman şehre de alışmıştı. Tek yaşamak başlarda her ne kadar zor olsa da alışması hem kolay hem de eğlenceli olmuştu. Başında sürekli dırdır edip hakaret eden, gözünün üzerinde kaşın var diyerek emirler yağdıran, yediği lokmasını sayıp içtiğine karışan yengesi... Evin içinde korka korka gezdiği, acaba hangi köşeden çıkacak da sapkın tutumuyla beni sıkıştıracak dediği kuzeni yoktu. Böyle olmak çok rahattı. Bu hayatta, yeniden doğmuş gibi hissediyordu kendini. Çayı demleyince kendine sandviç yaptı. Büyük bir fincana çayını doldurup Dilara'nın verdiği poşeti de tepsinin altına gelecek şekilde yerleştirdi, salona geçti. Televizyonun karşısındaki kanepeye oturdu. Kendini ayarlayınca ayaklarını kanepeye uzatıp tepsiyi kucağına aldı. Televizyonu açtı. Tek eğlencesi televizyon izlemek, sahilde dolaşmaktı bu sıralar. Tabii bir de Dilara vardı. O da İzmirliydi. Fakat

doğma büyüme buralıydı. Birisiyle bu kadar çabuk kaynaşacağını sanmazdı ama onunla bir anda kendini arkadaş olarak buluvermiş, hem sırlarını paylaşacak kadar sıkı bir dost olmuş hem de derdini hafifletecek kadar muhteşem bir dayanak. Belki de yüreğinde büyüyen yalnızlık hissindendi bu sınırsız güvenme duygusu!

Dinlenmek için oturduğu yerde TV kanallarında biraz gezdikten sonra haberleri izleyip sandviçini yemeye başladı. Gözü duvardaki saate kaydı. İki saati vardı işe gitmeye. Bu zamana kadar biraz dinlenmek istiyordu.

Sonunda Dilara'nın bıraktığı poşeti açtı. Tamda tahmin ettiği gibi, yine bir gazete ve dergi vardı. Başını salladı.

"Ah!" dedi kız, "Hiç vazgeçmeyeceksin!"

Kâğıdın üzerine de kocaman şaşıran yüz resmi çizmiş, ***Okumazsan, ben gelince ballandırarak anlatır, kafanı şişiririm,*** yazmıştı. Gazeteyi zaten bugün görmüştü. Yine kocasının iş dünyasında verilmiş bir yemeğe gittiğinden bahsediyordu! Onu gazetelerde, dedikodu dergilerinde görmeye alışmıştı. Aslında başlarda çok tuhaf gelse de bu meziyet, zamanla sanki bir ünlüyü takip ediyor gibi hissetmeye başlamıştı. Şaşılacak şeydi ama öyle! İlk birkaç defa merakına yenik düşerek bilgisayardan araştırmıştı. Eymen'in hakkında duyduğu şeyler, gerçekten ona göre değildi. Elle tutulur, okuyarak anlaşılır bir hayat değildi. Hep bir sır vardı yazılarda sanki. Açık anlatılmıyor gibiydi. Hep aynı nakaratlar...

Birkaç sene önce babasının dar boğazdaki şirketlerini canla başla çalışıp düzlüğe çıkarmış, bu da iş dünyasında takdire şayan bir girişim olarak kabul edilmişti, öyle yazıyordu bir sayfada. Ayrıca bir diğer haberde birkaç ay, haneye tecavüz ve darp suçundan içeride yattığı yazıyordu. Galiba arkadaşını darp etmiş! Sebebi yazmıyordu. Sadece, üniversite arkadaşını hastanelik ettiği bilgisi vardı. Bu dikkatini çekmişti. Gerçi onun asabi hallerini hatırlayınca mantık dışı gelmedi!

Bir de Dilara bir yerde hangi haberi çıksa gözüne sokarcasına gösteriyordu. Derginin kenarı kıvrılmış sayfasını açtı. Eymen ve yanındaki güzelce bir esmerin resmi vardı. Zaten alışıktı onun sürekli

birileriyle gazeteye çıkmasına ama bu kızla son bir aydır görünmemişti. Hatta sarışın bir kadınla resmini görmüştü kısa bir süre önce. Ona yasak diyordu. Erkek yok! Edepli, erdemli ol... Ama kendi maşallah, hiç umursamıyordu. İyi de, ona neydi ki! Bakışları baş sütunlarda gezindi.

"Ünlü iş adamlarından Eymen Sancaktar, eski sevgilisiyle objektiflere yakalandı. Kendisi gibi iş kadını olan güzel sevgilisiyle katıldıkları iş yemeğinden, ayrı ayrı çıktılar. İkilinin arasında soğuk rüzgârların estiği gözlerden kaçmıyor. Bir barışık, bir ayrı senelerdir takılan ikili, yine mi birleşti? Şuana kadar çapkın iş adamı Eymen Sancaktar'ın en uzun ilişkisi olan bu duruma, ufukta evlilik gözüyle bakılıyordu."

Peri dergiyi daha fazla okuma gereği görmeden kapatıp, sehpanın üzerine attı. Dudağının kıyısı kenara doğru hafifçe kıvrıldı.

"Onunla evlenmek için bir ay daha sabredeceksin güzelim sonra senindir."

Eymen sıkkınca geriye yaslanıp önündeki dosyaları elinin tersiyle öteledi. İri ellerini bıkkınca yüzüne kapayıp başını koltuğuna yasladı. Bir süre sadece gözlerini kapayıp öylece durdu. Yorucu bir gündü. Başı da hafifçe ağrıyordu. Ellerini ense kökünde gezdirdi. Başını hafif oynatıp bakışlarını cama çevirdi. Dışarıda güzel bir hava vardı. Hafif bir rüzgâr olmasına rağmen, insanın kendini dışarı atası geliyordu. Sırtını yasladığı yerde dikleştirince koltuğu hafifçe gıcırdayarak arkaya kaykıldı ağırlığıyla. Laptopunu uyku modundan çıkarıp uzun ince, seri parmaklarını üzerinde gezdirdi.

İlk birkaç bonoya ve kredi kartı ekstrelerine baktı. Sonra aile hesaplarına geçti. Önce Ecem'in ve annesinin ekstresini kontrol etti. Ah Ecem, yine kotasını aşmıştı! Eve gidince kulaklarını çekme-

si gerekecekti. *Bu sefer bari parasını borç isteyen bir arkadaşına vermese,* diye hayıflandı. Sonra gözüne diğer ekstre ilişti. Aslında bakması bile gereksizdi! Zira ne göreceğini zaten biliyordu. Aylardır baktığında gördüğü zamanki gibi yine kocaman bir sıfırdı! Başını iki yana sallayarak hafifçe gülümsedi. "İnatçı!" dedi bu komik rakama. O kadar söylemesine rağmen, bir sürü tembihine sebep, hâlâ kullanmıyordu kartını öyle mi? Bankada açtırdığı hesap da karşısında, kocaman bir sıfırla duruyordu!

Aptal kız! Ne kadar gururluydu!

Elinin biri masanın üzerinde sıkıntıyla tıklıyordu. Gözleri koyulmuş, öfkesi yine katlanmıştı. Gördüğü şeyle dişlerini birbirine bastırması kaçınılmaz oluyordu her seferinde. Düşünmemek istese de kendini bundan kurtarmaya çalışsa da... Lanet olsun! Ancak o gecelere karışmış sisli göller gibi puslanan buruk bakışları ve bedeninde mühür gibi taşıdığı vahşi izleri düşünmemek pek mümkün olmuyordu. Neden verdiği kartları kullanıp diğer kadınlar gibi sefasını sürmüyor ya da en azından bu hayatın keyfini çıkarmaya kalmıyordu. Oysa çok emindi. Kadınsı birkaç kapris için arayacak hatta daha fazla para talep ederek gurursuz olduğunu belirteceğini düşündüğü zamanlar hayli fazla olmuştu. Lâkin günler geçtikçe kız bu kötü, bu içi yozlaşmış düşüncelerini çürüttü. Sonradan aklına gelince bu düşüncelerine kızıyordu. Öyle ya böylesi daha iyiydi!

"Bazen senin o küçük kulaklarını uzatmak istiyorum ufak cadı! Aklımı karıştırdığın için de biraz azarlamak hiç fena olmazdı hani. Masum musun gerçekten, yoksa riyakâr mı?" diye huysuzca kendi kendine homurdandı. Bankadaki paraya neden dokunmadığı hakkında, aslında gidip hesap sormak istiyor ama sonra bu düşünceyi derhal aklından savuşturuyordu. Daha büyük planları varsa bunları memnuniyetle geri püskürterek bozardı. İyi bari en azından gönderdiği paranın miktarını yükseltmişti. Bu onun geçimini rahatça sağlardı. Düşündüğü şeyle, koltuğunu kaydırıp masanın köşesindeki telefona uzandı.

"Hülya, Turgut geldi mi?" diye sordu sekreterine.

Genç kız alışık olduğu bu kaba tabire derhal cevap verdi.

"Geldi efendim."

Eymen kısacık kesilmiş kara saçlarının arasına parmaklarını daldırdı. "Bana onu bağla. Bugün başka bir görüşmem var mı?"

"Yok, efendim." Hülya kısacık bir an patronunu telefonla bekletti, sonra ufak tıkırtılı bir duraksama oldu. "Turgut Bey hatta efendim. Başka bir arzunuz?"

"Yok Hülya."

Telefondaki hat düşüp ışık yanınca düğmeye dokundu Eymen. Boynunu esnetip sıkkın bir tonda "Ne yaptın davayı?" diye her zamanki otoritesiyle direkt konuya girdi. Karşı taraftaki ses de biraz yorgundu. Bunu fark edebiliyordu. Zorlu bir davadan henüz çıkmıştı. Arkadaşını fazla sıkmak istemedi. "Gerçi boşa sordum, laf olsun işte. Hallettiğine eminim."

"Bu kadar emin olma!" Ardından Turgut kıkırdamaya benzer bir ses çıkardı. "Hallettik sorun yok. Sen bir şey mi diyecektin?"

Eymen koltuğuna yaslandı ve bakışlarını cama çevirdi. Cam görevlisi gençten bir adam, asansörle dış cephe camları siliyordu. Dalgınca gözleri adamın eline odaklandı. Seri hareketlerini izlediğini algılayamadı. "Ben ekstrelere baktım şimdi. Hâlâ hiçbir hareketlilik yok. Sen, en son ne zaman gördün kızı? Ben, onu soracaktım..." Camcı köpüklediği camın, son yerini de temizleyince asansörü çalıştırıp gözden kayboldu.

"Sorun yok. Geçen gün uğramıştım ona. Her şey yolunda. Okul ve ev arsında mekik dokuyor. Çalışıyor biliyorsun!" dediğinde Turgut, bu kelimeyi ne zaman duysa canı sıkılıyordu Eymen'in. Oysa çalışmasına gerek yoktu. Fakat hayatına da müdahale etmek istemiyordu. Bu kesinlikle olmamalıydı. Turgut devam etti, "Zaten sakin birisi, bir sorun çıkarmaz korkma!"

"Biliyorum... Çıkarmaz!" Bu kendine güvenen sese ve hisse kendi bile şaşırdı. "İyi, boş bırakma. Bir ihtiyacı olursa hallet. Sorunu olursa çöz. Beni aramıyor, çekiniyor sanırım. Sen elini üstünden eksik etme. Ensesinde olduğumu bilsin yeter. Özel hayatı konusunda uyarmayı unutma." Baskın bir tınıyla sorduğu bir ayrıntıdan sonra biraz duraksadı. Ve gerçekten bir merakla "Bir sorun yok değil mi?

İyi mi bari?" diye anlamını her iki mühim mevzuya yaydığı bir tabirle sordu. Onu bıraktığı gün aklına geldi. Perişan hâli! Aklı karıştı yine!

"Hayır yok. Ve evet, çok iyi! Henüz yeni görüştük, keyfi yerindeydi. Üstelik sevgilisi falan da yok, asıl merak ettiğin konu buysa..." Bunu öyle bir alayla söylemişti ki adam, Eymen başını sarstı tepki olarak sanki görecekmiş gibi. "Bu olmaz zaten... Bunu biliyor."

"İş çıkışı uğrayayım istersen."

"İyi olur..." Seri bir hareketle yerinden doğrulup kalktı. Masanın ötesinde duran ayaklı askıdan ceketini aldı. Turgut huysuzca mırıldandı. "Aslında sen de sorabilirsin biliyorsun değil mi? Hani bunu senin yapman daha doğru. Uzun zaman oldu. Sanki yokmuş gibisin ama her daim onu izliyorsun. Bunu bilmeli."

"Senin sorman daha iyi! Düzenini bozmak istemiyorum. Bir sorun çıkmadığı sürece, bu meseleden uzak duracağımı sana daha önce söylemiştim. Bu yakınlıktan sebep bana alışabilir hatta hayatıma dâhil olacağı gibi saçmalıklar kurabilir kafasında. Bunu istemem."

"Onu hiç görmedin. Bunları nereden biliyorsun? Belki tam tersi olacak. Bence o değil ama sen..." kısacık bir an sustu ve tekrar derin bir düşünce girdabına sürüklenen sesiyle devam etti. "Onun gibi bir karaktere sahip genç kız artık kalmadı." Turgut bunu uyararak söylemişti. "Bir kez görseydin bari. Madem bu kadar merak ediyorsun, görmen gerekmez mi?"

"Buna gerek yok dedim ya! Ben onu değil, nasıl olduğunu merak ediyorum! İkisi ayrı. Onun sorumluluğu üzerimde, emanet sonuçta. Her şeyden önce yetim, Allah'ın emaneti... Bu sebepten merakım. Zaten birkaç hafta sonra hiç görmeyeceğim. Turgut artık üsteleme! Fatma Hanım'ı ve Hasan Bey'i iyice tembihle. Bir sorun olursa, herhangi bir şey hemen haber versinler. Ben geçen konuştum ama yine de her halükarda fazla dikkat çekmek istemiyorum. Malum, o evin ünü belli, yanlış anlayıp kıza zarar vermek istemem."

"Vay, çok düşünceliyiz!"

Eymen masadaki cep telefonuna uzandı. Üzerine geçirdiği ceke-

tinin cebine koydu. Bakışları şöyle bir dolandı masanın üzerini. Telefonu tekrar kulağına aldı. "Çok konuşma, kapat. Beni de haberdar etmeyi unutma."

Evvela vakit kaybetmeden Lale'ye yazdığı mektubu Fatma Hanım'a teslim edip atmasını rica etti. Yine unutmak istemiyordu. Lale'yle ortak arkadaşlarının aracılığıyla arada mektuplaşıyorlardı. Tabii bu fikri verende Dilara'nın eşsiz düşüncesiydi. Gerçi bu yetmiyordu ama en azından artık arada bir de olsa iyi olduğunu biliyordu. Neyse sonunda onunla en azından haberleşmeye başlamıştı. Tabii ismi ve cismi başka olarak ve sadece iyi olduğunu bildirecek kadar kendinden bir şeyler anlatabiliyordu her ihtimale karşı. Ah, lanet olsun! Turgut Bey'i aramayı tamamen unuttuğu için, genç adam eve kadar gelmişti. Aslında aklından nasıl çıkmıştı hâlâ inanamıyordu. Oysa muntazam olarak haftada iki kere onu arıyor ve düzenli olarak *bir haltlar karıştırmadığının* raporunu veriyordu.

İyi adamdı Turgut! Aynı kocası gibi uzun boylu, yakışıklı bir tipti. Kendine göre özgüveni yüksek bir cazibesi vardı ama bu Peri'nin umurunda değildi. Koyu yeşil gözleri zekice parlıyor, daha konuşmadan sorunu olduğunu dahi seziyordu. Ona karşı en ufak bir rahatsız edici hareketi olmamakla birlikte,aksine bir ağabey rahatlığı sunmuştu. Vakarlı bir duruş, edepli bir tutum içerisindeydi onunla iletişim hâlindeyken. Dostane bir bakış açısıyla, güven telkin ederek yaklaşıyordu. Onunla arkadaş gibi konuşuyor, sürekli bir sorunu olup olmadığını vurgulu olarak özellikle soruyordu. Bunu Eymen'in yaptırdığından şüpheliydi. Onun kendini unuttuğunu bile düşündüğü anlar oluyordu. Kesin onu *takip altında tutmasını* söyledikten sonra, *bir daha sormamıştır* diye içinden geçiriyordu. Aslında bu iyiydi! Ama bazen insan, en azından merak eder de yalandan olsun hatırını soramaz mı diye düşündüğü de olmuyor değildi hani! Özellikle onu

gazetelerde, TV'lerde görünce... Düşünürken aynanın karşısında durmuş, saçlarını tepesinde atkuyruğu yapıyordu. İşi bitince kafenin amblemini taşıyan kırmızı şapkasını başına geçirip atkuyruğunu şapkasının arkasındaki kısımdan dışarı çıkardı. Yakasına isminin yazdığı yaka kartını iliştirdi. Sandalyenin üzerindeki kırmızı önlüğünü aldı. Kuşağını ince beline birkaç defa dolarken müdürleri içeriden seslendi.

"Peri! Masa beş, iki tane ince belli çay istiyor."

Başını sağa çevirip hızla önlüğün bağcığına düğüm attı. Sandalyedeki tepsiyi alıp"Tamam Cevdet abi geliyorum." diye yerinden fırladı. Hızlı adımlarla kelebek metal kapıyı itip mutfaktan çıktı. Masa beşe gidip çiftin önüne çaylarını koyarken güler yüzüyle "Afiyet olsun efendim." diyerek başka arzularının olup olmadığını sordu.

O müşterileriyle ilgilenirken yan masadaki gençler kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Sandalyesinde geriye doğru kaykılan pervasız serseri tipli genç adam, Peri'nin vücudunu büyük bir açlıkla hiç hoş olmayan bir tutumla süzdü her zamanki gibi. Edepsiz gözleri ışıldayarak bakarken kalçalarına, dudaklarını yalayıp samimi bir tonda, "Peri, canım! Bana çay, arkadaşıma da kola büyük bardakta olsun." diye sözlerine arsızca birkaç şey daha ekledi.

Akabinde Peri sinirle kafasını sallayarak eline tepsisini alıp yürümeye başladı. Aldırmaz görünüp yanından umarsızca geçti. Masalardaki müşterilere, yalandan zoraki tebessüm ediyordu. Dudakları gülmüyor da sanki biri tarafından iki parmağıyla çekilerek gülen insan formu veriliyordu. Genç adam ona bakmadığı için arkasından tekrar seslendi alaycı üslubuyla. "Peri Hanım... Beni duymadınız galiba, bu masaya bekleniyorsunuz!"

Peri dişlerini sıkıp birkaç saniye bekledi. Derin bir nefes alınca narin omuzları kalkıp indi. Bu adam canını sıkmaya başlamıştı yine... Kaç gecedir gelip rahatsız ettiği yetmezmiş gibi bir de gözleriyle iğrenççe taciz ediyordu hayvan! Elinde tuttuğu tepsiyi sıkıca kavrayıp adamın kafasına çakmamak için sabır toparlayarak arkasını döndü. Kızgın gibi sesi genç adamın üzerine, buzdan sarkaçlar olup yağıyor ama hadsiz adam buna aldırmıyordu.

"Duydum efendim, şimdi geliyor."

Hızlı adımlarla mutfağa gitti. Elindeki tepsiyi tezgâha sertçe bırakırken güzel gözleri çakmak çakmak olmuş sinirinden söyleniyordu. "Adi pislik, yine nereden geldi buraya!"

"Ne oldu Peri, kime kızdın?"

Peri arkasına döndü. Cevdet Bey iri mavi gözlerini açmış merakla ona bakıyordu. Peri başını yana kırıp gözleriyle kısıkça açık kapıdan masa üçü gösterdi. "Okuldaki sapık... Yine gelmişler Cevdet abi! Bu ara her akşam gelir oldular. Okulda kaçacak yer bulmak kolay. Lafını verip başımdan salıyorum ama burada yapamıyorum. İşimi tehlikeye atmamak için ama delirtiyor beni!" Dudaklarını hafifçe büzdürdü. "Gelmeleri mesele değil, yiyip içip gitseler sorun yapmam. Fakat gün geçtikçe ahlaksız fetişleri de büyüyor pis herifin. Sözlü tacizlerine, gözlerini ekledi pis sapık!" Öfkeyle nefesler alırken hiddetinden dudağının kenarı hafifçe bükülmüştü. Sesi de titriyordu kızgınlığından. Orta yaşlı adam sakince masada dengesizce eğlenen gençlere baktı. "Takma kafana kızım. Bir şeyler içer, birazdan çeker giderler. Müşteri işte üzme kendini! Şimdi bir şey söylesek, patron onları haklı görür."

"İnşallah gider. Keza yine elle taciz etmeye yeltenirse bu sefer kendimi tutamayacağımdan korkuyorum. Onun pis ellerini kırasım geliyor. Abi geçen sefer zorla elimi tuttu, siz de gördünüz. Buna müsaade etmem mümkün değil. Dengesiz bu adam! Kendini bir şey sanıyor. O değil, yanındaki adamlara benim hakkımda sapır saçma şeyler söylüyor, bir de bunu gözlerimin içine bakarak yapıyor. Ben ona yüz vermedim ki palavralar sıkıyor."

Şefi bir adım yaklaştı. Dostça baktı. Sesi ne kadar sakin olsa da kızdığı gözlerinden belliydi. "Eğer öyle bir şey olursa, haberim olsun. Ben anlayacağı şekilde konuşurum onlarla. Sen yinede sakin ol, yakında yüz bulamayınca sıkılıp gider zaten. Ben depoya gideceğim bir şey olursa haber et."

"Tamam, Cevdet abi."

Sakin adımlarla servisini tamamlayıp terasa yöneldi. Sol taraftaki masaya yaklaştıkça o iğrenç adamın gözlerinin fütursuzca her yerinde dolaştığını hissedebiliyor, ister istemez yüzünü ekşitiyordu.

Bakışlarını sırf ona bakmamak için elindeki tepsiye odaklamıştı. Bir de her seferinde kör şeytanın iş tuttuğu kıyılara oturmaz mı pislik, bunu, onu rahatsız etmek için kesin özellikle yapıyordu! Masaya yaklaşıp fincanı adamın önüne, kolayı arkadaşının önüne koydu. Pipeti de bardağının yanına koyarken incecik bileğini kocaman eller kıskacına aldı yine. Peri gözlerini kısa bir an kapayıp içinde öfkeyle bir tur çevirdi. Uzun kirpiklerini aralayıp; sinirle parlayan derin yeşil bakışlarını önce bileğindeki ele sonra elin hadsiz sahibine yöneltti. Bahar gözleri koyulup şimşekler çakarken genç adamın arsız siyah gözleriyle buluşunca dişlerinin arasından öfkeyle tısladı.

"Bırakır mısınız kolumu?"

Adam başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Bırakırım ama bu gece benimle çıkmaya söz verirsen. Zaten okulda da yüzüme bakmıyorsun. Sadece sinemaya gideriz, söz yaramazlık yapmayacağım. Dün de gelmedin."

Adam rahatlayarak incecik bileğini kendine çekiştirip sandalyesine yayılmış yüzüne gevrekçe bakıyordu. Arkadaşları kıkırdayıp bir şeyler söyleyerek alay ettiler. Peri derince nefes alıp burnundan sıkkınca salıp dirayetinin son kırıntılarını tüketirken sakin olmaya çalıştı. Öfkesini kontrol altına alıp kendini irdeledi. "Beyefendi!" dedi dişlerinin arasından kesif bir sesle. "Bileğimi bırakır mısınız? Bu yaptığınız, terbiyesizlik." Hâlâ ne kadar zor olsa da nazik olmaya çalışıyordu, sonuçta burası iş yeriydi ve onun yüzünden kovulmayı hiç istemiyordu.

Oysa genç adam pişkince konuşmasına devam ediyordu.

"Yanıt vermeden bırakmam!" Başını yana yatırıp bakışlarını ateşler saçarak genç kızın kalçalarında, edepsizce gezdirdi. Sonra arsız bakışlarını hantalca tekrar yukarı çıkarıp küstahça gözlerine odakladı. Şimdi gözleri tuhafça parlıyordu sapık herifin!

"Söz vermeden olmaz!" Kaşlarını çattı."Amma naz yaptın be güzelim. Beni bu kadar uğraştıran ilk kızsın ve senin dik kafalılığın, her ne kadar hoşuma gidiyor olsa da bir bu kadar daha uğraşacağımı sanma. Hadi nazı bırak da evet de! Üstüne atlamam korkma, sadece film izleyeceğiz!" Peri sinirle bileğini onun elinden çekmeye çalıştıkça o canını yakasıya daha çok sıkıyordu. "Bırak kolumu yoksa..."

"Yoksa ne, polis mi çağıracaksın? Oraya girmemle çıkmam bir olur güzelim! Hani babamın bir telefonuna bakar böyle işler. Hadi ama naz etme, sıkılmaya başladım artık!"

Oysa o anda Peri, gönülsüzce gözlerini onun terbiyesiz koyuluklarına dikip kızgınca azarlayarak bakarken o arsızca elini genç kızın önce beline dokundurdu, ardından kalçasının hemen üzerine götürüp hafife çekiştirdi. Alçak herif bunu bilinçli olarak yapıyordu. Peri onun elini kalçasında hissedince vücuduna dehşet bir titreme salındı. Korkuyla birlikte gerilemeye çalıştı. Bedenini saran tüm siniri ve hırçınlığı birleşince kimseye aldırmadan öfkenin yük olduğu hiddetiyle bağırdı. "Bıraksana kolumu sapık herif! Seni polise şikâyet ederim anlamıyor musun? Mobbiglettiririm[1] seni!"

Oldukları yeri sarmaşık bitkileri çevrelediğinden pek göz önünde durmuyordu. Ürkekçe gözlerini terasın kapısına odakladı. Garson arkadaşları görünürde yoktu. Hâlbuki onları bilgilendirmişti gözlerini üzerinden ayırmasınlar diye. Genç adam çevik bir şekilde ayağa kalkıp karşısında sıkılmadan dikildi. Peri onun gideceğini sanırken o bileğinden cıvıkça sırıtarak çekiştirdi. Kızı kendi bedenine yaklaştırdı ve göğsünü bedenine yapıştırdı. Gözleri reddedilmenin öfkesiyle ateş saçıyor, ağzı küstahça köpükler saçarak bağırıyordu.

"Eee, yeter be! Fazla naz âşık usandırır! Biliyorum istiyorsun! Daha fazla konuşmada kabul et işte... Dışarı çık, konuşalım." Etrafa baktı. "Burasıda olur, benim için sorun değil. Geliyor musun, burada mı konuşalım?" Peri'nin kalbi göğüs kafesinde deli gibi çırpınırken arkadaşları onlara şaşkınca bakıyor, dalga geçerek kıkırdıyordu. Müdahale etmek şöyle dursun bir de lakayt bir tutumla çanak tutuyorlardı. O anda ne rezil olmak nede işten atılmak geldi aklına. Kolunu kurtarmak için çekiştirirken kendini geriye doğru çekip yüksek sesle bağırdı. Adam biraz kısa olsa dahi, kuvveti hayli yerindeydi.

Peri'yle aynı boyda ama biraz daha iri bir bedeni vardı. Yanındaki arkadaşları onların bu hâline güldükçe onlara bakıp arlanmazca sırıtıyordu. Bir de keyifle laf atarak sataşıyorlardı. Peri o zaman fark

---

1: Mobbing: Bir veya bir grup insanın, bir kimseye veya başka bir gruba sosyal kabadayılık yapması.

etti onların sarhoş olduğunu, burnuna gelen alkol kokusuyla midesi kasıldı ve kusma isteğiyle doldu. Onun iğrenç sıcaklığını kendi vücudunda hissettikçe hem korkuyor hem de içine muazzam bir öfkeyle cesaret doluyordu. Gözleri koyulup kızgınlıkla yanarken aynı anda korkuyla yaşlar dolmaya başlamıştı.

"Bırak kolumu! Bıraksana..."

"Benimle geleceksin fazla uzun sürmez korkma! Bırakmıyorum, debelenmeyi kes. Dışarıda konuşacağız."

Bu kepaze hallerle Peri'nin içini bir korku kapladı. Başını yana çevirip mutfak kapısında görünen şefine baktı. Görüş alanına kısacık giriyordu ama sesini duyuracağını umdu.

"Abi, yalvarırım bir şey yap!" diye biraz sertçe bağırdı.

Nereye götürmek istiyordu bu adam onu? Bakışlarını yardım ister gibi kafede gezdirdi. Garson arkadaşları da durumu anlamış olacak ki kızgınca yanına geliyordu. Sonunda! Kafedeki herkes masalarından kalkmış, biraz sotada kalan terasa yığılmaya başlamıştı. Şimdi millet pür dikkat onlara şaşkınca bakıyorlar fakat iki sevgilinin kavgası diye müdahale etmiyorlardı. Ona doğru gelen Cevdet Bey'i görmedi gözleri! Panik her yeri kuşattı. Korktu! Onu çekiştirmeye başlayınca adam, buradan götürecek ve kimse karşı koymayacak sandı. Her şey bir anda oldu! Eli masadaki bardağa ne zaman uzanmış, ne ara bardağı adamın kafasına geçirmişti, hatırlamıyordu! Büyük bardak kafasına tiz bir ses çıkararak tuzla buz olurken genç adamın gözleri aldığı darbeyle irileşti ve göz kapakları hantallaşmadan önce göz bebekleri sarsılarak bir tur döndü.

Tam da o anda, Peri kocaman olmuş ürkek göz bebekleriyle dehşete kapılarak adamın gözlerine taş keserek bakıyordu. Sonra bir anda kalbi gördüğü şeyle atmayı durdurdu. Kocaman dünyadaki tüm sesler kesildi. Kulağındaki rüzgâr sindi, tenini yalayan saçları söndü. Ufacık, aciz bir nokta gibi tek başına kaldı. Genç adamın kumral, kıvırcık saçlarının arasından kırmızı sıvı alnına doğru süzülürken bileğindeki elin baskısı azaldı ve sonrada geriye cansız bir et parçası gibi çekildi. Gözleri kayıp beyazları görünürken bön bön bakıyordu ahmak adam! Bedeni sarsıldı ve yere un çuvalı gibi devrildi. Genç kız şaşkınlık içinde vücudu titrerken ruhu dehşetin şiddetiyle sar-

sılarak yaptığına bakıyordu. Buz kesmiş titrek ellerini dudaklarına şaşkınca kapamış, irice açılmış arafı yaşayan gözleriyle ayaklarının dibine düşün adama bakıyordu. Ve o anda onun kolu ayağına değince ürkekçe bir adım geriledi. Sanki yeni doğmuş bir tay kadar kuvvetsiz,sudan çıkmış balık kadar nefessizdi bedeni. Her ne kadar panik olsa da elini ağzına nefesini kesesiye kapatsa da titreyen elleri ağzından çıkan inlemeleri engelleyemiyordu. Ve farkında olmadan dudaklarına elini biraz daha bastırıyordu. Kulaklarına sesler geliyordu. Sanki çoook uzaktan geliyormuş gibi, birbirine dolaşmış sesler... Birileri koşuşturmaya başladı. Etrafında her şey kıpırdıyor, sadece o donup kalıyordu. Sisli camların ardında, hareket eden ruhlar gibiydi karartılar.

"Polis çağırın!"

"Ambulans çağırın!"

"Birisi kızı uzaklaştırsın, şokta!"

Peri dünyayla tüm bağlarını koparmış gibi boş gözlerle yerde yatan adama bakıyor, bakıyor ama görmüyordu. Sanki nefes almayı unutmuş gibi ciğerleri paralanıyor, nabız atışlarını kulaklarında duyuyordu. Birisi yüzüne doğru elini savurunca canı yanarak başı aldığı darbeyle hafifçe sağa döndü.

"Kendine gel!"

Peri şoktaki donuk bakışlarını, karşısındaki adama çevirdi. Şimdi durgun gözlerinin içinde cam parçaları gibi, duru sular oynaşıyordu. Cevdet Bey, ona bakıyordu üzgünce. Dudakları hafifçe aralandı. Alt dudağı titriyordu korkuyla, kelimeler sanki yok olmaya başlamış gibi, fısıltıyla kekeleyerek döküldü dudaklarından.

"B-ben... Ben... Onu.." Acı acı gırtlağını yakasıya yutkundu ve fısıldadı. "Öldürdüm mü?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sen yağmur gibi yağmadın ki yâr yüreğe...
Ben toprak gibi kokayım...

"Anneme de söyledim. O arabanın miladı doldu diye ama bizi takan kim! Yolun ortasında öylece dımdızlak kaldık işte. Caddeden kimsede geçmiyor ki neyse sonunda bir taksi çağırdık da eve ulaştık. Bana kızıyor ama doğru söylediğimi o da gayet iyi biliyor. Ben olmasaydım ya da bir anda hasta olsaydı ne yapacaktı? Niye diğer arabayı almıyor anlamış değilim."

Durmaksızın şikâyet ederken fıldır fıldır güzel gözleriyle, tatlı dili, bir türlü durmak bilmiyordu. Çok kızgındı. Ama bu sitem değil, korkuydu! Ya yanında olmasaydı da tek başına hastayken olsaydı bu olay! Elindeki yemek bıçağıyla yaptığı amaçsız şekillerden vazgeçmiş olacak ki sonunda masaya bıraktı. Sinir sarmaya başlayan duru bakışlarını annesinden alıp karşısına özveriyle çevirdi. Güzel yüzünde beliren hâli çok tatlıydı. Birazcık şaşkın, biraz da kızgındı!

"Ya abi sen de söyle artık, şu takozu bıraksın. İnsan korkuyor ona binmeye. Bir de geçen okula onunla götürdü beni. Valla ne zaman binsem o araca, kendimi Türkan Şoray ya da Hülya Koçyiğit sanıyorum! Yeşilçam'dan fırlama gibi hissettiriyor!"

Eymen göz kırptı kardeşine. Ecem de hınzırca beleren iri kahvelerini süzdürerek masaya odakladı. Tabağından bir parça daha koparıp "Kartal Tibet'im yok ama yanımda, o da yarım bir mesele!" diyerek lokmasını ağzına attı. Eymen ona keskin gözleriyle kısacık bir bakış attı. Ama ziyadesiyle sert bir bakıştı bu! Uzun parmakları narin bardağına uzandı. Hiçbir ifade geçidi taşımayan sakin ve bir o kadarda yakışıklı yüzü, şimdi tamamen ona bakıyordu.

"Olmasın zaten!" Sesindeki uyarıcı tınılar aşikârdı. "Sana ne Kartal Tibet ne de Ediz Hun... Okul bitene kadar hepsi yasak! Poster bile yok. Önce okul! Ha, sonra da yasak, o da ayrı bir konu..."

Konuşmanın sonuna doğru yükselen uyarıcı katı tını, gerçek anlamda sert ve kati çıkmıştı. Ecem masadan başını kaldırmadan kıkırdadı. Bir bilseydi gerçekleri,küplere bineceği içten dahi değildi. Ah abi! Ben Kartal Tibet'in âlâsına sahip olma yolunda emin adımlarla ilerliyorum. Neyse ki bunu bilmiyordu. Sinsice sırttı.

"Eee anne... Ne yapıyoruz? Değiştiriyor musun arabayı?" diyerek konuyu saptırıp değiştirip eylemine geçiştirdi.

Nebahat Hanım kızına bakıp yaşına göre hâlâ çok fazla güzel olan yüzünü sarkıttı. Dudaklarını üzgünce büktü. Mahsustan.

"Saçmalama Ecem. O araba babanın bana aldığı ilk araba. İster milattan, ister Yeşilçam'dan kalsın. Ben arabamı değiştirmem. Hâlimden de memnunum. Sen beğenmiyorsan ya abinle ya da pekâlâ taksiyle gidersin okula. Böylece sorun çözülür."

Koyu güzeli bakışlarını kocasına sevgiyle çevirdi. Eskiyi yâd eder gibi duru gözlerinin içi ışıldıyordu. Eray Bey de anlamıştı onun bakışlarındaki anlamın fevkaladeliğini. Öyle ki neredeyse aynı ışıltılarla karşılık vermişti karısına. Onun arabayı değil içinde yaşadıkları balayı anılarını terk edemediğini biliyordu. Fakat karısı şu ana kadar hiç itiraf etmemişti bunu. Bu sırrı yıllardır kendine saklamıştı doğrusu. Kızına aldırmadan önündeki yemeğe odaklandı. Ancak yüzünde içten bir aydınlanma oluşurken.

"Annen hangi arabayı isterse onu kullanır kızım. Sen de karışma rahat bırak kadını." Ecem kafasını babasına çevirdi tekrar. Sevinçli çıkan sesiyle hemencecik atıldı. "O zaman bu bana araba almayı düşünüyorsun demek mi oluyor baba?"

"Elbette ki hayır!" diye sertçe kestirip attı yaşlı adam. "Sen bu hakkını geçen sene iki tane parçalayarak kaybettin, unuttun mu?" dedi ciddi anlamda sertçe, genç kız yüzünü buruşturdu. Eray Bey saçlarının beyazlamasına rağmen hâlâ simsiyah duran tek kaşını havalandırarak kaldırdı. "Akıllan artık çitlembik. Büyü!" diye sataştı kızına.

"Esme ablam olsaydı alırdınız ama!" diye hayıflandı Ecem.

"Allah saklasın!" dedi birden annesi. Gözlerinin dehşeti ciddi anlamda büyüdü. "Sanki o senden farklı bir ayaklı felaket. Zaten Allah'tan Rüzgâr bu konuda benimle hemfikir, almıyor. Yoksa bir de onu düşünmek zorunda kalacaktım." Konuşmanın sonuna doğru, aklına yağan görüntülerle neredeyse korkuyla inlemişti.

Ecem gözlerini belli bir muzırlıkla süzdürerek dudaklarını hafifçe büzdü. Sesine melankolik bir hava katmak istedi ama başaramadı. "Anladım tamam. İki de bir, kafama kakmanıza gerek yok! Ayrıca sizden araba istemedim ben öyle değil mi? Sadece sordum. Ama sen annemi dinlemeyip en iyisinden bir tane alırsan da hiç şikâyet etmem hani baba! Kendimi düşünüyorsam yamulayım, şaşı beş göreyim!" Haylazca parlayan gözlerini kısarak "Ben annemi düşünüyorum! Böylece bu seferde kocamın son aldığı araba der, içinden inmez de biz de biraz rahat ederiz." dedi. Gözlerinin içi gülerken alaycı ses tonuyla biraz daha devam etti.

Eray Bey önce kızına bakıp göz kırpsa da parlayan gözleri karısına dönüp aşkla baktı. "Hanım, yeni araba alalım, sonrada miladı dolmuş bir balayı yapalım he ne dersin? Bak bunu kızın söylüyor." dediğinde arzulu gözleri tuhafça titreşmişti. Yaşlı kadın çocuklarından utanıp bocaladı. Kocasına uyarıcı kızgın bir bakış atarken dudaklarının kıyıları tatlıca kıvrılmaya başlamıştı istemeden. Hiç istemese de bu fikrin içinde titreşim bırakmasına ve gülümsemesini engellemekte yine geç kalmıştı. Zira Eymen belli belirsiz sırıtıyor, Ecem oturduğu yerde kıkırdıyordu. Ah yine rezil olmuştu çocuklarına...

Eymen ağzındaki lokmasını yuttuktan sonra uzanıp peçeteyi aldı. Dudaklarını nazikçe sildikten sonra sandalyesinde geriye yaslanarak sırtını dayadı.

"Senin aklında yinene muzırlıklar dönüyor ufaklık? Bak benden habersiz bir haltlar karıştırırsan ve ben bunu öğrenirsem, oyarım haberin olsun. Araba falan yok. Henüz yollara dökülecek kadar iyi değilsin. Bu senin iyiliğin için!" diye katı olmayan ama ciddi bakışları taşıyan gözleriyle kızgınca baktı.

"Bana biraz zaman ayırıp çalıştırsaydın, olacaktım. Ama yok.

Ne kendin çalıştırdın ne de bir başkasının yapmasına müsaade ettin değil mi?" Ecem yapmacık bir sinirle masadan kalktı. "İstemem zaten senin arabanı. Ben çalışınca kendim alacağım nasılsa, biraz daha sabrederim herhâlde!" Gözlerini devirerek kıyısından baktı.

Eymen'in kaşları hafifçe havalandı. "Neyle alacaksın çok merak ettim? Senin matematiğin iyiydi bildiğim kadarıyla tatlım! Hesapları karıştırdın galiba! Bir araba kaça patlıyor biliyorsun değil mi? Ha! Hacı Murat alırsan belki harçlıkların yeter o ayrı ya da Doğan görünümlü Şahin'e ne dersin?"

Şimdide onun güzel kahveleri eğlenceyle parlıyordu. Ecem'le uğraşmayı seviyordu genç adam. Kardeşi kızınca şekerleşiyordu ona göre fakat genç kıza göre hiç de hoş bir davranış olmuyordu bu acı hâli. Bu adam ne zaman fark edecekti büyüdüğünü!

"Alınca görüşürüz Şahin mi, Doğan mı? Yoksa Lamborghini mi?"

Eymen'in parlayan gözleri koyuldu, ona sert bir bakış attı. Onun bunu ciddiye aldığını sandı. Dik bakışları gözleriyle karşılaşınca o kahvelerin sinsice yandığını gördü. Bu kız hiç değişmeyecekti! Akıllanmayacak, hep havai kalacaktı. Aklı büyüyor ama ruhu hâlâ çocuk kalıyordu. Bariton sesine, uyarıcı bir üslup takındı.

"Aklından böyle şeyler geçirmen, senin için hiç iyi değil ufaklık. Arabamdan uzak dur!"

Elindeki çatalı masanın üzerinde çeviriyordu. Eray Bey kızına göz kırptı. Nebahat Hanım da bunu yakalayınca kocasına ödün vermez tabirde başını salladı. Ecem dudaklarını hınzırca kıvırdı. "Zaten öyle yapmasaydım, o benim olurdu değil mi?"

"Arabama yaklaşırsan külahları değişiriz."

Ecem söylenerek oturma bölümüne ilerledi. Televizyonun karşısına geçip kumandayı eline aldı. Eymen ona baktı kısa bir an sonra annesine döndü bir şeyler sordu. Ecem kanallardan birinde eski bir bilim kurgu filmi buldu fakat hiç de dikkatini çekmiyordu. Kısıkça sesiyle sadece zaman geçsin diye bakıyordu. Dalgınca baktığı televizyondan, çalan telefonun sesiyle irkilerek kendine geldi. Sehpaya uzanıp kimin telefonu olduğuna bakmadan açtı.

"Alo!"

Karşı taraftan ses gelmedi. Kısacık bir müddet sonra otoriter sesli bir adam, "Eymen Bey'in telefonu mu?" diye kabaca sorunca Ecem elindeki telefonu kulağından indirip baktı. Ah, lanet olsun! Kendi telefonu değildi. Melodileri aynı olunca, karıştırmıştı. Hay Allah, ne yapmıştı! Omuzlarını sarstı, olmuştu artık olan! Tekrar kulağına götürüp "Evet kim aramıştı?" diye nazikçe sordu.

Karşıdaki adam despot bir sesle "Ben Dört Levent Karakolu'ndan Baş Komiser Doğan, Eymen Bey orada mı bayan? Eğer müsaitse telefona alabilir miyim?" diye sordu.

Ecem'in zeki ve kaygılı gözleri kısıldı. Merak etti, abisinin karakolluk ne işi olabilirdi ki! Kalbine inceden melun bir sızı düştü. Ne kadar çekişseler de Eymen onun her şeyiydi. Şimdi ne diye arıyorlardı ki? Çabucak düşündüğünde hızla cevap vermesi gecikmedi.

"Kendisi şu anda müsait değil. Sorun ne ise ben öğrenebilir miyim? Kardeşi oluyorum ben, Ecem... Ecem Sancaktar!"

Karşı taraftan derince bir iç çekiş duyuldu. "Eymen Bey'in eşi Gül Peri Hanım! Bir kavgaya karıştığı için gözaltına alındı. Şuanda karakolumuzda misafirimiz olarak bulunmakta, kendilerine iletirseniz... Ortadaki sorun, bir hayli büyük!"

Ecem telefonu kulağından indirdi. Yüzü tuhafça süzülüp rengi attı. Yanlış anlamıştı! Doğru Eymen'i aradıklarından emin değildi. Abisinin eşi mi demişti? Yok, artık! Bir anda yerinden kalktı. Hızlı adımlarla masaya yaklaşıp hâlâ yemeğini yemekte olan annesiyle konuşan abisinin karşısına dikildi. Yüzünde şaşkınlığını perdeleyen gülümser bir ifade vardı fakat haylaz gözleri hâlâ ketum bir ifadeyle, sıkıntıyla bakıyordu. Komikti zira abisi evli değildi! Eymen kafasını kaldırıp kardeşine baktığında, onu gülen bir ifadeyle buldu. Ecem fikir değiştirmiş olacak ki birden gözleri kısılmış haylaz pırıltılarla bakmaya başlamıştı. Alay eder gibiydi bakışları, nitekim de öyleydi, ediyordu zaten!

Başını salladı Eymen, "Ne oldu?" diye usulca sordu. Bakışları sakindi.

Ecem eliyle kapattığı telefonu abisine uzattı. Sesin karşı tarafa

gitmesini engelliyordu böylece. Kıkırdamanın verdiği etkiyle tuhafça titreşen sesine hâkim olamadı. "Karın karakoldaymış!" dedi pat diye. Ortaya tahriki yüksek bomba atsa bu kadar tahribat veremezdi.

Amacı dalga geçmekti. Bu bir yanlış anlama olmalıydı!

Ama genç adamın duyduğu şeyle, sert yüzü donuklaşıp ifadesi kozmopolit bir biçimde değişti. Oysa genç kız hemen algılayamadı bunu. Ama Nebahat Hanım'ın kurnaz gözlerinden kaçmamıştı tıpkı eşi gibi ve derhal fark ettiler. Oğullarındaki değişken hâle tepki vermişlerdi. Çünkü etkisi olağanüstüydü. Haberi duyduğundan beri hiç kımıldamadan olduğu yerde donakaldı ve tek kelime edemedi. Duyduğunu kavrayıncaya kadar, birkaç saniye geçmişti. Nebahat Hanım sonunda kendine gelmeye başladı, iskemlesinde kımıldayamayarak bocalıyordu.

Oysa hâlâ olanlardan bihaber olan Ecem muzırlığı üzerine kuşanmış, konuşmasına devam etti alayla.

"Evli olduğunu bilmiyordum abi, ne ara becerdin bunu?"

Tatlı bir sataşmayla kıkırdıyordu zira hâlâ yanlış anlaşılma ihtimalinden o kadar emindi ki. Annesine baktı. Nebahat Hanım şaşkınca duralayınca ona bilgilendirmek için "Yanlış Eymen'i aradılar herhalde anne. Saçmalığa bak, abim evli olacak ve biz bilmeyeceğiz!" dedi.

Eray Bey de sandalyesinde geriye yaslanmış, oğlunun tepkilerine dikkatle bakıyordu şimdi! Tüm gözler ona çevrilmişti fakat onda tuhaf bir hal vardı. Duralıyordu. Sert yüzü ifadesizleşmiş, gözleri eskisi gibi keskinleşmişti. Kuzguni kaşları hafifçe çatılıp değişken bir hâl alırken Ecem'in uzattığı telefonu kızgınca çekerek alıp kulağına götürdü. Aniden yerinden kalktığı için, sandalyesi hafifçe gıcırdayarak geriye doğru kaykıldı. Ecem'in ifadesi değişti abisinin fevri hareketiyle. Ona gözleri şaşkınlığın vermiş olduğu etkiyle değil, artık göz bebekleri irileşerek bakan ailesi gibi bakıyordu, şok idamesinde!

"Efendim!" dedi genç adam kızgın bir üslupla.

"Merhaba. Eymen Bey'le mi görüşüyorum?" diye sordu otoriter yorgun ses.

Eymen elini şakağında dolaştırdı sıkıntıyla.

"Evet. Ben Eymen Sancaktar, siz kimsiniz?"

"Ben Dört Levent Karakolu'ndan Baş Komiser Doğan! Gül Peri Sancaktar, sizin eşiniz mi?"

Eymen ona bakan annesinden ısrarla gözlerini kaçırdı fakat bu seferde babasıyla çakıştı gözleri. Bunu saklamanın anlamı yoktu artık. Sonuç itibariyle her şey ortaya çıkacaktı. Derince iç geçirdi. Sıkıntılı bir sesle "Evet, benim eşim!" dedi ve yaşlı kadın elini göğsüne koyarak yerinden fırladı. Eray Bey de onunla birlikte yerinden fırlamıştı. Herkes suspus, şok vaziyette ona odaklanmıştı. Vereceği cevabı afallamış bir hâlde, ciddiyetle bakarak bekliyorlardı.

Eymen başını geriye attı. Boyundaki deri gerilmişti öfkeyle.

"Eşiniz bir yaralanma olayına karışmış! Buraya gelirseniz, teferruatlı bir açıklama alırsınız. Şu anda burada, misafirimiz ve yaraladığı adam şikâyetçi oluyor! Tabii eşinizde!"

Adam kısa bir an ifadesizce babasına baktı. Gözleri, yaşlı adamın ifadesiz yüzünde gezindi. Eray Bey gözlerini kısmış, konuyu kavramaya çalışıyordu. Kuşkulu gözlerini kısarak onu inceledi annesi. Heybetli vücuduyla karşılarında hükmederek duruyordu. Gergin boynu kasıldıkça ifadesiz yüzünde abes kalıyordu.

"Tamam... Ben... Hemen geliyorum!"

Telefonu kaparken ağzının içinde okkalı bir küfür savurup telefonu ceketinin iç cebine koydu. "Açıklamayı gelince yapacağım, şimdi olmaz!"dedi hemencecik kestirip atarak. Birkaç adımda masadan uzaklaşıp kapıya yönelmişti ki babasının otoriter sesiyle olduğu yerde kalakaldı.

"Eymen... Sen evlendin mi?"

Daha çok soru sormuyor da suçluyor gibi söylemişti bunu! Genç adam ne diyeceğini düşünmeye fırsat bulamadığı bir zamanda, arkasını dönüp elini sıkkınca burnunda gezdirdi. Bocaladığı her hâlinden belliydi. Mantıklı kelimeler seçmeye çalışıyor, konuyu irdeleyerek düşünüyor fakat açıklayıcı bir kelam bulamıyordu. Düz bakışları babasınınkiyle birleşince, Eray Bey de sormaya hazırlanarak yanına yaklaştı.

"Baba şimdi değil, sonra konuşuruz."

Geçiştirmeye çalıştığı konu değildi. Babasının ona vereceği tepkiydi. Onun gözlerinde tekrar hayal kırıklığı görmek istemiyordu.

İşte bu onu mahvederdi. Nebahat Hanım da birkaç adımda yanlarına yaklaşıp kaşları çatılarak sert bir biçimde itiraz etti. Annesinin taşkınlığını görmezden geldiğinde yaşlı kadın fırsat vermeden, "Şimdi konuşacağız, hatta ben de seninle geleceğim." diye diretmeyi de ihmal etmedi. Sesindeki tını bakışlarındaki keskinlik ödün vermiyordu. Eray Bey de karısının yanında ona destek vererek duruyor, oğluna hesap sorarcasına bakıyordu.

"Anne, böyle olmaz. Sonra konuşuruz. Bu öyle ayaküstü konuşulacak bir şey değil. Sakin bir kafayla olmaz mı?"

"Hayır, efendim. Yolda konuşuruz ve ben de geliyorum. Bir de şu konuyu babanla ben duyayım. Sen neler karıştırıyorsun!"

Babasının zaten geleceğini biliyordu fakat annesini ikna edemeyeceğini de anlayınca "Hadi çabuk olun o zaman!" dediğinde bakışları hareketlenen kardeşine kaydı. Ecem yanlarına gelmiş, dikkatli gözleri merakla onlara bakıyordu. Kalın sessiyle, birazda yüksek ayarda konuşarak "Sen olduğun yerde kalıyorsun küçük hanım!" diye buyurduğunda, onun cılız itirazlarının önünü kapayarak arkasını dönüp salondan çıktı. Ardından kapıya sinirle bakan kardeşini umursamadı. Nebahat Hanım da kızına uyarıcı bakışlar atarak oğlunun peşinden gidince Ecem ısrarından vazgeçti.

Az sonra Eymen sıkkınca arabanın içinde annesinin gelmesini bekliyordu. Yanında sessizce oturan babası ise konuşması için ona süre tanıyordu. Eli öfkeyle kavradığı direksiyonun üzerinde tıkırdıyor, gözü yan camda annesini bekliyordu. Son birkaç gündür Peri'yi tamamen unutmuştu. Ya da öyle düşünmek işine geliyordu! Başlarda her gün aklına geliyordu. Nitekim son zamanlarda aklından tamamen çıkıp gitmiş olmasa da kısmen unuttuğu anlar fazlaca oluyordu. Üstelik ondan bir isteği ya da talebi de olmamıştı. Avuç içini direksiyona sertçe vurdu. O sırada annesi kapıdan çıkıp arabadaki yerini aldı. Araba evin bahçesinden hızla çıkıp ana yola sapınca annesi bakışlarını oğlunun yüzüne katıca çevirdi. Gözleri dikiz aynasında birleşti.

"Anlat!"

Sesi hem otoriter hem de soğuktu. Eymen önüne baktı. Biliyordu; annesinin bu şimşekler çakan bakışlarını, patlamaya hazır nisan yağmurları gibi güç topluyordu.

"Neyi anlatıyım anne?"

Eray Bey sessizliğini korudu. Şimdi onunla sert bir tartışmaya girmek istemiyordu. Kocaman adam ve mantıklı birisiydi Eymen. Oğlu kararlarının neye mal olduğunu bilecek kadar olgunluğa sahipti. Ona soru sormak gibi bir lüksü yoktu ama bir baba olarak endişesini ve sorununu tartışabilirdi. Hem Nebahat onun hakkından nasılsa gelecek tüm sorulara cevap alacaktı. Yine de düşünceli hâli vardı herkesin. Aslında güvenin sarsılıp eskilerin muhasebesi oluşmaya başlamıştı aracın içinde.

"Nasıl evlendiğini? Yani evlendin değil mi? Ve bunu bizden nasıl sakladığını? Ben, sen evlen diye gözünün içine hevesle bakarken senelerdir, sen gizlice evleniyorsun. Bu kadarcık mutluluğu bile benden esirgiyorsun, öyle mi oğlum?" Yaşlı kadının sesi ağlamaklıydı. Kırılmıştı! Aynı anda gözleri cam gibi parlıyor, içindeki gücenmişliği gözlerinde yağmur topluyordu.

"Anne böyle bir şey yapacağımı nasıl düşünürsün? Yok, öyle bir şey! Biz isteyerek evlenmedik. Ve evet lanet olsun ki evlendim!" dediğinde, gözleri onun söylediklerıyle kısıldı.

Eray Bey'in sükûnetini bozduğu an, tamda bu andı! Kızgın bakışlarını oğluna yöneltip "Ne demek zorla? Sen ağzından çıkanı duyuyor musun oğlum? Bu ne anlama geliyor?" diye hesap sordu.

"Duyuyorum baba. Doğru olanı söylüyorum."

Yaşlı kadın duyduklarıyla gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl isteyerek değil oğlum. Hadi anlat biz de öğrenelim. Kocaman adamsın, nasıl istemeden *zorla* evlenebilirsin?"

Soluk yüzünde kocaman çıkıntılar sağlayan elmacık kemikleri kasıldı. Düşündüğü vahim gerçekle elini dudaklarına kapadı. Aklına gelenle kalbi paralanırken bozuk sesiyle hayıflanarak atıldı.

"Aman Yarabbi! Yoksa... Yoksa kız hamile mi? Sebep bu mu? Ondan mı hemen evlendin?"

Sesindeki şüphe su götürmez gerçekken suçlayıcı üslubu yüreğine oturdu adamın. Bu konuda yüreği yanıktı bilmez miydi annesi? Eymen bozguna uğramış bakışlarını dikiz aynasına sertçe çevirdi. Kırgın bakıyordu koyu gözleri. Gücenmişti söylediği şeye annesinin. Fırtınalı havada patlamaya hazır bulutlar gibi kopkoyu, şimşek çakarken bile berrak ama düşünceden yoksun, kaygılı ama umursa-

maz gibi görünerek bakıyordu. Yaşlı kadın onun düşüncelerini uzun zamandır zaten okuyamıyordu. O malum olaydan beri! Lâkin yinede irdelemeye çalıştı hâlini. Oğlunun çenesi kısacık bir an seğirdi. Dişlerini öylesine bir sıktı ki sesi arasından tıslar gibi koyu çıktı.

"Bebek falan yok!"

Yaşlı kadın kaşlarını kaldırdı. "Nasıl oldu peki? Neden evlendin o vakit?"

Eray Bey yerinde biraz doğrulup huzursuzca kıpırdanmaların arasından sırtını koltuğa iyice yasladı. O daha çok, dikkatini oğluna değil, yola vermişti. "Bilmece gibi konuşup kafamızı karıştırma. Zaten zihnimiz karman çorman oldu."

Yaşlı adam derin bir iç geçirdi. Eymen dişlerini sıktı. Hep böyle mi olacaktı? Kaçınılmaz bir şey olduğunda şüpheli bakışların hedefi olarak mı kalacaktı her daim? Önceki yaptığı hatalar hüsnükabul göstermekle öylece hor görülerek karşısında mı duracaktı? Babasının sıkıntılı bir biçimde aldığı nefesleri duyumsadığında, dişleri gıcırdadı. Bu hırçın hâli, birkaç aylık nekahet döneminin bittiğini gösteriyordu. Düşüncelerini toparlayıp konuya en uygun yerden başladı.

"Eren'in düğününe gittiğim zaman..."

Eymen olanları en makul bir biçimde anlatırken, yaşlı kadın ona tuhafça bakıyor, Eray Bey inanmaz gözlerle oğlunu ciddi bir biçimde süzüyordu. Anlattıkları deli saçması gibi geliyordu kulağa. Sanki zırvalar gibi bir izlenim uyandırıyordu. Film anlatır gibiydi. Fakat konu şu ki Eymen'in yalan söylemeyeceğini, nasıl kişilik sahibi bir insan olduğunu da çok net bir biçimde biliyorlardı. Ama şu da bir gerçekti, konu tutarsız bir soru işaretiyle önlerinde beliriyordu. Saklamıştı ama yalan söylememişti. Zaten buna ihtiyacı yoktu. *Kocaman adam niye böyle şeyler söylesin* diye geçirdi içinden.

"Oğlum, kız birinin yanında yattığını nasıl anlamaz? Salak mı bu kız? Bunda bir iş olmasın, iyice araştırdın mı?"

Eymen direksiyonunu sağa kırdı. Bakışlarını yanda ilerleyen araçlara çevirdi dalgınca tekrar dikkatle yola baktı. "Yok... Aslına bakarsanız bayağı zeki bir kız! O da beni kuzeni sanmış! Orada onunla birlikte kalıyorlarmış. Aynı yatakta yattıkları için, onu uyandırmamak için ışığı açmadan yanıma yatmış! Yani o beni kuzeni sandı, ben

de ondan habersiz sabahladım." Sanki o elim olayı tekrar yaşarmış gibi zihninden uzaklaştırmak isteyerek kafasını salladı. "Gerçeği anlatamadık kimseye... Ki zaten dinlemediler bile!"

Eray Bey gözlerini kısarak yan camdan dışarı baktı. Düşünceliydi kafası şimdi. Ortam bir hayli gergindi. "Bize neden söylemedin oğlum? Belki bir çıkar yolu bulurduk."

"Bulamazdınız baba! Nasıl bağnaz insanlar anlatamam. Laftan, sözden anladıkları yok. Tutturdular bir namus diye! Hayır, ortada kirlenen bir şey yok, bunu anlatamadım. Doktora gitmeyi bile teklif ettim ama bunu hakaret olarak kabul ettiler."

Yaşlı adam kuşkulu gözlerini imayla devirince Eymen'in metanetinin koptuğu nokta tam da bu oldu! Gözleri karardı, dişleri sıklaştı ve çenesi gerildi. Onun dilinin ucuna varıp soramadığı suali, gözleri gerçekleri netçe haykırıyordu. Kısacık bir an iradesini denetleyemeyip sinirlenerek dişlerinin arasından mırıldandı.

"Ben onu zor durumda bırakacak... Hiçbir şey yapmadım! Lanet olsun, neden konu hep dönüp dolaşıp oraya dayanıyor? Bir kere yaptım, bedelini çok ağır ödedim. İkinci kez yapacağımı nasıl düşünürsünüz?" Sıkıntının etkisiyle donakalmış, haz dolu bir şaşkınlığın ortasında kalmıştı.

Yaşlı adam bir şey söylemedi. Deminki haksız davranışını bağışlatmak istercesine sükût etti. Önüne dönüp derince nefes alıp bakışlarını dikiz aynasına çevirdi. Nebahat Hanım'la göz göze gelince manidar gözler üzgünce bakıştı. Yaşlı kadın gözlerini camdan dışarıya çekip düşündü. Yüzü asılmıştı. Bu doğru olamazdı. Oğlu evlenmişti! Zorla da olsa evlenmişti ve bunu onlara söyleme gereği bile duymamıştı. Belki duysaydılar bir çıkar yolunu bulurlardı. O kız ne yapıyordu? Bunca zaman nasıl saklamayı başarmışlardı? Aklındaki soruları diline vuramıyordu. Çekiniyordu Eymen'den. Kızmasında değildi bu hâli, az önce yaptığı gibi kırılmasındandı.

"Sen nasıl inandın o kıza be çocuğum? Pekâlâ, belki tuzak kuruldu! Belki sadece o değil, hepsi birden sana tuzak kurdu. Oğlum neler duyuyoruz, neler görüyoruz."

"Anne kız nişanlıymış! Hem ona ne yaptıklarını görseydin..." derken onun, o geceki çelimsiz hâli aklına geldi, elleri kasıldı. "İnan

bundan şüphe dahi etmezdin!" Yanlarından, yüksek sesle müzik dinleyen bir araç geçti. İçerideki gerginliği biraz olsun dikkatleri dağıtarak azalttı.

"Peki... Nasıl bir kız bu?"

Nebahat Hanım tedirgin bakıyor ama müthiş bir şekilde merak da ediyordu. Nasıl bir kızdı ki zorla evlendirilebiliyordu? Hem de nişanlıyken! Hadi evlendi! Peki, kocasından ayrılmayı nasıl hemen kabul edebiliyordu?

"Aslında bilmiyorum! Tek hatırladığım yeşil gözleri, bir de siyah saçları olduğu! Uysal, sakince bir tabiatı olduğuydu gözlemlediğim kadarıyla. Bir gece yanında kaldım ve bitti." Gözler ona dönmeden önce açıklayarak "Konuşmak için!" diye konuyu kapattığını belirtti.

Birkaç ay geçtikten sonra bile Eymen, bu kız hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Olayın tüm hatları göz önüne sere serpe serilse dahi, bazı görüntüler silikleşiyordu.

"Oğlum İstanbul'a kadar onunla birlikte geldin ve yüzünü görmedin mi? Saçmalama!"

"Yüzünü görmedim demedim anne. Sorun görülecek yüzü olmamasıydı!" Eymen cevaben huysuzca "Çok fazla darp etmişlerdi. diyerek karşılık verdi. "Amcası yani yanında kaldığı kişi öyle fena dövmüştü ki yüzü görünmüyordu. Hatta hatırladığım kadarıyla gözlerinin içine kan oturmuş, kıpkırmızıydı. Her neyse İstanbul'a gelince onunla anlaştık. Akıllı bir kız. O da benim gibi düşündü. Konuşmanın akabinde, onu benim Levent'teki eve yerleştirdim. Boşanana kadar orada kalacaktı."

Yaşlı kadın oğlunun yaptıklarını hayretle dinliyor, sanki bir senaryodan sahne anlatır gibi afallayarak duralıyordu. Yüzü donuktu sanki tokat yemiş de kendine gelmeye çalışır gibi bihuş bakıyordu. Nasıl fark etmemişti?"Bu kızın kimsesi yok mu oğlum sahip çıkacak! Annesi, babası, teyzesi? Bir tek onlar mı var sahip çıkan?"

"Yok. Yetimmiş. Amcasının yanında kalıyormuş. Anladığım kadarıyla sözlüsü de kuzeni oluyor. Aslında bu evliliği hemen iptal ettirecektim. Korktuğu için buna karşı çıktı. Onlardan, kendisini istemeyen bir adamla evli kalacak kadar çok korkuyor. En azından birkaç ay onlar alışana kadar evli olduğumuzu bilsinler dedi. Gerçekten

kötü insanlar! İşin gerçeği ona zarar vermelerinden ben de çekindim. Bu sebepten, o canavarların eline veremedim. Kesin namus deyip öldürürlerdi."

"Adı Peri mi?"

Bu ses, annesinin genç kıza nasıl davranacağının acıklı bir habercisiydi. Coşkuyla sorulan soruyla kızdığını belirten Eymen, annesine çatılı kaşlarıyla kızgınca bakarak çıkıştı.

"Ah annem, ben ne anlatıyorum sen ne diyorsun!"

"Oğlum sana muhtaç birisini öyle ortalarda bırakarak hiç iyi etmemişsin. Bilirim senin yufka yüreğini de gaddar yanını da... Yazık kıza! Kimi kimsesi de yokmuş. Bir de marifet gibi anlatıyorsun. Yavrum ne yaptı bu kız bu zamana kadar kim bilir tek başına! İz bilmez, yol bilmez. Bir de bak şu ana kadar sesi çıkmadı, sana yaranmadı diyorsun."

"Turgut'u bu iş için görevlendirdim. Gözüm üzerindeydi her daim. Üstelik maddi açıdan destek çıktım. Turgut da mütemadiyen gidip hâlini hatırını sordu. İyi olduğunu, yeni hayatına alıştığını söyledi. Daha ne yapayım anne? Beni ilgilendirmez onun ne yaptığı. Yeter ki adıma leke getirmesin. Hem akıllı kız, kendini idare edebiliyor."

Arabayı karakolun otoparkına getirdiğinde gördüğü manzara karşısında, okkalı bir küfrü savurdu. Babası ona ters bir biçimde bakınca gözlerini kaçırdı. Emniyet kemerini çözerken "Bu lanet olasılarda nereden öğrendiler?" diyerek sinirlice sitem ediyordu.

Eray Bey kızgınca başını salladı. "Şimdi herkes duydu işte. Artık istesen de saklayamazsın." Kederle iç geçirdi.

Eymen annesine bakıp arabadan çıkmadan önce "İsterseniz burada bekleyin anne. Ben onu alıp gelirim. Turgut Bizim avukat Mehmet'i yollamıştır çoktan. Bir de bu hengâmede bunlarla uğraşmayalım."

Aslında çok sinirliydi. Şimdi bunlar bire bin katıp yazarlardı. Bu şirkete de yansıyacaktı. Kızın ailesi de öğrenecekti! Ailesinin de sinirlerinin gerilmesini, yok yere tedirgin olmasını istemiyordu. Fakat bir şey biliyorsa, annesi bu işin peşini bırakacak gibi gözükmüyordu.

Bakışlarını gazetecilere çevirdi. *Umarım İzmir ayağını öğrenmemişlerdir,* diye geçirdi içinden. Bu işleri tamamen çıkmaza sokardı.

"Yok, oğlum geleceğim. Seni yalnız bırakmam, olmaz."

Yaşlı kadın kapıya uzanıp açtı. Eray Bey de çıkınca Eymen hızla annesine yaklaşıp kanatları altına aldı. Flaşlar patlamaya başlarken ifadesiz yüzü sadece adımlarına odaklanmıştı. Karakolun giriş kapısına yöneldi. Babasının arkadan geldiğini fark ediyordu. Gazeteciler onları görünce etraflarını iyice sarmaya başlamış, çemberi daraltmıştı. Bir sürü soru sormuş, hep bir ağızdan konuşlardı. O sırada bir diğer önüne çıkıp "Karınızı neden bizden sakladınız?" deyince, genç adam ona öyle sert baktı ki gazeteci sustu.

Eymen annesini sırtından hafifçe destekledi. Kalabalığı yararak içeri girdi. Arkalarında uğultuları etrafı saran sesler, geceyi yaran flaşlar patlıyordu. Girişteki memurun yanına yaklaşınca sinirden kasılmış sesiyle sordu.

"Gül Peri Sancaktar, hangi bölümde acaba?"

Polis eliyle köşedeki kapıyı gösterip yönlendirme olmaksızın ilerlemesini bekledi. Babasına baktı. Eymen kafasını teşekkür mahiyetinde sallayıp polise o kapıya yürümeye başladı. Annesi ve babası arkasından geliyordu. Kapının yanına gelince hafifçe tıklattı. İçeriden yılgın bir "Gel!" sesi yükselince kapının kolunu kavrayıp açtı. Eymen önde ailesi arkada içeri girdi. Yüksek vücudunu biraz bile eğmeden, müstehzi bir resmiyetle baş jestiyle komiseri selamladı. Gözleri ilk koltukta kafası sarılı şekilde oturan suratsız adama takıldı. Sonra komiserin karşında, arkası dönük, elini kolunu hararetle sallayarak heyecanla olanları anlatan titrek sesli karısına baktı. Avukat Mehmet yanına gelip saygıyla seslenerek "Eşinizde ifade veriyordu efendim." diye bilgilendirdi. Eymen baş komisere yaklaşıp masasının üzerinden elini uzattı.

"Merhaba. Ben Eymen Sancaktar! Gül Peri Hanım'ın eşiyim!"

Peri unutmaya yüz tutmuş tok sesi duyunca ürkerek rengi uçtu. Zaten o içeri girdiği an, garip bir duyguyla sarıp sarmalanan bedeniyle kocasının varlığını hissetmişti. Ensesinde bir ürperme oluşmuş ve derhal susmuştu. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu ama onun geldiğini hissedivermişti. Şimdide yanında onun kuvvetli bedeninin

tedirgin edici varlığını teninde duyumsuyor, içinde tuhaf bir karmaşa baş gösteriyordu. Korkuyor muydu?

"Karım ne yaptı, öğrenebilir miyim?"

Karım! Kız adamın dişlerinin arasında kasılmış, tükürür gibi savrulan tok sesiyle irkilince kafasını aniden yan tarafına çevirdi. Karanlığı ışıltısıyla yırtan ipek bir pelerin gibi, gece kadifesi saçları başının üzerinde hareler oluşturarak döndü. Canlı aydınlatmanın altında bulunan zümrüt taşı gibi billur gözlerinin rengi nur nur açılmış, içindeki korkusu cam bilyeler gibi parlıyordu. Kocasının öfkeyle kararmış kahvelerine, ürkekçe baktı. Şimdi kocaman gözleri, Eymen'in şok geçirmiş sert bakışlarına maruz kalarak eziliyordu. Evet, Eymen Sancaktar'ın şoku, kızınkinden kat kat daha fazlaydı! Nefesi, kararsız dudaklarının arasından sert bir yel gibi sıyrılmadan önce, gırtlağına takılıp genzinde yumru misali kaldı.

İşte o anda kapkara saçları, tazecik beyaz tenine düşerek şekillenmişti. Gözlerine baktığında zümrüdün en parlak hâlini taşıyan zerreler, ürkek pırıltılarla bezenmiş hareler onu içine çekerek büyülüyor, oval yüzünde durgunlaşan kırmızı dudakları açılması için onu hipnotize ederek tedirgin ediyordu. Yüz hatları muhteşem biçimde düzgün ve ifadesi çeşitliydi. O vakit ne düşündüğünü çözemiyordu adam. Şok mu geçiriyor yoksa keskin bir büyünün tesiri altına mı süzülüyordu? Fakat Eymen'i asıl etkileyen, kızın ürkek bakışlarından yansıyan masum ruhundaki muazzam karmaşaydı. Ve bunu gözlerinden ruhunu okuduğuna inanamıyordu. İşin aslı, tüm gerçeğiyle ilk defa bir çift bakışın kendisine bu denli tehlikeli olduğunu hissettirdiğine, inanamamasıydı!

Oysa adam gördüğünün etkisiyle şaşkınlıktan elini komiserin elinden çekmeyi bir an unutmuştu. Bu onun karısı mıydı? Yok,biri kesin kamera şakası yapıyordu. Bu genç kızın buraya getirdiği kişiyle, uzaktan yakından alakası yoktu! Gözlerini birkaç saniyelik kısa zaman diliminde karısının üzerinde, çatık kaşlarıyla gezdirdi. Unutulan komiserin, Eymen'in sinirden kasıldığını düşünerek boğazını temizlemesiyle, genç adam hemencecik kendini toparlayıp bakışlarını müthiş şaşkınlık yaşadığı güzellikten ayırdı. Derhal eski kaidesiz şekliyle dönerek donuk bakışlarını önüne çevirdi. Tabii ifadesi de

anında değişmişti. Bir anlık şaşkın bakışlarının yerini, artık sert hatlar almıştı.

"Hoş geldiniz Eymen Bey!"

Keskin hatların aldığı kasılmış dudaklarından buz gibi bir ses, genç kızın içini bir bıçak gibi keserek yüreğine süzüldü.

"Sorun ne başkomiserim?"

Komiser gözlerini koltukta yayılarak oturan gevşek adama çevirdi. Kaşlarıyla kızgınca gösterdi haysiyetsiz hergeleyi. "Beyefendi eşinizden şikâyetçi, eşinizde ondan!"

Eymen bakışlarını genç adama çevirdi. Tepeden bakan hükmedici sert bakışlarıyla adamı süzüp onu oturduğu yerde gererek huzursuz etti. Bakışlarını tedirgin gençten, komisere çevirdi.

"Ben de ne olduğunu öğrenebilir miyim? Konuya hâlâ vakıf değilim." Komiser hafifçe yerinden kalkıp, eliyle koltuğa oturmalarını işaret etti. Eymen arkasında şaşkınca gelini süzen ailesini sonunda hatırladı. Annesine yaklaşıp koluna dokunarak koltuğa yönlendirdi. Babası da Nebahat Hanım'ın yanına geçmişti. Yaşlı kadın bir an olsun inceleyici gözlerini gelininden ayırmadan,gösterilen yere oturup çantasını dizlerinin üzerine koydu. Eray Bey ise eşinin yanında oğlunun arkasında dikilmeyi yeğledi. Eymen ayakta kalmayı tercih ederken bakışları tekrar komiserle birleşti. Doğan komiserin konuşmasını dinlemeye başlarken bu zaman zarfında karsına bir kere dahi dönüp bakmadı.

Baş komiserin malumatı bitince koltuğunda doğrulup elindeki kalemi masaya koydu. Bu genci diğer görev arkadaşından dinlemişti. Eymen delikanlılığıyla lanse ediliyordu. Kaşlarıyla koltuktaki adamı gösterdi. "Beyefendi karınızı iş yerinde taciz etmiş, o da kendi kanunu uygulayıp kafasında bardak kırmış. Şimdi ikisi de birbirlerinden şikâyetçi olduklarını söylüyorlar."

Eymen bakışlarını onları dikkatle dinleyen Mehmet'e çevirip gözleriyle ve başıyla hafifçe işaret verdi. Mehmet Bey izin isteyip odadan ayrıldı. Eymen asabi kafasını yana kırdı. Omuzlarının üzerinden bir adım geride onları dinleyen karısına, o süre zarfında ilk defa kızgın bakışlarını çevirip yeşilliklerine mıhladı. Onun gözlerine bakınca içinde tuhaf bir şey oldu. Gördüğü gözler, hatırladığı gözler

değildi! Baktığı çaresiz yüz, onun karısına ait değildi! Bu cesur ve kendinden emin bakışlara ait kızı tanımıyordu... Ya da o ana dair! Oysa bazen başını yastığa koyduğu zaman, onun kan oturmuş biçare gözleri aklına gelir, vicdan muhasebesine düşerdi. Arayıp aramamak arasında bocalayarak kalırdı. Ancak sonradan hep vazgeçer, yanlış anlamasından çekinirdi. Sesinin sert çıktığının farkında değildi. Kızgınca söylediği şeyle genç kızı yerinden ürküterek sıçratmıştı.

"Doğru mu bu Peri? Sen mi yaptın?"

Oysa Peri onun sert sorusunu işitince heyecandan ve korkudan müthiş bir debelenme yaşayan kalbine dur diyemediğinden,kuruyan dudaklarını nemlendirmişti. Onun karşısında bir dünyayı üzerine yük niyetine taşımış gibi çatılı kaşlarıyla, ifadesini keşfetmeyi hiçbir zaman başaramadığı sert bakan gözlerinin kararmış hâliyle çevrilmesi, içini hoplatan azılı bir kaygıya sevk etti. Siyahın içindeki ateşleri gördüğüne yemin edebilirdi. Hele böyle kötü bir durumda olunca ne diyeceğini bilemedi. Ona söz vermişti. Fakat elinde olmayan sebeplerden ötürü sözünü tutamamıştı. Yani kısmen... İç sesi sürekli, *güçlü ol, bu senin suçun değildi. Çekinecek bir şey de yok,* deyip dursa da karşısındaki bakışlar onu ürkütüyordu. Sonunda da dediğini yapmaya karar verdi. Omuzlarını dikleştirip küçük burnunu gururla havaya kaldırdı. O utanılacak ya da kızılacak bir şey yapmamıştı ki! Evet!

Yaralı genç adama gözlerindeki bakışı değişerek tiksinerek baktı.

"O sapık, herkesin gözü önünde beni taciz etmeye kalktı. Zorla kafeden çıkarmaya çalıştı. Ben de kendimi korudum. Herkes şahit."

Genç adam utanmazca gözlerine bakınca içine tekrar dalga dalga felaket bir kızgınlık pompalandı. Bir de utanmadan ona susmasını emreden şekilde küstahça bakıyor, arsızca yayıla yayıla oturduğu yerde sesini çıkarmadan dinliyordu. "Az bile yapmışım. O taş kafasını parçalayıp onu la..."

Eymen'in sert ve uyaran bakışlarıyla karşılaşınca dudaklarını dişleri arasına alıp utanarak başını önüne eğdi. Önünde bağladığı ellerinin parmaklarını bocalayarak çekiştirmeye başladı. Saçlarının bir kısmı aydınlık beyaz yüzüne akıp kapadı. Eymen bakışlarını karısından komisere çekti. Sinirden dişlerini sıkıp geri açtı.

"Duydunuz karımı! Zorla götürmeye kalkmış! Bu durumda şikâyetçi olması gereken tek kişi, eşim olmuyor mu?" dediğinde kendini zor tutan vahşi bir kaplan gibi felaket bir hiddetle kuşatılmıştı bedeni ve adamı eğelediği pençeleriyle parçalamamak için, yumruklarını sıkarak alt edilmez öfkesini frenlediği belliydi.

O zamana kadar sandalyesine tünemiş baykuş gibi sessizce oturan genç adam, hızla ayağa kalktı. Sanki biri kızgın bir mızrakla kıçından dürtmüş gibi ateş almıştı kibirli kıçı. Elini kolunu sallayarak bağırmaya, alçakça tehditler savurmaya başladı. "Senin karın kafamı parçaladı. Önce naz yapıp kuyruk salladı. Durduk yere herkesin içinde bana saldırdı. Bakalım bunun hesabını baba..."

Peri üzerine lav püskürtülse daha sakin kalırdı. Ama onun aşağılayıcı laflarını duydukça sinirden köpürerek bir yanar dağ gibi patlama faaliyeti gösteriyordu. Hele suçsuzken iftira atılıp suçlu gibi töhmet altında anlatılması zaten tepesinde olan sinirlerinin, tümden kontrolünü kaybetmesini sağlıyordu. Öfkeden gözleri hiç kimseyi görmeyecek derecede kararmıştı. Ellerini yumruk yapıp genç adamın üzerine bağırarak kızgın bir kedi gibi atıldı.

"Şerefsiz! Sana hayır dedim anlamadın. Kaç kere kovdum kafeden gitmedin. Okulda tacizlerin devam etti, şikâyet ettim. Senin mercimek beynin almadıysa benim suçum ne? Sapık! Senin kafanı koparmalıydım. Ayakkabılarımla ar damarı çatlamış bedenini çiğnemeliyim. Ağzınla burnunun yerini değ..."

Atmaca gibi pike yaparak kanatları kalkan Peri, adamın üzerine atlayacakken belinden Eymen tarafından yakalanıp kuşatma altına aldığı kalın kollarıyla sıkıca çekildi. Tek koluyla öfkeden titreyen genç kızı bedenine bastırıp kafasını eğdi. Kulağının dibine yaklaştı. Dudakları yanaklarına çarptığında, genç kız onun ılık nefesiyle titredi. Peri duralayarak onun dolgun dudaklarını kulağının dibinde hissedince nefesini tuttu. Genç adam dişlerini gıcırdatarak sinirle tıslamaya başlayınca aniden dışarı saldı.

"Kes sesini!"

Peri yutkundu ve gözlerini sonuna kadar açarak geri çekildi.

Gözleri hâlâ çakmak çakmak yanarken kocasının sımsıkı tutuşundan sıyrılıp dişlerini sıkarak hiç istemese de sustu.

Kuytu bir köşeye tünemiş sinsi bir yılan gibi fırsat kollayan yaralı genç adam, koca ağzını açıp hadsizce konuşmaya başladı.

"Hem suçlu hem güçlü! Görüyorsunuz ya komiserim, bana hakaret ediyor! Bakın komiserim bu kadın deli... Şimdide burada üzerime saldırıyor. Ben ondan davacıyım. Siz de şahitsiniz, beni öldürmek istiyor."

"Allah'ın şimdi çıldıracağım... Senin ağzını yırtarım ben pis herif. Namussuz... Sen sataştın bana... Başkalarının iffetine dil uzatmaya..."

"Peri!"

Peri kocasının tüylerini ayağa diken buz gibi tıslamasıyla, ürpererek sustu.

"Sen de masum rolü yapma. Eğer..."

Büyük bir çınar gibi hükmedici gövdesiyle Eymen, karısını geriye doğru ittirdi ve apansız adamın üzerine vahşi bir şahin gibi uçup kolundan sertçe kavradı. Kocaman elleri genç adamın kemiklerini kıracak gibi kolunu sıkarken buz gibi ölüm kusan bakışları çorak topraklar gibi kuru ve boşluğa savurur gibi hissiz bakıyordu. Suratında oluşan sert hatlar ve kolunu canını acıtasıya sıkan mengene gibi kuvvetli parmaklar, genç adamı hışmıyla susturmaya yetmişti.

"Bak aslanım... Eğer o koca ağzını açıp karıma bir tane daha hakaret edersen..." Biraz daha dibine sokulup akıl fukarası herifin, gözlerini iyice yaklaştırarak nefesini Azrail gibi teninde hissetmesini sağladı. "O ağzını bir daha hiç açamazsın! Akıllı ol!"

"Gençler sakin!" diye uyardı başkomiser!

Eymen'in nasıl bir beyefendi kişilikte ve saygın biri olduğunu bilmese, hemen olaya müdahale ederdi. Onunla elim bir hadise sonucu tanışmış, birçok defa arkadaşından ismini saygıyla duymuştu.

"Biraz daha sakin lütfen!"

Kapana kısılmış sıçan gibi korkan adam, kolunu onun tutuşundan kurtarmaya çalışarak geriledi. Eymen de zaten kolunu silkeleyerek bırakmıştı. Annesi korkuyla yerinden kalkmış, saçları elektriğe

tutulmuş gibi kabarırken ürkekçe komisere *bir şey yapmayın* der gibi yakarak bakıyordu. Eray Bey ise soğukkanlı bir katil vakurluğunda ellerini ceplerine koymuş, dik omuzları emin bir çizgi sergileyerek sadece oğlunu izliyordu. İfadesiz suretinden ne düşündüğü belli olmuyordu. Fakat toprak kokan, görmüş geçirmiş gözlerinde, göğsünü şişirten müthiş bir gurur vardı sanki! Oldukça da sakindi üstelik.

Başkomiser yaşlı kadına eliyle *otur, her şey yolunda* işareti yapıca, Nebahat Hanım gerisingeri çekinerek oturdu. Korktuğu gözlerinden okunuyordu. Eray Bey elini cebinden çıkarıp karısının omzunu telkin ederek kavradı. Kuvvetli elleriyle güven vererek hafifçe sıktı. Endişelenme demenin, sessiz yolunu kullandı.

Soğuk bakışlı komiser koltuğundan kalktı. Eliyle biraz gerilemesi için uyararak "Sakin olun Eymen Bey! Sizi tanırım ama fevri hareketlerde bulunursanız, hakkınızda işlem yapmak zorunda kalırız." deyince Eymen adamın üzerindeki ürkütücü bakışlarını çekti. Tekrardan komisere baktı. Ellerini cebine doğru kaydırdı. Öfkeyle yumruk yaptı. Yaralı adamdan bir adım uzaklaştı. Eğer kendini tutmazsa, onun boynunu kıracağı aşikârdı.

Yaralı adam büyük bir umursamazlıkla komisere küstahça bakarak onun söylediğinden güç aldı. Her kelimesine ket vurulması gereken yüreksiz ağzından tehditler yükselerek, "Babam bunları duymasın komiser. Ben milletvekili oğluyum. Dokunulmazlığım var benim!" dedi.

Sessizce yanlarına gelen Mehmet telefonu genç adamın kulağına dayayınca adam kafasını avukata kızgınca çevirdi.

"Ne var be!"

Mehmet telefonu ısrarla uzatıp "Babanız sizi istiyor Can Bey!" diye kibarca bildirdi.

Can telefonu bir hışımla alıp kulağına şişinerek götürürken yüzünde erişilmez bir gurur vardı. Kibirli gözlerindeki sinsilikle, *siz görürsünüz* bakışları atarken onda olmayan bir erdemle, saygıyla konuşmaya başladı. Birkaç saniye sonra sesi kısıldı. Ufak bir çocuğa zorla söyletilen şarkıyı mırıldar gibi isteksiz hâle geldi sesi. Suratı yavaş yavaş, düşmeye başladı. Artık bön bön korkarak bakıyordu.

"Tamam, baba! Olur, tamam, yaparım!" diyerek söylenenlere

riayet ediyordu. Elindeki telefonu avukata uzattı. Azar yemiş suçlu bir çocuk gerçeğiyle gözlerini yere dikerek bocalayan bir tutum sergiledi. Az önce esip gürleyen o, şimdi pısırık gibi susuyordu. Ne olduğunu anlayamayan Peri ona bakarken genç adam cılız bir sesle kendini ifade etmeye çalıştı.

"Ben şikâyetimden vazgeçtim efendim. Tüm suç benim. Hanımefendiyi taciz ettiğim zaten kamera kayıtlarında var. Özür dilerim."

Çatık kaşlarıyla bakan komiser, "Bunu zaten biliyoruz. Sorun taciz değil. Yaralama, konuyu saptırma. O konu ayrı." diyerek çıkıştı. "Şimdi davayı geri çekmekte emin misin? Ayrıca taciz davası açıldığında, senin suçlu olduğun zaten kanıtlanacak." diyerek kızgınca aklını başına getirdi.

"Evet! Eminim komiserim."

Komiser başını salladı. Gözlerinde yarı alaylı, yarı kınama bir parıltı belirdi. "Ne oldu? Milletvekili baban senin dokunulmazlığına el mi koydu?" Hak ettiği gibi alayla mırıldandı. Bu haysiyetsiz veletler yüzünden değil miydi zaten bu statü ve ast, üst egemenliği... Kibirli piç!

Eymen komisere manidar baktığında "Sorun çözüldüyse, eşimi alıp gidebilir miyiz?" diye sakince sordu. Sert hatları donuk, sakin yüzünde hiç de eğreti durmuyordu. Komiser ayağa kalkıp çekmeceden çıkardığı çantayı masaya bırakıp dosyaları da Peri'ye uzattı.

"Eğer sizde şayet şikâyetçi değilseniz, şu dosyayı imzalayınca çıkabilir. Zaten taciz davası çoktan açıldı."

Peri bakışlarını kocasına çevirdi. O da kaşıyla dosyaları gösterince itaat ederek hızla imzaladı. Masada duran çantasını alıp boynundan aşırırken Eymen bakışlarını annesine çevirdi. Karısına dışarı çıkmasını sessizce işaret etti. Yaşlı kadın hâlâ olanların etkisindeydi. Fakat soğukkanlı tavrına çabuk bürünüp, yanlarında dimdik durarak gelininin yanına yaklaştı. Şaşkınca oğluna bakan genç kızın koluna nazikçe dokundu.

"Ama! Ama!" dediğinde Peri itirazları kocasının sert bakışıyla tükenmiş, kelimeler bile titrekçe çıkmıştı ağzından. Sesi varla yok arasına gelir gibi belirsizdi. Eymen ona koyu koyu bakıp dişlerini gıcırdatarak sıkınca kızın içi ürperdi. Alt dudağı korkuyla titriyor ve

bunu durduramıyordu. Asice kalkmış soğuk burnu, hantalca aşağı çekiliyordu. Ne bitip tükenmez yazgıdır bu? Alın yazısı, hep mi kara yazılırdı bir insanın?

Peri koluna dokunan narin parmakların baskısını hissedince bakışlarını o elin sahibine çevirdi. Karşısındaki kadının kahverengi iri gözleri bir an yüzünde gezindikten sonra otoriter sesinin buz kestiren mesafesi cesaretini yayarak içine tünedi.

"Hadi kızım, çıkalım."

Peri kocasına kaygıyla baktı tekrar. O niye gelmiyordu ki? Eymen ona şaşkınca bakan genç kıza, sağ kaşını kaldırıp kapıyı işaret edince hiç istemese de itaat edip yaşlı kadınla birlikte odadan dışarı yöneldi. Peri kapı kapanmadan içeri son bir kere bakmayı ihmal etmedi.

Eymen kalender yüzünde hiçbir ifadeye yer bırakmayan donuk bakışlarıyla, komisere elini uzattı. "Başınızı ağrıttık Doğan komiserim, kusura bakmayın. Bilirsiniz benim tek icraatım, trafik cezasıdır."

Komiser uzandığında gülerek "Asıl sen karına sahip çık evlat. Cesur kız seçmişsin kendine. Bazı gösteriş budalası birileri, elinde kalabilir. Her ne kadar onu takdir etsem de yaptığı yanlıştı." diye tatlıca ikaz etti. Gözleri muzırca parlıyordu ama!

Eymen geri çekildiğinde, komisere ima ettiği şey için hafifçe kafasını salladı. Gözlerinde tuhaf bir parlama baş gösterdi ve komiser yıldırım gibi çakan bu bakışı onaylamaz bir bakışla algılasa da katı dudakları belli belirsiz kıpırdandı.

"Müsaade eder misiniz?" dediğinde Eymen, komiser zeki gözlerinde beliren sessiz sorusunu yanıtlayarak kafasını olumlu anlamında salladı. Anlayışlı bir tutumla derhal arkasını döndü.

O anda Eymen kaidesiz bakışlarını yan tarafta oturan şahsiyetsiz adama çevirip başını dikleştirdi. Geniş omuzları tehditkâr şekilde yukarı kalkarken adama tepeden hükmederek bakarak yanına birkaç adımda yaklaştı. Yaralı genç adam oturduğu yerden kalkıp arsızca tıslad.

"Siz babama dua edin yo..."

Kelimeleri Eymen'in attığı yumrukla burnundan çıkan çıtırtı sesi ile yerle bir oldu. O kadar ani olmuştu ki adam bunu algılamamıştı

dahi. Sendeleyip yere düşen adamın üzerine yine kara bulut gibi çöktü. İri bedeni şahlanmış kartal gibi görüş alanını kapatıyordu, yardım dilenen gözlerinin önünde çarşaf gibi elleri beliriyordu. Yan masadaki memur öne atılınca komiser onu kısa bir el hareketiyle durdurdu. Eymen'in sert bakışları, kanayan burnunu tutan adamla birleşti. İri elleri kolayca yakasını kavrayıp yüzüne doğru hiç zorlanmadan adamı çekerek kaldırdı.

"Bir daha kime el sürdüğüne dikkat et koçum. Dikkat etki ellerin yerinde kalsın. Ayrıca babana falan güvenme, görüldüğü üzeri her yere eli yetişmiyordur. Akıllı ol!"

Elinin altındaki sinen adamın yakasını silkeleyip yere fırlattı. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi doğruldu. Kendinden emin sakin ifadesiyle komisere başıyla sessiz bir teşekkür etti. Onlara şaşkınca bakan yaralı adama bakmadan, kapıya yöneldi.

Peri hâlâ şaşkınca olanların şokunda komiserin kapısının önünde tırnağı ağzında, bir sağa bir sola kaygıyla yürüyordu. Ona şaşkınca bakan iki yaşlı ise kapının girişindeki koltukta oturuyorlardı. Bunların olmasını istememişti. Ama olmuştu işte. O sapık adam elle tacize girmeseydi, zorlamasaydı yine susardı.

Lanet olsun!

Şimdi ne yapacaktı? Kocası olacak iri adama ne diyecekti? Nasıl karşılayacaktı bu olayı? Kesin kızmıştı. Hatta bunu bizzat gözlerinden ve bedeninden yayılan güçlü etkisinden hissetmişti. Öfkesi bir ara odada elle tutulacak gibi soyut hâle bürünmüştü. Kaçsa ya! Kaçamazdı artık! Mademki en temel nezaket kuralı onu bu toplantıdan sıvışmaktan alıkoyuyordu, o hâlde o da en azından kendini kaybetmeli ve bu sayede gerçekler açıklandığına göre onunla bağlantısını koparmalıydı. Bunu sağlamak için de...

O hızlı adımlarla emniyet binasının koridorlarında dönüp dururken, şu hâliyle kapana kısılmış bıldırcın gibi basiretsizdi. Nebahat Hanım ise dingin duygularının ardında yaşayan endişelerle, gelinini dikkatle izliyordu. Sadece o mu? Eray Bey kaşlarını kaldırmış, hâlâ yaşına göre göz alıcı olan koyu bakışlarını ona odaklamıştı.

Ama o Nebahat Hanım gibi fiziğiyle değil, daha çok ne düşündü-

güyle ilgileniyordu. Yaşlı kadın gözlerini kıstı. Fettan kaşları istem dışı çatıldı.

Uzun boyluydu. Ne zayıf ne inceydi. Fiziği kendini kadınsı hatlarıyla ortaya koyuyordu. Simsiyah saçları neredeyse beline kadar uzanıyor, pelerin misali omuzlarından salınıyordu. Melek gibi yüzü, tedirgince bakan iri yemyeşil, zümrüt taşı gibi berrak gözleri vardı. Çok güzeldi. Hem de şu ana kadar gördüğü birçok kişiden daha güzeldi. Bu kadar güzel bir kızla karşılaşacağını, tahmin etmiyordu. Bir de oğlunun anlattığı vardı tabii! O, endişeyle ortada gezinirken kapı açıldı. Oğlu dışarı çıkıp kapıyı kapatınca, Peri hızla öne atıldı.

Kocası; hayli geniş olan omuzları kalkık, kaslı kalın adaleli bacakları hafifçe aralık, kendinden emin bir biçimde karşısında duruyordu. Sükûtunu koruyordu. Mantıkla söyleyeceği cümleleri tartıp istisnasız olarak konunun önceliğini düşünerek akıbetine odaklanarak cevap verecekti. Ama Eymen kaşlarını susmasını bildirircesine çatmış, insanı donduran düz bakışlarını onun gözlerine suçlayarak dikmiş olunca mantık zihnini ziyaret eden en son eylem bile olmadı. Ürktü ondan.

Kocasının birkaç saniye sonra bakışları fütursuzca üzerinde gezindi. Sanki... Sanki o da ilk defa görüyormuş gibi, hiç çekinmeden genç kızı, kısık gözleriyle, çatık kaşlarıyla inceliyordu. Pazara çıkmış mal gibi teşhir edilen Peri, rahatsızca yerinde kıpırdandı. Yanakları utancından kavruluyordu. Karşısındaki kız çok farklıydı. Çok şaşkındı genç adam! Çarşamba Pazarına dönmüş pejmurde surattan böylesine eşsiz bir mücevhere benzeyen güzel bir melek çıkacağı, kimin aklına gelirdi!

"Ben... İnan böyle..."

Kocası, ağzının içine laflarını bodoslama tıkadı.

"Bunu seninle bilahare konuşacağız Peri." Birbirine kenetlenmiş kuvvetli çenesinin içinde birbirine sürten dişler metal olsaydı,emin olun ki azgın bir ejderha gibi arasından çıngılar çıkarması sürpriz olmazdı. "Kapa çeneni!" Yakışıklı yüzünü gölgeleyen, müthiş bir öfke belirmişti. Kız bir cesaret ağzını açmaya kalkınca kabalaşarak "Sakın... Ağzını açma... Ve kahrolası, tek kelime dahi etme... Sus!" diye katıca tısladı.

Cesaretine elim bir darbe alan Peri, duyduğu tok sesiyle derince iç geçirdi. Hiçbir şeyden habersiz kendini ona açıklama ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu. Onun yanlış anlaması, en çok kendisine zarar verirdi. Lanet olsun, anında geldiği yere postalayabilirdi. Buna müsaade edemezdi. Mantığına sığınmış mülteciler olan cansız cesaretlerle, tedirgin bakışları onun gözleriyle buluştuğunda,"Şey... Açıklayabilirim! Bak ben böy..." diye bir kez daha söze girmeyi denedi.

Eymen parmağını dudağına götürüp sert bakışlarıyla "Şişştt!" yaptığında gayri ihtiyarı sustu. Onu hiç umursamadan, bir şey demesine müsaade etmeden karsının elini kocaman elleriyle kavradı. Kızın afallamasından istifade ederek çıkışa doğru çekiştirdi. Ailesinin yanından geçerken annesine itaat etmesi gerektiğini belirten keskin bir bakış attı. Onların iletişimiyle afallayan Nebahat Hanım, kocasının omzuna dokunmasıyla, peşlerinden ilerlemeye başladı. Hayır, bir çuval kemik yığını olmuş ceset gibi sürüklendi.

Tam o anda, bedenine yayılan korkuyu etkisiz kılan bir şey oldu. Peri, bedenine dirayet pompalayan yere, kocasının kendi elini sahiplenici bir zorbalıkla kavramasına bakıyordu. Şaşkın ve mantıksızdı! Bu adam neden elini tutmuştu şimdi? Nerede olduklarını, burada hangi amaçla bulunduklarını, o birkaç saniyelik zamanda unutuverdi. İrdelemeye alamadığı isimsiz duygularına garip bir özgürlük sundu. Şaşkın gözleri ufacık ellerini güven vererek kavrayan iri, sıcacık, sert elden bir türlü geri çekilmiyordu. Onu sahiplenerek sıkıca tutan elden kendi elini kurtarmaya cesaret edemedi. Ya da az önceki korkusuna ne olmuştu? Sımsıkı tutuyordu. Canını yakacak kadar sıkı! Belli ki çok öfkeliydi. Parmakları hafifçe sızlıyordu Elindeki baskı biraz daha artarsa parmaklarının kırılması içten bile değildi. Ama onu hissettikçe içine çöreklenen korku azalıyordu.

Eymen kapıya yaklaşınca yüzünü karısına yaklaştırdı. Kibirli ses tonuyla, yürürken emrederek fısıldadı.

"Hiç sesini çıkarma... Onlara bakma... Arabaya kadar hızla yürü, elimi de sakın bırakma... Bir aptallık yapmayı ise... Aklından dahi geçirme!"

Elini bırakmıyor, bir de onu küstahça kıssadan hisse tehdit ediyordu! Ama neden böyle şeyler söylemeye ihtiyaç duyuyordu ki?

Peri onun neden bahsettiğini, hatta neler olduğunu anlamadan kapı açıldı! Ve bir anda flaşlar yüzünde yıldızlar çaktırırcasına patlamaya, şok olmuş afallamış suratı soru yağmuruna tutulmaya başladı. Sanki mahşerin beş atlısını o kaçırmış gibi millet, kıyamet gününün ne zaman geleceğini ona soruyordu. Gözünü alan flaşlardan sakınarak elini yüzüne siper etti. Kulağına ses kirliliği yapan soru öbekleri, bitmek tükenmek bilmeyen ithamlar geliyor, fakat asıl olan kimin ne sorduğunu da kime sorduğunu da idrak edemiyordu. Her kafadan bir ses çıkaran gazetecilerin arasından kalabalığı yaran kocasının yönlendirmesiyle ilerliyorlardı. Bir ara sendeledi. Fakat kocası bunu umursamadı. Dışarı çıktıklarında farkında olmadan, kocasının elini daha sıkı tuttu. Diğer eliyle de koluna yapışmıştı. Arada yüzünde patlayan flaşlar gözünü alınca eliyle gözlerini perdeliyor, sonra tekrar kocasının kolundan asılıyordu.

Buda neydi böyle? İngiliz Sarayı'ndan Prens Edward'ı kaçırmıyordu! Tamam, kocası arada sırada televizyonda endamı arz ederek heybetli boyunu gösteriyordu ama bunun olacağını hiç beklemiyordu. Lanet olsun, şimdi herkes bilecekti! Bu kötü düşünce karşısında müthiş bir yüreksizlikle inlediğinde, o hengâmenin arasında şimşek çakarken çığlık atan karıncanın haykırışı gibi çınlayan incecik sesi, yok oluvermişti.

Eymen onu hızla arabaya yaklaştırıp ön kapıyı açtı. Peri'yi, hiç de nazik olmayan bir şekilde iteleyerek koltuğa kabaca oturttu. Kapısını da sertçe kapatıp annesine baktı.

Nebahat Hanım da onların arakasından avukatları Mehmet ve babasıyla birlikte geliyordu. Annesi yaklaşınca arka kapıyı açtı. Nebahat Hanım yerine oturunca gözleri kısacık babasına kaydı. O da sessizce diğer kapıyı açmıştı. Babasının böyle anlayışla yaklaşması, şu anda ihtiyacı olan en iyi şeydi! Hızla kendi yerine geçti. Emniyet kemerini takarken sadece, "Kemerini tak!" diye yanında donmuş vaziyette dışarıya bakan afallamış genç kıza, nezaketten yoksun bir sesle "Hadi!" diyerek emretti.

Peri hiç ikiletmeden son sözlerini, kemerini taktı. Şaşkındı. Artı bir de korkuyordu. Sanki seri cinayet işlerken yakalanıp serbest bırakılan depresif bir katili bulmuşlar gibi, hâlâ arabayı çevreleyen ga-

zeteciler soru soruyordu. Eymen patlayan flaşların eşliğinde, çevik hareketlerle arabayı caddeye hareket ettirdi. Araba biraz ilerleyip karakol görüş alanlarından çıkınca azgın bir nehre dönmüş, öfkeden köpüren sert bakışlarını karısına çevirdi. Kızgındı. Bedeni kasılacak kadarda öfkeli. Sayesinde artık her şey değişmişti. Arabadaki mutlak sessizlik şu anda gerilen sinirlerini azda olsa toparlamasını, özdenetimini eline almasını sağlıyordu. Arka koltuktakilerin varlığıyla yokluğu belirsizdi.

"Başıma neler açtığını görüyor musun?" dediğinde adam suçlayıcı hışmıyla, dişlerinin arasından gıcırtılar duyulmuştu. "Sana uslu durmanı söylediğimi hatırlıyorum, ortalığı ayağa kaldırmanı değil! Her şeyi mahvettin. Aklın nasıl çalışıyor senin? Söylediklerimden neyi anlamadın? Aptal mısın sen!"

Gittiği şekilsiz âlemde mahsur kalan Peri, bu sözlerin ezici üstünlüğüyle koltuğa iyice gömülmüş, ellerini kucağında bağlamıştı. Tartışmak istemiyor, kızgın anında ağız dalaşına girmekten kaçınıyordu. Onun itham edici ve hakaret içeren laflarına büyük bir sabır örneği teşkil ederek karşılık vermemeyi başardı. Gururuna, her biri kızgın ok gibi saplanan sözlerini sineye çekerken duralayarak parmaklarına bakıyordu. Gergin, sert hatlarını o günden sonra ilk kez yakından görüyordu ve bu sefer daha önce tanık olmadığı kadar öfkeliydi. Onun sinirli hâlinden korkup sesinden ürkmüştü. Cevap verirse olacakları kestiremiyordu. Kocasını duymasına rağmen ses çıkarmayınca bu sefer Eymen onun sükûtundan rahatsız olarak küplere bindi. Arabayı dolduran çileden çıkmış hiddetle gürleyerek kükredi.

"Mahsus mu yaptın? Hayatımızın içine ettin. Sen tam bir geri zekâlı gibi davrandın!" Genç kız sesin yüksek çıkmasıyla olduğu yerde sıçrayıp kapıya sindi. "Lanet olsun Peri! Söz vermiştin! Böyle mi?"

Peri sonuna kadar açılmış ürkek bakışlarını, kocasının kasılan ve direksiyonu kırmaya niyetlenen ellerine çevirip yutkundu. Sesine ne kadar soğukkanlı bir hava katmaya çalışsa da olmadı. Aksine titreyerek cızırtılı çıktı.

"Ö-özür dilerim!"

Onun sinirden kasılmış çenesini, boynunda kabararak atan morarmış şah damarını görebiliyordu. Şu hâliyle arabadan atlasa hayatta

kalma şansının daha yüksek olduğunu belirtiyordu. "Ben sadece..." Titrekçe iç geçirdi. "Özür dilerim."

"Dileme... Özür falan dileme! Sana boşanana kadar bir işe karışma, uslu dur demedim mi? Dedim! Sen ne yaptın! Boşanmaya az bir vakit kala, yapacağını yaptın. Lanet olsun, şimdi herkes öğrendi. Sen ne yaptığının farkında mısın? Yok, ya da farkındasın ki yaptığın zekâ ürünü eylem ayakta alkışlanır..."

Kocasının öfkesinden korkarak titrek sesle kendini savunmaya kalkıştı. Kabuğu kırılmış kaplumbağa gibiydi. Ellerini kucağında birbirine kenetleyip gözlerini onların üzerinde zorda olsa sabit tuttu! "Be-ben kötü bir şey yapmadım. O adam iş yerimde sürekli beni taciz ediyordu. Eğer ileri gitmeseydi, bunlar olmayacaktı. Sa-sana verdiğim sözü tuttum. Bunu isteyerek ihlal etmedim. Yemin ederim... Bilinçli bir şey yapmadım."

Eymen göz ucuyla bakışlarını kısa bir an yoldan, karısına çevirdi! Peri gözlerinde yanan şimşeklerden bakışlarını kaçırmak istedi. Ama inat bu ya direterek bakmaya devam etti. Sesindeki kaosu sunan tınıyla, her konuştuğunda ensesindeki tüyleri görünmez cımbızlarla çekiliyordu.

"Peri!" dediğinde sakin kalmaya çabalıyordu. "Ha, tabii bir de o iş var, değil mi? Ben sana kart göndermedim mi? Hesabına para yatırdım. Evimi bıraktım. Hâlâ ne demeye işe girdin? Yoksa parayı o kadar çabuk mu bitirdin? Öyle çabuk tükenecek bir meblağ değildi doğrusu! Bunu nasıl yaptın, baya hızlı olmalısın?"

Genç kız izzetinefsini yaralayan haysiyetsiz ithamla, duyduklarına kayıtsız kalmadı. İnanmıyordu. Söyledikleri, saniye zarfında aklında gezindi ve ruhunda bir göçük meydana geldi. Hem hakaret ediyor hem de dalga geçerek suçluyordu. Koskocaman şehirde onu tek başına çok kullanılmış bir paçavra gibi bırakan o değilmiş gibi, bir de pervasızca kendinde hesap sorma hakkı buluyordu. Aramamış, sormamış, derdi ne, hastamı, öldü mü, gazımı açık unuttu, eve hırsız mı girdi diye merak etmemiş... Şimdi karşısına geçmiş, aldırmazca hesap sormaya hakkı olduğunu savunuyordu. Onun parasına ihtiyacı yoktu. O paraya bırak dokunmayı, ne kadar olduğunu dahi bilmiyordu. Oturduğu yerde biraz toparlanıp koltukta sabitçe doğruldu.

Gururla havalanan ufak kaşları, kendinden eminlik çizen buz gibi burnu vakurca dikildi.

"Size paranızı istemediğimi başından beri söylemiştim. Gönderdiğiniz kartın zarfını bile açmadım. Nasıl harcayayım? Ne verdiyseniz, o günkü gibi çekmecede duruyor. Zaten boşanınca teslim edecektim. Sizin... Paranızı istemiyorum. Bunu size defalarca söylemiştim. Ellerim ve ayaklarım var çok şükür ve hâlâ iş görüyor."

"Gördük nasıl iş gördüğünü, adamın kafasını dörde bölmüştü! Bayağı marifetli ellerin var!" Küfretse, daha az tesir ederdi!

"Beni buralara saklanması gereken bir ucube gibi atıp giden sizken şimdi bunun muhasebesini bana mı kesiyorsunuz? Öyleyse eğer, yapmayın... Ne aradınız, ne sordunuz. Şimdide geçmiş karşıma, hesap mı soruyorsunuz? Sormayın! Hakkınız yok. Bunu, ben istemedim."

Onun gururlu diklenmelerine, aynı öfkeyle sertçe karşılık veren Eymen, hiddetiyle kuru yaprakların ormanı tutuşturduğu gibi tüm metanetini yakmamak adına birkaç saniye sessiz kaldı. Peri'nin sakınmayan ukala sözlerine, kendini çekinmeden açıklayan küstah şekline ister istemez kibirli gururu dikkat kesildi. Peri'nin meydan okuyan salt bakışlarıyla, öfkesi diş biledi. Oysa kız mantıklı bir konuşmayla sözlerine çekinmeden devam edecek kadar cesurdu!

"Bu işin buralara kadar geleceğini düşünemezdim. Elimden geldiği kadar sabrettim fakat ne yaptıysam, o geri zekâlının anlayacağı yoktu. Ne yapsaydım? Bıraksaydım da beni mıncıklamasına izin mi verseydim? Seni bilemem ama ben namus..."

Eymen'in arabayı ani bir hiddetle sağa çekip fren yapmasıyla, arkada sessizce onları dinlediğini unuttuğu, Nebahat Hanım ve Peri öne doğru savruldu. Eray Bey bu öfke patlamasına maruz kalmalarını beklediğinden daha temkinli olsa da istemsizce homurdandı. Eymen onları hâlâ yok sayarak sert bakışlarını karısına çevirdi. Eğer asabiyeti soyut bir nesneye bürünüp halat olsaydı, şimdiye kadar yağlı urgan gibi kızın nazlı boynuna dolanarak gerginlikten kopmuştu. Hiddetle işaret parmağını sallarken dişlerini öfkeyle sıkıyordu. Ağzının içindeki gıcırtılar arabanın içinde iç kıyarak yankılanıyor, çenesindeki kas seğirmeleri, öfkesinin ne denli fazla olduğunu ele veriyordu. Karısının ondan korkacağını sanırken o da küçük vakur

burnunu cüretle dikleştirerek meydan okuyordu. Cesur bakışları, korkusuzca eminlik çiziyordu.

"Peri!" dedi genç adam ağzından tükürük koparken tıslarcasına. İkisinin bakışlarında da meydan okuma vardı. Hangisinin önce ödün vereceği tartışılırdı. Eymen hiçbir şey söyleyemedi. Onun yüzüne donukça bakarken sadece yüzünü gölgeleyecek biçimde kaşları çatıldı. Kızın boyun eğmeyen deli yeşil gözleri öfkeden hırçınca kabarmış, sessizliğiyle bir insanı rahatça boğabilirdi. Sanki bir an, o gözlerde gerçekten boğulduğunu sandı Eymen. İlk fire ondan geldi!

Oysa Peri kocasının koyulmuş bakışlarından korkuyordu ama yinede cüretle kafa tutabilecek kadar budalaca davranıyordu. Bu iri adamdan dehşete kapıldığı bir gerçekken, neden hâlâ böyle inatçı davrandığı ise bir muammaydı! Belli ki ona sandığından daha kızgındı. Onu kocaman şehirde bir başına bırakmasının, bu denli bir kızgınlığa vardığını idrak etmeyecek kadarda gururluydu. Onların arasındaki asır kadar uzun gelen, birkaç saniyelik sessiz bakışmayı bozan, arkadaki huzursuz ses oldu.

"Oğlum! Ne yapıyorsun, bizi mi öldüreceksin? Hem bunlar araba kullanırken konuşulacak konular değil! Eve gidelim, orada konuşalım."

Peri bakışlarını kocasının yanan gözlerinden ayırdı. O güzel kahvelikleri, hâlâ hatırladığı gibi ve pervasız yüzünü gölgeleyerek çatılan kaşlarının altında, öfkeyle sert sert, kibirle bakıyordu. Boğacak gibi, elinin tersiyle boynunu düşünmeden kıracak gibi asabice...

Ama... Ama neden korkmuyordu?

Sonra kalbi neden bu denli hızlı atışlar yapıyordu? Atıyordu da sinirden mi yoksa onu bakışlarının içine çeken büyüsünden mi karar veremiyordu! Sanki ufacık ürkek yüreği, göğsünü delip geçecekmiş gibi hissedince kollarını göğsünün altında bağladı. Dudaklarını sinirle büzdü. Ne oluyordu? Aylar sonra ilk defa görüşüyorlardı ve verdiği tepkiler... Bu hâli hiç hoşuna gitmedi! Budala genç kızlar gibi, liseli şaşkınlığı yaşıyordu. Gözlerini ön camdan dışarıya çevirdi. Boş bakışlarla bakmaya başladı. Arkadakileri hatırlayınca utanarak sıkılganca nefesler almaya başladı. Onun önüne dönmesine rağmen,

Eymen hâlâ karısına karmaşayla bakıyordu. Bakışları çatılarak yüzünde, profilinde gezerken bir anda yumuşadı.

Ender Bey kurnaz bir dürtüyle boğazını temizleyerek "Hadi oğlum, kornaları duymuyor musun?" diye biraz sertçe uyardı.

Kornalar...

Hızla önüne dönüp bozuntuya vermeden arabayı yerinden kaldırdı. Duymamıştı ama şimdi gayet iyi duyuyordu. Elleri direksiyonu sıkıca kavramış, parmak boğumları hiddetinden beyazlamıştı.

Birkaç dakika sonra adam gözlerinin kıyısını karısının üzerinde gezdirdi. Başının açık olması dışında, genç kadın her hâliyle bir rahibeyi andırıyordu. Dikkat çekecek bir giysi de giymemişti ki! Bu kıyafetle mi adamı baştan çıkarmıştı? Dikkatle onun giysilerini inceledi. Beyaz desensiz bir buluz, altında vasat bir pantolon, ayağında sade siyah babet ayakkabılar vardı. Şu hâliyle yanında tıpkı bir rahibe gibi oturuyordu. Ayakları hürmetle bitişik, dizlerini dikkatle birbirine yanaştırmış, yüzünde ise bir meleğin huzur dolu dingin görünümü vardı. Sadece gözleri, yeşil bakışları dışarı tedirgin bakıyor, onların yanında korktuğunu belli etmemeye çalışıyordu. Fakat ellerini yine kucağında bağlamıştı. Parmaklarını çekiştirerek tedirginliğini saklamakta pek başarılı olamıyordu.

Az sonra yol boyunca bir daha kimse konuşmadı. Peri bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Nebahat Hanım, hiç ses etmeden onları izledi. Sadece bir kere kocasına manidarca bakmış, onunda kendi gibi iki genci incelemeye aldığını fark etmişti. Bu iyiydi. En azından düşüncelerinde yalnız olmadığını bilmek iyi gelmişti. Sessizliğin ve negatif elektriğin içinde yol boyunca ilerleyip sükûtla bitmesini beklediler.

Araba sitenin caddesine girdi. Eymen köşeyi döndü. Arabayı park yerine çekti. Peri hızla emniyet kemerini çözdü. Kocasına bakmadan arabadan çıktı. Nebahat Hanım arabadan inince bakışlarını ona çevirdi. Rüzgârda savrulan saçlarını geriye itekleyip mahcup yüzünü şimdi karşında dikilen yaşlı çifte çevirmişti. Yanakları karakolda olanlardan daha çok, arabada onları unutup yaptığı hırçınlığı yüzünden fena hâlde yanıyordu. Lanet havada soğuk değildi ki ya-

naklarının yanmasını ona bağlasınlar. Hepsi o iri, pervasız, ayaklı odun yüzündendi! Ondan nefret ediyordu! Onu ailesinin önünde küçük düşürdüğü için, bir kez daha nefret etmeye karar verdi! Hayır, onu bu koca şehirde tek bıraktığı için, milyonlarca kez nefret etmek istedi. Boğazını temizledi. Hep nefret etse doyamayacaktı!

"Biz henüz tanışmadık efendim, ben Peri!" Çekingen sesi titrekçe çıkarken naif elini yaşlı kadına biraz tereddütle uzattı.

Nebahat Hanım hâlâ mesafeliydi kıza karşı. Soğuk bakışları yüzünde dolanırken besbelli ifadesini okumaya çalışıyordu. Narin eline uzandı beyaz, naif ellere dokundu. "Ben de Nebahat." Kısacık bir süre durdu. "Senin kayınvalidenim!" Duru sesi iğneleyiciydi.

Eray Bey'in ise ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Peri yaşlı adamın gözlerine bakınca onun yılların sarraflığını yapan bir kurt olduğunu hemencecik anlayıvermişti. Gözleri ne kadar ifadesiz olsa da zeki ve bilinçli olarak düz bakıyordu. Onunla çekinerek tokalaştı.

Alarmın devreye girdiğini gösteren *cuk* sesiyle Peri'nin bakışları kocasına çevrildi. *Uyuz!* Hâlâ sert sert bakıyordu yüzüne. Sanki suç işlemiş gibi. Ayaklı odun! Ego fabrikasının tahtsız kralı! Elinden gelse dişlerini sıkarak bir çocuk pervasızlığıyla ayaklarının üzerinde tepinecekti. Arabada bağırdığı yetmemiş şimdi de gözleriyle dövüyordu. Zaten karakolda yeterince korkmuşken birde bu gıcık üzerine gelip hepten sinirlerini hoplatmıştı.

"Hadi içeride tanışırsınız." dediğinde ise teklifsiz apartmana doğru yürümeye başladı. Tabii teklifsiz olacaktı. Zira orası onun eviydi! Peri yaşlı çifte eliyle kapıyı nazikçe göstermişti. Onlar önde, genç kız hemen yanlarında apartmanın girişine yöneldi.

Bilinmez gerçeğin makûs talihine geçiş yaptı...

Onları girişte bekleyen kişilere baktı, Fatma ablasıyla, Hasan Beyi gördü. Orta yaşlı, biraz topluca olan Fatma Hanım, ona yaklaşıp endişeyle incecik narin bedenine anne şefkatiyle sarıldı. Şu anda sıcak bir kucağa o kadar ihtiyacı vardı ki kızın, bunu memnuniyetle kabul etti. Kimse hâlâ fark etmemiş olsa da Fatma Hanım onun bakışlarındaki ürkekliği fark etmişti. Korkmuştu yavrucak. Ve başına bir sürü kötü şey gelmiş olmasına karşın, ayakta kalmak için kendini zorluyordu. Şu koca şehirde tanıdığı, kendine yakın davranan kişilerden biriside onlardı. Orta yaşlı tombul kadın kollarını genç kıza anne

edasıyla açtığında, bunu tabii ki memnuniyetle kimseyi umursamadan kabul etmişti.

"Ah, kuzum. Başına neler gelmiş! İnsan haber verir televizyonda görünce ölecektim korkudan. Ah be yavrum, aklım çıktı!"

Peri geri çekilip Fatma ablasının yanağına sulu bir öpücük bıraktı.

"İyiyim ablam bak, bir şeyim yok. Hem sen merak etme, ben öyle ezilecek kız mıyım?" dedi tedirgince. Daha çok kendini rahatlamaya çalışıyordu. Göz kırptı. "Ufak bir tartışmaydı sadece. Geçti, gitti."

Peri kısa zamanda onlarla iyi anlaşmıştı. Fatma Hanım evine sık sık gelip gittiğinden biraz fazlaca samimi olmuşlardı ama daha önce ona hiç sarılmamıştı. Bu ilkti ve gerçekten iyi gelmişti.

Hasan Bey genç adama bakıp saygıyla "Hoş geldiniz Eymen Bey, çok korktuk Peri kızımıza bir şey oldu diye. Allah korumuş." dediğinde Peri, kocasının sert bakışlarıyla ürperdi. Hasan Bey'le çekinerek konuştu.

"İyiyim ben merak etmeyin artık. Gerçekten!"

Eymen onların arasındaki diyaloğa şaşırmıştı. Belli ki küçük hanım kendini sevdirmiş, dostluk bile kurmuştu.

Peri, orta yaşlı kadına bakıp "Ablam sonra konuşalım, olur mu? Şimdi misafirlerim ayakta dikilmesinler."

Öte yandan bu kelimeyi kullandığını fark ettiğinde, içinden saçmalığına güldü. Adamı kendi evinde misafir ediyordu! *Misafir* kelimesini vurgulayarak özellikle söylemişti içinden gelen bastırılmaz bir diklenmeyle...

Eymen ona aldırmadan asansöre yöneldi. Nebahat Hanım daha önce buraya hiç gelmemişti. Bakışları etrafta merakla gezindi. Bir süre sonra onları kapıda karşılayan insanlara baktı. Gelinlerini sıcacık karşılayan insanları görünce içinden en azından *kötü bir kız değil* diye geçirdi. Öyle olsaydı muhakkak ki kimse sevmezdi ve böyle endişelenmezdi. Kocasıyla, oğlunun arkasından asansöre yaklaştı. Kapının açılmasını onlarla birlikte bekledi.

Peri asansör kapısı açılınca Nebahat Hanım'la eşine yol verip nezaketen içeri önce onların girmesini sağladı. Eymen hiç aldırma-

dan kabaca içeri girdi. Dağ kaçkını herif! Öküz! Nezaketen insan yol verirdi. Katın düğmesine bastı. Asansörün içinde sessizce durdu. Sıkkınca bir an önce kata çıkmasını bekledi. Kapı açılınca sanki Mars'ta havasız kalmış astronotun Dünya'ya dönmesindeki heyecanı gibi derhal kendi dairesine yürüdü. Çantasının ön bölmesinden bol anahtarlıklı şangur şungur anahtarını çıkarıp kapıya yerleştirdi.

"Peri geçmiş olsun canım, nasılsın?"

Peri kapıyı açtı. Sonuna kadar dayadıktan sonra arkasını döndü. Komşusuna baktı. Genç adam üzerinde eşofmanıyla, uykulu gözlerle ona merakla bakıyordu.

"Geçti Uğur, çok şükür, iyiyim."

"Haber verseydin, yanına gelirdim. Tek başına kalmazdın oralarda. Fatma Hanım delirdi. Kaç kere geldi, gitti! Yapacağım bir şey var mı?"

Genç kızın gözleri minnetle parladı. İçinde garip bir ılıklık ve buruk gözlerinde sislenme oldu. "Teşekkürler Uğur, gerek kalmadı. Hem, yalnız değildim, nazik düşüncen için ayrıca teşekkürler."

Uğur'un genç kıza olan bakışları, ona sert bakan Eymen'le karşılaşınca geri çekildi. Ne kadar dostça bakıyordu oysa. "Sonra görüşürüz Peri." diye karşılık verdi telaşla siyah saçları pırıl pırıl parlayan adama bakarak. Boyu da sırık gibi uzundu. Eymen'e çekinerek gülümserken tedirgin oldu. Peri kocasına baktı, koyu kahveleri siyaha çalmış, içindeki bal rengi harelerinden ateş çıngıları çıkıyordu sanki.

"İyi akşamlar." Başını yaşlı çifte selam babında sallayarak kapısını kapattı Uğur.

Eymen kuşkulu gözlerini kısarak karısına baktı. Bu kız bu kadar kişiyle hangi ara samimi olmuştu? Senelerdir bu daire onundu fakat karşı komşusunu ilk defa görüyordu. Ve bu adamdan hiç hoşlanmadığına kanaat getirdi. Ne demek yardıma gelirim! Ona neydi ki!

Peri, Nebahat Hanım içeri girince karşı kapıya bakan kocasına "İçeri girmeyecek misiniz?" diye sordu.

Eymen hiç ses çıkarmadı. Ona, ne düşündüğü belli olmayan bir sertlikle tepesinden bakarak içeri girdi. Peri de hızla kapıyı kapadı. Onların arkasından salona geçti. Çantasını başından aşırarak bakışlarını Eymen'e çevirdi. Sonrada bakışlarını yaşlı çifte çevirip "Hoş geldiniz." dedi çekingence. "Eğer müsaade ederseniz, üzerimi çıka-

rıp hemen geliyorum efendim. Siz keyfinize bakın lütfen." diyerek ortadan kayboldu.

Yatak odasına gidip çantasını yatağa fırlattı. Banyoya geçip karakolun sığ dürtüsünden kurtulmak için, yüzünü hızlı bir şekilde yıkadı. Ardından giysi odasına geçti. Altına aceleyle kot pantolon geçirdi. Üzerine de tişörtünü geçirirken arkasını dönmesiyle donup kalması bir oldu. İçeri teklifsiz giren kibirli kocası omzunu kapıya dayamış, ona aldırmaz bir tutumla tutukça bakıyordu. Kalbi, dünyanın en büyük merdivenini tırmanmış kadar hızlı atıyordu. Utanmasa, elini delicesine şişen göğsüne koyarak yüreğinin bedenini delmesini engelleyecekti. Göğsü hızla kalkıp inmeye başlayınca bunu saklayabildiğini umdu. Bir anda yüzü yanmaya başladı. Ne utanmazdı bu adam böyle! Ne arıyordu yanında, sessizce gözlerini dikmişti sapıklar gibi! Sinsi! Adamın buz gibi bakışları yüzünden çekilip aşağılara eğilince başını aşağı eğip bakışlarını ondan kaçırdı. Tişörtünü hâlâ indirmediğini ve beyaz iç çamaşırının bir kısmının göründüğünü fark edince tişörtünü hızla aşağı çekiştirdi. Lanet olsun! Saçlarını toparlamaya çalışırken köşedeki dolaba yürüdü. Bakışlarını inatla ondan uzak tutuyordu. Onu hissettiği andan itibaren, yüzüne hâlâ bakamamıştı.

Mahcup çıkan kısık bir sesle, "Siz hiç, kapı çalmak diye bir şey duymadınız mı?" dedi. Telaffuzu alaydan yoksundu, aksine kızgınlığını dile getirmesi hayli fazlaydı. Dolaptan karton bir kutu çıkardı. İçinden lastik toka alıp dudaklarına sıkıştırdı. Sonrada saçlarını tepesinde atkuyruğu olarak bağladı.

"Kendi odama girerken izin almam gerektiğini bilmiyordum."

Ters konuşmasıyla genç kız kaşlarını çattı. "Sizin odanız evet ama bir süreliğine bana verdiğinizi hatırlıyorum. Öyle bile olsa bu benim mahremime dalmanız için bir sebep değil. Artık bir şeyler değişti, öyle değil mi? Burası benim özelim oluyor."

Oyuncağını arkadaşına verip sonra değerli olduğunu düşünerek geri isteyen şımarık bir çocuk gibiydi şu vakit kızın gözünde adam. Ona kızan ıssız göller gibi sığ olan gözlerine yıldırımlar yağıyordu. Başını kaldırıp inatçı ve gamzeli çenesini bariz bir başkaldırışla dikti. Ayıplayan ifadesiyle, kocasına çarpmadan yanından geçmeye çalıştı. Ama ne mümkün! Adam o kadar iri ve pervasızdı ki kena-

ra çekilmek şöyle dursun, centilmenlik yapıp yol dahi vermemişti. Omuzları birbirine değmişti kapıdan çıkarken.

Hem küstah hem kibirli hem soğuk hem de nezaketsizdi odun!

Eymen'e aldırmayıp içeri yöneldi. "Aileniz yalnız kalmasın isterseniz, sizin burada benimle olmanızda yanlış bir izlenim bırakabilir üzerlerinde." dediğinde gözlerini devirerek ona kısacık baktı.

Eymen onun arkasından odadan çıktı. Az önce onun sırtını, beyaz tenini yine görmüştü. Yaraları iyileşmiş fakat ketum izleri hâlâ üzerine işlemiş mühürcesine duruyordu. O yaraları görmek, onun içinde ufacık bir kıpırdama sağlamıştı. O gün gelmişti aklına hâlâ tazeykenki hâli! Nasılda berbat bir hâldeydi. Elleri yumruk oldu yine. Ona bu vahşeti yapan amcasını yola çıkmadan önce benzetmediği için hak ettiği değeri vermediği için nedense, hayli pişmandı. Gizemli gözlerinin koyusu merakla karısının üzerinde gezintiye çıktığında ise amaçsızca dalgınca bakakalmıştı. Saçlarından, sırtından sonra aşağı doğru, inince beline ve nihayetinde diri kalçalarında takılıp kaldı gözleri. Teninin altında gerilen kasları katıldı. Damarlarına tanıdık gelen ihtiraslı bir ısı yayıldı. Bakışlarını onlardan kaçırarak arkasından salona girdi.

Peri kayınvalidesinin önüne yöneldi. Bir kayınvalidesi mi vardı? Yaşlı kadın ifadesiz bir bezginlikle gelinini süzdü. Günlük bir kıyafet giymişti üzerine, sadeydi. Özensiz değil sadece klasik. O ilk gördüğünde hayran kaldığı pelerin gibi pürüzsüz saçlarını da çözüp ipek bir kumaş gibi omuzlarına dökmemişti yine. Bağlamıştı. Yüzü çekingen ama duruşu saygılıydı.

Tebessüm ederek Nebahat Hanım'a bakan kız, "Ne içersiniz efendim?" diye nazikçe sormayı da ihmal etmedi. Yaşlı kadın onun yüzündeki sıkılgan kızarmayla takdir ve hâliyle afallama yaşasa da kendini çabuk toparladı.

"Çay, kızım... Bir çay hiç fena olmaz. Hem oturup konuşurken iyi gider."

Bu yolda oluşmuş düşünceleriyle, kızın geleneklerine, çay içmeye dair ritüellerine, saygı ve görgü kaidelerine uymasına şaşıp kaldı. Hoşnut bir şaşırmaydı bu.

Peri ellerinin hâlâ titriyor olmasına rağmen, öfkelenerek ayağa

kalktı. "Tamam... Ben... Şey... Hemen yaparım." deyip salondan ayrıldı. Kaçması, için tehlike çanları çalıyordu!

O kapıdan çıkarken Nebahat Hanım eve inceleyici bakışlar atıyordu. Her yer derli topluydu. Yaşının genç olmasına rağmen, tertipli ve düzenli bir kız olduğu belliydi. "Buranın varlığını biliyordum ama daha önce hiç görmemiştim. Güzel bir ev hem de temiz!" dedi imayla. Eray Bey zeki bir kaş kaldırışla karısına bakıp hazla sırttı. Yaşlı kadın müstehzi kaşlarını kaldırarak uyarıcı bir bakış attı.

Eray Bey boğazını temizleyerek, "Ben buranın varlığını dahi bilmiyordum hanım. Sen ne ara öğrendin?" demeyi de ihmal etmemişti.

Eymen, her daim hakkında ajanlık yaptığını bildiği annesinin yanına yaklaştı. Karşısındaki tekli koltuğa oturdu. Gözlerini evin içerisinde gezdirmeye başladı. Hiçbir değişiklik yoktu evde. Tek değişiklik, masadaki vazoda duran taze kasımpatılardı. O evi incelerken karısı içeri girdi.

"Çayı koydum."

Çekingen sesle söylemişti bunu ve tedirgin bir yüzle kocasının yanında boş duran tekli koltuğa yanaştı. Onların yanında nasıl davranması gerektiğini bilemediği gibi kendisinin bu konuda nasıl bir tavırdan yana olduğunu doğru dürüst bilemiyordu. Nebahat Hanım ve Eray Bey bir anda kıza baktı. Peri'nin, gecenin güzel endamına bir heykel vakarı veren çehresi avizenin altında duruyor,avizenin çiçekli nakışları gül yüzünde, al gerdanında oynaşıyordu. Ellerini birbirine kenetleyip dizlerinin üzerinde usturupluca birleştirmişti. Bakışlarını inatla ellerine çevirdi. Dişleriyle dudaklarını dişleyip utana sıkıla çekinerek duruyordu. Kendini bu ana yabancı hissediyordu. Yaşadığı şu anki zaman, sanki rüyaydı ve uyanınca geçecekti. Bu kâbustan uyanacaktı.

Tüm gözler onun üzerindeydi. Annesinin vazosunu kırmış haşarı bir kız gibi süklüm püklüm sinmeye meyilli duruyordu. Bunu, ensesindeki karıncalanmadan hissediyordu. Şimdi ne konuşacaklardı ki! Her şey ne güzel gidiyordu işte. Bu olay olmasaydı, birkaç haftaya boşanacak ve tahammül edilmez derece ağır bir yük gibi omuzlarına çöken bu evlilik fiyaskosu da tamamen bitecek ve özgür olacaklardı. Şimdi bir de bu adama, laf anlatma telaşesi vardı. Kesin onu

suçlayacaktı. Bir sürü hakaret edecekti. Aslında tanıdığı kadarıyla iyi birisiydi. Her şeyden önce ona kötü davranmamıştı. Verdiği tüm sözleri, imtiyazla hiçbir mecburiyeti olmadığı hâlde yerine getirmişti. En önemlisi boşamamış, ona evini açmış, para bile göndermişti. Elini üzerinden hiç esirgememişti. Ailesinin yapmadığı desteği yapmıştı. Salt nankörlerden olamazdı. Peri bir yerden başlaması gerektiğini idrak ederek yüreklerine zarar veren kasıtlı sessizliği, boğazını temizleyerek yırttı. Fısıltı gibi bir mırıldanmayla, "İsterseniz hemen boşanma kâğıtlarını imzalayabilirim." diye konuya dobra bir giriş yaptı.

Eymen birkaç saat öncesine göre, en azından biraz daha sakin duran çehresini ona çevirdi. Söyleyiş şekli her ne kadar kaba olsa da azami ses tonu yumuşaktı. Bunda ailesinin burada olmasının muhakkak ki bir etkisi vardı!

"Bunu birazdan konuşacağız, şimdi değil."

"Ama..."

"Peri!"

Hayır, Eymen Peri'nin sözünü falan kesmiş değildi. Sadece herkesin biraz zamana ihtiyacı olduğunun bilincindeydi. Bu sakin bir uyarıydı! Kısa gelen birkaç saniyede, kızın masumca koyulmuş yeşil gözlerine sertçe baktı. Ve apansız katı bakışlarını onlardan kopardı. Sanki az önceki steril bakışları kısa bir zaman *sus, sakinleşeyim* der gibiydi. Peri bunu nasıl anladı bilmiyordu ama anlamış ve itaat etmişti.

Nebahat Hanım som bir gerçekle, ak pak genç kızın süklüm püklüm çekinerek oturmasından, onun utanmayı bildiğine hatta hayâ duyusu yüksek, kötü bir kız olmadığına kanaat getirdi. Pek de güzeldi! Duru bir masumiyetin yanı sıra, ışıltılı göz alıcı bir güzelliğe sahipti. Edepliydi! Elim bir duruş içerisindeydi. Sarayından kovulmuş, ülkesiz bir kraliçe kadar alımlı ve vakur! Asildi. Oğlu sonunda kedi olalı bir kumru tutmuştu. Günlerce hanları, hamamları arşınlasa böylesine düzgün bir kişiliğe sahip kız bulamaz gibi gelmişti! Başlarda her ne kadar korksa da onun bu hâlini temiz yüzünü görünce *inşallah içi de dışı gibi göründüğü kadar masumdur,* demeden edemiyordu. Oğlunun şu ana kadar gezip tozduğu kızlardan pek hazzetmezdi. Ona

göre evlenilecek değil, eğlenilecek tiplerdi. Zaten evliliğe de sıcak bakmadığını, bunu kesin bir dille reddettiğini bildiğinden, ondan artık umudu kesmişti. O Gülümser karısına bile razı gelmesi bundan sebep değil miydi? Eymen evlenmeye tövbe etmişti! Öte yandan bu kız onun kazayla dahi olsa karısı olmuştu madem, *neden olmasın* diye düşünmeye engel olamıyordu. Bir de bugün olanlara bakılırsa, öyle arsız biri de değildi. Belli ki namusuna da sahip çıkan, ahlaklı, zeki bir kızdı.

"Kaç yaşındasınız kızım?"

Yaşlı kadının yüzündeki sırlı tebessüm şimdi daha belirgindi.

Peri tedirgin bakışlarını yaşlı kadına çevirdi. Kısacık bir zamanda kendini toparladı. "Yirmi üç efendim."

Nebahat Hanım dudaklarındaki bulaşıcı kasılmayı ufacık bir bükülmeyle kamufle ederek, muhteşem bir eda ile bilmiş gözlerini devirdi. "Yaşından daha ufak göstermene rağmen, daha olgun duruyorsun yavrum. Bu meziyetin çok fazla görünen bir huy değildir. Korkma olur mu, çekinme, bizden sana zarar gelmez."

Biraz duraksama oldu ve sual sorma işi tüm titizliğiyle devam etti.

"Peki, kızım ne okuyorsun?" Bunu o ana kadar sessiz kalan Eray Bey sormuştu. Okula başladığını oğlu söylemişti ama ne okuduğunu söylemediğinden, maksat konu açmaktı.

Peri yüzüne bakmak için, iradesi dışında gözlerini kaldırdı. Yaşlı adamın zekice parlayan koyu gözlerini, aynı zamanda da alnını diklemesine yaran, güçlü ve derin kırışığını gördü. Eray Bey, biraz rind meşrep[2] sade, makul bir adama benziyordu. Peri'nin bir an düşündüğüyle zihni aydınlanınca omurgasından kemiğine süzülen ince bir ürperti geçti. Bu güçlü ve inatçı yapısını yansıtan gözlerin sahibi, kuvvetli Sancaktar reisi, şu anda yalnızca entelektüel sıkıntılarını değil, aynı zamanda az rastlanılan türden irade gücünü de sınıyor gibi gözlemci bakıyordu. Eymen elini çenesinde gezdirirken Peri biraz

2: Rind meşrep: Görünüşe ve dünya işlerine kıymet vermeyen, kurallardan uzak, bütün varlığı kendi iç dünyasına göre değerlendiren, gönül gözüyle gören, hoş görülü, kalender, içkiye düşkün ve derbeder görünüşünün aksine ârif, hakîm, gönül ehli kimse.

sekteyle de olsa Eray Bey'e saygıyla cevap vermek için hafifçe boğazını temizledi.

"Efendim. Hukuk okuyorum." Bakışları, Nebahat Hanım'a içini rahatlatmak istermişçesine kaydı tekrar. "Gündüzleri okuyorum, akşamları çalışıyorum. Part-time olarak!" Gözlerini hemencecik üzgünlüğünü saklamak amaçlı, ellerine çevirdi. "Yahut da hâlâ bir işim varsa çalışıyorum demektir. Malum!"

Üzgündü. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Ama tüm zihinsel yeteneğini yitirdiğinden olsa gerek yeterince ustaca mazeretler bulamıyordu. Susuyor ve bahanesiz bir sıkıntıyla oturuyordu.

Eymen onun garsonluk yaptığını bilmiyordu. Sadece işe başladığını söylemişti Turgut. Onun hakkında ne biliyordu ki! Turgut bile onu sık gördüğünden daha çok şey biliyordu. Hatta hakkında birkaç kere konuyu açmaya çalışmış fakat bu girişimleri Eymen'in katı tutumuna takılarak konuyu kapattırmasına yönelmişti. Şimdiye kadar neler yaptı, nasıl geçindi gibi sorular dışında ondan başka hiçbir şey öğrenmek istememişti. Nelerle uğraştı, kimlerle görüştü? Hiçbir şey bilmiyordu. Her şeyi arkadaşı biliyordu!

Soğuk çıkan sesiyle, diğer konuya değindi. "Paraya dokunmadığını söyledin?"

Peri sözlerinin doğru olduğunu ispat etmek isteyerek, cansızca mırıldandı. "Evet."

"Peki, okul harcını nasıl ödedin?"

Bu soru duyduğundan beri aklını kurcalamıştı genç adamın. Baştan savmaya karşı koyan bakışlarını sertçe kıza çevirdi. Nedendir bilinmez, takılmıştı buna. Bilmiyordu ama merak etmiyor da değildi hani. Neden harcamamıştı?

"Bildiğim kadarıyla, sana göre yüksek bir meblağ, harç parası! Nasıl hallettin?"

Araştırmacı bakışları karısının yüzünde yalana tahammülü olmadığını ikaz ederek gezerken ifade şeklini inceledi. Yalan mı söylüyor, yoksa numara mı yapıyor diye her bir jest veya her bir mimiğini irdeliyordu! İfade okuması şansı olacaktı.

Peri önceki çekine çekine konuşmasının aksine -kimi istisnai durumları hariç- şimdi kendinden bir hayli emindi. "Babamın evi satıl-

dığında, ufak da olsa bana da bir şeyler verdiler. Ben de onu bankaya yatırdım, faize. Zaman geçtikçe büyümüş. Okul harcına yetti. Sonuçta okula kaydımı yaptırdım. Geçinmek için paraya ihtiyacım vardı doğal olarak, ben de iş buldum." Besbelli kocasının çok keskin bir belleği vardı. Sözünü ettiği konuyu konuştuklarını dahi neredeyse unuttuğundan, nasıl hatırladığını sormaya gerek duymadı.

Herkes sustu. İçeride ketum bir sessizlik asılı kaldı. Bunu fırsat bilen Peri yerinden kalkıp "Ben çaylara bir bakıyım." diyerek hızla mutfağa yöneldi. Mutfağa girince elini kalbinin üzerine koydu. Hızla atan yüreğini sakinleştirmeye çalıştı. Kendini görücüye çıkmış, kız kuruları gibi hissediyordu. Hele sorguya çekildikçe daha da heyecanlanıyordu. Onların yanında elini ayağını nereye koyacağını şaşırıyordu. Tüm vahşi duygularıyla bedeni geriliyordu. Derhal ocaktaki kaynayan çaydanlığa yaklaşıp çayı demledi ve demini almasını beklemeye koyuldu.

Yani, oyalanacak bir şey kalmayınca...

İçeri girip onların yanında, tedirgince oturmak istemiyordu. Biraz sakinlemeye, yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Aslında tek kalmaya her şeyden çok ihtiyacı vardı. Ellerini göğsünün altında bağladı. Başını aşağı eğdi. Ayağıyla yaptığı şekillere dalgınca bakıyordu. Aklı çok karışıktı. Bir bilinmezlik daha diyordu kalbi!

Şimdi bir de televizyondaki görüntüleri acaba amcası izlemiş midir diye kaygıyla düşünüyordu. Evet... Evet, bu sinsi düşünce beynini tüketiyordu. Belki böylece hâlâ evli olduğunu görürler ve sorup durduğu gerçeği kabul edip peşini bırakırlardı. Zaten ilk geldiğinde bir, iki kere aramışlardı. Peri bir daha aramamıştı onları. Telefonunu attığından dolayı onlarda ulaşamamışlardı belli ki. Belki de kocası olacak adamı arayıp sormuşlardı. Bu ihtimal yüksekti. Hiç birisinin yüzünü görmek istemiyordu. Lale haricinde hiç kimsenin!

Nasılda özlemişti onu. Kaç defa telefon elinde beklemiş ancak aramaya cesaret edememişti. Mektuplaşmak, konuşmak gibi değildi ki! O da merak içindeydi, nasıl haber bekliyordu kim bilir? Acaba ne yapıyordu şimdi? Yanında olsaydı, sarılsaydı doyasıya. Üzülme ben yanındayım, her şeyde vardır bir hayır, deseydi.

Bazen bu hayattaki yalnızlık öyle koyuyordu ki ona, sığınacak bir liman, batmamak için sarılacak bir can simidi arıyordu. Annesini, babasını geçti... Hayatında sahip çıktığı bir o vardı. Şimdi o da yanında yoktu. Kaybolup gitse bu koca şehirde, arkasından ağlayacak bir Allah'ın kulu yoktu. Yalnızdı. Yapayalnız, bir başına!

Başını kaldırıp ocağa baktı. Birkaç dakika sonra tepsiyle birlikte salona girdiğinde, Nebahat Hanım tülü kenara çekmiş, camdan dışarı bakıyordu. Eray Bey ve Eymen rahat bir oturuşla, televizyonu kısık sesle açmış, bir kanalda canlı yapılan açık oturum programını izliyorlardı. Kocasının sabahtan beri susmayan telefonu ya susmuş ya da kapatmıştı. Orta sehpaya yaklaşıp tepsiyi üzerine yavaşça bıraktı. Eymen bacak bacak üzerine attığı ayaklarını toparlayıp oturduğu yerde doğruldu. Eray Bey gelinine baktı. Tebessüm ederek, fincana uzandı.

"Bu iyi oldu kızım. Eline sağlık." Sesi sıcacıktı.

"Afiyet olsun efendim." Peri ona tebessüm ettikten sonra Nebahat Hanım'a baktı. Duru bir sesle "Çayınız soğumasın isterseniz." diye seslendi.

Yaşlı kadın dalgınca baktığı camdan kafasını çevirip tebessüm etti. Peri, Eymen'in önüne fincanı koyarken "Küp şekerim yoktu, toz kullanırsınız değil mi?" diyerek nazikçe sordu.

Eymen kirpiklerini titreten bakışlarını onun yüzüne çevirdi. Kısa bir an gözleri kesişti. Onun masumca yaptığı tespiti, Eymen'i şaşırtmıştı. Böyle kıtlama içtiğini nasıl hatırladığını anlayamamıştı. Nebahat Hanım yanlarına yaklaştı. Usulca yerine oturunca önüne diğer fincanı koydu, kurabiye tabaklarını da yanına. "Taze, daha sabah yaptım bunları. Umarım seversiniz."

Kendi fincanına iki kaşık şeker atıp yerine geçti. Bakışlarını karşısındaki yaşlı kadına çevirdi. "Sizi böyle üzmek istemezdim. Özür dilerim. Sanırım haberiniz yoktu. Gerçi bu benim elimde olan bir şey değildi. Gerçekten böyle olsun istemezdim. Bu olay olmasaydı birkaç hafta sonra boşanacaktık, emin olun. Endişelenmenize gerek kalmadan bu iş bitecekti. Şimdi gerçekten çok üzgünüm. Kusura bakmayın. Ağrımayan başınıza ağrı soktum. Sizi üzmeyi, bu şekilde oralara düşürmeyi istemezdim." Sesindeki utanç ve gözlerindeki

keder öylesine baskındı ki bir de zaten konuşurken nasıl zorlandığını yanaklarının pembesi kanıtlıyordu.

Elindeki fincanı tabağının içinde çevirip duruyordu. Bocalıyordu besbelli. Sıkılganlığı her hâlinden, özellikle gözlerini kaçırmasından belliydi. Çekiniyor, kendini yabancı hissediyordu onlara karşı. Ama öyleydi de zaten! Kaç aydır oğlu evliydi fakat gelinini yeni görüyordu. Bakışları genç kızın yüzünün, her santiminde ayrı bir şekilde gezindi Nebahat Hanım'ın, merak ediyordu. Aynı zamanda da tedirgin oluyordu. Neydi? Kimin nesiydi bu kız? Hiç tanımadıkları, bilmedikleri bir insan! Onun da bir genç kızı vardı evde. Eğer bir gün oğlu evlenirse ki bunu en çok o istiyordu ve imkânsız gibi gelmeye başlamıştı artık bu fikir. Tabii şu ana kadar o ayrı- gelinin, kızına örnek teşkil etmesini isterdi. İn miydi? Cin miydi? Yoksa bir garip bahtsız mıydı?

"Artık olan oldu kızım. İnan kimse böyle olsun istemezdi. Yapacak bir şey yok. Sonuçta herkes evli olduğunuzu öğrendi. Asıl önemli olan, bundan sonrası..."

Sözü bittiğinde, Peri başını kaldırdı ve Nebahat Hanım biraz duraksadı. Genç kız gözlerini merakla onun ağzından çıkacak soruyla, yüzüne dikti. Yaşlı kadın ise gözlerini kırpıştırıp "Aslında sana sorun olmazsa benim sana sormak istediğim şeyler var! Sonuçta seni tanımıyoruz. Ben de bir anne olarak merak ediyorum evladım. Evlenmişsiniz ve benim haberim dahi yoktu. Malumunuz, yeni öğreniyorum. Bu durum biraz ani olunca, hâliyle tedirgin oluyorum."

Eymen bakışlarını annesine çevirdi. Kaşları çatılmış olmasına rağmen, sesi duru çıkmıştı. Saygısını koruyordu. Nebahat Hanım oğlunun gözlerindeki uyarıyı görebiliyordu. Aldırmadı. Eray Bey oğlunu hafifçe başıyla uyardı. *Araya girme,* der gibi ama genç adam bu uyarıları kale almadı. Düz bir sesle mesafesini aşmadan tekrar mırıldandı.

"Anne dediğim gibi, bu konuları evde konuşuruz şimdi sırası değil. Hem sana anlattım bu gerçek bir evlilik değildi, sen de biliyorsun... Gerçi şimdi herkes gerçek sanıyor o ayrı fakat bu ciddi meseleyi önce bizim konuşmamız daha mantıklı değil mi?" Azarlar

gibi uyararak fazla ileri gittiğini anlatan bir işaret yaptı ve annesinin gergin bir biçimde geri tepmesini ister gibi güldü.

Nebahat Hanım kaşlarını çatarak oğluna manidar bir biçimde baktı. Gözlerindeki pırıltı onun ne kadar kızgın olduğunu gösteriyor, sabrının taşmak üzeri olduğunu ele veriyordu. Zaten bu saate kadar sessiz durmasından, anlaması lazımdı öfkesini. Haklıydı da ondan gizlemişti bu konuyu.

"Sen hiç konuşma Eymen Bey! Nasıl saklarsın böyle önemli bir meseleyi ailenden? Çok kırdın beni oğlum!" Hesap soran sesini sakinleştirdi. Oğluna hitabını da değiştirdiğine göre, geri dönüşü yoktu. Nebahat Hanım, gözlerini tedirgince oturan Peri'ye çevirdi. "Hadi bu kızcağız söyleyemedi, anlatamadı hâlini. Peki, sen! Sen nasıl saklarsın, böyle bir şeyi bizden? Annen ya! Ben senin annenim, hatırladın mı? Böyle karakol köşelerinde mi öğrenecektim evlendiğini. Bu çocuğu oralarda mı görecektim?"

Yaşlı kadının sesi kızgın olduğu kadar, kırgında çıkıyordu. Dudaklarının kıyıları bükülmüş, yüzü somurtuk olmaya başlamıştı. Konuşması bitince elini alnına bastırdı. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. "Sana çok kızgınım oğlum, bir o kadar da öfkeliyim. Hadi oldu başınıza bir iş geldi. Bu kızı niye burada tek başına bıraktın. Onu buralarda nasıl bırakırsın? Ailesi sana emanet etmiş, sen onu getirip buralarda kurdun, kuşun eline atmışsın. Gencecik bir kız, kocaman şehir... Bize yakışmaz oğlum ya başına bir iş gelseydi? Bunun sorumluluğu ağır, bilmem farkında mısın vebalini ben bile taşıyamazdım?

"Anne... Bu konuları evde konuşalım!"

Eymen'in sesindeki sertlik, çenesindeki kasılma Nebahat Hanım'ı susturdu. Daha söyleyeceği çok şey vardı ama şimdi şu gergin zamanda olmazdı. Söyleyeceklerini erteledi. Bu genç kızın yanında olmazdı.

"Kusura bakma kızım. Haberim olsaydı, seni buralarda tek başına kesinlikle bırakmazdım. Ben de anneyim. Benimde evladım var. Böyle bir şey ona yapılsa, ne yapardım bilemiyorum! Aklım almıyor."

"Bu kadar üzmeyin kendinizi efendim. Bu olanlar bizim suçumuz değil. Sizin hiç değil!" Peri şimdi daha çok çekiniyordu onlar-

dan. Duru yeşillerini elindeki fincana çevirdi. Birkaç dakika sessizlik oldu. Aslında eli ayağı titriyordu. Şu anda ne kadar heyecanlı, kaygıyla yoğrulan yüreği ne kadar da ürkekti. Kalp atışları zaten ayrı bir dertti ona. Bir türlü sakinleştirip hükmedemiyordu. Bu işin külfeti omuzlarında olduğu sürece de bu biraz zor görünüyordu. Bunu saklamak için fincanı tabağından alıp dudaklarına usulca götürdü. İçinden tam bir yudum alıyordu ki...

"Şimdi boşanmayı unutun, buna izin veremem!" denildiğinde ağzındaki çayı az da olsa dışarı fışkırttı. Afallamış yüzüyle, genzine kaçan çay sebebiyetiyle birkaç defa cansızca öksürdü. Sehpanın üzerindeki peçeteye uzandı. Dudaklarını kurularken hâlâ kendine gelmeye çalışıyordu. Sıcak çayın bir kısmı genzine kaçmıştı. İrileşmiş gözleriyle Nebahat Hanım'a duyduklarını kafasında tartarak emin olmak ister gibi baktı. Yutkunarak "Şa... Şaka yapıyorsunuz... Değil mi?" diyebildi zor bela. Gözleri karşısındaki kadına baksa da duydukları hâlâ zihnini zorluyor, idrak edemiyordu.

Yaşlı kadın fincanını dudağına belli bir kaidesizlikle götürdü. Sakince yudumladı. Tüm gözler ona çevrilmiş dikkat kesilmişti.

"Oradan şaka yapar gibimi görünüyorum evladım? Gerçek bu! Şimdi eşim, dostum, çevremiz, tanıdığımız kim varsa öğrendi. Tabii senin aileni de unutmamak lazım. Böyle bir durumda boşanıp âlemin dilene laf veremeyiz. Kusura bakmayın, bu iş olmaz! Boşanamazsınız! Benim gelinlik çağında bir kızım, korumam gereken birde aile şerefim var."

Yaptığı sinsi planı devreye koyarken o kadar sakindi ki mantıklı şeyler söylemeye odaklanıyordu. Nitekim çoğu da doğru olduğundan sebep, bu konular ona pek yardımcı oluyordu. Eymen'in boşanmış olarak eve dönmesi artık Nebahat Hanım için sevindirici bir olay değildi. Tam tersine bundan en az kocası kadar şikâyetçiydi.

"Madem bu iş siz istemeseniz de oldu, başınıza geldi. Olduğu gibide kalacak. Sürdürmek ya da boşanmak ileride size kalmış ama şimdi böyle bir şeye ben izin veremem!" Bakışlarını oğluna çevirdi. "Sen de benim gibi düşünüyorsun değil mi oğlum? Bu ailenin bir darbe daha almasını istemeyiz sonuçta, senin kardeşlerin var." derken hiç istemese de pek bir acımasız oldu. Yaralı aslanı neresinden

dürteceğini iyi biliyordu. Aslında bunu söylemeye dili varmazken yüreği buruluyordu ama bu oğlunun iyiliği içindi.

Eymen elindeki fincanı sehpaya sertçe bıraktı. Neredeyse sakin gibiydi. Neredeyse! İfadesiz bir yüzle annesine baktı. Koltuğunda biraz kıpırdanıp omuzlarını esnetti.

"Buna sen karar veremezsin anne! Tamam. Dediklerinde haklısın, mantıklı şeyler bunlar..." Başını salladı. Derince iç geçirdi ve dürüstçe yanıtladı. "Bir müddet ben de bu boşanma işini askıya almayı düşünüyorum esasen, ama bu sadece bir süre. Öyle kendince hayallere kapılma... Seni bilirim, düşüncelerini de!"

Olgun bir üslupla Eray Bey karısına, manidar manidar baktı.

"Bu konuyu önce onların konuşmasına izin verseydik hanım, oğlan haklı." dediğinde Nebahat Hanım dudaklarını büktü. "Bu konu onlardan bu gece çıktı bey, artık tek başlarına karar veremezler! İçinde bizde varız. Ailesi!"

Eymen bakışlarını, onları çatık kaşlarla ve şaşkın bakışlarla dinleyen karısına çevirdi. Dolgun dudakları alık balıklar gibi aralanmış, düzgün beyaz dişleri görünüyordu. Peri gerçekten çok acınacak hâldeydi. Bu birleşmeye dair duyduğu her söz, onu huysuzluğa sürüklüyordu ve ne düşünürse düşünsün sanki hep bundan söz edildiğini biliyordu. Bakışları kocasının sert gözlerine tırmandığında Eymen, "Seninse küçük hanım, buna itiraz etmen gibi bir şey bile mevzu bahis olamaz. Çünkü bu derdi başımıza sen açtın. Bitene kadarda söz hakkını elinden aldım."

Bu sözler Peri'yi pek avutacak gibi değildi. Onun için cevap verecek yerde, sözlerine devam etmeyi düşünmeyerek sinirle ayağa kalktı. Ukala adama bak! Ona nasıl böyle emir telkin etmeye cüret ederdi? Kim oluyordu da ona buyuruyordu? Başta sahip çıkmıyor, şimdi gelmiş karşısına fütursuzca ahkâm kesiyordu. Elleri öfkeyle yanında yumruk olurken bezgin gözleri karşısındaki adama öldürecek gibi dik bakıyordu.

"Buna siz karar veremezsiniz! Siz nasıl ya... Hem sen kim oluyorsun da bana emir verme hakkını kendinde buluyorsun? Hangi hakla? Ne sıfatla?" Sık aldığı nefeslerden göğüs kafesi hızla inip kalkıyordu.

Eymen o kadar ilgisiz ve rahat oturuyordu ki yerinde, kızı isyanlara teşvik ederken bir de sakince konuşuyordu.

"Bunu bir düşün?"

Pervasız goril! Hayâsız hıyar! Ona inat mı yapıyordu? Eğer öyleyse başarıyordu, zira bu hâli Peri'yi çıldırtmaya yetiyordu. Bu adam ne kadar kendine güveniyordu! Bay Ego! Kasılarak kendinde özgüven eksikliği hissetmesine sebebiyet veriyordu. Bir de rahatça yayılması yok mu çıldıracaktı. Onu tanımıyordu bile. Beyefendi gelmiş hayatının başköşesine mükemmel bedeniyle kurulmuş, kusursuz diksiyonuyla emir vermeye başlamıştı şimdiden.

Eymen'in düz bakışları onun sinirle çakmak çakmak olup yanan gözlerinde, söyleyeceği şeyi tasdikler nitelikte kenetlenmiş duruyordu.

"Sen ne hakla bana karışıyorsun, asıl onu düşün!" diye ağzının içinde tısladı.

"Unuttuysan hatırlatayım. Kocan olma hakkıyla! Bu işleri başıma örmen sıfatıyla! Sanırım bu sana yeterince açıklayıcı oldu. Eğer hâlâ anlamadıysan, içeride özel bir görüşme yapabiliriz!"

Allah'ım ya! Allah'ım ya!

Genç kız şimdi bayılacaktı. Hayır, ona en özelinden bir görüşme yapacaktı evet, ayaklarıyla hayalarını tekmelerken yüzüne tırnaklarıyla nakış işleyecekti. Bakışları yaşlı çifte kaydı. Kısacık bir an sendeledi ve hemencecik kendini toparladı. Peri onun bu lakayıt tavrına sinir oldu. Yaşlı çifte bakmaya fena hâlde utanıyordu. Bir de pişkince özel görüşmeden bahsetmez mi üzerine atlayıp o yakışıklı suratını parçalamak hiç bu kadar çekici gelmemişti. Ne diyordu ya şu anda fark ettiği şeye bak! Kimseye aldırmadan, sinirlice odadan çıktı.

"Çaya bakacağım."

Onların bu tatlı çekişmesini, keyifle çayını içerek izleyen tek kişi de Nebahat Hanım'dı. Eray Bey hâlâ şaşkınca ikiliye bakıyordu. Tedirgin olmuştu hallerinden ama bir o kadar yakıştırmıştı onları birbirlerine. Gençken o da Nebahat Hanım'la böyle tatlıca çekişirdi. Bu hoşuna gitti ve dudaklarının kıyıları belli belirsiz bir memnuniyetle kıvrıldı.

Öte yandan Eymen onun kafa tutmasına sinir olsa da kızgınkenki

cesaretli hâline hayran kalmıştı. İlk defa bir kadın ona çekinmeden kafa tutuyordu ve bu asi yanın farkında değildi ama hoşuna gitmeye başlamıştı. Bu kız demek ki sandığı kadar saf ya da pasif değildi. Anlaşması daha kolay olacaktı. Bakışlarını annesine çevirip "Çayınızı içtiyseniz sizi eve bırakayım." dedi.

Annesi tek kaşını kaldırıp ona soru dolu gözlerle bakınca "Bunu bizim tek başımıza konuşmamız gerek. Yalnız... Burada tek başına kalamaz artık. Herkes öğrendi zaten, en azından boşanana kadar gözümüzün önünde olsun istiyorum. Böylece başımıza daha fazla dert açmaz. Şimdi gazetecisi, paparazzisi, bir sürü insan bu işin peşine düşecek. Şirketin bu işten etkilenmesini istemiyorum. Tabii şimdi ufak çaplıda olsa borsayı harekete geçirdi küçük hanım, çalkalanıyor. Ayrıca onun başının derde girmesi gibi bir şey söz konusu. Ailesi bunu pekâlâ artık öğrendi. Bir sorun yaşasın istemiyorum."

Nebahat Hanım fincanı masaya bırakıp koltuğun yanına uzandı. Çantasını alıp uysalca ayağa kalktı. Eray Bey "En doğrusu bu oğlum. Sen annene bakma! Konuşup anlaşın. Her iki taraf da bunu iyice düşünsün." diyerek oğlunun omzuna dokundu. Ona güvendiğini belli etti. Nebahat Hanım yavaşça oğluna yanaştı. "Bari bir veda etseydik oğlum, ayıp olacak kıza." Daha konuşurken meraklı gözlerini hole çevirerek kapılara baktı. *Acaba gelecek mi,* diye.

Eymen annesinin omuzlarından kavrayıp kapıya doğru, nazikçe çevirdi. "Hadi annem, ayıp falan olmaz merak etme. Sen git asansörü çağır, ben de haber verip geliyorum." Babasına baktı onu götürmesi için.

"Oğlum bak şi..."

"Anne git asansörü çağır, bak babamda yoruldu tansiyonu var."

Yaşlı kadın hiç istemese de ona uydu. Eymen annesini kapıdan çıkarınca içeriye yöneldi. Yatak odasına geldiğinde kapı kapalıdır diye düşünüyordu fakat değildi. Peri bir elini beline koymuş, diğeri ensesinde, içeride sinirle dört dolanıyordu. Eymen işaret parmağını burun kemerinde gezdirip hafifçe boğazını temizledi.

"Ben annemi bırakıp geliyorum, bu konuyu gelince konuşacağız küçük hanım!"

Peri gelen sesle olduğu yerde durup kaşlarını daha da çattı. Dişlerinin arasından konuşarak "Konuşulacak bir şey yok ki! Siz zaten kararları verdiniz. Yine her zamanki gibi benim hayatım benim değil!" diyerek arkasını dönüp banyoya yöneldi. Birkaç adımla içeri girip kapıyı serçe kapattı.

Eymen odanın içinde çınlayan kapının sesiyle gözlerini birkaç saniye kapatıp açtı ve kafasını sallayarak odadan çıktı. Bir bu eksikti! Küçük çocuklara dadılık yapmadığı kalmıştı. Başına yeterince dert açmamış gibi bir de trip atıyordu aptal! O da kapıyı beraberinde sertçe çekerek dışarı çıktı. Annesi aşağı inmiş olmalıydı. Ortalarda görünmüyordu.

Nebahat Hanım dış kapının önünde apartman görevlisi Hasan Bey ve Fatma Hanım'la karşılaştığına sevindi. Gülümseyerek yanlarına gidip "Kolay gelsin." dedi. Fatma Hanım elindeki zarfları kutularına koyacakken tekrar eline aldı. Arkasını döndü. Yüzünde, kocaman gülümsemesi vardı. "Teşekkür ederim." Biraz çekinerek "Peri Hanım nasıl, merak ettik. İyi mi gerçekten?" diye sordu usulca.

"İyi merak etmeyin, bir yanlış anlaşılmaymış, halloldu. Siz Peri'yi çok seviyor olmalısınız?"

"Elbette. Onu kim sevmez, adını bilip de koymuşlar sanki kalbi çok temizdir, hem de çok iyi bir kızdır. Şu ana kadar hiçbir sorunu olmamıştı. Okuldan işe, işten eve. Çok akıllı ve ahlaklıdır bizim Peri." Fatma Hanım kocasına baktı. Ellerini birleştirip önünde tuttu. Sesini biraz alçaltarak "Biz onu kiracı sanıyorduk! Şey... O yani Eymen Bey'in eşiymiş, biz evli olduklarını bilmiyorduk." dedi gözlerini aşağı eğip biraz mahcupça.

Nebahat Hanım içinden *ne tesadüf, ben de,* diyordu. Bu çifti sevmişti. Yaşlı kadın onlarla biraz daha konuşmak, bilgi almak istiyordu. Bu düşüncesi asansör kapısı açılınca sekteye uğradı. Kocası koluna dokunarak oğlanın geldiğini bildirdi. Asansörden inenin oğlu olduğunu biliyordu ama belki değildir diye dua ediyordu.

Az sonra Nebahat Hanım kucağındaki çantasının üzerine, elini koydu. Oğlu arabayı hareket ettirip caddeye çıktığında ise büyük bir merakla ona döndü. "İyi bir kıza benziyor gerçi henüz erken bunu düşünmek için ama ne bileyim, hâli tavrı hoşuma gitti. Öyle kendini

beğenmiş, başımıza iş açacak bir tipi yok. Hanım hanımcık, mülayim duruyor. Sonra konuşmaları, yerini de dengini de bilir gibi. Sana çok kızgındım ama bunu sonraya bırakmaya karar verdim."

Eymen annesinin yüzünde oluşan tatlı yumuşamaya, kaşlarını kaldırarak sinsice baktı. Dudağının kenarı belli belirsiz kıvrılarak işi alaya aldı. "Ahlaklı, edepli, iş de biliyor, ev kızı, çocuk da doğurur. Sana çamaşır ipine dizilen mandallar gibi, ufak veletlerde verir... Tam senin aradığın gelin tiplemesi, değil mi anne? Ne tesadüf, hazır evlendim işte, bu da aradan çıktı."

İç çeken Nebahat Hanım "Münasebetsizlik etme!" derken suratını asmış gibi yapsa da gözlerinin içindeki parıltıları oğlu gördü. Eymen kızgın bir manevrayla, sert tepki verdi."Sakın anne! Bir süre birlikte yaşayacağız. Ayrıca iyi biri olması, bizim açımızdan iyi. Neticede evde bir genç kız var sadece o kadar. Aklına olmayan şeyler getirme!" Bakışlarını kısa bir an annesine çevirip vurgulayarak "Yinede bu demek değil ki bu evlilik boşanmayla bitmeyecek! Anne ben seni bilirim, daha şimdiden hayal kurmaya başlamışsındır. Bunu yapma! Ne kendini ne de o kızcağızı buna inandırıp kendinizi kandırmayın. Kızın zihnini zehirleme! Bu evlilik uzun mesafeli değil, kısa yollu. Benim evli kalmaya hiç niyetim yok! En uygun zamanda, bu iş... Bitecek! Sadece bir süre birbirimize katlanacağız, hepsi bu!"

"Ama oğlum, eninde sonunda evleneceksin. Bir düşün, belki sen de seversin. Tamam, ben sana hemen kendini bu işe ada demiyorum. Bir bakın, düşünün, deneyin, belki zamanla olur. Sana kalırsak ben senin mürüvvetini görüp hiç torun sevemeyeceğim. Yaşın geldi geçiyor, otuz oldun artık." Nebahat Hanım'ın düşündüğü hinlikle, dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Hem bu kız senin Gülümser'e on basar güzellikte!"

Eray Bey öksürdü. "Nebahat sussan artık, öteyi beriyi karıştırma!"diye uyardı. Yaşlı kadın kocasına dikiz aynasından baktı. Umursamazca saçlarını geriye savurdu.

"Doğru değil mi?"

"Anne ben ne Gülümser'le ne de Peri'yle evliliği düşünüyorum. Biz sadece takılıyoruz bunu sen de biliyorsun, o da biliyor." Kaşları gözlerinin üzerine gölgeler indirerek çatıldı. Bu evlilik meselesi ca-

nını sıkıyordu. Daha şimdiden, boğazına dolanmış yular, yağlı urgan gibi nefes alamıyordu. Buna bir ömür katlanma fikri, dehşet etkisi yaparak irkilmesine vesile oluyordu.

Nebahat Hanım koltuğuna biraz daha sokulup çantasını düzeltti. "Bence o kız bunu bilmiyor! Daha geçen gün sanki evin hanımı havalarında bahçede dolaşıyordu." Yaşlanmaya başlayan yüzünü gerdi memnuniyetsiz bir ifadeyle. Elmacık kemikleri keskin hatları olarak meydana çıktı. "Zaten pek ısınamıyordum o kıza, biliyorsun. Niyetim onu yargılamak değil, asla fakat bazı bencil yanları bana yanlış geliyor. Tamam, güzel kız. İyi eğitim almış. Bana karşı da çok saygılı lâkin... Bilmiyorum, onda bir şeyler eksik, ısınamıyorum."

"Isınmana gerek yok zaten anne, onunla biz evlenmeyecektik ki niye bu kadar dert ediyorsun kendine? Hem seninle ilişkilerimi ne zaman konuşmaya başladık, ben bu konuları seninle konuşmak istemiyorum. Daha önce sormazdın, şimdide sorma!"

Nebahat Hanım oğluna sinirle kaşlarını çattı. Yine de bakışlarını ön camdan ayırmadı. Ne olursa olsun biraz düşünmesi lazımdı. "Daha önce evleneceğin birini bulursun diye susuyordum ama sen bunu hiç düşünmüyorsun. Annem yaşlandı, yarın bir gün bu diyardan göçecek demiyorsun. Ne zaman göreceğim torunlarımı ben, mezarımı ziyarete gelince mi? Toprağın altından el sallarım onlara artık *ah yavrularım benim, hoş geldiniz* diye."

"Anne lütfen, böyle söyleme. Kendimi hazır hissetsem zaten evlenirdim. Ama değilim. Evlilik çok büyük sorumluluk ve ben bunu istemiyorum. Belki de hiç olmayacak, sen de biliyorsun." Eymen sert sesini yumuşatarak söylendi. Yaşlı kadın biliyordu sebebini. Biliyordu ama bu konuda eli mahkûm susuyordu. Hepsi Pelin içindi. Ama artık o yoktu! Laflarını yumuşattı.

"Oğlum sen zaten bir evin sorumluluğunu taşıyorsun hatta kocaman şirketlerin. Neden bir kadın senin için bu kadar sorun oluyor, anlamıyorum!"

Sebebini sen de en az benim kadar iyi biliyorsun, demek isterdi annesine, Eymen. Yan taraftan geçen araca baktı. "Bu aynı şey değil. Bir şirketi yönetmek, bir kadını yönetmekten daha kolay... Bu konuyu kapatalım bak eve geldik zaten." Arabayı evin demir kapısına

yaklaştırınca kornaya bastı. Ağır demir kapı sesli bir şekilde açıldı. Arabayı biraz içeri sokup güvenlik kulübesindeki gece bekçisine yaklaşıp camı açtı.

"Kapıyı kapatma, geri çıkacağım" diye bilgilendirdi.

Bekçi kafasını *olur* anlamında sallayınca arabayı evin bahçesine sokup villanın giriş kapısına yanaştırdı. Annesi kapıya uzanıp açacakken kafasını oğluna çevirdi. "Peri'yi ne zaman getireceksin peki?" Alamadığı cevaplar yüzünden canı sıkılmıştı belli.

"Bilmiyorum anne, önce bu konuyu onunla konuşmamız gerek." Kaşlarını kaldırıp düz bakışlarını ciddi ifadesiyle annesine odakladı. Ağzından çıkan her kelime otoriter ve vurgulu çıkıyordu.

"Senden ricam bu işten uzak durman anne! Bu konuya kimsenin karışmasını istemiyorum. Biz,bir karara varınca sana haber veririm." Yaşlı kadın buruk bir bakışla iç geçirdi. Eymen annesine göz kırptı. Yüzünün asılmasına gönlü razı olmadı. "Hem buraya gelmeden önce alışveriş yapması lazım!" Annesi heyecanla baktı. Gözlerinde heyecanlanan, titrek ışığı görebiliyordu. "Beni bu işten kurtarır mısın?" diye ortamı yumuşatmaya çalıştı. Bu işe daha fazla kimsenin karışmasını istemiyordu. Annesine de biraz kaba davranmıştı, gönlünü almak istedi. Nebahat Hanım'ın az önceki konuşma yüzünden asık yüzü yumuşayıp dudakları neşeyle kıvrıldı.

"Tabii, oğlum. Hem de zevkle yardımcı olurum." Arabadan indi.

Eray Bey oğluna emin bir durumla bakarak "Sakin ol, neye karar verirsen ver, arkandayım." dediğinde genç adam minnetle başını salladı. Onlardan duymak istediği tam da buydu.

İhtiyacı olan birazcık destek!

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ne demiş Cemal Süreyya!
Aynı şehirde...
Sen varsın...
Ben varım...
Biz yokuz...

Çölde yaşamaya mecbur bırakılmış sıska bir ağaç kadar yalnızdı. Bir avuç suya muhtaç, kurumaya mahkûmmuş hissi içini tüketiyordu. Onca kriz geçirten olaya karşı savunması zayıflayan Peri, evin salonunda hop oturuyor hop kalkıyor, tıpkı aklında uçuşan deli sorular gibi her yerde dört dönüyordu. Tam *her şey yoluna girdi, kurtuldum,* derken yine her iş sarpa sarıyordu. Salonun ortasında dolaşmaktan sıkılmış olacak ki sehpaya yanaşıp üzerini toplamaya karar verdi. Mutfağı derleyip topladıktan sonra canı sıkıldığı zamanlarda yaptığı gibi, balkona çıkıp temiz hava almaya karar verdi. İçi daralıyordu ya üzerine kapaklanan dört duvar onu boğuyordu. Gecenin hafif meltemi yüzüne ılık bir esintiyle çarpıp yanaklarını ısırdı. Soğuk metalden korumalıklara yaslandı. Başını gökyüzüne kaldırıp ılık havanın tenini okşamasına izin verdi. Akşam havası hafifçe vurduğu zaman, simsiyah saçları dalgalanıp yüzüne doğru tel tel savruluyordu. Bakışları karşısındaki parkta amaçsızca gezindi. Akşam vakti bile cıvıl cıvıldı park. Birkaç aile çocuklarını getirmiş, keyifle oynamalarını izliyordu. Küçücük çocukların salıncakta sallanması,kaydırak için yarış yapmaları, iki çocuğun masumca yaptığı sıra kavgası çok tatlıydı. Bu görüntü aklındaki maziyi deşip Lale'yle yaptıkları haylazlıkları, kavgalarını hatırlatmıştı. Onunla ne kadar iyi

anlaşsalar da ara sıra kavga ederlerdi. Onları izlerken huysuz dudakları burukça kıvrıldı. Bakışları sitenin köşesini dönen siyah lüks araca kaydı. Kocası gelmişti. İfadesi çözüldü, yüzü düştü bir anda. Oysa birkaç dakikada olsa unuttuğu sıkıntısı, gamı, kederi geri gelmişti.

Peri balkondan ayrılıp açtığı kapıyı geriye çekti. Bakışlarını kocasının yukarı kalkmış kaşlarıyla, şaşkınca bakan yüzünde, kısa bir süre ilgisizce gezdirdi.

"Sizi balkondan gördüm." dedi bilgi verirken dürüstçe.

Eymen bıkkınca başını sarsıp teklifsizce salona geçti. Yüzü somurtkandı. Peri kapıyı kapattıktan sonra kaçınılmaz olana yönelip kocasının peşinden oflayarak içeri geçti. Neredeyse ayaklarını sürterek parmak uçlarında ruhsuzca yürüyordu. İçine kocaman bir fil oturmuş gibiydi. Kocasını ceketini çıkarırken görünce kaşlarını kaldırarak sorgularcasına baktığının farkında değildi. Şimdi ne yapacaktı, bu iri adamla, burada yalnız başına? Tamam, daha öncede tek kalmışlardı ama o zaman gideceğini, onu yalnız bırakacağını biliyordu. Eymen, bilek kıvraklığıyla ceketini koltuğa attı. Kendi de diğer koltuğa geçip oturdu. Bacaklarını hafifçe aralayıp başını geriye attı. Uzun güçlü parmaklarını şakaklarında gezdirirken başını koltuğun başına yasladı. Gözlerini kapattı. Yorgundu. Bugünkü olanlardan sonra hayatı, bir süre istemese de değişmişti. Yapışkan yalnızlığına, zoraki bir misafir paldır küldür girmişti! Bir de şu haberler! Tüm medyaya yayılmıştı. Ve borsa bundan etkilenmişti. Hisselerde sorun baş göstermeye başlamıştı.

Peri ise hâlâ çekinikliğini üzerinde zırh gibi taşıyarak ona şaşkınca bakıyor, ne oturabiliyor ne de salondan ayrılabiliyordu. Fazla şansı olmadığı açıktı. Zaten sonuç ne olursa olsun, kimsenin ona bu olanların saçmalığı için alkış tutacağı ya da parlak zekâsının ahmak yanını takdir edeceği yoktu. Yabancı bir adamın yanında tek başına kalmak ne kadar zordu! Hele bu yabancı adam, bu kadar iri ve yakışıklıyken üstelikte onun kocasıyken!

"Orada daha ne kadar dikilmeyi düşünüyorsun?"

Gelişi güzel sorulan bu soru, Peri'yi hazırlıksız yakalayınca irkildi.

Eymen uzun bir ok gibi dikilen kirpiklerinin arasından, koyu

kahve gözlerini hafifçe aralayıp kuşkuyla çevirdiğinde, kızın eli ayağı buz tuttu. Yüzü, ne kadar ifadesiz olsa da takınaklı simasının sert yapısı kızın tedirgin olmasını sağlıyordu. Peri, onun sır yüklü donuk gözlerinin karanlık dehlizlerine dalıp boğulunca titremeye meyilli tuhaf bir his sardı benliğini. Pamuk gibi bulutların üzerinden, apansız bir hızla diken tarlasına düşme hissi veren bir gerginlik ruhuna yaslandı. İktidarsız dudakları hafifçe aralandı, elini garip bir tepkiyle yukarı kaldırıp işaret parmağını bir arkasına, bir önüne doğru amaçsızca salladı. Sonra nereye gideceğini kendi bile bilmezken eliyle göstermesinin saçmalığını kavrayıp, hemencecik aşağı indirdi.

"Ben çay koyayım, galiba konuşacağız!" deyip arkasını döndü. Galibası mı kalmıştı! Ne çok çay içer olmuşlardı. Sanırsın onları üçbeş çayında ağırlıyordu. Kocasıyla konuşurken şu vakit mantıklı olabilmekten o kadar uzak olacaktı ki onun gibi kasıntı bir adamla tatlı tatlı konuşarak bir şeyleri halletmek mümkün değildi. Çaydanlığın altını yaktı. Sırtını sıkıntıyla tezgâha yasladı. Kafasındaki tedirgin düşüncelerle boğuşmaya başladı. Şimdi ne konuşacak ne anlatacaklardı birbirlerine! Tanımadığı kocasıyla oturup geçmişi yâd ederek muhabbet mi edecekti? Ne diyecekti ona?

Nasılsın, iyi misin? Sen, beni eski bir paçavra gibi atıp gittiğinden beri, ben çok iyiyim. İnsanlar evlerine aldıkları hayvanlara karşı bile bir sorumluluk duyarlar, çok teşekkür ederim. Siz ne kadar da düşüncelisiniz! Beni hiç merak etmeyerek, ortalarda bırakarak büyük bir düşünce örneği teşkil ettiniz!

Şahane! Onun üzerinde gerçekten konuşmasını dinletecek kadar bir etki bıraktığını sanmıyordu. Kocasının ona düşmanca davrandığını gördükçe kendisini bir hedef tahtası gibi sabit ve ideal hissediyordu. Aklı, fikri ve bütün kalbiyle Eymen'in ona yaptığı iyiliğe karşılık vermek üzere planlar geliştiriyor ancak aklında açıklanması kolay buna uygun hiç eylem kurgulayamıyordu. Bu, kuşkusuz boş bir çaba değildi ama yapıcı bir eylem de değildi. Peri kocasından çok farklı bir tipti ve buna tahammül etmesi hayli zordu. Üstelik bu evliliğe razı gelmeyeceğini söyleyeceğinde, bu tepkisi, kocasının egosuna üzerine çifte kavrulmuş bir darbe indirecekti, bu yüzden sert tepki görebilirdi!

"Okula başlamana sevindim."

Kaba değil, daha sakin bir tonda söylenen despot kocasıyla, tüm kaos çıkaran düşüncelerinin girdabını sakinleştirdi ve içindeki tedirginliği garip bir hızla dağıttı. Alttan alırsa adamın öfkesinin geçeceğini umuyordu Peri, dalgın bakışlarını yerden kaldırdı. Sığ düşüncelerin sardığı güzel gözlerini, o düşüncelerin sahibi olan kocasına hüsranla çevirdi.

Eymen, bilmem kaç dakikadır belki de durduğu yerde, omzunu kapıya yaslamış, kollarını göğsünde bağlamış, ona irdeleyerek bakıyordu. Peri bir an onun sert yüzünü ve koyu bakışlarını incelerken buldu kendini. Şu haliyle öyle ulaşılmaz, alt edilmez, güç yetmez hissi veriyordu ki kız onun yanındayken kendisini deveye kafa tutan ufak bir sincap gibi aciz hissettiğini anlamasını istemiyordu. Daha önce, kocasının sert yüzünü hiç bu kadar yakından, net biçimde dikkatle incelememişti. Dünyanın tüm sırrını üstüne yüklenmişçesine bükülerek her bir daim çatık duran kapkara kaşları, sıra sıra dizilmiş gür bir çınar bahçesi gibi uzun kirpikleri vardı. Buz gibi, acı Türk kahvesini andıran donuk gözleri, o esmere çalan sert yüze yakışmayacak kadar güzel bir albeni katıyordu. Yakışıklı katı yüz hatları, her gördüğünde pervasızlığıyla bilmişlik satarak engince duruyordu. Sanki kaşlarıyla insanları her daim azarlamaya komutlu ve yüzüyle uzak durması gereken barut yüklü ambar gibi tehlikeliydi.

Bu adamın gülmek diye bir şeyin olduğundan, insanları böyle korkuttuğundan bihaber olup olmadığına karar veremedi! Ve bu zamana kadar aklında kalan tek şey, hep bu olmuştu. Koşulsuz katılığı! Fakat şimdi fark ediyordu ki o çok küstah olan yüz bir hayli yakışıklıydı! İnanılmaz derecedeki çekiciliği, etkileyici üstün bakışlarıyla birleşince herkesin nefesini kesecek kadar kuvvetliydi. Tabii, onunkini kesmemeliydi! Kesinlikle! Ufak dağları ben yarattım egosunu, tıpışlamayacaktı. Olmayan perçemlerini bocalayarak geriye çekti. Bu inceleme ritüelinden kendini azletti ve onu incelemeyi derhal kesti. Hayır, bakmayacaktı!

"Önceden, okul bir zamanlar bana hayaldi. İlk başlarda ben de başladığıma inanamamıştım."Ne tuhaf bir durumdu! Elinde olmak-

sızın çekinerek konuşmaya biraz ara vermişti. "Ama olsun, sonunda başladım. Her şeye, yeniden başladım! Yeni düzenler kurup yepyeni çizgiler çektim geleceğe." Bu bir göndermeydi! Anlayana! Yerinden huzursuzca kımıldayıp doğruldu. Adam öyle buyurgan bir ifadeyle baktı ki Peri olduğu yerde kalakaldı. Yavaşça adama döndü sonra.

Adam, ona dikkatle bakıyordu.

Peri'nin yüreği korkudan duracak gibiydi. Şimdi ne olmuştu?

"Ça-çayın yanına yiyecek bir şeyler ister misiniz? Benim... Karnım acıktı. İsterseniz, bir şeyler hazırlayabilirim, birlikte yeriz?" Kekelemiş ve zorlanmıştı konuşurken. Ne demişti de kızmıştı?

Bakışlarını genç adamın yüzüne cevap bekler nitelikte çevirince Eymen yaslandığı kapının pervazından omzunu kaldırdı. Çevik bir kaplan zarafetinde masaya yöneldi. Peri titrek parmaklarıyla buzdolabının kapısını açtığında, kapısının üzerinden duru bakışlarını kocasına çevirdi.

"İsterseniz hazırda yemeğimde var, onları ısıtabilirim?"

Eymen birdenbire özel hayatını anımsayarak "Yok, yemek istemem. Eğer sana zahmet olmazsa, bir tost fena olmazdı. Aslında yemek yemiştik, hatta senin haberini yemek masasında aldık, diyebilirim!" dedi. O an aklına gelince istikrarsız düşüncelerin yığıldığı yorgun kafasını belli belirsiz salladı. Sanki beynine sinek gibi üşüşmüş zehirli düşüncelerini kovmak ve bunun hayal olduğunu sanmak istiyordu. Tıpkı karısı gibi!

Peri düşünceli düşünceli başını salladı. Dolaptan çıkardığı malzemeleri, tezgâha koydu. Olanları düşününce ve yaşadığı aşağılanmayı, birden kıpkırmızı kesildi. Mahcup bakışlarını genç adama çevirip "Özür dilerim. Size verdiğim sözü tutamadım. Aslında ben tuttum ama kader işe karşınca...Bu benim elimde olan bir şey değildi. Eğer, o olay olmasaydı..."

Bakışlarını adamın gözlerinden kaçırdı. Kendini suç işlemiş çocuk gibi aciz hissediyordu. Muhakkak ki suçlu olmadığını biliyordu, hatta haklıydı! Ama yine de ona verdiği sözü yerine getirememişti ve bu genç kızı müthiş bir şekilde tüketerek üzüyordu. Birkaç sarsıcı saat, hayatını bir asır kadar yaşlandırmıştı. Onun iyiliğini suistimal

etmiş gibi gözükmek hayatta isteyeceği en son şey dahi olamazdı. Bir de onun kızgın gözlerine böyle kabahatli bakmak daha tuhaf hissetmesini sağlıyordu. Sürekli özür dilemek gibi bir meziyete kapıldığı için de vurdumduymaz adama bakmayı kesmesi gerektiğini kendine telkin ediyordu. Belki saçma olabilirdi ama suçsuz olduğunu bilmesini ve olanların yükünü her koşulda sırtlanacağını söylemek istiyor, kendini buna sorumlu hissediyordu. Sabit düşüncelerini koruma içgüdüsüyle, bu fikirleri aklından süpürerek benliğine karşı saldırıya geçti hemen.

Eymen,ellerini masanın üzerine uzattıktan sonra devam etti. "İlk duyduğumda çok öfkelendim, hatta o kadarki eğer o an karşıma çıksaydın, seni boğabilirdim." dediğinde adam dürüstçe, gafil avlanan Peri apansız bir irkilmeyle elindeki bıçağı tezgâha düşürdü. Vücudu birden buz kesmiş, sanki çırılçıplak ayazda kalmış gibi üşüyerek titremişti. Bu dobra istila yüreğine artçı sarsıntı yaşatmış, tüm benliğini güçlü bir hükmedişle sarmıştı.

Eymen kızı sınayan laflarını esirgemezken korkusunu ve tedirginliğini görmezden gelerek devam etti. "O kadar zaman sesin, soluğun çıkmayınca aklımda bin türlü hin düşünce belirdi. Karakola gelip durumu anlayıncaya kadar olan zamanda..." Başını salladı düşündüğü iktidarsız vesveselere. "Üzülme, sen doğru olanı yapmışsın. Aslında sana numaramı bırakmıştım başın sıkışırsa araman için. Beni arayıp haber verseydin, bu sorun, bu kadar büyümezdi. Ben bu sorunu kolaylıkla halledebilirdim. Ya da Turgut'a haber verebilirdin. Biz de şimdi oturup gelecek hakkında konuşma gereği duymazdık." Genç adamın donuk bakışları yine sertleşmiş, sesi kalınlaşarak eski ödün vermez despot hâlinde soğuk çıkmıştı. Buzdan Adam!

"Ben kendi işimi kendim halletmeye çalıştım. Size söyledim. Sadece sözle taciz olsaydı... Bunu halledebilirdim, ama o...O!" Peri o adamı düşününce bile sinirlenmeye başlamıştı. O anı hatırlayınca, içinde azgın bir deniz gibi kabaran kanı tepesine hücum ediyordu. Eğer kulakları baca görevi görseydi, keskin koyuluklarda duman çıkarırdı. O iğrenç ellerini kendine sürmesi, böylesi tiksinçlik ilk defa başına geliyordu! Tabii, Fırat hariç! O bile bu kadar iğrençleşerek ileri gitmemişti. En fazla zorla öpmeye kalkmıştı. Bu adam, bir sürü

milletin içinde taciz edip kalçalarını neredeyse mıncıklamaya çalışmıştı. Bu da yetmemiş, bir de istemediği hâlde zorbaca götürmeye kalkmıştı.

"Sana bir şey yaptı mı?"

Eymen'in gözlemlediği duruşuyla vücudu kasılmış, gözleri cehennem çukurları gibi koyulaşmıştı. Elma şekerini kaybetmiş bir okul çocuğu gibi hırçın davranıyordu benliği. Sesinin nasıl hiddetli çıktığını kavrayamadan, soru dudaklarından apansız bir filtreye tabi olamayarak dökülüvermişti. "Sana zarar verdi mi?" Ne kadar karşı tarafa belli etmese de nedendir bilinmez sinir damarlarında bir volkan gibi kaynıyordu. İçindeki sahiplenen adamı zafer duygusuna tabi tutmadan kışkırtarak sabote ediyordu. Belki de kendi nikâhı altında olan aciz bir kadına yapıldığı için bu eylem zoruna gitmişti. Belki de acizliğini kullanan çakallara çaresiz kalan yalnız biri kuzu olduğu için, ona emanet olduğu için korumacı içgüdüsü kabarmıştı. Fakat bu da bir gerçekti ki o adama hak ettiği değeri kendi elleriyle vermek istediğiydi! Şimdi kendine daha çok kızıyordu. Onu arada bir arayıp sorsaydı, kendi hâline bırakmasaydı, bu durum yaşanmayacaktı. Suçlu kendisiydi ama egosunu yıkıp kabullenmiyordu. Bu işin olduğunu, hatta evlendiğini unutmaya, yok saymaya çalışmak işine gelmişti. Ne saçmaydı? Ne olursa olsun evlenmişti ve bu küçük kız onun nikâhı altındayken tüm varlığıyla sorumluluğundaydı. Bu ulvi görev ona zoraki verilse bile, bir masum onun ismi altında, güvende olmalıydı. Zarar görmemeliydi! Ama o işin kolayına kaçarak unutmayı seçmeye çalışacak kadar evliliğe uzaktı. Hiç evlenmemiş gibi davranmak işine gelmişti. Belki de o an böylesi daha kolay gelmişti. Sonuçta isteksiz bir damat olarak zorla evlenmiş her erkek gibi, bir çıkar yol bulmaya çalışmış, kendince bulmuştu da!

Genç kızın suskunluğu uzadıkça adamın düşüncelerine perdesiz fikirler üşüşüyordu. Dişlerini sıkarak, "Peri... O adam, sana zarar verdi mi?" diye tıslarken buz gibi sesi tekrar okşadı kızın kulaklarını.

Peri tenkit eden bakışlarını ona çevirdi. Kafasını sallayarak kesin bir dilde konuştu. "Hayır, kesinlikle ama ona engel olmasaydım, yapabilirdi!" Utançtan kısılmış kelimeler açık ve netti. Yutkundu. Gözlerini kaçırmak istedi fakat yapmadı. "Beni zorla götürmeye

kalktı. Bu cesareti nereden buldu, hangi ara bu kadar ileri gitti anlayamadım. Ona hiç yüz vermedim. Aksine, tiksindiğimi açık açık ifade ettim. Ben hâlâ bu elim olay nasıl olurda bu kadar büyür kavrayamıyorum! Sarhoştu, zaten bunu fark edince dehşete kapıldım. Karakolda da uyuşturucu kullandığı ortaya çıktı."

Teskin olmaya ihtiyaç duyan titrek elini, şakaklarında sıkıntıyla gezdirdi. Sanki hâlâ olayı yaşarmış gibi, müthiş bir korkunun tesiri altındaydı. Zaten bu yaşadıklarını, bir süre aklından atacağını zannetmiyordu. Ah bu yaşadığı vahşet çok ağırdı ve artık bazı şeyleri kaldıramıyordu. O adamın kafasında bardağı kırdığında ılık kanının yüzüne nasıl aktığını, bunu bir ömür unutamayacaktı. Pis kanına elini bulayacak ömrünü bir hiç uğruna heba edecekti. Hapislere düşecekti.

Asabı gibi sesinin bozulduğunu anlayamadı. "Bir anda elime geçmiş bardak, fark etmedim." dedi sanki kan görecekmiş gibi ellerine bakarak. "O anda ne yaptığımı, ne düşündüğümü hatırlamıyorum. Sadece tek derdim, kendimi onun iğrenç ellerinden kurtarmaktı. O bardağı kafasında kırdığımın dahi çok sonra farkına vardım. Zaten, iş işten geçmişti." Kız ellerini ufalayarak parmaklarını birbirine kenetledi.

Eymen ciddi bir tavırla onu dinliyor, konuşmanın bazı yerlerinde elinde olmadan kaşını çatıyordu. İçini bir güven duygusu sardı. Peri ile ilgili kuşkuları artık son bulmuştu. Artık dizginler elindeydi!

Peri sağ taraftaki dolaba gidip tost makinesini çıkardı. Fişi prize takınca "Domatesli salamlı yer misiniz, yoksa sade mi istersiniz?" derken konu apansız değişmişti.

Eymen içinde kopan fırtınayı bastırmaya çalışarak otoriteyi ele almaya çalıştı. "Ketçap, mayonez hariç her şekilde yerim."

"Ben de ketçaplı severim sizin aksinize ve salamlı yemem. Ketçaplı daha güzel oluyor, hiç denediniz mi?"

Konun kapanmasını istediğini belirten kıza bu şansı verirken başını hafifçe salladı. "Lisedeyken birkaç defa yemiştim ve hoşuma gitmemişti."

Aradaki gerginliğin yumuşaması ikisi açısından da iyi olmuştu.

Peri el çabukluğuyla tostu yapıp çayı demlemişti. O bunları hallederken Eymen buzdolabına yaklaşıp kafasını içine gömmüştü.

Beyaz kaliteli gömleği kas boğumlarını sımsıkı sararak tenine kaçak hat çizmişti. Ya o gömlek bir beden ufaktı ya da düşünmek bile dehşet veriyordu ama bu adamın bedeninde etten ve kemikten tek bir eklem yoktu! Biraz daha gerilirse kumaş, ortadan ikiye yarılacaktı. Düşüncesiz kas kütlesi kafasını dolabın içine soktu. Ne görüntü ama! Dolaba dadanan ayıcık! Bu görüntü kızın içinde kısacık bir an kıkırdama isteği uyandırdı. Dolap bile yanında ufacık kalınca kız gerçeğe dönerek dudaklarını büktü. Kocaman adam! Uf! Ona bir şey yaptırması için öyle insanüstü bir güce ya da işlenilmiş bir zekânın yanı sıra sihre ihtiyacı yoktu. Parmağının ucunu oynatması yeterliydi itaat ettirmesi için...

Eymen ise karısının hakkında kurduğu tüm sığ düşüncelerden habersiz, dolabın içine tüneyerek gözüne kestirdiklerini alıp iri ellerinde tabaklarla masaya yaklaştı. Genç kız güldü. Bu iri bedeni tek tostla düşünmesi, zaten saçmalıktı! Kesin bir oturuşta dünyayı yiyordu.

"Bu dolap neredeyse boş, sen yemek yemiyor musun evde? İçine fare düşse aç kalır!"

Nedendir bilinmez kızmıştı genç adam dolabın hâline, bu da farkında olmaksızın sesine kabaca bir tutumla yansımıştı.

"Yiyorum elbette. Ama tek kişi ne kadar yiyebilir ki? Zaten günümün yarısı okulda, yarısı işte geçiyor. Anlayacağınız evde yemek yemeye pek vakit kalmıyor. Bazen Fatma abla bir şeyler yapar gönderir sağ olsun. Bazı zamanlarda Dilara ve ben yapıp birlikte yeriz. Ama genelde yemekler çöpe gider..."

Peri'nin düşünmeksizin sarf ettiği sözlerden anlaşıldığı üzere, evde bir başkasıyla kaldığı düşüncesi Eymen'in hoşuna gitmemişti. Bu ihtimalle, kaşlarını, soru soran nitelikte huysuzca havalandırdı.

"Dilara!"

Peri başını yana kırıp omzunun üzerine düşürerek baktı. Dudaklarının kıyıları hafifçe hareketlendi. Komik, haylaz dudaklarının kenarında gamzesinin çıkarak kadar olmasa dahi ufak bir gülümseme belirmişti. "Arkadaşım. Henüz yeni tanıştık fakat iyi kızdır. Biraz da fazla açık sözlü sanırım. Şimdilik tek kusuru bu..."

Eymen uzun parmaklarıyla kavradığı kahvaltı tabaklarının ka-

paklarını açmaya başladı. "Onlarla iyi anlaşmışsın, senin için endişelenmeleri çok garipti. Daha önce Fatma Hanım'ı hiç öyle panik ve korkak görmemiştim." Kapakların hepsini açıp masanın yanındaki boş tabağa koydu. Kahvaltılıkları masaya yaydı.

"Evet, iyi insanlar. Sizin dediğiniz gibi her hafta eve yardıma geliyor. Buna gerek olmadığını söyledim ama kesin emir vermişsiniz, dinlemiyor. Evli olduğumuzu bilmiyorlardı. Benim burada kalan kiracı olduğumu, hatta burs gibi bir şey aldığımı sanıyorlardı." Biraz çekinerek duraladı. "Ben de bu oyunu bozmadım. Onlara açıklama yapmayınca kendi fikirlerine uydular. Açıkçası bu işime geldi. Okula gittiğim için, yardım ettiğinizi söylemiştim bir keresinde, galiba bu fikre buradan kapıldılar. Şimdi öğrendiler gerçeği. Doğruyu söylemeyerek, onlara yalan söylemiş gibi oldum. Bu çok kötü!"

Peri servis tabaklarına aldığı tostları, masaya koydu. Bardakları da doldurunca yerine oturdu. Kendine açık, Eymen'e demli çay koymuştu. Eymen'in aldığı ekmeğin üzeri nar gibi kızarmış, hatta kaşarları yanlarından hafifçe taşmıştı. İştah açıcı tosta dayanamayıp büyük bir ısırık kopardı. Masada birkaç dakika boyunca sessizlik oldu. Garipti ama kimse artık gergin ya da kızgın değildi sanki. Eymen ağzını sildiği peçeteyi elinin içinde kırıştırarak tabağının içine koydu. Gıcırdattığı deriyle kızın dişlerini kamaştırarak sandalyesinde geriye kaykılıp geniş sırtını gerdi. Araştırmacı bakışlarını karşısında, tüm huzursuzluğuyla oturup küçük ısırıklarla ekmeğini yemeye çalışan genç kıza çevirdi. Çok değişmişti. Sanki o evlendiği kız bu değildi! Onun göz alıcı ışıltıya bürünmüş müthiş güzelliğine bakmadan edemiyordu. Aradaki farkı ise her seferinde yenice keşfettiği başka bir özelliğiyle irdeliyordu. Gerçi aklında kalan tek şey, sırtındaki melun yaralar ve yüzündeki zalim morlukların arasında ışıltısı sönmüş ürkek yeşil gözleriydi. Ama şimdi! Meğerse hüzün yüklüymüş o zamanlar cennet gözleri. Şimdi daha canlı, daha cesur bir yeşil gelmişti yerine. Bahar kadar berrak, duru denizler kadar sakin, insanı içindeki huzurun koylarına demirleyecek kadar çekici... Yay gibi gergin kavisli kaşlarının, hiç çekinmeden çatıldığına defalarca şahit olmuştu. Rengiyle göz dolduran dolgun dudaklarının kenarında, hep belli belirsiz bir tebessüm varmış gibi kıvrıktı. Sanki yüzü gülmeyi kendine

huy edinmiş gibi, hayatla böyle kafa tutup dalga geçermiş gibi dudağının kıyısına sıkışmış yarım bir tebessüm beliriyordu konuşurken. O güzel şeyler, konuşurken usulcacık tatlı vaatler sunduğundan habersiz kıvrılıveriyordu belirsiz bir haylazlıkla. Bu ufak farklılık güzel yüzünde hiç eğreti durmuyordu. Aslında ona çok yakışıyor, ihtişamlı bir gizem ekliyordu. Güzeldi bu kız, haddinden fazla güzel ve o şahane karısının güzelliğini henüz yeni görüyordu. *Kahretsin!*

"Yarın dersin var mı?"

Peri ısırmakta olduğu tost ekmeğini aşağı indirip tabağına koydu. Zaten onun gözlerini üzerinde hissettiği sürece yiyemeyecekti, bu belliydi. Yemeğini eşeleyen kedi gibi dürtüp duruyordu pençeleriyle, ekmeği. Kâğıt peçeteyle ağzını silip bakışlarını genç adama çevirdi.

"Var. Ama öğleden sonra... Neden sordunuz?"

Eymen kalın kolunu yanındaki sandalyenin arkalığına yasladı. Bu hareketiyle kız yutkundu. Zaten iriydi, şimdi daha bir devleşmişti. Kanatlarını açmış haşmetli bir kartal gibi haşin duruyordu. Yüzü ciddi, sesi ise sakindi.

"Öncelikle şu *sizli, bizli* konuşmayı aradan kaldıralım! Malum herkes artık evli olduğumuzu biliyor. Birilerinin yanında böyle*siz,* diye hitap ettiğini düşünsene! Eğer evlendiğimizi bir şekilde sadece annem öğrenseydi, bu sorun olmazdı. Fakat şimdi bu kadar şaşalı bir biçimde ortaya çıkınca -kısacası dünya şenlikli bir tezatla duyuncaboşanma işi malum askıya çıktı."

Kız bu sözle kısacık bir an dilini yutmuş gibi hiçbir şey söyleyemedi. Sonra, "Buna kim karar veriyor?" dedi, sesinde bariz bir hırçınlık mevzu bahisti.

"Ben tabii ki! Bu oyun değil."

Kendinden emin, özgüveni tavan yapmış egolu adam daha sakin bir üslup sergiliyordu. Sanki sinirlerini aldırmış ya da öfkelerini denetlemeye almış usta bir tiyatrocuydu.

Kız başkaldırdı. Eymen'in karısının gözlerinde gördüğü asilikle, sesi otoriterce sertleşti. "Şimdi boşanırsam daha evlendiğimi yeni öğrenen bir sürü kişi neden boşandığımızı soracak. Hakkımda bir sürü olur olmaz şeyler türeyecek. Hatta işin peşine düşecekler ve ipe sapa gelmez asılsız ithamlarda bulunacaklar. Bu işin nasıl gerçekleştiği pekâlâ ortaya çıkarabilir. İzmir ayağının bilinmesini istemiyorum."

Kendinden emin bir şekilde geniş omuzlarını biraz oynattı. Peri'nin içi titredi. Kiminle konuşuyordu ki o dağdı Peri sadece kırlangıç. Birazcık kuytusunda dinlendiği heybetli bir dağ gölgesinden korktuğu!

"Ben buna izin veremem. Nasıl evlendiğimizin öğrenilmesini, özellikle istemiyorum. Böyle bir şeyin duyulması demek, iş çevresinde de aile çevremde de hiç hoş olmayan sorunlara yol açabilir. Adımın bu şekilde anılması, aile şerefimizi zedeler. Benim sorumlu olduğum bir ailem, genç bir kız kardeşim var. İşim sekteye uğrarsa, elime bakan binlerce kişinin ekmeği elinden gider. Ben sadece kendimden sorumlu değilim, işçilerimden, onların ailesine götürdüğü ekmeğinden de sorumluyum! Tabii, bir de seninkiler var işin içinde! Onları unutmamamız lazım, değil mi? Şimdi karşıma çıkıp kendilerince bir sürü saçmalık yaparlar. Ne benim başım ağrısın ne de senin canın yansın istiyorum."

Peri ellerini masanın üzerine koydu. Aslında onu memnun etmemek için bu düşünceye cevap vermek istemezdi ama bir dakika düşündükten sonra tüm özgürlüğüne ağır bir darbe almış, mantıksız düşünceleri savrularak dağılmıştı. Bir eline peçeteyi alıp oyalanırken genç adama gözlerini devirip bir bakış fırlattı.

Eymen bir yanıt bekliyordu ve hâlâ net bir cevap almamıştı.

"Diyelim ki boşanmadık. Tamam olabilir. Bir süre daha bu şekilde devam edebiliriz. Siz beni idare ettiniz, ben de pekâlâ yapabilirim bunu. Benim için birkaç ay sorun olmaz, gerçekten. Siz beklediniz, ben de beklerim. Bunu sorun yapmayın." diyerek masumane bir şekilde konuşuyordu.

Genç adamın ima ettiği şeyi aklının ucuna dahi getirmemişti!

Eymen ise zeki bakışlarıyla kısacık bir an, onun konuyu idrak edemediğinden şüphelenmiş ama üstelememişti.

"Tamam, bu konuda mutabık olduğumuza göre, gelelim asıl konuya..."

Ancak Peri kaşlarını kaldırınca elindeki peçeteyle oyalanan uzun parmakları duraladı. Eymen de ona düz bakışlarını göz bebeklerine titizce bir dürtüyle çevirdi. "Asıl konu bu değil miydi? Halledildi ya!" Gözlerini masumca açıp kirpiklerini kırpmadan genç adamın koyuluklarına bakıyordu.

Eymen başını iki yana salladı. Oturduğu yerden biraz öne gelip tehditkâr bir duruşla masaya yaklaştı. Bakışları konuşacağı konunun, hassaslığını vurgular nitelikte sertleşti. Kelimeleri, tek tek döküldü dudaklarından.

"Asıl konunun içinde bu da var tabii fakat diğerini de unutmayalım. Aynı evde yaşamamız gibi! Aynı hayatı bir süre paylaşacağımız gibi!" Gözleri keskin bakarken yüzü ciddi bir konuşmanın yapılacağını zaten haber veriyordu ama kız masum bir dürtüyle bu kadar ciddi olduğunu kavrayamamıştı.

Peri'nin kaşları duyduğu şeyin dehşetiyle havaya kalkarken afallamanın verdiği tepkiyle elini birden hareket ettirince masanın üzerindeki çatalı yere düşürdü. Konunun devamını tahmin ettiği için, ürkek gözleri şaşkınca irileşmişti. Bu adam aynı evde derken burada yaşamaya başlamaktan mı bahsediyordu? Aynı evin içinde, onunla yaşamak! Bunu düşününce, ona fazla düşünme olanağı sunmadan, derhal lafı ortaya pat diye söyledi.

"Eğer burada yaşamayı düşünüyorsanız, ben kendime yeni bir yer bakarım. Bunu dert etmeyin rica ederim. Aynı evde yaşamamıza gerek yok sonuçta. Hem bu saçma evliliği meşru göstermeye ne gerek var. Herkes bizi bilhassa evli bilsin yeter işte. Arada görüşürüz, onlarda gerçek olduğunu sanırlar."

Eymen başını iki yana salladı. Dalgınca mırıldandı. "Çocuksun! Hayır, konu bu ev değil. Konu bizim bir arada, aynı evde kalmamız. Sen bir süre benimle yaşayacaksın... Bizim evimizde!"

Bunu söyleyeceğine sert bir yumruk vursaydı daha anlık tepki alamazdı.

"Bizim evimizde!"

"Kesinlikle!"

Eymen son cümleleri vurgularken genç kız nefes almıyormuş gibi yutkundu. Kısacık bir an gözleri karardı ve tüm ev üzerine yıkılıyormuşçasına ruhu daraldı. Ne duyduğunu biliyordu elbette! Algı sorunu yoktu şükür. Ama duyduğu gerçek miydi? *Bizim evimiz* de ne demekti? Aynı evde kalmak! Yok, bu kadarı fazlaydı! İşte bunu yapamazdı! Yapamazdı, değil mi?

Yapardı salak, hem de nasıl yapardı... Sen onun nikâhlı karısısın, unuttun mu?

Kendine yaptığı çetin itiraflar, kızgın demirle dürtülmüş kadar fazla canını yaktı. Nefesini kesti. Kalbi daralırken sanki boğuluyormuş gibi hissetti. Kontrol altına aldığı titrek sesiyle, kekelediğinin farkında dahi değildi.

"Bu-buna s-siz karar veremezsiniz? Bu tek başına alınacak bir karar değil! Aynı evde yaşamak da nereden çıktı? Buna izin veremem!"

"İzin istemedim zaten! Sadece belirttim!"

"Hayır!" Küstaha bak! Bay kibir! Ukala züppe! "Kesinlikle hayatım hakkında emir veremezsin." diyerek hırçınlıkla atıldı. Duygularını olduğundan başka türlü göstermekte hiçbir zaman şimdiki kadar zorlanmamıştı. Ağlamak istediği hâlde, eminlik tablosu çizerek dik duruyordu. Hükmedici yanını bertaraf etme hissi içinde savaşma arzusuyla büyüdü. Kafa tutan gözleri inatla yanıyordu. Ama öte yandan adamda ona otoriter ve kesin bir katılıkla ödün vermezcesine bakıyordu. Mağrur gözlerine düşünceli bir ifade yerleşmişti şimdi.

"Sen de biliyorsun ki senin hakkında her karara şekil verebilirim küçük hanım. Her ne kadar istemesen de başıma bir sürü dert açtın. Buna mecbursun!" Kelimelerin keskinliği, genç kızın içine bıçak olup battı. Her kelime ok olup yüreğine ağır darbe hâlinde yağdı. Cani adam, gaddar düşünceleriyle onu öldürmeyi mi hedefliyordu? Nasıl bu kadar sakin konuşarak kaos çıkarır, bu kadar kesin kararları ona sormadan emredercesine bir fütursuzlukla verebilirdi?

Peri'nin itirafı, Eymen'in kulağına beceriksiz kelime fazlalığı gibi yayıldı. "Bunu yapamam tamam mı? Olmaz. Bu kadar uzun boylu değil! Benim hayatım hakkında hüküm veremezsiniz, bu hakkı size tanımıyorum. Ben sizin malınız değilim! Aynı çatının altında kalmaktan bahsediyorsunuz. Bu olmayacak bir eylem!"

Eymen bıkkın başını olumlu anlamda salladı.

Peri bu kayıtsızlığa başkaldırarak hızla ayağa kalktı. "Lanet olsun! Hayır!" diye biraz sertçe itiraz ederek cırladı. Rengi uçmuş, süngüsü düşmüştü. Vücuduna, buz gibi şoklar dağılıyordu. Bacakla-

rı onu taşımıyor sanki kendi vücudu ruhuna ağır geliyordu. Bu nasıl bir kaderdi böyle, kaşıkla verip kepçeyle alıyordu! Ne kadar gücü olmasa da kendini zorlayıp hızla kapıya yöneldi. Kendince bu konuşmanın bittiğini düşünüyordu. Fakat yanılıyordu!

Eymen hiç yerinden kıpırdamadan, hatta rahat bir tavırla başını yana çevirdi. Özdenetimini eline almış sakin bir sesle, kati bir tutumda mırıldandı.

"Sen bilirsin! O zaman ailene haber verelim, gelip seni alsınlar. Boşandığımızı, onlara haber vermek lazım! Sonuçta, bana emanetsin! Bunun sorumluluğunu alamam. Başına bir şey gelebilir."

Bu bir tehditti!

Genç kız olduğu yerde kaskatı kaldı. Bedeni pelte gibi hissizleşip işlevsizce yerlere yıkılmak üzereydi. Onlara haber veremezdi! Bu kadarını yapamazdı. Bu vicdansızlığı yapmazdı! Ama yapabilirdi! Onu tanımıyordu! Lanet olasıca... Adamı... Henüz tanımıyordu! Hızla arkasını dönüp derhal yanına geldi. Elleri iki yanında öfkeyle yumruk olmuş, göz bebeklerinde akıtmamaya çalıştığı ısrarcı gözyaşları titreşiyordu. Sinirden çatallaşmış sesiyle, kendinden bezgin hâliyle bağırdı.

"Bunu yapamazsınız. Buna hakkınız yok. Allah'ım! Size ne yaptım da bana bu kadar düşmansınız? Bu işte benim bir suçum yoktu. Ben de sizin kadar masumdum. Buna neden olacak hiçbir gerekçe göremiyorum." Kelimeler, konuşmanın sonuna doğru kısılmaya başlamıştı. Göğsü hızla kalkıp iniyor, nefesi gırtlağına doluyordu. Uzun bir savaşa katılmış gibi yaralıydı.

"Buna hakkım var Peri. Senin üzerinde her şeye hakkım var bunu sen de gayet iyi biliyorsun! Ne olursa olsun, sen benim karımsın! Ve hukuki olarak ki sen hukuk okuyorsun, bunu benden iyi bilirsin bana ait ne varsa sana..." Kafasını hafifçe çevirip yanına gelmiş genç kızın vücudunda edepsiz bakışlarını fütursuzca gezdirdi. Onu tedirgin ederek bilinçli yaptığı eyleme devam etti. Gördükleri geçekten hoştu ve bu arsız dudaklarının çarpıkça kenara kıvrılmasını kolaylaştırmıştı. "Sana ait de ne varsa..." Kaşıyla gösterdi. "Bedeninde buna dâhil, hepsi bana ait. Şimdi ya yerine geçer şu işi konuşuruz, yok, konu-

şacak bir şey yok dersen de sen bilirsin! Benim sinirlerim de fazlasını kaldırmaz. Canımı sıkmayı kes! Hele bu saatten sonra, çoluk çocukla hiç uğraşamam. Bu işi bitiririz, olur biter." Sesi sertleşmiş, bakışlarındaki alay kalkmıştı. Peri birkaç saniye olduğu yerde, genç adamın yanında kızgınca dikildi. Şaşkın ve biçareydi. Derin derin nefes alıyor, omuzları hızla kalkıp kederle iniyordu. Elleri sinirden öyle yumruk olmuştu ki parmaklarının baskıyla kemikleri acıyordu. Üzerine atlayıp omuzlarını yumruklamak istiyordu. Gözü nefretle kararmış genç adama, öldürücü bakışlar fırlatıyordu. Kin ve intikam kokan bakışlar...

Kör şeytan diyordu ki al eline bir tava, geçir kafasına kafasına! Allah'ım benim derdim hiç bitmez mi?

Adamdaki rahatlığa bak! Çakma koca kesilmişti başına... Bir de ince ayardan, tehdit ediyordu. Masaya yenilmiş savaşçı idamesinde yaklaştı. Kalktığı yere tekrar büyük bir hezeyanla oturdu. Öfkeli bakışlarını karşısındaki umursamaz adama çevirdi. Şimdi,paniğe kapılmış o yeşilliklerin içi, cehennem çukurları gibi nefretle parlıyordu. Evlilik konusundaki zıtlaşmalarından beri, ne kadar gerilmiş olduğunu ancak yeni anlayabiliyordu. Dudakları sinirden büzülmüş, güzel yüzü bu hâliyle turşu satıyordu. Eymen bile onun bu hâline kaşlarını çatarak bakıyordu. Allah aşkına, karşısındaki kadın şu hâliyle yedi yaşındaki çocuk gibi anlayışsız duruyordu! Bu kızla nasıl anlaşacaktı ki böyle, bir olgun davranıyor bir çocuksu oluyordu! Hırçın yanını fark etmişti elbette, ancak buna bir de eş olarak dengesiz derecede sinirli olduğunu göstermişti. Onun hakkındaki analizlerini aklının bir köşesine yazdı.

"Tamam, konuşalım!" dedi kız kırık dökük sesiyle.

"Benimle birlikte yaşayacaksın... Tabii ailemle. Keza ben onlarla yaşıyorum." Kaşının birini kaldırıp tepkisini ölçmeye başladı. Birkaç saniye sonra hezeyana düşmüş kıza, aldırmadan devam etti. "Aynı evde kalacağız bir süre! Birkaç ay sonra bu konu kapanır, biz de sessizce boşanırız. Yarın toparlanırsın. Ne zaman hazır olursan, o zaman yola çıkarız. Bu arada unutmadan söyleyeyim, eve gitmeden önce annemle alışverişe çıkacaksınız. Herkes benim karımı merak ederken onların karşısına böyle çıkamazsın."

Sözleri son derece sakin seyrediyordu. Bakışları aşağılayıcı değildi fakat genç kız onu hor gördüğünü düşünerek kendini tuhaf hissetti. Üstelik bu kibarlığının altında acımasız ve hoşgörüsüz bir adam olduğu fikrini, bazen düşünmeden edemiyordu. Oysa erkek ona derin bir ilgi, hoşlanma ve hayretle bakıyordu. Bu hâliyle bile taçsız bir kraliçe kadar eşsiz durduğunu, paha biçilemeyen bir mücevher kadar emsalsiz ve yanına ne gelirse gelsin kalitesinin hep aynı olduğunu bilmeyecek kadarda masumdu!

"Hem, ben henüz kabul ettiğimi söylemedim bir kere!" diye sertçe itiraz etti kız. Ayrıca *böyle de* ne demekti? Görende çıplak ya da dilenci gibi pejmürde gezdiğini düşünürdü. Bu adam ne kadar narsistti böyle! Bay Ego, ne olacak! Gözlerini süzdürerek çaktırmadan kendi kıyafetine baktı. Ne güzel kıyafetti işte. Mis gibi temiz tişörtü her ne kadar biraz solmuş olsa da kullanılmayacak kadar kötü değildi ve neredeyse yeni sayılan kot pantolonu... Lanet olsun! Daha yeni almıştı onları. Geçen sene!

"Neyi varmış hâlimin?"

Tişörtünü farkında olmadan tutarak çekiştirdi. Sonra ne yaptığı fark edip "Hem gayet iyi, yakıştıramayan evine götürmez küçük bey!" diye iğneli imalarından onu mahrum bırakmayarak mırıldandı. "Size güzel görünmek gibi bir çabam da yok ayrıca. Beğenip beğenmemeniz umurumda değil. Siz benim gerçek anlamda kocam değilsiniz ki size güzel görünmeye çabalayayım. Saçma! Kimse için bunu yapmam."

Eymen'in dudaklarının kıyıları çarpıkça kıvrıldı. Duyduğu çok tuhaftı. Ayrıca söylediği şey çok tatlıydı. *Küçük beymiş!* Hemen kendini toparladı.

"Ben sana, kıyafetin kötü dedim mi? Sadece sen mahcup duruma düşme, benim arkamdan da laf ettirme... Ne gerekiyorsa alın. Hiçbir şey eksik olmasın. Yeri gelecek, birlikte kokteyllere ve bazı etkinliklere katılacağız hâliyle. Şimdi özellikle çağırılacağımız eşli toplantılara, hatırı sayılır yerlere böyle gitmek istersen sen bilirsin. Önceden, genelde tek katılıyordum, her neyse. Oraya neyle gitmeyi düşünüyorsun? Kot pantolon, tişörtle mi? Bu sınıf farkı konusu, oralarda dile getirilmez ama göz ardı da edilmez. Senin kendini kötü

hissetmeni elbette ki istemem. Bazen fısıldaşırlar bazen de açıkça alay ederler, acımasızdırlar çoğu zaman."

Düşündükleri her şeyin bir yanılsama olduğunun farkındaydı. Eymen ona kibar ve iyi davranmaya çalışıyordu, hepsi o kadar.

"Sen de onlardan mısın?" Burnunu kıvırmıştı bunu sorarken adama.

"Hayır, elbette...Ama onlarla iş yapıyorum. Ayrıca biraz kalite kimseye kötü gelmez."

"Ne yani, siz bana kalitesiz mi diyorsunuz?" Ah lanet adam onu aşağılayıp nasıl bir de küçümserdi!

"Öyle olmadığını sen de çok iyi biliyorsun. Mantığın nerede senin? Bu konuşmalardan, bunu mu anladın? Sana sadece onların karşısında kendini ezdirip üzülmemen için bir yol sunuyorum."

"Ah, çok naziksiniz! Bunu beni ezerek yapmanızda ayrıca nezaketinizin belirtisi olmalı!"

Alayla söylenmiş olsa da Peri, burnunu tatlı cadı gibi kıvırarak onun dediklerini düşünüyordu. Yine o tehlikeli, ayartıcı düşünce zihnini bulandırmaya başlıyordu. Mantıklı düşünürse televizyondan izlediği kadarıyla doğru söylüyordu. Yengesinin, o akşamlara kadar izlediği sapır saçma kadın programlarında birçok defa tanık olmuştu. Haklıydı, galiba değil, tamamen haklıydı! Gurur yaparsa rezil olacaktı. Ve onu rezil ederse... Allah'ım, ne yana dönse iki ucu keskin bıçak, kesiyor, kanatıyordu. Bu zorba adamla bu süre zarfında ne yapacaktı? Bir de fikir sormuyor, nezaket adı altında, yumuşacık bir şekilde emrediyordu. Hayır, mecbur bırakıyordu. Dışarıdan bakan onun sorduğunu sanırdı ama yok,tek yaptığı buyurmaktı. Kurumsal egonun, bireysel yanı yoktu!

Eymen parmaklarını ritmik olarak masada tıngırdatıyordu. Genç kızın yüzünde, istediği cevabı görmek için suskunca bekledi. Kaşının birisini hafiften havaya kaldırarak "Cevabın?" diye yine buyurgan bir tonda belirtti.

Peri başını aşağı eğmiş, bacağının üzerine koyduğu elleriyle oynayarak kafasını sallamıştı. Eymen sertçe tekrar etti.

"Peri cevabın ne? Benimle konuşurken yüzüme bak! Adam yemiyorum."

Peri kafasını hırçın bir hızla kaldırdı. Huzursuzca dolmuş kan kırmızısı çöreklenmiş gözlerini, kocasının gözlerine çevirdi. Yine istemediği bir şeye boyun eğiyor, yine isteği dahilinde olmadan yönü çiziliyordu. Hiç istemese de mecbur kaldığı karara uydu. Şimdi sımsıkı göz kapaklarını sıkarak ağlamak istiyordu. Lâkin ağlayıp da bu adamın karşısında aciz duruma düşmeyecekti.

Kısık bir sesle kabullenerek "Evet." diyebildi.

Eymen memnun bir tutumla sandalyesinden kalktı. "Geri kalanını yarın konuşuruz, ben yorgunum. Bugünde kafam baya ağrıdı sayende! Yatacağım..." Sonra düşündüğü şeyle biraz duraksadı ve sordu. "Sen nerede yatacaksın?" Bakışları kesişince genç kızın kaygılı gözleriyle, nazikçe mırıldandı.

"Hemen açma gözleri öyle iri iri, seninle sevişeceğim falan yok!"

Kızın dudakları alık balıklar gibi yuvarlandı ve arasından garip seslerden başka bir şey çıkmadı.

Eymen bundan haz almış kızın korkularını kışkırtarak "Eğer istersen, bugün yatakta yatabilirsin. Sonuçta yatak ikimizin de sığacağı kadar büyük..."dediğinde kıza tekme atsa bu kadar çabuk dengesini bozamadı. Hain dili iş başına düşerek "Ben o kanepeye sığmam,bunu sen de biliyorsun! Hem sığsam da yatmazdım." dedi en sonunda kızın bayılacağını sanıp vazgeçerek bu oyuncu tutumundan. Ne ödlek, tırsak bir ufaklıktı bu kız! Tavşan!

Peri sonunda yarım santim açık kalmış ağzını kapamayı akıl edebildi. Ah, çok kibardı görgüsüz ayı! Önce aklını başından alıp sonra bowling labutları gibi kalp atışlarını yerle yeksan etmeyi gayet iyi başarıyordu.

Peri ona bakarken gözlerinde gördüğü bakış ve yüzünde oluşan çarpık gülüşle, nefes alamıyordu. Gözleri dehşetle irileşmiş,sakince konuşan adama kaygıyla bakıyordu. Yanakları yanıyordu. Bakışlarını kaçırdı. Tanımadığı kocasının rahatça söylediği şey yüzünden, gözlerine bakamıyordu. Kalkıp yüzünden o gülüşü yumruklayarak silmek istiyordu. Eşsiz bir cerrahın elinden çıkmış kadar güzel burnunu, yumruklamak istiyordu. Ne kadarda rahat söylüyordu öyle *yatalım, sevişmeyeceğim* diye. Başını yere eğdi. Ama bu çabası boşaydı, genç adam onun bu hâliyle ve utangaç yüzüyle baya eğleniyordu.

Eymen geniş omuzlarını sarstı. "Yani yatmak istersen diye bir teklif. O üçlü koltukta yatmak istersen, kendin bilirsin. Ben sadece fikrimi sundum. Hadi hayırlı geceler."

"Hayatımın hayrı kaldı mı ki gecenin olsun!"

Eymen genç kızın söylediğiyle umarsızca başını salladı.

Peri ona şaşkınca bakarken o çekip gitmişti bile. *Hayırlı gecelermiş! Gecemin içine ettin Bay ego! Lanet adam yatmak istersen* diye fütursuzca sordu! Beyimiz ne kadarda rahat söylüyordu. Yatmak mı? Lanet olsun ya gittikleri zaman kocalık haklarını istemeye başlarsa! Ya bunu daha gitmeden isterse! Kalbine bir ağrı saplandı. Panikledi, bu konuyu konuşarak derhal halletmesi lazımdı.

Öte yandan onun üzerinde tepinmesini istemiyordu. Kocasının üzerinde olduğunu düşünmek, bu, bu çok... Düşünmesi bile nefesinin kesilmesini sağlıyordu. Hiç tanımadığı bir adamla, şey yapmayacaktı... O, hayır asla yapmayacaktı bu iğrenç şeyi!

Bir süre kocasının çıktığı kapıya alıkça baktı. Dalgınca iç geçirdi. Sonra yerinden kalkıp mutfağı toparlamaya başladı. Yavaşça, oyalanarak yaptığı iş de sonunda bitmişti. Oysa ne kadarda oyalanmış, vakit kazanmaya çalışmıştı. Lâmbayı kapatıp yatak odasına yöneldi. Kapısına gelince derin bir nefes alıp hafifçe tıklattı. Kulağını kapıya yaklaştırıp neredeyse içeriyi dinledi. Allah'ım ne durumlara düşmüştü! Meraklı yan komşular gibi, elinde bir su bardağı eksikti kapıya dayamadığı. İçeriden ses gelmeyince kapının koluna uzanıp usulca ittirdi. Kafasını aralık kapıdan içeri soktu. Yatağa baktı.

"Hey! Uyudun mu?" diye usulca fısıldadı. Ses gelmedi. O da bundan cesaret aldı. Uyurken ne yaptığını anlayamazdı, öyle ya! Kocası uyuyordu belli ki. Kapıyı yavaşça açtı. Ayaklarının ucunda giysi odasına geçti. Birkaç dakika sonra, elinde pike takımı ve yatak giysisi vardı. Yatağa bakmamaya çalışarak parmaklarının ucunda gidiyordu ki "İyi geceler..." sesiyle bir an olduğu yerde kalakaldı.

Kafasını hafif yana çevirip omuzlarının üzerine yıktı. Uyuz herif, *uyuyor musun* diye sorduğunda, sırf kıllığına sessiz kalmıştı. Dudaklarını kızgınca büküp soğuk bir sesle"Huzursuz olursunuz inşallah!" deyip kapıyı çekerek odadan çıktı. Sanki ardından adamın güldüğünü duyar gibi olmuştu. Kapının önünde durup elini sakinleştirmek is-

tercesine kalbinin üzerine koydu. Hızla atan yüreğini dindirmek için, birkaç defa derin nefes alıp verdikten sonra salona geçti.

Yatağını hazırladı. Üzerine giydiği sıfır kollu penye gecelik elbise, diz kapaklarının hemen üzerinde bitiyordu. Hazırladığı yatağa girip üzerindeki pikesini, burnuna kadar çekti. Elini başının altında kenetleyip gözlerini sımsıkı kapadı. Ama nafile, onun içeride olduğunu bildikçe ne uykusu geliyor nede sakin olabiliyordu. İçinde uçuşan tuhaf duygular, beyninde milyonlarca sorun barınıyordu. Bir sağa bir sola dönüp duruyor, ne yaptıysa bir türlü uyuyamıyordu. Gözleri karanlık odanın içinde gezindi durdu. Saat ilerledi. Göz kapakları ağırlaştı. Artık uyumaya hazır olduğu için, yastığına iyice gömülüp rahatça kendini o karanlığın kollarına bıraktı.

Peri uyandığında henüz erkendi. Dağılmış saçlarını geriye itip önünde duran birkaç kâkülü üfleyerek havalandırdı. Gözlerini kısarak duvardaki saate baktı.

Daha erkendi. Güneş yeni doğmuş, içeriyi aydınlatmıştı. Ve bu direk vuran sabah güneşi, onun hassaslaşan yorgun gözlerinin canına okumuştu. Vücudu da yattığı yerde kaskatı kesilmişti. Bu koltuğun, bu kadar rahatsız olduğunu unutmuştu. Tedirginçe uyuduğu uykunun ardından, bu saatte nasıl kalkabilmişti, hayret! Dağılmış saçlarını karıştırıp mutfağa gitti.

Ağzı dili neredeyse kurumuştu. Suyunu içince tekrar yatabilirdi. Bugün dersi yoktu ve uykusuzda kalmıştı. En azından bir saat daha uyusa bir şey olmazdı. Hem kesin *Bay ego da uyuyordur,* diye geçirdi içinden. İçeride ses yoktu neticede. Tezgâha yaklaşıp üzerindeki sürahiden su doldurdu. Kana kana içtiği su, sonlara doğru ağzında tuhaf bir tat bırakınca bundan rahatsızlık duyarak buzdolabına yöneldi. Ağzına tatlı bir şeyler atsa iyi olacaktı. Kafasını içine sokup bakınmaya başladı. İşte aradığı şey ilerideki tabağın içinde, iştah açıcı derecede parlak duruyordu. Kendince avına odaklanan avcı edasıyla mırıldanarak "Gel bakalım buraya, baya lezzetli duruyorsun." diyerek elmaya uzandı.

Eymen mutfaktan içeriye girince onu dolaba girmiş vaziyette buldu. Narin, ince bedeniyle küçük bir fare gibi içine bakınıyor, kendi kendine sevimlice mırıldanıyordu. Onun konuşmasını duyun-

ca elinde olmadan, dudağının köşesi çarpıkça kıyılara kıvrıldı. Hain düşünceler benliğini istila etti. Arkasından sessizce yaklaşıp sarsa kesin kafasında tavayı bükerdi! Bu kız ne otaklık şeytandı! Aslında başlarda masumca bakmıştı. Ama sonra geceliği gözüne çarpmıştı. Eğildiği için etek kısmı hayli yukarı çıkmış, karnında kasılmaya sebebiyet veren uzun düzgün bacakları gözler önüne serilmişti. Bir de sağa sola salladığı enfes diri kalçaları dikkatini dağıtmaya başlayınca bakışlarını ondan zorda olsa kaçırdı. Ona yaklaşıp aralarında biraz mesafe kalacak şekilde durdu. Kollarını göğsünün altında toparlayarak bağladı. Peri elindeki elmaya ışıldayan gözlerle bakmaya başladı.

"Bak sen! Dolaba aç bir fındık faresi girmiş, hem de konuşan cinsinden."

Genç kız duyduğu sesle panikleyip yerinden sıçrayınca kafasını dolaba vurdu. Yüzünü büzüştürerek acıyan yeri ovaladı. Kaşları çatılarak topuklarının üzerinde, sinirle arkasını döndü. Kızgın bakışları genç adamın parlayan gözleriyle çarpık gülümsemesiyle dolmuş yakışıklı yüzüyle karşılaştı. Şimdi baktığı yeri fark edince bu seferde gözleri irileşti.

Allah'ım içmeden sarhoş oldum galiba, başım dönüyor!

Eymen karşısında kollarını göğsünün altında bağlamış, üzerinde de tenini ikinci bir deri gibi saran spor atletiyle, çarpıkça sırıtarak duruyordu. Allah aşkına, karşısındaki katalog kaçkını adama bakmak bile zaten son derece zorken bir de kaslarıyla şişmiş geniş göğsünü gözüne sokması hiç de adil değildi! Ve lanet benliği, üzerinden bir türlü ayıramadığı hain gözleri de ona kalleşlik yapıyordu. Zorbaca edepsiz gözlerine emir vermesine rağmen, ona bakma ritüelini kesmesini bir türlü sağlayamıyordu. Dolabın kapısını kapamayı unuttu. Hatta kendini unuttu. Sanki yeni çıkan bir film gibi, kocasının bedenini dikkatle ve merakla izlerken elmasını dolgun seksi dudaklarına götürdü. Kabaca dişledi. Ağzına gelen elma tadıyla, kendine gelmesi uzun sürmedi! Ve uyuyan zihni dürtülmüş yılan idamesinde derhal ayıktı. Yanakları kızararak ona sırıtarak bakan genç adam yüzünden lokmasını zorla çiğnemeden, şaşkınca yuttu. Boğazını acıtarak aşağı inen çiğnenmemiş lokmasıyla ölmeden,dolabın kapısını kapatıp tezgâha yaklaştı. Allah'ım, ölüyordu ve tek gailesi ona bunu çak-

tırmamaktı. Titrek elindeki elmayı bırakıp su içmeye başladı. Yüzü yanıyordu ve kalbi deli gibi çarpıyordu. Yüreğine ne oluyorsa! Bu kadar fazla atması, bu bedene eziyetti. Hele boğazı... Elma dilimi gırtlağını yırtarak aşağı inmeyince debelenmemek için kendini zor tuttu. Neler oluyordu böyle? Onu karşısında görünce niye böyle tepki vermişti ki? Ah, evet evde çıplak bir adamla -ne çıplağı giyinik bir adamla- tek başınaydı doğru ya! Ve bu -çıplak- adam onun şartlı, şurtlu, imzalı, mühürlü kocası olacak odundu! Ah, Allah'ım! Odun mu? Ne odunu? Baklava fabrikası gibiydi adam! Yok canım, ağzı falan sulanmamıştı! Ne saçma! Kızlar erkekleri kesmezdi!

Eymen memnunca sırıtarak tezgâha yaklaştı. Kadınların kendisini dikizlemesine alışık hâliyle, su ısıtıcısını aldı. Su doldurup yerine koyarken bakışlarını Peri'ye çevirdi. Tavrı çok rahattı. O kadar ki dikkat çektiğinin bilincinde olduğunu, gizleme gereği dahi duymuyordu.

Despot Egoist! Kızın masumca attığı hayranlık bakışlarından hoşlanmıştı. Peri de bunu hissedince derhal arkasını döndü. Etkilenmediğini göstermek isteyen bir dürtüyle "Günaydın." demeye çalıştı. O ses ondan çıkmış olamazdı! Hayır, düdük gibi ötmemişti! Sanki az önce bir şey olmamış gibi yüzüne inatla bakmaya çalışırken kendiyle kaçmak ve kalmak arasında savaş veriyordu. Zaten ne olmuştu ki! Hiç! Alt tarafı adamı birazcık süzmüştü! Yani biraz fazla süzmüştü ya neyse!

O da karşısında öyle çakma Herkül gibi dikilmeseydi. Ama Allah aşkına, o geniş göğsü gözünün önündeyken gözleri ziyadesiyle kaçarken bile oraya bakmamak o kadar zordu ki! Adamın her yeri özel yapım, silikon takviyesiyle şişkin duruyordu. Kaslı kolları ve uzun bedeniyle Antik Yunan'dan fırlama, taş savaşçılar gibiydi. Mermer kadar sert olduğundansa neredeyse emindi. Ah hayır onu tabii ki ellememişti. Gerçi emin olmak için, insanın içinde onlara dokunma isteği uyandırıyordu. Of! Lanet olsun neler düşünüyordu böyle? Daha önce hiç böyle sapkınca şeyler düşünmez, erkekleri incelemezdi. Bu düşüncelerin içinde fay hattı çizip etkileyici sarsıntısıyla fizyolojik deprem yaşarken Peri, mutfak kapısına çoktan gelmişti.

"Madem kalktın, kahvaltı yapalım o vakit!" İşaret parmağını dişlerini arasına koyup biraz duraksadı. Sanki söylediği şeyi hatırlamak ister gibi düşündü. "Ama önce içeriyi toparlamam lazım benim!" Düşündüğü ve bulduğu konuyla irkildi. Bir saattir bunu söylemeyi mi düşüyordu? O şaşkın hâliyle hızla içeri girerken elektrikli su ısıtıcısının düğmesi attı. Kocası onun masum tepkilerine gülümseyerek arkasını döndü. Ocaktaki çaydanlığa yaklaştı.

Peri ortalığı toparlamış, elindeki malzemelerle yatak odasına gidiyordu. Mutfağın kapısına gelince kafasını içeri uzattı. İnceleyici bakışlarını masaya kahvaltı hazırlayan kocasına çevirdi.

"Yatak odasını, on dakikalığına alıyorum."

Sanırım anlamıştır diyerek yatak odasına geçti. Elindekileri yerine yerleştirip banyoya yöneldi. Hızlı bir duşun ardından, banyodan çıkıp giysi odasına yöneldi. İşi bittiğinde altında siyah boru paça kotu, üzerinde şeker pembesi, arkasına tül döşenmiş tişörtünü giydi. Saçlarını tepesinde dağınık topuz yapıp kıskaçlı tokasıyla tutturdu. Odadan çıkarken bu sefer gözü kocasının yattığı dağınık yatağa takıldı.

Yatağı düzeltti. Etrafa saçılmış kıyafetleri, kenardaki koltuğun üzerine katlayıp koydu. Odanın toparlandığından emin olunca çıktı. Mutfağa girdiğinde, Eymen'i tezgâhta bir şeyler doğrarken gördü. Gözleri onu ilk defa görüyormuş gibi, üzerinde merakla dolaştı. Zaten onu inceleyecek kadar vakit geçirmemişlerdi ki! Televizyonda, dergide görmese onun nasıl biri olduğunu bile unutacaktı. Onun yanında iriliği karşısında Barbie bebek gibi kalıyordu. Kolları tezgâhta yaptığı işle uğraşırken kıpırdadıkça kalın kasları oynuyor, seyirlik bir görüntü sunuyordu. Geniş omuzları, düz sırtı,ince beli, dar kalçaları vardı. Kaslı uzun bacakları eşofman altından bile belli oluyordu. Kafasını sallayıp adamı süzmekten vazgeçti. Ne yapıyordu böyle arsızca? Bu hiç iyiye işaret değildi. O böyle edepsiz şeyler yapmazdı ki! Usulca yanına yanaştı. "Kolay gelsin, ne yapıyorsun?" diye sordu duru bir sesle. Eymen kafasını bir anlığına yana çevirip domatesleri doğramaya geri dönmüştü. Ama sonra hızla tekrar karısına baktı. Yeni duş aldığı için, mis gibi kokusu genzini sinsice sarıp sersemleti-

ci çekiciliğiyle burnunu doldurmuştu. Yasemin mi kokuyordu? Tam da düşündüğü gibiydi kokusu. Nemli saçlarını tepesinde toplamış, dağınık bir hâl vermişti. Birkaç perçem topuzdan kurtulup bembeyaz, tazecik yüzüne düşmüştü. Ve bu doğal hâli çok yakışmış, eşsiz durmuştu. Gür kirpikleri ıslak olduğu için daha belirginleşmişti. Aslında üzerine kalem çekmiş gibi dursa da kalem falan yoktu. Tazecik beyaz yanaklarının üzerine gölgeler oluşturarak düşen kelebek kirpikler, hafifçe kalkıp yeşil gözleri aradan ışıldayarak gözüktü kısa bir an ve tekrar indi. Bu kız, bu kadar güzel miydi? Yeşil gözleri baharı kıskandıracak kadar berrak, pürüzsüz teni mermer gibi bembeyazdı. Aralanmış kırmızı dolgun dudaklar... Gözlerini oradan almak baya zordu ve beyaz tende bu kırmızılık hiç de adil durmuyordu. Belki biraz ruj vardır diye umdu. Ama olmadığı o kadar belliydi ki. Gözleri o dudaklarda takılı kalınca kafasını yaptığı işe geri çevirdi.

"Menemen yapıyorum, sever misin?"

"Evet, severim ama sen yemek yapmayı bilmiyorsun." dedi kız ilk geldikleri gün söylediklerini hemencecik hatırlamıştı. Bu adamın gözünden kaçmadı.

"Kesinlikle! Burada arada sırada tek başıma kalmaya geldiğim zamanlarda, biraz bir şeyler öğrendim. Her zaman dışarı çıkamıyorum."

Peri sırtını tezgâha dayayıp kollarını göğsünün altında bağladı. Onun dışarıya neden çıkamadığı açık bir gerçekti! Fatma ablanın söylediğine göre, o buraya gelene kadar, girenin çıkanın haddi hesabı yokmuş. Çeşit çeşit kadınlar gelirmiş. İlk birkaç gün onu da onlardan sanmış, yadırgamışlardı. Bunu söylediği zaman ne utanç verici bir durumda kaldığını anlatamazdı. Sonra zaten ön yargıları yıkılmıştı. Aslen bu sitede kimse kimseye karışmıyor, özgür yaşıyordu. Ayaklarını birbiri üzerine koyup bakışlarını onun eline çevirdi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Eymen gözlerini alayla devirdi. "Geçenki gibi elini doğra diye mi istemem kalsın. Parmakların yerinde daha güzel duruyor." Sesi aslında düz çıkmıştı fakat genç kız onunla eğlendiği için suratını sallandırdı. Göz kapaklarını hafifçe aşağı indirip çocukça bir tutumla mırıldandı.

"O kazaydı."

Eymen başını salladı hafifçe. Çok çabuk tava geliyordu. "Zaten bunları da doğrayınca bitiyor işim. Sen yemek yapar mısın? Kazasız olarak!"

Başını karısına çevirdi. Onun tebessümle aydınlanan yüzüne baktı. Sanki bir anda güneş doğmuştu teninde. Çocuk gibi bir yapıya sahip olduğunu öğrenmiş olmuştu böylece.

"Herhalde! Bizim evde hizmetçilerimiz yoktu küçük bey! Yani o evin daimi hizmetlisi Lale'yle bendim, kesintisiz olarak hem de tüm iş bizim elimize bakıyordu."

Yine *Küçük Bey* demişti ve bu sefer onun dudaklarından bunu duymak, Eymen'in hayli hoşuna gitmişti. Ne kadarda doğal konuşuyordu öyle. Açık sözlü ve eğlenceli bir üslubu vardı.

"Yani becerikli bir karım var diyorsun?"

"Ben sizin karınız değilim!"

Al işte, yine büzülmüştü dudakları!

"Öylesin!"

Genç kız derince iç geçirdi. Yüzü anında sıkıntılı hâline büründü. Püf!

Eymen eğlenceli bakışlarıyla onun itirazının önünü kesti. "Arkadaş olabiliriz Peri. Bunda bir sorun göremiyorum. Sonuçta sürekli dip dibe olacağız. Seninle iyi anlaşmam gerekecek. İstekli ya da değil..."

"Bunun olmayacağını pekâlâ biliyorsunuz. Biz anlaşamayız. Peki bildiğiniz hâlde, neden istiyorsunuz?"

"Çünkü seninle arkadaş olmak istiyorum. Bu sorun mu?"

"Benim açımdan olmayabilir ama sizin açınızdan sorun olur. Ayrıca bir erkek bir kadınla arkadaş olmak istiyorsa, kesin..."

"Kesin onunla yatmak istiyordur. Bunu mu diyecektin?" Genç adamın dudağındaki şuh kasılma geri geldi.

Kızın yüzü apansız kızardı. Açık sözlü olması onu zorluyordu. "Aslında ben öyle hemen dile vurmak istemiyordum ama... Evet, onu diyecektim. Sizin gibi bir erkeğin tek arkadaşı, nitekim bende farklı dürtüler uyandırıyor." Derin derin solumaya başlamıştı.

Eymen ona tepeden bakarak açık ve net belirtti. "Seninle yatmak

falan istemiyorum. Ağzı süt kokanlardan uzak duruyorum." Bir anda bu düşüncelerin varlığını, keskin bir sesle kestirip atmıştı. "Hayır istemem..."

Kız bundan memnun bir dürtüyle, "Eminim. Ben sizin kriterlerinize uymam... Aslında bu işime gelir... Düşününce, belki de olabilir." dediğinde ne denli yanlış bir cümle kurduğunu idrak etti.

Adamın yüzünde çapkın bir aydınlanma olunca derhal atak yaparak yanlış anladığını belirtti. "Yoo, yo! O manada değil! Zaman ne gösterir bilemeyiz belki iyi arkadaş oluruz diyecektim. Yani hemen, bel altı çalışmayın."

"Çalışmam... Bu karım bile olsa!" Tüylerini diken diken eden ayartıcı ve sataşan sesi alaycıydı.

Peri onun dediği şeyle bakışlarını çevirip ayağına odakladı. *Karısı!* Onun karısı olduğu aklına tekrar geldi. Oynattığı ayaklarını izlerken "Ne zaman gideceğiz? Yani sizin eve,ben toparlanmalıyım sanırım."diye sordu.

Eymen elindeki domatesleri ocaktaki kavrulmuş biberin ve soğanın üzerine koydu. Tahta kaşıkla yaptığı karışımı karıştırırken onun iri eline mutfak gereçlerinin hiç yakışmadığına karar verdi kız. Kocaman kaba ellerde, o yemek kaşığı tuhaf derecede itici duruyordu. Üstelik onun gibi şirket sahibi CEO ve çapkın ego manyağı birine bu resim hiç uymuyordu. Bu resmi sevmedi ama bir yandan hoşuna da gitti.

"Müsaitsen bugün gidebiliriz. Ama yarında olabilir sana bağlı, kasma kendini." Elindeki kaşığı kenara koydu. Düz bakışlarını karısına çevirdi. "Uzun sürer mi hazırlanman? Gerçi fazla bir şey alma yanına, zaten her şey var orada. Bir de yeni giysiler alınacak."

Hatırlatmasa olmazdı sanki! "Yok. Aslında fazla sürmez dediğiniz gibi, zaten fazla bir şeyim yok!"

Eymen dolabın kapağındaki asılı havluyla ellerini kurulayıp "İyi, bugün gideriz o zaman." dedi. Kız başını salladı dalgınca. Eymen gözleriyle tavayı gösterdi. "Sen buna bakarsın, ben de duş almak istiyorum." Arkasını dönüp mutfaktan çıktı.

Peri ocağa bakıp yanmayacağından emin olarak arkasından mutfaktan çıktı. Dış kapının yan tarafındaki sepete konmuş emeği ve ga-

zeteyi alıp mutfağa geri döndü. Ekmekleri dilimleyip masaya bıraktı. Birkaç eksiği daha ayarlayınca Eymen'in sesini duydu içerden.

"Peri bir dakika bakar mısın?"

Peri hızlı adımlarla sesin geldiği yere, yatak odasına yöneldi. Kapısına gelince "Neredesin?" diye seslendi.

"Giysi odasında..."

Genç kız odaya girdi. Girdiği gibi de kalakaldı!

Az sonra elini gözlerinin üzerine perdeleyip ufak bir çocuğun çekinikliğine sahip yüreğinin kaldıramayacağı görüntüleri, görüş alanından derhal çıkarmaya çalıştı. Karşısındaki adamı belden aşağı havluya sarılı görünce nefesi kesildi. Üzerine cehennem ateşi yağıyor gibi sıcak basmaya başladı. Küçücük odanın içinde sıkışıyormuşçasına kendini Parmak Kız, onu dev gibi gördü. Ya bu oda çok basıktı ya da bu hergele onu denemeye almıştı! Elini gözlerinden çektiğinde, derhal irileşmiş gözlerini yere çevirdi. Allah'ım onu yarı çıplak görmüştü ve bu onun umurunda değildi. Hayranlık uyandıracak geniş sırtını izlemek falan istememişti ki sadece birden olmuştu. Yanakları fena hâlde yanıyordu. Bu adamın yanına gelince yanakları niye hep fazla mesaiye başlıyor, anlamıyordu!

Eymen elini saçına daldırıp parmaklarını nemli saçlarında gezdirdi. Başını omzunun üzerine yıkıp genç kıza doğal bir sesle sordu. "İç çamaşırlarım ve çoraplarım yoklar, onları sen mi kaldırdın?"

Ah tabii ki ben kaldırdım, onları gözümün önünde tutmamı beklemiyordun herhâlde? Kahretsin!

Peri elini çaktırmadan saçında gezdiriyormuş gibi yaparak bakışlarını zorlukla onun gözlerine çevirdi. Utanıyordu bakmaya, ama aynı zamanda bakmak da istiyordu. Karmaşık!

"Evet... Be-ben... Şey!" Tutarsız kekeleme ritüeli bir yere varmayıp üstelik bir de adamı tek kaşını havalanmasını sağlayınca derhal kendini toparlamaya çalıştı. Ne kadar olursa! "Biraz yer açmak istedim kendime."

Yalandı! Hem de kuyruklu yalan! Onun ıvır zıvırına karışmış şeylerini etrafında görmemek için imha etmeyi dahi düşünmüştü. Sağdan soldan çıkan kadın kıyafetlerinin hepsini imha ettiği, kesinlikle yalandı! Dolabın içindeki stok olmuş prezervatifleri çöpe atma-

mıştı! O garip fetişleri olan sapıkların kullandığı şeyleri köşedeki konteynere kesinlikle gece atmamıştı! Peri dürüst bir yalancıydı!

"Şuracıkta, alt çekmecelerde bütün her şeyin!" Yalanın batsın palavracı! Allah'ım, bacaklarındaki dermanı hangi kişiliksiz çalmıştı! Onun yanında yarı çıplak durmasıyla, yüzü yanmaktan kavrulacaktı şimdi. Yanından geçerken temiz ten kokusuna karışmış banyo jeli kokusunu içine çektiği falan da yoktu bir kere! O koku haince ciğerlerine kendisi dolmuştu! Boğazını temizleyip yutkundu. Lanet olsun, onun mistik ten kokusunun karıştığı, temiz sabun kokuları burnundan gitmiyordu. Ne ara odayı sarmıştı ki bu akıl zararlısı efsun!

"Başka bir şey yoksa! Ben şeye bakayım... Şey olunca... Onu..." deyip daha fazla saçmalama rekoru kırmadan hızla arkasını döndü. O giderken Eymen "Şeye mi?" diye onun dediğini durgunca tekrarlıyordu. Fazla üzerinde durmadı. Onun söylediği çekmeceyi açtı. İhtiyacı olduğu şeylerin sadece bir kısmını buldu. Şaşkın kız! Güldü.

Peri ocaktaki çaydanlığa yöneldi. Elleri titriyordu heyecandan. Kalbide hızlanmıştı. Bu adam, daha önce çıplak bir adamla ufacık bir yerde kalmadığını tahmin edemiyor muydu? Tabii nereden etsin! *Aptal mısın sen, ne bilsin adam senin ilk defa biriyle yalnız bir evde kaldığını!* Çaydanlığı alıp kendi bardağına doldurdu. Yemek masasına bırakıp yerine oturdu. Şekerini atıp karıştırırken masanın köşesindeki gazeteye uzandı. Hem çayını içip hem de gazetesine göz gezdirdi. Bu lüksü çok seviyordu. Gazete okumak, onun lüksüydü ve kas kütlesine vermeyi kesinlikle düşünmüyordu.

"İlginç bir şey var mı?"

Peri gazeteyi katlayıp yerine koydu. Eymen de yerine oturunca ayağa kalkıp ona kısa bir bakış attı. Üzerine yine takım elbise giymişti. O yoktu ama onun takım elbiselerine ve kıyafetlerine hiç de yabancı değildi. Her köşesi onun eşyalarıyla doluydu bu evin. Bir de kadın kıyafetlerinin olduğu bir dolap vardı. Kim boşalttıysa içini, artık boştu! Umarım anlamazdı. O dolabı hiç sevmiyordu. Zaten artık öyle bir dolap yoktu. Çapkın kocası bir sürü pahalı kadın giysisi yerleştirmişti oraya ya da eve gelenler unutmuştu. İçindeki sinsi yanı haylazlık dansı yapmaya başladı. Gerçi durduk yere cazgır tamtamlarının içinde neden çaldığını bilmiyordu ya o da ayrı mesele!

Tezgâha yaklaşınca hazırda bekleyen bardağa çayı doldurdu. Masaya geri dönerken bir elinde bardak, diğerinde de menemen tavası vardı. Bardağı kocasının önüne koyup tavayı da ortadaki tencere altlığının üzerine yerleştirdi.

"Aslında yok. Hep aynı şeyler. Ama ilginçlikten kastın bizsek eğer, evet ilk sayfaya küçük bir açıklama, üçüncü sayfaya haber, son sayfaya da misafir olmuşuz. Hem de yarım sayfa! İlginç değil mi? Çok meraklılar!"

Eymen onun alayla söylediği şeye bakmak için gazeteyi alıp habere göz gezdirdi. Fakat o karısı gibi hiç de alaya almıyor, aksine sert hatları okuduklarıyla kasılıyordu. Gazeteyi katlayıp yerine koyarken bakışları sertleşmiş, ifadesizleşmişti. Peri ona baktı. Gözleri yine buz gibi soğumuştu. Sabahki havai hâlinin yerinde yeller esiyordu. O böyle olduğu an, ondan çekiniyor hatta ürküyordu. Bu adam ne problemli bir dengenin içinde duruyordu. Sert miydi, pervasız mı kavrayamıyordu! Kaşları da hafifçe gözlerinin üzerine düşmüştü şimdi. İşte şimdi tam da eski Eymen, ilk tanıdığı sert adam olmuştu.

"Demek istediğimi anladın mı?"

Peri yerine oturunca ona cevap vermekten esefle kaçındı. Geri zekâlı gibi bir hâli mi vardı? Somurtarak sadece kafasını salladı. Bir süre saatin tiktaklarına karışmış sıkkın solukları eşliğinde sessizce yemeklerini yediler. Genç kız ekmeğini menemenine batırıp doğal bir havayla ağzına attı. Gözleri kocasına kaydığında, lokması dudaklarında donup kaldı. Onun yemeğini kibar şekilde yediğini görünce kendini tutamadı ve gülümseyerek "Böyle güzel menemen yapıyorsun ama çatalla mı yarenlik ediyorsun?" diyerek tatlı bir merakla sataşarak sormuştu. Ardından ekmeğini ağzına attı. Parmağına bulaşan yağı, dudaklarının hantal hareketleriyle emdi.

Eymen onun doğal hâline bakarken gözlerinin baştan çıkarıcı kırmızı dudaklara takılması zor olmadı.

"Nasıl yiyorum?"

"Bak ekmeğini suyuna banmazsan tadı çıkmaz. Banarak yiyeceksin." Tarif ederken, birebir yapıyordu.

Eymen elindeki çatala bakıp geniş omuzlarını hafifçe sarstı. Gözleri onun yeme şeklindeydi.

"Alışkanlık. Aslında haklısın. Burada kimse yok! Biz bizeyiz sonuçta." Az sonra ekmeğini tabağına banıp ağzına attı. Lokmasını yutarken de "Böyle daha lezzetliymiş." diyerek itirafta bulundu.

Genç kız tabağındaki son lokmasını da yedikten sonra patlayacak gibi geriye yaslandı. Duru gözleri usulca koyuluklarla buluştu. Erkeğin sert gözleri, kısacık yüzünü süzdü.

"Teşekkür ederim, çok lezzetli olmuş, fazla yedim."

"Rica ederim ama her zaman yapmam. Alışma!"

Peri yerinden kalkıp mutfak dolabına yöneldi. Başını omzunun üzerine kırıp "Fincan mı bardak mı?" diye sordu. Eymen ona bakıp anlamadığı için "Ne fincanı?" diye düz tok sesi sordu. Peri ona baktı. "Çay içeceğim, onlarla yemek yedik! Fincanda mı istersin, bardakta mı onu soruyorum!"

"Bardak olsun lütfen."

Peri çay bardağını önüne koyarken adam şekere uzandı. "Yatağı toplamışsın, teşekkür ederim."

Genç adamın yüzündeki o garip tebessüm asabını bozmaya başlamıştı. Sadece alaycı değil, aynı zamanda anlayışlı olmaya çalışan birinin tebessümüydü. Bu adam kibar olmayı biliyor muydu? Ya da sert olmadığı zamanlarda ne kadar iyi anlaşabileceklerini! Ah, neler düşünüyordu!

"Önemli değil. Dağınıklığı sevmiyorum. Ayrıca birkaç dakikamı bile almadı." Yerine oturup buharı tüten fincanını üfleyerek çayından bir yudum içti. Bakışları kocasının üzerinde çaktırmadan gezinirken "Bizim boşanmamız sizce ne kadar sürer?" diye çekinerek sordu. Bu konunun ne yeri ne zamanıydı biliyordu ama bir yerden başlamaları da gerekiyordu.

Eymen düşünceli bir bakış attı. "Bilmiyorum. Bu olayın kapanmasına bağlı! Aslında bana kalsa bugün biter. Fakat şimdi bir sürü insanın, bir sürü sorusu... Sonra senin ailen var tabii."

"Evet. Aslında çok kötü oldu. Belki bu olay olmasaydı, siz de sevdiğiniz insanla hayatınızı birleştirecektiniz. Ya da en azından evlenme kararını rahatça alabilecektiniz! Ben kimsenin hayallerini yıkmak istemezdim. Gerçekten bunun için çok üzgünüm. Hiç istemesem de hayatınıza sekte vurdum."

Açık iması gazetedeki kız içindi. Aslında bunu merak ediyordu Peri! Acaba hayatına girince onu bekleyen birini mi engellemişti? Ya da belki de sevgilisiyle ayrılmasına sebep olmuştu bilmeden, hiç istemeden aralarına girmişti. Bu ifritlik düşünce bile üzülmesini sağlamıştı. Başka birinin hayallerini yıkmak, bunu bilmeden dahi yapmak yıkıcı ve çok kötüydü. Bir anda otaya çıkıp kimsenin hayatını mahvetmek istemezdi. Kazayla olsa da...

Eymen bakışlarını onun ıstırapla süzülen gül yüzünde gezdirdi, onun konuşmasına devam etmesi üzerine düşüncelerini merak etti. Belli ki hâlâ bir sevgilisi olduğunu sanıyordu. Ya da kendisi bir tane bulmuştu. Bunu da bilmiyordu ama müsaade etmeyeceğini başından beri netçe açıklıyor, ısrarla vurguluyordu. Keza bulduysa bu hiç hoşuna gitmezdi. Ancak şimdi bile düşünürken öfkelendiğini idrak edemedi.

"Bunu nereden çıkardın?" deyiverdi Eymen, sert ama anlamsız olmayan bir ses tonuyla.

"Bilmem, yaşınız ve siz... Evlenme çağınız geçiyor gibi!"

Bunu kesinlikle hakaret olarak değil de aksine meraklı bir tonda sormuştu. Kelimelerin kulağa nasıl aksettiğini o anda düşünememişti! Ona bakarken ellerini gür parlak siyah saçlarının arasına götürdü ve tararcasına saçlarının arasından geçirdi. "Birkaç sene sonra evlenmeye geç bile kalmış olabilirsiniz. Zannedersem otuz yaşındasınız ve tam evlenme zamanı, hatta bizim oralarda siz evde kalmış olurdunuz. Ben istemeden de olsa birilerinin hayallerini yıkmak istemem. Olabilir, belki nişanlı belki sözlüsünüz. Sizi tanımıyorum. Hakkınızda en ufak bir şey bilmiyorum. Sadece iki tane kız kardeşiniz var ve saygın bir iş adamısınız. Hepsi o kadar, tüm bildiğim bu. Bazen düşünüyorum bu iş başımıza gelmeseydi, şimdi nerelerde olur, neler yaşardık diye."

Eymen kaşlarını çattı. Hâlbuki ortada kaş çatmasını gerektirecek hiçbir durum yoktu!

"Seni bilmem ama benim evli olmayacağım kesindi! Bunu düşünmene gerek yok artık. Evlilik bana göre değil. Bunu hiç düşünmedim ve düşünmek bile bana boş geliyor." O kadar acımasız-

ca söylüyordu ki bunları. Kızı suçlayan ve hayatına zorla girdiğini savunan bakışları ateş saçmaya başlamıştı yine. "Bazıları evlenmek için doğmamıştır. Sanırım ben de onlardanım. Ayrıca benden yaşlı gibi bahsettin, o kadar yaşlımı duruyorum ben?" Bu konu adamın hoşuna gitmemişti belli. Hele bir de ona yaşıyla ilgili söyledikleri, temelli canını sıktı.

"Estağfurullah!" dedi kız alttan alan bir tonda ve yanlış anlaşılmanın verdiği mahcubiyetle. "Ben sadece düşündüğümü söyledim. Affedersiniz. Amacım sizi sorgulamak değildi. Kusura bakmayın bazen dilimi tutamıyorum, yapım bu!"

Gözlerini buz gibi gözlerinden çekingence sıyırdı ve masaya çevirdi. Tabağında bir tane kalmış zeytinle uğraşmaya başladı. Üzerinde uyandırdığı etkiyi, eski önyargılarının nasıl yavaş yavaş kaybolduğunu söylemeyecekti. "Hem hiç de yaşlı değilsiniz, sadece biraz olgun diyelim. Sanırım evlenmemeye yeminlisiniz. Sürekli bu konuda olumsuz düşünüyorsunuz ve fevri tepkiler veriyorsunuz."

"Öyle! Evlenmek de evli kalmak da istemiyorum!"

Kesin ve koşulsuz bir tonda söyledi, aynı anda bu konu hakkındaki hükmünü belirtti. Ve genç kızı süzdü. Bir an onunla gerçekten evlilik hayatı yaşadıklarını düşündü. Evlilikten bahsetmesi çok komikti! O daha çocuk denecek yaştaydı. Ecem'le aynı yaşta, nasıl bu kadar olgun düşüncelere sahip olabilirdi? Şu ana kadar bunu hiç yapmamıştı. Evliliği hiç düşünmemişti... Pelin hariç! Bunu düşünmek bile içinde hazin bir sızıya sebep oldu. Yüreğinde, kocaman bedeni içinde atan yaralı yüreğinde kuytu köşelere gizlenmiş gerçekler gün yüzüne çıkıyordu. Suçluluk duygusu yanaştı içine! İhanet etmiş gibi hissetti! Pelin... Son zamanlarda ne çok düşünür olmuştu onu yine. Unutmamıştı ama bu kadar sık düşünmüyordu şu bir senedir. Bir an Peri'yle gerçek anlamda evli olduğunu ve aynı evde yaşadığını düşünmesi aklını karıştırmıştı. Bu saçmaydı. Çünkü onlar gerçekten evliydiler. İstese üzerindeki tüm kocalık haklarını talep edebilirdi. Karşısındaki kız henüz yirmi üç yaşında olmasına rağmen, yaşından daha küçük gösteriyordu. Lâkin konuşmaları da yaşından oldukça olgun olduğunu gösteriyordu. Kafasını karıştırıyordu görünüşü ve

konuşması. Sivri zekâsıyla, olgun konuşmasıyla ve elbette ki çocukça hareketleriyle, yaşının insanı değildi. Daha olgun ve büyümüştü ama aynı anda çocukça ve savunmasızdı. Gözleri bedeninde gezindi. Karısı olarak özelliklerini tarttı.

Boyu uzundu ama çok zayıftı. Yani boyuna göre çok olmasa da yinede zayıftı. Şu da bir hakikatti ki yüzü ve gözleri gerçekten çok güzeldi. Bir ilahi lebi derya gibi... İlginç olan her an saflığıyla afişe edilen meleksi güzelliğinin farkında olmadığının açık bir gerçek olmasıydı. Hafiften kalkık fındık burnu, gamzeli narin köşeli çenesi onun nedenli inatçı olduğunu gösteriyordu. Hayata kafa tutan yapısını belirliyordu. Dudakları... Öpülesi dolgun dudakları kiraz sürmüşçesine kırmızıydı. Kozmetik firmalarının peşinden koşacağı kadar alımlı, haylazca kenarlarındaki kuyularda beyazın ve kırmızının ahenkli dansı hâsıl, gülmek için hazır gibi hafifçe kıvrıktı. Şehvetli dudakları sanki öpülmek için yaratılmış gibi ayartıcı duruyordu. Diri ve hafifçe dolgun... Dudaklarının arasında ezmenin, dişlemenin, ısırmanın zevkli olacağını biliyordu. Onları başkasının öptüğünü düşündü bir an, farkında olmadan elindeki bardağı sıktı. Daha önce sevgilisi olmuştu muhakkak, gerçi sözlüydü. Belki de sözlüsü onların tadına bakmıştı ya da hayatında olan başka birileri... Onu yalnız bırakacaklarını sanmıyordu. Güzeldi, hem de çok güzel... Bu canını sıktı. Gözlerini dudaklarından kaçırdı. Eğer biraz daha bakarsa kendi kendine kuracaktı!

Bu çok saçmaydı, ona neydi ki başkalarıyla ne yaptığından? Bu seferde gözleri göğüslerine kaydı. Gömleğinin altındaki küçük kabartılar. Onların elinin içinde olduğunu düşündü, iri avucunu bile dolduracağını sanmıyordu. Ya da doldururdu, gömleği boldu ve şu anda anlaşılmıyordu. Ama itiraf etmeliydi ki çok güzel kalçaları ve bacakları vardı. Lanet olsun, ona neydi limon kadar memelerinin, diri kalçalarının şeklinden! Bu düşünceleri kafasından atmak ister gibi başını hafiften salladı. Şimdi nereden çıkmıştı bunlar? Saçmalıyordu. Kızın konuşmasına kulak verdi.

"Biz boşandığımız zaman, siz de hayatınıza istediğiniz kişiyle devam edebilirsiniz. Korkmayın, ayağınıza bağ olmam, eğer çekinip de söylemiyorsanız. Her insan gibi sizin de evlenmek hakkınız

sonuçta. Bu hakkınızı elinizden almak istemem." Sıcak fincanı dudaklarına götürüp ufacık bir yudum alırken kız, onun mermer gibi ifadesiz duran kararlı yüzünü süzüyordu.

"Korkmak mı?" diye tok sesiyle mırıldandı adam. Aslında dikkat edilirse, sesinde bariz bir alay tınısı saklıydı. "Senden neden çekineyim? Bende öyle bir hâl mi gördün?"

"Bilmiyorum!" diye yanıtladığında aslında gayet iyi biliyordu. Kesinlikle hayır! "Ama sizin hakkınızda çok şey duydum."

Kızın masum tutumuyla ağzından laf alma çabasını takdir eden Eymen, umursamazca kafasını sarstı. Önce nereden duyduğunu soracaktı fakat sonra aklına gelen şeyle "Fatma Hanım... Çok konuşuyor sanırım." diye sözlerini tamamladı. Çayından yudumladı. "Ayrıca evlenmeyi düşünmüyorum diyorum... Anlatamadım galiba! Bu büyük bir sorumluluk! Halimden hayli razı olarak ben böyle bekâr, iyiyim. Dediğin gibi ben evlenmemeye yeminliyim diyelim... Ciddi anlamda saçma bu konuşma!"

Çok rahat dökülmüştü bu sözler dilinden. Peri bu tutumuna elinde olmaksızın somurttu. Onun için önemli olmadığını görebiliyordu. Ama bu kadar rahat konuşması da biraz canını sıkmadı değildi hani. Tabii küçük beyimiz alışkındır elini her gün farklı lezzette meyveye sürmeye, kim ister her gün portakal yesin! Gazetede, dergide, binbir çeşit mecmuada onun hakkında elbette bir şeyler okumuştu. Bir gezdiğiyle bir daha gezmeyen, aynı kızla ikinci defa dolaşmayan tiplerdendi. Çakma Playboy! Yine de ona karşı takındığı umursamaz tavrını korumaya çalışarak konuşmasına rahat bir şekilde devam etti. En azından onun hakkında bilmediği birkaç şeyi böylelikle öğrenebilirdi. Sonuçta aynı evde yaşayacaklardı. Bir süre! Bu evlilik hakkındaki düşünceleri çok önemliydi. Ne kadar istemeseler de, her an yüz yüze bakacak aynı sofrada oturacaklardı. Ondan kocalık haklarını talep etmesini istemiyordu, yanına yaklaşmasını hele hiç!

"Sizinle bu kadar açık konuşmam, sizi rahatsız ediyor mu? Kusura bakmayın ama sizi tanımaya çalışıyorum. Malum, hakkınızda ben de birkaç şey duydum. Ve duyduklarım beni ürküttü. Ben lafı dolandırmayı sevmem, eğer sizi rahatsız ediyorsam bu konuyu kapatabiliriz. Bir daha sormam ya da konuşmam."

Eymen onun iyi ilkeler kazandırılmış, fakat bunları gurur ve kibirle uygulamaya bırakılmış dobra dobra konuşmasından, lafı dolandırmayan yapısından hoşlanmıştı. En azında onunla konuşurken ne düşündüğünü bilecekti. Sağlıklı diyalog kurabilecekti. Belli ki kendini ifade etmekte zorlanmıyordu. Bu da onun işine gelirdi. Sürekli pısırık, kendini çekip çeviremeyen ağlak bir kadınla uğraşmak hiç işine gelmezdi doğrusu. Bu düşünce zihninde dolaştığı an kanını dondurdu. Elini çenesinde gezdirdi.

"Hayır devam edebilirsin, sıkmıyor konuşman. Beni tanımak istemen, doğal bir şey sonuçta! Aynı evde kalacağız, hiç değilse aklımızda soru işareti kalmaz. Bu benim içinde geçerli."

"Evet, haklısınız. Bakın sizin aksinize benim için evlilik çok önemli. Evliliği bir oyun ya da gelip geçici bir olay gibi göremem. İnsan hayatında kaç kere evlenir ki! Hele kimsesi yoksa bu kesinlikle bir kere olmalıdır!"

"İyi, böylelikle senin için önemli olanın, benim için önemsiz olduğunu öğrenmiş olduk."

Peri kaşlarını kaldırdı. Somurtuk yüzündeki düşünceli düz bakışları, genç adamınkiyle kesişti. Yaptıkları muhabbet ortamda o kadar doğal duruyordu ki şu anda, aslında konuştukları konunun ciddi olduğunun ikisi de farkındaydı. Bu konunun ayrı bir zamanda tartışılması gerektiğinin de ancak konu açılmışken aradan çıksın der gibi konuşuyorlardı. Minnettarlığını bir kez daha tekrarlamak ister gibi üzerinde daha fazla durulması her ikisine de acı veren bir konuydu.

"Neden siz de istemez misiniz sizi seven bir karınız olsun? Sohbet edebileceğiniz, hatta bazen tatlı şekilde tartışacağınız bir eş. Bazıları için her ne kadar baş belası olarak atfedilse de ufacık çocuklar etrafınızda koşuşsun. Onlarla oynayıp gülmek... Bu çok güzel olmalı. Mesela ben, çocukları çok severim... Belki de bu çok kalabalık bir ortamda büyümemden kaynaklanıyordur. Eğer ileride gerçek bir evliliğim olursa, bu evlilikten bir sürü çocuğum olsun isterim. Her köşeden birisi çıkıp yanıma gelsin. Onları öpüp koklayayım, sevip okşayayım. Sevmek, sevilmek güzel şey olmalı. Yalnız olmak zor, tek çocuk olmak çok daha zor... Belki benimde bir abim ya da ablam olsaydı, bana sahip çıkardı diye hep geçirmişimdir içimden. Sırf bu

yüzden, bir sürü çocuğum olsun isterim. Ben bebeğimi tek bırakmayacağım."

Evet, istiyordu, eğer onlar olsaydı şimdi hayatı böyle çıkmazda olmazdı. Birbirlerine sahip çıkar, destek olurlardı. Ortada kalmaz, yanında olurlardı. Dağlar bile birbiri ardına dizilir, nehirler hep bir denize dökülerek çoğalırdı.

Adamın kan karası gözlerinde sert bir ışık yanıp söndü. "Ben istemem. Sırf yalnız kalmaktan korktuğum için, her zaman tepemde dırdır eden bir kadın,bacaklarıma sülük gibi yapışan, tepemden inmeyen ufak veletler itici geliyor bana. Ömrümü aşk, evlilik, yuva safsatalarıyla ziyan edemem! Bunlar bana uzak ihtimaller. Kendime ayırdığım kısıtlı vakitlerimi de onların kafa şişiren sorularıyla geçirmek... Bu fazla olur. Sakin bir yaşam, huzur dolu bir hayat varken bunu riske atamam. Çocuk demek bela demek, baş ağrısı, kafa yorgunluğu demek! Eş demek bitmek bilmeyen kapris, her daim kalp ağrısı, susmak bilmeyen bir çene, sorun demek. Ölmek için çok gencim!"

Peri güzelim hilal kaşının birisini sorgular nitelikte imayla kaldırarak mırıldandı."Yani kısaca, evlenmekten korkuyorsunuz. Söylediklerinizden bunu mu anlayayım? İlginç! Her gün farklı kadınlarla çıkmak, onlara dokunmak, hayatlarına ortak olmak, farklı duygusallıkları kaldırmak daha zor değil mi? Farklı kişilikler, farklı nazlar, bir sürü sorunlar... Her kadının ruh hâli farklı çalışır. Hepsi sizi yormuyor da bir tek kadının yoracağını mı düşünüyorsunuz? Bence bir insanın kendini bir yere, bir hayata bağlı hissetmesi çok güzel bir şey olmalı. İnsanın sırtını dayayacağı bir dağ, güveneceği bir limanı olmasının nesi kötü?" Yaralı gözleri vuslata dalar gibi geçmişin hazin günlerinde saklı anılarına süzüldü. Huzura! "Biliyorum. Bir gün o insanla karşılaştığımda, evlendiğim zaman mutlu olacağıma inanıyorum. Beni seven bir eş, çocuk yapmak isteyen ehli bir erkek isterim. Sırtımı sorgusuz dayayacağım, her anında yanında olacağım. Bazen hayatta sadece sevilmek ve sevmek isteyenlerin de olduğunu unutmamak lazım. Yalnızlık korkusuna gelince... Evet, yalnız kalmak çok zordur, korkuyorum... Bu korkuyu, ancak kimsesiz kalanlar bilir. Belki bundan sebep, ben asla tek kalmak istemiyorum."

Eymen geriye yaslandı. Geniş sırtını yasladığı sandalye hafifçe gıcırdadı. Bu değerlendirmeye itiraz ettiyse de karısı bunun aşağı yukarı böyle olduğunu anlamış olmalıydı. Bu genç kız, ne kadar büyük laflar ediyordu böyle? Belli ki ya yaşadığı kesimin dayatmalarıyla evliliği beynine böyle kanıksatmıştı hatta çok iyi bir şey gibi aksetmişti ya da gerçekten evlenmeyi, birilerinin limanına demir atmayı kafasına yazmıştı. Rahat tavrını korudu adam, madem açık konuşuyorlardı, o da açık olacaktı.

"Alan memnun veren hoşnut olunca tek gecelik ilişkiler gayet iyi, kimse kimseden bir beklenti içinde olmuyor... Cinsellik hariç! Seks tatmin edici olunca herkes memnun ayrılıyor ve bir daha karşılaşıldığında ise herkes olanları zaten unutmuş oluyor. Bunu yaparken bunun bilincinde oluyor insanlar. Evlenmeden de mutlu olunabiliyor görülebildiği üzere. Ve sen küçük hanım!" derken sesindeki kızgınlık tokça kendini ele vermişti. Yıldırım gibi çakan sözleri ise kesin bir buyurganlıkla bilenmişti. "Bu hayallerini şimdilik donduracaksın, hatta kafanda kurman dahi hata olur. Maalesef! Sen benim karımsın! Kâğıt üzerinde olsa da bu böyle...Ve ben, benim soyadım altındayken senin böyle hayaller kurmana müsaade etmiyorum. Ben öyle geniş mezhepli değilim göründüğümün aksine, evli olduğumuz sürece sen bana ait olacaksın! Evliliği düşünmemem ayrı, evli olmamız çok ayrı! Ben evlenmek istemiyorum. Zoraki de olsa evlendiğim karımın böyle düşüncelere sahip olması hoşuma gitmez. Sahip olduklarımı paylaşmayı sevmem."

Karşısındaki kız çekingen bakarken kızarmaya başlamıştı. Fakat aynı anda adamın bu sözleri Peri'nin içinde sinirlerinin harlanmasını da sağlamıştı. *Demek beyefendimiz gezip tozacak, ben de hiçbir mecburiyetim yokken evde oturup onu bekleyen karısı olacağım!* Kızgındı, ama belli etmedi. Çileden çıktığını anlamasın diye sesini kontrol altına aldı.

"Buna ne siz ne de ben karışabiliriz! Bunu siz de gayet iyi biliyorsunuz ki zorlamayla olmaz. Siz izin vermiyorsunuz diye kalbimi nasıl susturacağım? Ya âşık olursam? Bilemezsiniz! Hayatın karşımıza ne zaman neyi, kimi çıkaracağını ikimiz de bilemeyiz, değil mi? Beni geçtim, siz de âşık olabilirsiniz. Ne yapacaksınız o zaman? Kalbinizi mi susturacaksınız?"

Peri başlardaki çekingenliğini bırakmış, onunla açık açık konuşmaya başlamıştı artık. Her ne kadar başlarda biraz tedirgin olsa da bu iri adamla konuşurken bayağı bir rahattı. Eskisi kadar çekinmiyordu da sanki. Bunu anlamıyordu ama sanki onu yıllardır tanıyor gibi hissetmişti bir ara. Hatta başlardaki utangaçlığı bile konuştukça geçmiş, kendini sohbete vermişti. Ve bu sohbetin yapılması kendini bir hayli rahat hissetmesini sağlamıştı. Nede olsa onun geleceğini ayan beyan konuşabileceğini anlamasını sağlamıştı.

Eymen yerinden biraz doğruldu. Kaşları hafifçe çatılırken ses tonu koyulaştı. Dik bakışları genç kızın yüzünde kızgın yağa batırılmış kamçılar gibi şiddetle dolaşırken tehdit kokan uyarı tınıları Peri'nin kulağının içine sinsice yayıldı.

"Kalbinde, hayatında, aldığın nefeslerinde benim şu anda! Sen benim karımken ne nefesinin sıcaklığını, ne kalbini ne de saçının tek bir telini başka birine veremezsin!"

Sesindeki vurgu, kelimelerdeki can yakacak kadar sahiplenilmiş baskısı o kadar netti ki bunu Peri fark ettiği an yutkundu. Kaşının birisini hafiften havalandırıp onun neden sinirlendiğine anlam veremeyerek teslimiyet içerisinde sesini yumuşattı.

"Başlarda umurunuzda bile değildim! Aramadınız, sormadınız hatta aklınıza dahi geldiğimi sanmıyorum. Şu ana kadar belki bir sürü sevgilim oldu, belki de olmadı! O zaman da karınızdım tıpkı şimdiki gibi! Peki, sizin için şimdi değişen ne oldu? Hem kalp konusuna değinirsek! Buna engel olamazsınız, bunu siz de biliyorsunuz." diyerek dik dik konuşmasına devam etti. Üzerinde sahiplik kurması, *sen benimsin* havasında konuşması hoşuna gitmemişti. Onun kontrol budalası birisi olması da hiç çekilmezdi. Hesap sorup dayatma yapması ise hiddetlenmesini sağlamıştı.

"Hayatıma karıştırmak gibi bir şeye müsaade etmem. Ben size nasıl karışmıyorsam, siz de bana bu konuda karışamazsınız." Peri bu adam hakkında kendine bundan daha fazlasını beklememesi gerektiğini söyledi. Az önceki yumuşak yanı, şimdi taş kesmişti.

Dünyanın yükünü üzerine almış gibi çatılan kaşlarını yukarı kaydıran Eymen'in koyulmuş kızgın düz bakışları imayla kısılmaya başladı. Bu hâliyle koyu kahveler hiddetiyle kararmıştı. Bu da

Peri'nin ensesinin ürpermesini sağlamıştı. Onun bu dondurucu bakışları tüylerini diken diken etmişti. Bozuntuya vermemeye çalıştı ama nafile. Çaresiz gözlerini onun bakışlarından çekemediği sürece, kesin bozuntuya verecekti!

Kocasının sesi apansız sakin hâline dönerken kaşları bu sefer hayretle yukarı kalkmaya başladı genç kızın. Hileci! Hovarda! Kahretsin! Az önceki bakışlara bu ses tonu çok çelişkili geliyordu. İrdeleyemiyordu bu adamı. Dudaklarına kaydı gözleri! Kocasının sert, binbir vaatte bulunan küstah dudaklarına. Ancak onlar kıpırdayınca silkelendi ve saçmalıklarından sıyrılıp kendine gelebildi.

"Önceden umurumda değildin! Bu doğru, çünkü boşanacaktık ve ben seni nasılsa bir daha görmeyecektim. Ve sen küçük hanım, bunu beni sınamak için mi yapıyorsun? Fikrimin gayet açık olduğunun farkındasın! Bu başında da böyleydi! O gün giderken sana bunu mazur karşılamayacağımı anlatmaya çalıştım. Sen de beni anladığını söylemiştin. Bunu başından beri belirtiyordum sana, yalan mı? Seninle evli olduğumuz müddetçe yalan ya da gerçek, sen benim karımsın! Hafızan iyi değil galiba! Şimdiye gelirsek... Artık işler değişti. Bu olanlar bizden çıktı. Şimdi herkes bildiğine göre, ortalarda boynuzlarımla dolaşmak istememem normal değil mi? Ve müsaade etmem buna zaten. Gerektiğinde ne kadar tutucu olduğumu bilemezsin. Hem tutucu hem de sahipleniciyimdir! Bunu şimdiden bilmen senin açından daha iyi... Senden beklediğim bu evlilik bitene kadar, istediğim gibi davranmandı. Buna göre davranmanı beklemek de benim en doğal hakkım. Yok, başkasına kalbini vermek amacındaysan ya da bedenini..." Öne doğru hafifçe tehditkâr bir şekilde eğildi. Katı bakışlarından bir an tehlikeli, ayartıcı, vahşilik kuşanmış edepsiz şimşekler geçiştiğine Peri yemin edebilirdi. Ses tonu kalınlaşmış, kelimeler kati bir vurguyla sıralanıyordu dudaklarından.

"Sen benimsin Peri Sancaktar! Bir sürede öyle kalacaksın! Bayan Sancaktar olarak!"

Az önceki alaycı hâli gibi değildi, daha çok hiddetliydi. Bu nasıl bir deyişti? Onun olduğunu hangi hakla iddia ederdi? Yeniden otoriteden ödün vermeyen egoist Eymen Bey, sahalara geri dönmüştü ve özgüveni tavan yapmış katı emirlerini yağdırmaya hiç tereddütsüz

başlamıştı. Galiba erkeklik onuru dedikleri şey, onda fazlasıyla mevcuttu ve bu sözler onun kibirli libidosuna dokunmuştu.

Ve genç kız farkında olmadan onu kızdıracak bir şeyler söylemişti. Şimdi yüzünde gezen bakışları bile ayrı bir sertlik içeriyordu. Masaya doğru eğilmiş bedeni ona yakın dururken ılık nefesini yüzünde hissedince karnına bir bomba düştü. Bir an kendini tutmasa, ellerini karnına bastıracaktı. Ellerini birbirine öyle kenetliyordu ki; havadaki gerilim zaten tüylerini diken diken etmeye başlamıştı. Onun genzine sataşan kokusu genzini yaka yaka içine dolarken sinsice, anlayamadığı bir nedenle ona doğru daha çok yaklaşıp koklamamak için kendiyle hain bir savaşa girişti. Niye gelip yakınına oturmuştu ki? O kadar yer vardı, onun dibine gelmemeliydi! Bir de asabi diline sahip olamadan, adamı delirtmişti. Hem de adamı henüz tanımıyorken! Cani miydi,katil miydi? Sapık mıydı? Ama değildi, biliyordu işte bunların hiçbirisi değildi! Bu saçmaydı! Nasıl bilebilirdi...

"Siz kendinizi fazla kaptırdınız bu evlilik meselesine. Daha az önce bana sadece kâğıt üzerinde diyordunuz. Sonra... Sonra dayatmalara başladınız. Biz evli değiliz! Sadece, sadece öyle anlaşma yapmış gibi bir kâğıt parçasıyla bağlıyız!"

Eymen yüzünü aşağı eğdi. Peri'nin söyledikleri canını sıkıyor, ılık nefesi şimdi genç kızın yüzünü okşuyordu. Çok yakın değildi ama nefesi çarpacak kadarda dibindeydi. Yediremedi sitemlerini gururuna ve bunları pek de görmezlikten gelemedi. Tehdit içeren sözler kızın kulağından içeri usulca süzüldüğünde ise Peri nefesini tuttu.

"Değil! O, kâğıt parçası değil Peri... Sen, bana aitsin! Eğer unuttuysan, sana kimin sahibin olduğunu hatırlatabilirim. Bunu gösterebilirim! Kanunların huzurundaki karımla, bunu yapmak benim için büyük bir zevk olur."

Su katılmamış tehdidiyle Peri şok geçirdi ve dehşetle irkildi. Nasıl söylerdi bu pervasız sözleri ona? Kulaklarına kadar kızarırken ürkek gözlerinin gerisinde coşan yaşlarıyla, "Siz... Siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz. Bu zorbalık!" diye tısladı fersizce. Utancından ölüyor, bunu ona belli ettiği içinse çıldırıyordu.

Nefesi kesildi, alev alev yanan gözleri sonuna kadar açıldı. Dudakları hafifçe aralanıp yavaşça kıpırdandı. Ama nafile, başka tek

kelime dökülmedi afallamış dudaklarından. Sesi nereye gitmişti, düşüncelerinin mantıklı dürtüsü hangi ara kesilmişti? Gözleri kocasının koyu gözlerine ürkekçe bakarken onun bakışları bir anda aşağı kaydı. Peri, o bakışların şu anda nerede olduğunu fark edince yutkundu. Yüreği... Yüreği kızgın tavaya düşmüş gibi acı içinde yanıyordu!

Eymen'in arzulu bakışları koyulaşıp dudaklarına ihtiras ateşlerini yakarak kilitlenince eli yukarı kalktığında, kız irkilerek oklava yutmuş gibi gerildi. Erkek başparmağını onun aralanmış alt dudağının kadifemsi dokusuna koyarak hafifçe bastırdı. Kendi dudağını yalarken kızın tutuklaşmış ılık nefesleri parmağının ucunu okşuyordu.

"Ben, hiçbir şeyimi paylaşmayı sevmem, bencil adamın tekiyim Peri, bunu öğrensen iyi olur! Bu karımsa hiç şansı yok!" dediğinde tehdit eder gibi, kızın dudağında duralayan parmağını ateşte yanar gibi çekti.

Kızın tenine akın akın ateşler hücum etti. Donmuş bir put gibi hareketsizleşti. Peri kurumuş dudaklarını ıslatıp büyük bir ihtiyaçla birbirine bastırdı. Onun ellerinin çok farklı, içine güven veren bir kokusu vardı. Bu saçmaydı. Hataydı! Vurgun yemiş balık kadar yorgun düşmüştü bu saçma düşüncelerin girdabında.

Eymen dokunmadan öper gibi, hani tadını damağında hissedip hissettirir gibi birkaç saniye tedirgin ederek baktıktan sonra, o kırmızı aşka çağıran yasak dudaklara... Hele o dudaklar şimdi ıslanıp davetkâr şekilde parlayınca ateşe uçan kuş gibi, hızla doğruldu. Ellerini masanın pürüzsüz yüzeyinden çekti. *Ne yapıyorum,* der gibi bakıyordu gözleri şimdi o şaşkın yeşilliklere. Neden umursuyordu ki! Bunu yapmamalıydı. Ne hâli varsa görsün demeyi, neden başaramıyordu? Ama ona bakınca tek aklına gelen şey, yüzünde ve eşsiz bir yıldız gibi ulaşılmaz parlayan gözlerinde gördüğü masumiyetiydi. Saf, şeffaf, kanatlarını açmış yusufçuk kuşu kadar sadık...Lanet olası bir kız kardeşi vardı. Evet, çoğunlukla adi bir pislik olabilir ve kadınlarla sadece tek bir amaçla birlikte olabilirdi ama Allah aşkına, daha on sekizinde gibi ufak ve savunmasız duruyordu bu masum bakire. Ve üstelik onun karısıydı! Bir tek onun! Zihninden geçenlere öfkelendi!

Peri çipil çipil gözlerini kırpıştırarak başını geriye atıp ona şimdi tepesinden hükmederek bakan kocasına bakakaldı. Çaresiz duygu-

ların kıskacında sıkıştığında, nefesi daraldı. Sanki oksijen almayı unutmuştu ciğerleri, canı damarlarından ilmek ilmek çekilmişti. Bu adama yakın olmak, tenini teninde, dokusunu, kokusunu bedeninde gibi hissedip tılsımını nefesine hapsetmek, niye bu kadar zorluyordu ki onu? Bakışlarını doyulmayan madeni su gibi içiyor ama çöllerde kalmış bedevi gibi içi yanarken susuzluğunun kaynağını dindiremiyordu. Ne zaman yanına gelse, kalbi bozuk saat gibi tekliyor, akrep ve yelkovan zamana küsüp saat tam on ikide duruyor, tek yürekmiş gibi bir ritimde bulaşarak aynı yeri gösteriyordu. Yüreği atmayı unutuyordu. Bu saçmaydı! Bu gerçekten çok saçmaydı! Korktu! Hatta... Hatta dehşete kapıldı, hissettiği duygu yoğunluğunun büyüklüğünden. Hızla yerinden kalkıp genç adamın karşında mağrur bir başkaldırışla dikildi. Gözleri ürkek olmasına rağmen, kaşları kendine olan öfkesiyle eminlik çizerek çatılmıştı. Beyni! Ah o hazırlıksız düşüncelere ev sahipliği yapan yapay olmayan parçası,tepesine vurulmuş tüplü televizyon gibi yeni çalışmaya başlamış olacak ki kekelediğinin farkında dahi değildi, kelimeleri elekten geçmemişti.

"Se... Sen ne diyorsun ya... Bu... Bu da ne demek? Ben... Lanet olsun ben..."

Eymen kendinden emin bir iradeyle arkasını döndü. Umursamaz hareketleriyle omuzlarını dalga geçer gibi hafifçe sarstı, ona hiç aldırmadan yürümeye başladı. Bu kız gerçekten çok saftı!

"Bu şu demek küçük hanım, her ne kadar evlenmeyi istemesem de karımın başkalarıyla kırıştırmasına müsaade etmeyeceğim demek. Birileriyle arkamdan kırıştırmana izin vermem! Ben paylaşmayı sevmem. Eğer bir erkek arıyorsan, kocan olarak bu görevi üslenebileceğimi anlatmaya çalışıyorum. İstesen de istemesen de kocan benim! Ya benimle ya da hiç kimseyle!"

Utançtan kızıla dönen Peri, derhal arkasından hole gitti. Dehşetle kolunu tuttu. Bunu hangi ara yapmıştı bilmiyordu ama şimdi elleri genç adamın kalın kolundaydı ve farkında değildi ama tırnakları tenine hiddetle batıyordu. Gözleri de çakmak çakmak bir vahşilikle, yırtıcı hayvanlar gibi kararlı parlıyordu.

"Erkek falan aramıyorum lanet olası. Ben... Ben senin karın değilim!" Eymen kaşının birisini imayla onun aklını başına devşirir-

cesine havalandırınca "Yani karınım ama öyle karın değim! Seninle öyle bir şey yapmayacağız, hiç kimseyle yapmayacağım! Sadece kâğıt üzerinde bir evlilik bu... Biz şey yapmayacağız... Yani... Uff!" dedi, bocalayarak.

Battı balık yan gider düşüncesi bu olsa gerekti. Ağzı kuruyordu hararetinden. Düşünmeden, konuştukça saçmaladı. Yüzü utancından kızarmış, sulanmış gözleri, göz kapaklarının arasına saklanmak istercesine kısılmıştı.

Eymen'e onun bu şaşkın hâliyle eğlenmek sadistçe bir haz verirken bu tutumla biraz daha bocalatmak istiyordu kızı. O kadar tatlı duruyordu ki utanan ürkek hâli! Hani kollarına alsa sımsıkı sarılıp dudaklarına yapışsa kızın ruhu bedeninden uçup gitmekle kalmayacakmış gibi ayakları yerden kesilip bayılacakmış gibi hassastı bu konularda. Ona sarılmak, burnunu al gerdanına gömerek dudaklarını şah damarına yaslamak... Eymen'in gözleri hızla atan morarmış nabzına takıldı. Lanet olasıca kuğu boynu, öpülesi ve koklanasıydı. Bu ahlaksız düşünceleri zihninden süpürerek derhal kendini toparladı.

"Evli kaldığımız sürece, başkalarıyla görüşmeme izin veriyor musun? Arkandan konuşulacakları düşünmeden...Bu konuşmadan, bunu mu anlamalıyım?" derken iri kahveleriyle koluna bakıyordu adam. Peri onun baktığı yeri görünce, hâlâ onun kolunda duran elini fark edip hızla geri çekti. Bakışlarını tekrar ona çevirip küçük burnunu inatla dikleştirdi.

"Evet, olabilir. Yani tabii istiyorsan yapabilirsin. Bana dokunma da kimle istersen, ne yaparsan yap... Yani sorun değil!"

"İyi... Ama bu benim için geçerli, senin için değil. Unutma... Bunu ben değil, sen istedin! İzin de verdin. Ve ne istediğinin farkındasındır umarım?"

Peri farkında değildi. Aslında ondan ne istediğinin hiç farkında değildi! Omuzlarını umarsızlıkla sarstı. Ufak bir çocuk kadar duyarsız olabiliyordu bazen! Israrla kaşlarını havaya kaldırdı. Gamzeli çenesini meydan okuyarak dikleştirip elini kocasına uzattı.

"Anlaştık mı?"

Eymen bir an onun eline bakıp kafasını tuhafça sarstı. Arkasını

dönüp içeri girerken "Sen cidden çocuksun!" diyordu. Peri havada kalan eline baktı. Omzunu silkeleyerek aşağı indirdi.

"Hiç de sadece gerçekçiyim!" Arkasını dönüp mutfağa girdi. "Çocuk değilim ben! Eğer böyle düşünüyorsan, en yakın zamanda doktora git... Ben çocuk değilim!"

Bir saatten sonra mutfaktan anca çıkabildi. Küçük beyden de pek tıkırtı çıkmayınca salona gitti. İçeriye tazecik serin hava dolmuştu. Balkon kapısı açık olduğu için tül, esen rüzgârla hafifçe dalgalanıyordu. Peri balkon kapısından dışarı başını uzattı. Eymen telefonla konuşurken onun geldiğini anlayıp kafasını yana çevirmişti.

"Tamam, anne. Ben bırakırım. Oldu. Görüşürüz. O zaman arar konuşuruz bunu!"

Telefonu kapatınca ona bakan genç kıza döndü tekrar. "Annemle konuştum, seni alışveriş merkezinde bekliyor olacak. Ben bırakacağım seni, hazır mısın?"

Peri içeri giderken "Beş dakika beklerseniz, hemen çantamı alayım geliyorum." demişti aceleyle.

Hızla içeri girip yatak odasına geçti. İçinde bir heyecan vardı. Bu çok saçmaydı ama heyecanlıydı. Sonuçta yalanda olsa kayınvalidesiyle buluşacaktı. Yabancı bir insanla! Banyodan makyaj çantasını aldı. Hemen kirpiklerine maskara, dudağına da dudak balmı sürdü. Saçlarını tepesinde atkuyruğu yapıp önünden perçemlerini çıkardı. Kulağına tek taşlı minik kalpli küpelerini takıp giysi odasına geçti. Hava sıcak olduğu için üzerine kalçalarını hafif kapatan yazlık tişörtünü giydi. Önden pek mazbut, arkası tüllerle kalp şeklinde sırt dekoltesi olan tişörtü, üzerine hafifçe oturuyordu. Zaten bu ara bu modellere karşı biraz ilgisi vardı. Altındaki kotunu değiştirmeyi düşünmedi. Yazlık hırkasını alıp kol çantasına uzandı. Tam kapıdan çıkıyordu ki ayakkabılarını giymediğini hatırladı. Az sonra kafasını balkona uzatıp tekrar kocasına baktı.

"Ben hazırım, çıkabiliriz."

Eymen tülü çekerek balkon kapısını kapattı. Suratı yine ve yine taş oymacılarının şaheseri gibi donuktu. Arkasını dönünce ona tepeden tırnağa kısacık bir saniye bakış atıp kapıya yöneldi.

"Çabuk hazırlandın, tebrikler."

Peri onun açtığı kapıdan çıkarken "Aslında tek değiştirdiğim üzerimdeki gömlek olunca, vakit kaybetmedim." diye itiraf eti.

"Bir de hafif makyaj!"

Peri bu dikkatini duymamış gibi davrandı. O kadar kısa bir bakıştan, bunu nasıl anlamıştı ki? Asansöre yaklaşıp düğmeye bastı. Asansör gelince ikisi de içine geçtiler. Eymen elini cebine koymuş arkasında duruyordu. Tişörtün önünde pek bir şey yoktu ama arkasındaki göz doldurucu ufak ayrıntı çok şık duruyordu. Asansörden çıktıklarında, Peri kafasını ona çevirerek "Nereye gideceğiz, yani yer tam olarak neresi?" diye bastırılmış merakıyla sordu.

Kapıya yöneldiklerinde, Fatma abla dış kapıyı siliyordu. Peri ona tebessüm ederek kısacık kolay gelsin demişti. Sonra onunla konuşan kocasına bakışlarını çevirdi. Onlardan hâlâ utanıyordu. Hiçbir şekilde yalan söylemek istememişti. Orta yaşlı kadın onları arkalarından hayranlıkla süzerken Eymen düz bir sesle "Gidince görürsün." diye soruyu geçiştirdi.

Az sonra yola çıkmışlardı. Zengin bir iş adamının hayranlık uyandıran karısı olmak nasıl bir duygu olacaktı acaba? Çok zor olacağı muhakkak bir gerçekti. Hep güzel olmak ve kusursuz partilere istemsiz olduğu hâlde sükse yaparak katılmak, sürekli gözleri üzerinde hissetmek zorunda da kalacaktı. Tamam, çok olmasa da vasat bir güzelliğe, kendine yetecek zekâya sahipti fakat yine de bu işin altından kalkabilecek miydi? Hiç denizdeki balıkla akvaryumdaki bir olur muydu? Bakışları çakışıp adamla yüz yüze geldikten sonra, ne kadar haklı olduğunu bir kez daha anlamıştı.

Konu şuydu ki şu ana kadar bir sürü şey konuşmuşlardı ama onun ailesine dair hiçbir şey konuşmamışlardı. Eymen arabayı sağa kırdı. Peri yabani yeşil bakışlarını genç adama hesaplıca çevirdi. Başka bir söz söylemeyince, merakına yenik düşerek duru bir sesle usulca sordu.

"Kardeşlerin kaç yaşında?"

Eymen arabayı büyük bir binanın önünden, ana caddedeki akıcı trafiğe çıkardı. Direksiyonu seri bir bilek hareketiyle kırarken bakışlarını kısacık bir an yan cama çevirdi.

"Biri yirmi altı, diğeri yirmi iki yaşında kız kardeşlerim var. Ufak kardeşimle hemen hemen aynı yaştasınız."

İlgisizce düz bakışlarıyla dışarı bakıyordu.

"Adları ne? Yani yine de madem aynı evde yaşayacağız, en azından adını falan bilmem gerekir değil mi? Amacım sizi sıkmak değil, istemezsen konuyu kapatabilirim."

"Yok. Haklısın. Aslında benim aklıma daha önce gelmeliydi." dediğinde adamın sesi anlayışla duruca çıkıyordu. Bir zamanlar yaptığı gülünç ve küstah sayılacak müdahaleleri ona anlatmayı kesinlikle düşünmeyerek bu beyhude muhabbeti her nasılsa başında yapmaları gerektiğini atlamıştı. Biraz geç de olsa ona ailesi hakkında bilgi vermesi gerektiğini atlamış olması, onun hatasıydı. Peri çekinerek sormuştu aslında bunu. Eymen de bunu fark etmişti.

"Ufağının adı Ecem." dedi açıklayıcı üslubuyla. Adını andığı an haylazca gözleri parlamıştı. "Elde avuçta durmaz, yaramaz bir ufaklık. Çok akıllıdır ama aklı daha çok cazgırlığa çalışır. Bir de Esme var, büyük olan. O evli. Ecem'e göre daha olgun ve daha düşüncelidir. Asi ama olgundur genelde." Bunları derken sesi hafifçe kalınlaşmış, anlatış şekli mutlak bir sertlikle değişmişti. Sesinde saklı bir şeyler vardı, üstü perdelenmiş sır! Peri içindeki gizemli titreşimleri anlamıştı. Onun büyük kız kardeşinden bahsederkenki tonlamasından, aralarının iyi olmayabileceğini çıkardı. Üstelemedi ve konuyu diğer kardeşe getirdi.

"Ecem ne okuyor?"

"Mimarlık ama bana sorarsan bence sinemacı olmalıymış, numara yapmakta üzerine yoktur."

Peri yüzüne sığınmış sıkılgan gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büzdü. Başını kaldırıp güzel yüzünü genç adama çevirdiğinde, onun dudaklarına ilgiyle baktığını gördü. Sanırım gülümserken yakalanmıştı. Ne ara ona bakmaya başlamıştı, hiç fark etmemişti. Yoksa ağzının kıyısında, köşesinde bir şey mi vardı? Eymen onun dudaklarına baktığının farkına varır gibi olunca Peri yüzünü yola çevirdi. Onunda önüne döndüğünü görünce Peri başını yana çevirip çaktırmadan ağzının kenarını yokladı ama görünürde bir şey yoktu. Araçta kısa bir an sessizlik oldu. Mutlak bir elektrik ortada kışkırtıcı etkisiyle asılı duruyor fakat iki taraftan da bu cereyana çarpılmamak için azami bir dikkatle çıt çıkmıyordu. Kız konuyu uzatmakta tered-

düt etti ama yinede devam etmesi gerektiğini düşündü. Bu onlar hakkında bilgi alışverişi için gerekliydi.

"Peki ya annen? Gerçi onu gördüm ama nasıl biri? Çalışıyor mu ya da hep evde mi?"

Peri saçlarını geriye çekti. Önüne gelen bir perçemini inatla alnından aşağı beyaz tenine sarkıyor, şakağına yapışıyordu. Aracın camından berrak gün ışığı vurduğundan dolayı, teni daha bir beyaz ve granit gibi pürüzsüz duruyordu. Gözleri daha yeşil, içindeki tedirgin pırıltılar daha yoğundu. Sessizce oturdu ve onu dinledi. Genç adamın tok sesi onun hoşuna gitmişti. Düzgün diksiyonu ve akıcı konuşmasıyla, sürekli onunla konuşsa hiç sıkılmazdı.

"Annem emekli öğretmen, şu anda evde. Gerçi her zaman değil. Haftada üç gün maddi durumu iyi olmayan öğrencilere ücretsiz ders veriyor. Hâlâ öğretmekten vazgeçemedi."

"Zaten yüzünden belliydi bu tür eylemler yapmaya kalkışacağı. Çok iyi birine benziyor."

"Melek gibidir ama biraz inatçı bir melek! Kafasına koyduğunu illa yapacak. Kızları da ona çekmiş, sırf inat ve gururdan yapılmış gibidir hamurları." derken kendi kendine düşündüklerine gülümsedi.

Peri bakışlarını elindeki çantasına çevirdi. Siyah deri çantanın kulpunu parmağına doladı. Konu tamamen, ondan bağımsız olarak gelişmeye başlamıştı. Şimdi de ona uyup, sorgusuz sualsiz onun annesiyle alışverişe çıkmak için gidiyordu.

Eymen arabayı cadde boyu ilerletip köşedeki dönemeçten rahatça çevirdi. Arada göz ucuyla genç kıza bakmayı da ihmal etmedi. Sıkıntılı İstanbul trafiğinin arasından biraz olsun arınınca, işte o zaman alışveriş merkezi görüş alanlarına girdi. Az sonra boş buldukları ilk yere aracı park edip durdurdu. Eymen kendi emniyet kemerini seri bir şekilde çözmesine rağmen, Peri hâlâ kendininkini çözemiyordu. Başını aşağı eğmiş, kemerin kilidini çekiştirip duruyordu.

"Ne oldu, çıkaramadın mı?"

Peri kafasını hiç kaldırmadan rahatsız bir tonda oflarken "Sıkışmış galiba, çıkmıyor." diye mızırdandı. Böylesine lüks bir aracın kemeri mi bozuktu? Gülümsedi!

Eymen kemere uzanıp onun narin ellerini kemerden nazikçe çekmeye çalıştı. "Çek elini, bir de ben bakayım."

Peri inada bindirip ellerini çekmediği gibi, hırçınca uğraşmaya, tüm gücüyle sarsıp çekiştirmeye devam etti. "Yok, ben hallederim, şimdi çıkar." Zaten bu adamın yanında olmak yeterince geriyordu onu, bir de tüm aksilikler onu buluyordu.

Eymen onun elini yakalayıp nazikçe kenara çekti. Kızgın bakışlarını gözlerine çevirdi. "Ben bakayım dedim sana... Ne inat çıktın sen böyle!" Sesi sitem eder gibi değil de aksine alay eder gibi yumuşaktı.

Peri oflayarak ellerini çekip kenara çekildi. Eymen birkaç defa çekiştirmesine rağmen çıkmadı. Peri kafasını eğip "Çıkmıyor mu yoksa?" demesine kalmadan, kemer yerinden çıkınca Eymen'in eli genç kızın gözüne değdi. Peri aniden gözünü tutarak dudaklarını büzüp acıyla inledi. "Ya dikkat etsene gözümü çıkardın." Eliyle yaşaran gözünü ovalamaya başladı.

Eymen elindeki kemeri bırakıp derhal ona uzandı. Bu hâli o kadar doğaldı ki amacı sadece genç kızın gözüne bakmaktı. Gözünü ovalayan elini çekmeye çalışırken yumuşacık kadife gibi sesiyle, "Özür dilerim. Sen de kafanı aşağı eğmeseydin, bir şey olmayacaktı. Çek ellerini de bakayım bir şey olmuş mu?" diye endişeli kaş çatışlarıyla söylendi.

Peri hâlâ çocukça bir masumlukla gözünü kapayarak "Gerek yok, geçer şimdi." dediğinde adam bıkkın bir sesle homurdanarak azarladı. "Peri keçigillerle bir akrabalığın var mı?" Sinsice dudaklarını kıvırdı. Kocaman, iri, güçlü elleri kızın kafasını kavrayıp nazikçe kendine çekti. Başparmaklarıyla göz kapağını kavrayıp ıslanmış uzun kirpiklerin arasından kızarmış gözünün içine bakarken bir taraftan da nazikçe serin nefesini üflüyordu.

"Biraz kızarmış ama bir şey yok gibi. Canın yanıyor mu hâlâ?"

Usul usul ılık nefesini arada gözüne üflüyordu.

Peri onun temiz, ferah kokan nefesini yüzünde hissedince ne kadar yakın olduklarını kavradı. Yüzünde olan ellerini kavrayarak çekmeye çalıştı.

"Tamam, teşekkür ederim, şimdi geçer zaten." Kirpikleri hâlâ acıyla kasılarak sık sık kırpışıyordu.

Eymen üflemeyi durdurunca Peri yeşil ıslak bakışlarını ona çe-

virdi. Gözü acıdığı için gözleri nemlenmiş, kirpikleri de kelebek kanadı gibi titreşiyordu. Genç adamın eli hâlâ yüzündeydi. Kuvvetli parmaklardan yayılan güç, ihtişam, sersemletici büyü ve sıcaklık, garip bir titreşim tüm tenini yalayıp geçerken tılsımıyla ateşlendiriyor, bedenine karınca ordusu saldırmış gibi gıdıklıyordu. Peri'nin gözleri adamın gözlerinde takılı kaldı bir an, sanki görünmez anahtarla kilitlendi bakışları. Ne çekebiliyor nede cesaret ederek bakabiliyordu. Hem merak edip bakmak isterken güzel kahvelere, diğer yandan utanarak gözlerini kaçırma isteğiyle yanıyordu. Hele, ellerinin hafifçe teninde gezindiğini hissettiği an, işte o an nefesini tuttu. Onun kahve gözlerini çevreleyen bal renkli harelerde parlayınca kara bakışlarının göründüğünden biraz daha açık kahverengi olduğunu yeni fark ediyordu. Bir erkeğin bu kadar güzel gözlere sahip olması ve onu süsleyerek etrafını gür bir yelpaze gibi çevreleyen bu kadar gür kirpiklerin olması haksızlıktı. Ne kadar gür ve sık kirpikleri vardı bu adamın! Gözünün acısını unuttu. Dondu kaldı. Tıpkı mantığını geriye tepmiş zaman ve duyguları gibi... Aklına ona bakarken ne utanma geldi nede geri çekilme. Biraz... Sadece biraz ona bakma isteğine karşı koymayarak bakmaya karar verdi ve yaptı. Kalbi yine teklemeye başlamıştı.

Eymen elinin tersini genç kızın ateş gibi yanan tazecik yanağına değdirirken ilk dokunuşun tılsımıyla, gözlerini bahar bakışlı kızın gözlerinden, ellerini kadifemsi teninden çekemiyordu. Duru yeşil gözleri ıslanmış, ürkek bir şaşkınlıkla parıldıyordu. Aklına olmayacak mahrem şeyler geliyor, altındaki pantolonu bedenine sıkı, erkeklik hormonları damarlarına dar geliyordu. Elinin altındaki ten pamuk gibi yumuşacık ve capcanlı ışıldıyordu. Peri yanağında gezen yabancısı olduğu efsunlu dokunuşların uzunca sürmesiyle, derhal kendine geldi. Mantıklı yanı yine iş başındaydı.

Bu güzel masalsı büyü bozuldu.

"Ge-geçti... Te-teşekkürler."

Boğazını temizledi derhal, keza sesi çıkmıyordu.

Kafasını çevirip tenini dokunuşlarından mahrum etti. Ama hâlâ parmaklarının bıraktığı his, teninden ziyade ruhunda duruyordu. İlk temas, yakıcı ve yıkıcı bir sersemletmeyle gelmişti. Açılan kapıdan

aşağı inerken kırmızının yedi tonuyla yanan yüzünü genç adama çevirmedi. Çekingence üzerini düzeltirken "Siz de gelecek misiniz, yoksa annenizle bir yerde mi buluşacağım?" diye duru olmasını umduğu ama beceremediği çatallı sesiyle sordu.

Eymen arabadan aşağı inip kapıyı kapattı. Sanki az önce ona bakmamış, kısacık da olsa dokunmamışçasına rahattı. "Annemle kafede buluşacağız!" Peri onun söylediği *buluşacağız* kelimesiyle kaşlarını kaldırınca "Benim için de kahve iyi olacak." diye kendini açıklama gereği duydu. Aslında amacı onların anlaşıp anlaşamadığını gözleriyle görmekti.

Eymen liderlik ederek önde, Peri onu takip ederek arkasında asansöre yürüdüler. Beş dakika sonra üst kattaki kafeye ulaştılar. Peri etrafına araştırmacı bir merakla bakarken genç adam iri bedenine, eşit uzun adımlarıyla kafeye yöneldi. Geçtikleri yerde henüz mağazalar yoktu, belli ki alt katta bulunuyorlardı. Burada kafeler ve yemek yenilecek ufak restoranlar vardı.

Buraya daha önce hiç gelmemişti. Açıkçası bu şehri gezmeye henüz imkân bulamamıştı. İş ve okul ikisi de çok fazla vaktini alıyordu. Belki de gezmek istemediğindendi bu kadar bahane. Sadece tek olmayı, kendini dinlemeyi keşfetmek istemesinden olsa gerekti! Gözlerini yana çevirdi. Bir de köşede çocuklar için ayrılmış oyuncaklar ve onlara göre dizayn edilmiş kare şeklinde masa, sandalye vardı. Birkaç ufak kız çocuğu, palyaçolar eşliğinde boyama yapıyordu. Kanyon çok büyük bir yerdi. Eymen masaya oturmuş, geriye yaslanmıştı. Bakışlarını şaşkınca etrafında gezinen genç kıza çevirdi.

"Otursana, sonra bakınırsın."

Peri onun sesiyle güzel yüzünü çevirdi. Birkaç adımla karşısına geçti. Çantasını çıkarıp masanın üzerine bıraktı, yerine oturdu. Eymen düz bakışlarını etrafta gezdirip bakınırken bu seferde Peri ona bakıyordu, dikkatle ve merakla.

"Eğer işiniz varsa, ben tek başıma da bekleyebilirim annenizi. Benim için işinizden olmayın."

Eymen kolunu sandalyenin yanına dayayıp geriye yaslandı. Israrcı düz bakışları karısının yüzünde imtiyazlı bir biçimde gezindi.

"İşim var doğru. Fakat sonrada giderim, annem gelsin öyle." Gözlerini devirdi. Sanki hâlâ şüpheyle bakıyordu adam. Kaçacağını mı sanıyordu? "Tabii sen beni buradan göndermek istiyorsan, o başka?" Sesi iğneleyici bir tondaydı.

Kız derhal yanıtlayarak "Yok! Hayır. Yanlış anlamayın, sadece işinize engel olmak istemem. Zaten başınıza bir sürü dert açtım istemeden, bir de benim yüzümden işlerinizde sorun çıksın istemiyorum."

"Çıktı zaten!" dediğinde Eymen, genç kız kaşlarını çattı. "Ne çıktı?"

Genç adam ifadesiz tavrıyla buz gibi baktı. Sesi de sanki biraz koyulaşmıştı. "Borsayı yerinden oynattın, şu anda piyasa sayende çalkantıda, durulmasını bekliyoruz. Şirketteki satışa çıkan hisseleri ikincil piyasasından toparlamaya çalışıyoruz." Bunu suçlamak için söylememişti ama ses tipi öyle çıkıyordu!

Peri üzgünce iç geçirdi. "Bunun için üzgünüm. Böyle olsun istemezdim. Zarar görmeniz beni üzdü!" Güzel yüzüne keder dokunmuştu.

"Neyse boş ver! Halledilmeyecek bir şey değil." dedi tok sesiyle sakince. Ciddi anlamda bir çalkantı yaşadıklarını ona anlatmak gibi bir gailesi yoktu. Peri bakışlarını ondan hariç her yerde esefle gezdirdi. Zaten normalde çekiniyordu bu yakışıklı iri adama bakmaya, şimdi ise hiç hakkı olmadığı hâlde, bir de onun parasıyla alışveriş yapmak durumunda kalıyordu. Bu çok zorluyordu. Gururunu haddinden fazla incitiyordu ama ses çıkaramıyordu.

Eymen menüyü almış sakince bakınırken "Ne içmek istersin?" diye sorduğunda gözlerini menüden çekmemişti.

"Bir şey istemiyorum teşekkür ederim."Adam menünün üzerinden kaşının birisini kaldırarak baktı. Düz bakışları Peri'yle buluşunca kız iç geçirdi. "Pekâlâ, çay olabilir." Gözlerini onun yoğun bakışlarından çekti. Yüzünü sıkkınlıkla buruşturarak derin bir iç çekti.

Eymen menüyü masanın kenarına koyup garsona siparişleri verdi. Garson yanlarından ayrılınca geriye yaslanıp elini masaya koydu. Dalgınlıkla masada tıngırdayan parmaklarıyla karşısındaki genç kızı süzüyordu. Onun tüm mimik ve jestlerini tartar gibi denetlemeye

alıyordu. Sıkkınca etrafı izleyip her an kaçacakmış gibi bir izlenim çiziyordu.

Aslında, öyleydi de! Bir yolunu bulsa, çekip gidecekti. Karşısında huzursuzca oturduğu o kadar belliydi ki adam bunun sebebini kavrayamadı. Onu alışverişe getirmişti. Kadınlar buna bayılırdı ama bu kız, aksine davranıp karşısında sıkkınca durarak bu fikirden hoşlanmadığını ifadesiyle beyan ediyordu. Garson, tepsiyle gelip önlerine siparişlerini koydu. Genç kız çay fincanını usulca önüne çekti. Eymen'in gözleri, narin parmakların tuttuğu şekere kaydı.

"O kadarı fazla değil mi şeker çok zararlıdır!"

Peri çayını karıştırıp kaşığı bardak altının kenarına koyarak bakışlarını genç adama çevirdi. "Hayat zaten acı değil mi? Bari çayı şekerli içelim!" Bunu öylesine tatlı bir şekilde söylemişti ki genç adamın hayat felsefesine giriş yaptığından habersizdi. Hayatı şekerleyelim der gibi bükülen dudaklarında hafifçe bir tebessüm belirdi.

Peri bakışlarını yan masaya çevirdi. Çayını içerken dudaklarının kıyıları kıvrılmıştı yine.

Birkaç dakika sonra kız dikkatle yan masada oturan gruba bakıyordu. İki küçük çocuklu genç bayanlar şakalaşarak çaylarını içiyordu. Poşetleri masanın kenarına iliştirilmiş, çocuklarla ilgilenmeye başlamışlardı. Mavi gözlü, sarışın, üç yaşlarından büyük olamayacak erkek çocuğu, ona utana sıkıla kaçamak bakışlar atarak yerinde sallanmaya başlayınca genç kızın dudakları işte o zaman içten bir biçimde gülmüştü. Elindeki fincanı masaya bırakıp çocuğa gülümserken haylazca göz kırptı. Ufak çocuk kıkırdayarak utanıp annesinin yanına gitti. Eliyle Peri'yi göstererek heyecanla bir şeyler anlatmaya başladı.

İşte o anlarda Eymen onun karşısındaki rahat tavırlarını süzmekteydi. Az önceki tedirginliği, bir ufak çocuğun tebessümüne yenilmişti. Ufaklıkla bakışması uzun ve çok güzeldi.

"Ne kadar tatlı değil mi insanın yanaklarını ısırası geliyor."

Peri, Eymen'in kendisine baktığını görmüştü. Adam ise bakışlarını ufak çocuğa çevirip düz bakışlarla baktı ve çocuk ondan ürküp bakışlarını annesine ürkekçe çekti. "Evet, tatlı ama başkasında olunca!" dedi buz gibi bir sesle.

Peri gözlerini çekinerek ona bakan ufaklıktan çekti. Bileğinde, ters dönen saatini düzeltti. "Anneniz kaçta gelecekti?"

Eymen dikkat kesildi. Ondan sıkılmış olmalıydı. Bu düşünce hoşuna gitmedi. Bir an duraladı. Sonra donuk bir sesle "Birazdan gelir sanırım, trafik sıkışmıştır." diye yanıtladı.

Az sonra aradaki sessizlik büyüdü. Kimseden çıt çıkmıyordu. Zaten ne konuşacaklardı ki? Daha birbirlerini bile tanımıyorlardı. Ne konuşup ne konuşmamaları gerektiğini kestiremeden masada öylece sessizce oturuyorlardı. Ne zaman ikisi yalnız kalsa, aralarında güvensiz, çekingen bir hâl baş gösteriyordu. Peri'nin sessizce susup oturması, çekinerek durması Eymen'e onun ne denli bir sıkılganlıkla beklediğini belirtiyordu. Peri fincanı dudaklarına götürürken gözleri istemeden genç adamın gözlerine takıldı. Derince bir nefes alıp aklındakileri cesaretini kaybetmeden önce söyleme yoluna koyuldu.

"Bu işi halletmenin bir yolunu bulmalıyız, keşke bir çıkış yolu olsa... Biliyorum sadece birkaç ay sürecek bir evlilik olacak ama malum aynı evde yaşayacağız, bazı şeyleri ne kadar konuşsak da hep açık kapılar kalıyor geride ve bu beni tedirgin ederken... Bir de üstüne bazı meseleleri hâlâ kesin olarak konuşmadık." Fincanı hızla dudaklarına götürdü. Sanki daha fazla konuşmamak için dudaklarını cam bardakla susturmuş, arkasına gizlenmiş gibiydi. Sonunda konuya başlayabilmiş ama sonunu, en can alıcı noktasını getirememişti.

"Ne gibi?" dedi adam kaşlarını kaldırarak isteksizce. "Evde bu konuları açıklığa getirerek konuştuğumuzu sanıyordum. Seninle anlaşmıştık." Sesi biraz sertleşirken hatırlatmasını yaptı. Bu konunun açılmasından hoşlanmadığını, sertleşen ifadesiyle gösteriyordu.

"Tamam! Biliyorum ama yine de hiç tanımadığım insanlarla aynı evde yaşayacağım, bunu düşününce bile tedirgin olmama engel olamıyorum. Ben... Ben en başında olsaydı bunu kabullenirdim. Kabullenmiştim de zaten buraya gelirken... En başında." Usulca konuşmaya başladı. Daha baskın çıkıyordu kelimeler dudaklarından. "Ama biz bir anlaşma yapıp ayrıldık, yani ayrıldık sayılır." Gözlerini genç adamdan kaçırmadan direkt baktı. Ah, bu hâliyle öz çekim yaptığını aklından hemen kovdu. Güzel gözleri durgun, melek yüzü ciddi bir ifadeye bürünmüştü. Dik duran omuzları ödün vermeyeceğini belli

eder vaziyetteydi."Bu evliliğin sizin için önemini anladım. Biliyorum sizin aileniz ve çevrenize karşı sorumluluklarınız var ve bunun için yapıyorsunuz... Ama ben..." Düşüncelerini toparlamak için, biraz duraksadı. Derin bir iç geçirdi. Zordu onunla kendini konuşmak ve gerçekten zorlanıyordu. "Ben sizi dahi tanımazken sizin ailenizle yaşamaya başlayacağım! Belki anlaşamayacağız, sizi huzursuz edeceğim. Tanımadıkları bir kız gelip düzenlerinden edecek onları, hayatlarına bomba gibi düşeceğim belki de."

"Düştün zaten."

"Öyle değil, bu başka."

"Öyle, şu anda tek konu sensin. Ailem durumumuz konusunda her açık bilgiye sahip değil."

"Nasıl?"

"Bu evliliğin gerçekliğini sorgulamıyorlar, keza öyle olduğunu sanıyorlar."

"İyi de sebep ne? Açıklayabiliriz."

"Denedim." dedi sıkıntıyla. "Anneme kabul ettiremedim."

Yanlarına garson gelince konuşmaya ara verdiler.

Ne kadar zordu kendini bir yabancıya ifade etmek! Üstelik adam ciddiyetle dinliyordu onu, gözlerini bile bir kez kırpmadığına neredeyse emindi. Sözünü ise asla kesmedi. Bu onun ne denli kibar olduğunun işaretiydi. Sert yapısı, sabırlı mizacıyla, Peri mesafeli çenesini kaldırdı.

"Hayatımda ilk defa kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrendim ben... Bu öyle ki, kimsenin karışmadığı, hesap vermediğim bir zamanda bulundum. Kendimce bir şeyler başarmanın hazzını tattım. Özgürlüğün, yaşamanın, başarmanın hazzını yaşadım. Ama şimdi siz bunların hepsini elime verdiğiniz gibi geri alıyorsunuz. Ne olduğunu anlayamadan, tam hayata başlamışken her şeyin sadece kısa bir zaman için bana verilen muhteşem bir hediye olduğunu anlıyorum. Belki saçma gelecek size ama ben..."

Adam, o ana kadar dinledi ve genç kızın sözünü işte o zaman kesti. "Sen korkuyorsun." Onu anladığını belirtircesine, "Benimle açık konuşman çok iyi, böyle yapman birbirimizi anlamamızı daha da kolaylaştırıyor." diye devam etti.

Kendinden beklenmeyecek bir sakinlikte gülümsedi ve ona güven verircesine koyu gözleri parladı. "Korkma, her şey yoluna girecek, sadece biraz zamana ihtiyacımız var."

Kızın ürkek bakışları onun ciddi ifadesinde gezindi kısacık. "Biliyorum." derken sesi titriyordu. Parmaklarının arasında duran çay kaşığını evirip çevirirken huzursuzca, iki kere masaya düşürdü.

"Korkuyorsun küçüğüm farkındayım ama korkma, senin incinmene asla izin vermem. Ben seni incitmem. Ailemde bunu yapmaz emin ol. Onlar iyi insanlar. Son derece anlayışlı kişiler, bunu sen de onları tanıdıkça göreceksin zaten. Kaldı ki, ne olursa olsun, bu işten ikimizde sorunsuz çıkacağız. Ben canavar değilim Peri. Bu işin senin ve benim için ne anlama geldiğini zaten en iyi biz biliyoruz." Yumuşacık sesiyle onun tedirginliğinin azalmasına yardımcı olmuştu. Bu da Peri'nin ürkek bakışlarına cesaretle yansıyarak parlamasını sağlamıştı. Kırılgan bedeni güçlü durmaya çalışan gülfidanı gibi inatla dimdik duruyordu. Ondan gelen bu tepkiyle, çekingenliğini biraz olsun üzerinden attı.

"Benim bilmek istediğim... Evliliğimizin ne kadar gerçek gözükeceği? Henüz bunu tam açıklığıyla konuşmadık! Bu konuya hiç değinmedik." Kızarmış yüzündeki perçemlerini sıkılganca geriye attı. Sonrada ellerini kucağına koyup cesaret almak ister gibi parmaklarını çekiştirmeye başladı. "Dışarıya karşı yapılan bir sorumluluk ama... Ama siz?" Sustu. Kelimelerin açıklığı onun dudaklarından dökülemedi.

Adam sert bakışlarını kızın gözlerine düz bir biçimde mıhladı. Yeşil gözler ona ürkek ve parlak bakıyordu. Sert ve haşin bakışlara göre oldukça narindi.

"Tamamen, gerçekten birbirini severek evlenen çiftler gibi olacağız." dedi usul usul üzerine basarak. Peri'nin nefesini tuttuğunu gördü. O güzel masum gözler ona irileşerek bakınca devam etti. "Yani tamamen dışarıya öyle yansıtmamız yeterli. Tam bir evli gibi görüneceğiz, onlar gibi olacağız. Bazı şeyler buna uygun olmalı. Ailem dahi!"

Ancak Peri onun bakışlarındaki sertliği süzdü. Konuşurken temkinliydi adam. Merakla içinden bir şeyler yakalamaya çalıştı. Bom-

boş değildi. Çarpık değildi. Kötü bakmıyordu. Ciddiydi. Kısa bir an düşündü. Söyleyeceklerini aklında tarttı. Onu sinirlendirmek şimdi en son isteyeceği şeydi. Bu çekici adamla evli olmayı nasıl başaracağını düşünmek dahi istemedi. Peri'nin bakışları yeniden kaydığı anda, karşısında adamın ona artık otoriteden ödün vermeyen, bükülmez çelik gibi sert baktığını gördü. Farkında olmadan yutkundu. Ürktü karşısındaki sert ifadenin sahibi adamdan. Dudaklarını içeri doğru kıvırıp birbirine bastırdıktan sonra içine yerleşen korkunun sesine vurmasıyla çatallaşarak hafifçe mırıldandı.

"Nasıl şeyler?"

Eymen sanki ona söyleyeceği şeyin tepkisini ölçer gibi "Aynı evde... Aynı sofrada... Hatta aynı odada kalmak gibi şeyler!" dedi. "Sana karım olmaktan bahsediyorum... Olman gerektiği gibi!" Duraksaması kısacık sürdü ve hemen ekledi. "Görünüşte olduğu kadar, gerçekte de karım gibi davranmandan bahsediyorum."

Peri'nin kalbi sıkışmaya başladı. Midesinde bir ağrı peydahlandı. *Aynı oda* mı demişti? Lanet herif *gerçek karım* gibi diyordu. Nefes alamıyordu sanki. Bakışları sinirle alev alırken ortama düşen gerginlik, sessizlikle daha da artıyordu. Kucağındaki elleri titremeye başlayınca kekeleyerek "Ay..." Konuşmayınca boğazını temizledi. "Aynı oda mı? Karınız olmam mı?" dedi sanki birisinin duyacağından çekinir gibi kısık sesle.

"Tabii ki aynı oda! Sence evli çiftler ayrı odada mı kalıyor? Fransızlar gibi yaşamaya başlamadı bizim milletimiz henüz." Bunu derken ne kadarda gevşekti.

"Bunu düşünmediğini söyleme bana, ben sana evliliğimiz biraz devam edecek diyorum... Komik olma Peri. Herhâlde evli olduğumuza göre, benim yattığım yerde yatacaksın! Başka odada olacağını sana düşündüren ne?"

Lanet adam! Ne kadar rahat söylüyordu bunları böyle? Sanki karşısına geçmiş aynı şekeri paylaşalım der gibi, şapadanak dile getiriyordu. Onun hayalleri veya umutları umurunda olmadan, geleceğini yıkacağını düşünmeden söyleniyordu. Her şeyden önemlisi bu iş bittiğinde başkalarının gözünde dul damgası yiyecekti. Peri hızla yerinden kalktı. O kadar ani olmuştu ki bu, sandalyesi geriye doğru

kaykılıp tekrar yerine gürültülü bir şekilde döndü. Gözleri alev saçarken aşağı eğildi. Ellerini masaya dayayıp başkalarının bu konuşmayı duymasından çekinerek kısık sesle dişlerinin arasından tısladı.

"Seninle yatacağımı sana düşündüren ne? Ben kimsenin, birkaç gece kullanıp atacağı oyuncağı değilim! Bana elini sürersen, buna katlanırsın." Cesurca gözleri parladı. "Eğer üzerimde kocalık haklarını talep edersen, senden asla boşanmam Eymen Sancaktar! Bunu sana daha öncede söylemiştim. Ben evlendiğim adamın oyuncağı olmayacağım! Cariyesi olmayacağım. Karısı olacağım. Hayat arkadaşı. Hem kocam hem çocuklarımın babası olmak istemiyorsan... Ne istediğini dikkatli düşün. Beni sol yanına davet etmeyenin, yatağını süslemem."

Eymen çenesini sinirden sıkarken öfkeyle gözlerini kapayıp içinde bir tur yuvarladı kısa bir an. Bu kız tam bir çocuktu. Masaya yaklaştı. Karısının yüzüne hiddetle soludu. "Sen de biliyorsun ki ben bir erkeğim! Bunu istersem zaten yaparım ama korkma sana sadece aynı evde, aynı yatakta yatacağız diyorum. Kimseye istemediği bir şeyi yapmam. Ayrıca sapık değilim, sana saldırmam. Sadece aynı yerde kalacağımızı söyledim. Şimdi beni daha fazla sinirlendirmeden otur yerine. Sen istemeden sana zaten dokunmam." Kelimeleri sonuna doğru sertleşip buz gibi dökülmüştü dilinden.

Peri onun tok ses tonuyla ürkerken içine ılıca bir korku aksa da ona zarar vermeyeceğine neredeyse emindi. Tekrardan yerine usulca, yenilginin verdiği hüsranla oturdu. "Yani bu sadece dışarıya göstermelik bir şey olacak, değil mi?" diye tereddütle sordu tekrardan. Gözlerini inanmışlıkla kırpıştırıyordu.

"Senin beni anlamamaktaki bu inadın umarım evli kaldığımız sürece sürmez. Beni kızdırmak istemezsin Peri Sancaktar! Ne söylediysem o! Sana istemediğin sürece dokunmam. Üstelik bunu hâlâ düşünüyorum."

"Neyi düşünüyorsunuz?" diye hırçınca çıkıştı adamın açık imasıyla. "Bak baştan konuşalım. Size daha öncede dediğim gibi, eğer biriyle birlikte olacaksam, bu sadece kocam olacak. Gerçek anlamda kocam. Ve ayrılmayı düşünmediğim biri olacak. Evlilik benim için çok farklı bir yerde. Sizin aksinize ben evlendiğim kişiye sahip

olmayı isterim, hem de her şeyiyle... Sadakati ve tüm benliğiyle. Bunu istememden daha doğal ne olabilir ki? Fakat bizim evliliğimiz sadece kâğıt üzerinde kalacak, öyle olduğunu umuyorum. Tek şartla sizinle aynı odada kalırım, bana dokunmayacaksınız. Ya da sonucuna katlanacaksınız."

Bu sert tehditle Eymen bakışlarını onun yüzünden hiç çekmeden, buz gibi baktı. Bu kızın dik kafalı cesur yanı hoşuna gitmesine rağmen, bu düşünceye sırt çevirdi. "Bu durum emin ol, benim için daha zor bir durum olacak. Benim açımdan hiç bakmıyorsun. Aynı evde kalmak bir yana, aynı yatağı paylaşacağız! Sence bu nasıl olacak? Onca zaman..."

Peri'nin yüzü metanetli bir soğukkanlılıkla parladı. "Bu sizin meseleniz. Bilmediğim bir şeyi istemem zaten söz konusu değil. Sadece evliymiş numarası yapacağım, hepsi bu. Sizin yataklığınız olmam."

"Kendini fazla büyütüyorsun." diyerek konuyu küçümsedi Eymen.

"Asla!" diye diretti Peri. "Aksine gerçekçiyim. Benim bir erkekle bazı şeyleri paylaşmamış olmam, onların nasıl bir anatomiye sahip olduğunu bilmediğim anlama gelmez. Aynı yatakta ateş ve barut gibi olacağız. Ne kadar çirkin, sizin kriterlerinize uymayacak olsam dahi, ortada bir gerçek var. Aynı odada, iki farklı cinsiyet bir olmaz. Sinek değilim ki mide bulandırayım. Olursa da bazı sonlar kaçınılmaz olur. Ben cahilim bu konuda, aptal değilim!"

Adam gergince gülümsedi. Konunun gidişatı hoşuna gitmeyince "Tamam, anladım." dedi ilgisiz bir tonda. "Gayet net açıkladın. Ortalık düzelince, sessizce boşanırız. Bu konuda böylelikle kapanır. Ben de evlenmeyi ve evlilik hayatını sürdürmeyi hiç düşünmüyorum, aynı senin gibi."

Peri kızararak çekimser gözlerini ne kadar kaçırmak istese de bunu yapmadı. Tek bir kelime söyleyemeyecek kadar şaşırmıştı. Kısa süren bir sessizlikten sonra güzel hilal kaşının birini aksice kaldırarak "Yani şey..." dedi, çekinerek dudaklarını dişlerini arasına alıp kısa süre dişledikten sonra bıraktı. Şimdi o hırpalanmış dudaklar kızarmış ve ıslanmış olarak parlıyordu.

Genç adamın bakışları kızarmış dudaklara kaydı. Kız bunu hissedince "Kocalık hakkınızı talep etmeyeceksiniz değil mi? Bundan, bunu anlamalıyım." diye sorarken yanakları fena hâlde yanıyordu. Az önceki cesur yanı, ufacık bir bakışa yenilmiş, utangaç bir genç kıza dönüşmüştü. Bakışlarını masadaki fincana çevirdi, soğumuş çayına. Allah'ım, elin adamıyla konuştukları meseleye bak! Daha önce bir erkekle bu konuları bırak konuşmayı, film izlerken öpüşenleri görüp utanan kız, şimdi hiç tanımadığı bir adamla cinselliği tartışıyordu. Ah, yer yarılsaydı da içinde Peri kalsaydı.

"Kafede cinsel ilişkilerini konuşan tek çift biziz herhâlde!" diye alay edercesine sitem ederek konuştu adam. "Bu konuyu yalnız ve sakin bir ortamda tartışmayı deneyebilirdik."

"Ben çok bencil bir varlığım, kendi kalbimi ferahlatırken sizinkini ne kadar yaralayabileceğime aldırmıyorum, affedersiniz." derken Peri duru yeşil bakışlarını masadan kaldırıp tekrar onun ciddiyetle bakan acı kahvelerine çevirdi. Dudakları gevşekçe, üzgün bir hâlde hafifçe büzüldü. İstediği cevabı almadığının farkında bile olmadan, "Özür dilerim, ama bunu açıklığa kavuşturmasaydık ben rahat edemezdim." diyerek kendini açıkladı.

"İyi. Şimdi için rahatladı mı bari? Bu konuşmaları evde de yapabilirdik, bir sürü vaktimiz olmuştu. Peri böyle kafe köşelerinde konuşulacak konular değil bunlar..." Ciddi tok sesiyle azarlar gibi uyararak olgunca çıkıştı.

"Ah, çocuklar sizi beklettiğim için çok üzgünüm ama trafik malum."

Peri bakışlarını onların yanına ne ara geldiğini anlayamadığı Nebahat Hanım'a çevirdi, hâlâ ürkek baktığının farkında olmaksızın...

Yaşlı kadında ortamdaki gerilimi hissetmiş olacak ki muntazam derecedeki düzgün kaşının birisi hafifçe kalkmış, oğluna soru dolu gözlerle bakıyordu. Eymen ifadesiz yüzünü annesine çevirirken yerinden doğruldu. Peri de ayağa kalkmış, onlara çekinerek bakıyordu. Genç adam annesine yönelip uzun boyunun izin verdiği ölçüde başını eğerek yanağına öpücük bıraktı. "Anne benim gitmem lazım, geç bile kaldım seni beklerken. Size kolay gelsin, sen ne yapacağını biliyorsun." dedi duru bir sesle. Fakat bakışlarını Peri'ye çevirdiğin-

de sesi buz gibi dondurucu, gözleri kızgınca parlıyordu. "Sonra görüşürüz. Bu konuları da evde konuşuruz."

"Konuşmayacağız, konu kapandı." diye fısıldadı kız.

"Kapanmadı! Ayrıca bu kadar zalim olma... Bir düşün." dedikten sonra hızla yanlarından ayrıldı.

Keskin bir kılıçla etini iliğinden ayırsa daha iyiydi. *Zalim* mi? Onunla olmayacağı için mi? Aşağılık hovarda! Çiçek çiçek gezen arı! Peri hâlâ onun peşinden öfkesinin esiri olmuş dalgınlığıyla bakıyordu. Hiçbir şey demeden, annesiyle onu burada bırakıp öylece çekip gitmişti! Ve lanet olsun, şimdi ne olacaktı? Bu kadıncağızı tanımıyordu bile. Yani kısmen tanıyordu.

Yan tarafındaki uyarıcı boğaz temizleme sesini duyunca, durgun bakışlarını yaşlı kadına çevirdi. Gözlerini kırpıştırarak kendini toparlamaya çalıştı. Kurumuş boğazını yumuşatarak "Hoş geldiniz efendim." dedi. Saygılı bakışları, mesafeli, bir o kadarda kibardı.

Öte yandan hiç beklemeyen bir yanıt geldi. Sıcakkanlı Nebahat Hanım, Peri'nin elini tutarken aynı anda yanağına sıcacık, içten, anaç bir öpücük kondurdu. Az önce oğlunun kalktığı yere otururken ortadaki mesafeyi yıkarak söze başladı. Peri bunu anlayışla karşıladı. Belli ki mesafeleri aradan kaldırmak istiyor, bunu da vurgulayarak kırmadan belirtiyordu. *Siz, sen* olmuştu. Peri yerine oturup bakışlarını yaşlı kadına sıkılganca çevirdi.

Yaşlı kadın çevresine bakındı bir an. "Oturalım mı yoksa hemen alışverişe başlayalım mı kızım?"

Genç kızın, içten bir biçimde *kızım* demesi dikkatini çekmişti. Ne zaman sonra ilk defa biri ona böyle sımsıcak hitap etmişti. Bu kalbinde bir titreşime sebep olurken hafifçe de burulmasını sağlamıştı.

"Siz nasıl isterseniz öyle yapalım efendim." dediğinde mesafeli bir tonda, yaşlı kadın masadaki fincana bakışlarını çevirip yerinden kalktı. Çantasına uzanırken "Senin çayın bitti galiba, istersen hemen başlayalım? Alınacak çok fazla şey ve çok az vakit var akşama."

Peri çantasını başından geçirirken, yaşlı kadına tebessüm etti. "Bu kadar kendinizi zorlamayın efendim, birkaç parçacık bir şey sonuçta, hemencecik biter!"

ONUNCU BÖLÜM

Olduğu kadar... Olmadığı kader...

Yeni boyattığı koyu kumral parlak saçlarını geriye savururken masaya uzandı. İnce parmakları fincanın kulpunu kavradı. Bakışları karşısındaki kuzeniyle kesişti, ona tebessüm ederek sıcak çikolatasını yudumladı. Önceki günkü konuşmasının ardından sinirleri yıpranmış, iki gündür uyuyamamıştı. Neyse ki Lara'nın dün gece ona verdiği ilaç işe yaramıştı da bugün kahvaltıya kadar deliksiz uyumuştu. Yeni bir mekânda, alışverişin verdiği tatlı rehavetle, bu kafeye oturup biraz soluklanmak istemişlerdi. Kuzeni hâlâ ona yardım ediyor, o günden beri yanından ayrılmıyordu. Bunun kendini bu kadar yıkacağını hiç düşünmemişti. Kendini ne kadar suskun ya da durgun hissetse de çevresindeki insanlar sayesinde bunun mümkün olmayacağını zaten biliyordu. Ne yaparsa yapsın üzülse bile, modern hayattan ve şehirden uzak kalamıyordu. Hâlâ inanamıyordu olanlara, tamam biraz araları limoniydi ama bunu yapacağı aklının ucundan bile geçmezdi. Hele o konuşması, mekanik bir dille soğukkanlılıkla nasılda anlatmıştı ilişkilerini, sanki yaşanmışlıklar yok gibi. Hiç mi fark etmemişti ona âşık olduğunu? Ya da ona karşı nasıl değiştiğini?

"En fazla ayakkabı alacaktık ama bak yine kartlar boşaldı. Yok, bu defa Eren beni kesin vuracak. Yok hatta kartları doğradığı gibi, beni de kıtır kıtır doğrayacak." dedi karşısındaki Lara gülerek.

Gülümser elindeki fincanı tabağına bıraktı. "Ama işe yaradı bak, çok iyi geldi." Bakışlarını ayağının dibindeki torbalara dikince gözleri parladı. "Sahi biz ne aldık bu kadar çok?"

Lara kahkahayı basarken Gülümser buna alayla gülümsedi. Bakışlarını ondan ayırıp alışveriş merkezinin içinde amaçsızca dolaştırmaya çalıştı. İşte tam da o anda, gözüne o vahşi güzellik takıldı.

Orada, o kadar insanın içinde, iri bedeninde taşıdığı kusursuz yakışıklılığıyla, kendine has izole edilmiş pervasız havasıyla, etrafı kapsama alanı içine alan tüm karizmasıyla sakince duruyordu. Üzerine giydiği jilet gibi kaliteli takımıyla, kısacık kara saçlarını ona yakışacak hırpanilikte taramıştı. Bakışları masada gezinirken gözleri gördükleriyle kısıldı. Bir anda suratı asılıp koyu gözleri nefretle parladı. Sivri çenesini, optimist bir hızla kaldırdı. Onun karşısında sohbet ettiği genç kızı horlayan bakışlarla süzmeye başladı. Bu muydu yani? Ona tercih ettiği kız, ayrılıklarının sebebi bu kız mıydı? Elindeki telefonu sinirle sıkarken Lara'nın eline dokunmasıyla bakışlarını onların masasından kuzenine çevirdi. Endişeli gözler ona bakıyordu. Belli ki, o da görmüştü onları ve gözlerinde olay çıkarmasından korktuğunu gösteren bir ürkeklik vardı.

"Düşündüğümü yapmayacaksın, değil mi Gülüm?"

Gülümser, o her zamanki zarafet gösterisinden birini uygulayarak kendini sandalyesinde geriye vakurca yasladı. Dipçik yutmuş gibi dimdik dururken Lara'ya kibirle baktı ve sinsice güldü. Masadaki fincanı parmaklarının arasında döndürüp "İyi bir eşleşme olmadığını biliyordum. Görünce de içim rahatladı. Ben, onun gibi tarla farelerini kendime rakip görmem. Kezban fazla yanında kalmaz." dediğinde gözlerini tekrar onların masasına çevirdi. Genç kızı azımsayarak "Oysa onun için bir şeyler yapabilirdim. Bunu engelleyebilirdim. Neler olduğunu anlatsaydı, yardım isteseydi... Belli ki bu kız onu kandırmış, başka nasıl olabilir ki bu? Evet! Evet, kesinlikle onu evliliğe ancak bu şekilde ikna etmiştir... Yoksa öldürseler evlenmezdi. Biliyorum, evliliğe ne kadar karşı olduğunu, herkes biliyor!"

"Ne yapabilirdin ki?" diye cevap verdi Lara. Umursamaz bir tavırla çayını yudumladı.

Gülümser'in gözlerinde bir an, sadece bir an hüzün belirdi. Bu, o koyu gözlerinin sinsice kısılmasından hemen önceydi tabii. "Ben bunu herkesten iyi biliyordum. Onun teklifini bu sebepten kabul ettim. Sandım ki zamanla o da beni sever, beğenisi sevgiye döner. Âşık olmadığını zaten biliyordum ama arzuluyordu beni. Gerçek anlamda iyiydik biz."

Lara kollarını gevşekçe masaya koyup Gülümser'in yüzünü süz-

dü kısa bir an, onu anlamaya, değişken karakterini bildiğinden çözmeye çalışıyordu. "Seni hiç sevmedi Gülüm!" dediğinde dürüstçe, çekingen gözleri kırılmasından korkarak usulca baktı. "Bunu sana en başından söyledi. Sen söylemiştin, o da harekeleriyle belirtmişti bunu. Sana hiç umut vermedi." dediğinde ciddi bir tonda gerçekçiydi. Bu genç kadının hiç hoşuna gitmedi. Gülümser tek omzunu sanki umursamıyormuş gibi sarstı. Ne kadar umarsız gibi dursa da ağzından çıkan her kelimeyi özenle seçip düşünerek konuşuyordu.

"Biz onunla bir, iki gece takılmadık Lara, aylardır birlikteydik. Senelerdir onun için mücadele ediyorum ben. Yaşadığımız sadece cinsel tatmin değildi, eminim. Onunla birçok anı paylaştık. Kimsenin bilmediği geçmişimiz, sırlarımız var bizim. Birlikte ağladık, çok zaman biz herkesten soyutlanıp birbirimizde teselli bulduk. Onu anlıyor, ona göre davranıyorum... Ben Gül değil, Eymen oluyorum."

Lara geriye yaslandı. Söyleyeceklerine Gülümser'in tepkisini seçemiyordu. "Sen onu hoşnut ediyordun, o da buna karşın sana saygı duyuyordu. Yatağında taze bir heves, şehvetini doyuracak birkaç saatlik âşık... Asla bir olmadınız ki bu çok farklıydı. Erkekler başka düşünür, bunu en iyi bilenlerden biri sensin. Sadece cinsellik için, belki de biraz iyi zaman geçirmek, arkadaş olmak bilemiyorum... Hatta sığınak ya da yalnızlık için yoldaş. Kaç kere elini tuttu? İş yerinden kaç kere özleyip aradı seni? Ya da ne bileyim bir anda karşına çıkıp kaç kere kemiklerini kırasıya sarıldı? Onunla kaç kere özel bir yemeğe çıktın ya da hiç sana sarılarak uyudu mu? Sevişmeden, bir gece yanında geçirdi mi? Sen erkekleri kullandığını kendin söylerdin. Onlara boyun eğmeyeceğini, arzularıyla gönüllü tutsak edeceğini... Caziben silahındı senin. Dişiliğin en büyük büyü. Sizinki sadece karşılıklı ortak menfaatler içeren bir birliktelikti. Başından beri, onun sana vaat içeren sözlerini hiç duymadım. Aksine, sana karşı hep mesafeliydi. Seni uyarmıştım kaç kez. Bak, Eymen bizim uzun zamandır arkadaşımız. Onun her anını senin kadar bizde biliyoruz. Açıkçası onunla evlenmediğinize seviniyorum." Gülümser kaşlarını çattı. "Hemen kızma, buna senin adına seviniyorum. Sevgisiz bir evlilik olmasından korkuyordum aranızda. Onun... Onca olandan sonra âşık olmayacağını, ikimizde gayet iyi biliyorduk. O sevmeyi

çoktan bıraktı! Yaralı ve hâlâ için için kanıyor!" Çayındaki kaşığıyla oynadı kısa bir an. "Senin sıkıntın hoş bir şey değil anlıyorum, senin adına üzülüyorum ama bir gerçek de var, gün gibi ortada." Sesi alçaldı, bu sohbetin hiç ummadığı bir yöne gidip onu yaralamasından korkuyordu. Ve onun takıntı derecesinde Eymen'e bağlılığının artık neredeyse herkes gibi farkındaydı. "O seni sevmiyor Gülüm! Sadece vücudunu seviyordu, hatırla sen demiştin, sana öyle demişti." Bakışlarına hüzün çöktü. Ona bu kadar cesur davranıp dobra olmak onun kadar kendi canını yaksa da devam etti. "Umarım fazla ileri gidip kişisel konularına girdiğimi düşünmüyorsundur ama sen benim kardeşim sayılırsın, kırılmanı istemiyorum. İleride acı çekip mutsuz olacağına, şimdi yolun başındayken bundan vazgeçmen daha iyi." Gözleri Gülümser'in baktığı masaya kaydı. Eymen ayağa kalkmış gidiyordu. "Siz mutlu olamazdınız. O, seninle olamazdı. Üzgünüm ama gerçek bu!" dedi sesi kısık bir şekilde.

Gülümser, kısılmış gözleriyle Lara'ya bakıp, hiçbir şey söylemedi.

Ya içinden geçenler... Onlar! İşte onlar, sadece kendi içindeydi!

Hiç de öyle Peri'nin sandığı gibi bir şey değildi olanlar. Bu alışveriş çok daha fazlasına mal olmuştu. Birkaç parçayla sınırlı kalmamıştı. Daha ilk girdikleri mağazada Peri ne kadar az şey bakıyorsa, Nebahat Hanım da bir o kadar çoğuna yöneliyordu. Eline aldığı askıları artık bedenini bildiği için üzerine şöyle bir tutuyor, olduğuna kanaat getirince de yanlarında gezen çalışanın kollarındaki küçük dağa bırakıyordu. İyice şaşkınlaşan genç kız onun aldıklarına hem itiraz ediyor, hem de bu kadar kıyafet alındığı için kendini müsrif hissediyordu.

Daha önce hiç böyle israflı alışveriş yapmamıştı ki! Bu ona çok yabancıydı. O bir kıyafete bakmadan önce, fiyat etiketine bakardı. Zaten rakam kesesine göre değilse, onu yerinden bile oynatmazdı.

Aldıkları bir günlük değil, defalarca yıkanıp ütülenerek giyinebileceği kullanışlı şeyler olurdu. Ama Nebahat Hanım, Peri'nin gözlerinin irileştiği bol sıfırlı rakamlara bile aldırmaksızın aldıkça, alıyordu. En son, iç giyim mağazasına gittiler ki yaşlı kadın, hiç çekinmeden bir sürü iç giyim, ipek gecelik takımları, penye takımlar ve tek parça ama giyeceğini hiç sanmadığı, yüz kızartıcı ipek gecelikler almıştı. Bunlara ne gerek vardı? Sanki giyecekti! Peri, onun aldıklarını giymeyi bırak, tezgâhtarın elinde gördükçe bile kızarıyordu. Ona bir sürü de özel gece babydolleri almıştı. Bir ara kafasını çaktırmadan yaşlı kadına yaklaştırıp gözleriyle babydolleri göstererek *bunlara gerek olmadığını,* utana sıkıla söylemişti.

Ama Nebahat Hanım'ın kızgın bakışlarıyla karşılaşınca isteksizce susmak zorunda kalmıştı. Sonunda alışveriş bitince, ellerinde taşıyamadıkları poşetleri yaşlı kadın, bir ara şoförü çağırıp eline tutuşturmuştu. Sonrada çeke çeke kuaföre götürüp tırnak, cilt ve saç bakımı yaptırmıştı.

Peri neye itiraz ettiyse, Nebahat Hanım'ın güzel çatık kaşları tarafından gardı hep düşürülmüştü. Bu kadın çok tatlıydı ama itiraza pek gelemiyordu galiba. Yaşlı hâliyle bile hiç yorulmadan oradan oraya pire gibi sekip duruyordu. Yaşlı olan oydu ama Peri yorgunluktan kendini yaşlı, onu ise genç gibi görüyordu.

Alışveriş bittiğinde Nebahat Hanım, Peri'nin kaldığı eve uğramadan direkt köşke geçmeyi teklif etmişti. Ama Peri bu yorgunlukla bırak başka yere gitmeyi, yerinden kıpırdamak dahi istemiyordu. Bir de tanımadığı bir evde, bu yorgun hâliyle hiç rahat edebileceğini sanmıyordu açıkçası. Sonunda onu zorda olsa kendi evine gitmeye ikna etmiş ve onlara yarın taşınacağını güzel huyuyla, tatlı dille söylemişti. Önce Nebahat Hanım mırın kırın etti. Surat asıp kaş çatsa da sonunda makul teklifini kabul edip genç kızı hiç istemese de apartmanın önüne bıraktı. Peri'nin tüm ısrarlarına rağmen gerekçeleri makul gelince arabadan inip yukarı çıkmamıştı. Yorgun olduğunu eve gidip dinleneceğini söylemişti kırgın bir sesle... Aslında üzgün yüzünü belli etmemeye çalışıyordu.

Banyosunu yapmış, üzerini değiştirmiş şekilde yatak odasına geçmişti. Kendini yatağın üzerine gelişi güzel atarken yorgunlukla

sonunda diyerek iyice gömüldü. Yastığa kafasını koyup kollarıyla iyice etrafına sarıldı. Burnuna değişik baharatlı egzotik bir koku geldi ve genzine doğru sinsice süzüldü. Bu yastıklarda, ne kokuyordu böyle? Hâlbuki nevresimlerini henüz yeni takmıştı. Kokuyu daha iyi alabilmek için burnunu gül rengi yastığa gömüp kokuyu içine çekti. Ne kokuyorsa çok güzel kokuyordu! Sonra, beyninde şimşekler çakarak gözlerini aniden açtı. Bunlarda dün kocası yatmıştı. Ve sabah nevresimleri ayıp olmasın diye değiştirememişti. Eliyle saçlarını dağıttıktan sonra, başını aynı yere bıkkınca koydu. Tekrar sarıldı sımsıkı kuş tüyü yastığına. Kokusu rahatsız etmiyordu ve şu anda fena hâlde uyumak istiyordu. Zaten yorgunluktan da tüm kemikleri sızlıyordu.

Tam uyumaya yakın göz kapakları ağırlaşırken bağrı yeni dalmış, uykunun kollarına birkaç saniyeliğine kendini bırakmışken kapının zili münasebetsizce çalmaya başladı. Gözleri kapalı olduğu hâlde başını yastıktan kaldırdı. Ses kesilmişti. Tekrar yerine koydu kafasını. Bir kez daha ve bu sefer daha uzun çalmaya başladı. Peri kafasını yerinden uyuşukça kaldırıp beyninin içinde öten zile kızarak yerinden doğruldu. Sinirli bir hâlde yataktan çıktı. Lâkin zil bir türlü susmuyordu. Beyninin içinde uğuldayarak çalmaya devam ediyordu. Elini dağınık nemli saçlarında gezindirerek sarsakça kapıya yöneldi. Gözleri hâlâ yarı kapalı, benliği uyku mahmuruydu. Gözlerini açarsa uykusunun kaçacağını biliyordu. Kapıyı açtı ve... "Lanet elini zile zamkla mı yapıştırdılar, çeksene kahrolası elini zilimden?" diye cırlarken çatallı sesiyle, bakışlarını kapıdaki kişiye çevirdi.

Gözleri irileşerek açılıp yüzü kızarmaya başladı. "Lanet olsun!" diye çemkirerek kapıyı adamın yüzüne şappadak kapadı. Heyecanla saçını başını yoklamaya başlayınca ne yaptığını kavradı. Utanarak dudağının kıyısını dişlerinin arasına aldı. Derin bir nefes alıp elim olaydan kaçamayacağını kavrayarak bir cesaret kapıyı yeniden açtı. Adamın yüzüne kapıyı çarpmıştı! Hem de lanet okumuştu!

Eymen elini zile dayamış, kaşının birisi duyduğu şeyle havaya kalkmış, yüzünde sert bir görüntü ve gözlerinde patlamaya hazır volkan kıvılcımlarıyla, ona dik dik bakıyordu. Burun delikleri aldığı soluklarıyla gerilek şişiyor ve solukları kesik kesik çıkıyordu. Pe-

ri'nin aralık bıraktığı kapıdan içeri girerken kız ürkekçe yutkundu. Bu hâliyle, kırmızı görmüş, öfkesi burnunda boğalar gibi, hiddetli bakışlarını ona dikiyordu.

"Neredesin sen?" dediğinde işaret parmağını kaldırıp tehdit edercesine sallarken "Ve lanet kapıyı bir daha yüzüme sakın kapama! Sakın!" diyerek sert sözlerini sonlandırdı. Kısılmış gözleriyle genç kızın bitik hâline kabaca baktı. "Bir saattir zile basıyorum, bir şey oldu zannettim!" Gözleri üzerinde araştırmaya çıkarken endişeyle sertçe çıkıştı.

Peri birkaç saniye ne söyleyeceğini bilemeden baktı sonra kendini derhal toparladı. "Af... Affedersiniz. Hoş geldiniz." diye kekeledi. Azarlanınca içine çekilen ufak çocuklar gibiydi. Sonra derhal üzerindeki hantallığı atarak kapıyı kapattı.

"Affedersiniz, uyuyordum. Yani uykuya yeni dalmıştım." Şaşkın hâliyle eli saçlarında hummalı bir işe gömülmüştü. Kadın yanı damarlarına hainçe sızarak ağır basıyor, farkında bile olmadan kendine çeki düzen verme gayretine girişiyordu. Bunları yıkayınca örmeyi unutmuş, onlarda arapsaçına dönerek karışmıştı. Kocasının bu saatte neden geldiğini anlayamamıştı. Birden aklına başka bir olasılık geldi ve korkuyla ona baktı. Yoksa bugün gitmediği için kızmaya mı gelmişti?

Eymen onun şaşkın hâliyle bir an duraladı. Peri de ne yaptığını fark edince hemen ellerini saçlarından çekti. Üzerinde yazlık kalpli penyeden ip askılı pijama takımı vardı. Saçları dağılmış, yanağında ise hâlâ yastık izi duruyordu. Bu hâli vahşi, cazibesi yüksek bir geyşa gibi görünüyordu. Kızı süzme işi bitince boğazını temizledi.

"Annem eve geçtiğini söyledi. Ben de merak ettim. Bugün, bize geçeceğini söylemiştin. Öyle konuşmuştuk. Yoksa ben mi yanlış hatırlıyorum."

"Bunun için bana kızacak mısınız?" diye sordu aniden masum bir çekingenlikle. Gözleri cidden ürkerek bakıyordu.

"Aslında seni dizime yatırıp bir güzel pataklamak istiyorum."Bir an sanki daha çok soru soracakmış gibi göründü ama sonra kararını değiştirmiş olmalıydı çünkü dizginleri eline aldı ve yumuşak başlılıkla gülümsedi. "Zaten başıma açtığın işler yetince baş ağrısı ya-

pıyor. Sana ceza vermek şart olmuş gibi. Söz dinlemiyorsun Bayan Sancaktar." dedi adam ciddi bir tonda. Yüzü ifadesiz ve gözleri hâlâ donuktu. Öylesine dik bir bakışı vardı ki kız onun söylediği latifeyi bir an ciddi sandı. Ona ceza deyince, hep aklına evdeki cezalar geliyordu. "Ama... Ama yapmayacaksın!" Bakışları birden hırçınlaştı. Sanki nefes alamıyordu. Ciddi olduğuna gerçekten inanmıştı. "Bu-buna izin..."

"Düşündüm de kapıyı yüzüme çarptın. Zile bastığım için hakaret ettin. İrice açtığın güzel gözlerinle bana küfrettin. Şimdi bu teklif inan çok cezbedici geliyor. Bunu iyi aklıma getirdin." Kızın ürkekçe titreyen göz bebeklerine bakarken tek kaşını kaldırdı ne kadar çekici olduğunun farkında olmaksızın hafifçe gülümsedi. O kadar sert suratta ve her daim donuk bakan kahvelerde, böylesine kışkırtıcı bir tebessüm nasıl belirirdi! Onun yaptığı bu uzlaşma işaretiyle, Peri'nin tedirgin hâli azda olsa geçti ve dudaklarını gerdi. Ondan çekindiğini belli etmemeye çalışırken bu tuhaf tepkilerini kontrol ettiğini umuyordu. Yoksa bu soğuk bakışlı, karizmatik yakışıklı herife rezil olacaktı.

"Seni dinliyorum başla." dedi Eymen belli bir buyurganlıkla.

"Ben de sizi dinliyorum." diye misilleme yaptı kız, sadece bir şey söylemiş olmak için.

Genç adam, sıkkınca başını salladı. "Hangi konuda?"

"Bu saatte bana çıkışarak korkutma konusunda." Kızın yüz ifadesi okunabilecek gibi değildi, tarafsız ve durgundu. Hatta kendi düşüncelerinin karmaşıklığı yüzünden biraz da sinir bozucu görünüyordu.

"Geç kaldın!" dedi sadece tek bir cevapla erkek. Daha şimdiden hesap mı soruyordu?

Kız kollarını göğsünün altında toparlayarak bağladı. Ardından esnedi. "Eve geçecektik. Ama o alışverişe çıkmadan önceki karardı. Ben çok yorgundum ve en azından, oraya gitmeden önce dinlenmek istedim. Gerçekten, yarın geçeceğim zaten ve müsaade ederseniz şimdi uykum dağılmadan yatmak istiyorum. Sabah sınavım var. Kafamı toparlamam lazım. Kalacak mısın?" dedi, onun huzursuzluğunu gördü ve sorusuna uygun bir cevap bulamadığına karar verdi.

Kocası boğazını temizlerken işaret parmağını, düz burnunun kemerinde dolaştırdı. Peri, kocasının boğazına bir şeyin kaçmış gibi çıkardığı seslerle yüzünün değiştiğini fark etti, bunun nedenini kavrayamadı. "Öyle düşünüyorum..."

Peri omzunu sarsarak arkasını döndü, başka bir şey demeden yatak odasına yöneldi. Karakoldan geldiği günden beri, uykusuz kalan bedeni yorgun düşmüştü. İstiyorsa kalırdı tabii, ama yatağını vermezdi! O da kocaman bedeniyle kanepede uyuyamayacağına göre, çeker evine giderdi!

Eymen onun arkasından öylece bakakalmıştı. Aslında buraya gelirken onun vazgeçtiğinden bile şüphelenmeye başlamıştı. Şimdi genç kızın yüzünden yorgunluk akan bitik hâlini görünce, neden gelmek istemediğini daha iyi idrak etmişti. Belli ki annesi onu çok yormuştu.

Az sonra Eymen içeri geçip ceketini çıkardı. Elindeki ceketi koltuğa attı. Kendi de yanındaki koltuğa oturdu. Gömleğinin kol düğmelerini çözüp manşetlerini katladı. Bugün çok yorucu geçmişti. Eve gidip dinlenmeyi düşünürken küçük hanımın peşine düşmüştü. Şimdi evinde ve rahat yatağında uyumak istiyordu. Sehpaya uzanıp üzerindeki kumandayı aldı. Televizyonu açtı, sesini kısıp her zamanki izlediği siyaset programlarından birisini ekranda görünce, durdu. Geriye yaslanarak, bacak bacak üzerine attı.

Zaman ilerledi saat bayağı geç oldu. Yarın saat 10:00'da toplantısı olduğu için yerinden kalktı. Televizyonu kapatıp salondan çıktı. Holün kısılmış loş ışığında yatak odasına yöneldi. Kapısına gelince kısacık bir an duraladı. Gözleri aralık kapıdan, büyük yatağına kaydı. Peri yatağın sağına yüz üstü yatmış, bir elini yastığın altına sıkıştırırken diğerini üzerine koymuş melekler gibi savunmasızca uyuyordu. Elini saçlarında gezdirdi. Yapacak bir şey yoktu. Hem zaten yarından sonra nasılsa aynı yatakta yatacaklardı! Işığı yakmadan abajurdan vuran ışıkla giysi odasına geçti. Üzerini değiştirdi.

Birkaç dakika sonra, odaya geri döndü. Kolundaki saati çıkararak yatağa yanaşıp komodine bıraktıktan sonra usulca yatağa oturdu. Yatak ağırlığıyla hafiften esnedi ve genç kız uyku sersemi homurdandı. Eymen'in dudaklarının kıyıları sinsice kıvrılırken hain bakış-

ları yanında uyuyan masum karısına kaydı. *Karısı!* Onun rahatsız olmadığını görünce yanına sırtüstü uzandı. Elini başının altına koyup bakışlarını beyaz tavana çevirdi. Aklında bir sürü sorun, milyonlarca düşünce geziniyordu. Bu iş hiç iyi olmamıştı. Daha şimdiden bir sürü tebrik çiçeği ve mesaj almıştı. Üstelik annesi iyice heveslenir olmuş, torun torba hayallerine dalmıştı. Şimdi ise ne kadar ciddi bir durumda olduğunu daha iyi kavrıyordu. Tam da ihale zamanı, bu olacak iş miydi? Annesi bu işi hemen benimsemiş, babası ondan bekleneni yapmasını sessizce izlemekteydi. Düşünceleri işten ve farklı düşüncelerden sıyrılarak genç kıza kaydı.

Ona sahip çıkacaksın. Bu bizim boynumuzun borcu. Ne olduysa oldu, o senin Allah katında karın oldu! Aklını başına al Eymen Sancaktar, gözlerinin önüne kardeşlerini getir, ona uygun davran.

Annesinin sözlerini aklından kovmaya çalıştı.

Beynine bugünkü konuştukları konular yağmaya başladı. Onunla birkaç ay evli kalmak başka bir kadından uzak durmak demekti. Bir de kendine sınırlar koyuyordu küçük budala! Üstüne üstlük o kadar saftı ki, bunu özenle belirlemişti. İyi de bunu nasıl yapacaktı ki? Aylarca kadınsız ve kendine dikkat ederek yaşamak. Daha şimdiden tüm hayatının içine yıldırım gibi düşüp her yeri kasırga gibi dağıtmıştı. Hayatının fiyasko sürprizi!

Başını yanında yatan genç kıza çevirdi. Saçları yüzünü kapamış, dünyadan habersiz uyuyordu. Farkında olmadan yan dönüp onu izlemeye koyuldu. Omuzlarındaki örtüsü düşmüştü. Üzerine giydiği geceliğinin askısının biri omzundan kaymış, bir bacağını örtünün üzerine atmış, altındaki kaprisi de bacağının üzerine kadar toplanmıştı. Gözlerini onun narin, uzun bedeninde, kusursuz kıvrımlarında dalgınca dolaştırdı. Sonra onu ne zamandır izlediğini fark edince kendine kızarak tekrar sırtüstü yattı.

Kız çok güzeldi, hem de tahmin ettiğinden bile güzel. "Keşke çirkin olsaydın!" diye huysuzca homurdandı. "En azından dayanması daha kolay olurdu." Ne olmuştu bu kıza? Ya zaten kızı görmemişti ki nasıl bir şey olduğunu bilsin. Ama şimdi fark ediyordu. Yanında yatınca teninin sıcaklığını, yasemin kokusunu ve kusursuz bedeninin varlığını. Her şeyini tüm çıplaklığıyla hissediyordu. Yanında dokun-

madan yattığı bir kadın olacaktı, hem de aylarca! Bu birkaç ay zor geçecekti, bunu şimdi daha iyi kavrıyordu. Ne ayağına pranga olacak bir eş istiyordu, ne de kadınsız kalmak... Lanet olsun! Kız onu açık açık uyarmıştı.

Eğer birlikte olursak, senden asla boşanmam!

Bunu istemiyordu. Hayatına prangalarla bağlanmış ve açılmaz kilitlerle mühürlenmiş bir kadın istemiyordu. Onlar sıkıcı, kafa yorucu, can yakıcı varlıklardı. Daha şimdiden bu küçük hanım bile kafasını fena hâlde ağrıtmaya, meşgul etmeye başlamıştı. Bir de gerçek anlamda evli olduklarını düşününce, bu zalim fikirlerle nefesi kesiliyor, boğulacak gibi hissediyordu. Ondan uzak duracaktı! Ne olursa olsun, ona dokunmayacaktı! Kendi kendine söz verdi. *Ona dokunmak yok!*

Genç kız kulağına gelen telefon sesiyle mırıldanarak uyandı. Sabahın üzerine vuran gün ışığı nedeniyle rahatsız olan gözlerini kırpıştırarak açtı. Yüzüne dağılan saçlarını kenara çekti. Yanağındaki gamzesini belirtti. Gözlerine vuran keskin ışıkla kısıkça açtığı gözleriyle, karşısında ona bakan kahverengi gözleri gördü. Bir erkeğe göre çok fazla güzel olan, hayallerinden fırlamış bir katalog prensi gibi ona parlayarak bakan koyu gözler... O kadar tatlı bir meltem gibi bakıyordu ki uyku mahmuru yüzüyle, meleksi bir saflıkla tebessüm ederek "Günaydın." dedi. Bütün hisleri yörüngesinden oynadığı için, düşüncesiz olmuş beyni ayıkmamıştı. Ve birden, bel kemiğimden yukarı müthiş ürpertiler geçişti.

Az sonra gerçekleri kavrayan ahmak benliğiyle, gözleri irileşerek karşısındaki adama, suya düşmüş yüzme bilmeyen şaşkın ördek yavrusu gibi baktı. Onun yanında yattığını anlayınca, başını yastıktan hışımla kaldırdı ve yataktan derhal beceriksizce fırladı. Kötürüm olmuşçasına jöle kıvamına gelen bacakları titriyordu. Hâlâ çalmakta olan telefonu yüzünden daha bir şey diyemeden, gözü saate kaydı. Derse geç kalmıştı! Telefona atılayım derken ayağına dolanan pikeyle, sendeleyip yere düşmesi kaçınılmaz oldu. Diz kapakları felaket bir acıyla bedenine yoklama çekerken kapkara dağınık saçları yüzüne kapandı. Homurdanmalar eşliğinde saçlarını geriye atıp uzanarak komodindeki telefonu ararken huysuzca söyleniyordu.

Eymen dudaklarını birbirine bastırarak gülmemek için kendini zor tuttu. Kızın şaşkın bakışları, afallamış yüzünde gezen kırmızılıklarıyla ortada donarken uyku mahmuru hâli öyle güzeldi ki! Hummalı ve haz dolu bir sevişmenin ertesinde, teninde kokusunu, bedeninde ısısını taşırmış gibi muhteşemdi... Sanki saçlarını elleriyle dağıtmış, yanaklarında pembeliği edepsiz şeyler yaparak kazanmıştı. Garip bir gurur ve huzur yaslandı adamın sinesine. Genç adam elinde olmadan onu izlemeye başlamıştı. Hele sabah gözlerini açtığındaki, yeşil yeşil bahar bakışları... Kafasını sallayarak bu edepsiz ve ipe sapa gelmeyen düşünceleri müthiş bir öfkeyle derhal aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

"Lanet olsun, geç kaldım." diyen Peri telefonu açarak "Alo!" diye atıldı.

"Kızım neredesin sen, geç kaldın derse."

Eymen kısacık bir an sırıttı. Genç kız afallayarak kocasına baktı. Yatağındaki kocasına! Genç, umarsız, çapkın ve enfes... İnsanın kanını kaynatıp kalbini tekletecek kadar güzel ve ağzını kurutup iştahını kabartacak kadar lezzetli olan adama.

Dilara konuşmasına taramalı tüfek gibi devam ederken, Peri bakışlarını yatakta oturur şekilde ona tuhafça bakan kocasından sonunda kaçırdı. Sonra nasıl bir hâlde olduğunu anlayınca, kırmızının elli tonunu taşıyan yanaklarıyla ayağa kalkmaya çalışarak bir taraftan da konuşmaya çalışıyordu.

"Dilara bir susarsan!" Yok, kız bir türlü susmuyordu ki. "Dilara yeter geliyorum şimdi çıkarım."

Telefonu kapatırken eli saçlarında, bocalayarak yana dönüp önce sağa sonra sola yöneldi. Nereye gideceğini anımsayınca panikle banyoya gidip kapıyı kapattı. Eli apansız yüreğine tırmanmış, kalp atışları avucunun içinde törpüleniyordu. Kalbi... O kuş kadar fersiz olan masum varlık içindeki kafesten kurtulmak için, deli gibi çarpıyordu. Lanet olsun, adamla yine aynı yatakta sabahlamıştı ve yine dünyadan bihaber bir şekilde, yanında kedi gibi uyumuştu! Salak Peri, nasıl ayıkmazdı! Kalbi kuş olup göğsünde kanatlanır gibi çırpınmasında ne yapsındı, adamı yine ve yine koynuna almıştı! Sonra aklına genç

adamın ona şaşkınca bakan güzel bakışları, ben yeni bir sevişmeden çıktım diyen hırpani saçlarının içine çektiği yakışıklı yüzü...

Yatmaktan dağılmış kara saçları gelince aklına, eli saçlarına gitti. Ne yapacaktı bu adamla böyle? Neden ondan korktuğu kadar da acınası bir tuhaflıkla merak duruyordu. Aynanın karşısında kendine baktı. Saçı, başı dağılmış bir hâldeydi. Dalgınca yine kendine çeki düzen veriyordu. Ne yaptığını anlayınca sinirle ellerini saçlarından çekti. Musluğu açtı. Bu saç düzeltme işi de ikide bir nereden geliyorsa artık!

Homurdanarak kapıyı açtı ve kapıyı vurmak için hazırladığı eli havada asılı kalmış sert bir bedene toslayarak, duraladı. Peri başını kaldırıp kocasına baktığında, Eymen tek kaşını sorgularcasına kaldırmış, yüzünü süzüyordu.

"Eee, böyle durup izleyecek misin, yoksa çıkacak mısın?" diye sordu. Kız iç geçirdi. "Sanırım sabahları dilini yerine takmayı unutuyorsun?"

"Anlamadım."

"Diyorum ki, işin bittiyse lavabo bana lazım."

Kız, kızararak kocasına baktı, önce kaşlarını çattı sonra gerçeği anlayarak arkasını döndü ve yapacağı en ahmak şeyi yaparak kapıyı tekrar kapatarak sırtını kapıya yasladı ve dudaklarını dişledi. Lanet olsun, dışarı çıkacaktı, kendini içeri kilitleyip adımın altına yapmasını sağlamayacaktı! Peri kocasının yüzüne bakmadan dışarı çıktığında, omzuyla ona sürtünerek içeri giren Eymen, sert bir şekilde "Sonunda aklın başına geldi." Diye homurdandı. Kız utanç içinde kıvransa da onun kapıyı kapatmasını ve rahatlamayı sabırla bekledi.

Eymen giysi odasından çıktığında, Peri yatağı düzeltiyordu. Onun banyoda işinin bittiğini düşünerek banyoya yöneldi. Peri kocasının arkasından hızla giysi odasına geçip üzerini çıkarmaya başladı. Birkaç dakika sonra saçlarını da düzeltip omuzlarına saldıktan sonra çantasını alarak odaya tekrar döndü. Eymen komodinin yanında durmuş, kol saatini takıyordu. Kocasının geniş sırtına hayran hayran baktı. Sabah onunla kalkmış ve bir de şaşkın gibi yere kapaklanmıştı. Rezalet! Acınacak hâldeydi! Aklına geldikçe, utancından yanakları kızarıyordu.

O sırada kocası arkasını dönünce, ona baktığını anlamasın diye "Ben geç kaldım, siz isterseniz kahvaltınızı yapıp çıkarsınız." dedi aceleden ve birden utanarak sustu. Arkasını dönüp kapıya yöneliyordu ki, onun tok sesiyle duraladı.

"Ben de geç kalıyorum, giderken senide bırakırım okula."

Kız hızla arkasını dönünce yine sert ve o sıcak bedene vurdu narin bedeni. Allah'ım bu adamın her saniye dibinde bitmesi şart mıydı sanki. Kalbi hasta gibi tekliyor, yüzüne bakan gözleri kamaşıyor, bacakları kesiliyordu. Gözlerini kaçırarak boğazını temizlerken bakması ne zordu o yakışıklı yüzüne. Ağzının içinde homurdanınca yine, kulağının dibindeki ılık nefes soluğunu kesercesine, "Ben bir şey aramıyorum küçük hanım, senin burnunun dibinde... Sen benim üzerime çıkıyorsun sürekli." dedi ellerini titretip dengesini bozarak. Soluk soluğa başını kaldırıp yüzüne baktığında, o kadar hızlı nefes alınca şişerek kalkıp inen göğsü hafifçe adamın düz göğsüne sürtünmeye başladı. "Hi-hiç de bile." Adam yine kaşlarını kaldırdı. Derhal titreyen bir bacakla geriye sıçradı ve ateş basan yüzünü yana çevirdi.

"Seni ben götüreceğim." dedi adam boğazı sıkılıyormuşçasına boğulan bir sesle.

Öneride bulunmamış, şart koşmuştu Bay Kasıntı!

Peri arkasını döndü. Saçlarını gözünün önünden çekti. "Buna gerek yok, ben kendim giderim. Siz de geç kalmayın işinize."

Eymen'in ona bakan gözleri kısılırken kaşları hafiften çatıldı. İyi de ne demişti ki yine kaşları çatılmıştı bu sert adamın! "Seni ben bırakacağım ve bir daha bana *siz* dediğini duymayacağım!" Kelimeler kati bir tonda vurgulanarak söylendiğine göre, çok fazla kızmış olmalıydı! Peri farkında değildi ona hâlâ *siz* dediğinin. Arkasını dönerek "Affedersiniz, alışmam zaman alacak! Sonuçta öyle birden olmuyor." diyerek kendini açıkladı.

Salona yöneldi. Yemek masasının üzerine bıraktığı kitaplarını da alışkanlık yaptığı döşüne bastı. Arkasını döndüğünde kocası onu kapının eşiğinde bekliyordu. Usulca yanına yaklaştı. O gelene kadar kocası nazikçe kapıyı açmıştı. Eymen kapıyı kilitleyince anahtarı karısına uzattı. "Okul çıkışı mı alayım seni, yoksa buraya mı gelip alayım?" Özellikle düz bir tonda sorduğunda, Peri elindeki anahta-

rı çantasına koyuyordu. "Sizin..." Bakışları genç adamın parlayan kızgın gözleri ve kalkan kaşlarıyla buluşunca "Yani *senin* içinde uygunsa evden almanı tercih ederim. Böylesi daha iyi, eşyalarımı da almış olurum."

"Geç mi kaldın dersine?"

"Evet, ilk dersi kaçırdım. Umarım sınava yetişirim. Aslında normalde böyle uyumazdım. Dün gerçekten çok yorulmuş olmalıyım. Bir de karakoldan beri uyuyamamıştım."

"Fark ettim."

Eymen alayla parlayan gözleriyle baktı. Genç kız başını önüne eğip ellerini kucağındaki kitaplarının üzerinde birleştirdi. Dün akşamki ve bu sabahki olanları hatırladığı her dakika utancından daha da kızarıyordu. Hava çok sıcak olmasına rağmen, arabanın içindeki klimadan gelen serinlik, en azından iyi gelmişti. Zira bu adamın yanında otururken su kaynatan araba gibi hararet yapması kaçınılmaz oluyordu. Onunla arabada havadan sudan konuşmaya çalışmak, ayrı bir zordu doğrusu!

Eymen arabayı ana caddeye sokalı neredeyse on dakika olmuştu. Yolda bir ara benzinciye girip depoyu doldurdular. Vakit geçtikçe arabadaki sessizlik giderek büyüyordu. Ağırbaşlı bakışlarını genç kıza çevirdi. Bir erkeğin, genç bir erkeğin her dediğine mutlak bir isyanla karşı çıkan ve evlilik için öne sürdüğü koşullara katışıksız suretle başkaldıran kız, onun karısı mıydı şimdi? Dikiz aynasına baktığında, kendine ait olmayan ihtiyatlı karmaşık bir bakış buldu ve yanında sessizce oturan kıza kaşlarını çatarak baktı. O bakınca, Peri de hissetmiş olacak ki bakışlarını ona çevirdi. Onu çatık kaşlı bulunca, yüzünü hafiften aşağı eğip bakışlarını tekrar yola çevirdi. Yüzüne düşen saçlarından ne düşündüğünü ya da yüz ifadesini anlayamıyordu genç adam. Daha sonra gözleri kucağındaki eline kayınca sürekli elini temkinli olarak sıktığını fark etti.

"Benden korkuyor musun?" dedi bir anda buz gibi duygusuz sesiyle. Tedirgin bir hâli ruhaniyete bürünen Peri cevap vermeden önce, bir süre düşündü. Belki de birden sorulan bu soruyu beğenmemişti. Belki gerçekten verecek cevabı yoktu. Ama fazla beklemeden, ona o zaman neler düşündüğünü açıklamakta sakınca görmedi.

Kişisel tercihlerine dair nadir bir bilgi edinme umuduyla, "Korkmam gerekir mi?" diye soruverdi. *Tut dilini şaşkın kız!* Ancak sorduğuna pişman olmadı. Kaybedecek neyi vardı? Sancaktar veliahtı onunla alay edip bunları yüzüne vuracak değil ya. Sadece şu an utandığıyla kalacaktı, bu da bir önceki gecenin utancıyla asla kıyaslanamazdı.

"Sizin hayatınızdan korkmam için bir sebep varsa..."

Sustu. Çekine çekine kafasını kaldırıp güzel yüzünü adama çevirdi. Eymen tek kaşını kaldırarak dikkatle baktı ona. Ancak alaycı değildi. Daha çok merhamet duyuyormuş gibi bir hâli vardı. Bu adamın ona acımaya ne hakkı vardı? "Kesinlikle hayır. Ama sanki korkuyor gibisin. Sabahki hâlin, bir de şimdiki ürkekliğin, sürekli ellerinle oynuyorsun."

Koyu gözleriyle ellerini işaret etmişti. Peri, birbirine kenetlenmiş ellerine baktı. Farkında değildi elleriyle oynadığının. Hemen parmaklarını sökercesine ayırıp kucağındaki kitapları kavradı. Korkuyor muydu? Belki biraz ama yanında kendini rahat hissediyordu.

Eymen'in bakışları da sözleri gibi güven aşılayıcıydı. "Benden korkmana gerek yok ufaklık, sana zarar vermem. Bunu daha öncede söyledim."

Peri dudaklarını bir anlığına dişlerinin arasına alıp ısırdıktan sonra "Sizden çekindiğim doğru ama korkmuyorum. Yani bu korku değil." diye itiraf etti. Açıklayıcı bir dürtüyle dürüstçe söylemişti bunu. Sonrada dudaklarını ıslatarak nemlendirdi. Eymen hâlâ sessizce duruyordu. Fakat gözlerinde tuhaf bir bakış belirdi. "Nasıl ya da neden diye sormayın lütfen. Ben de kendime sordum ama cevabı bulamadım. Bana da saçma geliyor ama aksine içimdeki bir dürtüyle size güveniyorum. Biliyorum bu gülünç gelecek sizi tanımazken. Bu çok saçma değil mi?" Cidden saçmaydı. Evet, ondan ürküyordu bazen ama ona zarar vermeyeceğini de gayet iyi biliyordu. Oysa buna nasıl emin olduğunu, o da bilmiyordu!

Eymen gözlerini yoldan ayırmadan, birkaç saniye düşündü. Sonra bakışlarını kısa bir an yoldan kaydırıp genç kızın ona bakan yeşilliklerine dikti. Ondan korkmasını elbette ki istemiyordu. Aksine

onu tanımadan dahi güvenmesi, içinin ısınmasını sağlamıştı. Bunları düşündükten sonra hafifçe başını salladı.

"Hislerimiz karşılıklı. Ben de senden zarar gelmeyeceğine neredeyse eminim. Zaten başka birisi olsaydı şimdiye çoktan boşanmış olurdum. Zararsız olduğunu bildiğim için bu kadar bekledim belki de... Yoksa bu evliliği, hiç istemedim. Senin de ilk evliliğinin böyle sonuçlanmış olması, ne acı. Böyle olsun istemezdik. Tabii, benimde başıma bu evlilik fiyaskosu açılmazdı. Sanırım biraz zamana ihtiyacımız var."

Peri ellerini farkında olmadan tekrar birleştirdi. Arabanın içindeki atmosfer o kadar dostçaydı ki genç kız birden aklına gelen şeyi apaçık soruverdi. "Ne için za-zamana ihtiyacımız var?" Kırmızı ışıkta durunca, Eymen elini çenesinde gezdirdi. "Birbirimizi tanımaya ve bu evliliğe alışmaya! Benim için çok zor olacağı kesin."

"Emin ol, benim içinde aynı şey geçerli. Bazen düşününce, sanki kafayı üşütecek gibi oluyorum. Belki dediğiniz gibi zamanla tanırız birbirimizi, belki arkadaş dahi olabiliriz."

"Belki."

Adam arabayı ışığın yanmasıyla hareket ettirdi. "Sen çok farklısın. Başkası olsaydı ağlar, sızlanır ya da ne bileyim..." derken biraz durdu. Yan bakışlarını camdan dışarı çevirip arabayı ara yola sokarken hafifçe iç geçirdi. "Sen çok cesursun. Gururlusun. Kendine yeten bir eminliğin, kimsenin gardını delemeyeceği özgüvenin var. Bu hâlin hoşuma gidiyor." Hafifçe tebessüm etti. "Bir de açık sözlüsün. Lafı dolandırmıyorsun. Bu da seninle çatışmamıza dezavantaj sağlarken anlaşmamızı kolaylaştırıyor." Arabayı kaldırımın yanına çekip durdurdu.

Peri aceleyle dönüp kapı kolunu yakaladığında, Eymen uzanarak elini tuttu. Hafif bir temas olmasına rağmen, kızın bütün vücudu ateş değmiş gibi yanıyordu. Kocasının kaliteli parfümünün afrodizyak etkisi veren kokusu genzine süzüldü. Küçük bir hareketle ondan kurtulacağını bilmesine rağmen, taş gibi kıpırdamadan durdu.

"Harika bir kızsın sen Peri! Ve çok zekisin. Seninle konuşurken ne söylemek istediğimi hemen kavrıyorsun." Ufacık bir an gözleri ışıldadı ve usulca gülümsedi. "Sadece biraz dik kafalı birisin. Yani

ben kadınlarda buna alışık değilim sanırım." Onun şaşkınlıkla kendisine gülümsediğini görünce, hafifçe sırttı. "Kusura bakma, beni hep şaşırtıyorsun."

"Öyle mi?" dedi kız asıl şaşkınlığı kendisi yaşayarak. Kocasının sürekli çatışma hâlinde olduğu için, bu sefer azarlamadığına çok sevinmişti. Eymen onu teyit eder gibi hafifçe başını salladı ve sonra, elini uzatıp iki parmağıyla, kıpkırmızı olmuş yanağını hafifçe okşadı.

"Bazen çok kızgın olabiliyorum, huyum bu. Amacım seni ürkütmek değil. Gözüm döndüğünde kimseyi görmem..." Göz kırptığında genç kızın gözleri şaşkınca irileşti. "İşte beni yine şaşırttın. Geçen günkü olanlardan ve söylediğim şeylerden dolayı, bana kızmadığını umuyorum tatlı Peri." Başını usulca eğdi. Peri gayriihtiyari ne olduğunu bile anlamadan, gözlerini kapadı. Nefes almayı keserken, parmakları kucağındaki kitaplarını sıkıca kavradı ve tırnakları cildine temas etti. Adamın hafif erkeksi kokusu genzinden içeri süzülürken, nefes almak için savaş verdiğini fark edemedi. Oysa o kokuyu koklayıp, ciğerlerinin bayram etmesi gibi saçma bir isteğe düşmüştü.

Tam o sırada Eymen'in erkeksi sert ve aynı anda sıcacık dudaklarının hafifçe yanağına değdiğini hissetti. Son derece yumuşak, şefkat dolu bir öpücüktü bu. Tutkusunu sonraya saklayan bir öpücüktü. Teninde bir karıncalanma olurken karnında aynı anda bir ağrı oluşmaya başladı. Onun kokusunun uzaklaştığını ve artık sadece elinin teninde durduğunu hissedince derince bir nefes aldı. Uzun kirpiklerini havalandırıp göz kapaklarını birden açınca, Eymen'in geriye çekildiğini gördü. Oysa dudaklarından öpmeye hiç de niyetli görünmüyordu. Açıkçası bu fikre nereden kapıldığını bilmiyordu ama bir an onu öpseydi... Bu düşünceyi derhal aklından attı.

"Bu... Bu ne içindi?"

"Şans için..."

Kız omuz silkti, böylesine kısa bir süre içerisinde onu nasıl da böyle kaygısız ve mutlu hissettirmeyi başardığına hayret ediyordu. "Sa-sanırım... Gi-gitsem iyi olacak."

Zoraki bir güçle, titrek sesiyle fısıldadı. Bir an önce uzaklaşmak için zaman kolladı. Eymen'in kendisini dudaklarından öpmemesi çok iyi olmuştu, çünkü yanağına hafifçe dokunan ayartıcı dudaklar

bile içinde fırtınalar koparmaya yetmişti. Yüreği kızgın yağlar dökülmüşçesine yanmaya başlamış, karnı gaz sancısı çeker gibi kasılmış ve sırtına yapışan atletine bakılırsa, terlemişti. Ya dudaklarından öpseydi?

Başını yana çevirerek onun temasından kendini ayırdı. Eymen'in parmaklarının teninden kayarak düşmesine rağmen, yanaklarında hâlâ temasının izlerini hissediyordu. Bu da arsız dürtülere düşen teninin yanmasına sebep oluyordu. İçindeki fırtına belli olmasın diye, hemen başını dışarıya çevirdi. Görmeyen gözleriyle camdan dışarı baktı. Alt dudağı hafifçe kıvrılıp çekici bir hâl almıştı. Peri biraz duraladı, sonra da kapının kolunu bulup kavradı.

Arabadan inince "Akşam... Saat altıda seni evden alırım, sana uyar mı?" diye soran adama baktı. "Ta-tamam. O saatte hazır olurum. Hoşça kal."

Kapıyı kapatıp üniversitenin girişine doğru kıpkırmızı suratla, ürkek gözlerinin fener alayı gibi parlamasıyla, sakince yürürken Eymen arkasından dalgınca ona bakıyordu. Hemen hareket ettirmedi aracı, durup biraz bekledi. Üzerine giydiği kıyafetiyle, bahar çiçeği gibi açmış, siyah saçları üzerine şelale misali akmıştı. Orantılı kıvrak vücudu ve uzun boyuyla dikkat çekiyordu genç kız. Ayrıca fark ettiği kadarıyla, yolda düzgünce yürürken bile, ona dönüp bakanların sayısı hayli fazla oluyordu. Arabayı hareket ettirirken aklına toplantıyı getirmeye çalıştı. Bu ufak kızla işleri bittiğinde, herkes kendi yoluna gidecek, bu evcilik oyunu da bitecekti!

Peri kitapları döşüne iyice bastırıp elinde duran köpük bardaktaki kahveyi dökmemek için dikkatle yürüyordu. Ama lanet olsun bu o kadar zordu ki! Okula geldiğinden beri, tüm gözler ona çevrilmiş, dikiz aynasından bakan sapıklar gibi çaktırmadan bakıyorlardı. Ya kafayı sıyırıyor şizofren oluyordu ya da bu insanlar ona gerçekten bakıp bıyık altından gülüyordu. Ya da işin garibi, üzerinde bir şey

olduğunu düşünüyordu ve o göremiyordu. Kaç defa lavaboya gidip elini, yüzünü yıkadığını hatırlamıyordu. Yüzünde bir şey olmadığını artık neredeyse biliyordu. İyi de bu insanlar hâlâ neden ona garip şekilde bakıyordu?

Acaba üzerinde kötü bir kokumu vardı. Başını aşağı eğip dikkat çekmeden kendini kokladı. Kötü kokmuyordu işte, yine aynısı gibi yasemin sabunu kokuyordu. Kahretsin... Yoksa! Bu neden aklına gelmemişti ki? Karşısındaki boş masaya yaklaşırken çaktırmadan üzerindeki, açık sarı dar pantolonun arkasına baktı. Arkasında da bir şey yoktu. İnsanlık hâli olabilirdi ama yoktu işte, üzerinde hiç bir şey yoktu!

Masaya yaklaşıp kitaplarını ve kahvesini bıraktı. Sıkkınca yerine oturdu. Bakışlarını etrafta gezdirdi suratını asarak. Yan masadaki fiskos yaparken fısıldaşan kızlar, ona bakarak kıkırdayınca içinde sinir patlaması oldu. Bu insanların bugün derdi neydi? Suratını sallandırarak önüne dönüp sinirle kitabını açtı. Gözleri sıkça ona bakıp birbirine bir şeyler söyleyen insanlara kayıyordu. Zaman geçtikçe önündeki kitaba, adapte olmaya başladı. Kendini kaptırıp not alıp yasaları ezberlemeye dahi başlamıştı. Fesat gözleri ve mırıl mırıl fısıldaşan kuru kalabalığı yok saydı.

Yan tarafında hareketlenme olunca ve üzerine düşen gölgeyle, başını gömüldüğü kitaplardan kaldırdı.

Dilara elindeki kitapları göğsünde birleştirmiş, ayağının tekini sinirle ritmik olarak yere vuruyor ve yüzünden ne kadar öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Peri kaşlarını kaldırarak sandalyesinde geriye kaykılıp, saçlarını kulağının arkasına koydu.

"Sen de bana öyle bakmayı kesmezsen şimdi yangın var diye bağıracağım!"

Dilara elindeki kitapları masaya sinirle vurarak yanındaki sandalyeyi çekti. Külçe gibi oturdu. Hırçın yüzünü tasayla buruşturarak katıksız bir öfkeyle bakıyordu. "Lanet olsun Peri!" diye gürledikten sonra "Bir de bana sadece, kâğıt üzerinde evliyim demiştin! Bunu ne ara meşrulaştırmaya karar verdin?" diye çıkışması, elbette ki uzun sürmedi. "Senin arkadaşın olduğumu sanıyordum!" Başını eğdiğinde bakışları artık kızgın değil, kırgındı.

"Öylesin zaten." dedi Peri kaşlarını çatarak. Uzanıp elini yakalayarak kendine çekiştirdi. Dilara'nın neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordu. Zaten sinirleri laçkalaşarak tepesine çıkmış, patlamaya yer arıyordu. Bir de arkadaşının hiçbir şey söylemeden kızması, imdat diye bağırmasına çanak tutuyordu.

"Sen neden bahsediyorsun ve neden sabahtan beri millet bana zombiymişim gibi bakıyor?"

Dilara küs bir tutumla avucundan çektiği ellerini, masaya koydu. "Kaç gündür telefonlarını açsaydın anlardın Peri Hanım! Söylemiyorum." Gücenerek dudaklarını büzdü isyanla, kırgın bir ifadeyle yüzünü yana çevirdi. Kısa bir süre tavır yaptı. "Sana kaç tane mesaj attığımı biliyor musun?"

Peri mahcup bir şekilde başını kaldırdı. "Biliyorum. Aslında bu konuyu seninle konuşacaktım ama kendim bile bunu hazmedemezken, sana nasıl anlatabilirdim ki? Üzme beni zaten başım dertte, moralim bozuk."

Telefonunu kapatmıştı. Zira birkaç arkadaşı ve telefon numarasını bulan gazeteciler, ona ulaşmanın bir yolunu bulmuştu. Eymen de kızıp, telefonu kapamasını buyurmuştu.

"Bir kere deneseydin, anlardın. Kızım ne kadar merak ettiğimi biliyor musun? Şehir dışında olmasaydım, evine gelecektim. Fatma Hanım'ı aramaktan başka bir şey yapamadım. Kadın telefon başında yaşamaya başlayacaktı sayende. Sen karakolda, ben telefon başında mahsur kaldım." Dudaklarını kırgınca bükerek "Üf... Ablamda tam doğuracak zamanı buldu hani!" diye isyan etti.

Peri o kadar sinirli olmasına rağmen, arkadaşının söylediği çocukça tepkiyle, tatlıca sırıttı. Elini arkadaşının elinin üzerine koyup, şefkatle sıktı. "Şimdi anlatabilirim. Tabii eğer dinlemek istersen?" Gözlerini yan masalarda süzdürerek çaktırmadan gezdirdi. "Ama önce sen bana cevap ver? Bunlar niye bana böyle uzaylı görmüş gibi bakıyorlar, biliyor musun?"

Dilara çantasına uzanıp, masaya koydu. "Dur, senin haberin yok belli ki! Ve ben yinesana posta güvercini gibi gazete taşımaya başladım. Ah ben olmasam sen ne yapardın?" diye kıkırdıyordu. "Ben de görünce şok oldum başlarda zaten."

Peri masaya yaklaşarak "Neden haberim yok, neyi gördün?" diye ihtiyatla sordu.

"İşte bundan!" dediğinde Dilara, çantasından çıkardığı gazeteyi Peri'nin önüne koyuyordu. Peri gazeteyi alıp bakışlarını arkadaşına çevirdi. Sayfaları çevirirken de kısıkça "Bunla ne alakası var şimdi?" diye sordu.

Dilara gazetenin magazin ekini açtı. "Şu alakası var arkadaşım!" Eliyle gazetenin ortasında duran resmi gösteriyordu. Bu alışverişe çıktıkları gün, otoparkta çekilmiş yakın plan bir resimdi. İyi de nasıl çekilmişti bu resim? Gazeteyi iyice kendine çekip resme baktı. Eymen yanağına dokunuyordu. Bu resmi gören herkes onların birbirine âşık olduğunu zaten sanırdı.

"Gördün mü? Gazeteyi okuyan herkes, sana ondan böylesine tuhaf bakıyor. Yılların müzmin bekârını, yakışıklı Buzlar Prensi'ni kafalayan kız! Peri Sancaklar! Sonra altında yazılanlara bak."

Peri başını aşağı eğip, merakla okumaya başladı ve gazetede yazılanları görünce gözleri dehşetle irileşerek açıldı.

Ünlü iş adamı *Eymen Sancaktar, gizlice evlendi. Sosyeteye bomba gibi düşen bu habere, en çok bizler şaşırdık. Gülümser Onat'la ilişkisi sürerken, aniden evlenen yakışıklı iş adamı Eymen Sancaktar'*ın, baba olacağı iddiaları kulağımıza gelen *ilk* söylentiler*in arasında. Sosyetenin müzmin bekârı, yakışıklı prensiyle nikâh masasına oturan Peri Sancaktar hakkında, ek bir bilgiye sahip olamasak da geçen gün birlikte alışverişe çıktıları herkes tarafından biliyor. Gülümser cephesinden ise hâlâ bir açıklama gelmedi..."*

Peri okuduklarının şokuyla, gazeteyi masaya bağırarak vurdu. Bu baştan aşağı koca bir yalan... Ben hamile falan değilim. Lanet olasıca herifler bunu nereden çıkarmışlar?" Sonrada onlara bakan meraklı insanları fark edince sesini bir nebze alçaltıp, arkadaşına yaklaştı. Yeşil gözleri sinirle koyulaşmıştı. "Bunu nasıl yazarlar, beni nasıl suçlarlar?" diye veryansın etmesine devam etti.

Dilara gazeteyi alıp katlayarak masanın kenarına koydu. Sonrada uzanıp arkadaşının eline şefkatle dokundu. Gözleri haylazca parlıyordu.

"Sonunda doğru yolu bulmana sevindim. Sana hep diyorum, o

senin kocan... Ve o kadından geri alman iyi olmuş, gerçi bir haftada nasıl başardın, o ayrı konu! Benim beddua tuttu da karı nallarımı dikti yoksa!" derken gözleri alayla parlıyordu. O da bunun olmadığını bildiğinden ortamı yumuşatmaya çalıyordu fakat yanlış yoldaydı. Pekâlâ, Peri'nin kocasıyla arasında bir şey olamayacağını -ki bunu arkadaşı defalarca haykırmıştı- bilmesine rağmen umutla bekliyordu. Peri elini derhal arkadaşının tutuşundan çekerek, hiddetle söylendi.

"Sen ne saçmalıyorsun be! O benim kocam falan değil! Bunu, sen de biliyorsun. Ayrıca böyle bir şey mümkün olamaz."

"Kızım sen öyle diyorsun da bu ne?" Gazeteyi gösterdi."Tamam, bunu biz biliyoruz ama artık herkes farklı biliyor. Adamla arabadaki hâlinize bak. Sonra alışverişe çıktığınız yazıyor. Kayınvaliden, o da mı yalan? Eee, artık biz ne dersek diyelim, görünen başka bir şey söylüyor. Bize kim inanır ki!"

"Değil, tabii ki çıktık ama..." diye inkâr etmenin faydasız olduğunu bildiği hâlde, itiraz etse de Dilara arkadaşına yaklaşıp onu susturdu. "Canım! Şimdi bana neler olduğunu anlat, ben de bileyim. Böylece benim kafamda netleşir değil mi? Belki bir çare düşünürüz. Yoksa delireceğim meraktan, sen onu görmeye dahi kalkmazken adamla bu kadar mesafeyi iki günde kat etmiş olamazsın, değil mi? Yoksa ben bir zamandır uykuya mı yattım?"

"Zevzekliği bırak! Elbette ki belli bir mesafe kat ettik ama senin düşündüğün anlamda değil." Peri derince bir iç çekip, olanları anlatmaya başladı. Her şeyi tek tek en ince ayrıntısına kadar anlatmadı tabii ki. Bazı yerleri kısacık geçiştirdi. Yanlış anlaşılmalara katlanamayacak kadar, gururuna düşkündü. "Dediğim gibi, sadece evli gibi gözükeceğiz, hepsi bu!"

Dilara kaşlarını çatarak sinirle konuştu. "Sen kafayı sıyırmışsın valla! Bazen bu kadar saf olmana, başka bir açıklama bulamıyorum. Kızım, adam sana evliliğini birkaç ayda olsun sürdürme teklifi sunuyor, sen ona sadece kâğıt üzerinde kalmasını mı teklif ediyorsun?" Alayla yarım ağız güldü. "Adam zengin, hem de ne adam be... Uff! Soyuna kıran girenlerden, en yakışıklılarının arasında sayılıyor. Ve sen ona, sadece kâğıt üzerinde evli olacağınızı mı söyledin şimdi? Yok, valla sen üşütmüşsün! Hatta senin kıçın gece açıkta kalmış,

devrelerin yanmış, baksana mantıklı düşünemiyorsun." Yüzüne şaşkınca baktı. "Kızım, senin harddiskini kim formatladı? Baksana içine giren aşk virüslerini silmişler. İnsanlar ilahlara âşık olur."

"Sonrada belasını bulur." Peri suratını asarak kızgınca çıkıştı. "Saçmalamayı kes Dilara, bu oyun değil!"diye yanıtladı, sanki aklı başka bir yerdeymiş gibi. "Ya da senin sürekli hayalini kurduğun saçma romanlardan değil. Bu benim hayatım! Ben tam birilerinin dayatmalarından kurtuldum, kendi özgürlüğümü kazandım derken şimdi tekrar aynı şeye düşüyorum. Onun ne zenginliği nede yakışıklılığı umurumda. Hem o kadar da yakışıklı değil zaten, laf!" diye yalan attı. Dilara kaşını imayla kaldırarak gözlerini sinsice süzünce, "Yani biraz..." dudaklarını hüsranla kıvrıldı."Uf! Lanet olsun tamam mı? Adam kocaman bir şaheser gibi, insanın ayaküstü farkında olmaksızın aklını başından alacak kadar yakışıklı! Ama benim umurumda bile değil!"

Yalandan kim ölmüştü ki Peri ölsün!

Bunları kabullense de onun yanında haysiyetsiz kalbine olanlar aklına gelince, öfkelendi!

"Tamam, kızma hemen." dedi Dilara. İşin girgirindaydı hâlâ. "Ne olacak canım, birkaç gün dişini sıkıverirsin, aynı yatakta! Adam taş gibi değil, sonra hiç karizmatik değil, sadece görünüşüyle bile dişi şeytanı dine getirecek kadar büyücü değil..." Sonra düşündüğü şeyle kıkırdamaya başladı.

Dilara onun çenesinin gerildiğini hissetti. En hassas yerine parmak basmak ne kelime direk kızgın miller batırmıştı! Haindi! Birazda kurnaz! Tam bir şey söyleyecekti ki Peri'nin gerçekleri kabullenen bir iç çekmeyle derin bir nefes aldığını idrak etti, bundan daha şaşırtıcı olanı ise ağzından bir küfür çıkmak üzere olduğundan emin olmasıydı. Masum Peri ve kilit vurulmuş edep duyguları!

Peri sinirle yerinden kalktı. Masadaki kitapları toplamaya başladı. Çantasını da alınca"Benim gitmem lazım, bugün yeni eve taşınacağız. Ayrıca alayı kes, bana bir çare düşün Şeytanın Avukatı! Ama senin istediğin gibi değil, benim istediğim gibi sonuçlanacak cinsten olsun, tamam mı? Bu romanda aşka yelken açmak yok. Satırlarında ayrı yazılacak isimler, sonunda mutsuz sonu kaldıracak kişilikler ol-

sun istemiyorum. Yazmaya başlama diye söylüyorum çakma yazar! Bu romanda, Eymen ve Peri'yi hiçbir editör yan yana yazmaz, bu edisyon kurallarına aykırı editör bozması! Biz, literatüre aykırıyız."

Dilara yerinden kalkınca, Peri arkadaşının yanağına hızlıca bir buse koyup "Seni ararım." dedi. Masadan uzaklaşırken, Dilara arkasından seslendi. "Telefonunu kapatma yine ve hâlâ kapalı aç şu lanet şeyi! Mesaj çekmekten vazgeç, sana ulaşamadıktan sonra bir işe yaramıyor." Yerine otururken, ona şaşkınca bakan diğer masalara kaşlarını çatarak baktı. "Ne bakıyorsunuz be, sadece evlendi! Pavyonda basılmadı." Öfkeyle söylenip yerine oturdu. Ona deli gibi bakıp söylenenleri hiç umursamadı. Her şeye inat okul çıkışı eve uğramış, son hazırlıklarını hızlı bir karmaşayla yaptıktan sonra, eşyalarını hazırlayıp kapının girişine ayarlamıştı. Zaten buraya gelirken ufacık bir çantası vardı, şimdi ise ona ek, küçük bir tekerlekli valizi.

Eymen de onu çok bekletmemiş, bay otorite dakikliğini vurgular gibi, söylediği saatte gelip almış ve birlikte yola çıkmışlardı. Son kez apartmanına bakmıştı. Şu kısacık zamanda neler yaşamıştı orada. Sonra gitmeden önde Fatma ablasıyla da vedalaşmayı unutmamıştı. O sıcak insanlar çok iyi davranmış, sahip çıkmışlardı kısa zamanda ona. Yola çıkalı birkaç dakika olmasına rağmen, içinde bir heyecan ve endişe kaosu yaşanıyordu. Havai fişekler patlayan karnında, gaz sancısı gibi ağrılar vardı. Hem gideceği yeri müthiş merak ediyor hem de içi dışına kasılmaktan pörtleyecekmiş gibi, ölesiye korkuyordu. Sonuçta sınıf farkı göz ardı edilecek bir şey değildi. Hayatlar, öyle romanlardaki, filmlerdeki gibi kolay olmuyordu. O, zengindi öyle büyümüş, öyle yetişmişti. Peri ise ne kadar aç kalmasa da yinede dört dörtlük büyümemişti. Babası da amcası da zeytin bahçesi sahibiydi. Zaten babası ölünce amcası almıştı zeytinliğin idaresini. Bu da ailenin geçimini, bayağı bir rahatlatmıştı. Her istediği olmasa da karnı doyuyor, temiz bir şekilde giyinebiliyordu. Onların oturması, kalkması başka, konuşması, yürümesi daha başkaydı. Şimdi her şeyi iki defa düşünecek oturup kalktığına daha dikkatli davranmak zorunda kalacaktı. Yabancı bir dünyanın içinde, kendini oraya ait hissetmeden, yaşamaya çalışacaktı. Sıkıntılı bakışlarını cama çevirdi. Acaba saçını toplasa mıydı? Sonra üzerine elbise mi giyseydi?

"Çok sessizsin."

Eymen gözlerini genç kızın dalgın yüzüne çevirdi. Bakışları kesişince onun çok derinlere daldığını, ürkek gözlerindeki aşırı tedirginliği fark etti. "Peri... Sorun ne? Neden çekiniyorsun hâlâ?"

Boğazını temizledi genç kız bakışlarını arabanın içine çevirdi. "Ben... Ben, sanırım biraz korkuyorum. Yok, yalan söyledim. Hatta kalbim patlayacak korkudan!"

Eymen'in kaşları azarlar gibi çatıldı. Kısa bir an sonra dudaklarında gergin bir tebessüm belirdi. "Biz insan yemiyoruz Peri. Sanırım bunu konuşmuştuk."

Genç kız bakışlarını yüzüne çevirdi. "Korkum sizden... Yani senden değil! *Sana* daha öncede söyledim... *Size* güveniyorum." dedi bir *sen* bir *siz* olan tutarsız kelime fazlalığıyla."Yani en azından öyle hissediyorum."

Eymen fırsat bulduğu ilk anda, kısa bir an gözlerini yoldan ayırıp kararlı bakışlarını genç kıza çevirdi. "Sorun ne o zaman?" Kırmızı ışıkta durdular. Gözlerini ondan kaçırmadan önce genç kızın bakışlarından ciddi bir kaygıyla, ufak bir korku ibaresi geçtiğini fark etti.

"Sorun sadece yaşam tarzımız. Ben farklı bir dünyada büyüdüm, sen çok daha farklı bir dünyada. Ya size ayak uyduramazsam, sizi utandırırsam? Yani kaygılarımız çok farklı."

"Peri, kendine etiket eklersen, onları kendinden daha üstün tutarsın. Alınlarında meta olacak kişilik analizi ya da derece ibaresi yapışmaz insanların. Ensesinde barkotla doğmazlar. Ve senden daha üstün kimse yok, sen insansın. Mesela onları ulaşılmaz gördüğün zaman, tuvaleti düşün, bak o zaman onlar sana ulaşılmaz geliyor mu?"

Peri tatlıca kıkırdadı ve bu düşünceye burun kıvırdı. İğrençti cidden! Evet, bunu düşününce insancıl olmuştu.

İki de birde olmayan perçemlerini geriye çekip sıkıntıyla kıvranan bakışlarını genç adama çeviriyordu. "Tamam, düşünürüm. Ama ben sizin gibi yemesini, giymesini,gezmesini bilmiyorum, hatta ben daha önce eğlenmek için bir yere bile gitmedim. Birkaç defa kaçak olarak gittiğim sinema haricinde. Sizin hayatınıza dair bildiğim şeyler, yengemin sabah, akşam izlediği diziler ve yarışmalardan ibaret. Ya seni kızdıracak bir şey yaparsam ya da bilmeden aileni utandı-

racak, üzecek, rencide edecek bir şey olursa..." Tepkilerini üzerine çekmek istemezdi elbette.

Eymen'in sert yüzü yumuşadı. Sesi bile neredeyse kadifemsi bir tını almıştı. Daha önce genç kız onun böyle şefkatli ses tonuna şahit olmamıştı. Aklının ve bedeninin verdiği anlamsız tepkilerin nedenini çözmeye uğraşıyordu. Ama mantıklı tek bir cevap yoktu. Lanet olası tek bir cevap!

Eymen gözlerini yoldan ayırmadan "Bunların ben de farkındayım. Fakat sen akıllı kızsın, illaki bir orta yol bularak zeki şekilde altından kalkabilirsin. Sana güveniyorum. Zaten birkaç misafirin altından kalkamayacağını da düşünmüyorum. Gazetecileri sorun yapma, nasılsa onların olduğu zamanlarda yanında ben olacağım. Hem annem sana takıldığın yerde yardımcı olur. Sonra Ecem var. Onunla iyi anlaşacağınıza neredeyse eminim. Sıcakkanlıdır, birazda cadı tabii."

"Yani, bu dediklerinle içimin rahatlaması mı lazım? Ama hâlâ rahat değilim. Bak yarın bir gün karşıma bir şekilde çıkıp bu niye böyle oldu, şunu neden söyledin dersen, lafın altında kalmam bilesin! Ben öyle senin susup, pusup yanında gezdirdiğin Barbie bebeklerine benzemem, kızınca yıldırım gibi çakarım... Baştan bil diye söylüyorum, bazen ağzımı tutamayabilirim."

"Benim yanımdaki Barbie bebekleri nereden biliyorsun?" diye alayla sordu. Küstah dudakları arsızca kıvrılmış, keskin hatların sardığı kaşlarının kıyıları belli belirsiz bükülmüştü. *Lanet hergele, onca lafın içinde seçe seçe bunu mu seçmişti? Erkek egosu işte,* diye düşündü Peri. Ona tepki olarak sadece narin omzunu nazlıca sarstı. Pot kırmıştı ve şimdi devamını getirmesi gerekiyordu. *Seni araştırdım ve gördüm* diyemeyeceğine göre "Kocamsın!" deyiverdi safça. Tek kelimeyle özetlemişti gerçeği.

Eymen, onun bu kelimeyi böylesine tatlı bir biçimde söylemesiyle, aniden gerilerek ona baktı. Onun dilinden, nasıl bir gariplikle dökülmüştü bu kelime ve neden yüreğine apansız sızmıştı. Peri'nin nasıl yanlış bir kelime kullandığını fark etmesi, genç adamın kısılan garip gözleriyle oldu. Panikleyerek derhal konuyu dağıtmaya çalıştı. "Belki de, neye bulaştığımı bilmek istemişimdir."

Eymen'in yüzündeki özgüven tavan yaparak, kendiliğinden çe-

kici bir tebessüm oluştu dudaklarında. Karısına, gözleri ışıldayarak "Yani sonunda karım olduğunu kabul ettin mi?" diye hainice sordu.

"Hayır!" dedi Peri panikle. "Sadece başımı nereye sıkıştırdığımı keşfettim."

"Peki... Başın nereye sıkışmış, öğrenebildin mi Peri?" dedi adının son hecesini tembel bir şekilde uzatıp.

"Eymen Sancaktar'ın nikâh defterine!" dedi alaycı bir dudak büküşle kız. Fakat hırçın nazarlarla parlayan gözleri isyancıydı.

"Sen iyi bir avukat olacaksın, dilin fena işliyor küçük hanım!"

An itibariyle, Peri derin bir nefes alıp dışarı saldı. Önüne dönmeden önce sinsice sırıttı. "Ama menemeni ekmekle yerim, ona göre. Bir de balığı elimle..."

Eymen onun söylediği şeye sıcacık bir tebessüm sunarken "Beni de çağırmayı unutma." demeyi ihmal etmedi. Peri onun çekici gülüşüne baktı. Dalga mı geçiyordu onunla, yoksa ciddi miydi? Arabayı seri bir hareketle evin sokağına sokup giriş alanına çevirdi. Geçtikleri sokak boyunca sükseli evlerin önleri uzun duvarlar ve büyük demir kapılarla çevriliydi. Lüks ve nezih bir semt olduğu belliydi. Eymen arabayı büyük, kahverengi demir kapının önüne sokunca, Peri gördüğü büyüleyici görüntüyle büyük kapıya baktı. Panikleyerek gözleri irileşti. Bir anda dehşete kapılarak kapının koluna uzandı.

"Sö-söylediğim her şeyi unut! Hayatta yapamam ben bunu. Senin evinin kapısı böyle kale gibiyse, hayatın nasıldır kim bilir!"

Eymen arabayı kapıya yanaştırıp kornaya başınca, demir kapı gürültüyle kayarak açıldı. Arabayı içeri sokarken genç kıza telkin ederek bakıp "Artık aynı kaderin gönülsüz oyuncularıyız Peri, dönüşü yok biliyorsun. Sakin ol ve oyun başlasın!" dedi ciddi bir tonda. "Annem cin gibi kadındır, dikkatli ol. Falso verme. Fire verdiğin anda üzerine gelir ve her şeyi didik didik ederek keşfeder. Ve inan bana sen bunun farkına bile varamazsın." Sesinin içinde uyarı imgeleri barizdi. İşini şansa koymayacak gibi duruyordu ve bakışlarıyla ne kadar ciddi olduğunu belirtiyordu.

Suratını asan Peri, gözlerini girişe gidene kadar olan kısımda dolaştırdı. İri iri açılmış yeşilleri tuhaf bir hâlin hüküm sürdüğü masal

diyarlarındaki masum çocukların bakışları gibi süzüyordu her yeri. Araba ince bir patikaya yöneldi. Köşkün girişindeki saksılarda açmış rengârenk çiçeklere baktı. Kenardaki gülfidanları ve yemyeşil çimenler, dikkat çekiciydi. O evin girişini süzerken kocası kalp krizi geçirmeden arabayı giriş kapısına yaklaştırmıştı. Gözleri eve kaydı. Üç katlı köşkün dışı sanki eski Rönesans döneminden kalma efsanevi gibi nefes kesici duruyordu. Onun nasıl ihtişamlı bir zenginliğe doğduğunu ve birkaç ay olsa da onunla bu şaşaanın içindeki tükenmez zenginlikten yararlanacağını bilmek, kalbinin daha da bir endişeyle çarpmasını sağladı. Nefesi kesildi. *Ya rahata alışırsam,* diye endişe duydu. Daha evin ihtişamını görmeden korkarken şimdi buraya hiç ait olmadığını kesin olarak anladı.

Eymen dalgınca eve bakan şaşkın karısına bakıp sevecence göz kırptı. "Hazır mısın karıcığım?"

Peri ürkek bakışlarını ona çevirdi. Onun imasına bile tepki vermedi. "Değilim desem, ne değişecek? Beni geri götürecek misin?" Dudaklarını farkında olmadan büzerek, somurttu.

"Hiçbir şey değişmeyecek... Seni bırakmayı şu anda düşünmüyorum. Artık yerin, benim yanım." Gözlerinden garip bir ışık geçişti adamın. Ve sözleri... Sanki çok başka eminliklerle, önceden düşünülmüş fikirlerle yoğrulmuş gibi sırlıydı. Belki de kaderlerini baştan yazmaya başlamıştı! Kız göremediği gerçekler gibi, onun imayla söylediği şeyi de algılayamadı!

Kocası onu süzdü içindeki fırtınaların durulmasını beklerken. Vakur yüzü, son derece sakin ve masum görünüyordu ancak gözleri... Onlar keskindi.

Az sonra Peri şaşkınca ona bakınca, dudakları isteksizce aralandı ve adamın gözleri kısacık oraya kaydı. Sonra bir anda koyu gözleri ışıldayarak "Kendine gel Peri, sana saldırmayacağım." diye sataşarak alay etti.

"Oh! Çok rahatladım doğrusu! O kadar ki sanırım kalbim patlayacak!" dedi titrek sesi dalgınca.

Nasıl ki fırtınalar, kasırgalar, iki yüz yıllık ağaçları,nasıl olduğunu dahi anlayamadan, birkaç saniye içinde yerlerinden söküp götürü-

yorsa şimdi onun içindeki fırtınalarda aklındaki tüm iyi düşünceleri, mantık çerçevesine sığınmış hayallerini, alıp götürüyordu uzaklara.

Eymen ona doğru dönerek saçının yüzüne gelen kısmını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bunu o kadar doğal yapmıştı ki, sanki her zaman yaparmış gibiydi. Ancak ansızın yüreğine nedenini çözemediği bir korku peyda oldu Peri'nin. Neredeyse, elinin saçlarında, hatta ufacık bir temasını kulağında hissedince içi ürperdi. Şeytanı görmüş din adamı gibi ürkek bakıyor, elinde büyülü fanusu tutan falcı gibi geleceğinden kuşku duyuyordu. Evet, etiyle, kemiğiyle, yakışıklı, karizmatik şeytanı karşısında duruyordu! Öyle ki ufacık bir temasıyla onu şaşkına çevirerek dudaklarından çıkmayan kelimelerinin tılsımının altına alıyor, efsunlu bakışlarıyla masalsı hikâyeler okumuş gibi büyülüyordu. Bu adamın, onun geleceğinin sahibi olmasını istemiyordu. Yemini vardı. Ve bozmayacaktı.

O evlenmemeye yeminliydi... Peri ise, yürekten evlenmeden memnu bir hayat yaşamaya!

Elinde olmadan bakışları, gözleriyle kesişti. Ne yapıyordu bu adam? Ellerinin teninde ne işi vardı? Yanakları yanmaya başladı. Parmaklarının temas ettiği her yer kavruldu. Biraz gerilerken ürkekçe, karnında tuhaf bir hareketlenme oldu. Gözlerini kırpıştırırken ne kadar zorlasa da bakışlarını bir türlü ayıramıyordu ondan, açıkçası ayırmak da istemiyordu. Sanki gözlerinden bedenine güç akıyordu. Şimdi o güzel kahveler ona ciddi anlamda özgüven ve cesaret veriyordu. Sonra... Sonra bakışları aşağılara kaydı. Kocasının kıpırdayan sert dudaklarına ve onlar kıpırdandı.

"Her şey değişecek... Değil mi?"

"Hayır, hiçbir şey değişmeyecek!" diye güvece verdi adam ve büyü bozuldu. "Sen, birkaç aylığına da olsa benimle olacaksın. Zoraki kocanla kalacaksın!"

Onun söylediği kendinden emin şeylerle, az önceki güven veren büyüyü kaybetti genç kız. Ne diyordu öyle *benimle, kocanla* gibi sahiplenici, saçma sapan kelime oyunlarıyla...

Yerinden doğrulup ürkekçe geri çekildi. Bakışlarını camdan dışarıya çevirdi. Girişte onları, merakla ve şaşkın bakışlarla bekleyenleri

görünce yüzü yanmaya başladı. Hatta neredeyse kulaklarına kadar kızardığına, emindi. Bunun sebebi, sadece kocasının ona dokunması değildi. Bir de ona bakan meraklı gözlerin titizlikle üzerinde olmasıydı. Eymen geriye çekilip kapıyı açtı. Dışarı çıkıp arabanın önünden dolanarak karısının kapısına yöneldi. Kapıyı açınca centilmen bir kibarlıkla elini uzattı. Peri önce ona, sonra da dostça uzanan iri ele baktı. Kabullenen bir itaatle, ürkekçe bilinmezliğe adım atarken tereddütle kocasına sokuldu. Tek silahına ve yine tek dayanağına... Elini onun elinin korumacı esaretine bırakıp avuç içleri kavuşurken birbirinin sıcaklığına, nazikçe kavranmasına izin verdi parmaklarının. İdrak edemedi kocasının parmaklarının arasına süzülen narin parmaklarının, ufacık bir çocuğun kalabalıktan korkup kaybolma korkusu gibi eline kenetlendiğinin...Derin bir nefes alarak arabadan dışarı adımını attı, makus talihine.

Eymen karısının tedirgince uzattığı eli teskin ederek sahiplenirken ulu çınarlar, yalçın dağlar gibi ona kuvvet veren heybetiyle girişe yönlendirdi. Peri onun kocaman ellerini, kendi narin ufacık ellerinde hissedince yüreğindeki ürkek çarpışma, içini saran panik dalgasını dağıttı ve zihnine bir rahatlama yayıldı. Sahiplenmek ve korkusuz olmak gibi. Bu ona iyi gelmişti. Daha öncede karakol çıkışında tutmuştu elini böyle kuvvetli ama hiç böyle güven duygusunu uçlarda hissettirmemişti. Hem içini ısıtıyor hem tüyleri dikiliyor, içine tarifi mümkün olmayan duyguların karmaşık akışını sağlıyordu.

Nebahat Hanım onları gülerek karşıladı girişte. Anne sevecenliği, evine gelin gelmesinin gururunu taşıyordu duruşundaki masum coşkusu. Kocası Eray Bey otoritesini takınmış bir sakinlikle, biraz geride duruyordu. Anlayışlı mizacıyla ona, korkmaması gerektiğini belirten bir tebessümle bakıyordu. Kayınvalidesi, yüzünden taşan edalı gülüşüyle yanaştı. Kollarını açarak anne şefkatiyle onu içine davet etti. Tıpkı, kızını özlemle bağrına basan bir anne gibi.

"Hoş geldin kızım, evine."

Peri bu sıcacık karşılamayı beklemediğinden, tedirgince kocasına bakarak kayınvalidesine doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü. Sanki yeni doğmuş tay gibi basiretsizdi cansız adımları. Yaşlı kadının açtığı güven, şefkat, sağduyu dolu kollarına girerken heyecandan ça-

tallaşan sesiyle "Hoş... Hoş buldum efendim." diye kekeledi. Sadece bunu diyebilmişti.

Nebahat Hanım, yanaklarına içten buseler kondurduktan sonra elinden tutup yanındaki uzun boylu, kumral genç kıza heyecanla yönlendirdi. Bu kızın gözleri hariç, hiçbir yeri ağabeyine benzemiyordu. Açık teni ve koyu uzun saçları, her haliyle çok güzeldi. Uzun kirpiklerinin arasına sıkışmış titiz bakışları... O iri kahve gözleri cin gibi bakıyor, teninin açıklığıyla daha bir güzel alacalı duruyordu. Albenisi çok yüksekti fakat suratı asık.

"Gel kızım, bak bu benim kızım Ecem."

Peri heyecanlı, yüzünde mahcup tebessümle genç kıza elini uzattı. Ecem önce eline baktı kibirle, sonrada yüzünü buruşturarak elinin ucuyla parmaklarını isteksizce sıktı. "Hoş geldin." Sesindeki mesafeden ve donukluktan,hiç de hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Ardından Eray Bey'e yaklaştı Peri. Yaşlı adamın tokalaşmak için uzattığı elini hürmetle ters çevirip saygıyla üzerine dudaklarını koyarak alnına değdirdi. Örf ve yetiştirilme tarzımıza göre, büyüğe hürmet böyle gösterilirdi.

"Nasılsınız efendim?" dedi titrek sesiyle çekinerek. Onun yaptığı bu içten saygı, Eray Bey'in içinde coşkuyla karşılanmıştı. O ana kadar olan mesafesini bıraktı ve hiç beklenmeyen bir yakınlıkla, genç kızı omuzlarından kavrayarak bir baba vakarında kendine çekti. Alnından öptü.

Diğerleri gibi şaşkınlaşan Nebahat Hanım, nemli gözlerle bu tabloyu izlerken yaşlı adam tok sesiyle "Evine hoş geldin kızım." diyerek geri çekildi. Gerçekten hoşgörüyle karşılamıştı.

Peri'nin kalbi patlayacak kadar hızlı atıyordu. Gerginlikten kopacak kadar panikleyen elleri, ayakları ve bedeni onu taşıyamıyordu. Ayak parmaklarından başlayan bir uyuşukluk, tüm bedenini esir alıyordu. Bu kadarı çoktu. Onu gerçek gelinleri gibi karşılamaları, büyük bir sevgiyle bağırlarına basmaları, hiç istemese de kendini iki yüzlü bir fırsatçı gibi hissetmesini sağlamıştı. Bu sebepten de gözleri dolmuştu.

Yaşlı kadın yanındaki orta yaşlı tombul kadını göstererek "Bak bu da Şura Hanım, bizim yardımcımız ve ailemizin bir ferdi. Bun-

larda Yasemin ve Dilan." dediğinde kendini güç bela toparlayarak tebessüm etmişti.

Nebahat Hanım'ın sesindeki tını çalışanlarını gerçekten, aileden biri gibi gördüklerini gösteriyordu. Peri onlarla da tanıştı. Emektar yardımcılarının yüzünde samimi bir hâl vardı. Bu da Peri'nin içini ısıtmıştı. Demek ki bu evde çalışan, patron ayırımı yoktu. Bu iyiydi işte. Herkesle tanıştıktan sonra Nebahat Hanım gelininin hemencecik koluna girip içeri yönlendirdi.

Peri'nin gözleri, muhteşem derecede lüks ve asalet kokan ihtişamlı konağın ayrıntılarında gezindi. Kadim merdivenlerinde ve mazinin eşsiz sırlarını taşıyan yaşanmışlıkların silindiği duvarlarındaki değerli tablolarında süzüldü. Buraya yabancıydı kız. Bu lükse, şaşaaya, göz kamaştırıcı zarafete eğretiydi.

Nebahat Hanım onu büyük kapıdan salona yönlendirirken bakışlarını koluna giren kayınvalidesine çevirdi. O da yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bakıp "Yemek hazır, sizi bekledik kızım. Eymen bu saatlerde evde olacağını söyleyince birlikte yeriz diye düşündüm. İsterseniz hemen geçebiliriz acıkmışsınızdır."

Peri daha ağzını açamadan, kocası arkalarından "İyi olur anne, biz de açız." dediğinde, Peri evi incelemeye dalarak onu tamamen unutmuş olduğunu idrak etti. Ellerini ceplerine sokmuş, usulca arkalarından geliyordu. Ve gözleri genç kızın şaşkın ve meleksi tatlı hâlini dikkatle süzüyordu.

Eymen onu kızdırmıştı. Bunu yapmaktan niçin bu kadar hoşlandığını o da bilmiyordu ama elinde değildi. Onu kıvrandırabileceğini görmek için öne doğru eğildi. Peri ona ters bir bakış attı. Ne söylemesi gerektiğini düşünerek dudağını ısırdı. Genç adam umursamadı. Kendi adına konuşamayacağını mı sanıyordu? Ve lanet olsun, buradan kaçmasını söyleyen iç sesine, bir türlü kulak veremiyordu!

Salondan içeri girdiklerinde kocaman bir alan olduğunu fark edince Peri'nin dudakları hafifçe aralanıp şaşkınlıktan düz bir çizgi hâlini aldı. Öyle şık dizayn edilmişti ki şatafatın daha önce bir taş parçasına böylesine can verdiğine şahit olmamıştı. Bir tarafı oturma alanı olarak diğer tarafı da yemek bölümü olarak zarafetle dekore edilmişti. Nebahat Hanım onu masaya yönlendirirken bahçeye açı-

lan kapıya yakın yere konumlandıran süt beyaz mobilyadan büyük yemek masasına yaklaştı. Deri kaplama, el işçiliği, işlemeli sandalye takımları ayrı bir asalet katıyordu. Nebahat Hanım sandalyeye yönlendirirken "Siz oturun, ben yemekleri getirmelerini söyleyeyim." diye direktif verdi.

Peri bakışlarını evden ayırıp yanındaki yaşlı kadına çevirdi. "Ben de önce lavaboya gidebilir miyim? Ellerimi yıkamak isterim." Aslında yanlarından kaçıp biraz nefes alıp kendini toparlamak için zaman kolluyordu. Nebahat Hanım şefkatle kolunu okşayarak, "Tabii kızım, bu ev artık senin de evin, izin almana gerek yok." diye onu kabullendiğini hissettirdi.

"Ben götürürüm seni."

Arkasını dönüp kocasına baktı. Yanına yaklaştı. Eymen onun tatlı tedirginliğini rahatlatmak için "Şimdi nasılsın?" diye sorduğunda, Peri ona yaklaşıp sanki sesini başkasının duymasından korkuyormuş gibi, elini burnunun üzerinde gezdirip kamufle etti. "Buradan arkama bakmadan kaçacak kadar, iyi değilim. Çünkü bu bacaklar en fazla, bahçeye kadar taşır beni." Kocasının önce dudakları gerildi, ardından enfes kahkahası salonun girişini süsledi. Öyle ki Nebahat Hanım bile onlara doğru dönüp şaşkınca baktı. Oğlunun gür sesi uzun zaman sonra neşeyle evi inletirken Peri dudaklarını kırgınca büzüyordu. Boğazından yükselen şaşkınlığı yenmek istercesine yutkundu. Bay Eğlence Şeytanı, yine kazanmıştı. Oysa Eymen'i gülerken görmeye alışık olmayan ailesi hayli şaşkındı. Kızın aksine.

"Çok yardımcı oluyorsun böyle yaparak doğrusu,teşekkürler Eymen Sancaktar. Ben sana bayılacağım diyorum, sen gülüyorsun." Sesinde acı ve düş kırıklığı vardı.

Genç adam geniş omuzlarını sarstı. "Alışırsın, korkma bu kadar. Sadece bir parçanı yiyeceğiz o zaman göreceksin ki endişelenecek hiçbir şey yokmuş. Kalanları senin olabilir." dediğinde alayla, genç kız dudaklarını büktü burukça. Ardından derin bir soluk aldı ve sessizce dua etti. Yüreğindeki korku ve heyecan birbirine karışmıştı. Sonra kocasının peşine takıldı. Bir kez daha hayal kırıklığına uğrayacağından neredeyse emindi! Salondan çıkınca, merdivenin yanındaki kapıya yaklaştılar.

"Burası lavabo. Yemekten sonra sana evi gezdiririm, sen de rahat edersin böylece, ne de olsa burada yaşayacaksın." Arkasını döndü.

Peri kapıyı açarken "Bir süre!" diye inatla söylendi. Eymen bunu duyunca kafasını sallayarak geldiği kapıya yöneldi. Peri içeri girip kapıyı kapatınca elini kalbine koydu. Derin nefesler almaya başladı. Yanaklarını sıkıntıyla şişirerek tuttuğu nefesini hızla saldı. Bu birkaç ay, zor geçecek gibiydi.

Lavaboda işini hallettiğinde, fazla oyalanmadan yemek masasındaki yerini almıştı. Önündeki yemeğini çekingence yerken, bakışları, ara sıra karşısındaki genç kıza takılıyordu. Oysa Ecem hiç de dostça bakmıyordu. Koyu kahveleri zekice kısılmış, sanki bakışlarını kitap gibi okumaya çalışıyordu. Onu tanımıyordu ki! İyi de neden böyle tuhaf ve tedirgin bakıyordu ona? *Belki de abisini kıskanıyordur,* dedi içindeki ses. İyi de, onlar gerçek evli değillerdi ki. Gerçi bunu, ikisinden başkası bilmiyordu bu evde. Ah lanet olsun, nelere bulaşmıştı!

"Bundan da alır mısın kızım?" dedi sıcak bir sesle ve gözleri... Onlarda... İlgi var mıydı? Nebahat Hanım, elindeki pilav tabağını ona uzattı.

Genç kız gülümsedi. "Bu kadarı kâfi efendim. Çok bile yedim. Sizi bu kadar sıkıntıya soktuğum için kusura bakmayın ve ayrıca bu güzel yemekler içinde teşekkür ederim."

Nebahat Hanım servis tabağını masaya bıraktı. "Ne yedin ki kızım... Çekinme bak, o zaman çok üzülürüm. Hem ne sıkıntısı aşk olsun, gelinim gelmiş eve, bundan güzel şey mi olur?" Sesi o kadar içten, yüzü o kadar şefkatliydi ki Peri elinde olmadan yutkundu. Böyle histerik seslere, özenli bakılmaya alışkın değildi. Bünyesine fazla geldi. Nitekim Eymen annesini uyararak öksürdü.

"Gerçekten fazla yedim, her şey mükemmeldi zaten." diye mahcupça bakışlarını masaya çevirdi.

Eymen ağzını silerken otoriter bir uyarıyla annesine baktı. "Anne ben Peri'ye evi gezdireceğim, müsaadenizle."

Nebahat Hanım başını salladı. "Tamam oğlum. Çayı bahçede içeriz, oraya gelirsiniz."

Eymen masadan kalkınca, genç kızda kalktı. Bakışlarını hâlâ ye-

meğini yiyen Ecem'e çevirerek "Afiyet olsun." dedi bütünüyle kararsız bir şekilde.

Ecem hiç umursamadan yemeğine devam etti. Eray Bey boğazını temizledi. Ecem babasına bakınca, yaşlı adam kaşlarını çattı. Genç kız hiç istemeyerek de olsa "Sağ ol!" diye isteksizce mırıldandı.

Eymen karısı yanına gelince birlikte salonun kapısından çıktılar. İlk alt kattaki televizyon odasına gittiler, hemen yanında ufak bir misafir yatak odası vardı. Diğer kapıları da kısacık gösterdi. Sol taraftaki kapıya geldiklerinde, kocaman mutfak karşıladı onları. Mutfaktan da dışarıya çıkış kapısı mevcuttu. Sonraki durakları üst kattı. Merdivenin başında, kocaman bir kapı açılıyordu. Orası misafir salonuydu. Sol tarafta iki tane kapı vardı. Birisi Eymen'in çalışma odasına açılıyor, diğeri de yatak odalarına. Eymen kapıyı açıp sonuna kadar dayayarak kurnazca Peri'ye bakmıştı. Sanki tepkisini ölçmek istermiş gibi "Burası bizim odamız." demişti ciddi bir tonda.

Peri kızarınca onu belli etmemek adına içeri yaklaşıp göz ucuyla odaya şöyle bir bakmış ve içini incelemeden hemen çıkmıştı. "Tamam, artık her yeri öğrendim." dediğinde aceleyle, kocası sağ kaşını kaldırarak ellerini cebine kaydırdı.

Peri omuzlarını "Ne?" der gibi silkeledi.

Eymen boğazını temizledi. "Bakmadın bile, bir süre burada kalacaksın hatırladın mı?"

Peri önünden geçip merdivenlere yöneldi. "Nasıl unuturum ki kurulu saat gibi sürekli hatırlatıyorsun ya! Ayrıca yatarken göreceğim nasılsa." Umarsız görünmeye çalışsa da beceremiyordu.

Uyuz herif, gülümsüyordu! Bu gülüş, binlerce genç kızın kalbini hunharca kırabilirdi. Adeta çocuksu bir saflığa bürünmüştü. Kuduruyordu Peri. Hain! Bunu bilerek yaptığına neredeyse emindi. Şu anda, kalbi deliler gibi dörtnala koşuyordu. Ve onunla odada yatacağını düşününce dahi nefesi kesiliyordu. Issız bir odada böyle bir adamla birlikte kalmaktan, daha büyük bir felaket düşünemiyordu. Allah'ım! Adam rahatça *odamız* demişti. Ne kadar da rahat konuşuyordu böyle.

Merdivenlerin başı geldiklerinde, Eymen "Üst katta annemin ve kızların odaları var, bir de teras." diye onu üst kata yönlendirdi. Nebahat Hanım'ın ve Ecem'in kapısını gösterdikten sonra, terasa yö-

neldiler. Esme! Neden ondan bahsetmekten kaçınıyordu? Peri onu gerçekten çok merak ediyordu. Onun odasını göstermeden, direkt es geçmişti. Ama kapısına attığı yaralı bakışlarında, keder gördüğüne yemin edebilirdi. Peri büyük balkona çıktığında, ılık hava yüzünü okşadı. Terasın cam korkuluklarına yürüyüp ellerini üzerine koydu. Burası arka bahçeye bakıyordu. Büyükçe mavi bir havuz ve kenarlarda kocaman ağaçların dikili olduğu bir yeşil alan, cennet gibi duruyordu. Bakışlarını gökyüzüne çevirip ılık havanın tadını çıkarmak ister gibi gözlerini kapadı. Saçları rüzgârda savrulmaya başladı. Sakinliğin, sessizliğin ve gece vakti öten böceklerin sesi kulağından içeri melodi gibi süzüldü.

"Saçlarına rüzgârdan tokalar mı takıyorsun?" diye mırıldandı erkek.

"Keşke öyle bir şey olsa, bu mümkün mü?" dedi kıkırdayarak ama gözlerini açmadı.

Eymen'in bronz teni girişin ışığıyla aydınlanırken, ön bankonun ardında durmuş, göz ucuyla ona bakıyordu. Tek kelime etmeden, bakışlarını tekrar yere çevirdi. Sonra karısının yanına gelip, ellerini cebine koyarak aynı onun gibi göğün yalın seherine baktı. Öyle ışıl ışıl yıldızlar yoktu ama birkaç tane bile olsa, yine de ruhlarını okşayan güzel bir esinti vardı. Sonra dur durak bilmez çevik bakışlarını karısına çevirdiğinde, gecenin içinde ay misali doğan gözleri nur yağmış kadar fosforlu duran yüzünde asılı kaldı. Ona bakarken içinde tuhaf bir hareketlenme oldu. Gözlerini kapamış, başını geriye atarak tüm savunmasızlığıyla geceyi dinliyordu. Siyah saçları hafif meltemle havalanıyor, yıldızlardan saçlarına taç takıyordu. Bembeyaz teni gecenin altında bronz bir görüntü oluşturarak ay gibi ışıldıyordu. Dudakları usulca kıvrılınca yanağındaki gamzesi çukurlaştı. "Bana neden öyle öcü görmüş gibi dikkatle bakıyorsun?" Gözleri hâlâ kapalı bile olsa, ensesinde cereyan eden ürpermeden olsa gerek, onu hissediyordu.

Gamzesi iyice belirginleştikçe genç adamın ruhu daraldı ve bakışları istemsizce iradesini deşip o ufacık çöküntüde takılı kaldı.

"Merak ediyorum seni, sen göğü, ben de seni inceliyor olamaz mıyım?"

Uzanıp o gamzeye dokunmak, parmağını üzerindeki çukura basmak istedi. Sanki eşsiz bir tablonun şaheseri, cennetten düşürülmüş meleğiydi. Şu hâliyle elinin tersiyle yanaklarının kadife gibi olduğunu keşfettiği tenine dokundurmak,parmaklarını yüzünde bir körün keşfi gibi arşınlamak istiyordu.

"Peki, ne görüyorsun bende?" Alayla gözünün tekini kısarak kıyısından kocasına baktı.

"Sende bir meleğin yüz bulmuş hâlini görüyorum." dedi ve sinsice devam etti. "Bir iblisin zekâsını!"

Dudaklarını tatlıca kıvırdı buna genç kız. "Yani bana şeytan diyorsun."

"Hayır, sana güzelliğinin altında alt edilmez bir laf cambazı olduğunu belirtiyorum. Sen melek değilsin ama şeytan da değilsin..."

Peri bu tarifi, hiç inandırıcı bulmamıştı. "Yalancı! Daha başka bir şey düşündüğüne eminim." dedi gülümsemesinin arasından.

"Güzelliğini düşünüyordum o zaman..."

"Beni bu komplimanlarla kandıramayacağını biliyorsun değil mi küçük bey?"

"Sen kanmak ister miydin?" Eymen bile şaşırdı dudaklarından firar eden istikrarlı soruyla. Ama bunu gerçek bir merakla sorduğunda, Peri önce dudağının kıyısını dişledi, sonra duymamış gibi kulak ardı etti. Hâlâ bakmıyordu kocasının yüzüne.

"Burayı sevdim. Gecenin sesi çok güzel. Bir ömür burada böyle sessizliğin, gece sesinin eşliğinde durmayı isterdim."

Gözlerini araladı. Uzun kirpikleri gözlerini daha koyu yaparak gölgeler oluşturuyordu. Bakışlarını kocasına çevirince onun kendisine ciddi bir dikkatle baktığını fark etti. Yeşil gözleri karanlıkta koyulmuş, içinde ayın şavkı parıldıyordu.

Çekinerek önüne gelen saçını kenara çekti. Dolgun dudaklarını birbirine bastırdı. Ellerini korumalıklardan çekip önünde bağladı. Onun kendisine baktığını hissettikçe, elini ayağını nereye koyaca-

ğını şaşırıyordu. Yanakları elinde olmadan yanmaya başlıyordu. Allah'tan ışıkların hepsi yanmıyordu da loş bir ortam yüzündeki alları saklama fırsatı tanıyordu. Kızardığını kocası fark edemezdi.

Ama yanılıyordu. Gayet net fark ediliyordu. Eymen de usulca yanağına dokundu. Yavaşça o pembelikleri okşamaya başladı. Başparmağı yanağının gamzesinin çevresinde dolaştırırken Peri onun gözlerinde gördüğü tutkuyla ürkekçe geri çekildi. Yanaklarında onun dokunuşlarını hissetmek, nefesini kesiyordu.

"Bazen seni düşünürken buluyorum kendimi... Sen hiç düşünüyor musun?"

Peri yutkundu. "Düşünüyorum! Bak şu anda, buradayım değil mi?"

"Peri ciddi anlamda sordum." dedi Eymen kaşlarını sertçe çatarak.

"Ciddiye alınacak bir mesele olmadığına göre ortada böyle ciddi sorular sorma, olmaz mı?" diye somurtarak yüzünü düşürdü.

"Ya sormaya devam edersem..."

Peri şu an gerçekle yüz yüze gelmeliydi. Bunu bir tatil gibi, geçici bir mola gibi, hayatın ona sunduğu kısacık bir soluklanma gibi görmeliydi. "Aşağı inebilir miyiz artık?" Arkasını dönüp kapıya yöneldi.

Neler oluyordu? Onun elinin tenine değdiği her yer alev alıp yanıyor, sesinin tınısının değdiği yer artık sadece kulağı değil ruhu oluyordu. Damarlarındaki kan daha hızlı akmaya başladı. Ya kalbi! Sanki ya atmayı unutuyor ya da şaha kalkmış at gibi dörtnala koşuyordu. Bunu istemiyordu. Cinselliği bilmediği için, bunun bir farkındalık olduğunu düşündü. O kapıdan çıkıp merdivenlere yönelirken Eymen mağrur bir gülümsemeyle yanına gidip onunla birlikte sessizce aşağı inmeye başladı.

Bahçeye indiklerinde, ortada bahçe grubu ve duvar dibinde ise beyaz minderli büyük bahçe salıncağı vardı. Ecem üzerine boylu boyunca uzanmış, elinde bir kitap, kulaklıkla müzik dinleyerek kendini kitaba kaptırmıştı.

Peri tekli koltuklardan birisine geçerken Nebahat Hanım onlara baktı ve elindeki kitaba ayracını yerleştirdi. Orta sehpanın kenarına

bıraktı. Sehpada duran porselen çaydanlığa uzandı. "Çay yeni demini aldı, tam zamanında geldiniz" Fincanları doldururken, Eray Bey oğluna baktı.

"Ne yaptınız, sorunu çözdünüz mü? Turgut geldi mi şehir dışından."

Eymen babasıyla konuşmak için yanına yaklaştı.

Akşam keyifli geçiyordu. Peri kocaman bahçeye memnunca bakınarak, "Burası çok güzel." dedi hayranlık dolu sesini sakınmadan. Sonra birden evdeki çiçekleri aklına geldi ve gözlerini irice açtı. Hiçbir şey düşünmemişti onlar için. Fatma ablaya ara, sıra çiçeklerine su vermesini rica edebilirdi. Sonra bu düşüncesinin, ne kadar yanlış bir girişim olduğunu idrak etti. O ev, onun değildi ki artık çiçeklerini emanet etsin, tıpkı burası gibi.

Nebahat Hanım gülümseyerek tıpkı gelini gibi bahçeye baktı. Baharın kokusunu duyumsadı. Hassas burnu, mavi denizi ödünç almış gibi duran havuzda asılı kalırken bahçenin ürperten ılık esintinin getirdiği sayısız çiçeklerin ve baharatların kokusunu aldı. Puslu ayın çizgisini coşkuyla gözden geçirdi. Sis ansızın yükselen bir buluta dönüştü geceye ve tıpkı bir sihirbazın elinde kayboluveren bir mendil gibi işlenen mavilikler yok oldu. Bulut çekildiği için lacivert gökyüzündeki ay, daha bir görkemli parlamaya başladı.

"Buraya taşınalı birkaç sene oldu. Eymen'in dedesine aitti burası, nasip işte bize de kısmet oldu oturmak. Ben bahçesini çok seviyorum. Bahçede olimpik olmasa da rahatlatıcı görüntüsüyle havuz var. Yazın buradan hiç ayrılasım gelmiyor." Samimi bir ses tonuyla sohbet ediyordu Nebahat Hanım.

Peri onun tazelediği fincanı aldı. "Teşekkür ederim." Şekere uzandı. "Dediğiniz gibi insanın buradan çıkası gelmez, küçük bir cennet vakasına benziyor. Ayrıca yukarıdan bakınca, daha net görünüyor. Sanırım arkada, kocaman bir fundalık mevcut."

Eymen koltukta sırtını geriye yaslayıp bacaklarını biraz aralayarak rahat bir oturuş sağladı. Sakin bakışları karısı gibi onunda bahçede gezdi kısa bir süre, sonra gözleri kesişince Peri ondan çekingen bakışlarını kaçırdı. Niye böyle yaptığını bilmiyordu ama bakamıyordu gözlerine, belki de yukarıda yaşadığı o tuhaf duygu yüzündendi.

"Buralara alışabildin mi kızım? İzmir'den sonra burası sana nasıl geldi?"

Peri, duyarlı gözlerini kayınpederine çevirdi. Fincandaki çayını yudumlarken doğal bir tavırla narin omzunu silkti. "Başlarda biraz zorlandığım yalan değil. Burası çok karmaşık bir yer. Bir de sokakları tehlike dolu. Oysa biz İzmir'de akşamları, gece yarısına kadar sahilde gezebilirdik. Geceleri hava almaya caddeye iner, orada vakit geçirirdik. Burada daha akşam olmadan sahillerden kaçmak gerekiyor, bırak dolaşmayı, aklının ucundan bile geçiremiyorsun. Sonra bir de kimse kimseyi tanımıyor buralarda. Sabahları boyoz almak için Salih abiye giderken bile, en az on kişiyle selamlaşırdım. Burada o yok!" dedi üzgünce. Bakışlarındaki buruk parıltı hafifçe solmuş, yerine keder dolmuştu. Nebahat Hanım elindeki fincanı sehpaya bıraktı. Genç kızın elini avuçları içine aldı. Anne şefkatiyle sıcacık okşadı. "Çok mu özledin memleketini kızım?" dedi içinden geldiğince.

Peri farkında değildi ama gerçekten, çok özlemişti. Burnunun direği sızladı apansız. Yüreğine bir ağırlık yaslandı. Gözleri dolu dolu oldu, hiç istemeden. Sıkılarak, alt dudağını dişleri arasına alıp yalan atarak kafasını salladı olumsuz anlamda.

"Belki şehri özledim ama oradaki hayatımı hiç özlemedim. Sadece toprak sevgisi... En nihayetinde büyüdüğüm şehir orası. Sokaklarında koştum, zeytinliklerinde çalıştım. Babamın, annemin yaşayıp sevdiği şehir ve şimdi huzurla yattığı yer... Ben onları özledim. Önceden her cuma kabirlerine giderdim. Şimdi bensiz kaldılar. Kimse temizlemiyordur mezarlarını... Sularını veren yoktur. Mezar bekçisi pek bakmaz sahipsiz mezarlara, onlar orada tek kaldı, sahipsiz, kimsesiz, ben ona üzülüyorum." Sözleri yayından çıkmış ok gibi, yürekleri hedeflemeden on ikiden vuruyordu. Yaralıydı bakışları ve tatlı dili öksüz kalmış harflerin yetim sanatçısıydı. Duruşundaki ıstırap öyle yürek yakıcı, bükük boynu öylesine keder yüklüydü ki. Gözlerindeki acı, özlem gözle görülüp elle tutulacak kadar yoğundu.

Nebahat Hanım, genç kızın ellerini sıktı teskin ederek. "İstediğin an annenlerin mezarına gidebilirsin Peri. Söylemen yeter, ben seninle gelirim kızım. Yanında olurum. Birlikte bakarız onlara, hatta bekçiyi tembihleriz. Hem ben de ziyaret etmek isterim bir gün."

Peri minnetle baktı kayınvalidesine. Onunda gözleri dolu dolu olmuştu. "Çok isterim efendim." Bir umutla, bunu içten söylemişti.

Eymen koltukta geriye kaykılmış, dirseğini koltuğun başına dayayıp parmaklarını çenesinde gezdiriyordu. Bakışları karsının üzgün yüzündeydi. Belli ki özlemişti orayı, belki de sözlüsünü! Bunu düşününce içine bir ağırlık çöktü. Çenesindeki eli kasıldı. Sertleşen bakışları genç kızın üzerinden ayrılmadı. Kaşları çatıldı, çenesi gerildi durduk yere. Nebahat Hanım elini bırakıp fincanına uzanırken "Belki de yakında gezmeye bile gidersin oralara, hasret giderirsin." dediğinde Peri'nin gözleri bir an ışıldayınca Eymen sert bir şekilde "Gidemezsiniz." diye kabaca kestirip attı. Sesi ilgisiz bir tonda yayıldı akşama. Sanki daha çok emretmişti *gidemez* diye. Sessizlikte ateş böceklerinin sesi can buldu.

An itibariyle, Peri'nin bakışları kocasına kaydı. Kaşları yukarı kalktı *nedenmiş o,* der gibi. Eymen'in üzerinde gezen bakışlar kızgın, hatta *karışma sen,* der gibiydi. Oysa adam umursamazca, kaidesiz yüzünde beliren insafsız kaş çatışlarıyla, hiç istifini bozmadan fincanından bir yudum çay aldı. Akabinde acımasızca devam etti. "Ailenin kabrine illaki gidersin, ama... Gezmeye gidemeyeceğini, sen de benim kadar iyi biliyorsun Peri."

Ailesini ima ediyordu. Ne kadar zalimdi! Peri'nin gözleri kısa bir an kısıldı, öfkesinden yanakları kızarma lütfu gösterdi. Dudakları öne doğru büzüldü. Eymen bakışlarını ondan bir an olsun çekmeyince o da başkaldıran bakışlarını çekmedi."Belki bir gün giderim. Orada terk edemeyeceğim şeyler var, sırf onlar için her şeyi göze alırım." Şimdi gözlerine dik dik bakıyordu. Kafa tutuyordu asice. Eymen sanki umurunda değilmiş gibi omzunu sarsarken Nebahat Hanım onlara bakıyordu. Aralarındaki sessiz konuşmaya. Bunlar ne ara gözleriyle konuşmaya başlar olmuştu? Onları yalnız bıraktığı, birkaç günde mi? Bu korumacı yanı hoşuna gitmişti doğrusu. Hele oğlunun verdiği ani tepki, daha çok hoşuna gitmişti.

Ecem elindeki telefonla yanlarına gelip annesinin yanına oturdu. Peri'nin gözleri ışıldadı onu görünce. Belki burada kaldığı sürece, bir arkadaşı olabilir diye sevindi. Gerçi Nebahat Hanımda iyi birisi olduğunu kanıtlıyordu ama o yaşıtı sayılırdı. Tıpkı Lale gibi hisset-

mişti onu görünce... Ecem gözlerini devirerek telefonunu masaya koyarken "Hangi bölümde okuyorsun?" dedi düz bir şekilde.

"Hukuk okuyorum." dedi kız heyecanla.

"Ben mimarlık okuyorum."

Peri çayından bir yudum daha aldı. "Güzel bir meslek, çizim yeteneğim olsun istedim ben de ama yok."

Ecem gözlerini devirdi. Sanki konuşmak istemezmiş gibi. "Hımm." yaptı baştan savma bir üslupla, bakışları annesine kayınca omuzlarını silkeleyip ayağa kalktı. Önce abisinin yanağına bir buse bırakıp "Ben yatıyorum, yarın dersim var." dedi. Ardından babasının ve annesinin boynuna sarılıp sulu bir öpücük bıraktı. "Beni kaldırırsın sultanım, tamam mı?" diyerek doğruldu. Peri'ye hiç bakmadan "İyi geceler." deyip içeri yürüdü.

Peri onun soğuk tavrına, ilgisiz tutumuna üzülmüştü. Lakin kırılmadı. *Belki arkadaşlık konusunda seçicidir, belki de hemen kaynaşamıyordur,* diye düşündü. Belki zaman geçirdikçe birbirlerini tanıdıkça anlaşırlardı.

"Siz sohbet edeceksiniz sanırım?" Eymen ayağa kalktı. "Sizi yalnız bırakacağım. Benimde biraz işim var." dedi ve yine sustu. Söylemek istediğini, söylemekte güçlük çektiğini, burnunun ucunu kaşımasından belli ediyordu. Sonra bir anda "Ben çalışma odasındayım,bakmam gereken dosyalar var." diye dilinin ucuna gelen kelimelerden vazgeçti.

Eray Bey de oğluyla birlikte kalktı. "Ben de seninle geleyim oğlum, soracaklarım var." Eymen annesinin yanağına öpücük kondurup Peri'ye arsızca göz kırparak yanından ayrıldı. Peri onun -göz kırpmasıyla- bakışları arkasında şaşkınca kalakaldı. Hastalanmış gibi kalbi teklemişti. Bu adam, her an onu daha da şaşırtıyordu. İyi akşamlar demek varken niye çapkınca göz kırpıyordu ki ve bu lanet yüreğini neden hareketlendiriyordu?

Genç kız bir süre daha kayınvalidesiyle sohbet etti. Nebahat Hanım tamda düşündüğü gibi, çok ince düşünceli, nazik bir kadındı. Onun öğretmen olduğunu, eşiyle evlendiğinde memur bir ailenin tek evladı olduğunu öğrenmiş, Eray Bey'in de İzmir'de yaşayan bir kız kardeşi olduğunu söylemişti. Bu biraz içini rahatlatmıştı. Onu kırma-

dan detaylarla girmeden, hayatı hakkında merak ettiklerini sormuş, Peri de istediği kadarını çekinmeden anlatmıştı. Sonra Nebahat Hanım'ın okul anılarına dalıp, kâh gülüp kâh hüzünlenmişlerdi.

Yaşlı kadın bileğindeki saati çevirip bakarken "Ooo, bayağı geç olmuş. Gece yarısını geçirmişiz. Nasıl oldu anlayamadım. Seninle sohbet, aynı senin gibi çok tatlı oluyor kızım." Derince iç geçirdi. "Sanırım senin de yarın dersin vardı. İstersen yat dinlen, erken kalkacaksın." Peri aslında bu anı ne kadar geciktirirse, o kadar iyiydi. Niyeti başlarda her ne kadar bu olsa da zaman geçtikçe onunla muhabbet etmekten çok fazla keyif almaya başlamıştı.

Peri yerinden kalktı. "Evet, dersim erken başlıyor."

Nebahat Hanım da onunla birlikte kalkıp sehpadaki meyve tabaklarını tepsiye koymaya başlayınca genç kız yardım etmek istedi. Nebahat Hanım Peri'ye bakıp, itiraz ederek "Sen git çocuğum, benim zaten mutfağın kapısını kilitlemem lazım." diye tatlıca söylendi.

Peri çekinerek elindeki tabağı bırakıp "İyi geceler efendim." diyerek içeri yöneldi. Sonra birkaç saniye duraladı. Yatak odasına gitmeye cesaret arar gibi, derin bir nefes alıp merdivenleri çıkmaya başladı. Zaten dün yatmıştı onunla ve hiçbir şey olmamıştı. Bugün de olmazdı, zaten onunla konuşmuşlardı her şeyi baştan. Gerçi beyefendi kesin bir cevap vermemişti ama kendi fikrini ona net bir şekilde anlatmıştı Peri. Yatak odasına yaklaştığında, çalışma odasındaki kapının aralık olduğunu ve içeriden klavye sesleri geldiğini duymuştu. Belli ki kocası daha yatmamış ve hâlâ çalışıyordu. Odaya girince gördüğü manzara karşısında kısacık bir an duraladı. Çok güzeldi. Kocaman oda, ortada bir ailenin rahatlıkla sığabileceği şekilde battal bir yatak vardı. Zaten böylesi iri bir adam, başka türlü bir yatağa sığmazdı. Bu odada her şey vardı ama özel ihtiyaçlarını dizeceği, tuvalet masası yoktu. Onun yerine köşeye konmuş boy aynası vardı. Sağ duvarda iki tane kapı vardı. Tahmininde diğer evdeki gibi biri banyo, diğeri giysi odasıydı. Bakışları içeride gezerken valizinin boşaltılıp kenara konduğunu fark etti. Dolaba yaklaşıp kendi kıyafetlerinin nerede olduğuna baktı. Sağ taraf, tamamen ona ayrılmıştı. Geçen gün aldıkları ne varsa dolaba düzgünce yerleştirilmişti. Çekmeceleri açıp neyin, nerede olduğuna bakmaya başladı. Üzerine pijama takımını

giyip hızla banyoya yöneldi. Başını yastığa koyunca aklına kocası geldi. Acaba hangi tarafta yatıyordu. Sağ mı, sol mu? Onu rahatsız etmek istemiyordu. Önce sağa doğru kaydı sonra kendisi solda yattığı için ve gece üzerine çıkmayı katiyen istemediği için, tekrar yerine döndü. Allah'ım şimdi onunla, aylarca bu yatakta mı yatacaktı? Ya gece ona dokunursa ya sarılırsa farkında olmadan! Peki, o bir erkekti ve...Erkeklerin kadınların aksine farklı bir ihtiyaç içerisinde olduğunun elbette ki bilincindeydi. Lanet olsun! *Kafayı yemeden şu birkaç ay geçse ne iyi olurdu,* diye gözlerini devirdi. Her gece onunla yatıp sabahları onunla kalkmak!

Yedi gün yirmi dört saat. Hiç durmaksızın... Her an, her saniye... Dip dibe, göz göze. Yemekte, çayda, bahçede, banyoda, yatakta, salyalı, sümüklü, çapaklı, uykulu. Hastalıklı sabahlarında saçı başı dağılmış karşısına çıkacak, ağladığında yüzü gözü şişmiş onunla olacaktı. Tüm mahremiyeti bitecekti. Allah'ım, bunu düşünmek bile yoruyordu insanı. Sonra ise olay, dokunaklı bir sonla noktalanacaktı. Mahkeme karar verene kadar karısı olacak, ardından aşağılanmış, yıkılmış bir hâlde ve yine nereye gideceğini bilmeden eski hayatına geri dönecekti. Evi olmayacak, sığınacağı bir tanıdık olmayacak... Sahipsiz kuşlar gibi tükenmek bilmeyen bir ummanda terk edilmiş. Belki de yıllarca kendisiyle alay edilecek ve sonunda her şey unutulacaktı. Duvardaki saat her tıkırdadığında kulağında uğulduyordu. Akrep yelkovanı kovaladıkça genç kızın kalbi daha çok hızlanıyordu. Yarı aralık kapıdan, yandaki odadan gelen klavye seslerini duyabiliyordu. İçinin dargınlığıyla, başka bir evde olmanın verdiği tedirginlikle, bir süre yatakta dönüp durdu. Sonunda uyuşan göz kapakları ağırlaştı. Gözlerini hiç anlamadığı bir anda kapatıp karanlığa kendini teslim etti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Aşk; cevabı imkânsız soru...
Harfleri tükenmez bir alfabenin mısrası...
Cevabı, sadece yüreklerde yankılanan, bir kelam...

Bir süredir aklı karışıktı. Her şey zorken bir de bunlarla uğraşmak, çok daha zordu. Sabah kalktığı zaman, uykusuz geçen rahatsız bir gecenin eşliğinde, gün boyunca düşündüklerinden ve hissettiklerinden, kim bilir kaç kez utanmıştı. Aman Yarabbi neler düşünüyordu öyle! Ne saçmalıklar! Ancak son zamanlarda uykusuzluk çekmesinin başlıca sebebi tabii ki kocasıydı.

Onunla yatmak, çok zordu. Yani bir erkekle uyumak.

Hele ki bu erkek, yakışıklı, anlayışlı, çekici ve esprileriyle dikkat çekerken zekâsıyla hayran bırakıp yanında geçirdiği az vakitleri bile aklına birçok zaman geçirilmiş anı gibi kaydetmesini sağlarken... Acaba, gece yanlış bir hareket yapıp ona dokunacak mı yoksa aralarında bir şey olacak mı? Aklı tamamen binbir fesatlıkla ve cazip düşüncelerin edepsiz tutumuyla dolu olarak uykuya dalıyor ve çoğu zaman uyuması istisnasız gece yarılarını buluyordu. Her ne kadar bir süredir eve alışmaya çalışsa da ortada hiçbir neden yokken ıvır zıvır her şeyden alınır olmuştu. Biliyordu, saçmaydı yaptığı ama kendini tanımadığı, öğrenmeye çalıştığı insanların arasında fazlalık gibi hissediyordu. Eymen, onun eve alışması için elinden ne geliyorsa yapıyordu. Gerçi yanında pek kalmıyor olsa da ona vakit bulduğu zamanlarda yardımcı olmaya çalışıyordu. Zaten onlar aslında iyi insanlardı.

Fakat Peri, yine de kendini kötü hissediyor, zamanını mümkün mertebe, odasında geçirmeye çalışıyordu. Nebahat Hanım da bu isteğini şimdilik mazur görüyor, anlayışlı davranıyordu. Kafası karışıyordu. Nasıl davranacağını kestiremiyordu. İşte bu yüzden,

duygularına mümkün olduğunca az güvenmeye karar vermişti. Ama gerçekliklerini kabul etmek zorunda olduğu, bazı şeyleri de asla göz ardı edemezdi. Bunun nasıl olduğunu kendi de anlamıyordu keza... Son zamanlarda düşünceleri ve duyguları, geceleri tamamen şekil değiştiriyor, farklı bir boyuta taşınıyordu. Ancak günün ilk saatlerinde hissettiği şeyler ise gecekilere, hiç ama hiç benzemiyordu. Şu ana kadar, aklını bir okulda toparlıyordu. Ne çok düşünür olmuştu kocasını ve yanında huzursuz yatışlarını. Geceleri onun banyo sesine uyandığında, ya da kapının tıkırtısına uykusu bölündüğünde, yabancısı olduğu bir duygu, merak duygusu içini kemiriyordu.

Benliği bu düşüncelerden uzaklaştığı kısa bir zaman diliminde, ikindinin son demlerini yaşayan gün ışığı, camdan dik bir biçimde vurarak saçlarını hedef aldı. Simsiyah, kömür karası saçlarının üzerinde sanki ay doğmuş gibi bir görüntü sağladı. Dirseğini masaya dayamış, başını da eline yaslamıştı. Ortam çok sessiz olmakla birlikte, kulağına gelen tek tük ses, aşina olduğu sayfaların çevrilme sesiydi. Bu ses de çok rahatlatıcıydı doğrusu. Masanın üzerinde siyah ve kahve renkli ciltleri, varak rengi yazları olan, kalın kalın hukuk kitapları vardı. İşine odaklanmış göz bebekleri merakla her bir satırı hevesle arşınlıyor, zihni tekrar ederek konuları ve yasaları ezberliyordu.

"Seni burada bulacağımı biliyordum."

Peri dalgın bakışlarını yanına oturan ve fısıltı gibi konuşan tok sesli adama çevirdi. Ve apansız kendine çeki düzen vererek hemen oturduğu yerde toparlandı. Gözleri koyu kahvelerin içinde bakarken saygıyla, "Bir şey mi oldu hocam?" diye ihtiyatlı duru sesiyle usulcacık sordu. Esmer genç adam, bükülmeye meyilli dudaklarının kıyılarını hareket ettirerek, biraz aksanlı konuşmasıyla "Nasıl olduğunu merak ettim çocuk, illa bir şey olması mı gerekir öğrencimi görmek için?" diye düşünceli bir tonla sordu.

İşte o vakit Peri, uzun kirpiklerini kırpıştırırken utancından yine yanakları kızarmaya başlamıştı. Bugün ders sonunda, hocasından birkaç sorusunu yanıtlamasını istemişti. Tam bunu yapıp notlarını alırken birden başı dönmüş ve dengesini kaybetmişti. Neredeyse üzerine yıkılacaktı, eğer hocası onu tutmasaydı. Üstelik asıl mühim olan bu değildi, o sırada masadaki kahveyi de hocasının bacağına ve

notlarına dökerek paniklemiş neredeyse koluyla silmeye çalışmıştı. Oysa hocası naif bir tutumla, kâğıtlardan ve saatlerini verdiği ders notlarından daha çok, onun sıhhatiyle ilgilenmiş ve babacanlığını yine devreye sokarak ilgi göstermişti. Henüz otuzların sonuna gelmesine rağmen, bu yaşın başlarında gibi duruşu, dinç olan hâliyle, genç öğretmen ilgiyle onu revire götürmüş ve sorununu öğrenmişti. Kan şekeri düşmüştü kızın.

Bakışlarını hocasından kaçırdı Peri. "İyiyim hocam..."

Kadir Bey anlayışlı bakışlarını masaya çevirdi. Utanmasına izin vermedi. Gördüğü manzara karşısında, olgunluğun en yoğun hâline sahip gözleri memnunca parladı. "Bunlar şu anda sana lazım olan konular değil Peri. Neden bunları okuma gereği duyuyorsun? Henüz bunlar için erken, sıkılabilirsin. Sonra mesleğinden ya da derslerden soğuyabilirsin."

Onun haklı sorularıyla Peri, masadaki kalın hukuk kitaplarını toparlayarak kenara koydu.

"Yeni şeyler öğrenmeyi seviyorum hocam. Bir de burada bir makale gördüm, bu konu hayli fazla dikkatimi çekti. Onu okurken, diğeri arkasından gelmiş ve fark etmeden, bir diğeri ilgimi cezbetti. Sonra ben de anlamadım, onların içinde kendimi kaybettim. Sanki dünyanın amacını çözmek gibi her bir davanın çözülüşünü okumak... Bu çok etkileyici! Bir hayatın pamuk ipliğine bağlı olmasını kavramak ve onu çözmek için kendinden vazgeçmek, bu çok başka olmalı."

"Öğrenme açlığı çekmen çok iyi fakat şu ara sınav dönemi. Bence kafanı sadece kendi konularınla meşgul etmen, daha yararlı olur çocuk. Senin gibi parlak bir öğrencinin derine dalıp meczuplaşarak daha başlamadığı mesleğinden çabuk sıkılmasını istemem. Sizden fazla bulunmuyor."

Peri bakışlarını usulca çekip ağır ağır içeride gezdirdi. Diğer arkadaşları çoktan gitmişti. Tanımadığı birkaç öğrenci de kıyılara çekilmiş, araştırma yapıyordu. İşte o vakit, duvardaki saati fark etti. Şaşkınlığını gizleyemediği gözleri irileşti. Beş saat önce, okuldan çıkması gerekiyordu. Fakat yine burada oturup kitaplara gömülmüş

saatle arasındaki ayarı tutturamamıştı. Kadir Bey de onunla birlikte ayağa kalktı.

"Dilara gelmedi bugün, umarım kötü bir şey yoktur. Derslik bugün coşmadı."

"Yok hocam. Ama yokluğu belli oluyor değil mi?"

"Evet, sakin bir derste olmanın farkının adı Dilara..." dedi hocası dudaklarını alaycı bir tebessümle bükerek.

"Öyle demeyin hocam, çok sormasının sebebi anlamaması değil, sürekli her şeyi soru olarak algılaması." Peri masadaki kitaplarını çantasına koydu. Sandalyeyle masa arasından çıkıp sandalyesini düzenledi. "Bu aralar, sadece biraz uykucu..." Kısacık bir an düşündükleriyle gülümsedi. "Dün gece ders çalışmayı abartınca uyanamamış. Bir dahaki derse kesin gelir."

"İyi, tek maruzatı bu olsun. Amfiler alışık değil inlememeye." Kadir Hoca ağır bir tutumla gülümsedi. Dudakları aralandığında, geniş ağzındaki beyaz dişleri parlamıştı. Sonra genç öğrencisine bakıp "İyi olduğuna eminsin, değil mi? Sanki rengin hâlâ biraz beyaz gibi. Kendini kötü hissediyorsan, bir doktora götürebiliriz. Kendine dikkat etmelisin kızım, sağlık önemli."

"Sağ olun hocam. Cidden, iyiyim. Yani en azından kendimi daha iyi hissediyorum. Arada böyle olur. Yorgunluk, bunu tetikledi sanırım."

Hocasıyla birlikte koridoru geçip kapıya yöneldiler. Çıkışa birlikte konuşarak ulaştılar. Kadir Bey genç görünümüne rağmen, hayli babacan bir insandı. Üstelik fakültenin en sevilen hocası olmasının yanında, dersi en çok dinlenilen ve rağbet gören öğretmeniydi. Öğrencilerine karşı özel, sıcacık, göstermelik değil içten bir ilgisi vardı. Öğrencileri genellikle, bunda erken yaşta, trafik kazasında trajik bir biçimde kaybettiği iki lise çağındaki kardeşlerine olan düşkünlüğünün, muhakkak ki etkisinin olduğunu düşünüyordu. Gençlere daha çok sevgiyle ve sanki kendi sorunluluğunda olan bir birey edasıyla özenle yaklaşıyor, herkesin özel sorununa dahi hiç gocunmaksızın yardım ediyordu. Genelde öğrenceleriyle tek tek ilgileniyordu.

"Yine otobüsle mi gideceksin eve? İstersen seni köşedeki dura-

ğa kadar bırakırım. Evine de bırakırdım ama yanlış anlaşılmak, başkalarının gözünde farklı bir kanı oluşturmak istemem. Sonra sorun çıkmasın."

"Sağ olun hocam, düşünmeniz yeter. Ama sonuçta otobüse her zaman bineceğim. Bu sebepten kendim hallederim. Birkaç durak önce ya da sonra... Size zahmet vermek istemiyorum. Ben kendim giderim."

"Sen bilirsin kızım."

Otoparka geldiklerinde genç kız hocasına dönerek "Bugünkü yaptıklarınız için gerçekten teşekkür ederim hocam. Sanırım sınav stresi ve birazda fazla ders çalışmaktan oldu. Yoksa yaptığım sorumsuzluk değildi."

Kadir Bey babacan bir tavırla elini, genç kızın kolunda gezdirdi. "Kendini çok yorma Peri. Her şey yerine gelir, bir tek sağlık gelmez... Tamam, çalış derslerini aksatma ama kendini de yabana atma. Bu bir öğretmen değil, abi tavsiyesi." Peri genç adama içten bir şekilde gülümseyerek "Manevi desteğiniz çok fazla üzerimizde, sizi tanımak bizim için gerçek bir lütuf hocam." dedi minnetle.

"Abartma çocuk." dedi yine o otoriter hâline bürünerek Kadir Bey. Fakat müstehzi gözlerinde haylaz ışıltılar vardı.

"Görüşürüz hocam."

"Görüşürüz kızım."

Peri'nin dudakları içten bir biçimde gülümsemeyle aralandı ve babasından şeker koparmış park çocuğu gibi, neşeyle arkasını döndü. Bakışlarını etrafta gezdiriyordu ki gördüğü şeyle olduğu yerde donakaldı.

Eymen aracının önüne oturmuş, sert yüzü, keskin bakışlarında olan baskınca bir kızgınlıkla ona bakıyordu. Onun geleceğinden haberi yoktu. Hem neden gelmişti ki? Ayrıca, bir de ona öyle suç işlemiş gibi sert sert bakmasının manası neydi? Bu da ayrı bir konuydu gerçekten. Yerinden hareketlenip birkaç adım atmıştı ki...

"Peri!"

Peri hocasının sesini duyunca, saçlarını havalandıran bir serilikle arkasını döndü.

Kadir Bey aracıyla yanına yaklaşmıştı. Peri bakışlarını hocasına çevirdi. Eymen'in keskin koyu gözleri kısıldı. Yaklaşık yarım saattir onu bekliyordu burada. Annesi geç kaldığını söyleyince, başına bir şey geldiğini sanarak endişeyle Eymen'i aramış, genç adam Peri'nin telefonunu aramasına rağmen cevap alamayınca panikle okula gelmişti. Aslında okulun içinde birkaç kişiye sormuştu ve tanıyanlardan birisinin dersten çıktığını ve buralarda birkaç saat önce gördüğünü söylemesi üzerine, aracının yanına dönerek beklemeyi yeğlemişti. Aklına kızın akrabaları gelmiş, bayağı endişelenmişti. Onu tek beklerken o, yanında hocası olduğu belli olan genç bir adamla muhabbet ederek -hem de ona içten bir tebessümle bakarak- usulca yürüyordu. Bu hiç hoşuna gitmedi. Onun başkası için kendinden geçmesi! Aksine sinirlenmesini sağladı. Hocasına bakan bahar gözleri ışıl ışıldı. Bu daha çok canını sıktı. Neden sıkıldığını bilmiyordu ama onun gözlerinin içinin başkasına ışıldaması, öfkesini arttırıyordu. Mutsuz olmasına karşı sadistçe bir tatmin beslemiyordu ama şu anda tek düşündüğü o ışıltıları söndürmekti. İçinde hain, serkeş, ipsiz sapsız bir adam filiz veriyor ve Eymen bu serseri tabiatlı hovarda adamdan hiç hazzetmiyordu. Ama içinde yeşeren, serpilip büyüyen kıskançlığı algılayamadığından sebep, vesvesesine yenildiği şeytanı hışmıyla besliyordu. Şimdi oraya gidip, kolundan çekerek araca bindirip sırf gözleri güldü diye azarlamak, bir güzel nasihat vermek istiyordu. Bu kız bilmiyor muydu böyle tatlıca, ışıldayan, eşsiz bakışlar şeytanı bile kandırırdı. Aslında kızın bunun farkında olmadığı açıktı. Ayrıca bu kadar öfkelenmesine sebep yoktu. Kızın ters bir hareketi de yoktu fakat terslik, Peri'nin şimdi yaptığı şeydi.

"Çocuklara almıştım. Keratalar eve gidince çikolatalarını almadan öpmüyorlar." dedi elindeki gofreti genç kıza uzatırken.

Peri, Kadir Bey'in elindeki gofrete bakarken, yanakları masum bir çocuğun mahcubiyetiyle kızarsa da, kederle andığı babası aklına düşünce gözleri sislenmeye başladı. Yaptığı çok nazik bir jestti. "Aklım sende kalmasın. Yine şekerin falan düşer, bunu yersin. Hatta seni eve ben bıraksam?" diye nazikçe yeniledi teklifini. "Böylesi daha iyi olur."

"Olmaz hocam. Sizin yolunuz ters yönde. Hem, o elinizdeki çocukların nasibi, nasip alınmaz. Siz onu tatlı kızlarınıza verin. Ben birazdan alırım."

Hocası sertçe kaşlarını çatarak, kati bir bakış attı. "Al şunu seni inatçı çocuk! Benim sözümü dinlemelisin, ben senin hocanım." diye yalandan tatlı bir çıkışma yaptı.

Peri mahcup gülümseyerek çikolatayı alıp tevazuuyla teşekkür ederken hocası kornaya basarak yanından uzaklaştı.

Arkasını döndüğünde, Eymen araca binmiş, sıkkın bir suratla ve keskin bakışlarıyla kendisini bekliyordu. Rüzgârın savurduğu saçlarını geriye atarak araca yöneldi. Kapısını açıp oturduğunda, genç adama bakarak sadece "Merhaba." dedi. Aslında ona, habersiz neden geldiğini sormak istiyor, fakat cesaret edemiyordu. Hem neden bu denli sert bir çehreyle duruyordu ki! Bir şey mi olmuştu? Yoksa gazetede yine kötü bir yazı mı çıkmıştı? Gerçi magazinciler artık peşlerinde pek koşturmuyorlardı. Az sonra Eymen çalışır durumdaki aracı yola soktuğunda, ona hiç bakmadan tok sesiyle katıca "Neden telefonuna bakmıyorsun? O alet, süs niyetine taşıman için alınmadı." diye sebepsiz yere çıkıştı.

Peri şaşkınca ona bakarken genç adam hiddetli bakışlarını yan cama çevirip caddeye geçti. Peri çantasını açarak eski model olan tuşlu telefonunu çıkardı. Kütüphaneye girerken sessizce almış, milleti rahatsız etmek istememişti. Ekranına baktığında Nebahat Hanım'ın ve Eymen'in birçok kez aradığını gördü.

"Sesini kısmıştım. Affedersin. Ders çalışırken vakti unutmuşum. Acil bir şey yoktur umarım. Sen böyle habersiz gelince... Kötü bir şey yok değil mi?" Tedirgince kocasına baktı.

"Yok!" dedi kabaca bir tutumda adam. Suratı hâlâ sertti.

"Sevindim. Seni görünce aklıma nedense, ilk bu ihtimal geldi." diye duru bir sesle dürüstçe mırıldandı. "Hani sen pek okula gelmezsin."

Daha doğrusu hiç gelmezdi. Sonra bakışlarını elindeki çikolataya çevirdi. Parmaklarının arasında çevirdiği çikolataya dalgınca bakarken tatlıca gülümsediğinin farkında değildi. Saçını kulağının

arkasına tıkıştırdı. Birisi onu düşünmüştü. Hem de babacan bir tavırla, abi şefkatiyle. Kendini bayram gününde şeker alan çocuk gibi mahzun ve mutlu hissetmişti.

Eymen'in sert bakışları genç kızın gülümseyerek baktığı eline kaydı. Dişlerini birbirine bastırıp sıktığını fark etmedi. Bakışları koyuldu ve kıza hissettirmeden derin bir soluk aldı. Peri çikolatayı açıp yerken dalgınca bakışlarını cama çevirdi. Araba sessizlik içinde yol alıyordu. Fakat bir tuhaf hâl vardı kocasında, bunu hissediyordu!

"Karnın mı acıktı?" diye sordu adam. Sanki sormamış da daha çok tıslamıştı.

Peri dudağının kenarına sıkışmış çikolatayı diliyle yalayarak usulca kocasına baktı. Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, bunu da nereden çıkardın?"

Eymen sert bakışlarını elini çevirdi. "Çikolatayla bütünleştin, eğer açsan bir yere uğrayabiliriz. Gerçi evden bekliyorlar!"

Bu bir ima mıydı? O anda Peri elindeki bitmek üzere olan çikolataya baktı. Hızlı yediğinin farkında değildi. "Yok... Dalmışım."

Biraz sonra Eymen ışıklarda durduğunda, sıkkın bakışlarını caddede dolaştırırken, parmakları gergince direksiyonda tıngırdıyordu. "O hocan mıydı?" Sesinde hiçbir ifade geçidi yoktu. Kıza da bakmamıştı. Sormuş ve ilgisiz bir hâle bürünmüştü. Gözleri düz bir biçimde karşına bakıyordu.

"Evet... Hukuk dersine giriyor."

"İyi anlaşıyor gibisiniz... Hayli iyi!" İmalı keskin bakışları karsına döndü.

Peri anlayamadığı sual karşısında, kaşlarını çattı. Masum gözleriyle onun koyulmuş gözlerini karşıladı. "Onunla herkes iyi anlaşır." dedi adlandıramadığı duygusunu, yanlış anladığını umarak. "Kadir Hocam, eşsiz birisidir. Şu ana kadar birisinin hakkında kötü düşündüğünü görmedim."

Eymen dişlerini birbirine bastırdı ve aracı yerinden biraz sertçe kaldırdı. Yanından geçen araca bakıp, direksiyonu seri bir bilek hareketiyle sahil yoluna kırdı. Neden öfkelendiğini bilmiyordu. Sakin bir iç geçirmeyle özdenetimini kurarak kendini denetlemeye aldı ve

dinginliğini korumaya çalıştı. Peri telefonu çalmaya başlayınca, dizlerinde duran çantasına tekrar uzandı. Ekranda gördüğü isimle başını sarstı.

"Efendim..." dedi sevecen bir tavırla.

"Peri... Aklım sende kaldı kızım. Eğer hâlâ otobüse binmediysen, dönüp seni alacağım. Bindin mi?"

Bakışları arabaların ve insan seli kaplı caddeye döndü. Donuklaşmıştı Peri. Bakışlarını yana çevirmesine rağmen, kocasının gözlerinin üzerinde olduğunu, dikkatle yüzünde dolaşan tuhaf bir dürtüyle, sanki teninde böcek gezer gibi bir ürpertiyle hissediyordu.

"Merak etmeyin Hocam, iyiyim bir sorun yok."

"Bak, eğer binmediysen döneyim?"

"Yok, Hocam, cidden iyiyim. Şu anda eve gidiyorum. Hem verdiğiniz çikolatayı yedim." Gülümsedi. Bu öyle alelade, içten bir gülümsemeydi. "Kesenize bereket, çok tatlıydı." dedi neşeyle ve güzel ses tonuyla ekledi. "Şimdi daha iyiyim."

"İyi kızım, bir şey olmasın da. Haydi sonra görüşürüz."

"Görüşürüz Hocam, teşekkürler."

Telefonunu kapayıp çantasına attığında, gözleri nemlenmiş bakışlarına ve yüzüne saçları akmıştı. Başını kaldırdığında Eymen'in ona kısacık sert sert bakışıyla karşılaştı. Onun gözlerinin irisinde yanan kinaye kıvılcımlarının farkındaydı. Hain bir dürtüyle, hükmederek bakıyordu, bu da genç kızın ortada hiçbir sebep yokken kendini denetlemeye almasını sağlıyordu. Hasılı gözlerinde pırıldayan soru işaretlerinden hiç hoşlanmamıştı.

"Peri konuşmamız gereken bir şey yok değil mi?"

"Ne gibi?"

"Laf ebeliği yapma bana! Sorum, gayet açık! Beni anladığından eminim."

Eymen içinde yeşeren hain bir dürtüyle onu omuzlarından sarsarak aklını başına toplaması gerektiğini söylemek, sonrada o güzel gözlerinin, o adama öyle pırıltılar saçarak bakmasını yasaklamak istiyordu. Bir tek o adama değil, böyle güzel hiç kimseye bakmasını istemiyordu. Lanet olsun, neler düşünüyordu! Sadist, ruh hastaları

gibi düşünüyordu. Neden bu kadar güzel bakmak zorundaydı? Çenesindeki kas seğirdi. Peri algıladığı iğrenç imayla hiddetlenirken, gözlerinde çakan tiksinti ışıltılarıyla dişlerini sıktı. "Anlamadım. Ortada uyaracak bir konu yok... Hâliyle konuşacak da."

"Bilmiyorum, var mı yok mu? Bunu sen söyleyeceksin. Fakat olmasa iyi olur." dedi sertçe, uyarıcı bir tutumla tıslayarak.

"Bu da ne demek oluyor?" dedi ağır ağır, aldırmaz havadaki adama. "Siz... Siz ne demek istiyorsunuz?"

"Anladığın şeyi söylüyorum. Lafı dolandırmaya gerek yok. Açık ve net. Hata yapma lüksün yok."

Peri, küfür yemiş gibi hiddetlenerek küçülmüş gözlerinin öfkesiyle kocasına baktı. Tıpkı, onunda şu anda öfkesi burnunda baktığı gibi... Gözleri hırçınlaşarak koyulurken, inatçı gamzeli çenesini dikti. Mağrur duruşunu bozmadan, vakurca omuzlarını yükseltti. Bu... Bu yaptığı haksızlık, dahası terbiyesizlikti.

"Yaptığım yok zaten. Ayrıca bildiğim kadarıyla, sizin beni uyarmanıza gerek bir sebep yok ortada."

Eymen aniden aracı kenara çekerek, durdurdu. Hükmeden bir tutumla yönünü genç kıza döndü. Yüzü yine ifadesiz kendinden emin hâline bürünmüştü. Ne kadar kontrol budalası bir adamdı bu! Güzel gözleri donuktu. Kuzguni kaşları sertleşerek çatılmış, müsamahasız yüzü sert sert bakıyordu. Fakat kendisi her ne kadar öfkelense de hiddetini yinede kontrol altında tutuyordu.

"Birincisi ben *siz* değilim. Yine başlama araya bentler kurmaya. İkincisi..." derken elinde hâlâ sıkıca tuttuğu çikolata kabını göstererek, kelimeleri tek tek vurguladı. "Bir sürpriz istemiyorum!"

Onun bu asılsız iğrenç ithamı yüreğinde bir yerlerin acımasına, bedeninin rencide olarak kasılmasına yol açıyordu. Ne sanıyordu? Gurursuz, onursuz hatta şuursuz biri olduğunu mu? Haysiyet kırıcı bir konuşmaya nasıl başlardı? Peri, fahişe değildi! Nerede olduklarına bakmayarak kapı koluna hışımla atıldı. Hiç kimse namusuna, dahası onuruna atıfta bulunamazdı. Bu adam ise, hiç!

"Sen ne dediğini bilmiyorsun. Öfken kimeyse git ondan hesap sor. Sana kendimi ezdirmem, anlamsız sözlerinin hedefi de yaptırmam. Kuyruğunu kim titrettiyse onun canını yak."

Pisliğe bakar şekilde güzel yüzünü buruşturarak söylediği seviyesiz sözlere burnunu kıvırdı. İkisi de sessizdi. Tam kapıyı açacaktı ki bu eylemini fark eden Eymen, seri bir biçimde kolunu kavrayarak üzerine eğildi. Peri daha ne olduğunu anlayamadan, kapıyı kavradı ve sertçe çekerek kapadı. Kız oturduğu yerde korkuyla sıçradı. Üzerine eğilmiş dururken başını genç kıza çevirip çelik gibi sert bakışlarını gözlerine odakladı. Aldığı derin derin nefeslerinin arasına, karısının mis gibi yasemin kokusu karışıyordu ve bu da genç adamı daha çok öfkelendiriyordu.

Öte yandan Peri onun üzerindeki varlığıyla nefesini tutarken bakışlarındaki duygusuzluk ve yüzündeki sertlikle ürperdi. Fakat bir şey daha vardı bu yakınlıkta oluşan ve bu his hiç hoşuna gitmemişti. Karnında tuhaf bir titreşim baş göstermişti. Şimdi bu hâlde olacak şey miydi bu?

"Ufacık aklınla beni kandırmayı düşünürsen, seni harcamam, yakarım Peri. Diri diri yakarım! Ayağını denk al." dedi Eymen arsızlık dolu bir küstahlıkla. Gözünün içine hem meydan okuyan hem de huzursuz eden bir şekilde, hükmeden barbarlık eşliğinde bakıyordu. Sanki Peri'ye değil de daha başka bir kadına bakar gibi nefretle bakıyordu. Gördüğü Peri, kızdığı bir başkası gibiydi. Yadırgadı Peri. Kocası, gerçekle hayali karıştırmış gibiydi. Hayır, şu anda onun şuursuz bir tutumla, gördüğü kişinin genç kız olmadığı besbelliydi.

Peri anlayamadı onun bakışlarının, ıstıraplı manasını. Ama hissediyordu. Bu sözler sanki ona değildi. Sitemleri, kıyıcılığı başkasınaydı. Gözlerindeki hiddetin sahibi kendi değildi. Güzel gözlerinin içinde gördüğü, ta derinlerinde ruhunda okuduğu yaralarda, can acısında payı yoktu. Evet, onun koyu gözlerinde, her ne kadar bir katilin soğuk bakışlarını görse de içinde mini minnacık titrek ufacık merhamet bekleyen bir yoksunluk hissediyordu. Fakat Eymen çabucak bertaraf etti bu yoksun ateşi içinden ve kapkara zindanların dehlizlerine çevirdi gözlerinin koyusunu.

"Kabalaşmanıza gerek yok." dedi Peri tutuk sesiyle. Alt dudağı hafifçe titremeye başlamıştı. "Ve *sen,* kesinlikle ne dediğini bilmiyorsun. Kafayı mı yedin? Bu hâlin beni korkutuyor. Sana bir şey yapmadım. Senin söylediğin şeyler için, ortada sebep bile yok. Gü-

vensizliğini kazanacak bir şey yapmadım." Yutkundu. İçi titredi. "Ba-bakma bana öyle... Ko-korkuyorum." dedi fısıldayarak. Bir zaman sonra ilk defa ondan bu denli fazla çekiniyordu.

"Korksan iyi olur. Yanlışa müsamaham yok."

"Hastasın sen!" dedi yutkunarak. Kimseye güvenmeyen bir manyaktı. Cidden korkarak içine ılık bir şeyler yayıldı. Gitgide öfkesi artıyor,kendini hayli zor tutuyordu. O ana kadar, kin dolu ve asık olan suratını beklenmedik bir şekilde değiştiren, yeni bir şeyler parıldadı gözlerinde. Tiksinme!

"Lanet olsun!" diye ağzının içinde huysuzca homurdandı Eymen. Yaptığı yanlışı, çabuk fark edememişti. Onun ürkek gözlerine bakarken öfkesi hemen çekilmeye başlamıştı. Öylesine masum ve biçare bakıyordu ki kanadı kırılmış kırlangıç gibiydi. Tek istediği şu anda sadece onu kollarına alıp, korkuttuğu için teselli etmekti. Düşündükleri, apayrı dengesiz bir ruh hâline sebep olmaya başlamıştı.

"Ne dediğimi biliyorum. Eve kaç gündür geç geliyorsun. Okula seni almaya geliyorum, bulamıyorum. Okulun bahçesinde hocan sana çikolatayla, bayram çocukları gibi sevgi gösterisi yapıyor. Bu da yetmiyor, bir de arayıp duruyor. Bundan ne çıkarma mı bekliyorsun?"

"Herkes senin sandığın gibi şeref yoksunluğu çekmiyor. Sen... Sen beni neyle itham ettiğini bilmiyorsun." Ellerini Eymen'in omzuna koyarak onun sıcaklığını es geçmeye çalıştı. Üzerindeki adamı ileriye doğru ittirdi. "Benim hakkımda böyle konuşamazsın! Bana hesap soramazsın ve..." Derin derin soludu. Gözleri iki ateş parçasına dönen zümrüde dönüştü. "Ve sen ne hakla bana iftira atıyorsun?" Az daha, dolu dolu olmuş gözlerindeki sular yanaklarına taşacaktı. Tuttu.

"İftira falan atmıyorum... Lanet olasıca, sadece açıklama bekliyorum. Bana açıklama yapmak zorundasın!" Konuşması bitirince yüzünde katı beklentiyle durakladı.

"Yeter artık." dedi birden alevlenerek kız. "Lanet olsun! Siz gerçekten yırtıcı bir tipsiniz! Oysa ben sizin düzgün bir insan olduğunuzu sanmıştım. Aklınızı kaçırmışsınız. Ne bu, oyun mu? Bir kızgın, bir merhametli, bir küstah, bir anlayışlı... Beni böyle mi sindirmeye

çalışıyorsunuz? Dengesizleştirerek! Kaldı ki açıklama yapacak bir şey yok ortada. Bana hesap sorup ahkâm kesemezsiniz. Ben sizin şirketinizde çalışan elamanınız, elinizin altındaki stres topunuz değilim. Bana emir veremezsiniz."

"Evet... *Sen* çalışanım, kardeşim ya da arkadaşım değilsin!" Gözleri buz gibi, sözleri belli bir kabullenmeyle öfkeliydi. "Karımsın! Ve lanet olasıca, sizli cümleler kurmayı kes artık bu beni daha çok öfkelendiriyor."

Peri onun ithamıyla yutkundu. İlk defa böylesine sahiplenici, hiddetli ve aynı anda karmaşık bir biçimde dile getirmişti bu kelamı.

Karım!

"Değilim!" dedi birden fevrice atılarak. Sonra ne değini idrak edince "Yani karınızım ama bu yine de bana hesap sorma hakkını size vermez. Sadece pratikte karınızım."

Eymen dişlerini sıktı. Hâlâ sizli konuşuyordu!

Peri'nin hırçın gözleri istemsizce durulmaya başlamıştı. Buğulu bakışlarını genç adama çevirdiğinde, onun hâlâ aynı yoksunlukla baktığını görünce, içine dalga dalga öfke akmaya başladı. O sırada yine telefonu çaldı. Yeni bir gerginliğe sebebiyet vermemek adına, açmamayı düşündükçe, aracın içindeki felaket gerilimi, tükenmeyen sessizliği yırtarak inletti. Peri inatla çalmakta olan telefona bakmak yerine, kocasının gözlerine dik dik ahkâm keserek bakmayı yeğliyordu.

Eymen, sanki buna hakkı varmış gibi uzanıp telefonunu aldı ve arayana baktı.

Bu aşağılayıcı hareketiyle, Peri'nin gözleri irileşti ve öfkeyle ona bakıp hayretler içinde kalırken gözünden iki damla yaş süzüldü yanağına. Bu çok fazlaydı. Daha önce hiç bu kadar aşağılanmamıştı. Koluyla yanağını kuruladı. Elini uzattı. "Bu ne cüret!" diye tıslayarak derin derin nefes almaya başladı.

Buna hakkı yoktu. Ona böylesine hakaret edemezdi. Bedeni öfkesinden neredeyse titriyordu.

Eymen telefonu karısına verirken, siniri azda olsa dinmiş gibiydi. "Kocalık cüreti!" dedi ilgisizce yaptığını mazur gösteren bir tu-

tumla. Fakat Peri'nin sıkıntısı gitgide şiddetlendi. Telefonu elinden neredeyse öfkeyle kaptı.

"Annem arıyor!" dedi buz gibi bir sesle adam.

Peri o sırada telefonu açmıştı, "Efendim!" Aslında bağırmak değildi amacı ama sesi birkaç perde yüksek çıkmıştı karşı tarafa. Bunu anladığında ise gözlerin sımsıkı kapayarak, derince bir nefes aldı. *Kahretsin!* Fakat yaşlı kadın, o anki endişesinden algılayamadı onun öfkeli olduğunu.

"Kızım... Dilara aradı, merak etmiş seni. Hasta mısın? Geleyim mi yanına? Bir şey mi oldu? Neredesin?"

Kadının şefkat kokan sesiyle, azda olsa gevşedi. Birbiri ardına kaygılı sorularını sıralıyordu. Omuzları düşünceyle düşerken elini şakalarında gezdirdi. Eymen'in sert bakışları onun eline kaydı, sinirden titrediğini görünce, derince bir nefes verdi dışarıya. Tabii kendine küfrederek.

"Yok, efendim değilim..."

"Seni merak ettiğini, doktorun ne dediğini sordu. Doktora mı gittin yavrum? Haberim yoktu hasta olduğundan, neden söylemedin? Ben de gelirdim seninle, tek kalmazdın oralarda. Hatta kötüysen hemen geleyim." Kilometrelerce mesafeden bile yaşlı kadının paniğindeki tazeliği belirgindi.

"Okulda biraz fena olunca revire gittim. Kan şekerim düşmüş." dedi sesini biraz daha yumuşatarak.

"Şimdi nasılsın kızım?"

Derince bir iç çekti genç kız. Kadının düşünceli, şefkatli hâlini telefondan bile hissediyordu.

"İyiyim efendim. Çikolata yedim. İyi geldi, daha iyi hissediyorum kendimi sorun yok. Böyle arada bir düşüyor zaten, önemli değil. Siz de meraklanmayın artık. Ufak bir şeydi geçti zaten."

"Tamam, yavrum. Eve gel de dinlen, yorma kendini..."

Peri telefonu kapattığında, Eymen bu seferde yüzünü endişeyle süzüyordu. Az önceki kızgınlığı anında dinmiş, gözleri daha başka, daha tuhaf bir telaşla koyulmuştu. Peri şakağını kaşıdı kısacık bir an. Arabadaki gerilim azalmıştı ama hâlâ ona öfkeliydi. Yüreği

küsmüştü. Ona söyledikleri, yenilir yutulur cinsten olmayan sözleri, affedilecek gibi değildi. Bu adam ne dengesizdi! Bir derdi vardı belli ama bir türlü anlayamıyordu. Bazen onun gözlerinin, çok ötelere daldığını fark ediyordu. Öyle kararıyordu ki gözlerinin akı bile gece gibi puslanıyor, içinde umut, yaşam, ruh hiçbir ibare barınmıyordu. Çenesi kilitleniyor, bedeni kasılıyordu. Bir derdi vardı, sebebi muallak ve acı olan. Sırdı.

"Hastalandın mı?"

"Seni ilgilendirmez." dedi ona hiç bakmadan küs bir tonda. Onunla konuşmaya henüz hazır değildi. Hele bu kadar öfkeliyken, hiç.

"Peri hastalandın mı?" diye inatla sordu adam. Sonrada uzanıp geç kızın çenesine nazikçe dokunarak, kendine çevirdi. Peri elini iteledi. Adam aldırmadı ve elini alnına koyarak "Ateşin mi çıktı? Bir şey mi oldu? Neren ağrıyor?" diye daha yumuşak bir tonda, kadife gibi şefkatle sordu.

Bu adam tam bir şizofrendi! Sanki az önce tüm sinirlerine horon teptiren o değildi.

Peri onun elini şakaklarından koluyla düşürdü. "Öğrenince ne yapacaksın. O zaman da doktorla mı beni itham edeceksin? Yok, hatta hasta bakıcı, hemşire... Sen nasıl bir psikopatsın ya!" Sesi küs, yüzü hayli kırgındı. Dudaklarını burukça büzerek, tuhaf, ufacık bir afacanın gücenik şekline büründü.

Eymen umursamadı. Uzanıp onun çenesinden kavrayarak, kendine baktırdı tekrar. Bunun cevabını bakışlarından almak için, gözlerinin içine muhabbetle baktı. "Saçmalama." Sesinde biraz olsun öfke vardı ama bakışları buna tezat yumuşacıktı. "Benim seni itham ettiğim falan yok. Sadece sizi öyle görünce, uyarmak istedim."

"Neden uyarmak istedin?" diyen Peri yutkundu. Ona kışkırtıcı ve gülünç bir tarzda cevap vermek isterdi ama hızla gelişen olaylara kendini kaptırmıştı ister istemez. Onun elinin ten kokusunu algılıyordu. Çenesine değen, kuvvetli parmaklardan bedenine tuhaf bir titreşim akıyordu. Sinsi bir kurdun, bal dolu kaba kayması gibi usuldu, kızgındı ama kızamıyordu. Büyülenmiş gibi ona tam bir teslimiyetle bakıyor, hipnotize edilmişçesine zihnini toparlayamıyordu. Ona kar-

şı neden böyle savunmasızlaşarak tuhaf olmaya başlamıştı. Tepkileri neden zayıflıyor ve kızgınlığını bile muhafaza edemeyerek tek bir bakışıyla yelkenlerini suya indiriyordu. Çenesindeki eli de düşürdü.

Eymen sırtını koltuğuna yaslayıp elini geriye çekip direksiyona koydu.

Peri koltuğa iyice gömüldü. Bakışlarını dışarı odaklayarak "Uyardın... Hem de çok güzel bir biçimde yaptın bunu! Şimdi uyarıların bittiyse ve gitmiyorsak, ben inmek istiyorum. Kendim giderim eve."

"İn!" dedi genç adam hiç beklemeden düz bir sesle.

Dişlerini sıktığını hissetti kız. Apansız, tüyleri dikildi havaya. Peri afallasa da hiç düşünmeden araçtan inince, Eymen de indi. Kapıyı sert bir biçimde kapatıp asabi bir tavırla kıza baktı. Gururlu cadı, ona bakmıyordu.

Peri etrafa bakarken şaşkınca Eymen "Hadi, ne bekliyorsun?" diye buyurdu. Kaba ve yılgındı. Arkasını döndü ve yerleri titreten o yürüyüşüyle, yürümeye başladı. İri bedeni, uzun adımlarıyla hareket ettikçe, ceketinin kanatları açılarak rüzgârla hafifçe salınıyordu. Peri, kaşlarını kaldırarak adama baktı. Ne rahat adamdı bu böyle! *Dengesiz herif!* Önce fırtına gibi esip, gürlemiş, sonra şimşek gibi çakan öfkesiyle bir sürü şeyle itham etmiş ve şimdi yağmurdan sonra çıkan gökkuşağı gibi sakince *yürü* diyebiliyordu.

İnadına olduğu yerde durup hiç kıpırdamadı Peri. Eymen arkasına bakma gereği dahi duymadan "Peri, lafımı ikiletmeden yürü. İnadı bırak, bu suratla eve gidersen, onları da endişelendirirsin." dedi ve kaldırıma çıkarak sahile yöneldi. Kızı yumuşak karnından vurmayı iyi öğrenmişti.

Peri derince bir nefes çekti içine. Haklıydı. Bay Kasıntı! Bakışlarını etrafta gezdirdi ve hiç istemeden peşinden yürümeye başladı. Birkaç dakika sonra sahilde bir bankta oturuyorlardı. İkisi de yan yana ama ayrı bir dünyanın içinde gibiydiler. Biri ay, diğeri dünya. Birbirinin yörüngesinde dolaşıyor ama hiçbir şekilde bir araya gelemiyorlardı.

"Bana özür borçlusunuz!" dedi kız küs bir tonda. Yüzü somurtkan hâline bürünmüştü.

"Biliyorum." dedi adam ukalaca. Ama dilemedi.

Kız dişlerini gıcırdattı. "Eğer böyle yapmaya devam ederseniz... Ben... Ben başımın çaresine bakmaya çalışırım. Beni hiç kimse, hiçbir şeyle suçlayamaz ya da hesap soramaz."

"Ben sorarım!" dedi kocası kibirli bir tonda. Kayıtsızlığını koruyordu.

"Soramazsın..." diye diretti kız.

Ve birden yerinden kalkarak öfkeyle sağa döndü. Ani yaptığı hareketle gözleri karardı, dengesini sağlayamadığı için, halsiz eli şakaklarına tırmandı. Gözlerinin önünde renkli baloncukların olduğu benekler uçuşuyordu. Kısacık bir an gözlerini kapatarak özdenetimini sağladı. Baş dönmesi geçmeden daha sarsak berduşlar gibi birkaç adım atmıştı ki "Kahretsin. Peri!" diye haykırdı kocası arkasından kükreyen sesiyle. Kız gözlerini sımsıkı kapatarak gelecek olanı kabullenmiş ve sert bir darbeye hazırlıksız yakalanarak yere yıkılmak üzerineydi.

Gözleri sımsıkı kapandı ve bedeni boşluğa süzüldü fakat kocası atılarak tuttuğu elini o kadar sert çekti ki kız savrularak genç adamın üzerine ışık hızıyla inişe geçti. Her şey bir anda olmuş ve bitmişti. Ayakları ters dönünce dengesini kaybetmiş ve banka çarpmamak için kıl payı bir sürtünmeyle geriye, genç adamın üstüne düşmüştü. Bir an düşerken, bir sonrakinde canı yanacak diye gözlerini sımsıkı yumduğunda ise adamın kıskaç kadar sıkı ve bir ağaç kadar kuvvetli kollarının arasındaydı.

Hızla kalkıp inen paniklemiş göğüslerinin arasında, sımsıkı göğsünde tutarak bastırıyordu. Yutkundu. Sırtını banka sürttüğünde acıdığı için, acıyla inlerken, dişlerini sıkarak, huysuzca alnını adamın geniş omzuna yasladı. Elleri ne ara adamın kollarını bulmuş, tırnakları sert kumaşı delecek kadar vahşice adamın tenine batmıştı anlayamadı. Hızlı hızlı solurken erkeğin temiz, sağlıklı kokusunu içine çekerek duralıyordu. Çağlayan pınarlarda dövülerek doğal sabunlarla yıkanmış kumaşlar gibi saf ve ona tezat oluşturan pahalı vücut şampuanın, parfümlerin afrodizyak etkisiyle ciğerlerini dolduruyordu. Baş döndürücüydü. Başını geriye çekmeden hemen evvel, derin bir nefes daha aldı.

Adam hâlâ soluk soluğa bir halde, "İyi misin?" diye kulağının dibinde usulca fısıldadı. Tek koluyla kızı sıkıca sarıp göğsüne bastırırken diğer elinin parmaklarını usulca saçlarında dolaştırdı. Kız başını geriye atınca saçlarını yüzünden çekerek kızarmış yüzü ve afallamış teninde gözlerini dolaştırdı. Canı yanmış mı diye telaşlanan gözler, kıyamayan, ürkek, nazik bakışlarla süzerek inceliyordu her bir parçasını.

"Peri, canın yanıyor mu?"

Kız düşerken dudağını ısırdığı için, dudağının kıyısı kanamıştı. Eymen başparmağını merhametli bir hamleyle alt dudağına sürtünce kızın nefesi bıçakla kesilmişçesine duraksadı. Kocasının parmaklarının arasında ışıldayan kızılımsı sıvıya bakmamıştı bile. Çünkü o anda, gözlerinin içine merakla bakmakla meşguldü. Oysa Peri şaşkınlığını göğsüne madalya gibi takarak bir an, belki de sonsuza dek süren kaygılı, yakıcı bakışlarına kollarından önce duygularıyla sımsıkı kundaklanmasıyla duraladı.

"Peri konuşsana, yine başın mı döndü? İyi misin?" dedi endişeli sesiyle kocası.

Kızın dikkati adamın kıpırdanan güzel ağzına çevrildi. Tüm uzuvları donmuş ve tepkileri ruhlar kadar sakindi. Algıları hâlâ zayıf, mantık sinyalleri neredeyse yok gibiydi. Baygın olma ihtimali var mıydı? Ve ilk defa, adamın yakıcı ve kışkırtıcı ısısını teninde hissederken kolları bedenine sımsıkı dolanırken öpülmek istedi. Ağzını, her şeyini sömürüp alana ruhunu tüketip onu zerreye çevirene kadar ağzının üstünde dudaklarını hissetmek istedi. Karnında kasılma olurken adam bedenini ona çok fazla yaslamıyordu bile... Ama ısısını, kuvvetini, cesaretini, her bir nefesini ödünç veriyordu. Tuhaf, alışagelmişin dışında, yabancı bir arzuyla felce uğramış gibi bocalayan, hiçbir iradesiz organını -ki buna düşünceleri de dâhil- kıpırdatamayarak tam anlamıyla onun sarhoş edici çekiminin esiri olmuştu. Büyülenmiş gibi, sadece kıpırdamadan kalan, binbir vaatte bulunan dudaklarına meditasyonda gibi etkisizce bakıyordu.

Eymen yutkunarak ağzını kapadı ve gizler arasında kalmış örtülü bakışlarını kızın davetkârca aralanmış, şaşkın dudaklarına çevirdi.

Şimdi ikisi de her zamankinden daha hızlı soluyor ve kız gırtlağına dizilen soluklarıyla havasız kalıyordu. Eymen başını sallayarak gözlerini yumdu, derin bir nefes aldığında, göğsü şişerek kıza sürtündü ve aralarında asılı kalan sessiz soruyu yanıtlar gibi, başını usulca salladı. Peri o anda gerçeği kavradı.

"İy-iyiyim ben." Adamın kolu hâlâ altında, bedeniyle değil düşüncelerine indirdiği ağır darbelerle eziliyordu. Bunu anlayınca "Ben-ben i- i- iyiyim senin kolun..." diye mantıksız kelime öbeğinin içinde kekeledi.

Eymen iç geçirerek gözlerini açtığında, yeni bir amaç, kendinden emin, çelik bir iradeyle bakıyordu karısına. "İyiyim, hemen hastaneye gidiyoruz. Kendini toparlayınca kalkarız." diye fısıldadı. Üstünde varlığını hissetmek eziyetken bile, önceliği onun sağlığıydı.

Kız kaşlarını çattı. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Eğer buna gerek görseydi, daha okuldan çıkmadan yaparak kararını zaten verirdi.

"Yok gitmeyelim doktora falan, ben iyiyim... Sadece baş dönmesi... Kan şekerim düşmüş olmalı yine..."

"Buna doktor karar versin."

"Doktor baktı zaten... İyiyim!"

"Peri doktora gideceksin! Hatta şimdi birlikte gideceğiz!"

"Zaten gittim diyorum işte." dedi kız sıkkınca. "Hem kolun acıyacak, kaldır beni, kaldırıma gelmiş olmalı."

Ah lanet olsun, adamın üzerine tünemişti! Yana kaydı ve sırt üzeri çimlere devrilirken kocasına yol verdi.

Eymen üzerinden seri bir hamleyle kalkarak ondan sıcaklığını mahrum ederek esirgerken kıza ellerini uzatmıştı bile.

"Şimdi seni ayaklarının üstüne kaldırıp bırakacağım. İyi misin? Canın yanarsa söyle. Başını falan vurmadın değil mi? Ya da başın hâlâ dönüyor mu?"

Peri düşmekten çok, onun ilgisiyle sersemleyerek bu merhametli düşüncelerinin vurgununu yemişti. Eymen kızı kaldırıp omuzlarındaki elleriyle, bir kol mesafesinde tutarken başını eğerek tepkilerini dikkatle izliyordu.

Binbir çabayla sesini kaçtığı yerden bulup çıkararak "Teşekkürler ederim." diye mırıldandı. Baştan ayağı utanca batmıştı. Son mantık kırıntıları da ölmüş bayat balık gibi su yüzüne çıkınca, kız derhal öne atıldı. Elleri adamın kolunu buldu.

"Kolun iyi mi?" Bakışları titizce kolunu dolaştı.

Eymen kolundaki tozları umursamazca silkeleyerek "İyi. Üzerine ufak, inatçı bir kuş tünedi. Yani dert edilecek bir şey yok." dedikten sonra muzipçe "Sanırım yaşayacağım." diye alay etti. Peri'nin gözleri onun kumaşı süpüren, iri parmaklarında oyalanırken kocası, "Şimdi hemen doktora gidiyoruz!" diye çıkıştı tekrar.

"İyiyim dedim ya... Gitmiyoruz!" diye kestirip attı kız.

Eymen bu sözleri inandırıcı bulmayıp ısrarcı oldukça Peri daha fazla hırslanarak hınçlanıyordu. İnadına, dikine ve tersine konuşuyordu. Ve kocasına sert bir bakış atarak kalktığı yere oturdu. Belinde hafif bir ağrı vardı ama bunu kocasına belli etmeyecekti. İkisi de bakışlarını denize çevirmişti. Kısacık bir sessizlik oldu. Ardından kız ağır ağır düşündü. Ve en akıllıca yanıtı bulduğunun bilincinde olarak fikrini öne sürdü.

"Ben sanırım... Ben evden ayrılsam iyi olacak. Baksanıza, daha şimdiden anlaşamıyoruz. Gerçekçi olalım, biz başaramıyoruz."

Eymen geniş sırtını tahta banka yasladı. Kolunu kızın arkasına umarsızca uzatıp bankın dayanağında parmaklarını tıkırdattı. "Ayrılamazsın!" dedi alışagelmiş bir tonda düşünmeye iterek. "Herkes evlendiğimizi biliyor, birkaç haftada karısı evi terk etti dedirtmem. Üstelik şimdi tamda bir işin peşindeyken, senin açtığın sorunlarla uğraşamam. Babam hasta ve annem ortada hiçbir şey yokken böyle bir karar aldığımıza üzülsün istemiyorum. Otur oturduğun yerde!" diye kabaca buyurdu. Onun bu tutumu kızı çileden çıkarmaya yetti.

"Sen benimle ne biçim konuşuyorsun ya!" diye kaşlarını çatarak çıkıştı ve genç adama doğru hafice döndü. Gözleri bir araya gelince, gökyüzündeki eksiler gibi yıldırımları oluşturup büyük fırtınalar çıkararak ruhlarının karanlığında şimşek gibi çaktı.

Eymen sakince "Düzgün konuşmamı istiyorsan, düzgün cevap

ver sen de. Nasıl konuşuyorsan, öyle tepki görüyorsun." diye sertçe belirtti. Otorite, kontrol budalası hergele!

Kız derin bir nefes çekti içine. Bay Kasıntı, şizofren, emir budalası adam geri dönmüştü.

"Uğraşma o zaman hayatımla. Beni de rahat bırak!"

"Uğraştırma o zaman Peri... Beni de yorma!" dediğinde adamın, çenesindeki kasları dalgalandı.

Kız gözlerini kocasının yüzünden alamadı. Adam hâlâ ona bakmıyordu.

"Ne asi şeysin sen..."

"Beğenmeyen küçük oğluna almaz." diyerek çocukça bir tutumla homurdandı. Geriye yaslanıp çantasını dizlerine sertçe koydu. Kollarını göğsünün altında bağlayarak derin derin solumaya başladı. Neden sonra Eymen usulca sessizliği bozdu.

"Aldım." dedi daha sakin ve eğlenen bir tınıyla. Az önceki hâlinden eser yoktu.

Kız kaşlarını çatarak ona döndü. Ağlasın mı, gülsün mü, bilemiyordu. "Neyi aldın?"Şaşkındı. Hem de budala bir şaşkın!

"Seni kendime aldım... Dedin ya, beğenmeyen almaz diye... Ben seni aldım, onu söylüyorum."

Kızın dudakları afallayarak aralık kalakaldı. Nefes almak nasıl bir şeydi? "Siz... Siz!" dedi durdu. Şimdi ayakta durup ayağını sertçe yere vurmak, ellerini yumruk yaparak savurmak istiyordu.

"Ben senin kocanım, seni alan kişiyim küçük aptal... Bunu söyleyeceksin herhalde..."

Kız küfredercesine, "Hayır!" dedi. "Sizin tam bir odun olduğunuzu söyleyecektim. Ayrıca küstah, dengesiz, kibirli, sadist... Şizofren kişiliğinizde kocaman bir gedik var, ilk fırsatta Bakırköy'e gidin, yamalık yaptırın. Hatta kendinize oradan direkt oda tutun!" Eymen başını yana çevirip sert bir bakış atınca, durdu ve birden, "Ukala herif, sen de!" diye parladı. Bir hışımla yerinden kalkmak için hamle yaptı. Ve yine başı döndü. Ama bu sefer ona sezdirmeden bertaraf etti. Tam kıpırdayacaktı, Eymen onu elinden yakaladı. Hiç de nazik olmayan bir tutumla kendine çekti.

"Başın dönüyor, otur şuraya inatçı keçi!"

Nasıl anlamıştı ki, bakmamıştı bile... Genç kız daha neye uğradığını anlayamadan, sertçe genç adamın dibinde bitmişti. Banka gerisin geri oturunca, şimdi beline ek, poposu sert tahtayla temas ederek hafifçe acımıştı. Üstelik bu oturuşu hayli yakın olmuştu. Omuzları neredeyse birbirine çarpıyordu. Az önce üzerine tünemişti, şimdi kuytusuna çekilmişti. Çok şükür, bir dahakine kendini yere atıp dizlerine oturmayacağını aklına yazdı! Ve bu edepsiz düşünceyle içi bir hoş oldu. Dizlerinde olmak mı? Onun kalın kollarına, Peri'nin narin omzu, hızla nefes alıp verdikçe sürtüyordu. Kolunu kaldırsa, ufacık bir serçe gibi kanatlarının arasında sıkışıp kalırdı. Ama o daha başka bir şey yaptı.

Eymen kızın elini yakalayarak kendi bacağına koydu. Tutuşu her ne kadar nazik olsa da parmaklarının muhalefeti bir kıskaç kadar kuvvetliydi. Başparmağıyla, avucunun içini okşayarak yatıştırmaya çalıştı. Lâkin tek kaşı hafifçe havalanarak ona açık bir tehdit sunuyordu. Peri elinin altında onun tenini sıcaklığını ve kasılan kaslarının gerginliğini hissettikçe, bedeninde tuhaf bir ürperme, yanaklarında yanma hissediyordu. Bakışlarını eline çevirdi. Usulca çekmeye çalıştı fakat pek başarılı olmadı. Ve kahretsin ki parmağı, yaptığı eylemine muvaffak oluyordu.

"Kusura bakma. Sizi öyle görünce, aklım karıştı. Biraz konuşalım. O güzel dudaklarını büzmeyi de kes." Nazik ve akıcı bir rica mıydı bu, yoksa tatlı bir tehdit mi? Önceki öfkesinden eser taşımıyordu ama sesinin tonunda isteğini yaptıracağına dair bir inat da belirgin duruyordu. İçinde bunun imkânsız olduğu konusunda onu ikna etmeye çalıştı. Kız sersemlemiş bir bezginlikle, gözlerini kapattı ve dişlerini gıcırdattı. Bu adam dengesizdi ve asıl sorun, kendi dengesini yitirmesiydi. Kızıyor muydu, seviyor muydu ya da geriyor muydu?

Adamın itirafı aklına gelince, her şeye rağmen çenesi titremeye başladı.

"Aklınız karışmasın... Ben sizinle evliyken başka bir insanla birlikte olacak bir zihniyete sahip olan karaktersiz kızlardan değilim. Bunu başında söylemiştim. Ne olursa olsun, üzerimde nikâh hükmünüz var. Kaldı ki evli olmasam bile, biriyle olmayı asla düşünmü-

yorum. Ben tek bir evliliğe inanıyorum. Bir ömürlük olanından... Sevdiğim adamla olacak bir evlilikten bahsediyorum."

Bakışlarını etrafta dolaştırdı. Etraf sakindi. Sadece sahil yolu boyunca bir şey ilerliyordu. Dev gibi bir hayvan, bu şey giderek daha çok yaklaşıyordu. Ağır vücudu sallanıyor, adım atarken elini kolunu ağırdan alıyordu. Giderek yaklaştı. Büyüdükçe büyüdü. Dev gibi bir şey oldu. Elinde tanıtım broşürleri taşıyan, kocaman bir tavuk kostümü giyinmiş kız, onlara bir kâğıt uzattı ve Eymen o broşürü alarak kızı başından savdıktan sonra,avucunun içinde buruşturarak yanına attı. Peri bunu fırsat bilerek elini onun avucundan çekiştirdiğinde, kocası bu sefer müsaade etti. Peri arkasını yaslanıp saçlarını geriye attı.

Bir süre sessizce oturdular. Martıların sesini dinleyip, şehrin kornalarına boğulmuş havasının altında usulca durdular. Az önceki gerilim hafiflemişti. Neden kalkıp gitmemişti ki? Dahası hâlâ onun yanında söylediklerinden sonra ne arıyordu!

"Bazen beni korkutuyorsunuz."

"Sen de beni korkutuyorsun." diye karşılık verdi adam. Bunu tereddütsüz dile getirmişti.

"Ben mi? Elli beş kiloluk bir kız, yüz kilodan fazla adamı nasıl korkutur? Hem de beni parmağınızın ucuyla bile tuş edecek kadar kuvvetliyken." Adam onun aklında farklı çağrışım bırakan terimlerine, edepsiz düşüncelerine sinsice gülümsedi! Masumca çanak tutan Peri bakışlarını genç adama çevirdi. "Ben size ne yapıyorum da korkuyorsunuz, Allah aşkına? Eğer sorun gazetecilerse, ben onlarla konuşmuyorum bile."

Ne saf şeydi bu kız! Eymen birden denizden çektiği bakışlarını, karısına çevirdi. Kara gözleri onun masumca açılmış, kırgın bakışlarıyla çakıştı. Kirpiklerini kırpıştırarak, dudağını dişliyordu. "Peri, çok masumsun. O kadar ki, nelere mal olduğunu bilmeyecek kadar..."

"Ben saf değilim. Akıl fukarası gibi söz etmeyin artık benden!" diye inatla diretti kız. Bunu hakaret olarak algılamıştı. Yüzü yine asıldı. Eymen'in keskin hatların sardığı dudaklarında yumuşacık bir kıvrılma oldu. Gözlerini onun büzülmüş dudağına çevirdi ve usulca

iç geçirdi. "Çok tatlısın... Ama evet, safsın, hatta hayli safsın. Seni nerede yetiştirdiler?" dediğinde Peri birden "Sizin gibi bostanda yetişmediğim kesin. Ayrıca bana salak muamelesi yapmayın rica ederim." diyerek sataştı hınçla. Eymen bu sefer kızmak yerine başını sarstı. "Çocuk gibisin, hemen küsüyorsun."

"Sen de dengesizsin... Hemen kızıyor, sonra sabun köpüğü gibi iniyorsun. Ne ayak olduğunu hâlâ çözemedim. Sert misin yumuşak mı cani misin merhametli mi? Nesin sen?"

"Yani birbirimizi tanımaya başlıyoruz, öyle mi?"

"Hayır." dedi kurnaz kız durgunca. "Gitgide aklımı karıştırıyorsunuz."

"İşte aynı şey, tanımaya başladığın için aklın karışıyor. Tıpkı benim gibi."

Kız bakışlarını kararmaya başlayan denize çevirdi ve gerçekle yüzleşti. Ansızın aklına vakit gelince yerinden fırladı. Bu sefer başı dönmemişti. Genç adam ona bakarken "Hadi kalk eve geç kaldık, annen yemeğe bekleyeceğini söyledi. Onu bekletmeyelim, ayıp olur." diyerek arkasını dönüp araca yöneldi.

Eymen yerinden kalktığında, genç karsının arkasından afallayarak bakıyordu. Olgun bir yapıya ve çocuksu bir saflığa sahipti. Saftı işte, hem de el değmemiş dağlardaki saf sular gibi duru. Nasıl bu kadar temiz kalmayı başarmıştı? Az önce kızıyordu. Şimdi sanki az önce bir şey yaşanmamış gibi, doğal davranıyordu. Eymen arabanın alarmını devreden çıkarırken yanından geçen pamuk helvacı çocuğu görünce oraya ilerledi. O sırada Peri kapıyı açmış, yerine oturuyordu. Birkaç saniye sonra Eymen de yerine oturduğunda, elindeki iki tane olan pamuk şekerinden birisini, kibarca ona uzattı. "Barış yapalım mı?" diye tatlı bir tutumla sordu.

Peri şaşkınca genç adama bakarak "Hayır!" dedi ve küs bir tutumla önüne döndü. Suçsuz yere ceza almış bir çocuk gibi kollarını göğsünün altına bağlayıp, sırtını koltuğa yasladı.

Eymen elindeki şekeri göstererek "Sen bilirsin. İkisini de Ecem yer o zaman." diye çocuk kandırır gibi homurdandı. Dudağının kenarında beliren çarpık gülüşüyle, önüne koyuyordu ki Peri uzanıp bir tanesini kaptı.

"Bu yaptığın rüşvet... Hiç etik değil!" Derhal poşetini açtı ve bir paçasını koparıp ağzına attı.

Eymen'in bakışları onun şekere bulanmış, şekerden daha tatlı parmaklarına kaydı. Peri parmaklarına bulaşan şekeri emerken de bakışları ağzının kurumasını sağlayan dudaklarına kaydı. Ve dudağında duran gülümsemesi apansız bir tılsımla yok oldu. Genç kızın ıslak dudakları öylesine davetkârdı ki tüm masumluğuyla aklına neleri soktuğundan bihaberdi. Yutkundu. O dudakları kendi diliyle temizlemek gibi rezil bir dürtüye kapıldı. Nefesi ciğerlerinde kasıldı. Bu edepsiz fikirlere bir son vermezse yapacağı da tam olarak bu olacaktı... Boğazını temizleyip önüne döndü. Böylesi iğrenç şeyi, hem de istekle nasıl yapmak isterdi. Ama an itibariyle, bu fikir hoşuna gitmişti. Bal dudak!

"Peri, şekerin tadı barış imzalamaya yetmiyor mu?"

"Sanırım bu sefer sizi bağışladım... Şekerin tadına!" dedi Peri küstah bir tatlılıkla. Şirince parmaklarıyla kocaman bir parça daha ağzına atarken, Eymen ona eğlencesi silinmiş hâlde tuhafça baktı.

"'Bağışlandım mı?" Kaşları çatılmıştı.

"Bağışladım..."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kelimeler hiç bu kadar zor olmamıştı...
Ateş olup düştükçe dile,
Aktığı yerler göz, yaktığı yer yürek olmuştu.

Sinirli adımlarla sert zeminde topuklu ayakkabısının çıkardığı tıkırtı seslerine aldırmadan, kendinden emin görünüşüyle geniş holde ilerlemeye devam etti. Üzerine giydiği fırfırlı mini eteği, düzgün fiziğinin en göz alıcı parçası olan, uzun bacaklarının güzelliğini öne sererken, kalçalarının her ahenkli hareketinde eteği sağa sola sallanıyordu. Holün sonundaki masaya yaklaşınca elindeki portföy çantasını kolunun altına alıp ayağının topuğuna basıp sallamaya başladı. Sinirli bakışlarını masada dalgınca çalışan genç sekretere çevirip onun dikkatini çekmeyi bekledi. Genç kız masasına düşen gölgeyle başını kaldırıp gelene baktı. Sarı saçlarını kumrala boyatmış olsa da kibirli gözleri hâlâ koyu ve küçümseyiciydi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Gülümser Hanım?" diye nazikçe ama tedirgin bir sesle sordu.

Elbette tanıyordu karşısındaki genç kadını, magazinde çıkan haberlerden, buraya önceden sık gelip gitmesinden. Patronun eski sevgilisi olduğunu, herkes biliyordu. Fakat patronunun geçen haftalarda evlendiğini de öğrenmişti. Şimdi ne yapacaktı? Haber vermeli miydi? Yoksa başından savsa mı karar veremedi.

Gülümser gözlerini devirerek sıkkınca karşısındakine *acele et* bakışları attı. "Eymen Bey'le görüşmek istiyorum." diye ahenkli sesiyle isteğini dile getirdi.

Hülya yerinden kalkıp telefona uzanırken onun duymayacağı mesafeye çekilip gözlerini masada gezdirerek çaktırmadan Gülüm-

ser'e baktı. "Randevunuz var mıydı efendim?" Olmadığını zaten çok iyi biliyordu, çünkü randevuları o tutuyordu. Ama belki özel olarak haberleşmişlerdir diye umdu.

Gülümser iri gözlerini bir tur çevirdi sıkkınca koyu kahve hırçın gözlerini sinirle siyaha yakın bir hâle sokup yüzünde sabitledi. Sonra da gözlerini kısarak "Yok. Sen haber verirsen gerek kalmayacak zaten." dedi sesi kendinden emin, hatta biraz kızgın çıkıyordu.

Eymen önündeki dosyalara gömülmüş, elindeki kalemle rakamları işaretliyordu. Masadaki paralel telefon çalınca dalgınca uzatıp kulağına götürdü. Bakışlarını rakamlardan ayırmadan, "Söyle Hülya, ne var?" diye buyurdu.

Hülya karşısındaki kadına bakıp gözlerini süzerek, "Şey... Eymen Bey, Gülümser Onat Hanım sizi görmek istiyor. Randevusu yok ne yapayım?"

Eymen elindeki kalemi masaya fırlatıp sıkıntıyla koltuğunda geriye yaslandı. İki parmağını yorgun gözlerine bastırıp kafasını sağa doğru esneterek derin bir nefes aldı. Oflar gibi, "İçeri gönder, kimseyi bağlama. Geleni, içeri alma." diye buyurdu.

Cama ilerleyerek şehir manzarasına hâkim yöne döndü. Ellerini cebine koyup sıkkınca bekledi. Kapı tıkırdadı. Ardından usulca açılıp kapandı. Genç adam onun topuklu ayakkabısının zeminde çıkardığı tıkırtılarla yanına yaklaştığını anladı.

Gülümser, Eymen'e bakarak kollarını göğsünün altında bağladı. Dizinin birisini kırıp kaşının birisini kaldırarak sabırla onun, arkasını dönmesini bekledi. Zaten bu çok uzun sürmedi. Eymen arkasını dönünce kaşlarını kaldırıp düz bakışlarını genç kadının güzel yüzüne çevirdi. İlk dikkatini çeken yeni boyanmış saçları oldu ama aldırmadı. Derinden gelen tok sesiyle "Seninle konuştuğumuzu ve anlaştığımızı sanıyordum. Burada ne işin var Gülümser?" dedi. Sert hatların sardığı yüzü her ne kadar ifadesiz olsa da kontrol edemediği şeyleri sevmeyen yanı, nizami bir biçimde duran kaşlarının çatılmasını sağlamıştı.

Gülümser gözlerini kısarak baktı. İkinci ismini resmi bir terimle söylemesi, hoşuna gitmemişti. "Sen konuştun, sen anlaştın. Bana bir

şey sorma gereği duymadan, bitti dedin ve gittin. Sorma zahmetine girseydin, fikrimi almış olacaktın."

"Başlamamıştı ki bitsin seninle. Arada birkaç gece geçirdik. Sadece takıldık. Bunu ikimizde istedik ve bitirdik." Ardından adam emin adımlarla masasına yürüyüp koltuğuna oturdu. Geriye kaykılarak kaşının birisini kaldırdı. "İşte ne güzel anlamışsın. Peki, buraya neden geldin?"

"Ben sandım ki..."

"Sanma! Sana hiç olmayan bir şeyi sanma hakkını tanımadım. Vaatlerde bulunmadım. Bu ilişkiye başlarken... İkimiz de sadece takılmak için başlamıştık. Şimdi derdin ne? Neresini anlamıyorsun?"

Gülümser bu sefer kızarak bir yere varamayacağını anlayınca masaya yaklaşıp kenarına kalçasını yasladı. Masanın üzerindeki sivri uçlu zarf açacağını alıp dalgınca tırnaklarıyla oyalanmasını seyretti. "Biz bir kere birlikte olmadık. Birkaç senedir birlikteyiz değil mi? Arada ayrıldığımız doğru ama hep birlikteydik."

"Birkaç senede, arada bir olan bir durumdu. Sen ayarttın, ben tepki verdim."

Genç kadın onun dürüst yanından bir kez daha nefret etti. Sanki nefes alamıyormuş gibi derince iç geçirdi. Neden ona ulaşamıyordu? Dahası, neden onu sadece yatakta mutlu edip hayatta tek başına bırakıyordu? "Bunu neden yaptın?" dedi dudaklarını büzerek üzgün yüzünü kaldırdı.

Eymen düz bakışlarını ona çevirdiğinde, öfkeliydi. "Neyi, neden yapmışım?"

Genç kadın gözlerini sinirle parlattı. Bunu saklaması pek mümkün değildi. "Evlendin kahrolası! Hem de benimle sevişirken onunla evliymişsin. Bir hafta önce benim yatağımdaydın, evlendikten sonra bile benimle seviştin! Ben seni deli gibi severken, sen hiç ummadığım bir anda biriyle evlendin ve bunu bana söyleme zahmetinde bile bulunmadın." Sesini yükselttiğinin farkında değildi. Dahası öfkelenerek elini kolunu sallayıp hesap sormaya başladığını biraz geç idrak etti. Ancak aldırmadı.

Genç adam masaya eğilip elini üzerine koydu. Koyu bakışları

çelik gibi sertleşirken, çenesindeki kasları çok hafifçe oynadı. Sabırlı yanına sıkıca sarıldı ve dişlerinin birbirine bastırarak sakinliğini korumaya çalıştı.

"Sana hesap vermek zorunda olduğumu bilmiyordum. Ayrıca biz seninle iki ay önce ayrıldık. Yeniymiş gibi bahsetme. Ve sadece bir kere birlikte olduk ayrıldıktan sonra. Bunu sen başlattın, ben bitirdim."

"Ben senin sevgilindim. Elbette ki izahat vermek zorundasın! Ayrıldıktan sonra tekrar sevişmek, birlikteliğin başlaması demek... En azından kahrolası sebebini öğrenmeyi hak ediyordum. Ben umutla seni bekledim. Seversin diye bekledim. Her dokunuş bir vaat, her sevişme bir söz demekti... Sen bunu biliyor olmalıydın."

"Ben ne sana nede başka birisine asla..." derken dişleri sıkılınca çene kasları oynadı. "Söz vermedim. Asla sana umut vermedim. Hep açık olduğumu söylerdin. Kaliteli vakit, karşılıklı ilgi, biraz keyifli zaman ve seks!"

Eymen sırtını geriye yasladı. Şimdi az önce öfkelenen yüzü, eski ifadesiz hâline bürünmüştü. Buz kadar şeffaftı. Ama ifadesi okunmuyordu. Ne olursa olsun onunla bir geçmişleri vardı, en azından bu kadar saygıyı hak ediyordu. Ona kızmayacaktı. Dahası, iş sebebiyle bir süre daha yüz yüze gelmeleri kaçınılmazdı. "Sana söz verdiğimi hatırlamıyorum ya da bir vaatte bulunduğumu. Kendinde öyle diyordun, aşk yok sadece tutku var. Şimdi ne değişti? Yoksa birkaç defa takılıp ayrılacaktık hatırladıysan. Bunu istediğimde sen beni vazgeçirdin. Ben de devam edeceksek bu ilişkiyi asla ciddiye alma demiştim."

"Biliyorum... Lanet olası biliyorum!"

"O zaman neden buradasın?"

Genç kadın masadan kalkıp, elini masanın cilalı yüzeyinde koydu. Parmaklarını üzerinde ayartıcı bir tutumla işveli işveli gezdirerek Eymen'e yaklaştı. Üzerine şehvet yayan bir vahşilikle hafifçe eğildi. Parfümünün etkileyici kokusu, genç adamın burnundan içeri edepsizce süzüldü. "Ama... Ama evlendikten sonra da benimle seviştin. Ben sana âşık olunca, bu tek gecelik olay değişti. Fark etmediğini

söyleme bana, seni nasıl sevdiğimi herkes anlıyordu. Sana nasıl baktığımı, dokunduğumu unutmuş olamazsın."

Eymen koyu gözlerini ciddiyetle çevirdi. "Bunu bilmiyordum." dedi gerçekten sesi biraz yumuşamıştı. Şaşkındı. Kimsenin acı çekmesini istemezdi. "Üzgünüm ama yapacağım hiçbir şey yok. Ben evlendim, bilmem anlatabiliyor muyum? Sana karşı hep açık oldum, sadece seks dedik ötesi yok."

Gülümser ellerini göğsüne uzatıp dokunurken ayartıcı koyu bakışlarını gözlerine çevirdi. Üzgünce mırıldandı. "Sarhoşken yaptın değil mi? Onunla sarhoşken evlendin. Onu gördüm,sana uygun biri değil. Seni rezil eder... Hem benim verdiğim hiçbir şeyi sana veremez. Cahil kızın teki, sana yakışmıyor bile. Aptal!"

Eymen onun ellerini göğsünden çekip geriye doğru sertçe ittirdi. Gözleri koyulmuş, öfkesini zapt etmeye çalışıyordu. Söylediği her kelimesi bedenini kasmıştı ama *onu gördüm,* kelimesi tüm hiddetinin galeyana gelmesine yetmişti. Ayağa kalktı. Dişlerini sıkarken ona doğru eğilip, gözleri ateşler saçarak usulca sordu.

"Sen karımın yanına mı gittin?"

Ne kadar sahiplenici olduğunu idrak edemedi çünkü bu düşünce bir anda içinde panik etkisi yapmıştı. Ellerinin kalktığını anlayamadı. Dişlerini öyle bir sıktı ki gıcırtısı kızı sersemleterek sarhoş etti. İri elleri apansız uzanıp genç kadının boynundan yakaladı ve kendine sertçe çekerek yüzünü yaklaştırdı. "Sana... Karıma yaklaştın mı diye sordum!"

Öfkesi koyu bir buhar gibi burnundan çıkıyor, gözlerini koyu bir derinlik bürüyordu. Vahşi parmaklarının, kızın boğazını öldüresiye sardığını şu anda idrak edemiyordu.

Gülümser ellerini gırtlağını sıkan elin üzerine koyup can havliyle, zoru zoruna nefes aldı. Erkeğin koyulan bakışlarından, sahiplenici ses tonundan ürktü. "Hayır. Sa-sadece... Sadece uzaktan gördüm. Konuşmadım." Adam inanmayan bakışlarını, kaşlarının altından yıktı. Sonuna doğru gözleri kuşkuyla kısılmıştı. "Valla! Yaklaşmadım."

Genç adam dişlerini gıcırdattı. Yüzünü iyice kendine çekti. "Ondan uzak duracaksın Gülümser!" Kızın boğazından elini çekti

ve geriye doğru sertçe öteledi. Gülümser daha önce onu hiç böyle görmemişti. O ki, bir karıncaya bile zarar vermezdi. Hele kadınlara olan naif tutumu ve hürmetini bildiğinden, bu adam onun Eymen'i olamazdı!

Adam hızla yerinden doğruldu. Yumruk olan ellerinin içinde hâlâ kadının teninin sıcaklığı vardı ve elini oradan çektiğine bile, hâlâ şaşkındı aslında. Sırf ona yaklaştığı için bile, düşünmeden boynunu kırabilirdi. Sesini kontrol altına aldı.

"Yaşandı ve bitti. Son birlikteliğimiz iki tarafın isteğiyle yapılmıştı zaten... Bunda beni suçlayamazsın... Sonuçta senin ilk erkeğin değildim. Benden öncede defalarca ayrıldın, hepsine bağlandın mı?"

"Senden önce hiç âşık olmadım... Seni seviyorum, bunu anlamak neden zor?"

Eymen elini düz burnunun üzerinde gezdirdi. Dudaklarındaki alaylı gülücük gözlerindeki sert bakışlara tezat oluşturuyordu "Saçmalama! Sen beni sevmiyorsun." Gözlerini genç kıza odakladı. "Sadece kaybetmekten hoşlanmıyorsun. Birlikte iyi zaman geçirdik. Bazı şeylerin mahremiyetini koruyalım." diyerek emir telkin eden buz gibi bir sesle konuşmayı bitirdi.

"Seviyorum... Hem de çok!" dedi kadın, gözleri yaşlarla dolmuştu. Sanki nefes alamıyormuş gibi hızla nefes alıp veriyordu.

Eymen kadına yan bir bakış attı ve pek umursamadı.

Gülümser yanına adım atarken Eymen masadaki paralel telefona uzanıp kulağına koydu. Gözleri genç kadındayken "Hülya, bana Serpil'i çağır, bilanço dosyalarıyla gelsin." dedi. Elinden bir kaza çıksın istemiyordu. Telefonu yerine koyup, koltuğuna dönerken "Buraya kadar zahmet etmişsin, bunları telefonda da söyleyebilirdin. Ben sana yaşanmışlıkların adına değer verip daha önce kimseye yapmadığım şeyi yaptım. Ayrıldığımızı bildirdim. Bunun için üzgünüm, iyi ya da kötü bir sürü yaşanmışlık var aramızda. Seninle arkadaş kalabileceğimizi düşünerek yanılmışım. Geçmişi anarak bunu düşünmüştüm. Sonuçta sen hep vardın ama şimdi yanıldığımı anlıyorum. Bu şekilde tekrar görüşmezsek sevinirim. Bir daha karşıma çıkarsan, inan bir ömür çıkmamayı dilersin. O sefer bu kadar sabırlı olmayabilirim."

Gülümser masadaki çantasını hışımla alıp dudaklarını kızgınlıkla gererek "Kimse benimle böyle ayrılamaz, ben istemeden asla. Hele sen, hiçbir zaman! Senden vazgeçeceğimi düşünerek kendini kandırıyorsun. Bana döneceksin. Bir gün yine bana geleceksin." dedi inatla başını kaldırıp kibirle boynunu gererek. "Hep öyle oldu. Gittin başkalarında oyalandın, avundun, kendini kandırdın ve yine bana döndün. Kimse seni ben gibi mutlu edemez. Eskiyi hatırlayacaksın. Bir zaman veya bir süre sonra benim kollarımda teselli bulacaksın. Seni benden daha iyi tanıyan kimse yok. Kızgınlığını da üzüntünü de en iyi ben bilir, ben teselli ederim."

"Gülümser, sen iyi misin? Cidden bu kadar alçalmış olamazsın. Sen, kişilik sahibiydin. Ben seni hep böyle bildim. Nerede senin o vakur duruşun?"

Kız dudaklarını büzerek acı acı yutkundu. Gözleri kederli bir burukluklа sisliydi. "Beni aşağıladığın için, buna sana fena ödeteceğim Eymen." Kaşı seğiren Eymen bunu fark edince kaşlarını kaldırdı. "Ben, seni aşağılamadım, sadece ayrıldık. Umarım hayatında istediğin kişiyi bulursun. Emin ol, o kişi ben değilim."

Genç kadın kapıya giderken öfkeyle, ansızın durup arkasını döndü. Gözlerini kıstı. Sanki aklına bir şey gelmiş gibi ağzını şapırdatarak açtı.

"Biliyor musun, neyi anlamıyorum?" Genç adamın dudakları gergince ince bir çizgi hâlini aldı. Gözleri her ne kadar donuk olsa da duruşu artık sabırsız ve her an patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Gülümser aldırmadan, onun sinirlerini gererek konuşmasına devam etti. "Senin gibi evlenmemeye yeminli birinin, nasıl olup da bir anda evlendiğini. Daha doğrusu o küçük farenin seni nasıl bir tuzağa düşürdüğünü. Demek ki göründüğü gibi cahil değilmiş, aklı bayağı iyi çalışıyor olmalı. Baksana, birçok kadının yapamadığını kısacık bir zamanda yaptı. Yoksa hamile mi seni böylemi elde etti?"

Eymen masaya sertçe bakarken odanın içinde elle tutulur bir gerginlik oluştu. Bakışları genç kadının üzerinde ateşten bir öfkeyle dururken kudurmuş sesini gizlemeyi başardı. Ağır bir öfkeyle ortamda tıslaması savruldu.

"Karımdan uzak dur, yoksa bu senin için hiç iyi olmaz! Geçmiş-

te yaşananları bir anda silerim ve hiç istenmeyen şeyler olabilir, beni tanıyacak kadar iyi biliyorsun. Yakarım tüm geçmişini. Senide yaktığım cehennem ateşinin içine atarım. Acımam, yaparım!" Kaşının birisini kaldırdı. "Seni harcarım." Sesi sertleşti bunu genç kadının bir anlık titremesinden anladı.

Gülümser hızla arkasını dönüp kapıyı açtı. Sinirle kapıyı kapatıp uzaklaşmaya başladı. Sekreterin masasının yanından rüzgâr gibi geçerken gözleri dolu doluydu. Gözünden akan bir damla yaşı hemencecik silip asansöre yürürken saçlarını sinirle savurdu. "Bunu senin yanına koymam, küçük farene de!" diye sinirle tısladı. "Ya benimsin ya da benim! Yine dönüp bana geleceksin."

Daha kızın çıkmasının üzerinden fazla zaman geçmeden, Turgut kapının kapandığı hızla, tekrar açıp içeri girdi. Eymen cama bakan başını yana çevirdiğinde, Turgut biraz kızgınca sadece baktı. "Daha önce onunla konuştuğunu sanıyordum."

"Ben de anladığını umuyordum, ama anlamamış."

"Sana zor olacağını söylemiştim. O sana kafayı takmış, bu işin peşini öyle çabuk bırakacağını sanmıyorum. Daha önce defalarca söyledim. Onda tuhaf bir şeyler var, sen görmek istemiyorsun ama o kız..."

Eymen kaşlarını çatarak, "Ne gibi?" diye sordu. Daha önce onun bu denli ciddi olarak hayatına karıştığını görmemişti. Turgut biraz durdu ve düşündü. Elini çenesinde düşünceli düşünceli gezdirdi. "Bazen gözleri öyle bir bakıyordu ki inan o zaman ben bile ürküyordum. Tuhaf bir bakışı vardı. Takıntı! Saplantı! O sana saplantı derecesinde düşkün."

Eymen tuhaf bir tutumda gergince gülümsedi. Turgut düşündüklerinden sıyrılarak sırıttı. "Şaka değil. O kadın üşütük!" Eymen sinirden gülümseyerek başını sarsınca "Yardıma ihtiyacın var mı?" dedi alayla. Eymen dudaklarını gergince kıvırdı. "Cinayet işler misin?"

Turgut başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Kıçını kendin kurtar dostum. Bir erkekten bahsetseydin, ilk ben yapardım emin ol ama konu kadın olunca, hele bu kadın Gülümser olunca!" sonra kafasını yana çevirdi. "Çayına arsenik koyabilirim..." dedi alayla.

Ama bu sefer gözleri gülmüyordu!

Her sabah bir çikolata!

Belkide bu bir ilgi belirtisi belki de düşünce çelişkisiydi. Bilemedi. Evet, her sabah çekmecesinde bulduğu bir çikolata daha, onu muhteşem bir mutluluğun huzurlu ülkesine çekiyordu...

Eymen hastalandığı günden beri, her gün muntazam olarak oraya ne ara, nasıl bırakıyordu bilmiyordu ama bir tane gofret bırakıyordu. Unuttuğu günler ise kahvaltıda mutlaka tabağında çikolata ya da bal kâsesi buluyordu. Onun dışında günler çabuk geçiyordu. Neredeyse o kavgadan sonra, altı haftayı geride bırakmıştı. Yeni evine ve yaşamına ayak uydurması, sandığı kadar kötü değildi. Eray Bey sakin, pek konuşmayı sevmeyen bir mizaca sahipti. Nebahat Hanım ona tam bir anne şefkatiyle yaklaşıyor, sürekli etrafında pervane oluyordu. Eve alışması için elinden geleni yapıyordu. Kızına nasıl davranıyorsa, ona da aynı imtiyazla titiz şekilde ayrım yapmadan davranıyordu. Eymen... Geç vakitlere kadar çalışıyordu. Onun özellikle ondan kaçtığına, artık neredeyse emindi. Belli ki beyzade yüzünü dahi görmek istemiyordu. O kadar rahatsız edici ve itici miydi? Eve geç geliyor, erken çıkıyordu. Onu bu kadar mı rahatsız ediyordu? Merhaba demeyecek kadar! Bu fikir zehirli bir mantar gibi içinde büyüyor ve büyüdükçe acıtarak canını yakıyordu. Sebebi meçhul! Nadiren bazen akşam yemeğine uğruyor ama sonrasında ise çalışma odasına kapanıyordu. Ecem... Aslında o kadar tatlı bir kızdı ki. Bıcır bıcırdı. O evde olduğu zaman neşeli sesler ve gülücükler evden hiç eksik olmuyordu. Gerçi hâlâ onunla oturup konuşmamaya özen gösteriyor, özellikle aradaki mesafeyi aşmamaya çalışıyordu. Oysa ne çok istiyordu onunla arkadaş olmak. Mizacı gereği hayatı dalgaya almayı çok seviyordu. Yaşına göre olgun olduğu yanlarından daha çok çocuksu yanları vardı. Eymen'le olan zıt diyalogları çok farklıydı. Abisine aşırı bir düşkünlüğü olduğu, gözlerden kaçmıyordu. Eymen

de farklı değildi. Üzerine titriyordu. Yüzünü asık gördüğü an, her şeyi bir kenara bırakıp ufak kardeşini sevindirecek şeyler yapıyordu.

Bazen bu mutlu aileye gıpta ediyordu. Akşam olup da hepsi sofra başında toplandığında, şakalaşarak yemekler yeniyor, tatlı tatlı sohbetler ediliyordu. Alışık olduğu şeyler değildi bunlar. Huzura alışmak kolay, kopmak zor oluyordu. Onların sofrasında hep bir tartışma çıkardı oysa. Ya Fırat ya da Serhat illa bir edepsizlik ederdi. Sorun çıkararak kızlara sataşır, huzuru bozardı. Oysa burada hayat çok farklıydı. Sanki uyumuş ve tatlı bir rüya âlemine dalmıştı. Aslında değişen bir şeyler daha vardı ama henüz kabul etmiyordu. Eymen'le olan kısıtlı sohbetlerden zevk almaya başlamıştı. Onun düzgün diksiyonuyla ciddi konuşmaları, zekice yaptığı esprilerini sevmeye başlamıştı. O kadar farklı bir adamdı ki insanın yüzünü anında güldürüp bir anda sertliğiyle ürkütebiliyordu. Gülerken bile sertliğiyle korkutuyordu. Güzel gözlerine bakmaya alışmış, onunla yatmaya ise hâlâ alışmaya çalışıyordu. Bir gece kalktığında ayağını adamın üzerine atmıştı. Yine bir gece kalktığında ise neredeyse onun dibine kadar kedi gibi sokularak nefeslerini içiyordu. Ona alıştıkça, ondan uzak durmakta gittikçe zorlaşmaya başlamıştı. Isısına, kokusuna, duruşuna ve yatağını dolduran erkeksi gücüne alışıyordu. Yanında tüm karizması ve iri yapılı cüssesiyle uyurken onun korunaklı yanını yok saymak o kadar zordu ki! Nitekim yapamıyordu da.

"Sana söyledim, param çok az kaldı." diye dalgın bakışlarını önüne çevirdi. Ardından derince iç çekerek devam etti. "Acilen bir iş bulmam lazım, birikimim bitti. Senin tanıdığın birileri var mı bana yardımcı olacak?" Bahar gözlerini içtenlikle arkadaşına çevirip vereceği cevabı ciddiyetle beklemeye koyuldu. Dilara işaret parmağını dudağına hınzırca vurarak ona döndü. Arkadaşının yanına yaklaşıp elinin tersini alnına dokundurarak dudaklarını tuhafça kıvırdı. Yine hınzırlığı üzerindeydi.

"Ateşinde yok ama galiba içeriden üşütmüşsün. Kıçını mı açıkta unuttun yine kuzum?" dediğinde alayla, Peri alnındaki eli sinirle iterek düşürdü. Güzel kalem kaşları çatışmış, bahar gözleri kızgınca

koyulmuştu. "Sana düzgünce bir şey soruyorum Dilara, alay edeceksen bu konu hakkında bir daha konuşmam." Küs küs baktı.

Dilara önüne gelip sinirle gözlerine devirdi. "Kızım kocaman malikânede yaşayıp ayak işi yapmaktan bahsedersen tabii alay ederim."

"Orada ne şartlar altında yaşadığımı bilmezmiş gibi konuşuyorsun. Benim işe ihtiyacım var, param bitince ne yapacağım? Bay karizmaya el mi açacağım? Merdivenin başına mendil mi sereceğim? Hani kayınvalidem, kayınpederim acır da birkaç kuruş atar." diye alay etti.

Dilara omzunu sarsarak "Ayyy! İyi fikir valla, onlar öyle ufak tefek atmaz kızım!" diye işgüzarlık yaptı.

Peri sıkkınca iç geçirdi. "İş ciddi. Dalgayı kes! Adam tam bir ego manyağı, kontrol meraklısı. Her şey onun istediği gibi olsun, her şey kendi düzeninde ilerlesin istiyor. *Sürekli şunu yapma, bunu etme* diye emir verip duruyor. Sanki onun parasını istiyorum. Ona mı kaldı benim ihtiyaçlarım!"

Dilara sırıtarak saçlarını omzundan geriye savurdu. "Ona kaldı tabii. Kocandan isteyeceksin parayı akıllım, karizma idamesinden değil. Gerçi karizma fabrikası senin kocan oluyordu!"

"Dilara!" dedi kızgınca sesindeki hiddeti saklama gereksinimi duymadan. "Bazen seni anlamıyorum. Daha kaç kere söyleyeceğim, o benim kocam değil. Sadece kâğıt üzerinde evliyiz."

Dilara yeniden yanında yürümeye başlayınca yan gözlerle kuşkuyla baktı. "Yeme beni kızım! Adamla neredeyse on haftadır aynı yatakta yatacaksın, kocan olmadığını söyleyeceksin, ben de dünyanın saflık ödülüne aday olarak inanacağım! Hani nerede benim oylarım? Yatağında bir ayaklı karizma taşıyan sen, hem de onun gibi ful döşenmiş çekicilikle, her yönden mükemmel birisiyle, sadece kardeş kardeş sarılıp yatacaksın, öyle mi? Ah ben ne kadarda saf görünüyormuşum o taraflardan." Sesini yayarak gözlerini göğe çevirdi. İşaret parmağıyla yüzünü göstererek kendini ifşa etti. "Sence oradan inanacağa benziyor muyum? Nerede unutmuşum dangalak ibaresini. Alnımda mı?"

Peri omzuyla ona vurup ittirdi. "Saçmalamayı çok iyi beceriyor-

sun, o kesin ama! Ayrıca tüm anlattıklarımdan bunu mu çıkarıyorsun? Senin aklın o historical romance hikâyeleri okuya okuya gitmiş. Kızım ben Shakespeare'in yazdığı roman karakteri değilim." Gözlerini arkadaşına çevirdi. "Benim ben, Peri! Anadan nazlı olmayan, babadan pohpohlanmayan, dededen miras kalmayan yetim Peri!"

Dilara ne denli ileriye gittiğini anlayınca, Peri'nin koluna girdi. Üzgün yüzü, buruk bakışlarıyla "Özür dilerim arkadaşım, sanırım abarttım biraz." diye homurdandı.

"Biraz mı?"

"Uf tamam dedik ya Peri. Hemen dikenlerini çıkarma."

"Aman altta kalma. Sen hemen yağ olup üste tüne."

Bir süre ikili sessizce yürüdü. Dilara'nın içindeki merak kurtları yine hoplayınca, omzuyla nazlıca kızı dürttü. "Ya hiç mi yaklaşmadı bu adam sana? Ben mi safım, bu adam mı kör?" diye kendini tutamayıp işkillenerek sordu.

Peri önce sert sert baksa da sonra, dilini damağına vurarak şaklattı. "Cıkss! Saf değilsin."

"Peri!" dedi muzırca Dilara, o da dalgınca "Hımm." diyerek onu yanıtladı. Dilara haylazca titreyen sesiyle hafifçe kızararak, "Sana hiç dokunmadı mı? Azıcık da mı yanaşmadı?" dedi baskın merakıyla.

Peri arkadaşının yüzüne bakınca, elinde olmadan kızardı. "Cık!" dedi utanarak tekrar. Usulca devam etti. "Eymen Sancaktar'ın şöhretini bilmiyormuşsun gibi konuşma! Onun bir genç kızla ne maksatla ilgileneceğini tahmin ediyorsun." Başını salladı. Tabii gerçekleri kendine sakladı. Ona göre masum sayılacak gerçekler.

Bazı sabahlarda ona neredeyse, o kadar yakın kalkıyordu ki dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Geceleri geç geliyordu yatağa, genelde çalışma odasında oluyordu ama sabahları genç kız ondan önce uyanmaya çalıştığı zamanlarda, onu doyasıya izlemeye vakit buluyordu. Aslında tek amacı ona kendini fark ettirmemeye çalışmaktı, erken kalkmasının amacı. Ne olursa olsun, o bir erkekti, doğası gereği onu arzulamasa da yanında yatan kadına kayıtsız kalamayabilirdi. Her sabah ona doya doya bakmak, işte bu çok güzeldi. Onun her hâlini, karizmatik duruşa sahip yakışıklı çehresini, uyurken

dahi sert duran hatlarını, hırpanice dağılmış kısa kara saçlarını, uzun ve heybetli bedenini... Erken kalkarak bunları izleme şansını elinde bulundurmuş oluyordu. Biliyordu, yakında ayrılacaklardı. Bunu yapması saçmaydı. Ayıptı! Ona bakmamalıydı. İzlememeliydi. Hatta ondan elinden geldiğince uzak durmalı, fazla diyalog kurmamalıydı. Lakin ne yaparsa yapsın ona bakmadan duramıyordu. Onu izlerken dokunmamak için kendiyle savaşa girer hâle gelmeye bile başlamıştı. Hatta bir keresinde onu seyrederken kendini kaybetmiş ve neredeyse yakalanıyordu. Bunları düşünmek bile yüzünü kızartmaya yetmişti. Sanki yaptığı suçmuş gibi, onu izlemek ve arzulamak hataymış gibi hissediyordu.

Dilara onun dalgın hâline ve yanaklarının kırmızılığına bakıp şeytanice gülerek "Biliyordum, sana dokundu değil mi?" diye heyecanlanarak, pire gibi yerinde zıplamaya başladı.

Peri gözlerini kısarak kızgınca bakışlarını ona çevirdi. Suratı yanıyordu. "Saçmalama, dokunmadı. Ama... Ama aynı odayı paylaşıyoruz." Dilara ona omuz atıp, bıyık altından kıkırdadı. "Ateşle, barut hmmm, patlama yakın o zaman şimdiye kadar nasıl sabretti senin gibi afete şaşılacak şey." Biraz daha dalga geçince, Peri omzunu sarstı.

"Yardımcı olmayacaksan, ben de başımın çaresine bakarım. Bu kadar abartma lütfen. Ayrıca aklıma tuhaf şeyler sokmaktan vazgeç. Seninle ne zaman konuşsam, rotası şaşmış jet gibi dengesizleşiyorum. Ben o kadar güzel değilim. Onun sevgililerini, sen de gördün! Ben yanlarında köle İsaura gibi pejmürde kalıyorum. Bazen güzel bir yüz ya da çekici bir vücut hiçbir işe yaramaz inan." Önden yürüyüp konuyu kapadığını belli etti.

Dilara yanına hızla yaklaştı. "Tamam, dayımla konuşayım sana ofiste iş ayarlayabilecek mi bakalım."

Peri sevinçle arkadaşına sarıldı. "Sen bir tanesin Diloşum!"

Dilara koluna gücenik bir şaplak atarak küsçe gözlerini devirdi. "Az önce kızıyordun, baş belası diyordun ya!"

Peri omuz silkti. "Şimdi vazgeçtim. Hem senin de dilin bazen fazla çalışıyor, benim aklımı karıştırıyorsun."

Dilara kolunu arkadaşının koluna sokup sıkıca sarıldı. "Hadi o zaman ofise gidip bir konuşalım dayımla, ne diyecek."

Peri arkadaşına bakıp kaşlarını kaldırdı. "Şimdi mi?"

"Herhâlde. Bugünün işini yarına bırakmamak lazım değil mi?"

Peri, Nebahat Hanım'ı arayıp haber vermeyi düşündü. Bekleyip merak etmesini istemiyordu. Telefon ikinci çalışında açılınca, o melodik ses kulağından içeri süzüldü. "Alo!" Peri biraz gergin bir sesle "Benim, Nebahat Hanım." diye kendini tanıttı.

"Biliyorum kızım, numaran kayıtlı." Peri bakışlarını arkadaşından çekti. "Ben bugün biraz geç gelebilirim, onu haber vermek istemiştim. Sizin için sorun olur mu?"

Yaşlı kadın endişeyle soludu. "Ne oldu kızım, kötü bir şey yoktur inşallah!" Uzak mesafeden bile onun kaygısını hissediyordu. Yumuşacık bir tonda onu yatıştırdı. "Yok efendim... Sadece arkadaşım Dilara'yla birlikteyim. Hani size bahsetmiştim. Bizim biraz işimiz var onunla, size haber vermek istedim merak etmeyin diye."

"Tamam, kızım haber verdiğin için sağ ol."

Bir süre sonra ofise vardıklarında Deren Bey bir toplantıdan yeni gelmişti. Peri Dilara'yla birlikte sekreterin yanındaki koltuklarda otururken Dilara kâh içeride geziniyor, kâh önündeki sehpadaki dergileri okuyordu. Ofisi çok büyük değildi. Ama şirince dekore edilip sıcacık bir hava verilmişti. Evlerine tek otobüsle gelecek kadar yakın, apartman dairesinden yapılmış bir ofisti. Eğer bu iş olursa, parasını yol parası yapmasına gerek de olmayacak, ufak bir birikim bile elde edebilecekti. Dilara'nın söylediğine göre burası önceden apartmanmış, sonradan ofis gibi kullanılmaya başlamış. Peri sıkkınca başını kaldırdı. Duvardaki saate baktı. Tam iki saattir burada oturup, Deren Bey'in gelmesini bekliyorlardı. Sonunda, kapının önünde bir hareketlenme oldu. Sekreter yerinden kalkıp gelene baktı. Saygıyla "Hoş geldiniz Deren abi." dediğinde, Peri başını kaldırıp kapıya baktı. Güzel gözleri şaşkınca açıldı. Düşündüğü gibi birisiyle karşılaşmadı. Ağzının içinde homurdanarak, ayağa kalktı. Oyuna getirmişti. Ah bu deli kız! Ona doğru gelen uzun boylu, kumral, hayli çekici olan adam, hiç de sandığı gibi ellili yaşların başında değildi. Göbekli, kel ve şehla da değildi. Aksine atletik bedeni ve yakışıklı yüzüyle,

en fazla otuzların ortasındaydı. Bunu Dilara'nın bilerek yaptığı gözlerindeki haylaz pırıltılardan belli oluyordu. Onu şaşırttığına, kıs kıs gülüyordu. Dalgacı, üçkâğıtçı, tatlı şey!

Çok geçmeden Deren Bey'in arkasından odasına geçtiklerinde tedirgindi. Bakışlarını ferah döşenmiş ofisin içinde gezdirirken genç adam elindeki çantayı, masanın kenarına koyarak yerine oturdu. Dilara ise hemencecik koltuğa kurularak, Peri'ye baktı.

"Otursana kuzum ayakta dikilme. O adet eskidi."

Peri ona sert bir bakış attı. Zannınca iş görüşmesine geldiğini unutuyordu. Deren Bey genç kıza tebessüm ederek, eliyle koltuğu nazikçe gösterdi. "Oturun lütfen. Çekinmeyin." Bunu yumuşacık bir sesle belirtti. Dayı, yeğen, önce biraz hoş beş yaptıktan sonra, okuldan, evden ve Deren Bey'in güzel eşinden konuştular. Sonunda Deren Bey genç kıza dönerek "İşe ihtiyacınız varmış?" diye mesafeli bir tavırda sordu.

"Evet." dediğinde adam ona gülümsedi ve zeki gözleriyle kızı tartarak baktı. "Hukuk okuman iyi. Burada hem işi öğrenir hem de kendini geliştirmeyi denersin. Aslında bizim bu aralar işlerimiz çok yoğun, part-time olarak iş aradığını söyledi Dilara." derken genç kızdan cevap bekler nitelikte düz bir suretle baktı. Koltuğunda geriye yaslandı. Parmaklarını birbirine geçirip, ellerini önünde tuttu.

"Evet, bu sizin için bir sorun olur mu?" diye açık bir şekilde sordu Peri.

"Hayır, ama bazı zamanlarda işler yoğun oluyor. O zamanlarda bizimle geç saatlere kadar çalışabilecek misiniz?"

Peri biraz düşündü. Yani, eve geç giderse diğerlerini varlığıyla da rahatsız etmez, düzenlerini bozmazdı. Bu iyiydi. "Evet, bu sorun olmaz. Okul dışında yapacak başka bir meşguliyetim yok. Dediğiniz gibi burası benim için ciddi anlamda eğitimime kazanç sağlayacak. Birçok dersime yardımcı olacağına da neredeyse eminim."

"Zekisin." dedi adam. "Bu işimize yarayacak tek silah. Bakarsın belki bu çalışma okul bitiminden sonrada devam eder."

Sonrasında iş hakkında birkaç ayrıntıyı anlattıktan sonra, saatler konusunda konuştular. Deren Bey oldukça alçak gönüllü ve otoriter bir yapıya sahipti. Onunla anlaşacaklarına emindi. Kendinden emin

bir üslubu, akıcı bir konuşması vardı. İkna kabiliyetini ise bizzat kendisiyle konuşurken ortaya koymuştu. Belirli çizgileri vardı. Ona, kriterlerini anlattı ve nasıl bir iş yapacağını kısaca özet geçti. Peri sandığı gibi kötü bir işe girmediğine sevinerek işi kabul ettiğinde artık içi rahattı. Bir işi vardı ve en önemlisi de burada part-time olarak çalışacak olmasıydı. Ama okuldan kalan vaktinde, akşamları da uğrayabileceğini baştan söylemişti Deren Bey.

Yaklaşık bir saat sonra ofisten Dilara ayrılırken Peri'ye hemen işe başlaması önerilmişti. Genç kız kapıya kadar onu geçirirken "Alacağın olsun Dilara, yaşlı adam diye dalga geçtiğinde, ciddi olduğunu sanmıştım." diye küs bir sesle dudak kıvırarak çıkışmıştı.

Dilara yine muzipçe kıkırdadı. "Onu gördüğündeki yüz hâlini merak ettim, sırf bu yüzden senin aklındaki Deren Bey'i bozmadım."

Peri yine de ona sevgiyle sarıldı. Dilara onun boynuna dostluğunun verdiği sıcaklıkla sıkıca çenesini yasladı. "Korkma tatlım... Artık hiç korkma, ben varım." Geriye çekildi. Bu kız hiç değişmeyecekti. Göz kırparken "Dayım adam yemez Peri, hem yengem onun gözlerini oyar, o da burada çalışıyor. Diğer ofis ona ait, biliyorsun. İkisi de avukat, ben de avukat olacağım. Ah bu ofis bize dar gelecek, işlerini ellerinden alacağımızı onlara söyleme, sır!" diye dalga geçti.

Peri çalışmaya başlayınca, tüm gün boyunca Betül adındaki nazik sekreter ona yapacağı işleri ilgiyle anlatıp yardımcı oluyordu. Bir, iki gün geçtiğinde Deren Bey'in göründüğü gibi, genç olmasına aldanmamak gerektiğini söyleyip duruyordu. Gerçekten de babacan bir adam olduğunu, dürüstlüğüyle nam saldığını ve tecrübeli bir avukat olduğunu keşfetti. Tüm çalışanlar onu seviyor, saygı duyuyordu. Zaten adamın tavırlarından da iyi biri olduğu gün gibi aşikârdı. Okul sonrasında, tüm gün dosyaların olduğu bir odaya kapanıp hiç duraksamadan çalışıyordu. Burada çalışması iyi olmuştu. Ne kadar masaya abanmaktan beli kopsa da dosya taşımaktan yorulsa da hiç gocunmamıştı. Hem para kazanacak hem de evdeki varlığı daha az hissedilecek ve onları rahatsız etmeyecekti. Nebahat Hanım çok tatlı bir kadındı. Lâkin ne olursa olsun kısa bir zaman içinde onlardan ayrılacaktı. Onların kurulu düzenini istila etmek, iyiliklerini istismar etmek zaten onu rahatsız eden yegâne konuydu. Bir de üzerinde yük,

ayaklarına bağ olma fikri, mantığını müthiş bir dehşete düşürüyordu. Gerçi ona, o kadar içten ve gerçek sevgiyle davranıyorlardı ki sanki o evin bir ferdi ve gerçek anlamda gelinleri gibi...

Zaten öyle sanıyorlardı!

Hani, Nebahat Hanım ara sıra oğlunun çok çalışmasından şüphelense de Eray Bey şirketin yeni bir ihaleye gireceğini söylediğinden beri üzerinde pek durmuyordu. Bir de masum ve düşünceli anaç yanıyla ona "Ben de böyle zamanlar geçirdim kızım. Eray şirkette sabahlardı bazı aylar, zamanla alışırsın üzülme, e mi bir tanem!" diyerek ona destek oluyordu. Bir, iki kez de ayaküstü, kıyılarda, köşelerde oğluna kızarken görmüştü onu. "Neden onunla ilgilenmiyorsun?" diye çıkışıyordu.

Ah Nebahat Hanım! Nasıl ince düşünceli, yüce gönüllü, şahane bir kadındı. Onun nasılda sevgi dolu bir yüreği vardı. Böylesine iyi bir kadını üzmek, onlara yalan söylemek canını şimdi daha çok sıkıyordu. Kendini menfaatçi, sülük, pis düşüncelere sahip bir yaratık gibi hissediyordu... Bu ağırdı! Onlardan ayrılacağını düşününce... İçine bir sızı düştü. Onu seviyordu. Ona bağlanmasa iyi edecekti. Sonuçta ileride boşanınca, kim isterdi eski gelinini görmek...

Sonunda iş bitti. Hırkasını askıya asıp yorgunluktan düşmüş yüzüne aynada baktı. Elini yüzünü yıkadığı için, teni hâlâ nemliydi. Yorgundu ama dinç zihniyle bundan da hiç şikâyetçi değildi. Alışıyordu bu tempoda çalışmaya. Nasıl olsun istediği gibi bir iş bulmuştu. İnce bileğindeki saati, iki parmağıyla kendine çevirip baktı. 10:30 olmuştu.

Çalışanların odasından çıkarak kapıya giderken masaları silmeye hazırlanan temizlik görevlisi Rahmi Bey'e bakıp "Kolay gelsin abi." dedi. Orta yaşlı, kara gözlü adamın gözleri ışıldayarak "İyi akşamlar Peri Hanım." deyip işine geri dönmüştü.

Az sonra durağa gelip otobüs beklerken bakışları saate takıldı. Geç olmadan eve gitmeliydi. Çıkışının bu kadar geç olacağını tahmin etmiyordu. Dün daha erken gitmişti. Bir müddet otobüsü bekledi. Otobüs de geç kalınca önüne gelen ilk taksiyi çevirip bindi. Bir günlükten bir şey olmazdı. Hem buradan eve hangi otobüslerin geçtiğini henüz öğrenmemişti. Ona dikiz aynasından bakan taksiciye

evin adresini verip başını geriye yasladı. Tüm gün hem çalışıp kalan aralarda da yasaları ezberine almıştı. Ve bu sebepten şimdi başı ambalaja dönmüştü. Elini şakaklarında gezdirirken, bakışlarını camdan dışarı çevirdi.

Evin sokağına girdiğinde, artık bu sokağın o kadarda yabancı gelmediğini fark etti. İlk geldiği gün nasılda tedirgindi. Oysa şimdi, o tedirginlikten eser kalmamıştı. Zamanla diğer eve nasıl alıştıysa, buna da öyle alışmıştı. Demek ki insan göçebe kuşlar gibi her yere alışabiliyordu.

Araçtan indiğini gören güvenlikteki yaşlı amca, kapıyı açarak selam verdi saygıyla. Peri de ona tebessüm ederek "Sana da Rıza Amca." dediğinde bakışlarını evin geniş bahçesinde gezdirdi. Eve geldiğinde kapıyı Nebahat Hanım açtı. Endişeli bir sesle, biraz kızgınca azarlayarak "Nerede kaldın kızım? Çok merak ettim." dediğinde, Peri'nin içini bir hüzün kapladı. Merak edilmek... Beklenmek... Bunlar ne tuhaf duygulardı böyle! Ona ne kadarda yabancıydı. Birilerinin umurunda olmak, endişeyle bakan gözler görmek... Bileğindeki saate bakıp, on biri geçtiğini fark edince "Affedersiniz efendim, bugün işim biraz uzun sürdü. Sizi endişelendirmek istemezdim. Özür dilerim." diye kendini ifade etti. Çekinerek söylediği şeylerde, samimiydi. Gerçekten üzgündü.

Birlikte salona geçtiklerinde, kayınvalidesi ona şefkatle baktı. Yorgun ve bitap duruyordu. "Karnın aç mı kızım, bir şeyler hazırlayayım mı?" diye sordu nazikçe.

Peri biliyordu ki, Şura Hanım saat onda odasına çekiliyordu.

Bakışlarını yaşlı kadına çevirip gülümsedi. "Teşekkür ederim karnım tok, yedim." Oturma alanına geldiklerinde, kocasını koltuğa oturmuş, sert yüzüyle televizyon izlerken buldu. Ona bakmamıştı bile, sanki geldiğini fark etmemiş gibi aldırmamıştı. Peri'nin içi donuklaştı bir an, kaç zamandır birlikteydiler ve birkaç gündür görüşmüyorlardı. İnsan yalandan olsun hâlini, hatırını sorardı. Koltuğa geçerken "İyi akşamlar." dedi soğuk, gücenmiş çıkan mesafeli sesiyle.

Eymen'in ona hiç bakmadan, sert bir sesle "Geceler desen, daha uygun olur küçük hanım." diye verdiği tersçe cevabı, genç kızı kızdırsa da aldırmadı.

Nebahat Hanım yanlarında hiç oturmadan "Ben yatıyorum, size iyi geceler." deyip ayrıldı.

Aslında niyeti onları yalnız bırakmaktı yaşlı kadının. Oğlu onun eve geç geleceğini duyduğundan beri, sinirle oturup duruyordu. Sert yüzünün arkasına sakladığı kabarmış hiddetini ve bu denli sakin durmayı nasıl başarıyordu, bilmiyordu. Bu hayra alamet olmayan, patlamaya hazır olan anlardandı. Eymen ne kadar bunu fark ettirmemeye çalışsa da o oğlunun içini okurdu... Gelinine değer veriyordu.

Peri çantasını kucağına koyup geriye yaslandı. Ayaklarının ağrısını, yeni fark ediyordu. Bakışlarını, televizyona çevirdi. Aksiyon filmi vardı. Sesi de kısıktı. Kocasının çenesi sertçe kilitlenmiş, gözleri dik dik düz bir şekilde TV'ye bakıyordu. Elindeki kumandayı da sıkıca tutmuştu. Bakışlarını evde gezdirdi. Ecem ve Eray Bey yatmış olmalıydılar. Ortalıkta onlardan başka kimse yoktu. Sakindi. Ağrıyan başını ovalarken gözlerini kısa bir an kapattı. Birkaç saniye öylece durup, şakaklarına masaj yaptı.

Az sonra sinirlerini dizginleyen Eymen, televizyonu kapatıp kumandayı sehpaya atar gibi koydu. İçinde bastırdığı hiddetiyle, bakışlarını önüne çevirdi. Öne doğru eğilip kollarını dizlerine yasladı. Öfkesi çatılmış kalın kaşlarından, burnunun kenarında seğiren damarından belliydi. Ona bakarsa, hışmına engel olamayacağını düşündü. Oysa kızgınlığını eve geldiğinden beri bertaraf ediyordu ama o da bir yere kadar. Sert, tok sesiyle emredercesine "Neredeydin?" diye buz gibi sorduğunda, karşı taraftan cevap gelmeyince, sinirli bakışlarını koltukta oturan karısına çevirdi. Öfkesinden çenesi geriliyordu. Hanımefendi eve geç geliyordu ve bunu ona bildirme nezaketinde bile bulunmuyordu. Ne olursa olsun, kocasıydı. Hâlâ onun himayesi altındaydı. Gözleri sinirle genç kıza bakarken şaşakaldı.

Şaka gibi! Başı yana düşmüş, gözleri kapanmış, dudakları tatlılıkla kıvrılmış, melekler gibi uyuyordu. Yanağına dağılan saçlarından bir bukle, burnunun üzerinde düşmüş ve nefesiyle usulca hareket ediyordu. Ne ara uyumuştu? Daha geleli birkaç dakika olmuştu. Eymen'in sinirli yüzü yumuşadı. Çatılı kaşları bile düz bir nizamiyeye büründü. Özlem içeren bakışları onun yüzünde, üzerinde dalgınca gezdi. Altına giydiği siyah taytı, düzgün bacaklarını sarıp sarmala-

mıştı. Üzerine giydiği uzun beyaz tişörtü de ince belini ortaya çıkarmış, dolgun göğüslerini göz önüne sermişti. Böyle salaş, işine mi gidiyordu? Kapkara saçları koltuğun başına dağılmış, öyle muhteşem duruyordu ki tıpkı masal dünyalarındaki Peri kızları gibi. Yüzünde bir gram bile makyaj yoktu. Zaten bu meleksi güzelliği, hiçbir makyaj yapamazdı. Ona dokunma isteğiyle yanıyordu teni. Arzuyla bakarken kasıklarına giren ağrıyla kendine geldi. Yataktan rahatsız şekilde kalktığı geceler yetmiyor gibi bir de uyanıkken mi işkence çektiriyordu hanımefendi! Oturduğu yerden kalkıp yanına yaklaştı. Omzuna nazikçe dokunarak, şefkatli kısık sesle onu ürkütmeden mırıldandı. "Peri uyan, hadi odaya gidelim."

O anda Peri'nin verdiği tek tepki, neredeyse dudaklarını kıpırdatmak "Biraz daha uyuyayım... Kalkarım." diye huysuzca homurdanarak, kedi gibi koltuğa kıvrılmak oldu.

Eymen'in dudaklarının kıyıları kıvrılırken, siniri çoktan geçmişti. Böylesine öfkeliyken bile, anında sinirini nasıl dindirebiliyordu?

Oysa o sırada Peri, yine o eşsiz rüyalarından birisini görüyordu. Babası onu tıpkı çocukluğundaki gibi kucaklamış, özlem duyduğu kokusu genzine yayılmış, piknik yaptıkları o cennet yeşilliklerinden geçiyordu. Tıpkı Lale'nin anlattığı gibiydi her yer. Gözlerini açmak istemiyordu genç kız. Sanki bilinci onun kaybolacağını, kulağına fısıldıyordu. Fakat yine de Peri kucaklanıp yerinden havalanınca, gözleri kısıkça, uyku mahmuru hâliyle açıldı. Uzun kirpiklerinin arasından gözüken yorgun yeşil gözleri, Eymen'in bakışlarıyla buluşunca "Ben giderim baba, bırak!" diye dudaklarını çocuksu bir büyüyle bükerek söylendi. Biraz huzursuzca kollarında kıpırdandı. "Çok özledim..."

Kız homurdanmaya başlayınca, genç adam onu daha çok kendine çekip, aşağı doğru eğildi. Yüzünü saçlarına yaklaştırıp, kulağının dibine usulca fısıldayarak "Şiittt!" dedi sadece. O bile o kadar güvende hissettirmişti ki kızı, memnun bir biçimde gülümsedi. Masum ve parlaktı bu tebessüm. Onun yaptığı tepkiyle, içine huzur dolmuştu kocasının. "Gitme babam." Korkuyordu Peri, yine kaybolmasından ölesiye korkuyordu.

"Korkma... Buradayım." dedi adam ona güvence verir gibi, ninni gibi yumuşacık, tılsım gibi şeffaftı sesi. Sanki korunaklı bir koyda, huzurlu mehtapların altında bulunur gibi mesuttu Peri. Tıpkı, Lale'nin anlattığı gibiydi her şey yine. "Çok özledim babam. Çok..." diye fısıldamıştı kız yine burnunu kocasının göğsüne sürterken. İşte, o günün kokusu dolduruyordu genzini. Sakinliğin, coşkunun, sahiplenmenin, sahip olunmanın, mutluluğun, huzurun kokusu... Eymen kıpırdanınca,panikledi Peri. Farkında olmaksızın kollarını kocasının yağız boynuna dolayıp başını geniş göğsüne dayadı. "Gitme babam, biraz daha sarıl."

Derince soludu kocasının rahatlık veren kokusunu. Burnuna gelen kokuyla kendini güvende hissederken onun kollarına tüm varlığını hiç tereddütsüz bıraktı. Ufalmış ruhu, örselenmiş yüreği durulmuş, öksüz yanı okşanmıştı sadece sıcacık bir dokunuşuyla.

Genç adam merdivenin başında, kısacık bir an donup kaldı. Peri burnunu usulca göğsüne sürttü. Bir bebek gibi masumdu. Kocaman adamın yüreğinde, incecik, buruk bir ısı duyumsandı. Başını eğip burnunu saçlarına gömerek derince kokladı. Bu, taze çiçek kokusunu seviyordu. Yasemin! "Gitme..." dedi Peri. O anda onu sıkıca sararak "Asla bırakmayacağım." demek istemişti. Sonra bu düşündüğü şeyle irkilip, anında hareketlenmişti. Eymen onu narin bir çiçek gibi odaya kadar taşıdı. Yavaşça yatağa bırakıp kafasının altındaki kolunu çekti. Ayağındaki ayakkabılara yöneldi. Onun, ufacık narin ayaklarından ayakkabılarını, yavaşça çıkarıp yere attı. Bacaklarını düzgünce yatağa yerleştirdi. Üzerini çıkarmayı düşündü önce, bu düşünce bile bedenine tuhaf bir ısı yayılmasını sağladı. Ona dokunmayı bu raddede kaldıramazdı. Hele çıplak görmeye yetecek kadar dayanma gücü olduğundan, kesinlikle emin değildi. Bu düşüncelerle vazgeçti. Serin örtüyü üzerine çekti. Bir babanın şefkati, bir kocanın sonsuz sadakati ve korunaklı efsunuyla ilgilendi onunla. Şakağına bir buse koydu ve saçlarını şakaklarından geriye çekti.

"İyi uykular Peri kızı. İyi uykular masal Perim."

Birkaç dakika sonra üzerini değiştirmiş, dişlerini fırçalamış olarak odaya döndü. Karısının yanına uzandı. Ona doğru yan döndü. Dirseğini yatağa yaslayıp elini başının altına koydu. Peri de yerini beğenmiş, ufacık bir kedi gibi kıvrılarak ona dönmüş, elini yanağının

altında kenetleyerek uyuyordu. Yastığa göre şekil almıştı dudakları. Hafifçe aralanmış, usulca soluklanıyordu.

"Öylesine masumsun ki bu hayata yakışmıyorsun. Meleklerin yeri burası değil, sen benim cehennemimde yanamazsın ufak kız... Buna dayanamazsın." dedi keder yüklü sesi usulca. "Masal Perileri gerçek olmaz."

Yüzüne düşen simsiyah saçlarını parmaklarıyla kenara çekip elinin tersiyle tazecik yanağına dokundurdu. Kadife gibiydi cildi. Tamda düşündüğü gibi, daha önce hissettiği ve kaç haftadır aklından çıkaramadığı gibi. İpek bir pelerin gibi yastığına dağılan saçının, bir tutamını parmaklarına sıkıştırıp burnuna götürdü. Büyüleyici kokusunu, içine derince soludu. Bahar kokuyordu. Umut, özlem, hasret huzur, mutluluk ve masumiyet... Yasemin tarlası gibi huzur kokuyordu. Tıpkı gözleri gibiydi saçlarının kokusu.

"Ben seninle ne yapacağım ufaklık? Seni bu kadar düşünürken, sana dokunmadan, sahip olamadan, sende var olup seninle olmadan, nasıl yanında yatmaya devam edeceğim?"

Söyledikleriyle içini bir ateş sararken şu ana kadar nasıl olup da onu tek başına bıraktığını düşündü. Bu düşünceyle kocaman bedenindeki büyük yüreği suçluluk duygusuyla sarsıldı. Ya ona bir şey olsaydı? Bu düşünce aklından geçtiği an daha, eli yumruk oldu. Başına bir şey gelseydi? Sonrada elindeki saç tutamını bıraktı. Yastığına dönüp sırt üzeri yattı. Niye suçluluk duyuyordu ki? Onunla zorla evlenmişti. Hiç istemediği bir kadın, hem de evlenmeyi düşünmediği anda karısı oluvermişti. Onu tanımıyordu ve lanet olsun evli kalmak da istemiyordu. Ama bir gerçek vardı ki yanında yattığı sürece, onu istiyordu. Geceleri ne kadar geç yatağa girse de yorgun olup görmemeye çalışsa da beyni ona acımıyor, sinsi bir yılan gibi bir yolunu bulup benliğine süzülerek haince hatırlatıyordu. Geceleri kokusunu duyumsayarak uyanıyor, sıcaklığını hissedip sertleşiyordu. Neredeyse her gece soğuk duş almak zorunda kalıyordu. Artık bu bile yetmez hâle gelmişti. Yatağındaki, yastığındaki kokusu bile tahrik edici unsurların arasına katılmıştı. Yanında dokunamadığı bir huriyle, bir melekle kaç gecedir sabahlıyordu. Bu eziyetti! Ve bu kız, lanet olsun ki gerçekten çok güzeldi. Çekici bir yüzü, hayran kalacağı zekâsı ve biçimli vücuduyla aklından bir türlü çıkmıyordu. Ancak masum bir

şekilde, bunun bile farkında değildi. Saf tutumuyla yanında tehlikede olduğunu aklına dahi getirmediğine emindi. Oysa kurtla kuzu gibiydiler. İkisi de bir kibrit kutusuna kapatılmıştı. Bir çıngı, ufacık bir meltem yeterdi onları ateşlere salmaya...

Farkında olmadan telaşlanan bakışları tekrar karısına kaymış ve neredeyse yarım saattir ona boş gözlerle, düşünceli bir beyinle baktığını idrak etmişti. Huzurlu yüzü, şehvet uyandıran tatlı dudakları, ellerini teninden çekmesine imkân vermeyen kuğu misali süt beyaz boynu... Ağzı kurudu. O boyunda dudaklarını gezdirmek, gerdanında burnunu bırakıp, nefesine kokusuna karıştırmak istiyordu. Yumuşacık diri kalçalarını elleriyle, göğüslerini bedeniyle ezmek... Kasıklarına yüklenen acı ve dayanılmaz istek... Sevişmeliydi... Birisiyle sevişmeliydi. Bir kadının yumuşacık kuytularında şehvetle kaybolmalı ve şiddetle boşalmalıydı. Ama yapamıyordu. Lanet olsun! Ne hikmetse bunu yapmak istediği kadın, şimdi bir nefes kadar uzağında duruyordu ve masumca, kendini ona emanet ediyordu. Bunu anlayınca, sinirlenip arkasını döndü. Öfkeyle gözlerini kapattı.

Belaya bulaşmak yok!

Ona bulaşmak, evliliğe kalıcı demir atmak demekti. Daha yaşayacağı uzun seneler vardı, bekâr olarak. Olmaz! Bunu bir daha düşünmeyecekti. İstemiyordu. Hayatında, ondan sonra başka bir kadın istemiyordu. Onun ardından âşık olmayacaktı, evlilik olmayacaktı, çocuk olmayacaktı. Bir daha asla yaralanmayacaktı. Pelin'le olmamıştı, kimseyle olmayacaktı. Ona söz vermişti. Yemin etmişti. Mezarı üzerine yeminler etmişti. Artık hayatında, tek bir kadın istemiyordu. Bir daha birinin canını yakmayacaktı. Canı yanmayacaktı. Âşık olanların hâlini gördükten sonra, bunun acısını birebir tattıktan sonra, bunu kesinlikle istemediğine karar vermişti. Bu kız, evlenmeden birine bağlanmadan onun olmazdı. Bunu açıkça belirtmişti. Ufacık karıncaların şekeri yedikleri gibi, benliğindeki mantıklar azalmamalıydı. Eymen'in küstah dudakları çarpıkça yukarı kıvrıldı ama bu sabit fikrini değiştirmeyeceği anlamına gelmezdi. Geçici bile olsa, evliydiler. Elini yastığının altına sokup, başını yumuşak yastığına gömerek düşündüğü hainliğin huzuruyla gözlerini kapadı...

Belki bu kısa zamanı, zevkli hâle getirebilirlerdi!

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ufacık yüreklere sığışan hisleri...
Kocaman bedenlerinde barındıramadıları...

Sabahın seherinde, yüzüne vuran hain gün ışığı, yorgun gözlerini nişan almış gibi direkt atış yaparak tatlı uykusunu sabote etmişti. Gözlerini açtığında ise asıl şoku yaşayacağından habersiz homurdanırken ona bakan kahvelikleri görünce sanki kızan o değilmiş gibi tatlıca gülümsedi.

"Günaydın!"

Eymen de ona tebessümle "Günaydın güzelim." deyince, Peri yeni yeni ayıkmaya başlamış zihniyle, dehşetle yataktan doğruldu. Yatağa nasıl gelmişti ki? Sonra hayal meyal gece kocasının korunaklı, güçlü kollarında taşındığını hatırladı. Yok, o babasıydı! Rüyaydı! Ama buraya nasıl gelmişti? Dalgınca bakışlarını üzerinde gezdirdi. Sanki ne beklediğini, kendisi de biliyormuş gibi... Ne yaptığını anlayıp yanakları kızarırken, dudaklarını dişlerinin arkasına kıstırıp ürkek bakışlarını kocasına çevirdi. Elleri saçlarına gitmiş, hızla düzeltme işine girişmişti yine. Gözleri şaşkınca irileşmiş ve kirpikleri sıkça kırpışıyordu. Bir de konuşabilse, yok yapamıyordu. O yanında böyle tüm çekiciliğiyle yatıp, güzel kahvelerinin iddialı ışıklarıyla yüzüne bakarken karnından kalbine bir sürü kelebek uçuyordu. Sonunda ne yaptığını fark etti ve ellerini derhal saçlarından çekerek kucağına koydu.

"Özür dilerim, beni uyandırsaydın, ben kendim gelirdim." Dağılmış saçını kulağının arkasına koyarken, genç adam kaşının tekini yay gibi kaldırdı.

"Çağırdım zaten! *Biraz daha* deyip tekrar uyudun. Bir de bu

kadar nerede yoruldun, onu anlayamadım. Ayrıca eve neden bu kadar geç geldin? Dilara'da değildin."

Onda olmadığını nereden biliyordu? Yine onu araştırdığı için kızıp kavga çıkmamak içinde sadece kaşlarını çatan Peri, yataktan çıkıp hızla banyoya yöneldi. Ona zaten söylemeyi düşündüğü şeyi şapadanak dile vurdu.

"İşe girdim. Sana söylemeye vakit olmadı görüşemeyince ondan biraz yorulmuşum galiba." Musluğu açıp temizlenirken bakışları, içeri güneşin girmesini engelleyerek gölgesi düşen kocasına kaydı. Elindeki fırçası, ağzında dondu. Bu adam ne rahattı!

Eymen omzunu kapının pervazına dayamış, kalın kaslı kollarını göğsünde bağlamıştı. Kızgınca çatık kaşlarla onu azarlayarak bakıyordu. Suratındaki ifade söylediği bir şeyden memnun olmadığını belirtiyordu. Gözleri dilinden önce hesap soruyordu.

Peri ağzını çalkalayıp havluya uzanırken "Sana söyleyecektim ama zaten ani oldu. Bugün konuşmayı planlıyordum. Görüşmeye gidince hemen başladım, bunu beklemiyordum zaten. Biliyorsun seninle de pek görüşemiyoruz, senin işlerin yoğun, benim de okulum var..."

"Bu ne ifade eder? Telefon açıp neye ihtiyacın olduğunu söyleyebilirdin."

"İşe ihtiyacım vardı ve bunu da kendim hallettim. Sorun ortadan kalktı. Neden senin başını bu meseleyle şişireyim ki?"

"Çalışmaya ihtiyacın yok, bunu biliyorsun. Ayrıca ben çalışmanı istemiyorum. Sana bunu daha öncede söylemiştim." Ödün vermez sert bir sesle kestirip attı. Gerekçe dahi sunma nezaketinde bulunmadı. Kız yanından geçerken, ona sertçe kısacık baktı. Yine buyurmuş, bir zahmet itaat beklemişti!

"Çalışmazsam parayı nasıl kazanacağım, söyler misin? Benim, senin aksine milyonlarım yok. Ya da bana bakacak milyarder bir ailem!"

Yine de usulca bir dille kendini ifade etmeye çalıştı kız. Giysi odasına yönelirken Eymen onu kolundan sertçe tutup kendine çevirdi. Hırpani bakışları da duruşu gibi sertleşmişti. Gözleri ona hesap soran buyurganlıkla, tepesinden hükmederek bakıyordu. Peri küçük

burnunu inatla havaya kaldırdı. İsyancı soğukkanlılığını yitirmemeye çalışarak duraladı. Kısaca her şeyin gayet güzel, yolunda gitmesi, anlamsız olurdu zaten. Peri burada kaldığı sürece, mutlu bile olabilirdi, eğer şu kocası ve Taş Devri'nden kalma egosu olmasaydı! Tam bir kontrol budalası gibi davranıp durması da bir hayli canını sıkıyordu. Herkes onun dediğini yapamazdı. Tamam, Eymen Sancaktar ona hiçbir zaman bir şey söylemiyor olsa da genç kız onun kendisini sessizce eleştirdiğini, her an fark ediyordu. Biliyordu. Eymen ona sadece ve sadece evli oldukları için, iyi geçindiğini fazlasıyla kanıtladığı için tahammül ediyordu. Sonra bu kendini gerçek anlamda kocası olarak benimsemek de nereden çıkmıştı? Düşündükleriyle, gözlerinde şimşekler çaktı. Yeşil bakışları da meydan okuyordu oysa şimdi. Bu adama ne oluyordu böyle, anlayamıyordu.

"Sizinle bir anlaşma yapmıştık bayım." Mesafelerini ortaya çıkaran sesi, buz gibi oldu. Yine bentler ortaya saçılmış, kalın duvarlar örülmeye başlamıştı ruhuna. Otoriter yanını hatırlatmak ister gibi, dik dik baktı. "Aramızda bir mesafe olacaktı. Bireysel değil, kurumsal takılacaktık."

"Öyle. Ben hâlâ sadığım o anlaşmaya. Uzlaşma teklifim hâlâ sabit. Sana dokunmuyorum... Ama bu karım olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Ben senin tüm ihtiyaçlarını karşılarım, çalışmayı unut. Ve mesafe konusuna gelirsek, aynı yatağa giriyoruz Peri Sancaktar, aramızdaki mesafeyi var git sen düşün."

Peri onun söylediği şeyle, önce mahcup baktı. Yüzü nahoşça kızarmaya meyillendi. Fakat sonra düşündüğü şeyle, vahşileşen öfkesine uyan pençeleri çabuk bilendi. Hırçın tabiatına hemencecik büründü. Kedi gibi durması, tırmalamayacağı anlamına gelmezdi!

"Ben, çalışmak istiyorum. Hem seninle sonsuza kadar evli kalmayacağım, değil mi? Boşanınca da çalışacağım, ne fark ediyor? Ha şimdi, ha sonra!"

"Çok şey! Şimdi benim karımsın. Benim sorumluluğum altındasın. Soyadımı taşıyorsun." dedi narsist bir koca gibi. Ukalaca, kendine bağlı olmasını istiyordu.

Aslında düşünceli olmaya çalışıyordu adam. Onun çalışmasını elbette ki istemiyordu. Yani başka yerde. "Sana kredi kartı verdim.

Onu kullan. Paraya ihtiyacın olunca da haber vermen yeterli, ben senden esirgemiyorum ki bunları, onlar zaten senin."

"Değiller." dedi kız ciddi bir çıkışmayla. İsyancı gözleri aradaki iyi enerjiyi yakıp kor etti. "Onlar senin paran, istemiyorum. Ben hak etmediğim parayı harcamam, kartı da..." derken kaşıyla komodini gösterip duru yeşilliklerini tekrar ona çevirdi. "Oradaki çekmecede, alabilirsin. Ona tamah etmeyecek kadar gücümde iradem de var Allah'a şükür. Ellerimde kollarımda iş görüyor. Benden sorumlu olmana gerek yok. Ben kendimi idare edebiliyorum. Önceden yoktun, sonrada olmayacaksın. Şimdilik yanımdasın ve ben *şimdilik* zaman zarflarına güvenirsem, *sonraların* vaktinde çok ağlarım. Gerçekten ben kendimden sorumluyum, kimsenin kuklası değilim."

Bu adamdaki, bu kadar büyük bir değişikliğin nedeni ne olabilirdi? Bu başkalaşmayla birkaç dakika içinde, iş hakkında bir tek söz söylese, üzerine atılacak yırtıcı bir kaplan sarhoşluğunda, pençeleri gerilerek duruyordu.

Eymen kaşlarını çattı. Sinirle dişlerini sıktığı, çenesinin kasılmasından belli oluyordu. Yine de inatla gamzeli soğuk çenesini kaldırıp, kafa tuttu.

"Boşanana kadar, çalışmayacaksın."

Rica yoktu! Dinlemek, söz hakkı tanımak da... Sadece buyuru ve emir veren tavrı vardı. Otoriter ve despot. Eymen söylediklerileyle,kızın yaraladığının bilincinde değildi hâlen. Bihaber konuşuyor ve buyruklarını art arda sıralıyordu.

"Biz evliyiz zaten, aramızdaki anlaşma sadece sözle yapıldı. Evlilik sözleşmesi ya da başka bir şart yok. İstesen tüm mal varlığıma ortak olabilirsin, bunu biliyorsun. Ayrıca bu ısrar neden? Annem evde tek işte, ona arkadaş ol."

Bu aşağılamayla, Peri'nin gözlerinde, azgın fırtınaları toplayan, gecelerin içinde çakan sert yıldırımlar gibi saf bir enerji cereyan etti. "Emredersin efendim. Sen iste ben yapayım. Sen söyle ben ağlayayım. Sen iste güleyim. Koluna tak gezeyim. Poz ver de sırıtayım. Kırıp dizimi, evinde oturayım. Oradan sana Pinokyo gibi mi gözüktüm? İplerim senin elinde de ben mi bilmiyorum? Senin beni bırakıp gittiğin günden beri, o köprünün altından çok sular aktı ve ben

çok şey keşfettim Eymen Bey." dediğinde kırgınca. Adam hışmından kaşlarını çatarken, hiddetinden gözlerini kısıyordu.

Ama özgüveni tavan yapan Peri, öylesine kızgındı ki onun dişlerini birbirine bastırdığını duymuyor, bedeninin kasıldığını görmüyordu. "Şu ana kadar,iplerimi kimseye vermedim, sana da vermeyeceğim. Ne oluyor sana? Ayrıca ben kendi kararlarımı alabilecek beyine ve düşüncelerimi uygulayabilecek olgunluğa sahip biriyim." Gözlerini kıstı. "Sana oradan beyinsiz biri gibi mi gözüktüm? Geri zekâlı mıyım ben? Pekâlâ, kendimi idare edebilirim."

Aslında sadece bunları değil, daha fazlasını da hatırlıyordu. Terk ettiğini, içi boş bir valiz gibi evine tıkıştırıp, yok saydığını... Ama bu düşündüklerini ve hatırladıklarını, ona söylemesi imkânsızdı.

O kadar konuşmanın ardından, adam sanki hiç konuşmamış gibi umarsızca, "Ben ne diyorsam o Peri!" dedi, sakin kalmaya çalışan bir tavırla. "Üsteleme. Ne istiyorsan, ben yapacağım. Benden isteyeceksin. Bu konuyu artık açmayacaksın." diye katiyetle buyurdu. Bu sözler konunun kapanmasını istediğini belirtiyordu ama kız asiliğiyle kapanmayacağını meydan okuyarak belli ediyordu.

"İstemem." dedi aniden isyanla sert bir baş hareketi ile. "İstemiyorum da. Senin parandan bana ne ya!" Kollarını göğsünde toparlayıp bağladı. Gözlerini, onun ciddi anlamda ateş gibi parlayan koyu gözlerine inatla dikerek hırçınca baktı. Kocasının koyu bakışları şimşek yüklü bulutlar gibi hâli hazırda kasırgaya hazırlanıyordu.

"Benden korkmuyor musun?" dediğinde erkek, sesinde ahenkli bir alay vardı.

Genç kız duyduklarıyla irkildi. Bu soru üzerine kıpkırmızı olduğunu hissetti. Bütün konuşmanın can alıcı noktası buydu ve hiç beklemediği bir anda karşılaşmış, bam teline dokunmuştu.

"Ko-korkmuyorum tabii." dedi palavra sıkarak. Titrek sesini koordine edemeyerek, "Sana güvendiğimi biliyorsun." diye doğruyu söyledi. Birazcık duraladı. Kısacık bir an, saffetle baktı adama. "Peki... Sen benden korkmuyor musun Eymen Sancaktar?" Adam kaşının birini havalandırdı. Ondan bir şey bekleyeceğini mi sanıyordu! "Böyle şeyler aklımda yoksa da pekâlâ, sen sokuyor olabilirsin. Bu aklına gelmedi mi? Beni kendine karşı dolduracağını, düşünme-

din mi? Paranı, gücünü, sahip olduğun çevreni gözüme sokarak aklımı karıştırıp zihnimi bulandırarak şeytana uyacağımı düşünmedin mi?"

Genç adam kaşlarını çatarak şaşkın bir hayretle baktı. Şımarık bir kedi gibi sağa sola salınan Peri, ona biraz daha sokuldu. Adamın etkileyici tıraş losyonu burnundan içeri asice süzüldü. Bunu yok saymayı diledi. Eymen dudaklarını kıvırdı ve zeki pırıltıların çaktığı gözlerine baktı. Alaycı, hoş bir gülümseme vardı melek yüzünde. Eymen çatık kaşlarını düzeltti. Kalender dudakları çarpıkça kıpırdandı.

"Eğer paramda gözün olsaydı, aylar önce bir yolunu bulur yapardın." İncitmek ister gibi ayartıcı gözlerini karısının narin bedeninde gezdirdi. Çapkınca süzerken, edepsiz bakışlarını geri yüzüne çevirince, gözlerindeki arzunun koyu ateşini Peri bizzat gördü. Onun gözlerinde şehvetli beğeni ve saf arzu öyle çoktu ki içi titreyerek yutkundu. Yanakları, nasılda alev almıştı. Hemen karşısında tüm yakışıklılığıyla ve erkeksi sert hatlarıyla dururken onun bakışlarından gözlerini çekemezken bir adım dahi geri gidemiyordu.

"Ya da..." dedi adam biraz sokularak. Artık onun erkeksi kokusu burnundan içeri girip tüm beyin fonksiyonlarını etkisi altına alıyor, sıcaklığı tenini dokunmadan kuşatarak mantıklı yanını ekarte ediyordu.

"Ya da farklı bir şekilde burada, aynı odada kaldığımız zaman zarfında, deneyebilirdin." Sesi arzuyla kadifemsi bir tınıda, ayartarak koyulmuştu. "Beni baştan çıkarıp istediğin şekilde kendine bağlayabilirdin." Başını hafifçe aşağı eğdi. Aralarında oluşan, kışkırtıcı elektrik ikisinin de tenini okşadı. Tüylerini istemsiz bir ürpermeyle havalandırdı. Eymen tatlı bir masumlukla irileşen yeşil gözleriyle, öylece öpülesi aralık dudaklarıyla duran kıza bakarak "Yapmadın, değil mi Peri?" diye baştan çıkarıcı kısık sesle, neredeyse fısıldadı. Gülümsemesiyle belli belirsiz bir şeyler vaat etmeye koyuldu.

Peri yutkunurken tüm tüyleri elektrik çarpmış gibi dikelmeye başladı. Karnında hafiften bir hareketlenme başlarken midesine burulma meydana geldi. Dili, damağı hatta dudakları kurumuştu. "Ta... Tabii ki yapmadım!" diye yutkundu. Nefes alamıyordu kocasının yakınlığından. "Ben... Ben asla kendimi para için satmam. Arsız değ-

lim. Ucuz bir fahişe hiç olmadım!" Bu hareketiyle bir an düşündü. Kendisini tuzağa düşmüş keklik gibi hissediyordu. Hissetmesine gerek yoktu, zaten öyleydi.

"Bunu biliyorum. Sen onlardan değilsin." Bakışları kızın alnına takılmıştı. O anda, beyaz alnının ince bir ter tabakasıyla kaplanmış olduğunu fark etti. Felç olmuş gibi ruhsuz duruyordu karısı önünde. Kımıldamadan, genç adamın gözlerinin içine, masumca bir ürkeklikle bakıyordu. Nefesi aralık duran dudaklarının arasından titrekçe savruluyor, bedeni bambaşka ihtiraslarla kasılıyordu. Bunu gördükçe, tepkileri daha da çok hoşuna gidiyordu.

"Kesinlikle..." dedi kız cızırdayan sesiyle. Yutkundu. Yüzü bembeyaz olmuştu. "Değilim."

Peri'nin dudakları kırgınlıkla bükülürken, yüzü yanmaya başladı tekrardan. İçinde bir şeyler, hızla tükeniyordu sanki. Şiddetli bir baş dönmesi yüzünden, hafifçe sarsıldı. Eli alnına gitti. Ancak Eymen bunu fark ederek ona doğru gidip karısına uzandı. Bu tepki onu hiç şaşırtmamış gibiydi. Parmakları karsının pürüzsüz yanağına değince, kızın karnına bir ateş düştü. O uzun parmaklar, nazikçe yanağını okşadı. Başparmağını önce kırmızı tatlı yanaklarında, dolgun, baldan tatlı dudağına tırmanıp usulca alt dudağında gezdirdi. Gözleri yaptığı tahrik edici hareketi izlerken ışıldayarak dudaklarını bu müstehcen unsurla yaladı. Peri'nin faziletli gözleri de şimdi onun erkeksi, dolgun dudaklarına bakıyordu.

"Güzel olduğunun farkındasın ama bunu kullanmadın. Senden etkilenebilirdim. Çok çabuk baştan çıkabilirdim. Ama sen, bunu yapmadın." Sanki bunu yapmadığı için, onu suçlar gibi azarlayarak bakıyor, derinden gelen tokça boğuk sesiyle bunu yapmasını beklediğini dile getirir gibi çıkışıyordu. Sesine ek, bedeni, bakışı hatta dokunuşuyla onu ayartıyordu.

Ayrıca kız sersemlerken adamın yüzünde zafer kazanmış bir ifade belirdi. Tuzağa mı düşmüştü? Peri nefes almayı kesmiş vaziyette, ona duru yeşilleriyle bakıyordu. "Yapmam!" dedi sanki nefes alamıyormuş gibi.

"O kadar güzelsin ki... Sana dokunmamak için kendimle savaşıyorum... Seninle yatarken, dokunmamak için zorlanıyorum. Bu da

beni zorluyor küçüğüm... Sana dokunamamak, beni çok fazla zorluyor." dedi başparmağıyla dudağını okşayarak. O dudakları öpmek, elinin yerine, dilini üzerinde özgürce dolaştırıp her bir kıvrımını keşfetmek istiyordu.

Peri şaşkınca teninde dolaşan parmaklara, beyni durmuş gibi boş bakıyor, söylediği sözlerle afallıyordu. "Bana kompliman mı yapıyorsun?" diye titrekçe sordu. Ne sorduğunu fark ettiğinde geç olmuştu.

Adam bunu algıladığı hâlde, seri bir biçimde cevapladı.

"Neden olmasın!"

Allah'ım, bacaklarına neler oluyordu böyle, kendini tutmasa titreyerek yere kapaklanacaktı. Sonra vücudunu saran bu ateş,konuşmak istedi. Midesine bir kramp girdi. Rüzgârın, dalından kopan yaprakları savurduğu gibi zihnindeki mantıkları büyük bir hortuma kapılmış, her yere saçılıyordu. O an anladı, başının büyük bir belada olduğunu işte... O an anladı, belanın içine düşmeye başladığını. Hem de, gerçekten dönüşü olmayan bir kara belaya... Dudaklarını açtı, sonra tekrar kapadı balık misali. Kelimeleri yok olup gitmişti ağzında. Sanki... Sanki biri onları çalmıştı dudaklarından.

"Bunu istemez misin Peri? Sana dokunmamı, öpmemi... Hatta güzel vakit geçirmeyi..."

Eymen sualinin üzerinde yarattığı şaşkınlığa bakarken keskin hatların hâsıl olduğu dudaklarında hafif bir gülümseme oynaştı. Onun canı çekilmiş gibi duran afallamış hâli, çok güzeldi. Kendine verdiği kızaran, bozaran, ürkek tepkileri hoşuna gidiyordu. Kayıtsız olmaması, kalbinin hızlanmasını sağlamıştı. Kırmızı dudaklarının göründüğü kadar yumuşak ve enfes mi olduğunu merak etmeye başladı. Ürkütmeden yüzüne eğilirken ılık nefesi genç kızın tenine vuruyordu. Kızarmış yüzüne ve yanan ruhuna, çölde esen serin bir meltem gibiydi. Peri hareket edemiyordu, donup kalmıştı. Onun sert dudakları tüy gibi kendi dudaklarına değince, yutkundu. Ve tüm nefesi ciğerlerinde donup yüreğine taş gibi ağırlayarak yayıldı. Karnına bir bomba düştü,derin derin soluklar alırken daha dudakları birleşmeden, titrek bacaklarını zorlayarak derhal bir adım geriye çekildi.

Kendini onun temasından kurtardı. Şuursuzlaşan aklı azda olsa yerinde kalmış, beyni ona itaat etmişti çok şükür. Her ne kadar kalbi etmek istemese de...

Zaten genç adam henüz öpmemişti. Sadece dudakları birbirine, hafiften değdiriyordu ve bu bile muhteşemdi. Eymen başını kaldırdı. Arzuyla koyulaşan gözlerini, genç kıza çevirdi.

"Ben..." Kız yutkundu. "Ben çalışmak istiyorum." dedi titrek sesiyle. İnatla gözlerine baktı. Eymen kaşının birisini sorgularcasına kaldırınca, "Kendimi böyle daha iyi hissediyorum, gerçekten. Lütfen buna engel olmaya kalkma. Bu benim hayatım. Benim kararlarım olmalı. Artık başkalarının kararlarına göre yaşamak istemiyorum."

Tüm sihir bozuldu. Aradaki kışkırtıcı enerji gerilerek, başkalaştı. Negatif bir hâl alarak, gerginliğiyle elle tutulur hâle büründü.

"Benim fikrimi de alabilirdin. Ben başkası değilim! Sana daha uygun iş bir bakabilirdik, en azından daha az yorulacağın bir iş."Sesinde şefkat mi vardı? Sanki az önce ikisinin de başları dönmemiş gibi, hiçbir şey olmamış gibi sakin ve kayıtsızdı ortam. Ama Peri elini ensesine atıp başını sağa kırdı hafifçe. "İşim gayet uygun, emin olabilirsin."

Ancak kafasını kurcalayan deli soruya hâlâ doğru dürüst bir cevap bulamamıştı. Eymen'le aralarında gelişen sorunları unutmayı ve dostça çalışmasına izin vermesi gerektiğini söylemesini bekliyordu. Aslında biraz düşünse, o da bunu yapacaktı. Onu çalışma saatleri dışında zaten görmeyecekti. Ne fark ederdi ki o çalışırken kendisi de çalışsa. Belki de onu belli etmeden gözetlemiş ya da üç ay dolmadan boşanma kararı aldığını anlamıştı. Çok zeki bir adamdı. Belki de yüzünde gördüğü bir ifadeden, onun amcasına verdiği sözden dönemeyeceğini hemen anlayıvermişti. Onun aynı zamanda dürüst biri olduğunu da anlamıştı Peri.

"İstersen iş yerimde seni ağırlarım, böylece uygun olduğunu görürsün ve için rahatlar."

Genç adam kaşının birini kaldırdı. Sesi alayla yayıldı. "Ya neymiş o çok uygun iş?" Az önceki ortamda dolaşan romantik tılsım, onun kibirli duruşuyla yok olmuştu.

Peri omuzlarını dikleştirerek "Bir avukatın yanında çalışıyorum. Yorucu ama uygun bir iş, hem de okuluma çok faydası olacak." diye gururla söylendi.

Eymen, sinirle arkasını döndü. Komodine doğru adım attı. Peri kalp atışlarının hızlandığını hissetmesine karşın başını önüne eğerek yavaşça nefes alıp vermeye başladı. Karşısındaki adam, zehrini saçmaya hazır olsa bile, yaralanacağını sezmiş olmasını ve korkusunu belli etmemeli, elinden geldiği kadar normal davranmalıydı.

Ancak adam dişlerinin arasından kesif bir sesle "Saçma..." dedi sertçe. Anlattıklarına bu şekilde tepki vermesi, Peri'yi şaşırtmıştı. Karşısındaki erkek, sanki biraz önceki nazik adam değildi artık. "Asla olmaz, buna müsaade etmiyorum. Çalışmayacaksın."

İşte başa dönmüşlerdi. Üstünlük kuran kaba buyurganlığıyla, konuyu kapamak ister gibi dik dik bakmıştı. Aynı şeyi defalarca söylemiş olmasına karşın, onun bu konudan bu şekilde bahsediyor oluşu Peri'nin hoşuna gitmemişti. Sinirle ona yaklaşıp bakışları öfkeyle kısıldı. Ve derhal ona karşı koydu.

"Senden müsaade isteyen yok! Sadece çalıştığımı bil istedim. Senden izin almadım. Çalışmak için kimseye izahat verecek değilim." Adam arkasını dönünce, kız işaret parmağını dudağına götürüp hafifçe vurdu. Şu kızgınlık anında bile, Eymen'in bakışı gerdiği kızgın dudağına kaymıştı. O ince parmağını dişlerinin arasına sıkıştırmak, dudaklarına ölümüne sokulmak istemişti.

"Yoksa ayakçı olmam seni utandırır mı? Yardımcı bir gelin ailene yakışmaz mı?"

"Ben öyle bir şey demedim." dedi tok sesiyle hiddetlice. Gözlerini dudaklarından derhal çekti. O parmağı da şimdilik kafasından attı. "Seni aşağılamıyorum. Sadece aklını başına devşirmeye çalışıyorum. Sonuçta gazetelere, milyonerin karısı ayakçılık yapıyor diye düşmeni istemiyorum. Bu benim işime sekte vurur. Benim elime bakan binlerce insan var, sorumluluğum var. Ben, senin aptalca gururun yüzünden işimi riske atamam. Düşünmem gereken insanlar var."

Peri karnına yumruk yemiş gibi irkilerek bir adım geriledi. Kocasının söylediği onur kırıcı şeyle, sinirle kısılmış,alaycı bir kahkaha attı. "Aptal ha! Hah! Benim gururum kimin umurunda zaten... Önce

zorla evlendirildim, sonrada bu evliliği sürdürmeye zorlandım ve buraya isteğim dâhilinde olmadan getirildim. Benim aptal bedenim, benim aptal gururum. Ben aptalım zira değil mi?"

"Sana öyle bir şey söylemedim."

"Söyledin. Dolaylı yollardan söyledin. Bakışınla, tutumunla, davranışınla... Bir hakaret etmediğiniz kalmıştı. Ulu Sancaktar veliahtı."

Eymen önce cevap verme gereğini duymamıştı. Ama bu sözleriyle, ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Saçmalamayı kes. Öyle olmadığını biliyorsun. Kızmamın sebebi, bunun sorumlusu sensin küçük hanım! Eğer düşüncesiz davranıp gazetelere düşmeseydin, bugün boşanmış olacaktık ve bu lanet olasıca evlilik de bitmiş olacaktı. Kimse kimsenin ayağına bağ olmayacaktı. Bizde bu cefayı çekmeyecektik."

Bu evliliği eziyet, ayağına bağ olarak görüyordu, öyle mi? Öyleydi tabii! Nasıl aklından çıkarırdı Kız kısacık bir an nefes almadığını hissetti.

"Demek gerçek yüzünüzü göstermeye karar verdiniz Eymen Sancaktar. Odama da ben aldım sizi! Yatağıma da aldım, hatta her şeyi hain bir planla kahpece ben yaptım. Bir skandala imza attım, erdemsizce sizi tuzağa çektim. Yakalattım bizi. Dayak yemek hoşuma gitti. Sadistim çünkü. Mazoşist yanımın beslenmesi lazımdı. Sizin tarafından hor görülmek..."

"Ben seni asla hor görmedim." dedi adam kızın laflarını ağzına tıkayarak. "Ama suç senin!"

Peri ona doğru hırçın bir adım atıp elini havada alaylı bir şekilde sinirle sallayarak "Ah, ben bilememişim! Eğer o karakola gitmeseydim, ben de senden kurtulmuş olacaktım. Azıcık dişimi sıkıp o sapığın bani taciz etmesine, mıncıklamasına izin verseydim..."

Daha lafı bitmeden, Eymen derhal öne atılarak, uzandı. Sert bir hareketle kızı belinden yakalayınca sinirle kendine çekti ince varlığını. Genç kızın yumuşacık vücudu onun çelik gibi sert bedenine çekilip yapışınca dudaklarından acılı bir inleme kurtuldu. Gözlerini sinirle onun koyuluklarına çevirdi. Eymen ona katılmış yüzünü yaklaştırıp sımsıkı çenesinin arasından zapt edemediği öfkesiyle tıslayarak buz gibi soludu.

"Eğer..." dişlerini gıcırdattı. "Eğer o hayvan sana dokunsaydı, onu öldürdüm. Onu... Öldürürdüm!"

Tek tek üzerine basarak söylemişti. Gözlerinde sadistçe parlayan öldürücü ateşler, karanlıkta meşale gibi pırıltılar çıkarıyordu. Peri'nin yüreği hızlanırken korkuyla, gözleri şaşkın şaşkın irileşti. Eymen de ne yaptığını fark edince, genç kızın belindeki tutuşu salıp bir adım geri çekildi. Kızı bir boşluğa, ruh yorgunluğunun içine savurarak, "Boşandıktan sonra, ne hâlin varsa gör ama şimdi sadece benim adıma göre davranacaksın. Benim karıma, ben varken kimse dokunamaz! Hiç kimse!"

Peri onun kollarından kurtulunca, hafifçe sendelese de hâlâ ona bakıyordu. Yüzündeki sahiplenmeye, kendinden eminliğine... Kalbi hızlanmış, içini tuhaf bir hâl sarmıştı. Eymen bir anda eski ifadesiz yüz hâlini alırken, doğal bir sakinlikle banyoya yöneldi. "Sen benim karımsın, bu oyun değil küçüğüm, yerini bil. Ya da ben bildiririm. Gerçekten karım olmak istemiyorsan, ayağını denk al."

"Buna hakkın yok! Tehdit etme. Yapamazsın." diye tehdidini görmezden gelince, adam kısacık bir an duraladı. Arkasını bile dönme zahmetine girmeden, omzunun üzerine yıktığı başıyla usulca konuştu.

"Senin üzerinde nelere hakkım olduğunu biliyorsun Peri Sancaktar. İstersen bir daha düşün!"

Sancaktar! Bu bir tehditti.

Ve banyonun kapısını sinirle kapadı. Peri olduğu yerde boş bulunup sıçradı. Bir anda hem şehvetli bir tutkuyu hem ateşli bir kavgayı hem de müthiş bir kaygıyı yaşamıştı. Karmaşık benliği kargaşa yaşayan kalbiyle, sap gibi ortada dikili kalmıştı. Birkaç dakikada her şey olup bitmişti. Bilinçsizce elini dudaklarına götürdü. Nahoş zihninin peşinde sürüklenirken titrek parmaklarını dudaklarının üzerine dokundurdu. Karnında hâlâ tuhaf his vardı. Az önce onu öpmeye kalkışmış, sert dudaklarını teninde hissetmişti. Ayartıcı sıcacık sert dudakları... Dilini dudaklarında gezdirdi nemlendirmek için. Ah, eğer geri çekilmeseydi, öpecekti!

Az sonra Peri duşunu alıp kahvaltıya indiğinde, Nebahat Hanım onu yine gününü aydınlatan neşesiyle gülerek karşıladı. Peri bakış-

larını masaya çevirdi. Yerine otururken dalgın bir sesle "Günaydın efendim." dedi tebessüm ederek. Nebahat Hanım çay doldurduğu fincanı önüne sertçe koyarken, kaşlarını çatıp suratını apansız sallandırdı. Peri onun bu karmaşık ve tezat tepkisine şaşakalırken, neye kızdığını anlamaya çalıştı. Her şey üst üste geliyordu bugün, ters yanından mı kalmıştı!

Bu sırada yaşlı kadın küsçe çıkışınca, bu merakının sebebi pek uzun sürmedi. "Bir daha efendim dersen, bozuşuruz kızım. Mahsus mu yapıyorsun bunu Allah aşkına? Sana kaç kere söyledim? İnatsın!"

"Efendim..." dedi kız sersemce. Onun tarafından azarlanmak, afallatmıştı. Bu mesafeli sesinden ve çıkışmasından hoşlanmamış, yüreği hazin bir sancıyla acımıştı. Şimdiye kadar hep sevecen ve yakın konuşur, öyle davranırdı. "Efendim, anlayamadım." dedi fısıltı gibi. O gözlerini kırpıştırırken masumca, yaşlı kadın göz kırptı şirince."Bak yine *efendim* diyor. Fesuphanallah! Tamam, anne demeye hazır hissetmiyorsan, Nebahat anne de, ona bile razıyım güzelim. Ama bir daha *efendim* lafını duymayacağım ağzından. Ben senin annen değil miyim kızım? Sen benim kızımsın, öyle davran."

Öyle miydi? Onun annesi mi vardı artık? Ağladığında başını göğsüne gömeceği, sıkılınca yüreğini dökeceği, derde düşünce akıl danışacağı bir büyüğü... Ama elinden gidecekti. İşte bu; her şeyden çok canını yaktı.

"Nebahat! Kızı rahat bırak." diye uyardı Eray Bey. "Peri kendini hazır hissettiği zaman, nasıl hitap edeceğine karar verir." Gelinine gülümseyip şekere uzandı. Nebahat Hanım eşinin eline hışımla vurup şekeri kendi önüne çekerek yerine oturdu. "Şekerin var bey."

Birkaç dakika sonra, Eymen'le Ecem birlikte konuşarak içeri girince, genç kızın bakışları onlara kaydı. Bakışları kocasıyla kesişince derhal ondan kaçırdı. Kırılmamıştı, sadece gücenmişti söylediklerine. Önündeki fincana şeker attı dalgınca. Sessizce çayını içip, kahvaltısını yaptı bir müddet. Bakışlarını masada gezdirdi. Birkaç dakika sonra baba kız birbirlerine bakarak gülüyorlar, Nebahat Hanım keyif çayını içiyordu. Sonra duvardaki saate takılınca gözleri, hızla yerinden kalktı. "Size afiyet olsun, ben geç kalkacağım." deyip

yanlarından ayrılıyordu ki, kocasının tok sesiyle olduğu yerde donakaldı.

"Nereye gidiyorsun?"

Peri sıkkınca arkasını döndü. Neredeyse devirmeye çalıştığı bıkkın bakışlarını dik tutarak, kocasına çevirdi. "Okula!" Sesini kontrol altına almak kolaydı. Adam fincanını masaya bıraktı. "İyi, çıkışta seni alırım." Peri dişlerini sıkarak, "Çıkışta işe gideceğim." diye bilgilendirdi. Aslında hiddetini bertaraf edememiş belli etmişti.

Eymen o kadar rahattı ki onu umursamadan sakince kaidesiz sesiyle buyurdu. "Gitmeyeceksin!"

Peri onlara şaşkınca bakan, Ecem'le Nebahat Hanım'dan gözlerini esefle kaçırdı. Eray Bey hiç duymamış gibi kayıtsızdı olaya. Çatalıyla tabağındaki peyniri ezip eşeliyordu. İfadesizdi. Peri utancından kırmamak için, derince aldığı nefesleri, sıkkınca dışarı saldı.

"Bunu, seninle konuşmuştuk ve ben sana fikrimi açık şekilde söyledim. Önce okula, sonra işe gideceğim." Asileşerek boyun eğmez bir tutumla söyleyeceğini tamamladı.

Eymen masadan kalkıp sakin adımlarla yanına geldi. Genç kızın bakışları onun üzerindeyken, o karşısında hükmedici bir heybette durup kaşlarını kaldırdı. Alaycı bakışlarını gözlerine dikti. "Ben de sana fikrimi söylemiştim Peri... Gitmeyeceksin!" Yüzü her ne kadar ifadesiz ve duygudan yoksunsa sesi ve gözleri de bir o kadar öfkeli ve patlamaya hazır duruyordu. Oynuyordu bay kasıntı.

Peri, çekinerek yandan bakışlarını yemek masasına çevirdi. Onların duymayacağı şekilde, "Bana karışamazsın, buna hakkın yok." diye neredeyse tıslayarak fısıldadı. Eymen kaidesizce saçına uzanıp, elinin tersiyle okşarken gözlerini tehlikeli pırıltılarla eline çevirdi. Onu ayan açığa resmen, tacizli tepkilerle tehdit ediyordu.

"Nelere hakkım olduğunu biliyorsun değil mi Peri Sancaktar? İnat etme artık, konu kapandı. Karımsan, çalışmayacaksın!"

Genç kız ellerini yumruk yaptı. Cüretle burnunu havaya kaldırdı. Cesaret oluk oluk onuruna aktı. Ona itaat edecek gibi mi duruyordu? Boynunda tasma taksaydı da tam olsaydı. Onun kadar büyük ve heybetli olsaydı, elinin tersiyle boynunu kırardı. Ve Peri o anda

aklında yanan ampulle, apansız bir şirretliğe yol aldı. Gözlerini hain bir pırıltıyla kısarak kafa tuttu.

"Sen de özgürlüğünden olacağını biliyorsun değil mi? Buna hazır mısın kocacığım? Bana, *karın* gibi davranacaksan... Karın olurum. Bana karışmazsan, hiçbir şeyin olmam, değil mi? Kocam olmayı istiyor musun? Gerçekten kocam! Her anlamda, hayatınla ve malınla hatta ruhunla..." Dişlerini öylesine bir sıkıyordu ki dudaklarının arasından ses geliyor ama dudakları neredeyse kıpırdamıyordu.

Eymen elini saçından, ateşte yanmış gibi çekince "Ben de öyle düşünmüştüm. Ben işe gidiyorum ve bu konuda bir daha konuşulmuyor." Kocasının yanından ayrılmadan önce masaya bakıp "Şey efe..." yaşlı kadın kaşını kaldırınca "Yani Nebahat anne, ben akşam geç geleceğim, merak etmeyin, diyecektim." dediğinde mahcup bir tutumla, genç adam onun telaffuz ettiği şeyle irkildi. *Anne* mi demişti? Karşısındaki kıza bakarken gözleri kısıldı. An itibariyle ne hissettiğine karar veremedi. Kızması gerekirdi. Ona bu konuda kızması hatta azarlaması, iyi bir nasihat çekmesi gerekirdi. Annesine, *anne* diyemezdi. Ama kızmak istemiyordu. Aksine, sanki bu kelime, tuhaf bir hoşnutluk yaratmıştı bedeninde ve sinirlerini yatıştırmıştı.

O sırada Peri bakışlarını Ecem'e çevirmiş, içten bir dostlukla bakıyordu. Ecem ise koyu kahvelerini ilgiyle üzerinde tutuyordu. O esnada yengesi hiç beklemediği bir şey yaptı. Ona uzlaşma çubuğu uzattı.

"Okula birlikte gider miyiz, hem bir yerde durup biraz konuşuruz?" Bunu kibarca tebessüm ederek sormuştu. Onunla hiç yalnız kalmamışlardı. Kocaman evde, vakit bile geçirmemişlerdi. Aynı evde yaşıyorlardı ama Ecem ona hiç yaklaşmıyordu. Neden ondan uzak durduğunu anlamasa da ona saygı duyup düzenini bozmaya çalışmıyordu.

Ecem bakışlarını bir anlığına ona çevirip "Benim ilk dersim boş ama..." dedi ve durdu.

Peri bozulunca, Nebahat Hanım boğazını temizledi. Güzel gelininin yüzünün daha fazla asılmasına tahammülü yoktu. Ecem çay kaşığını ağzına aldı ve "Peki o zaman, ders arasında kantinde bu-

luşuruz." deyince, Peri sevinerek "Tamam." deyip arkasını döndü. Nebahat Hanım kızının eline vurarak çay kaşını ağzından çıkarttırdı. Peri ise kızgınca bakan kocasına aldırmaksızın odadan çıktı.

Genç adam onun kafa tutmasına, aksine resmen tehdit etmesine sinirlendi. Arkasından salondan çıkıp dış kapıya yöneldi ve gözden kayboldu. Az sonra Peri bahçe kapısının önünde beklerken, Eymen'in arabasının sesini duyunca durağa gitmekten vazgeçti. Şimdi beyefendi bunu da görürse, bir de *karım otobüse biniyor* diye nutuk çekerdi. Ah, buna dayamazdı! Bir izahat da bunun için verip kafa şişirmesini istemedi. Bu adam kafasını karıştırdığı kadar, nefret duygusunu da tetikliyordu. Buna emindi. Ona sinirlenip, kapının önünden geçen taksilerden birini durdurdu. Taksinin kapısını açtığı anda, onun arabası demir kapının önünde horultular çıkararak görüldü. Eymen'in öldürücü bakışlarına aldırmayıp arabaya sinirle bindi. Bu gidişle, sırf bu adam yüzünden kazandığı azıcık parayı da taksilere yatıracaktı. Lanet herif, tam bir kasıntıydı!

Çok değil, yarım saat sonra Eymen sinirle ofisine girdiğinde, elindeki çantayı koltuğa neredeyse fırlattı. Ofisin camına, uzun adımlarla yürüdü. Koyu siyah saçlarına elini gömerek parmaklarını arasında gezdirdi. Bu kız onu çıldırtıyordu. Bir de gözünün içine baka baka, taksiye binip gitmişti. Kafa tutmaya nasıl kalkardı? İşte gerçekten evli değilken böyle oluyorsa, gerçekten karı koca olsalar nasıl olurdu? Savaş çıkardı herhâlde! Tam bir gurur abidesiydi. Elini ceplerine koyup bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Geniş ofisin büyük camları şehri ayakaltına seriyordu. Kocaman şehir, pul taneleri gibiydi. Aşağı yoldan geçen arabalar sanki maket gibi ufacık duruyorlardı. Kapı tıkladı. Arakasına hiç bakmadan soğuk bir sesle "Gel." dedi. Kimin geleceğini biliyordu.

Turgut uzun boyuyla, kendinden emin adımlarla ferah ofisten içeri girdi. Bakışlarını ilk maun cilalı masaya çevirdi, aradığını bulamayınca camın önündeki arkadaşına baktı. Elini dalgınca açık kahverengi saçlarına gömüp "Bu kadar sinirlendirecek ne yaptım sana acaba?" dedi alaylı bir tınıyla. Onun kasılmış duruşunu fark etmemesi imansızdı.

"Bazen gırtlağını sıkasım geliyor, bazen okşayasım, dengesiz etti beni."

"O kadar kötü bir şey yaptım ha! İlginç. Ama beni neden okşayasın ki? Farklı cinsel ihtiyaçların pençesine düştüğünü söyleme, inanmam." dedi Turgut onun dalgınca söylediği şeyi hemen kavramış ve sırf kıllığına alaya almıştı. Eymen onun lakaytlığını ciddiye almayarak dişlerini sıkınca, ciddi bir tonda ekledi. "Hâlbuki Peri çok olgun birisidir. Seni bu denli öfkelendirecek bir şey yapması, nedense kafamı karıştırdı. İmkânsız gibi."

Eymen arkasını dönüp koyulmuş alevli bakışlarını arkadaşına çevirdi. Turgut onun ölüm kusan bakışlarını görünce, dudaklarını sıktı kıkırdamasını kaçırmamak için. Ellerini cebinden çıkardı. Masasına giderken ona eliyle koltuğu gösterip kendi de yerine geçip oturdu.

"Bilanço raporlarına göz attın mı?" Koltuğuna oturup geriye doğru yaslandı.

Turgut masanın önündeki siyah deri koltuğa otururken, "Ben de iyiyim teşekkürler, hani hastalıktan yeni kalkan birine bu sorulur." diye kırgınca sitem etti.

Eymen arkadaşına yılgın bir bakış attı. Sıkkınca elini çenesinde gezdirdi. "Affedersin. Nasılsın?"

"Ben iyiyim de asıl sen nasılsın? Oğlum bu ne hâl? Gözlerin kuyuya dönmüş." Geriye yaslanıp arkadaşına zeki gözlerini kısarak, kuşkuyla baktı. Duruşunu süzdü.

Turgut, Eymen'in liseden beri arkadaşıydı. Üniversiteyi de birlikte bitirdikten sonra, babası onu da işe almıştı. Hem zeki hem de mert birisi olması, onun ailedeki yerini pekiştirmesini hazırlamıştı. Babası, onu manevi evladı gibi, Eymen'se kardeşi gibi görüyordu. Eymen girdikleri dar boğazdan birkaç senede şirketi düze çıkarırken yanında olan ender kişilerdendi. Her koşulda tam destekçisiydi.

"Yok, bir şey!" dedi sertçe, "Sadece kafam bozuk." İyice geriye kaykılıp, dişlerini sıktı. Huysuzca homurdanmaya devam etti. Elindeki kalemi masaya sertçe attı. Turgut masada seken kaleme bakarken, Eymen hiddetle tıslադı.

"Lanet olsun, inatçının teki. Benim ak dediğime, o illa ki kara diyor. Bir de gururu var küçük hanımın, sorma gitsin. Sanırsın Eiffel

Kulesi! Benim paramı istemiyormuş. Çalışacakmış. Ona yaklaşırsam, sonuna katlanırmışım. Bana gözdağı verdi. Minnacık boyuna bakmadan, beni tehdit etti. Boynunu kırmak içten bile değil."

Turgut geriye yaslanıp, kaşının birisini kaldırarak "Eee, ne güzel bırak çalışsın işte, kendini oyalar. Hem bir tek senin karın çalışmıyor hani bu dünyada." diye içinde beliren lakayt tınıyı sezdirmedi. Biraz öne doğru gelip dikkatle arkadaşına bakarak devam etti. "Biliyor musun, seni bile bu kadar çileden nasıl çıkarıyor merak ediyorum. Oysa senin kadınlara bağışıklığın vardır. Pek takmaz, konuşturmazsın. Onları dinlemediğine defalarca şahit oldum. Diyalog bile kurmazsın. Peri dişli birisi, sana defalarca söylemiştim. Melek görünümüne aldanma, içinde kocaman bir savaşçı, ayakları yere basan, özgüveni tavan yapmış vahşi ve bir o kadar da gururlu bir kadın var... Çok inatçı. Benden zarfları almadığı günleri anlattığımda, beni dinlememiştin. Gururlu bir kız. O, onuru için yaşayanlardan." O günleri hatırlayınca, "Bırak kendini nasıl rahat hissediyorsa öyle çalışsın. Merak etme, yanlış yapacak birisi değil. Aslında, ne zamandır görmemiştim, bu sana kafa tutan hâlini merak ettim şimdi." diye sırıttı.

An itibariyle dikkatini üzerine çeken Turgut'a, Eymen ters ters baktı. Dişlerini sıkarak, sinirle söylendi. "Neyini merak ediyorsun, inadını mı? Al söylüyorsun işte, inatçının teki. Avukatın yardımcılığını yapacakmış. Bir de bana posta koyup, işe gitti."

"Eymen bırak yapsın... Zaten birkaç ay sonra boşanınca, yine çalışacaktı. Ne fark ediyor, şimdi başlamış oldu. Hem böylelikle ayakaltında da dolaşmaz. Sen de bunu istiyordun. Senin için daha iyi değil mi? Şimdiden kendi hayatını kursun."

Onsuz bir hayat kurması... Eymen sinirle kaşlarını çattı. Bunu istiyordu evet. Bakışları sertleşirken "Değil! Hem de hiç iyi değil. Geçen sefer karakolda aldık soluğu, bu sefer kesin hapishanelik oluruz... Gece geç geliyor. İti var, uğursuzu var. Gecenin bir vakti eve gelemez *benim karım*."

Bu sözlere inanamayan Turgut, kaşını şaşkınca kaldırdı. "Senin *karın*." diye imayla mırıldandı.

Eymen ne dediğini anlayınca, hiç istifini bozmadı. Çaktırmadığını düşündü. "Herhâlde benim karım. Herkes öyle biliyor, hatta an-

nem bile... Senden başkası bilmiyor. Lanet olsun işte, bunu istemiyordum. Korktuğum başıma geliyor. Evli olmak ne kaknem şeymiş, hele de gerçek bir evlilik değilken. Daha şimdiden sorunlarıyla başımı şişirdi." Koltuğunu masaya yaklaştırıp eline dolma kalemi aldı.

Turgut arkadaşını süzüyordu. Bu adam değişiyor muydu? Bu vaziyetler, hiç hayra alamet değildi. Ya da tamda öyleydi! Yoksa ona mı öyle geliyordu? Sanki karısını kıskanan birisi gibi delice davranıyordu. Belki de yanlış anlamıştı. Korumacı yanının depreşmiş olma ihtimalini tarttı. Burada konu Eymen olunca, evlilik ve Eymen, iki zıt kutup gibi tezat kalıyordu. Ama şu da bir gerçekti ki, zıt kutuplar birbirini çekiyordu. Onun evlilik hakkındaki duygularını, en iyi o biliyordu. Pelin'den sonra bunu düşünmediğini de... Lâkin bir şey vardı ki, bu adam başını o çok korktuğu şeye sokuyordu. Gerçi bugün başının ne kadar belada olduğunu anlayacaktı.

"Ben tüm işleri hallettim. İş konusunda sorun yok. Ama hafta sonu akşamı konusunda olabilir. Eren aradı bugün, Lara, Melek'i bakıcısına bırakıp bırakmama konusunda hâlâ tereddütlüymüş, zaten ona kalsa ondan başkası ona dokunamaz ama neyse Eren ikna etmiş sonunda. Bence asıl mesele başka, Lara düşünceli kız, malum mesele yüzünden tedirgin olmalı..."

Eymen, Melek'i anımsayınca gülümseyerek "O cadı, kızını da getirmezse gider alırız, biraz sevelim, gerçi dayısı olarak senden bize kalmıyor ama neyse..." diye gelmesi gerektiğini vurguladı.

Turgut ve Lara her ne kadar anneleri ayrı olsa bile kardeştiler ve kardeşine karşı düşkünlüğü hayli fazlaydı. Bu onların sevgilerini etkilemiyordu. Üvey annesini sevmemesi, kardeşine olan düşkünlüğünü değiştirmezdi. Gözlerini hileyle devirdi. "Öyle valla. Melek ne zaman yanımızda olsa, ilgi ona kayıyor. Sohbet de edilmiyor, muhabbet zaten hak getire." Gözlerini parlatarak, şeytanice bir hinlikle mırıldandı. "Hem sen benim fıstığımı ne yapacaksın, hazır evlendin kendi çocuğunu kendin yapsana işte. Bunun için bahanede hazır!"

Eymen elindeki kalemi genç adama attığında, Turgut onu havada yakaladı. "Aman Allah korusun, ben evlilikten kurtulmaya çalışırken, bir de çocuk! Ben aklımı kaçırmadım henüz." Eline diğer ka-

lemi aldı. Yandaki dosyayı masaya koydu. "Hazır yapılmışı var işte, eziyetsiz Eren'inkini severiz."

Turgut beyaz dişlerini göstererek kahkahayı bastı. "Bir gün seni dizleri üzerine çöktüren bir kadın çıkacak ve o gün ben bu dediklerini sana tek tek hatırlatacağım." dedi bunu gerçekten dileyerek. Hele olanlardan sonra kesin olmalıydı. "Sen ne kadar kör olduğunu, kaybetme korkusunu tattığın zaman anlayacaksın... Umarım geç kalmazsın."

"Bence sen çok fazla rüya görüyorsun. Ayıkken işe gel. O gün hiç gelmeyecek. Ben, evli ve çocuklu..."

Ancak nedense bu fikir... Neredeyse artık eskisi kadar ürkütücü gelmiyordu. Evli ve çocuklu! Başını sallayarak, bu kaknem düşünceyi aklından derhal def etti. Saçma!

KAKTÜS TEAM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bıraktın ellerimi... Şimdi hiç ısınmayacaklar...

Yine bir savaşın ortasına düşmekten korktu kız. Ama sanırım, tam da ortasına düşecekti. İçeride söylenerek dolaşıp ortalığı toplayan Nebahat Hanım, "Bu ne?" dedi kızının sehpada unuttuğu dosyayı eline alarak. O sırada tam kapıdan çıkmak için hazırlanan Ecem panikle atağa geçip, annesinin elindeki kâğıdı kaparken, "O..." dedi bocalayarak. "O sınava hazırlık sorularım."

Peri tek kaşını kaldırarak görümcesinin kaçırdığı korkak gözlerini ve kızaran suçlu yüzünü izledi. Nebahat Hanım da şaibeli hâllerine gözlerini kıstığında şüpheyle, devreye Peri girdi. Zeki kadının dikkatini dağıtmaya çalışırken, Ecem annesinin ilgisi üzerinden kalkınca derince bir nefes alarak gözlerini kapadı. Elindeki kâğıdı kitabının arasına koyarak "Ben odama çıkıyorum, sınava çalışacağım." diye homurdandı. Lanet olsun, bu saçma listeyi okulda karalamıştı ve gereksiz kâğıdı çöpe atmak yerine çantasında unutmuştu. Tıpkı o ahmak çakma mafya gibi.

Ecem homurdanarak merdivenlere yöneldiğinde, kitabının arasından kayarak merdivenin basamağına konan dosya kâğıdını görmeyecek kadar aklı karışık ve gözleri öfke doluydu. Peri kayınvalidesini oyaladıktan sonra odasına çıkmak için merdivene yöneldiğinde, yerde gördüğü kâğıtla bir an duraksadı. Kâğıdı alıp okumaya başladığında ise bu çocukça şartlara kıkırdayarak dudaklarını dişledi. Demek küçük cadının sevgilisi vardı ve ondan hayli şikâyetçiydi. Belliydi zaten son zamanlarda olan durgunluğundan bir şeylere kafasının takıldığı. Belki bir gün, onunla iyi anlaşabilirdi. Ve o anda elindeki dosya kâğıdı bir anda okus pokus olur gibi kayboldu. Peri başını kaldırıp karşısına baktığında, kocasının dikkatli ve eğlenen gözlerle

yüzüne baktığını gördü. O tartışmadan beri neredeyse birbirlerinden kaçıyorlardı. Bir anlık dalgınlıktan sonra kendine gelen Peri, kâğıtta okuduğu maddelerden dolayı her ne kadar doğal durmaya çalışsa da, bunda pek başarılı olamadı. Panikledikçe, solukları hızlandı, gözleri irileşti. Kocasının eline atılarak "Sen işe gitmedin mi?" diye sordu doğal bir hâlde.

"Gittim, bu hayaletim. Sizi gözlesin diye evde bıraktım." dedi Eymen elini biraz daha uzağa kaldırıp karısından uzaklaştırırken.

Peri bir daha atıldı kâğıda, Eymen biraz daha kaldırdı kolunu. "Alabilir miyim?"

Eymen elindeki kâğıda baktı eğlenerek, "Önemli bir şey mi?"

"Şey..." dedi Peri dudaklarını yalayarak, gözlerini kaçırıp "Ders notlarım." diye yalan söyledi. Onun gözlerini kaçırıp kızarmasıyla ve yüzündeki suçlu duruşa erişen paniklemeyle, Eymen gözlerini kıstı.

"O zaman neden kızarıyorsun? Senin ders notların neyle alakalı?"

"Eymen, lütfen." dedi Peri tekrar dosyaya atılarak. "Ders çalışmam lazım, bırak gideyim."

Eymen dosyayı göz hizasına getirirken, Peri panikle eline atıldı. Eymen koluyla onu engelleyerek uzak tutarken, dikkatle karmaşık yazıları okumaya başladı. Ve önceleri eğlenceli olan bakışları, her satırda öfkeyle kısılmaya başladı. Şimdi hem sesi sertti hem de eğlenceden eser kalmayan gözleri şiddetle parlamaktaydı.

"Demek ders notların!"

"Eymen lütfen okuma, bu hiç hoş değil."

"Neden okumayacakmışım?"

"Çünkü o sana ait değil, seni de ilgilendirmiyor!"

"Senin olan her şey beni ilgilendirir." diyen Eymen dişlerini sıkarak, "Demek önemli notlar..." diye homurdandı tekrar. Kırılmış mıydı? İyi de neden? Peri'nin aklına yazılanlar geldikçe, daha fazla kızararak bocaladı. "Sandığın gibi değil."

"Elbette değildir."

"Bana ait değil, bakmanı istemiyorum... Eymen rica ederim."

"Tabii ki sana ait değildir. Hep öyle olur. " dedi kocası dişlerini sıkarak. "Kriterlerin bu kadar mı Peri Sancaktar?"

Yine *Sancaktar* olmuştu. Kafasına evliliğini çakmasa olmazdı uyuz herif. "Lanet olasıca kriterim falan yok." diye huysuzlandı.

"Eğer kıstas yazmış olsaydın..." dedi adam asil takımının içinden bir prens edasıyla ona hükmederek. "Ben hep daha başka şeyler yazarsın sanmıştım, bir sıralama konusu olsa, senden başka şartlar beklerdim. Mesela 3, beni çok yanılttı." dedi dişlerini sıkarak okumaya başlarken.

1. Yeşil gözlü olmayan, kadınların üstüne uçmadığı, yakışıklı olan ama belli etmeyen, milletin salyasını akıtacak kadar gösterişli ve zeki olmayan herifçioğlu olacak...
2. İyi görünümlü olan ama kadınlara görünmeyen ve tercihen kafasında saç yerine kadınları anlayan bir beyin taşıyan...
3. Arabadan inerken kapıyı açmasa bile, kapıyı yüzüme çarpıp beni içine köteklemeyen, yemeğe gittiğimizde sandalyemi tutmak yerine "Önüne dön." diye böğürmeyen.
4. Konuşmaktan çok dinleyen, iki lafından biri tehdit olmayan...
5. Espri yaptığımda gülen, saçma fikirleri ciddiye alıp öküz gibi böğürerek aklımı başımdan almayan...
6. Gördüğü her kadını dizlerine oturtmayan ya da yanından geçtiği her kadının yatak odasını ziyaret ettiği biri olmayan...
7. Gücünü kuvvetini sadece sevdiğine sarılmak için kullanan, her bulduğu anda milleti dövmeye çalışmayan...
8. En az bir kravata sahip olan... Kravat manyağı ve mafyavari giyinmeyen...
9. Geçmişi unutup bugüne hak iddia etmeyen...
10. Haftayı geçtim de, en azından ayda bir kez romantik olabilen. Sempatik. Her konuda zevk sahibi, sürpriz yapmayı seven... Romantik ve hayal gücü zengin...

Eymen bakışlarını karısına çevirdi. "Ben böyle biri miyim?" dedi hala 3. şıkta takılı kalarak. "Sana kaba davranan! İki de bir teh-

dit eden?" Peri şok geçiren gözlerini irice açtığında "Boynuna tasma taktığın bir köpek arıyorsun sanırım..." diye dişlerinin arasından tısladı. Az önce eğlenen yüz hâli, şimdi öfkeden kaskatı kesmişti. "Sen koca avına mı çıktın Peri Sancaktar? Unuttuysan hatırlatayım, bu imkânsız. Sen evli bir kadınsın."

"Küstahlaşma!" dedi kız onun aşağılayan bakışlarına ve sözlerine hiddetlenerek.

"Ben senin kriterlerini hep başka sanarak yanılmışım. İşten eve, evden işe giden, dürüst, âşık ve mümkünse bolca çocuk isteyen bir eş... Kriterlerin bayağı değişmiş doğrusu."

"Sana onların benim olmadığını..."

"Baksana..." dedi karısına bir adımla yaklaşarak ve o anda şimşek gibi zihninde çakan ve kafasına takılan bir soruyla soluğu kesildi. Kaşları çatılırken hiddetle, "Yeşil gözlü olmayan mı?" diye dişlerinin ardından tısladı. Peri'nin ağzı şaşkınca açıldığında, "O lanet olası yeşil gözlü adam kim?" diye hırladı.

"Ne-ne?" dedi kız korkuyla bir adım gerileyerek. Eymen kâğıdı burnunun dibine sokarak "Buradaki seni üzen adam ben olmadığıma göre, yeşil gözlü adam kim?" diye kabaca hesap sordu.

Kızın nefesi kesildi düşündüğü şeyle. "Sen beni neyle itham ediyorsun?"

"Sana en başından ayağını denk al demişti ve..."

Ve Eymen'in elinden çekilerek alınan dosyayla, kavga eden ikilinin bakışları merdivenden paldır küldür aşağıya inen kıza kaydı. Ecem kızarmış bir surat, suçlu bir gözle, yengesinin ağlamaklı hâline bakıp yağ gibi su üstüne çıkarak, "Annee! Abim yengemi ağlatıyor!" diye şımarıkça bağırdı.

Eymen şaşkınca bir karısına, birde Ecem'in elindeki o lanet kriterlerle dolu kâğıda bakarken, bu sefer şaşkınlığı ikiye katlandı. Lanet olsun, o kargacık burgacık yazıdan o lanet kâğıdın kime ait olduğunu tanımalıydı ama gözleri kıskançlıktan kör olunca, anlayamamıştı. Kıskançlık mı? Kardeşine ait olduğunu nasıl anlamamıştı? Konu karısı olunca, nasıl diğer dikkat çekici ayrıntılar ortadan kalkıveriyordu ki! Ağzının içinden kendine sövdü. Peri inci gibi dizerken harfleri, Ecem resmen Arap çorbasına çevirirdi ve bunu göremeyecek kadar bile gözleri nasıl kör olurdu?

Peri kırgınca, "Sen... Sen tam bir..." diyerek dudaklarını birbirine kilitleyip, yüzünü asarak ellerini yanında yumruk yaptı ve ona sert ve kırgın bir bakış atarak yukarı çıkmaya başladı. Eymen şaşkın bakışlarını karısından kardeşine çevirdiğinde, birden yüzü yine aynı öfkeyle kasılmış, elleri yanında yumruk olmuştu.

"Aklında saçma sapan şeyler kurma abi!" diye söze başladı suçunu bastıramaya çalışan Ecem. "Sadece hayali şeyler bunlar... Her genç kız düşünür." Saçma sapan konuşmaya başladı ama bu kaçış beyhude bir çabaydı.

"Kim o adam?" dedi kızın üstüne uçmak ister gibi iri bir adım atan Eymen.

"Ha-hangi adam?" dedi geri geri adım atarken Ecem.

"Yeşil gözlü olan."

"Ah o mu?" Elini salladı amaçsızca. "Kim olabilir, hayallerimin erkeği." dedi Ecem bir nevi gerçeği söyleyerek. "Bir gün bu listedeki adamı bulacağım ya!"

"Ben de onun kafasını koparacağım ya, işte şimdiden söyle abine, yorma beni. Kim o şerefsiz?" Eymen aşağı doğru sert bir adım daha atınca, Ecem çığlık atarak mutfağa koştu. "Anneee! Abim şimdi de beni korkutuyor."

Ve evi onun sert sesi deprem etkisi yaparak sarstı. "Ecem... Kim o yeşil gözlü adam?" Bu olayın üstünden, zaman çabuk geçti. Bütün hafta boyunca gün içinde birkaç iş adamıyla meşgul olduğundan Eymen eve çok geç saatlerde geldi. Neredeyse onu sabahları dahi göremedi. Geç gelip sabah kalktığında çoktan gitmiş oluyordu. Hatta birkaç gün eve de gelmedi.

Peri, o hafta sonunu nasıl geçireceğini bilemiyordu. Eymen'i koskoca hafta boyunca görememişti. Bunu düşünmek bile, ona ne kadar büyük bir sevgiyle bağlandığını, göstermeye yetiyordu. Ukala herifi özlüyordu. Koyu kahvelerinin haylazca ışıldamasını ya da buz gibi olmasını, dudaklarının şuhça kıvrılmasını görmese de ender attığı kahkahalarını dinlemeyi özlüyordu. Onu düşününce bile karnına bir ağrı, yüreğine bir ağırlık düşüyordu. Taş gibi, kaya gibi çöküyordu sorumlulukları benliğine. İçinde, verdiği savaşları yalayıp yutan bir fırtına vardı ve filizlenen umutlar ağlıyordu.

Yavaşça salıncağa oturdu. Usulca sallanmaya başladı. Normalde bu salıncağa hep Ecem oturuyordu. Seviyordu burada oturup şarkı dinleyip kitap okumayı. Aslında bugün yine onunla buluşacaklardı okul çıkışı ama genç kızın acil bir işi çıkmıştı. Geçen gün kafede oturup biraz konuşmuşlardı. Yani sadece konuşmayıp, ders hakkında tatlıca tartışmışlardı. Bu bile gelişmeydi. Çok tatlı bir kızdı ama farklı bir tutumu vardı. Ona karşı önyargılı olduğunu seziyordu. İzliyor, yargılıyor, sürekli münakaşa ediyor ve dışlıyordu dünyasından. Onunla konuşup aralarında ince, gergin bir hat çizen gerilimi yok etmeyi ne kadar çok istiyordu oysa. Hâlis muhabbet kavgasız, gürültüsüz olmaz, derlerdi.

O günden beri Ecem'le, günde en aşağı birkaç defa ağız dalaşı etmeye başlamışlardı. Sanırım o karların arasında unutulmuş, buzdan duyguların kötümser yanı eriyordu. Ya da araya çektiği bentleri zayıflatmayı başarmıştı. Aslında öyle kızgın olmasa da tatlı kavgalarını sonra düşündüğünde, yüzünde hep tentesi kalmış net bir tebessüm beliriyordu öyle ışıl ışıl yanan, gözlerini cayır cayır yakan bir benimsenmeyle. Önce çemkiriyorlar, birbirilerine sataşıp hiç olmayacak bir şeyin münakaşasını yaparak dalaşıyorlar, sonrada gün içerisinde, bir tuhaf küs ama aslında olmayan surat asma tarzı oluşturuyorlardı. Kızgından daha çok gülmeye meyilli oluyordu dudaklarının muzır kıyıları. Odanın bir köşesine Ecem geçiyor, diğerine Peri çekiliyordu. Yüzünü ona çevirmiyordu Ecem. Sonrada üç, beş dakika bu hâlde gücenerek bakıştıktan sonra, kendi hâllerine acıyarak kırıkça tebessüm ederek zoraki dil kıvrımlarıyla huysuzca konuşuyorlardı. Ecem'e naz yapmak aslında ne denli kolaydı, onu kıvrandırırken bu huylarını kavrıyordu Peri. Acıklı bir söz, buğulu bir bakış, hafif bükük boyun, nazlı bir duruş onun gardında kocaman bir delik açarak gururundan büyük vicdanını ayartmaya yetiyordu. Gelincik gibi, dikenlerin sardığı ama içinde eşsiz bir pamuğun barındığı yumuşacık bir kalbi, inatçı yapısına tezat olan neşeli bir hâli vardı. Tıpkı abisi gibi... Ama melek gibi olduğunu içinden bir yerlerden biliyordu.

Akşam yemeğinden sonra Ecem odasına çekilmiş, ders çalışacağını söylemişti. Nebahat Hanım dizi keyfi yaparken, Eray babayı da kendine esir etmiş birlikte televizyon seyrediyorlardı. Aslında Peri

fark etmişti ki, Eray baba daha çok Nebahat Hanım'ın kıkırdamalarını seyrediyordu. Nasıl güzel ve sevgi yüklü bir yuvaydı evleri. Kız onları yalnız bıraktı. Fırsat bulmuşken de biraz bahçede dolaşmış ve salıncağa oturmak istemişti. Başını geriye yaslayıp gözlerini kadifemsi lacivertin huşusuna kapadı. Gecenin hafif havası ve etrafı çınlatan, tatlıca vızıldayan ateş böceklerinin sesleri... Ara ara gelen çekirge seslerine karışan kuşların ağaçlardaki hışırtıları, öyle muhteşem, öyle dinlendirici bir ambiyans oluşturuyordu ki doğa ona, sadece Peri'ye bu eşsizliği dinleterek paylaşım sunuyordu. Bu çok güzeldi. Sessizlik ve sakinlik... Salıncağın üzerinde bir başına kalmak, huzurun keyfine varmaktı.

Her ne kadar kötü gibi görünse de evlendikten sonra olanlar aslında bakınca hiç de kötü gelmiyordu. Ne zaman bahçeye çıksa, ortalarda dolaşıp sürekli homurdanıp başının etini yiyen ve kızınca etini çimdiren yengesi yoktu en önce, sapık Fırat da yoktu. Ama Lale de yoktu hayatında. İşte bu kötüydü. Allah'ım onu ne çok özlüyordu. Onunla nasılda dinlerdi sessizliği. Birlikte geceleri kaçak olarak bahçeye inip çimlere uzanırlardı. Gökyüzüne bakarak sessizliği dinlerlerdi. Hayal kurar, o hayalleri masal gibi anlatarak zihinlerinde canlandırırlardı. Onunla olmak, bahçenin sesini dinlemek, ona kulak vermek ayrı bir güzellikti. Şimdi de yanında o vardı sanki. Cır cır böceklerin sesi öyle güzel geliyordu ki kulağına. Sonra hafif esen meltemde, dalda kıpırdayan yaprakların sesi bile hafifçe duyuluyordu işte aynı İzmir'deki gibi. Kendini öyle kaptırmıştı ki sakinliğe, salıncak sarsılınca, gözlerini aralayıp, gelene bakarak idrak etti.

Eymen yüzünde tatlı bir ifadeyle "Seni üzdüğüm için yanına oturup özür dilememe izin verecek misin?" diye usulca sordu. Derin bir nefes aldı. Özür dilemeye alışık değildi.

Bu, onun kaba kocası olamazdı değil mi? Hani günlerdir kaçmaca, kovalamaca oynadıkları... Ve şimdi de ondan özür dileyen hergele! Acaba salıncakta uyuma ihtimali neydi?

"Oluruna bırak." dedi düz bir tonda. "Boş ver, zaten geçti. Üzülmene değmez. Hem aradan zaman atladı."

Eymen'in gözleri arzuyla büyürken "Aradan zaman geçince küslükler unutuluyor muymuş? Bunu öğrendiğim iyi oldu. Seni iki kere üzdüm." diye hileyle sordu adam.

Bu hatırlatmayla Peri onun gözlerine kırgınca bakarak kafasını salladı. Eymen sırıttı bir an için neredeyse tekrar, tam kendisi gibi göründü. Onu anlayan, iyilik timsali adam... Kalbindeki karmaşık duygular, okuması kolay bir kitap gibi gözlerine yansıyordu. Özlemişti! Onu ve çam gölgesine bürünmüş görkemli gözlerini, bakışlarını çekmek istemiyordu. Gıcık herif, gözlerini bile özletiyordu. Küslüğünden suratı sislendi.

Eymen onun bahar gözlerinin parlayarak baktığını görünce an itibariyle nefesini tuttu. Öylesine güzel bakıyordu ki bu bakışlarla kalbi sanki daha farklı algılıyordu. Heyecanlanıyor muydu? Yok, yemeği fazla kaçırmıştı kesin. Sıkıntıdandı. Hazımsızlık vardı. Son tabağı yememeliydi.

Peri yutkundu ve bu sessizliği bozmak için, boğuk bir sesle "Ayrıca, o zaman benimde senden özür dilemem gerekir. Çok üzerine geldim. Bazen dilimi tutamıyorum. Sakin ve anlayışlı olabilirdim. Biri damarıma basınca, pençelerimi çıkarmadan duramıyorum." diye anlattı kendini. Biraz durduktan sonra çocukça bir sesle, "Uzlaşalım mı?" diye sordu. Başını tekrar geriye attı. Ondan sualine cevap bekledi. Sonra gözlerini kapattı. Kısacık bir an, sadece böyle durdu. Kocası da onun yüzünü özlemle süzdü. Her bir ayrıntısında ayrı bir telaşla dolaştı gözleri. Ufak inatçı burnunu, hafifçe pembeleşmiş çıkık elmacık yanaklarını, yanaklarını gölgeleyen siyah kirpiklerini ve çokbilmiş öpülesi dolgun dudaklarını... Gamzesini görmek istedi. Gülünce, yanağında beliren şirin şeyi...

"Uzlaşalım da!" dedi kocası, Peri şaşkınlık içinde yüzünü ona çevirdi fakat Eymen gözlerini gamzesinin çukurundan ayırmadan sözlerini sürdürdü. "Sen bunu başarabilecek misin? Asisin. Hırçınsın ve dik kafalısın..." Tatlıca sataştı.

"Diyene bak!" Yanıtlamakta geç kalmadı. "Ukalasın, dediğim dediksin. Her şeyi sen biliyor, her işi sen sonlandırıyorsun. Hem sen bana ayaküstü hakaret mi ediyorsun, analiz mi anlayamadım?"

"Seni çözüyorum desek..."

Peri hafifçe gülümsedi. Dolgun dudakları sinsi bir kedi gibi kenara kıvrılmıştı. Sonunda dedi Eymen, o gamzeyi azda olsa gördüm.

"Çözebildin mi bari?"

Eymen biraz duraksadı ve onun düşünceli, yorgun yorgun duran bahar gözlerine baktı. "Henüz çözemedim tam. Ama bir şeyler keşfettim. Yarım, sırlı, haylaz ve kurnaz şeyler bunlar... Burada o kadar düşünceli duruyordun ki dayanamadım. Sormamın sakıncası yoksa ne düşünüyorsun?"

"Hiç!" dedi genç kız omuzlarını sarsarak. Çok çabuk verilmiş bir cevaptı bu. Gözleri anında kaçmıştı ondan. "Sadece geceyi dinliyorum."

"Yalancı Pinokyo! Burnun uzayacak bak."

"Ah, sen hâlâ masal mı okuyorsun yoksa gizlice? Ben de seni bestseller cinayet romanlarında karar kılarsın sanmıştım."

Hızlı cevabı adamın içini rahatlatmıştı.

Kocası, o iri bedenine uymayan bir uslulukla yanına oturuvermişti. Dev bedeniyle arada kalan boşluğu hemencecik doldurmuş, aynı onun gibi kafasını geriye yaslamış, sakince duruyordu. Şimdi ikisinin de yüzleri lacivert göğe bakıyor, göz kapakları kapanıyordu.

Bir süre ikisi de sustu. Ancak Peri bir süre sonra, başını çevirerek kocasına bakmaktan kendini alıkoyamadı. Yüzünü görme isteğini daha fazla geçiştiremedi. Yeni aldıkları ihaleyi anlaşıp anlamadıklarını ve üzerinde çalıştığı planın nasıl gittiğini sorduğunda, Eymen gülümseyerek "Sen bunları düşünme. Ben zaten gün içinde yeterince düşünüyorum işleri. Şu anda sadece senin güzel, yeşil gözlerine bakıyorum ve onlar bana şimdilik işleri unutmam gerektiğini söylüyor." diyerek mutlu bir şekilde gülümsedi.

"Sen bana iltifat mı ettin?" Peri onun söylediği komplimanla gülümsemek istemiş ama becerememişti.

"Sanırım... Kafama vuracak mısın?"

"Cık." yaptı kız. "İleri gidersen vururum."

Yanakları hafifçe kızarmıştı. Kalbi de hızlanmaya başlamıştı. Bu ani çıkışıyla, belli ki sadece latife ediyordu. Bu bile, yalan olduğunu bilse de içinde kelebeklerin havalanmasını sağlamıştı.

Peri'nin güzelim zümrüt gözlerinin içi gülüyor, gecenin içinde bahara inat ışıltılar saçıyordu. Bir de anlamsız neşesinin kaynağını bilseydi! Neden bu kadar mutluydu? Ruhunu okşayan güzel nesne neydi? Bedenini rahatlatan, düşüncelerini gevşeten şey... Bu adamla

bazen konuşmaktan esefle kaçmak istiyordu. Komplimanlarıyla aklını ne çabuk çeliyordu. Aman Yarabbi! Ne çabuk tava gelir olmuştu!

Aslında Eymen o anda yalnız işi değil, başka şeyleri de unutmak istiyordu. Nitekim baktığı coşkulu gözlerle ve masum, güzel bir çehreyle bu da pek zor olmuyordu doğrusu. Onun gözlerinde bir hayatı görüyordu, fakat aynı anda hayatı es geçiyordu.

"Çok fazla çalışıyorsun. Benden rahatsız mı oluyorsun? O yüzden mi eve gelmiyorsun? Eğer benim yüzümden böyle davranıyorsan..."

"Hayır." dedi adam lafını bitirmesine izin vermeyerek. Gözleriyle azarlamıştı. "Yeni bir iş aldık dedim, unuttuysan. Bilirsin bu işleri. Artık çalışıyorsun. Bir de sorumluluk denen şey..." Bunu iğneleyerek söylememişti. "Şu ara üzerimde düşündüğünden çok daha fazla sorun var." Eymen arkasına yaslanıp bir süre onun vücut hatlarını, güzel gözlerini ve yüzünü, kısılmış gözlerle seyretti. Nasıl güzel bir varlıktı bu böyle? Huri gibi, dokunmaya kıyamadığı sümbüllerin naif taç yaprakları kadar kırılgan. Ona dokunmak, suya yazı yazmak ve okumak gibiydi. İşe kaçması, ondan kaçmasını sağlamıyordu ki! Gittiği yere onu da götürür olmuş, buna kızdığı için uzaklaşmıştı. Son zamanlarda her anında, aklını, hayalini, düşüncelerini istila eder olmuştu. Geceleri yatağını dolduruyordu, gündüzleri hayalini. Sonra derince iç geçirip, ağır bir tonla konuştu.

"Hem böyle konuşma. Senden neden kaçayım? Aksine bazen düşünüyorum. Bu elim olay bana seni kazandırdı Peri. Onun için bu kazaya artık olumsuz bir düşünceyle kötü bakmıyorum." Her ne kadar sesi alaylı olsa da gözleri ciddi olarak parlıyordu.

Bu Peri'nin içini rahatlatamadı. Zeki gözlerini süzdü, başparmağını kaşlarının arasına sürttü. "Birkaç günde ne değişti? Kafana bir şey düşmedi ya? Beni suçluyordun geçen gün... Her şeyin sebebi benmişim gibi konuşuyordun, şimdi başka."

"Saçmalama." diye tepki gösterdi iğneli laflarına. "Sadece aramızdaki saçma sapan kavgayı sonlandırmaya çalışıyorum. Öte yandan, seni daha yakından tanımak için bana hiç zaman bırakmadığından dolayı işimi hiç sevmiyorum artık. Seni suçlamıyorum. Sadece..." Kafasını salladı bıkkınca.

Kocasının U dönüşüyle, gözlerini kırpıştırdı. Ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bu bir komplimandı ve üstü kapalı da söylenmemişti ama yine de biraz başarısızdı. Eğer bu iltifatın tek nedeni kafa bulmaksa, gayet güzel başarıyordu. Ve duyarlı olmak da istemiyordu. Yalnızca bir defalığına güzel, egzotik ve büyüleyici bulunmadan konuşmak istiyordu. Ve bu adam, böyle kaba saba bir biçimde onu ayartarak baştan çıkarmaya çalışan erkeklerin, ne ilki ne de ne yazık ki sonuncusu olacaktı. Ayaküstü başa döneceğini sanıyorsa aldanıyordu. Ama bunu bilmesine rağmen, Peri'nin yanakları al al olmuş, gözleri ürkekçe, umutla bezenerek bakıyordu. Aldanmaya dünden hazır gibi.

Eymen, onun derince yutkunduğunda, gerdanının usulca oynamasını, şah damarının belirerek, heyecanla pır pır etmesini izledi.

Peri boğuk bir sesle konuşmaya başladı. "Beni daha yakından mı tanımak istiyorsun cidden? Yoksa alay mı ediyorsun? Bu yakınlık ancak flörtle olur biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum ve sen buna izin vermediğin için sana kızıyorum." Sesinde ciddi bir yakınma ve sert bir çıkışma saklıydı. Eymen usulca doğruldu ve birazcık sokularak, kadifemsi bir tonda kulağına müzik gibi gelen bir tınıyla devam etti. "Seni tanımayı hiç bu kadar istememiştim. Değişiksin, enerjiksin, olgunsun bazen de çocuksun. Sen çok farklısın. Bana göstermediğin daha kaç yönün var? Maskelerin var Peri, ardına saklandığın maskeler... Kendimi hep düşünürken buluyorum. Bu hafta bunu daha çok yaptığımı fark ettim. Sen buradaydın, benim aklımda seninle!" dedi bu itirafla kızı afallatırken de, devam etti. "Sen çözülmez bir bulmaca gibisin... İlgi çekici ve kafa karıştırıcı, yorucu ama haz alıcı... Ne zaman, ne yapacağını kestiremiyorum. Tam buldum diyorum, başka bir karede, başka bir harf çıkıyor karşıma ve bulduğum ipuçları yanlış çıkıyor. Sen baştan başlıyorsun. Ben senin gibi bir bulmacayı daha önce hiç çözmedim."

"Ne tesadüf... Ben de bunların hepsi olmasa da bir kısmını senin için düşünüyordum."

Ne yapıyordu bu adam? Amacı sadece aklını karıştırmak mıydı? Eğer buysa niyeti, pekâlâ başarıyordu. Sallanmaya devam ederken hâlâ, Eymen düşündüğü şeye gülümsedi. "Yarın misafirlerimiz ola-

cak. Birkaç arkadaşım eşiyle yemeğe gelecek. Tabii bir de bebek var, ufak bir misafir olacak." Bunları söyledikten sonra sustu, bir süre ikisi de konuşmadılar. Konu anında yönünü değiştirerek dışlanmıştı.

Sonra Peri apansız anladığı gerçekle atılarak "Bebek mi?" diye heyecanla sordu. İlk defa bebek terimiyle onu, yan yana idrak ediyordu. Bir an başını kaldırıp kocasının yüzüne, sualine cevap bekleyerek baktı. Gözlerinde çok kısa süreli bir hayranlık parıltısı belirip yok olmuştu.

"Evet, arkadaşımın bebeği... Henüz daha çok ufak."

Peri düşündüğü şeyle tam gözlerini kapatıyordu ki, irkilerek tekrar açtı ve aniden kafasını ona çevirdi. Genç kız adamın kusursuz yüzüne panikle bakarken Eymen de onun şaşkın hâllerine keyifle bakıyordu şimdi.

"Arkadaşların aramızdaki anlaşmayı biliyorlar mı?" diye sorduğunda ihtiyatla, Eymen olumsuz anlamda kafasını salladı. "Hayır. Bu ikimizin arasında sadece biliyorsun. Tabii Turgut biliyor, ondan başkası değil." Tebessüm etti. "Bir de bazen annem her ne kadar söylemesek de hissediyor galiba, gözü hep ikimizin üzerinde."

Peri kafasını tekrar geriye yasladı, bakışlarını kocasından ayırmadan onun yakışıklı profilini, kavisli kaşlarını, keskin erkeksi dudaklarını ve kare şeklindeki sert çenesini, kısaca her bir ayrıntısını inceledi. Kısacık saçları nemliydi, belli ki duş almıştı.

"Farkındayım. Beni de göz hapsinde tutuyor. Hatta geçen gün kızları özellikle sıkıştırdığını gördüm, bizim odayı sık temizlesinler diye tembihledi." Yanakları kızardı. Onlara nevresimleri muntazam olarak değiştirmelerini öğütlediğini duyduğunu söyleyemezdi. Ulu Allah'ım! Bu kadın neler düşünüyordu? Kanı damarlarından sıyrılıp beynine hücum etti. O da fark ediyordu sürekli izlendiğini ama bu derece değildi. Belli kötü niyetle değildi yaşlı kadının gözlemlemesi, onunki gerçek evlilik olması umuduydu. Peri bunu hissediyordu ve bu gerçek bir evlilik olsaydı, onun gibi bir kayınvalide, ona cennetten gönderilmiş melek gibi bir armağan gelirdi. Ama değildi. Bitecekti ve onu kaybedecekti. *Bağlanmamak en iyisi,* dedi yine içinden.

"Onlara ne diyeceksin, yıldırım aşkına tutulduğumuzu mu?

Kazara evlendiğimizi mi? İlla soracak arkadaşların, nasıl tanıştınız diye... Müthiş maceramızı nasıl lanse edeceğiz? Sen ne diyeceksin?"

Maksadı gayet iyi anladığı hâlde, gözlerini açarak baktı karısına. "Neden olmasın? Bu çok makul bir fikir. Pekâlâ, âşık olduğumuzu söyleyebiliriz. Öyleyse bazı ayrıntıları gözden geçirmeliyiz. Mesela, nasıl bu kadar çabuk âşık olduğumuzu, nerede tanıştığımızı ve neler olduğu gibi."

Peri tebessüm ederek kafasını salladı alayla. Yüzünde hınzır bir tutum vuku buldu. Gözleri, yaramazca parladı. "Bir gün onun odasına girdim. Tüm gece ayyaşlar gibi dünyadan bir haber koynunda yattım sonra ailem pat diye bizi basıp hemencecik evlendirdiler. Şipşak oldu, bitti! Sonra yıldırım aşkına tutuldum ve bu hâle geldik. Tencere, tava herkese bir hava... Evli, mutlu, huzurlu... Ah çok romantik bir hikâyemiz var doğrusu, bizimki ilk ve tek olmalı."

Peri'nin alayla anlattığı şeye, kocası gözleri parlayarak baktı. Fakat sonra kız hâlâ söylediklerini idrak edemeyerek devam etti. "Yapma, buna okul çocukları bile inanmaz. Sen, ben ve aşk! Üçü bir karede bile eğreti duruyor. Birini tutsan, diğeri uymuyor. Kırmızıyla mor aynı renk değildir." Bunu söylerken sesi titremişti. Sanki derin bir iç çekme istediğiyle ciğerleri dolup taşıyordu.

Eymen ona doğru döndü. Onaylamaz bir tutumla kaşlarını çattı. Sert yüzü asılmıştı. "Neden inanmasınlar, sence ben âşık olunmayacak adam mıyım?"

"Yanlış anlama ama... Sence ben, senin tarafından âşık olunacak kız mıyım? Yapma beyzade, ben ne mankenim ne de sadece fotosentez yapan süs bitkisiyim."

"Sen onlardan çok daha üstünsün. Evet, inanmamaları sırf bu sebepten olur zaten. Senin gibi eşsiz bir varlığı kandırdığıma kimse inanmaz. Bu ayın yere inmesi, güneşin yarılması gibi..."

Durgun bakışları, ona inanmak ister gibi bakan kızın masum yüzünde asılı kaldı. Peri söylediği şeylerle karmaşık bakıyordu. Hoşlanmış mıydı yoksa kızmış mıydı anlayamadı. Sevdiği kadını yitirmişti. Yoksa hâlâ hayatının kadınını mı bekliyordu? Peri'nin ne zamandır değişen bakışlarının, başkasına böyle güzel baktığını düşündü. Başka bir adama! Ona sahip olacak, dokunacak, her anlam-

da onun diyeceği bir adama. Ruhuna da bedenine sahip olduğu gibi olacak adam. Kıskançlık, azgın bir volkan gibi patladı benliğinde ve kanı damarlarında lav gibi kızgınca bir kavrulmayla süzüldü yüreğine. Dişlerini birbirine bastırdı. Bir süredir hep onu düşündüğünü anladı ve *onun aşk hayatından sana ne sanki* diye kendine kızdı. İkisi de konuşmadılar ve salıncağın gıcırtıları eşliğinde, içlerindeki karmaşaların üzerine salındılar. Fakat adam gergindi. Düşündükleri hoşuna gitmiyordu.

Bir müddet sonra Peri yüzünü dalgınca ona çevirince bakışları düşünceli koyuluklarla çakıştı. Genç adam onun gözlerinin bir an parıldayıp söndüğünü fark etti. Şimdi ikisinin yüzleri de salıncağın başına dayanmış, birbirlerine bakıyorlardı. Sanki biri diğerinin bakışlarını kaçırmasından korkuyordu. Ona bakarken titiz, acı bir tavırla bu izahatı verirken neredeyse biri boğazını sıkıyor gibi sesi geriden geliyordu.

"Buna inanmayacaklar... Öyle olmadığını sen de biliyorsun. Sen mükemmelsin hatta fazla mükemmel." Eymen'in kaşları kalkınca, kız aldırmaksızın devam etti. "Yakışıklısın. Kör değilim Allah'a şükür, görüyorum. Sonra zenginsin ve tabii bir de şanınız var. Yurt dışında özel okullarda okumuş, her istediğini elde etmiş, ailenin tek oğlusun. Geleceğin veliahdısın!" dedi alayla. "Sen tam ideal koca adayısın. Ama..."

"İyi ya işte, bu da daha kolaylaştırır işimizi. Sende âşık olduğunu söylersin, onlar da inanır."

Sersemlemiş gözleri alayla parlayan Peri, imayla baktı kocasına. Lâkin dudakları burukça kıvrıldı. Gözlerindeki ışıltılar rüzgârın dokunduğu mum ışığı titrekliğinde, kırgınca sönmeye başlamıştı. "Tamam, ben söylerim zaten herkes buna inanır. Ama senin bana âşık olduğunu söylediğin zaman, sen insanların gerçekten inanacağını düşünüyor musun? Ortak hiçbir noktamız yok, hatta aynı şehirlerde bile bulunmadık kısa bir zaman hariç. Ben yetim, kimsesiz, fakir bir ailenin kızı, görgüsüzüm onlara göre, hatta pejmürde diye bile nitelendirirler. Üstelik okulum bile bitmemiş, mesleğim yok, diksiyonunuza yabancıyım, ilgi çekici hiçbir meziyetim yok. Sen ise işi gücü yerinde, zengin bir ailenin tek oğlu... Yanında şimdiye kadar

güzeller ordusu görünmüş, bir eline aldığını diğer elin görmemiş. Senin gibi zengin iş adamları, ayak takımından insanlarla evlenmez. Onlara dönüp bakmaz dahi. Bunlar ancak filmlerde olur. Gerçek hayatta değil! Kaldı ki biz birbirimize aşkla bile bakmıyoruz. Arada tutku yok. Vıcık vıcık aşk sözleri, kayıtsız iltifatlar ve saf duygunun timsali bakışlar yok. Bunu bakan her göz görür, biraz dikkat etmeleri yeterli. Ben ve sen. Biz komik oluruz. Kediyle tilki gibi."

Güneş balçıkla sıvanmaz, gerçekler perdeyle saklanmazdı.

Eymen'in kaşları çatılınca, yüzü gölgelendi. Sesi de biraz kızgınca, sitemli çıkıyordu. "Sana kendini böyle düşünmen konusunda ne söylemiştim? İnsanlar eşittir. Ve kendine haksızlık ediyorsun. Ayrıca şu sınıf meselesine fena hâlde takmışsın ve bu benim canımı sıkıyor. Ben sana ayak takımından birisi gibi hiç davranmadım. Ayrıca asla çalışanlarımı aşağılamam. Onlar olmasa, biz de olmazdık. Daha düze çıkalı birkaç yıl oldu. Sen kendini ne kadar değersiz görüyorsun böyle! Kendine aynada bakmıyorsun galiba. Sen çok güzelsin, hem de çok zekisin... İnan evlenmeyi düşünseydim, ilk önceliğim senin gibi birisi olur, bu fikir çok cazip gelirdi."

"Bu neyi değiştirir? Senin etrafında güzel kadın çok fazla olmalı. Benden kat ve kat güzeller! Mevkii ve güç sahibi olanlar. Onlardan biriyle değil de benim gibi sade, alelade güzelliği olan biriyle -ki ben güzel olduğumu hiç düşünmüyorum- onlarda bunu anlar zaten. İnsanları buna nasıl inandıracağımızı, hâlâ bilmiyorum." Sesi biraz alçaldı. Yüzü acıklıydı. "Bir de şey var tabii!" Dudaklarını dişlerinin arasına alıp bakışlarını kaçırdı.

Eymen onun çenesinden naifçe tutup bakışlarını kendine çevirdi. Yanağına düşen saçlarını, elini yanağına sürterek kulağının arkasına götürdü. Karısının şaşkınca bakan çekingen gözleri birleşince "Ne var?" dedi gözleri gerçekten duymak ister gibi bakarken. Peri onun tenine değen elini yok saymaya çalışarak burnunu tatlı cadı gibi kıvırdı. Lafı eveleyip gevelemeden, dosdoğru yanıtladı. "Benim bir rahatsızlığım var, hem de lanet!"

Adam ona tuhaf bakınca ve bakışları endişeyle titreşince kız dayanamayıp kıkırdadı. "Bakma bana öyle." Burnunu kıvırdı. Tatlıca çıkıştı. "Gerçekten bir lanetim var. Yalan söyleyemiyorum. Yani söy-

leyince hep karşımdaki kişiler bunu anlar. Kızarmaya başlarım ve her şey bozulur. Pinokyo'nun burnu uzar, benim kızarır." Eymen'in eli yanağına kaydı. Dudağının kenarına yapışan bir tutam saçını kenara çekip "Farkındayım, Pinokyo! Utanınca da kızarıyorsun." diye itiraf etti.

Peri de şimdi *işte böyle kızarıyorum,* der gibi, yüzüne bakarken kızardığına emindi. Eymen elinin tersini yanağında gezdirdi. Serin elleriyle, sıcak tenini okşayarak bu fikrini doğruladı.

"Şimdiki gibi."

Peri bunu zaten biliyordu. Karnı yine harekete geçti. Bu kelebek hisside nereden çıkıyordu böyle? Bu duygu karmaşasını saklamak için "Sonra kızınca dilimi de tutamam. Biri damarıma basınca, elimde olmadan karşılık veriyorum, geçen seferki gibi. Kesin bunu yine yaparım. İşleri bozarım." Eymen alaycı bir gülümsemeyle dalga geçti. "Bunu da fark ettim ama isteyince kendini tutabileceğini de biliyorum." diyerek de ona olan güvenini belirtti.

Kocasının, kendine olan yakınlığından, onun iç gıcıklayıcı losyonuna karışmış ten kokusunu alıyordu. Ve bu da onun kanının damarlarında daha deli akmasını, yabancısı olduğu müstehcen şeylerin, tuhaf duygularının karmaşasını daha da çoğaltıyordu. Bakışlarını ne kadar istese de, ondan ayıramıyordu. Onun koyu kahveleri bahçede siyaha dönmüş, karanlık kuyular gibi koyulmuştu. Ve genç kız o karanlık kuyularda cilveleşen bir genç kız hevesiyle, kaybolmaya başladığını hissediyordu.

"Ya sevgilin... Onu nasıl susturacaksın? Benim varlığım onu rahatsız etmiyor mu?"

Peri'nin ansızın fark ettiği gerçeklerle, genç adam afalladı. Eli yanağında donarak, kasıldı. Eymen'in kaşları hiddetle çatıldı. Onunla daha açık konuşup konuşmaması gerektiğini kafasında tarttı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Peri umursamazca omuz silkti. "Bunu başından beri biliyordum. Hani dergide bir sürü resminizi gördüm. Hem onunla hem de başkalarıyla. Yalnız anlayamadığım, buna nasıl müsaade ettiği! Bir dergide, neredeyse sizin için nişanlanacaklar diye söz ediyorlardı."

"Ben kimseye evlenme vaadinde bulunmadım." Katı sözleriyle

son noktayı koydu. "Onlar geçici bir şeydi, bitti. Bunu bildiğini neden söylemedin?" Gözleri kuşkuyla kısılmıştı. Bu düşünceyle çarpıkça sırttı. "Ayrıca beni takip ettiğini bilmiyordum."

"Aptal mısın?" dedi karısı tatlıca. Onun keyfini kaçırmak için, hışımla güzel kavisli kaşlarını çattı. İronik söz oyunlarına bir son verip, konuya doğrudan girmeliydi. "Tabii arada sırada seni görüyordum. Yoksa özel olarak senin için dergi falan aldığım yoktu. Senin kocaman resimlerini görmemek için kör olmak lazımdı."

Elbette ki doğru değildi bu sözler. Külliyen yalandı. Onu araştırmıştı. Hem de defalarca.

Peri kaşlarını kaldırdı imayla. "Buna gerek var mıydı? Bu *sizin,* özeliniz. Neden karışayım ki? Sonuçta biz boşanacağız ve sen yoluna istediğin kişiyle devam edeceksin. Kader! Belki ben de..."

Eymen'in yüzü duyduğu şeyle kasıldı. Gözlerinde beliren öfkeli pırıltılarla, dişlerini sıkmasından, çenesindeki kası seğirdi.

Peri'nin bakışı onun şakağına kaydı. Orada kızararak şişen damar, hızla atmaya başlamıştı.

"Bu evliliği istemeyen benim ama bakıyorum da sen benden daha heveslisin boşanmaya. Ayrıca o benim sevgilim falan değil. Hiç olmadı. Biz sadece takıldık. O da bunu biliyordu." Genç adam bir süre dikkatlice onu süzdü. Vereceği tepkileri incelemeye alıp mimik ve jestlerine baktı. Ne düşündüğünü ya da ne söyleyeceğini, yüzündeki ifade geçitlerinden anlayamıyordu.

"Senin için ne kadarda basit işliyor ilişkiler. Sadece takılmak ve birkaç gece geçirmek... Bunları ne kadar kolay dile getiriyorsun. Onları aşağılıyorsun. Ne olursa olsun hayatında yer almış olması bile, ona saygı duyman gerçeğini değiştirmez mi?"

"Saçmalama! Elbette ki duyuyorum. Ama duyulacak kadınlara." dedi kabaca. "Öte yandan bu onun seçimiydi. Biliyordu böyle olacağını ve ben kimseyi aşağılamıyorum. Buna ilişki değil sadece kısmi bir beraberlik dedik. Başlarken, herkes bunun bilincinde oluyor. Ufak bir alışveriş gibi düşünülüyor bu tarz birliktelikler..."

Genç kız suratını ekşitti. Gözleri ifritle baktı bu düşünceye. "Bu söylediğiniz, çok iğrenç! İnsanların böyle bir şeyi düşünmesi çok aşağılayıcı... Hiçbir kadın, bunun böyle olmasını kaldıramaz. Siz

erkekler bunu böyle haysiyet kırıcı düşündüğünüz sürece, kendinizi kandıracaksınız ve kadınlar buna izin verdiği sürece, böyle değersiz görülecek."

"Aramızdaki anlaşma süresince bir sürprizle karşılaşmak istemiyorum. Ben nasıl sana *sadık* kalıyorsam, senden de aynı titizliği bekliyorum. Bizim aramızdaki anlaşmayı, biz ve Turgut'tan başkası bilmiyor... Unutma! Attığın her adım, benim adıma ve onurumun üzerine oluyor. Bak gördün mü sen daha duymayla bile kızıyorsun... Sakın Peri!"

Ne kadar öfkeli söylüyordu bu sözleri. Saman gibiydi. Apansız alev alıyordu. Sanki... Sanki bir hata yapmış gibi, hiddetliydi buzları eriten ateş bakışları. Oysa bunları söylemesine dahi gerek olmadığını, şu kısacık zaman zarfında tanıdığı kadarıyla bile bilmesi gerekirdi. Gözlerine dolan yaşların akmamasına gayret ederek geriye iteledi. Bütün hayalleri yıkılmıştı. Haysiyeti zedelenmiş, izzetinefsi kırılmıştı. Her ne kadar ağlamasa da nemli gözleri cam gibi parlıyordu.

Eymen onun gözlerinde gördüğü kırgınlıktan ve fark ettiği kırgın yaşların titreşiminden hiç hoşlanmadı. Dişlerini sıktı.

Peri küs bir sesle, ona ne söylerse söylesin geri çekilmemeye karar vererek, hafif bir mırıltıyla cevapladı. "Az önce, sen tek gecelik ilişkilerden bahsederken de..."

"Peri bu aynı şey değil." diyerek sertçe lafını kesti. Kız şakağında hafif bir titremenin belirdiğini gördü. "O farklı, bu farklı." Ve asık bir yüzle homurdandı. "Hem neden taktın bu kadar buna? Seni rahatsız etmeyeceğini söylüyordun. Başka kadınların umurunda olmayacağını belirtmiştin. Ayrıca şu anda evliyiz ve ben nasıl davranıyorsam, senden de bunu bekliyorum. Kâğıt üzerinde dahi olsa, hareketlerine dikkat edeceksin. Sadakat. Karmaşa istemiyorum." Ses tonu kati, vurguları ağırdı.

Peri'nin bahar gözleri koyulurken, içinde şimşek misali kızgınlık parladı. Bir anda ne olmuştu böyle?

"Sana oradan, kucaktan kucağa gezen birisi gibi mi görünüyorum? Hoppa mıyım ben? Neden sürekli bunu hatırlatıp duruyorsun bana? Ben senin tanıdığın kızlardan değilim. Her göz kırpana tav

olacağımı düşündüren ne sana?" Dudaklarını hüsranla büktü. Güzel yüzü hoyratça asıldı.

"Biliyorum güzelim, değilsin." Bunu öylesine bir içtenlikle söylemişti ki Eymen, kız şaşkınca dudaklarına baktı. O da konuşmasına kaldığı yerden devam etti hâliyle. "Sen tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun. Sen benim tanıma şerefine ulaştığım, en değerli, çok farklı varlıklardansın."

Bu iltifatları kızın yüreğini narin bir büyüyle okşasa da gerçek belliydi. Peri hiç beklemediği bir şekilde "Zararı yok. Üzülme ben böyle şeyleri kafama takmam. Gönlümü almana da gerek yok. Sonuçta daha başından konuşmuştuk bunları." diye masumca cevap verince, adam şaşırdı. "O zaman korkma, benden sana zarar gelmez. Ayrıca hiçbir sorun olmayacak, inan. Ben ne sevgili ne de koca istiyorum... Sadece huzur." dedi gergin bir sesle.

"Olmasa iyi olur. Senin kocan benim."

İşte yine yapmıştı. Kız ona şaşkın bakınca derhal hızlı bir manevra yapıp "Bir de boynuzlarımla anılmak istemem, bunca eziyete bunları duymak için katlanmıyorum sonuçta. Bizim bildiğimizi, onlar bilmiyor." dedi uyarıcı bir sesle tonuyla. Son notayı koydu.

Onun söylediği sözler, genç kızın içini acıttı. Eziyet mi? Onu, baş belası olarak mı görüyordu? Ne sanıyordu? Önüne gelenle çıkanlardan olduğunu mu? Onu, nasıl öyle biri gibi düşünür ve uyarma gereği hissederdi. Hakkında böyle düşünmesini hiç sevmedi. Açıkçası bu da garibine gitti.

"Korkmana gerek yok dedim ya! Neden bu konuyu bu kadar büyüttüğünü hiç anlamıyorum. Zaten şu anda ilgilendiğim tek şey hayatıma yeniden bir sayfa açıp özgürce yaşamak. Senin için rahat edecekse, anlaşmamıza bir gölge düşmeyecek bunu bil. Anlaşma olmasa bile, birini hayatımda istediğimi hiç sanmıyorum. İçin rahat olsun. Ben yerimi bilirim. Canını sıkmam." Alttan alan naif bir sesle konuştu ve sustu. Neden böyle söylemişti, sanki? Onun kendisi hakkında, iyi şeyler düşünmesini mi istiyordu yoksa? Kocasından ayrılır ayrılmaz, hemen bir erkek arkadaş bulmuş bir kız gibi görünmek istemediğinden mi böyle konuşmuştu?

Eymen onun kararlı yüzünü süzdü. Ondan yana zaten şüphesi

yoktu. Sadece... Sadece onu başkasıyla düşününce öfkesine hâkim olamamıştı. Sırf başkalarının o istemese bile, onun peşini bırakmayacağını bildiğindendi. Bu kaygısı ve fevri çıkışları farklıydı. Buna nasıl inanıyordu bilmiyordu ama onun anlaşmaya sadık kalacağını biliyordu. Galiba onu kırmıştı. Bakışları ve yüzündeki hüzünlü ifadesi, bunu gösteriyordu.

Peri gözlerini süzdürerek biraz çekingen "Sence, bu senin için zor olmayacak mı? Senin gibi çapkınlığıyla ün salmış kazanova birinin, bir kadına dokunmadan, o kadar uzun bir zaman geçirmek... Bu biraz inandırıcı gelmiyor bana." Kendisine neler olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Ama onun şimdi bir başkasıyla olması düşüncesi, içinde bir yerleri acıtıyordu kızın. Eymen Sancaktar da sihirli bir güç mü vardı da, onu böyle birdenbire etkisi altına alıp tüm benliğine benimseterek büyülüyordu. Ya da ona çekilişinin asıl nedeni sadece sahiplenilme ve birilerinin umurunda olduğunu bilme gereksinimi miydi?

Onun masumca söylediği şeyle, Eymen'in kuşkuyla kısılan gözlerinde soru işaretleri çakınca, kız çocukça bir tutumla omzunu sarstı. "Ben cinselliği bilmiyorum, bu bir gerçek. Ama salak değilim. Bir erkeğin metabolizmasının kadınlardan çok hızlı olduğunu, daha farklı işlediğini bilecek kadar anatomi bilgim var."

Yanakları kızardı iyice. Bakışlarını zaten kaçırmıştı kocasından. Bu konuları onunla konuşması, çok zordu. Kendini anlatmaksa daha zor. "İstersen ben sana engel olmam. Cidden bunu sorun yapmam. Zaten gerçekten evli değiliz." Dili böyle söylüyordu ama kalbi şimdiden itirazlardaydı. Onun başkasına dokunması, bunu düşünmek bile kalbine bir sızı düşmesini sağlamıştı. Yapar mıydı? Elbette yapardı. O sağlıklı ve son derece çekici bir erkekti. Zaten kendisi diliyle izinde vermişti. Şimdi kesin yapardı.

Uf! Dilin kopsun!

"Peri, bunun seninle ilgisi yok. Ailemi böyle saçmalıklarla uğraştırıp, adlarını kötü andırmak istemiyorum. Kimseyi yıpratamam. Kız kardeşlerim var. Ben başında olduğum müddetçe, onların canını sıkacak bir şey olmasına izin vermem, buna, bu da dâhil!"

Peri cesaretini toplayıp, başını hafifçe kaldırdı. Birkaç saniye

önce Eymen'in yüzünü kaplayan öfkeyi görmüştü. Demek, o ifadeyi kendisi hayal etmişti, keza şimdi Eymen yakışıklı yüzünde beliren tebessümüyle, usulca gülümsüyordu. Genç kızın içi rahatladı. Gözleri parladı farkında olmadan. Bahar gibi yeşilleri aydınlandı. Muzipçe gülerek "Üzülme, sadece birkaç ay sürecek. Hem biliyor musun, cinsel perhiz ruh enerjisini çoğaltıp zekâyı dinlendirerek arttırıyormuş. Ben bir dergide okumuştum, ruha da iyi geliyor, nefsi terbiye ediyormuş."

İçindeki fırtınanın nedenini anlamadan, gözlerini ondan ayırırken Eymen sakin sesiyle usulca mırıldandı. "Sen böyle dergiler okuyabiliyor musun? Ben de seni fazla masum, mazbut biri sanıyordum." Çarpıkça gülerek işaret parmağını, burnunun düz kemerinde gezdirdi.

Hayır, Peri kesinlikle böyle şeyleri okumuyordu. Bir an için onun kendisiyle böyle dergiler okuduğunu sanarak dalga geçmek için bunu sorduğunu düşünüp bayılacak gibi oldu. Ama hemen sonrasında bu saçma düşüncesi için kendi kendisine kızdı.

"Ben de herkes kadar masumum ve böyle şeyler artık okul çocuklarının kitaplarında bile yazıyor. Bunu bilmek için, kötü dergiler okumana gerek yok. Kaldı ki öyle şeylerde ilgim olsaydı, şimdiye kadar bir sürü sevgilim olurdu. Ama olmadı. Sadece bir kadın dergisinde dalgınca okumuştum." Genç kızın dürüstçe verdiği cevapların arasında, ağzından kaçırdıklarından haberi yoktu.

Ama Eymen'in vardı. "Hiç mi?" derken gerçekten merak ederek sordu. Peri kaşlarını kaldırarak dilini dişlerine sıkıştırıp damağına vurdu.

"Cık!"

Peri gülümserken gözlerinde yine o haylaz ışıltılar oynaştı. "Peki, bu perhizi yaparken mesafeyi koruyabilecek misin?" diye alayla baksa da ciddi bir tonda sormuştu. "Ben ne kadar senin tipin olmasam da sonuçta senin yanında kalıyorum ve bir zaman sonra beni Kleopatra gibi görmeni istemem. Hani çölde susuz kalan bedevi, ufacık su birikintisini vaha sanırmış ya ona dönmeni istemem. Bana tav olma..."

Bu sıra devamlı onu seyretmişti Eymen. Tav mı? Avcı iken av

olmuştu zaten. Şimdi ise kafasında yer ettiğini ona söylerken kendinden hayli emin ve ne hikmetse sakindi. Ona yaklaşmak bile hâli hazırda zevk verici bir başarıydı. Genç kızın kendisine cevap vermesini bekleyerek bakışlarını gözlerinin içine dikti. Peri gerçekle yüz yüze geldiğinde, içinden yükselen bir ses ona Eymen Sancaktar olduğunu, karşısındaki adamın, Sancaktar ailesinin biricik veliahdı olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Yasak olan! Öfkeli bir tavırla çevreye bir göz attı.

"Biraz tuhaf düşüncelere sahip değil misin? Sence ben öyle bir adam olacak nitelikte miyim?" Eymen onun cevap beklediğini görünce, sakin bir tavırla devam etti. "Henüz bu konuda bir şey düşünmedim ama sen baya kafa yormuşa benziyorsun."

Oysa Eymen, kendine daha şimdiden güvenmiyordu ki! Hele karşısındaki kadın bu kadar güzel olduğunu ve çekici olduğunu bilemeden yaptığı bu sohbetle, onu daha da kamçıladığının farkında değilken. Önceden bir kadınla -yani ağzı süt kokan masum bir kızla- oturup afların sıralandığı bir sohbet edeceğini biri söylese, onunla dalga geçerdi. Bu kurda kuzuyu, altın varaklı tabakta sunmaktı. Çok zamandır onun tek sohbet ettiği yer, yatak odasıydı kadınlarla. Ve onlarla sohbet edip başını şişirmek istemediği için, hep mesafeli olmaya çalışırdı. Başını bir kere daha aynı dertle yakmaktan kati suretle kaçınıyordu. Ama bu küçük kız, onunla sohbet etmek bile ayrı zevkliydi. Çarpıkça gülümseyip göz kırptı.

"Perhiz yapacaksın yani?" dedi kız haylazca.

"Bence de." dedi derinden gelen yumuşacık kadife gibi bir tonda erkek. Koyu gözleri aydınlanarak şeytanca parlamış, içinde haylazca titreşen tılsımı onu kandırılmaya davet ediyordu. "Fakat biraz teselli ödüllerine ihtiyacım olabilir, sonuçta burada aylardan bahsediyoruz. Sen de biliyorsun ki aylar ne kadar kısa söylense de uzun zamanlar oluyor. Sence de kısacık olsa da teselliyi hak etmiyor muyum?" Daha bunu söylerken kıza yaklaşarak düz bakışlarını onun baharlarına ne istediğini belirterek odakladı. Fakat onun kaçmak için sabırsızlandırdığını fark edince, içinde hissettiği şefkat dolu bir dürtüyle gülümsedi.

Oysa o sırada kız saçma bir dürtüyle, karşısındaki erkeğin kolla-

rına atılıp tüm gücünü vücudunda, varlığını ruhunda duymayı arzuladı. Teninde tuhaf bir ısı, damarlarını kabartan ateşten nehirler gibi akıyordu. Bu saçmaydı. Ufacık bir kavanoza tıkılmış karınca kadar acizdi. Ama yine de bu istediğini kolay kabullenmiş görünüyordu. Peri kendini toparlamalıydı da... İyi de bunu nasıl yapacaktı? Ona yaklaşmayı bırakmalıydı. Bu takdirde o kadar konuşmadan sonra erkeğe, kolay elde edilmiş bir zaferle böbürlenme imkânı tanımış olacaktı. Aklını başına almalıydı.

Peri yutkundu ve fısıltı gibi bir sesle "Yani... Şey... Benimle ileri gitmek mi istiyorsun? Bu konuşmadan bunu mu anlamalıyım? Teselli ödülü başka bir şekilde olmaz, değil mi?" diye sorarken, umuda kapılmamaya çalıştı.

Adamın keskin gözleri, gözlerini neredeyse yakıyordu. Dokunmadan sevişmek, öpmeden mayıştırmak bu muydu? Kız nefesini tıkayan bir mantarın gırtlağına tıkandığını düşündü.

"Cevabını alabilmek için, illa uzun uzadıya konuşmamız mı gerek? Yoksa ikna etmek için, bir şeye başvurmam mı lazım?"

Adamın bu ani atağının sertliği karşısında, genç kız bir süre düşündü, sonra genç adama gözlerini kısarak kuşkuyla baktı. "Peki... Açık konuşalım o zaman... Bunu neden benden istiyorsun?"

O, tuhaf, *kendime sakladığım kocaman bir sırrım var* gülümsemesini takındı dudaklarına adam.

"Bilsem... Bunu ben de kendime çok soruyorum... Neden?"

"Peki, sebebini bulabiliyor musun?" diye sordu kız merakla.

"Bulamıyorum..." dedi adam sıkkınca. "Aksine, birden fazla soru işareti doluyor aklıma. O nedenler çoğalıyor. Neden sen?"

Şimdi nefesleri birbirine çarparak tenlerini okşuyordu. Peri onun temiz nefesini yüzünde hissedince solukları hızlandı. Zihni, bir örümceğin ipek ağlarını yapışkanımsı bir hızla işlediği gibi içine ağlar kuruyordu. Aklını toparlamak için gözlerini kırpıştırdı ama her bir köşeye savrulan düşüncelerini toparlayamıyordu. Ne tuhaf bir soruydu... *Neden?* Ve birlikte geçirecekleri zamanın kısıtlı olduğunun farkındaydı. Kesin yine yüzüne gözüne bulaştıracaktı. Ne kadar geri çekilmek istese de iradesindeki gedikler büyüdü ve içindeki meraka yenilerek yapamadı. Sanki arada görünmez bir halat vardı ve beden-

lerine sıkıca bağlanmış olarak birleştirirken bu ipin ucu onun elinde değildi. Çekiliyordu ve itiraz dahi edecek kadar, mantıklı tek bir kelime kullanamıyordu.

Edepsizce gerginleşen vücudu ona itaat etmiyordu. Aksine kaygısızca ona sokulmak, sıcaklığını sonuna kadar hissetmek istiyordu. Bunun çok saçma olduğunu biliyordu. Ama onun erkeksi kokusunu her bir hücresini içine çeker gibi koklamak, ellerini merakla teninde gezdirmek gibi tuhaf bir isteğe boyun eğiyordu. Kafayı yemeye başlamıştı galiba. Mantık ve dirayet olmayan bu davranış onu bezdirirken, aynı anda efsunuyla büyülüyordu. Onu hissettikçe sık sık nefes almaya başladı. Kocasının bakışlarının nereye kaydığını fark edince, öpüşmeyi bilmediği hâlde, dudakları alıklaşan bir balık gibi aralandı. Aldığı sık nefeslerin yakıcılığından, dudakları kurudu ve dilini kullanarak dudaklarında gezdirip bilinçsizce nemlendirdi.

Eymen onun yaptığı bu tahrik edici şehvetli hareketle kendini daha fazla tutamadı. Onun tadına bakmayı, her şeyden çok istiyordu. Nefesini ciğerlerine, bir hücresi dahi havaya karışmayacak şekilde çekti. O nemlenmiş yumuşak dolgun dudaklar, şimdi parlayarak daha lezzetli duruyordu. Kasıkları yanmanın dışında, rahatsız edecek şekilde pantolonunu zorluyordu. Dokunmadan, birleşmeye hazırlandığına şaşkındı fakat kafa yormuyordu. *Daha önce, öpüşmeye doymadığım bir kadın olmadı,* diye düşündü. Sadece öpücük! Ona dokunabilirdi. Sonuçta onun kocasıydı. Bu kadarına ses çıkarmazdı herhâlde... Bunu tahkir etmek yasal hakkıydı. Fakat gönül hakkı değil.

Peri kocasının bir buz dağını bile saniyede buhara çevirecek kadar yakıcı bakışlarının ateşler saçarak koyulaştığını idrak edince, onun bakışları da kocasının sert dudaklarına kaydı. Onun öpeceğinden işkillenmeyi geçmiş, neredeyse artık emindi. Havadaki enerji öyle kışkırtıcıydı ki! Eymen yavaşça yaklaşıp, dudaklarını dudaklarına sürttü.

"Yasaklar vardı."

"Yasaklar... Yıkılmak içindir."

"Engeller var."

"Bize engel mi?"

"Yeminler var..." dedi kız nefes nefese. "Yeminim var."

"Hım... Bozulabilir." dedi adam neyden bahsettiğini bilmeden.

Nefesini sesli bir şekilde ciğerlerine toplayan kızın bu hareketine, sinsice gülümsedi. Karısından, itiraz gelmedi. Kafasını iyice ona eğip mesafeyi kapattı. Peri'nin gözleri kapanırken kocasının dudaklarını kendi teninde hissedince nefes almayı kesti. Bacakları bir sakat gibi felce uğramış, elindeki yanmayı törpülemek için, elbisesini sıkıca kavramıştı. Terlerken bile titriyordu. Gözlerini sıkıca yumdu. Nasıl bir şey hissedeceğini merak ediyordu. Gözlerini açmak istiyor, göz kapaklarının hantallığı ona müsaade etmiyordu. Kucağında kıyafetine kıskaç gibi kenetlenen ellerini, birbirine iyice bağladı. Kirpikleri istem dışı titrerken, gölgeler oluşturarak yanaklarının üzerinde yayılıyordu. Beyni durdu. Ufacık ufacık usulca öpüyordu genç adam. Sanki lezzetli bir yemeğin üzerine yenen şahane bir tatlıyı tadar gibi, keyfini çıkarıyordu. Bu da tüm olumsuz düşüncelerin aklından uçup gitmesini sağlıyordu. Efsunlu bir ezginin resitalini andıran büyülü sesler çıkıyordu, dudaklarının her temasında. Kulağa fazla erotik geldiği doğruydu, ama aynı zamanda sihirliydi de.

İçindeki anne hayali kollarını göğsüne bağlamış, iri ayağını sabırsızca yere vurarak onu kınıyordu ve Peri, bu sefer sanki bu eleştiriye göz yumuyordu. Bunu yapmaması gerektiğini ikisi de bilse de unutmak şu vakit işlerine geliyordu. Eymen'in dudakları hafifçe üzerinde hareket edince, bedenine sığmayan narin benliği, içinde donup kalıyordu. Baskısı yok denecek kadar azdı. Sadece, narin bir gelinciği okşar gibi dokunuyordu. Vücutları bile birbirine temas etmiyordu. Öyle ki ne eli ensesini kıskaç gibi kavramış ne de beline sımsıkı dolanmıştı. Tek birleşen yerleri, dudaklarıydı. Romantik bir öpüşme oluyordu. Eymen'in öpüşü derinleşmeye başlamıştı. Tam olarak benliği yarı uyanık olduğundan ötürü, ona karşı koymuyordu.

Eymen'in çenesini kaldırıp diliyle dudaklarını aralaması gerekecekti. Tadı öyle güzeldi ki hem de daha dudakları aralanmadığı hâlde! Aç bir arı gibi bal tadı alıyordu. Yumuşacıktı, tamda tahmin ettiği gibi ballı. Ama bu yetmiyordu, içinde kuytularında olma arzusu içini katılaştırıyordu.

Peri buz tutmuş hâlde sadece duruyordu. Nasıl karşılık vereceği-

ni bilmeyecek kadar, beceriksizce dudaklarını büzüyordu. Daha doğrusu, o öpüşmeyi bilmiyordu. Üstelik kocası başparmağıyla elinin boğumlarını ileri geri edepsizce okşuyordu. Nefesi hızlandı ve kalbi tekledi kızın. Bunu, nasıl yapıyordu? Vücudunun sadece bir kısmına dokunuyor olsa da hormonları ona başkaldırıp derhal uçuşa geçmişti. Büyü, hipnoz, ahmaklık, her neyse yaptığı, şu anda en küçük mantık parçasından yoksundu. Bir anda aklına nerede oldukları gelince, yüzüne çarpan akşam meltemi, mantığında tokat gibi şakladı ve hızla gözleri sonuna kadar açıldı. Dehşete kapıldı. Kendini onun, birkaç saniyelik olsa da istilasından çekmeye çalıştı. Dudaklarını onun nazik öpüşünden koparark, kaçtı.

"Beni sarhoş ediyorsun." Eymen uzanıp yanağını okşadı, uzun parmaklarını sadistçe bir usullukla aşağı kaydırıp çenesini okşadı. Öne eğildi. Kısa, edepli ama iç kıyan bir öpücük kondurarak kızı sersemletmiş, öpüşmekten şişerek kızarmış dudaklarının heyecan verici ve baş döndürücü dokunuşunu hediye ederek, onu karşısında kaskatı kesilmiş hâlde bıraktı.

"Dudaklarını... Öpmeyi... Sevdim!" diye fısıldadı. Ve tekrar uzanacakken, kız geri çekildi.

Eymen yarım kalmışlıkla, boşlukta asılı kalınca kaşları kısa bir an çatılsa da ona ifadesizce bakmaya devam ediyordu. Sanki onun çekilmesinden rahatsız olmamış gibi, o sert suretinin gerisinde öfkesi kaynıyordu. Onun geri çekilmesi, onu rahatsız etmişti.

Peri kızarırken oturduğu yerden kalktı. Ateş kazanına düşmüş gibi yanıyor ve terliyordu. Utandığı için elini kolunu ne yapacağını çözemedi. Dalgınca saçlarını karıştırarak, "Ben..." diye duraladı. Dudaklarını birbirine bastırdı. Bu hataydı. Kocasının ferah nefesinin tadı dudaklarında saklı duruyordu. Onlar artık benim der gibi, hem hüküm süren karıncalanmasıyla hem kokusuyla kendine mühürlüyordu.

"B-ben, içeri gidiyorum... Geç oldu."

Lanet olsun neye geç oldu? Zaten adamla aynı odada kalıyordu. Söylediğinin saçmalığını idrak edince, her zamanki zinde sükûnetleri, çalkantılı tebessümleri ve karnındaki kıpırtılarıyla topukları üze-

rinde dönüp içeri yöneldi. Her adımında saçları omuzlarının üzerinden pelerin gibi aheste bir hoyratlıkla, geriye savruluyordu.

Eymen'in kaşları havaya kalktı. Onun, bu masum hâline bakıyordu. Ve lanet olsun, o kadar güzeldi ki hâli! Albenisi yüksek, cazibesi etkiliydi. Gece gibi kapkara saçları uzanarak sırtından nazlıca, bel kavisine kadar şelale misali dökülüyordu. O kadar siyahtı ki bazen onlara boya kullanıp kullanmadığını bile merak ediyordu. Narin omuz başları akşamın loş ortamında ışıldıyor, koyu saçlarına tezat oluşturarak inci tanesi misali parlıyordu. Bir kadının omuz başlarından dahi tahrik olacağını, aklı almazdı. Fakat onları dudaklarıyla keşfetmek istiyordu. Normalde genç kızlardan uzak dururdu. Bakireler, tehlikeliydi. Belaydı. Bunu acı bir şekilde tatmıştı. Ona göre olgun kadınlar işinin ehli olup, ne yapması gerekip gerekmediğini bildikleri için, daha çekiciydi. Her şekilde tatmin edici ve geçici, sorunsuz, hesapsız ve sadece tek bir amaçlık. Ama şimdi, o kadar kadına duymadığı ilgiyi, bu ufacık inatçı, hırçın, gururlu, isyankâr, eskaza keşfettiği genç bir kıza duyuyordu. Ve vücudu fena hâlde tepki veriyordu ona karşı. Hatta pantolonuna bir kasa buz dökse, yine buhar çıkardı. Oturuşunu huzursuzca değiştirdi. O içeri giderken, uyarılmış vaziyette olduğu yerde kalakaldı. Bir öpücük -ki başlamadan bitmişti- bu kadar çok dengesini bozamazdı!

Buna izin veremezdi. Sadece öpmüştü oysa... Ellerini üzerinde gezdirmemişti, teni tenine mühürlenmemişti. Sadece dudakları... Fakat sanki ruhu ruhuna kaymış, soluklarında her bir efsun partikülünü tüketerek içlerine hapsolmuştu. Ona sokulduğu, o çılgın anda ise dünyayla ilişkisini keserek, başka bir âlemde kaybolmuş buluşmuşlardı. Cennet gibi kokuyordu öpücüğü ve teni bal nehirlerinden kana kana şarap sunuyordu arzusuna... Bu fazlaydı. Üstelik kız ona karşılık vermeyerek, geri çekilerek onu istemediğini göstermişti. Eymen reddedilmişti.

Peri odaya çıkana kadar, hâlâ orada olanları düşünüyordu. Parmaklarını dudaklarında dolaştırıp, gülerek dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Ufacık karıncaların ayakları dudaklarında gıdıklayarak hüküm sürercesine tuhaf bir titreşim vardı. İçinde mutluluk şarkıları, senfoni hâlinde uğulduyordu. İlk defa öpülmüştü dudakları arzuyla

ve yine ilk defa bir erkek tarafından nazikçe sahiplenilmişti tüm ruhuyla. Yani Fırat salağının zorbaca öpmeye kalktığını saymazsa. O zaman midesi bulanmış, daha onun dudakları değdiği an kusma isteği doğmuştu içine. Ama şimdi... Şimdi merak etmişti sonuna kadar nasıl bir şey olduğunu. İçindeki kelebekler, birden havalanmışçasına uçacakmış hissi vermişti. Hatta kendini tutmasa, sonuna kadar bekleyip, nasıl bir şey olduğunu bilmek istemişti. Gerçi o kadar övülecek, abartılacak bir şey olmadığını fark etmişti. Bir de hep derlerdi ki *onun tadı çok farklı, insanın aklı başından gidiyor, daha fazlasını istiyor,* büyülü gibi ıstırap verici bir zevk, diye.

Laf! Ayakları yerden kesilmemiş, pembe bulutlara tırmanarak keyif ülkelerinde dolaşmamıştı. Ama onu tüm taşkınlıklarından soyutlanmış olarak hissederken kendini kaybetmiş, benliği işlevsizleşerek donup kalmıştı. Sadece merakına yenilip, bir nebze tecrübe etmek istemişti. Tamam, devamını merak ediyordu ama tat falan alamamıştı. Hakikaten öpüşmenin tadı olur muydu? Sadece tensel bir his, bir çekim hissetmişti. Ancak tadının olacağını artık sanmıyordu. Galiba abartıyorlardı. Elini dudağından çekip, camın kenarına yürüdü. Kalbi hâlâ bedeninde havalanıyordu oysa.

Tülü, hafifçe kenara çekti. Bahçeye baktı. Ayak uçlarında yükselip onun olduğu salıncağı görmeye çalıştı. Hâlâ bahçedeydi, önü öptüğü yerde, çardağın altındaydı. Azda olsa onu görebiliyordu. Kocasının orada olduğunu bilmek bile, kalbinin daha hızlı çarpmasını sağlıyordu. Dudakları yukarı mutlulukla kıvrılırken, az önceki yaşanan şeyi düşünüyordu. Sanki kutlanılası bir film şeridi gibi heyecan ve coşkuyla gözünde canlanmıştı. Bayıltan hazzın kurucusunun, dudakları dudaklarında, ateşlerde yanan gözleri gözlerindeydi. Genç kız *iyi ki onunla sürekli öpüşmüyorum,* diye düşündü. Ardından tatlıca kıkırdadı. *Her zaman beraber olsaydım, kısa zamanda harap olurdum, kalbim patlardı herhâlde,* diye düşündü. Eymen ile her an beraber olmak için, çok şey verebileceği gibi bir his beliriyordu arsız yüreğinde. Ne hoppa olmuştu kalbi böyle! Ne terbiyesiz bir vakara sahip olmaya başlamıştı. İzzetinefsinin törpülemesi, hayâ, edep sınırlarından çıkmaması gerekti.

Böyle bir şeyin gerçekleşmeyeceği ve bu güzel günlerin bir süre

sonra sona ereceği muhakkak bir gerçekti. Unutmamalı, unutturmamalıydı. Sonra tevazuuyla düşündüğü şeylerle, bir anda yüzü asıldı. Gerçekler tokat gibi duygularını yoklarken yüreğinde şaklayan dikenli kırbacın, acımasızca çarpan her sillesi artık zalim gerçeklerin aynasıydı. Onlar, sadece birkaç ay evli kalacak arkadaşlardı. Karı, koca değil. Eğer ona âşık olursa, aklını kullanamayıp saf gibi kendini ona kaptırırsa, yine acı çekecek kişi kendisi olacaktı. Onun umurunda bile olmayacaktı. Onun için sadece vücuttu, vakit geçirebileceği, kendini oyalayacağı, mecbur olduğu ten parçası. Bir oyuncak... Yatağını ısıtacağı beden, gönlünü hoşnut tutacak tutkusu... Ona kendini kaptırırsa, o üzülecek, kocası ilk gördüğü kadınla onu unutacaktı. Bunu istemiyordu. Bir de aşk acısı çekmek istemiyordu. Aşk ve düşüncesiz pembe hayaller ona fazlaydı. Yerini bilmeli, kimsesizliğiyle kimsenin esiri olup tükenmemeliydi. Suratını sallandırarak tülü çekti. Söylenerek banyoya yöneldi.

"Salak! Salak! Hayallere kapılma. Bulutlarda dolaşma. Bunlar onun için normal. Senin ilkin, onun her zaman yaptığı şey, kendine gel. Bir öpüşmeyi, bu kadar büyütme. Ne olmuş yani öptüyse? İlk defa öpüştün, ondan bu kadar tuhaf hissediyorsun. Bir de aptal âşık olup kendine eziyet etme."

Yarım saat sonra üzerini değiştirmiş ve yatağa yatmıştı. Elinin tersini yanağının altına koymuş, farklı dürtüler düş âlemini kuşatmış, ama hayal dünyasının sisli perdesi düşerek, gerçek hayatı gözler önüne serilmişti. Kaçıncı defadır unuttum, hatırlamıyorum, düşünmüyorum, hissetmiyorum artık demişti? Ama düşünüyordu. Unutamıyordu. Hissizleşemiyordu.

Kapı usulca açıldı. Kalbi beklentiyle kasıldı. Kısılmış bakışları kısa bir an kapıya takıldığında, kocasıyla gözleri kesişti.

Eymen kapıyı kapatıp, içeri girerken "Uyumamışsın." dedi mesafeli tok sesiyle. Bakışları, donuk muydu? Sanki Peri onun üzerine atlamış gibi bir hissiyat uyandırıyordu içinde.

Ondan bakışlarını çekip, kızarmış yanağının iç kısmını dişlerken, duvara sabitledi. "Şimdi uyuyordum." Aynı onun gibi soğuk bir sesle, usulca söylenip uyuması için annesinden azar yiyen velet gibi derhal gözlerini kapattı. Onu görmemek için, arkasını döndü. Arala-

rına ve tenine yeni gururdan duvarlar örmeye başladı. Hayalle gerçeğe, tenteler çekti. Onun banyoya girdiğini, kapının sesinden duyabiliyordu. Beş dakika sonra Eymen yatağa geldi. Yanına uzandı. Ne halt yemeye bu tarafa döndüyse şimdi suretinde okunası tüm duygu çıplaklığıyla yüz yüze kalmışlardı. Kendine kızıyordu. Eymen elini başının altına alıp ona bakmaya başlayınca, bakışlarını onun güzel gözlerinden hemencecik kaçırıp ürkekçe kapadı. Ona bakmayacaktı. Onun varlığına olan zafiyeti zaten eziyetken bir de gözlerinde kaybolmayacaktı. Bakarsa... *Bakarsa ne Peri?* Elini yastığının altına koyup, yüzüstü yatarak onunla olan temasının önünü kesmeye çalıştı. Lanet olsun, ama kokusu burnundan içeriye, sinsice süzülüyordu. Ve bu da içinin ateşlenmesini sağlıyordu. Ondan kurtulamayacağını anlayınca, kokusundan da kaçmaya kalktı. Örtüsünü omuzlarına kadar çekip, sırtını döndü. Böylesi daha iyiydi. Arada, mesafe olmalıydı. Ona tüm şehvet silahlarını kuşanmış olarak yaklaşmasına izin vermemeliydi. Miskin bile yanında yavan kaldığı kokusunu içine çekmemeliydi. Kalender yüzündeki çapkın, içini okşayan, yüreğini hoplatan gözlerine bakmamalıydı. Tenini bir volkandan sızan lav gibi eriten sıcaklığını hissetmemeliydi. Ama lanet olsun, bunların hepsini, en ince ayrıntısına kadar neden hâlâ hissediyordu? Tam da arkasında onun iri, ihtişamlı, gölgesinde durduğunda kendisini aciz hissettiği vücudunun ısısını hissediyordu. Yanında kasıldığını ve kızmaya başladığını dahi hissediyordu.

Eymen kaşlarını çattı. Tamam, sarılıp yatmamasını zaten anlıyordu. Ama ondan kaçar gibi davranması, bu çok fazlaydı. Saldıracağını mı düşünüyordu? Sanki üzerine atlayacakmış gibi ürkek tepkiler vermesi ve sakınarak, kendini dikenli kozalara belemesi hiç hoş değildi.

"Peri neyin var ?" Bunu öylesine kabaca homurtuyla söylemişti ki, fark edemedi sesindeki hırpani şiddeti. Ufak bir çocuğun kaprisleşen huyu gibi, çocukça bir dürtüyle omzunu sarstı kız. Gözleri kapalıyken dahi, onun nasıl bir pozisyonda olduğunu hissediyordu.

"Bir şeyim yok, sadece uykum var. İyi geceler." Sesindeki soğukluk kutuptaki ayaz izlerini taşıyordu. Az önceki sımsıcak hâliyle çok farklıydı. Mesafeli ve kaçak gibiydi. *Yaklaşma* der gibi. Onun bahar güzeli gözlerini görmüş, usulca aldığı titrek soluklarını din-

lemişti. Daha dakikalar önce onunla tenleri bir olmuştu. Şimdi bir nefes mesafesinde ayrılığı yaşıyordu.

"Benden mi kaçıyorsun?"

"Ne münasebet... Sadece uyumaya çalışıyorum. Ayrıca senden neden kaçayım?"

"Ben de onu soruyorum. Neden kaçasın, değil mi?"

Onun derin derin nefes aldığını, örtünün altında bunalan narince kalkan omuzlarından anlamıştı Eymen.

"Aslında... Sadece, sadece mesafeyi aşmamaya çalışıyorum. Bu çok farklı... Senin aksine az önceki yaptığın şey..." Sustu. Yağ olup eriyebilseydi, yatağın içinde bir pire kadar yer tutmadan kaybolurdu. Kısacık bir an, zorlanarak duraladı ve kendini ifade etmeyi reddetti. "Boş ver, iyi geceler..."

Aklınca konuyu kapadı.

Ancak onun bu tutumuyla, sert hatların sardığı yakışıklı yüzünü saran kasvet azda olsa açıldı adamın. Çatık kaşları iple çekilir gibi derhal yukarı kalktı. Başının altındaki gergin kolları dahi, bir anda yumuşayıvermişti. Bunu nasıl anlayamamıştı? İlk defa öpüşmüştü. Oysa o karşılık vermeyip geri çekilince, aklına neler getirmiş, istenmediği düşüncesine kapılmıştı. Buna pasifçe sinirlenmişti. Sevgilisi olmaması ayrı ama öpüşmemişti. Bu yaşa kadar, kimse olmamıştı. Ama şimdi onun dudaklarına dokunan ilk kişi olduğunu bilmek,içinde tuhaf şekilde rahatlama oluşmasını sağlamıştı. O dolgun dudakları ilk öpen kendisiydi. Bu tarifi mümkün olmayan hazla, elini uzatıp teninde dolaştırmak, bedenini kendi bedenine yaslayıp, sıkıca sarılmak istiyordu. Her bir hücresini kendi okşamalarıyla, teniyle, öpüşleriyle benliğine damgalamak ve onu ilk ve son saymasını sağlamak istercesine bencilleşiyordu düşünceleri. Kuytularında vahşi bir arzuyla şahlanmayı, şehvetli yeşil gözleri hazla parlarken, bal tadındaki dudaklarında takılı kalan ismini kendi ağzında boğmayı... Bunun için gerçekten, deliriyordu. Onu, tüm dünya yansa dahi kollarından bırakmayarak sahip olmayı, gerçekle yalanı karıştırıp hayalden, kimsenin ulaşamayacağı arzu dolu bir dünyada kalmayı çok istiyordu. Kasıklarındaki sabredilmez ağrı zaten kendini iyice hissettirir olmuştu son zamanlarda. Sabah, akşam patlamaya hazır

bomba gibi gezmeye başlamıştı. Hayır, bunu saklamakta acayip derecede zorlanmaya başlamıştı. Yemek yerken, ufacık bir dudağının şuh kıvrımından, gözlerinin masumca bükülüp hülyalara dalmasından, teninin parlayarak utangaççа kızarmasından ve her baktığında kaçınmasından bile tahrik oluyordu.

Sırtüstü yatıp, elini başının altına koyduğunda, ellerini sırf onun bedeninden ayrı tutmaya çalışıyordu. Beyaz tavanı izlerken, gözlerini kapadı. Belki kendini zorlarsa uyuyabilirdi. Fakat bunun mümkün olacağını da pek sanmıyordu.

Yorgun bir gecenin, ruhunun cansızlığıyla Peri gözlerini güne kırpıştırarak açtı. İstilaya uğramış duyguları, çığırından çıkmış hain düşüncelerinin komplosu hemen benliğindeki yerine yerleşmişti. Bir rahat yoktu, zalim zihni ve masum kalbi onu boykot eden duygularından sebep, çok vakittir rahatlayamıyordu. Bakışları karşısında uyuyan kocasına kaydı. Yine ve yine...

Uyurken yine ona dönmüş olmalıydı. Zaten bu ara hep yapar olmuştu bunu. Nefesini teninde hissedince rahatlıyor, onun korunaklı, güçlü yapısını algılayınca bebek gibi kaygısızca uyuyordu. Bakışları yine onun çekici, kusursuz yüzünde takılıp kalıyordu. Dakikalar duruyor, akrep yelkovana küsüyordu. Sert yüzü uyurken bile yumuşamıyordu bu serseri huylu cengâverin. Uzanıp dokunmak, yanaklarında parmaklarını gezdirmek istiyordu. Tenini kendi teninde hissetmek gibi bir ihtiyaçla kavruluyordu. Buğday teni güneş ışınlarıyla ne kadar güzel duruyordu öyle. Yeni çıkan sakalları yanaklarında uzamaya başlamış, bu salaş hâli bile ona ayrı bir çekicilik kazandırmıştı. Bu duyguların tekrar içinde depreştiğini fark edince, yataktan kalktı. Kendine yine kızmaya başladı. Hep aynı şeyi yapıyordu. Her sabah onu izlerken buluyordu kendini. Ve bunu kendine her sabah tekrar ve tekrar yasaklıyordu. Dudağının kıyısını dişlerinin arasına sıkıştırıp, usulca çekmeceyi açtı. Kocasının bıraktığı şeye baktı. İşte tamda tahmin ettiği gibi, orada masumca kuzu kuzu yatıyordu. Bu adam bunları hangi ara koyuyordu buraya bilmiyordu ama çok güzellerdi. Ve bu düşünceli hâli, onu mest ediyordu. Ufak şekerlemeleri es geçerek, gofrete yöneldi ve çekmeceyi kapattı.

Gözü saate kaydı. Ev ahalisi hafta sonu olduğu için, henüz kalk-

mamış olacaktı. Çünkü etraf çok sessizdi. Tülü kenara çekip, dışarı baktı. Taze gün ışıkları bahçeyi doldurmuş, kuş sesleri neşesiyle ortalığı inletmeye başlamıştı. Balkon kapısını dikkatle açarken, bakışları yatakta yatan kocasına kaydı. Uyandırmadığından emin olunca, dışarı çıkıp, demir sandalyelerden birine oturdu. Gofretini açıp yerken, gözlerini bahçenin her bir köşesinde mutlulukla gezdirmeye başladı. Burası çok güzeldi. Yemyeşil ve cennet gibi bir yerdi... Mutluydu. Mutluluk bu muydu?

Nedenini bilmiyordu ama çok mutluydu. İçinden şarkı söylemek, haylaz çocuklar gibi hoplamak, zıplamak, çılgınlar gibi kahkahalar atmak geliyordu. Yemyeşil bahçe duvarının diplerinde, çeşit çeşit çiçekler ve gülfidanları, boynunu sabaha bükmüş sümbüllerle birlikle ahenkle duruyordu. Bunları Nebahat Hanım yeni diktiğinden bahsetmişti. Kulağını dolduran kuş sesleri, nasıl güzel bir ezgiydi. Bu anın mistik büyüsü, sanki dünyanın en güzel resitalini veriyorlardı. Bahçede dolaşan gözüne ağacın altında bir hareketlenme takıldı. Gölge zannetti başlarda onu, umursamadı. Ağacın gölgesi derken, o gölge kıpırdadı. Yaslandığı sandalyesinden doğrulup, eliyle gözlerini perdeleyerek oraya baktı. Köpek miydi oradaki? Yoksa ufacık bir kedi mi? Başlarda seçemedi. Evet, evet, ufacık bu bir köpekti. Yavruydu daha. Ürkekçe duvar dibine büzülüyordu.

Yerinden fırlayarak, ayakucunda kapıya yaklaştı. Üzerini henüz değiştirmediğini fark etti ve bocalayarak kendine baktı. Penye, kısa kollu, kaprili pijama takımı vardı. Kendince omuz silkti. Nasılsa herkes uyuyordu. Onu kim görecekti böyle? Balkon kapısını açık unuttuğunu fark etmedi genç kız. Merdivenleri paldır küldür koşarak inerken, maalesef ki kayınvalidesiyle karşılaştı. Haylaz bir çocuk gibi birden durdu ve mahcup bir ifadeyle dağınık saçlarını geriye attı. Elleri arkasında, mütevazı güzelliğinde beliren çekingenlikle gülümsedi.

"Günaydın Nebahat anne, erkencisin."

"Günaydın güzelim. Uyuyamadım, yılların alışkanlığı." dedi yüzünde her daim açmış olan gamzelerini belirginleştirerek. Nasıl da tatlıydı şu hâli, elma şekeri yemiş kadar muhteşem. Sonra koyu gözleri önce gelinin üzerine, en sonra ayağına takıldı. O kalem kaş-

lar yine onaylamazca çatıldı. Yumuşacık şefkatli ses tonuyla, azcık da azarlayan bir üslupla, "Kızım ayağına bir şey giyseydin, hasta olacaksın. Hiç dikkat etmiyorsun kendine yavrum, sonra kasıkların ağrıyacak." diye uyardı. Anaç yanıyla gözlerini devirdi ve hafifçe kızarak birkaç şey daha ekleyerek söylendi.

"Ben terlik giymeyi seviyorum, giymesem..." Aslında bu ilgi nasılda hoşuna gitmişti. Sevse bile sırf onun bu şefkatine maruz kalmak için, giymemek gibi bir düşüncesizlik ederdi. Şimdi yanına gitse, haylaz kahkahalarına karışmış neşesiyle yanağından kocaman, kokulu bir öpücük çalsa, kızar mıydı? Ya da azıcık haşarılık yapıp gıdıklasa, güler miydi? Nazlı nazlı gülümsese onun sarılmalarını yadırgar mıydı?

Peri bu düşüncelerle boğuşurken, Nebahat Hanım üsteleyerek dudaklarını büktü. "O zaman çorap giyseydin ya kızım."

Merdivenden inerek, yaşlı kadınla birlikte bahçeye yürüdü. Çıplak ayakları, çiğ yağmış taze çimlerin üzerine değince, ilk biraz tuhaf olsa da bu hissi benimsemesi, çabuk alıştı.

"Niye erken kalktın, yatsaydın ya bugün biraz daha. Zaten çalışıyorsun, bir de okul, bari hafta sonu dinlen yavrum."

"Uykumu aldım. Artık istesem de uyuyamazdım. Alışkanlık... Evde erken kalmaya alışığım." Erken kalmaya değil, dürtülerek kaldırılmaya dese daha inandırıcı olacaktı.

Ağacın dibine gidip köpeğe yaklaşınca, bunu fark eden yaşlı kadının zihninde tehlike çanları çandı ve gördüğü şeyle tedirgin oldu. Panikle gelinin koluna asılarak, biraz geriye çekti. "Dur kızım, köpek girmiş, ısıracak." Endişeli bakışlarını etrafta yardım ararcasına gezdirip kafasından bir takım hesaplar yaparak "Hay Allah, nasıl girmiş bu şey buraya şimdi? Görüyor musun, daha ufacık da." diyerek hayıflandı.

Ürkek köpek onları görünce, bedenini, bir kaplumbağanın kabuğuna çekildiği gibi sinerek geriledi. Acı acı inlemeye başladı. Sesi öylesine cılız, inlemeleri bir o kadar kısıktı ki. Kuyruğunu sallayarak, ürkmüş boncuk gözleri büyüyerek, acizce onları tehdit ediyordu. *Yaklaşma,* der gibi ürkek ama tehditkâr duruşu ciddiydi... Kaburgala-

rına yapışan zayıf karnına bakılırsa, günlerdir aç olmalıydı. Peri'nin içi gitti. Dudakları istem dışı kaygıyla büzüldü.

"Nebahat anne, baksana nasıl da tatlı. Acıkmış belli ki, ne kadar zayıf düşmüş. Sonra çok da yorgun bakıyor gözleri, birisi bir şey yapmış olmalı." Yaşlı kadın merhametle köpeğe baktı. Derince iç geçirdi. Peri ürkekçe köpeğin önünde diz kırıp bakışlarını ona üzgünce bakan köpeğe çevirdi. Göz kontağı kurmaması gerektiğini bildiği hâlde kurdu. Kaşının yanında açık yara ve tüylerinde kurumuş kan vardı. Bu vahşeti, hangi akıl hastası kişi yapardı? Üzerine nem düşmüş çimlere aldırmadan, iki dizinin üzerine öylece çöküverdi. İçi acıyordu hâline. Çok aç olmalıydı. Gözleri doldu, ellerini dizlerinin üzerinde bağladı. Açlığın ne demek olduğunu biliyordu Peri. Yengesi ona bazen yemek cezası verdiğinde, açlıktan karnının nasıl baskın bir kıvranmayla ağrıdığını hatırladı.

Nebahat Hanım yanından ayrılırken, genç kıza baktı. "Fazla yaklaşma kızım, ben Şura Hanım'ı bulayım, bakalım onun için ne yapabiliriz. Yemek falan da bakarız sonra." Peri kafasını salladı, onun gidişinin ardından bakışlarını tekrar köpeğe çevirdi.

Üzgün, içten bir sesle yakarış gibi, "Sen de mi sahipsizsin benim gibi? Kimsen yok mu senin de?" diye konuşmaya başladı. "Aç mı kaldın yoksa? Kimse bakmadı mı sana?" Aklına gelen şeyle hızla yerinden kalkıp, neşeyle ışıldayan gözlerini bahçede gezdirdi. "Ben şimdi gelirim, bekle beni tamam mı? Gitme bir yere."

Hayvanların insanların konuşmalarını algıladığını bir dergide okumuştu. Hızlı adımlarla mutfağın olduğu bölüme yöneldi. Mutfağa açılan bahçe kapısından içeri girip, kahvaltı hazırlayan Şura Hanım'a şirince tebessüm etti. "Günaydın Şura abla, Nebahat annem geldi mi?" Sanki bilmiyordu onun birilerini bulup, köpeği attırmaya gittiğini.

Orta yaşlı tombul kadın ona açık kahve gözlerini belerterek baktı. Hafif bir tebessümle, elindeki domatesleri tabağa koydu. "Size de günaydın Peri Hanım. Hayır, gelmedi. Beni mi arıyordu?"

"Evet, sana bakınıyordu."

"Yok, yani şimdi görmedim, sabah kalktığımda görmüştüm ben de arka bahçeden henüz geldim. Domates topladım."

Peri ellerini granit tezgâhta gezdirip, parmaklarını sürterek ona doğru ürkek bir çocuk iradesinde giderken, birden "Abla." dedi sesini sonrasında kısılıp tatlılıkla yayarak. "Kullanmadığın kâsen var mı? Ya da tabak da olabilir." Soruyu sorunca gözlerini beklentiyle kadının gözlerine dikti. Şura Hanım ona kaşlarını kaldırarak baktı. Mutfağına dadanan fındık faresinin ne yapacağını merak etse de, sebebini sormadı. "Var Peri Hanım, burası mutfak..."

Peri düşüncesiz bir eyleme kapılarak, ellerini çocukça bir sevinçle çırpınca, yerinde zıplaması da gecikmedi. Kadın ona şaşkınca bakarken, Şura Hanım kafasını sallayarak, dolabın köşesine koyduğu büyük kâseyi ona uzattı. Peri kâseyi çocukça bir haylazlıkla kaparak, minnetle göz kırptı. Az sonra neşeyle gülücükler atıp, göz kırparak geldiği gibi mutfaktan bahçeye çıkmıştı.

Dökmemeye dikkat ederek köpeğin olduğu ağacın yanına yaklaştı. Onun hâlâ olduğu yerde durduğunu görünce, gülerek "Bak sana ne getirdim..." diye sevinçle söylendi. Köpeğin önüne kâseyi koyarken, onun hırlamasıyla, kısa bir an duraksadı. Pes etmeyerek naif bir tonda, ufak köpeğe cesurca yaklaşmayı sürdürdü. "Sana zarar vermeyeceğim ufaklık. Bak sadece yemek, kötü bir şey değil."

Süt kâsesini ona gösteriyor, köpek heyecanla bir sağa bir sola hareketleniyordu. Arada da hem açlıkla hem tehditle iki ayağı üzerinde yükseliyordu. Dudaklarını büzerek "Korkma ne olur." dedi. Küçük kahverengi tüylü köpek geriye çekilip yere yatınca, bundan cesaret aldı. Tam önüne kâseyi koydu. Ufacıktı köpek. O kadar masumdu ki, simsiyah boncuk gibi gözleri vardı. Henüz birkaç aylık olduğu, boyunun ufaklığından belli oluyordu. Üstelik çok zayıftı. Köpek masumca hırıltılar çıkarırken, başta tereddüt etse de, sütün kokusunu alınca çekinerek yaklaştı. Bakışları telaşlı ve korkaktı.

"Sana zarar vermem... Korkma, iç hadi." Yumuşacık şefkatli sesi hayvanı ikna etmişti. Duruşundaki hüzün güven vermişti sanki. Önce sütten bir yudum aldı Peri'ye bakarak. Sanki gerisini önünden çekeceğinden korkuyordu. Peri ona gülerek bakınca, sütü büyük bir iştahla yalayarak, şapırdata şapırdata içmeye başladı. Genç kızın gözleri onun üzerinde dolaşırken, boynundaki künyesini fark etti. Bir de sıkıca bağlanmış sarı bir ip vardı. Kim bağladıysa bu ipi, köpek

büyüdükçe bağ küçülmüş ve boynunu sıkmaya başlamıştı. Bu nasıl bir canavarlıktı? Nasıl canını yakıyordu o ip, kim bilir... *Kesin canavar çocukların işi* diye düşündü. Tam uzanıyordu ki, ortalığı inleten sesle olduğu yerde sıçradı.

Eymen öfkeli bir ifadeyle hızla merdivenlerden inerken, Nebahat Hanım tam da mutfağa girmek üzereydi. Oğlu yatak kıyafetleriyle sinirle önünden rüzgâr gibi geçince "Oğlum neler oluyor?" diye endişeyle sordu. Eymen, onu duymadı bile. Yeni kopmuş kasırga gibi bahçeye çıktı. Yaşlı kadında onun bu hâlinden işkillenip gözlerindeki hiddetin koyuluğundan tedirgin olarak peşine düştü. Yoksa Peri'yi köpek mi ısırmıştı? Aman Yarabbi! Ah, Allah korusun! *Umarım, bu olmamıştır,* diye dua etti.

Ancak Eymen duraksamadan, sert yüzünde çatılı kaşlarıyla seri ve uzun adımlar hâlinde tam bir katliam makinesi gibi yürüyordu. Karısını, o köpeğe dokunacakken görünce, hem korku hem de hiddetiyle haşin haşin gürledi.

"Seni küçük aptal! Dokunma ona... Bırak!"

O anda Peri olduğu yerde sıçrayarak, korkup elini geri çekerken, köpek ürkerek geriye kaçıp kuyruğunu bacakları arasına kıstırdı ve korkuyla büzüldü. Öyle ki tortop olmuş, duvarın dibine kısılmıştı. Titreyerek bir iç geçirdi. Çimlerin üzeri, kocasının siluetiyle gölgelendi. Peri ellerini yere dayayarak doğruldu. Kızgınca kocasının sinirli yüzüne bakınca, öfkeyle ellerinin titrediğini, boynundaki damarın hışmından kabarıp morardığı gözünden kaçmadı. Solukları sıklaşmıştı genç kızın. Öylesine bir öfkeyle ve öylesine bir hiddetle soluyordu ki kocası, geniş göğsü hızla kalkıp inerken, onun aldığı her nefesle genç kızınki bıçak gibi kesiliyordu.

"Onu korkuttun, yavaş ol." diyerek masumca soluğunda, tedirgin gözleri iki ateş parçasına dönen koyu kahvelere çekinerek bakıyordu.

Eymen kudurmuş bir kurt gibi celalle yaklaştı. "Görmüyor musun, o pire torbası sokak köpeği. Sen hangi akla hizmet yanına gidersin? Ne yaptığını sanıyorsun, kendini ısırtacaksın salak mısın?" Ağzından çıkan her söz ateşten lavlar gibi üzerine yağıyordu.

Öte yandan Peri bu hiddetin altında kalarak, afallamış hâlde yüzüne bakıyordu. Sonra dudakları kırgınca büzüldü. İyi de, niye

kızmıştı bu adam şimdi? Bakışlarını kocasından çekip, ağlamaklı gözlerle köpeğe baktı. "Ama bir sahibi varmış, bak, ismi var onu terk etmiş olmalı. Sadece süt verdim, zarar vermez. Hem boğazına bağladıkları ip canını çok yakıyor olmalı, yazık. Onu çıkaracaktım, canı acıyor..." derken köpeğe yaklaşmaya kalkınca, Eymen önünde kalın bir duvar gibi dikildi.

Neredeyse Eymen'in kaşları daha da çatıldı. Gözlerinde şimşekler çakıyordu. Sinirle aldığı soluklardan, öfkesi gerilerek genişlemiş burun deliklerinden çıkıyordu. Dişlerini gıcırdattı.

"Aklın nerede senin?" İri elini sertçe sarstı. "Çocuklar bile ona yaklaşmaması gerektiğini bilir, görmüyor musun? Pire torbası hatta kuduz olma ihtimali dahi yüksek... Seni ısırabilirdi."

İçinde kabaran öfkeyle Peri, sinirle ona yaklaştı. Gururla kabaran göğsünden hırıltılı nefesleri duyuluyordu. Başını geriye attı. Şu anda yalın ayak karşısında durduğu için, boy muhalefetine yenilmişti. Ona tepesinden bakan hükmedici iri adama, çocukça bir kafa tutuşla "Ah, affedersin bütün yaygara bir pire yüzünden miydi?" diye alay ettiğinde, bakışları aksini söyleyip öldürücü bir koyulukla beleriyordu. Yeşil gözleri koyunun en derin hâline, siyaha bürünüyordu. "Korkma senin değerli evine bulaştırmaz pirelerini. İçeri girmedi bile... Eymen Sancaktar. Sadece biraz süt içti. Sana zararı bile yok. Aç sadece, aç ve kimsesiz... Lanet olsun korkuyor ve sen bağırdığın için de, artık daha çok ürküyor. Sen tepesinde Azrail gibi dikilince, o sütü de içmez şimdi aç kalır. İçin rahatlar senin de. Barbar, ne olacak! Ufacık bir hayvana yaptığın şeye bak!"

Köpeğe doğru dönüp yaklaşmak isteyince, bileğini sertçe kavrayan iri ellerle, olduğu yerde sendeleyerek kalakaldı. Bakışlarını bileğine çevirdi önce. Canı acıyordu. Öylesine bir baskıyla sıkıyordu ki kocası, sanki parmaklarına kan gitmiyor ve karıncalanmayla acı acı zonkluyordu. Yine de başını geriye attı. Ona tepeden hükmederek bakan kocasına, cesurca kafa tuttu. Ancak o sırada Eymen,gözlerini üzerine indirdi ve baştan aşağı karısını süzüp dişlerini sıktı.

"Çıplak ayakla mı dolaşıyorsun dışarıda? Hem üzerinde de hiçbir şey yok... Gecelikle... Sen aklını mı yitirdin? Nasıl böyle çıkarsın dışarı? Buz gibi taşlarda böyle gezemezsin, hasta olacaksın! Bu

kıyafetle seni birisinin göreceğini düşünemedin mi hiç? Bu evde, bir sürü çalışan var."

"Korkma, hasta olursam bakmazsın olur biter. Zaten sana kendimi baktırtmam. Ayrıca iç çamaşırıyla geziyormuşum gibi davranmayı kes."

Peri bileğini kıskaç gibi tutuşundan kurtarmak istese de yapamadı. Kolunu oynatması canının daha fazla yanmasını sağlamıştı. Gözleri iri yaşlarla dolmuş, uzun kıvrık kirpiklerinin arasında sıkışıp kalmıştı. Yeşil bakışları şimdi cam parçaları gibi titreşerek bakıyordu.

Eymen onun gözlerinde duru suların titreşimini görünce, dişleri daha da sıklaştı. Onun böyle hüzünlenerek buğulu bakması, kendine ve ona olan öfkesini arttırdı. Kafasını yana çevirirken, öfkeli bakışları annesiyle kesişti. Oğlunu onaylamayan sert bakışlar atıp, kızgın kafasını azarlayarak sallıyordu. Ancak Eymen bunu pek umursayarak kale almadı. Bir de, kabaca bir tabirde, sinirli çıkan sert ses tonuyla yaşlı kadına çıkıştı.

"Anne, Hasan Efendi'ye söyle atsın şu iti buradan."

İşte o anda duyduğu şeyle Peri, parmaklarını onun çelik gibi elini açmak için üzerine koyup tırnakları eline geçirirken huzursuzca kıpırdanmaya başladı. Artık uyuşmaya başlayan elini neredeyse hissetmiyordu. Sesinin ağlamaklı, hatta cızırtılı çıktığını anlayamadan "Canım acıyor, bırak bileğimi." diye kederle inledi.

Eymen elinin içindeki ince bileği fark edince, parmaklarını gevşetti. Peri acıyan bileğini ovalarken hem canının acısıyla hem de köpeğin malum akıbetiyle, gözleri dolarak kocasına baktı. Sinirden deliriyordu. Ama en çok da köpeğin vahim durumundan sebep, çaresiz olmaya üzülüyordu. Eymen onun gözlerinin sislendiğini ve kirpiklerinin arasından kurtulmaya çalışan inci gibi iri taneler hâlinde gözyaşların durduğunu görünce kendine küfürler savurdu. Alt dudağıyla çenesi de titriyordu kızın artık. Lanet olsun, kendini tutamamıştı. Onu ısıracağını sanmıştı. Zarar vereceğini sanıp deli gibi korkmuştu. Ona bir şey olmasından korkmuştu.

Peri kırgın bakışlarını ondan kaçırıp gözlerini sakınarak yaşlarını sakladı ve köpeğe baktı. "Atma onu lütfen." dedi yalvarır bir tonda.

"En azından karnını doyurana kadar kalsın... Aç. Kimsesiz baksana... Biraz daha aç kalırsa, ölür."

Ancak Eymen ona hiç aldırmadı. Taviz vermeyen dik bakışları, köpeği gördüğü an tekrar sertleşti. "Köpek gidecek!" Sesi otoritesinden ödün vermiyor ve kati suretle geri çekilmiyordu. Bu evde yaşayanlar vardı ve zarar görmesini kesinlikle istemiyordu. Peri köpeğe bakıp, çaresizlik içinde kıvranırken duraladı. Burası kendi evi değildi. O bile burada sığıntıyken onu nasıl burada alıkoyabilirdi? Bu kimsesizlik daha çok içini acıttı. Çok vakit sonra ilk defa, kocasının yanında kendini istenmeyen sığıntı gibi hissetti. Yaralı yüreğine hazin bir darbe daha aldı. O da, o köpekten farksız değildi. Yarın sıkılınca, onun gibi kıçına tekme yiyecekti. Kırgın bakışlarını kocasına çevirdi. Dudakları titrekçe büzülürken ödün vermeyen çaresizliğini sakladığını sanıyordu.

"Değerli evin senin olsun Eymen Sancaktar... Vicdansız, al da başına çal malikâneni. Masum bir köpeği bile koyamayacak kadar değerli madem senin olsun." Dişlerini sıktı ve daha fazla konuşmadan hırçınca saçlarını savurup, hızla yanından ayrıldı.

Tüm bu hadise boyunca onlara üzgün ve sessizce bakan Nebahat Hanım'a baktığı an, kirpiklerinde takılı kalmış yaşları saklayamadığından, bakışlarını kaçırdı.

Eymen kaşlarını kaldırarak karısının arkasından bakarken sertçe annesi ona ayıplayarak kızgınca kafasını salladı. "Aptalsın sen! Tam bir aptal!" Gelininin ardından içeri girdi.

Peri üst kata koşarak çıktı. Eliyle ovduğu bileğine bakıp okşarken göz bebeklerinde taşıyamayacağı yaşlar, tazecik yanaklarına iri taneler hâlinde yuvarlandı. Teninde kocaman parmaklarının vicdansız izleri vardı. Belli ki moraracaktı. Yanağını elinin tersiyle sertçe silerken, "Kaba adam, ne olacak... Pis vicdansız. Evin senin olsun, çok meraklıyım sanki. Yerimi çok güzel bildirdin, haddimi de. Böylece hayallere kapılan ben, kâbuslarımda boğulmayı öğrendim."

Neden böyle oluyordu ki? O kadar da alışmamaya çalışıyordu. Bir anda kendinin burada mülteci olduğunu unutarak sığıntılığına bir de köpek eklemek istemişti. İyice fare meselesine çevirmişti işi. Bir kabağı eksikti zaten arkasında.

Hızlı bir duşun ardından kendine geldi. Şimdi duyguları daha sabit ve açık fikirliydi. Üzerini değiştirmiş, mantığını devreye sokarak kendini toparlamaya çalışmıştı. İnsanlara ayıp olmasın diye indiği kahvaltı sonrası, onunla hiç konuşmadan odasına çıktı.

Kulağına kulaklığını takıp, ders sırasında kaydettiği hocanın konularını dinleyerek, notlarını tekrar etmeye çalışıyordu. Bir taraftan da saçlarını tepesinde topuz yapıyordu. Odanın içinde bir sağa bir sola dolaşırken dalgınca arkasını döndü. Dönmesiyle de gözlerinin irileşip kalması kaçınılmaz oldu. Şimdi ellerini küçük çocuklar gibi yüzüne kapamak, gözlerini sıkıca yumup *bitti mi,* demek istiyordu.

Eymen yeni duştan çıktığı için, belden aşağısını havluyla sarmış, elindeki küçük havluyla da saçlarını kuruluyordu. Ne ara girmişti bu adam duşa, nasıl duymamıştı? Gözleri onun vücudunda gezindi. Saçını kurularken kolundaki kabarık kasları oynuyor, üzerinden hâlâ sular damlıyordu. Geniş göğsünün arasında kıvırcık tüyler ıslanmış, kaslarının üzerinde boncuk gibi duran memeleri ürperdiği için göz önünde kabarmıştı. Allah'ım, erkeklerin memeleri çekici olmazdı. Bunu bir de zihnindeki edepsiz kıza hatırlatsaydı ya! Hani kızgındı, kırgındı, sitemkârdı! Bunu unutan edepsiz gözleri orada takılı kalmıştı. İri bir damla su, mahremiyet duygusunu geriye ittirerek, saçlarından kurtulup boynundan süzülerek göğsündeki gür ormana dalmış ve o kıvırcık kılları yararak kaslarında titreşip daha aşağılara süzülmüştü. Parmağıyla o edepsizce kafa tutan damlayı yakalamak, ne kadar kolaydı. Ona özgürce dokunan yaramaz damlayı bile kıskandı o an. Ellerini kaslı göğsünde, parmaklarını tüylerine daldırıp memelerinde dolaştırmak isteğiyle titrerken, ağzı tebeşir suyu işmiş gibi kurudu. Bakışları kaygısızlığına yenilip ne ara aşağıya kaymıştı? Yan boşluklarından, kas boğumu şeklinde ilerleyen üçgen gibi bir çizgi göbek altına doğru düzce ilerliyordu. Ve oradaki iri çıkıntıyı ise şu anda gözlerini diktiği, o ufak havlu muhteşem bir sadistlikle ittirerek kapatıyordu.

Mahşer sancısı çekmek bu muydu? Yoksa cehennem ateşinden ona azap mı yağıyordu? Biyoloji dersinde bile bir erkeği böylesine net incelememişti. Dolgun dudakları aralandı, nefesi usulca arasından salındı. Bu hâliyle, Antik Yunan Tanrı'larının taş oymacılığı,

sanki bu adamın kaslarından esinlenmişti. Ağzının açık olduğunu fark edince, hemencecik kapadı. Gözleri kocasının güzel gözleriyle birleşti kısacık bir an, derhal gözlerini onlardan kurtardı. Allah'tan, bir şeyler arıyordu da, onun sapıkça süzüşünü görmemişti. Karnına bir at çiftliği çöreklenmişçesine kasları seğiriyordu. Göğüslerindeki gerginliği saklamak içten bile değildi. Hain memelerine ne olduysa, penyesini delecek gibi başkaldırmıştı, hem de sütyenin içinde. Kollarını derhal uyarılmış göğüslerinin üzerine kenetledi. Neler oluyordu böyle? O erkekleri itici bulurdu. Böyle ağzının suyu akarak, edepsizce bakmazdı. Sonra ona bir şeyler sorduğunu fark edince, kulaklığını unuttuğunu fark etti. Derhal çıkarıp yanan yüzüyle, "Bi-bir şey mi dedin, a-anlamadım?" diye kekelediğinden habersiz mesafeyle sordu.

Eymen bilmiş bir bakışla gülerek, elindeki havluyu saçlarından indirdi. "Ben de bir saattir niye konuşmuyor diyorum. Bir an küstüğünü sandım."

Onun köpeği hatırlatmasıyla, tüm o tozpembe bulutlar dağıldı. Karısının suratı anında asıldı. Bu hâliyle elinden şekeri alınmış, yaramaz çocuklara benziyordu. Sislenmiş bahar bakışları üzgünce süzülünce, kendine kızdı. Gözleri her ne kadar yalan ışıkların eşliğinde yapay baharları sunsa da,bunu saklaması imkânsızdı. İşte o vakit adam kaşlarını kaldırdı.

"Az önce değil ama şimdi küstün sanırım." Artık onun bakışlarından, neler geçtiğini biliyor muydu? Yüzündeki kederi, gamı, sevinci tanıyor muydu? Bir bakışından, içinde yaşadığı karmaşayı ne ara hisseder olmuştu? Bu tepkilere kızsa da bu seferlik Eymen dudaklarını çarpıkça kıvırıp, alayla "Küstün mü?" diye sordu.

Peri omzunu sarstı kırıkça. Onun küsmeye hakkı mı vardı sanki? Sığıntı bir kız, zoraki bir kadın, mecburi bir hayatın içindeydi. "Ne sorduysan duymadım. Neden küseyim?" Şimdi ses tonu gibi gözleri de ilgisiz bakıyordu. Ve tabii kırgın.

Eymen elindeki havluyu yatağa attı. Parmaklarını ıslak saçlarının arasında dolaştırırken, "Saç kurutma makinesini bulamadım. Sen gördün mü? Dolapta yoktu." Yatağın üzerindeki kıyafetleri alıp, altına bakarken, odaya bakınmaya da ha bire devam etti.

Peri giysi odasına yönelirken, "Ben almıştım. Burada getiriyorum şimdi." diye gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra saç kurutma makinesiyle geri döndü. Hâlâ suratı asık hâlde Eymen'e uzattı, "Sıhhatler olsun." derken ona hiç bakmadı.

Eymen onun kendisine bakmadığını fark edince o güzel gözleri görme isteğine karşı koyamadı. Nedendir bilinmez, bakmak istiyordu gözlerine. Çarpıkça gülerek elindeki makineyi alırken, özellikle parmaklarını kavrayıp sıkıca tutunca Peri bakışlarını kocasının sıcacık tenine değen eline çevirdi. Eymen de bu zaferi görünce, onun baktığı yere baktı ve çarpık gülüşüyle yüzü sertleşip, ağzının içinde huysuzca homurdandı.

"Lanet olsun!"

Peri saç kurutma makinesini hızla verip moraran bileğine üzerindeki penyesini çekiştirerek kamufle etmeye çalıştı. Eymen elindeki makineyi sinirle yatağa fırlattı. Karısına yaklaştı. Çatılı kaşlarıyla elini yakalayıp hiç de nazik olmayan bir tutumla, penyesini yukarı sıvadı. Peri, tenine değen dokunuşlardan huzursuzlaşarak elini geri çekmeye çalıştı. Eymen tok sesiyle "Bırak bakayım." diye hoyratça tısladı.

Onun siniri genç kıza değil, kendisineydi. Canını yakmıştı. Parmaklarının izi, kalemle çizmiş gibi, ayan açık narin teninde mühür gibi duruyordu. Parmaklarını şefkatle moraran yerin üzerinde dolaştırırken genç kıza üzgünce baktı. Yumuşacık kadife gibi tok sesiyle; "Ben, özür dilerim... Bunu ben yaptım. Lanet olsun! Canını yakmak istemedim. Gerçekten. Köpeğin seni ısıracağını sandım ve bir anda panik yaptım." diye pişman, kendini ifade etmeye çalıştı.

Peri elini onun elinden çekmeye çalıştı. Teninin üzerinde onun temasını istemiyordu. Ufacık bir temasın, bağnaz duygularına bıraktığı tahribat muazzamdı. Önce canını yakıp, sonra özür dilemesini de istemiyordu. Ve ayrıca, o ufacık hayvana hiç acımadan *atın şu iti,* demesini, unutamıyordu. *Vicdansız!*

"Önemli değil, acımıyor zaten. Geçti." Elini beceriksizce geriye çekiştirdi ama nafile, ne kadar narin dokunsa da çekemiyordu güçlü parmakların arasından. "Tenim biraz hassas, ondan kızardı. Bırakır mısın?"

Eymen kendine ne kadar kızsa da yaptığı şeyin vicdansızlığını kabul edemiyordu. Onun canını yakmıştı, hem de morartana kadar. Kocaman bedenindeki güçsüz atan yüreği buruldu, bir anda kalbine bir sızı düştü. Onun canını yakmıştı ama sanki kendi kalbi daha çok acıyordu.

Başını aşağı eğip moraran yere dudaklarını müthiş bir şefkatle değdirdi. Ateş gibi yaktı genç kızın tenini, lime lime etti tüm önyargılarla kurulan bentlerini. Onun sert dudakları, ciğerlerindeki nefesini kesti. Yaraladığı gibi, yarasını sarmak ve ruhuna merhem olmak istiyordu. Oysa onun merhametle yaptığı bu duygu anında Peri gözlerini irice açmış, dünyalar arası paniklemiş bir geziye çıkmış gibi imkânsızlığına şaşkınlıkla bakıyordu. Ne yapıyordu bu adam? Allah'ım! Onun dudakları tenine değdiği an, neden böyle kendini takatsizce bir hazzın içinde çekilip, arzunun girdaplarına sürüklenene kadar tükenirken ve titrerken buluyordu? Peri'nin içinde bir şeyler koptu. Adını koyamadığı ama etinden et koparan değil, kuvvetsiz canından ruh koparan çetin şeyler... Hırçınlaştı bu korkuyla. Elini ondan çekmeye çakıştı ama tutuşu ne kadar tüy gibi dursa da hâlâ kıskaç kadar güçlüydü.

Eymen başparmağıyla bileğini okşayıp başını hafifçe yukarı kaldırdı. Histerik sesiyle "Bir daha canını yakmayacağım, özür dilerim." dedi. Peri, onun gözlerinde gerçekten üzgünce yanan pırıltılar ve sert hatlarında somurtuk ifadesini görünce şaşırdı. Ne dengesizdi bu adam! Kısır bir döngü içerisindeydi. Önce bağırıp, çağırıp, sonrada onu teselli ediyordu. Çocuğunu döven baba gibi, yine kendi kollarında teskin etmek istiyordu. Dudakları tekrar bileğine temas ederken, Peri duyulur şekilde nefes almayı kesti.

Bu eylem işte ortada gerilen tüm elektriğin yönünü değiştirdi. Eymen başını kaldırıp, karısına sinsi bir tutumla baktı. Peri bakışlarını onun, çelik kadar sert kahvelerine çevirdiğinde, içinde tuhaf bir istek oluştu. Karnını kabız olmuş gibi kasan ve ruhunu bedenine sığdırmayan hisler. Alev alan bakışları onun sert dudağına kaydı. Az önce tenine değen istekli dudaklara. Onu öpen, sahiplenen sert tene... Etrafını hiç aşina olmadığı farklı bir enerji, kışkırtıcı bir tılsım sararken, Eymen doğrulup karısına yaklaştı. Tüm iriliğiyle, göz-

lere ziyafet çeken güzel bir tablo görünümüyle hayatını kuşatıp, onu ufaltarak gözlerine hapsetti. Her istediğini bir tek temasla yaptıracak güce sahip idamesinde, üzerinde hükmederek arsız bir kral gibi dikildiğinde, bakışlarını onun tuhaf derecede afallayan çekici çehresinden ayıramadı.

Eymen karısının önüne gelen perçemlerini geriye çekip, omzuna düşen saç buklelerini parmaklarının tersiyle okşadı. Hiç istifini bozmadan, usul bir yol izleyerek, yanağını renklendiren, kırmızının yedi tonuna bürünmüş teni okşadı. Peri ona buğulu gözlerle, sislerin ardından bakarken, onun erkeksi temiz kokusu genzinden içeri süzülmeye başladı. Eymen bileğindeki elini bıraktı. Onun narin, incecik belini tek bir eliyle nazikçe kavradı.

"Özür dilerim. Sen benim sorumluluğum altındasın. Bunu bir daha yapmayacağım." dedi tekrar derinden gelen, gergin sesiyle. Belindeki elin kasıldığını hissediyordu kız. Oysa Eymen sanki ilk defa bir kadının belini sarar gibi çekingendi. Teninin altında kasılmaktan yırtılacak gibi gerilen kaslarıyla, damarlarını yakarak azgın nehirler gibi coşan kanıyla, tüm hücreleri ateş alıp yanıyordu.

Peri karnında oluşan titreşimlerden dolayı kıpırdayamıyordu. Bakışları onun sert bakışlarında esir olup erirken, bedeni pelteye dönüşüyordu. Bacakları kesilirken, içinde kalmayan nefesi ciğerlerinde yoksun bırakmış ama o bunu umursamadan, öylece bakakalmıştı. Eymen'in yanağındaki eli yavaşça ensesine kaydı. Peri tüm tüylerinin sayılacak kadar havaya kalktığına yemin edebilirdi. Yaramaz parmaklar saç diplerini hafifçe okşadı. Kürklerin içine tüneyip, şömine önüne yatan tembel bir kedi gibi hırlayarak uyuşmak istedi. Ah gözlerini kapatıp, bu anın muhteşemliğine kendini bırakmamak için, terbiyesiz göz kapakları kapanmasın diye nasıl da dirayetiyle çetin bir savaşa giriyordu.

Eymen bir saniye düşünmeden, ona düşünme fırsatı tanımadan karısını usulca kendine çekti. Eğildi. Kızın sık aldığı nefeslerinden sebep, göğüsleri hafifçe tenine sürtüyordu. Dudaklarının arasında ufacık bir mesafe kalınca, teninden önce nefesiyle onu sevip, şımartıp tadarak okşarken, "Bunun içinde özür dilerim Peri!" dedi ve dudaklarını dudaklarına kapadı.

O kadar ani ve beklenmezdi ki bu saldırı,Peri düşünce kabiliyetini kullanamadan put gibi kalakaldı. Ne ileri gidebildi, ne de geri sallandı... O dondu... Dünyada onunla durdu. O anda, sahipsiz zamanlarda asılı kaldı. Önce usul usul, sanki bir kuşun narin canını incitmeden okşar gibi, ürkütmeden ufak buseler bıraktı dolgun kırmızılıklara. Arzulu dudaklar yumuşacık bir dokunuşla, masum dudaklarını harap ederek ateşlerin içine saldı. Ufacık bir çıngının, saman dolu bir ambara düşmesi gibi bir çaresizlikti bu... Peri titreyen elini nereye koyacağını bilemeden, önce koluna koydu onu itmek için, sonra eli orada donup kaldı. Savunmasız yakalanan parmaklarının altındaki sımsıcak sert kaslarını ve mermer gibi pürüzsüz bronz tenini hissediyordu. Yakıyordu tenini genç adam.

Aklı hâlâ başındayken, bunun olmaması gerektiğini nasihat ediyordu mantığı. Bedeni ve benliği öyle zalim bir savaşa tutuştu ki, hangisi öne atılsa, diğeri yaralandı. Tüm düşünceleri saniyeler içinde bedeninden soyutlandı. Ya, kalbi! *Bırak kendini, sorun yok, hisset,* diyordu. İlk defa yapacaksan bunu, istediğin birisiyle yap, gerisini unut, diyordu. Ahmak kalbi, mantıklı beyniyle çatışıyor ve kız arafta bocalayarak kasılıyordu. Elinin altında onun sıcak tenini ve hareketlenen sert kaslarını tekrar hissedince, gözleri kendiliğinden kapandı. Ve kalbi hükmen galibiyetini hızlanarak kutladı. Bu zalim savaşta ne kalbini duyabildi ne de beynini dinledi o vakitten sonra. Dudağının üzerinde ustalıkla gezen aç dudakların ayartmasına, sırtını turlayan kuvvetli parmakların masaj dansına kendini bıraktı. Ne kadar nazikti. Taşı sıksa, suyunu çıkaracak kadar kuvvetli bedenden beklenmeyen bir nezaketti bu. Sıcacık sertlikler, onu esir alırken, ürkütmemeye özellikle dikkat ediyordu. Öpüşmek bu muydu? Senelerce televizyonda, gazetelerde gördüğü o şey bu kadar güzel miydi? Ayakları yerden kesiliyordu. Her yer tozpembe, kulağında çalan kalp ritimleri en eşsiz şarkıyı mırıldanıyordu. Bu büyüyü bozmamak için bir yere tutunma ihtiyacı hissetti. Bacakları titriyor, ruhu kupkuru bir yaprak gibi belirsizliğe savruluyordu. Ürkek ellerini onun belinden, geniş sırtına sardı.

Ve Eymen, işte o zaman, kasılarak titredi ve ağzından kaçırdığı hırıltılı bir inlemeyle nefesini tuttu. Kasıklarındaki sancı şiddetini

yükseltirken, karısının narin bedenini sonuna kadar kendine çekti. Yumuşacık bedenini, sert bedenine yasladı. Peri parmaklarının altında onun dalgalanan kaslarının yanı sıra dolgun göğüslerini ezen, sert baskısını ilk defa kendi göğsünde hissetmenin hazzını yaşadı. Ve karnının üzerinde istekle kalınlaşmış arzusunu hissettiğinde, ürktü. Kısacık bir an çırpınmaya çalışınca, onun paniğini sezen Eymen, buna müsaade etmedi. Hayır, ondan kopamazdı. Şimdi olmazdı! Peri ürkekçe titrese bile, ona uydu ve erkeğe kendini yaslayarak olumsuz düşüncelerini geride bıraktı. Tüm sertliğiyle, gücünü, ihtişamını, kudretini, ellerinin altında kasılıp titreşen kaslarını teslimiyetle, daha farklı bir özgürlükle hissetti. Öpüşmek sadece güzel diye düşünürken, bir anda kavrulan tenini ıslak dilin istila etmesiyle, dudaklarını tatlı bir emirle ona vaatler sunarak aralamaya çalışmasıyla panikledi. Genç adamı ürkekçe ittirdi.

Eymen *ayrılma* der gibi sımsıkı sarıldı. Bedeninde, onun kalp atışının ritmini aynı hızda hissediyordu. Ne kadarda güçlü vuruyordu yüreği tenine, kanatlarını açmış kartal gibi kuvvetlice çırpınıyordu ruhu bedeninde. Sanki onun bedeninden çıkıp, kendi teninde can buluyordu. Yoksa... Yoksa o kalp atışları kendine mi aitti? Seçemedi Eymen. Tıpkı kalp atışlarının birleşmesini engelleyemediği gibi. Dudaklarını, dudaklarından ayırdığı kısacık mesafeden, ihtiraslı sesiyle ağzına soludu.

"Dudaklarını aç Perim!"

Peri ağzı yerine, gözlerini açtı. *Perim* demişti ona! Yanlış duymamıştı değil mi? Hayal âleminden gerçek dünyaya geçişi hızlı oldu.

"Dudaklarını aç, seni tatmak istiyorum."

Peri panikleyerek ellerini geniş omuzlarına koyup, bir daha itti. Ama nafile yerinden bile oynatamadı. Gözleri genç adamın yarı baygın, göz kapaklarının arasından görünen gözleriyle kesişti ve yine ittirdi. Yanakları yanmıyordu artık sadece, utanç içinde tüm bedeni yanarak kıvranıyordu. İttiriyordu. Zaten oynatamayacağının da farkındaydı. Taş gibi, yerinden oynatılamayacak kuvvetli bir ağaç gibi olduğu yerde sabitti. Dolgun ve öpülmekten kızarmış aşka davet eden dudaklarını aralayıp, itirazını nakşeden titrek sesiyle konuşmaya çalıştı.

"Ben..."

Gerisi yoktu. Eymen kızı kendine öyle hızlı ve sert çekiştirdi ki kızın ağzından kurtulan çığlığı geniz boşluğunda yankılandı. Kelimesi ağzından içeri sızan yaramaz istilasıyla yarıda kaldı. Ona ufukların seyrini, yıldızların parlaklık sunan dansını gösteren bir tutuştu. Ağzının tadına varıp, kuytularına sızarken sinsice, onun yaptığı ustaca hareketlerle, Peri'nin gözleri tatlı bir hazla hantallaşarak teslimiyetle kapandı. Islaktı öpücüğü. Ağzının içinde onun lezzetini algılıyordu. Öpüşmenin tadı vardı. Ve o, sarhoş edici tatla, içi kıvranıyordu. Bunu artık biliyordu. Bu çok güzeldi. Titreyen bacakları onu tutmuyordu. Gücü nereye gitmişti? Damarlarındaki kanı, aklı, kalbi, yasakları, yeminleri, kurduğu kalın bentleri, hepsi bir olup onu terk mi etmişti? Ayak uçlarında biraz yükseldi. Daha fazlasını istedi. Ne veriyorsa daha çoğunu talep etti. Bedenindeki güç çekildiğinden, bir yere dayanma ihtiyacı hissetti ve ellerini onun koluna koyarak asıldı. Genç adamda bunu anlamış olacak ki düşmesini engellemek, onu daha da iyi hissetmek için sıkıca sarıldı. Bir koza gibi kuşattı narin bedenini. Ensesindeki eli zalim bir sertlikle çekiştirdi başını yukarı. Şimdi vücutları tamamen birdi. Arada sadece nemli bir havlu vardı. Sertleşerek tatlı tatlı sızlayan göğüsleri arada kalmıştı. İkisinin arasında kışkırtarak eziliyor, tatlıca ürpertilerle geriliyordu. Peri'nin üzerindeki ince penye, sanki yanarak yok olmuştu. Göğüslerine bir hâller oluyordu! Sanki acı çeker gibi, uçları tatlı bir hazla gerilerek, sızlıyordu. Hasta mı olacaktı acaba... Neden öyle tuhaf tepkiler veriyordu bugün?

Peri hayalleri gibi dudaklarını sömüren öpücüklerle, çok zamandır ikinci bir benlik gibi üzerinde taşıdığı utanmayı bıraktı. Son kalan cesaretiyle, titrekçe karşılık verdi. Dudaklarını hafifçe kıpırdattı. Onun yaptığı gibi jestler yapmaya çalışarak, çekinikçe karşılamaya başladı. Islak dili genç adamınkine titreyerek değince, Eymen'in göğsünü yırtarak yükselen kaba bir homurtu koptu dudaklarından. İlk dokunuşuydu, ilk teması ve muazzamdı. Cesaret ve çekingenlik arasında gidip geldiğini biliyordu. Peri elini kalın kollarından yukarı tırmandırdı. Teninin her bir ayrıntısını, kaslarının gergince seğiren, girintili çıkıntılı kabarık yapısını, teninin dokusunu eline hapsetti.

Narin parmakları ensesini bulup, saçlarının dipleriyle oynamaya başladı. Şu anda ne yaptığını bilmiyordu. Yasağa el uzattığını da! Sadece ellerini oraya götürmüş, içgüdüsel olarak dokunmak istemişti. Hissetme arzusuna, kanını kışkırtan yakıcılığına karşı koyamamıştı. Ve sonra genç adamın alt dudağını tıpkı onun yaptığı gibi cesurca emip, hafifçe dişledi. Bu nasıl tuhaf, lezzetli ve güzel bir duyguydu böyle!

Karısının sıcacık karşılamasıyla, Eymen'in belindeki eli gerildi. Öpüşünü derinleştirdi. Onun hafif hareketlerini, arzuyla karşıladı. Elini belinde gezdirerek yumuşattı. Az sonra usulca parmaklarını yanına kaydırıp, penyesinin altına hainçe sokuldu. Sinsi parmaklarını tüy gibi dokunuşlarla, dümdüz kadifemsi karnının üzerinde dolaşınca, tenine değen güçlü parmaklarla genç kız ürperdi. Saç diplerinden ayak parmaklarına kadar hissetti bu ürpermeyi. O parmakların orada olmaması gerekiyordu. Çekip, oradan çıkarması gerekiyordu. Onu bırakması da gerekiyordu. Ama pasif bir acizlikle yapamadı. Kocasının tenine değdirdiği parmağının efsununu hissediyordu. Büyü yapıp, hipnoz ediyordu. Karnının içindeki kelebekler gibi hafifçe geziniyordu. Tüy dokunuşlarıyla okşuyordu ve bu muhteşem hissetmesini sağlıyordu. Kendini ona çekilirken buldu. Farkında olmadan ağzından ufacık cılız bir inleme kaçınca, Eymen elini yukarılara çıkardı. Yumuşak tepeciklere. İri eli sutyenin üzerinden yumuşak dolgunluklarını kavrayınca, Peri kendini onun kollarına yığılır gibi bıraktı. Adamın kavradığı elleri işinin ehli, haylaz başparmağının yaptığı ayartıcı baskı öyle bir yere denk geldi ki, kız nefes almayı unuttu. Artık bacakları onu taşımıyordu. Gücü de kalmamıştı zaten. Nefesi tükenmiş, bedeni onun eziyetli öpüşlerine yenilmişti.

Eymen sutyenini kenara çekip, dolgun ve sert göğsünü avuçlayınca, genç kız irkilerek dehşetle gözlerini açtı. Bu da neydi? Genç adamın eli yumuşacık göğsünü narince, canını yakmadan, ürkütmeden, şehvetle yoğuruyordu avucunda. Ve Peri kasıklarına yayılan bir sızının tüm hücrelerini kuşattığını hissetti. Bacaklarını birbirine kapayarak tepki verdi bu arsız kıpırdanmaya.

Neler yapıyordu bu adam ona! Peri'nin durmasına rağmen, Eymen hâlâ onu arzuyla öpmeye devam ediyordu. Peri'nin vücudu gerildi. Bir anda, kaskatı kesildi. Galiba onun heyecanlı arzusunu

şu an karnının üzerinde, tüm sertliğiyle hissediyordu. Bu amacını aşmış hevesini hissedince, panikledi. Cansız ellerini kocasının kalın kollarına koydu. Tırnakları, derin yaralar açacak kadar tenine işledi. Dudaklarını zorda olsa ayırdı. İkisi de nefes nefese kalmışlardı.

Peri'nin yanakları kavruluyordu az önceki yaptıkları utanmazlık yüzünden. Hoppa kadınlar gibi kendini ona edepsizce sunmuştu. Arsızca vakar duygusunu kaybedip, edep kurallarından yoksunlaşmıştı. Kendine verdiği sözleri nereye gitmişti? Yeminleri nerede kalmıştı? Hani ondan uzak duracaktı? Araya mesafe koyacaktı. Onun ufacık bir temasına, büyülü bakışlarının içine düşmüş, çapkın dudaklarına yine yenilmişti. Kendini ucuz kadınlar gibi hissetti. Belki de aklı başına gelmeseydi, şimdi... Aklını kaçırmış olmalıydı. Aslında konuşmaya ilk onun başlamasını, büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu.

Peri bu müstehcen anın galibiyetinde, mağlubiyet tadarken, kendi düşünceleriyle boğuşuyordu.

Eymen alnını alnına dayadı. Derinden, ihtirasın esir aldığı arzulu sesiyle, "Seni istiyorum!" dediğinde Peri duyduğu şeyin faciasıyla yutkundu. Yüreğine bir hançer saplasa, ancak bu kadar derin bir kesik bırakırdı. Ruhu kanamaya başlamıştı.

"Lanet olsun, bana ne yapıyorsun?" dediğinde adam acı çeker gibi, kızın gözleri irileşti. Sanki nefes alamıyordu. Ürkekçe bakışlarını kaçırdı. Ne diyeceğini bilemedi.

Eymen'in şehvetle koyulaşan gözleri, onun arzuyla koyulmuş ama ürkek olan yeşil gözleriyle birleşince "Seni çok istiyorum güzel Peri. Tahmin edemeyeceğin kadar çok..." dedi tekrar arzuyla. "Ben ergen bir çocuk değilim ya da yeni yetme bir adam... Artık kendimi kontrol etmekte zorlandığımı senden saklamayacağım. Sana dokunmak istiyorum. Tenini keşfetmek... Sana, kendini keşfederken, yardımcı olmak istiyorum."

Peri bir anda yerine gelen aklıyla, elini onun sert göğsüne dayadı. Avuçları onun sıcacık teniyle temas etse de, buna aldırmadan onu iterek uzaklaştırmaya çalıştı. Şişmiş dolgun dudaklarını nemlendirip, şaşkınlık ve heyecan dolu bir ses tonuyla, düzgünce konuşmaya çalıştı ama yapamadı ve kekeledi.

"Ben... Ben..."

Eymen kafasını aşağı eğip, berelenmiş ıslak dudağına tekrardan ufacık dokundu. "Sen de istemiyor musun?" Cevap beklemeden bir buse daha koydu. "Tadın çok güzel. Daha önce böyle lezzetlisini tatmamıştım. Bağımlılık yapıyor. Sanki meleğe dokundum, saklı cennette bulundum. Seninle olunca, zaman kayıt dışı, sınırlar olanaksız, tatlar bile doyumsuz oluyor. Sen nasıl bir fırtına çıkardıysan içimde, şimdi kasırgalar kopuyor ve durduramıyorum. "

Bu söylemlerden korkan Peri, geriye doğru sarsak bir adım attı. Belindeki elleri ittirdi. Onu tüm gücüyle iterek, kocasından ürkekçe uzaklaştı. Bakışları şaşkın, yüzü alevlerle kavruluyordu. Titreyen eliyle perçemlerini geriye çekti. Kocasına bakamıyordu. Ancak onun kendisine baktığını hissedebiliyordu. Genç adamın olağanüstü sıkıntılı ve endişeli olduğunu hissettiğinde ise, kendini konuşmaya zorladı ve aslında duygularının o zamandan beri değiştiğini, bunun için şimdi verilen güvenceyi büyük bir istekle karşıladığını biraz tutuk bir ifade ile de olsa, hiç zaman kaybetmeden anladı. Yutkundu. Konuşmaya hazırlandı fakat konuşamadı. Bedeninin özdenetimini hâlâ ele alamamıştı. Boğazını temizledi. Ürkek bakışlarını onun arzudan kararmış bakışlarına çevirdi.

"Ben, şey..." Tekrar boğazını temizleyip, sesini koordine etmeye çalıştı. "Ben istemiyorum." *Yalanı çok cansızdı.*

Öpüşmeyi Eymen başlatmıştı, ama yine de kendini kaybederek kollarını ona nasıl sardığını ve ateşler içinde kavrulurken tatlı tatlı kıvranan vücudunu onun vücuduna nasıl yapıştırdığını aklından bir türlü çıkaramıyordu. Erimişti. Tükenmişti. Kaybolmuştu. Eğer biraz direnmeseydi, hiç kuşkusuz onu çok daha önce bırakmayacaktı. Zırhında kocaman bir delik açılmış, yasak topraklarının hiçbir direnç göstermeksizin istila edilmesine ses çıkarmamıştı. Peri bu süre zarfında hiç direnmemiş, savaşmamış, aksine bir de beklenti kuşanan kayıtsızlığıyla kendini ona tam bir teslimiyet idamesinde sükûnetle takdim etmişti. Evet, kesinlikle öyle. Tam ucuz bir kadın gibi, bakireliğini çoktan yitirmiş bir kadın gibi kollarında yağ olup erirken kendini tüm hücrelerine kadar ellerine bırakmıştı. Eymen, kendini sayısız sevgililerinden biri sanabilirdi ve böyle düşündüğü için kimse onu ayıplayamazdı. Birçok erkekle oynaşmış olduğunu bile dü-

şünebilirdi. Böylesine ateşli, nasıl karşılardı? Öylesine bir içtenlikle tecrübeli gibi karşılık vermişti ki... Oysa yanılıyordu!

Akabinde Eymen ufak bir adımla yaklaşıp mesafeyi kapattı. Ona dokunmuyordu ama sıcaklığını tenine ödünç veriyordu. Ateşinin, arzusunun ne denli sarsıcı olduğunu hissetmesini sağlıyordu varlığıyla. Ellerinde hâlâ onun sıcacık göğüslerinin diri dokusu, dudaklarında ürkek karşılamasının teması, nefesinde nefesi saklıydı. Elleri farkında olmadan yumruk oldu.

"Neden?" dedi biraz kızgın çıkan hırslı sesiyle. Sonra hemen sesini ayarladı. "Kısa bir sürede olsa, evli kalacağız, bu anı seninle neden güzel geçirmeyelim? Eğlenceli olabilir. Bunu sen de seveceksin. Hoşuna gidecek..."

Bu söylediklerini mantığında tartmaya gerek dahi duymadı Peri, içi rahatladı. En azından ilk olduğunu biliyordu. Ve hâlâ o, geçici ilişkiler peşinde koşan hergeleydi. Bu onu kızdırdı. Ellerini nereye koyacağını bilemeyince arkasında birleştirip kafasını kaldırdı. Şimdi kırgın yüzünde ifadesiz maskesinin altında duygusuz bir hâl almışken, kaidesiz ses tonu kendini toparlamaya başladığının sinyallerini veriyordu. "Hiç sanmıyorum." Bunu söylerken kendinden son derece emindi. "Seninle birkaç ay evli kalacağız ve ben..." Saçlarını geriye atıp, gözlerini kıstı. Söyleyeceklerini söyleyemiyordu. Onunla aklındaki düşüncelerini tartışamıyordu. Bunun yerine gözlerini kısarak onun dikkatini çekmeyi denedi. Neye bulaştığını bilmesini istedi. Duru yeşilleri tuhafça süzüldü.

"Sana âşık olabilirim... Bunu hiç düşündün mü? Ben senin olursam... Sen, hep evli kalacaksın. Bu riski nasıl göze alacaksın?"

Ancak adam kendine bile yabancı gelen bir dürtüyle sarsıldı. Bu düşüncenin verdiği mutluluğu genç adam belki de, şimdiye kadar hiç duymamıştı ve bu duygusunu, çılgıncasına arzulayan bir erkekten beklenebilecek bir coşkuyla hissettirdi. Peri onun gözlerine bakabilseydi, yürekten istenmenin yüzüne verdiği ifadenin genç adama ne kadar yakıştığını görebilirdi. Ama genç kız her ne kadar bakamıyorsa da, Eymen Sancaktar'ın kendisi için taşıdığı önemi belirten duygularını anlatırken, kendisine karşı duyduğu ihtirasın büyüklüğüyle gözündeki değeri her an biraz daha düşürüyordu.

"Uzak durmalıyız... Durmalısın, sonu belli aşk oyunları, bizi yakar..."

Eymen gözlerini karısının hafifçe kızarmış meleksi yüzünde gezdirdi. Tehdidi kulağını okşayan bir sinek kadar bile etki etmemişti. Bakışlarında haylazca bir ışıltı oluşurken, umursamazca geniş omzunun tekini sarstı. "Eğer bu olursa... Bana âşık olursan, bundan şeref duyarım. Olabilir ama bu olamayabilir de... Neden en kötüsünü düşünüyorsun?"

"Nedenlerim var ve en kötüsü dediğin şey, en eşsiz duygudur. Senin kendine verdiğin sözler gibi, benimde kendimce yeminlerim var... *Yeminim var!* Ben hayatımı olumsuzlukların, belirsizliklerin, beklentilerin ve birkaç gecelik mutlu anın zevkine yenilip, sonu olmayan ihtirasın kollarına teslim edemem. Âşık olmayı, sevdiğim adamın kadını olmayı umuyorum. Ben bir tek sevdiğim adamın olmayı düşünüyorum. Bunu ilk evlendiğimiz zaman isteseydin, kayıtsız, şartsız kabul ederdim. Mecburdum. O zaman ben senin her dediğini yapardım. Sana mahkûmdum. Ama şimdi değil. Artık çok geç... Sevmediğim, beni sevmeyen,sadece vücut olarak göründüğüm bir adamla olmayacağım. Bu evliliğin, uzun olmayan muayyen bir ömrü var ve ben ömürlük hayatların sahibi olacağım."

Eymen gözlerinde beliren gizli bir alay pırıltısıyla devam etti. "Böyle düşünmen saçma. Sonuçta ileride yine bu dediklerini yapabileceksin... Hem her evlenen ömürlük ilişki kurmuyor. Kimi aldatıyor, kimi boşanıyor... Yani evliliklerin ömrü yok artık, herkes bir ömür evli kalmıyor. Sen nereden biliyorsun böyle olacağını, buna garantin var mı?" Bunu söylerken daha düşüncesinden nefret etti. Dişlerini sıktı.

"Hayır, yok elbette... Ama ilk tecrübemin, evlendiğim, beni seven insanla olmasını isterim... Bana dokunduğu zaman, benden öncekini anımsamak değil, bir tek onun olmak... Sana anlatamayacağım nedenlerim var. Sorma... Sadece neye bulaştığını bil. Bu kapris ya da kandırmaca değil... Naz yapmıyorum. Sadece benim hayatıma çizdiğim bir yön. Bu çizgiyi geçersen birçok şeye veda edeceksin, geçmezsen, birkaç ay sonra hür kalacaksın. O zaman istediğin ki-

şiyle, istediğini yaparsın." Bu düşünce içinde yeşeren duygularını, keskin bir kılıcın darbesi gibi biçti.

Ciddi ifadesiyle kısacık, adamın ifadesiz yüzüne baktı ve arkasını dönüp isteksizce kapıya yaklaştı. Kapının yanına gelince bir an durakladı ve kısmen de olsa arkasını döndü. "Senin için önemsiz olan şey, benim için kutsal bir söz. Bir kere yaşayacağım şeyi, birkaç gecenin kollarına teslim etmem. Anneme sözüm var, bunu yapamam... Yeminimi bozmayacağım! Üzgünüm, sana başında da söyledim, sadece kocamla olurum, gerçekten kocam olanla!" Kapıyı açtı. Arkasında genç adamı şaşkınca bırakarak dışarı çıktı.

Peri aşağı inerken merdivenlerde dalgınca Ecem'e çarptı. Genç kız elindeki kitapları yere düşürürken, geriye sendeledi ama derhal kendini toparladı. Ve ardından sinirle Peri'ye baktı.

"Önüne baksana be, kör müsün?"

Peri derince nefes alarak, üzgünce yanına yaklaştı. Kitapları toparlayıp ona uzatırken, "Özür dilerim, fark edemedim... Dalmışım." dedi üzgün gözleri Ecem'in üzerinde gezinirken.

Genç kız sinirle başını geriye attı. Güzel iri gözlerini devirdi.

"Zaten yaptığın en iyi şey, görmemek! Büyük bir başarı olmalı. Sen ne kadarda güzel beceriyorsun bunu... Bana da öğretsene, aldırmazlık nasıl oluyor? İstenmediğin hâlde bir yerde durmak ve sevmediğin bir adamla, sırf menfaatin için evli kalmak nasıl bir şey?"

Ruhuna aldığı hakaretlerle Peri dehşet içinde Ecem'e baktı. Duyduklarıyla bedeni ani şok dalgalarıyla sarsıldı. Cümleleri asabiyetini sarsacak bir şaşkınlıkla dudaklarından firar etti. "Sen ne diyorsun? Ben... Ben size bir şey yapmadım ki. Bak, seninle arkadaş olmaya çalışıyorum ama buna müsaade etmiyorsun. Üstelik ne biçim konuşuyorsun?" Derince iç geçirdi. Kısacık bir an gözlerini kapayıp sabır diledi. Uzun kirpiklerini aralandığında, kırgın yeşillerini genç kıza çevirdi. "Neden böyle söyledin şimdi? Ben sana bilmeden, başka bir şey mi yaptım? Ya da seni rahatsız edecek bir harekette mi bulundum?" diye usulca sordu.

Ecem alayla elini sallayarak bir adım geriledi. "Bırak bu masum kız ayaklarını! Senin hakkında duyduklarımdan sonra, bana kendini yutturamazsın. Yaptıklarının haddi hesabı yok." Gözlerini üzerinde

belli bir tiksintiyle gezdirdi. "Herkesi inandırabilirsin masum kız oyunlarına ama beni asla! Ben annem, abim, babam değilim, masum tutumun, yapaylık sunan üzgün seslerin bana sökmez."

Peri genç kızın yanına usulca yaklaştı. Tek sahip olduğu şeyle, gururla çenesini yukarı kaldırdı.

"Ecem, sana karşı bir hata mı işledim? Geldiğim günden beri benimle konuşmuyorsun, mesafeli davranıyorsun... Şimdi de hakaret ediyorsun. Susmam her şeyi söylemene izin vermem anlamına gelmiyor. Anlayışla karşıladım. Belki arkadaşlığımı istemiyordur, belki yabancılara karşı mesafeli, belki abisini kıskanıyor ya da ne bileyim çekingen bir yanı vardır diye düşündüm. O kadar zaman düşündüğüm hâlde, sana karşı nasıl bir hata yaptığımı bulamıyorum. Sen söylersen, belki ben de telafi etmeye çalışırım."

Onun alttan alan muhlis tavrıyla, Ecem gözlerini sinirle devirdi. Masum yılan! Saçlarını omzunu sarsarak geriye düşürdü. "Edemezsin!" dedi inatçı sesiyle. "Şimdi bırak bu üzgün gelin ayaklarını, sen olmasaydın şimdi..." Gözlerini kısıp konuşmasını yarıda kesti. "Ya boş ver! Seninle konuşmak istemiyorum. Birbirimizi görmezden gelelim yine, sanki sen yokmuşsun gibi, böyle iyi!"

Peri kirpiklerinin içinde toplanmış duru yaş tabakasıyla, uzun kirpiklerinin perdelediği yeşil gözlerini kızın koyuluklarına çevirdi. Göz kapaklarını kırpmayarak hıçkırmamak için olanca gücüyle gayret sarf ederken ona doğru yaklaştı. "Ben buradayım, olmamış gibi davranamazsın değil mi? Seninle sorun yaşamak değil amacım, sadece arkadaş olmak. Derdin neyse söyle, birlikte çözelim."

Ecem yüzünde beliren hırçınlıkla "Sen olmasaydın, abim böyle sinirli olamayacak, herkese cephe almayacaktı. Senin yüzünden kahrolmayacaktı. Bir sevgilisi vardı. Yanında azda olsa mutluluğu olduğu... Onların arasına karaçalı gibi girdin... Nasıl kandırdın abimi, hâlâ anlamış değilim. Hayatını mahvettiğinin farkındayım... Abim gülmüyor, hatta eve bile gelmiyor sayende. Senin yüzünden Gülümser..."

"Ecem... Kendine gel! Kes sesini!"

Peri ve Ecem aynı anda, öfkeli kaba sesin sahibine baktı. Eymen merdivenin başında, sinirli sinirli soluyordu. Onun kızgın bakışlarını

görünce, ikisi de sustu. Donup kaldılar. Ecem ezilmenin hırçınlığıyla, yerinden hareketlendi. Nefretle dolan içi kabarırken gitmeye kalkınca, Eymen kızgın bakışlarla yanına geldi. "Sen hâlâ Gülümser'le mi görüşüyorsun?" Hesap soran hırpani sesinde öyle sertlik vardı ki, üzerine bir kova buzlu su serpmiş etkisiyle karşılıyordu. Hâl böyle olunca Ecem başını dikleştirip kendini karşı korumaya aldı. "Evet... Bir mahsuru mu var, onu sen terk ettin ben değil!" dedi sırf kıllığına görüşmediği hâlde.

Eymen'in sinirden çenesindeki kas seğirirken tok sesi öfkesinin kontrol altında olduğunu gösteriyordu. "Sana onunla görüşmeyeceksin dediğimi hatırlıyorum. Ayrıca ben onu terk etmedim. Bizimki zaten bitmiş bir şeydi. Ortada ciddi bir şey yoktu. Bu mesele senin üzerine vazife değil. Neden karışıyorsun bu konuya?"

Peri onların arasına girmek istemiyordu. Hayır, bu kadarı fazlaydı. Bir de onun yüzünden ortalığın karışmasını kaldıramazdı şimdi. Her şey mi üzerine gelirdi bir insanın! Arkasını dönüp aşağı inmek isteyince, Eymen onu elinden yakalayıp, durdurdu. Kardeşine uyarırcasına bakıp "Peri'den hemen özür dile abiciğim, hadi!" diye sakinliğini bozmamaya çalışarak tısladı.

Ecem hırçınca kollarını göğsünde bağladı. İnatçı çenesini havaya, buz gibi dikti. Gözlerindeki ateş ona kafa tutarken, "Neden? Huzurumuzu bozduğu için mi?" diye inatla diretti. Ardından dalgacı bir kıkırtı çıkardı. "Komik olma, dilemiyorum. Ayrıca özür dilemesi gereken kişi o ama benden değil." Peri kocasının elinden parmaklarını çekmeye çalışırken, kontrol edemediği titrek sesi eşliğinde, yalvarırcasına gözlerine baktı.

"Eymen, lütfen. Ortada özür dileyecek bir durum yok. Bırak elimi, gideyim."

Eymen aldırmadı. Aksine dişlerinin gıcırtısından, ne kadar sinirli olduğu anlaşılıyordu. İlk defa bu kadar hiddetle kardeşine öfke kusuyordu. Ecem, Peri'ye tiksinerek baktı. Yüzündeki renk kaçmış, gözleri dolmaya başlamıştı. "Eserini iyi işlemişsin. Baksana, artık bana bile bağırmaya başladı. Övün, bayağı iyi iş çıkarmışsın. Nasıl yaptın bunu, yoksa yazılanlar gibi hamile falan mı kaldın? Ondan mı sana karşı bu kadar kibar ve özenli."

Onun aşağılamasıyla genç kız karnına tekme yese, bu kadar ağrımazdı. Eymen sinirle Ecem'in üzerine yürüyünce, Peri elini, kocasının elinden öfkeyle silkeleyerek çekti. Bir adım geriye çekilirken buğulanmış sisli bakışlarıyla "Yeterrrr!" diye sonunda isyan ederek haykırdı.

Birbirine kızgınlıkla bakan iki kardeş de aynı anda ona bakınca "Yeter." dedi daha durgun bir sesle. "Anlıyor musunuz, dayanamıyorum. Yeter artık!" Cam gibi parlayan kederli gözlerinden, artık dayanamadığı duygu yüküyle titreşen gözyaşları yanaklarına doğru asice süzülürken Ecem'e baktı. "Özür dilerim Ecem. Benim suçumdu, dikkatsiz davrandım. Ayrıca abinin hiçbir suçu yok. Onu ben kandırmadım. Zorla evlendim. Kafasına silah dayadım. Odasına zorla girip evlenmeye mecbur bıraktım. Gülümser denen arkadaşını tanımıyorum... Ayrıca hamile değilim. Lanet olsun, bunu ben istemedim." deyip arkasını döndüğü gibi, merdivenleri koşarak inmeye başladı.

Eymen kardeşine sinirle bakarken Ecem şaşkınca hâlâ onun arkasından bakıyordu. Şaşkın ve bocalıyordu. Eymen kardeşine parmağını tehditle sallayarak dişlerinin arasından "O sürtükle bir daha görüştüğünü duymayacağım. Ve derhal Peri'den de özür dileyeceksin. Ayrıca çık yukarı, bekle... Seninle konuşacağız. Şimdi!" diye gürlediğinde, Ecem onun gözlerindeki kızgınlığı ve sinirden kasılan çenesini görünce ürkerek geriye doğu bir adım attı. Abisi ona kıyamazdı. İnatla yukarı çıkmadı. Eymen merdivenleri hızla inerken, Nebahat Hanım olanları duyduğunu belli eden yüz ifadesiyle, merdivenleri çıkmaya başlamıştı. Ecem gözünden akan yaşların arasında, annesinin kollarına atıldı.

"Gördün mü anne, abim bana bağırdı. Onun yüzünden, ilk defa bana gerçekten bağırdı." Hıçkırıklarına karışmış sesinde bariz bir kalp kırıklığı belirgindi. Nebahat Hanım kollarını kızının beline sardı. Bir eliyle de şefkatle saçlarını okşayıp, başını göğsüne çekti. "Sen de hak ettin Ecem."

Genç kız geriye çekildi. İnanamaz gözlerini çocukça bir saffetle koluna silerken şaşkınlığın verdiği kızgınlıkla birden atıldı. "Sen de mi ondan tarafsın? Seni de mi kandırdı?" dedi masumca gözleri parlayarak. "O, hepinizin gözünü nasıl boyuyor böyle? Onun neler

yaptığını, planlarını nasıl görmesiniz? Ayrıca bir de utanmadan yalan söylüyor! Güya zorla evlenmiş, güya istememiş. Güldürme beni anne, abim onca zaman Pelin'in arkasından yas tuttuktan sonra, istemeden evlenecek adam mı? Güya beni kandıracak. Kim bilir nasıl kandırdı adamı? Hem abim âşık değil, belli. Eve geç geliyor, sabahları kaçar gibi gidiyor... Sürekli sinirli, bizimle vakit bile geçirmiyor..."

Nebahat Hanım kızının yüzünü ellerinin arasına alıp, kuruladı. "Senin bilmediğin çok şey var tatlım, bunları Peri ve abin anlatmadan, ben sana anlatamam. Ama şu kadarını söyleyeyim, o kız bu olayda gerçekten suçsuz. Ona bir şans versen, belki sen de göreceksin bunu... Onun ne kadar düzgün birisi olduğunu anlayacaksın. Ayrıca çok da efendi biri. Sadece bir şans ver tatlım ve nasıl biri olduğunu keşfet. Bak abini de üzdün."

"Anne abim, Gülümser..."

Nebahat Hanım kaşlarını çatarak, sertçe çıkıştı. "Abin haklı. Bu kadın sana hiç iyi gelmiyor. Bak daha şimdiden aklını karıştırıp seni Peri'ye karşı doldurmuş. Sen hâlâ nasıl görüşürsün onunla kızım? Ayrıca artık evli bir adam o, onun gibi kadınlarla işi olamaz."Ecem Gülümser'in ona söylediklerini düşünürken içindeki hırçınlık azalmadan katlanarak büyüyordu. Tamam, kızdığı zaman yalancı ve kötü olabilirdi ama onca şeyi de uydurmuş olamazdı. Nebahat Hanım kızının yüzünü ellerinin arasına alıp, kendine yaklaştırdı. "Bir daha o kadınla görüşmeyeceğine söz ver bakayım." Ecem gözlerini kaçırınca, "Lütfen annem, söz ver. O kadında beni rahatsız eden bir şey var... İçimize hiç iyi gelmezdi... Sana yaptıklarından sonra, hâlâ ona nasıl inanırsın? Sen unutsan da ben unutmadım. Sana iftira attı o kadın. Abinle senin, aranı açtı."

"Görüşmüyorum anne ama... Hem o yanlış anlaşılmaydı."

"Değildi annem, bilerek yaptı."

"Ama anne, o bana olanları anlatırken..." Nebahat Hanım kızının saçlarını okşarken usulca mırıldandı. "Abinin eski sevgilisi, bunu da unutma annem. Ayrıca onun ne kadar içten pazarlıklı olduğunu sen de biliyorsun. Seninki merhamet bence... Sen abini kıskanıyorsun, Gülümser bahane... Şimdi Peri'ye şans verecek misin?"

Gözlerindeki yaşlar yanaklarından birbiri ardına akarken etrafına bakınıp duruyordu. Eliyle gözlerini kabaca kurulayan Peri, arka tarafa yürümeye başladı. Dalgınca büyük ağaçların olduğu tarafa geçti. Duvara dibindeki ağacın altına sindi. Saklanmak, karanlıkta yok olmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Sırtını ağaca dönüp gözünden dökülen yaşları silmeye başladı. Niye ağladığını bilmiyordu ama ağlamak istiyordu. Ecem'in söyledikleri miydi içini acıtan? O kadın yüzünden mi ağlıyordu? Gülümser. Yoksa sinirlerinin artık dayanamayıp kopma noktasına gelmesi mi anlayamadı. Ama rahatlamıştı. Ağlamak iyi gelmişti. Bu evde fazlalık, sığıntı olmak istemiyordu. Bu öylesine gurur kırıcıydı ki, ufacık yüreğine ağır geliyordu. İpler hep pamuk ipliğine bağlıydı ve Peri bir cambaz gibi üzerinde yürürken, aynı anda bir halüsinasyon gibi gözlerden uzak durmaya da gayret etmekten yoruluyordu. Göze batmamak, insanları rahatsız etmemek için verdiği savaşlar onu tüketiyordu. Kafasına göre evin içinde dolaşmaya bile çekinir hâldeydi... Ama ilk defa gerçekten bugün her şey üstüne gelmiş ve fazlalık olduğunu yüzünü haykırmıştı. Belki de o insanların, gerçekten evli gibi sandıklarındandı bu sitemi, bilemedi. Arkasında hışırtı olunca, irkilerek başını çevirdi. Sabahki köpek, boncuk gözleri geceyi yararak üzgünce bakıyordu. Burnunu çekerek, gözlerini kuruladı.

"Gitmedin mi sen daha ufaklık?"

O köpeğe yaklaşınca köpek ürkekçe geriledi. Kuyruğu yine tehditle havalanmıştı. Elini uzattı tereddütle. Korkutmak, isteyeceği son şeydi. "Hey, sen de kaçma benden. Bak ben sana zarar vermem. Bırak yanına geleyim." Tekrar burnunu çekti. Sesi ağladığı için boğuk çıkıyor, burnu tıkandığı için kalınlaşmış, geriden geliyordu. "Lütfen!" Köpek üzgün gözlerle bakıp, inleyerek gerileyince ürkek bir çocuk ruhuna büründü benliği. Küstü hakkı olmadan.

"Ne yaptılar sana, dövdüler mi? O yüzden mi kaçıyorsun? Bir kere yanına yaklaşayım, bak benden zarar gelmediğini anlayacaksın." Omuzlarını silkeleyip doğruldu. Dudaklarını büzerek "Olsun." dedi histerik sesiyle "Gelmemi istemiyorsan gelmem. Yeterki benden kaçma. Bak aklıma ne geldi. Buralardan uzaklara gitsem, sen de benimle gelir misin? Benim yanımda olur, bana sahip çıkar mısın?

Ben de yalnızım senin gibi, bana arkadaş olursun. Hem sana güzel bir tane de künye alırım." Gözlerinin içine hafifçe vuran bahçe direğinin cansız ışığı, ıslanmış yanaklarında titriyordu. "Hem de en afilisinden ismini yazdırırım. He! Ne diyorsun? Birlikte gidelim mi buralardan?"

Eymen onu köpekle görünce öfkelendi ve kızgınca yanına yaklaşırken, onun söylediklerini duyunca, olduğu yerde çakılıverdi. Bir müddet sessizce durup onun köpekle dertleşmesini dinledi. Yanına, kafasını sallayarak gidiyordu ki buralardan gitmeyi düşündüğünü söyleyince, kalbine ince bir sızı saplandı. Göğsünde sanki bir ağırlık, bir burulma oluştu. Kocaman bahçe ufaldı, gök kubbe üzerine yıkılacakmış gibi alçaldı. Gidebilir miydi? Buralardan çekip gidebilir miydi? *Giderdi tabii, niye gitmesin?* Onu buralara bağlayan ne vardı? Niye endişelenmişti ki şimdi? Zaten birkaç ay sonra çekip gidecekti. Belki de onu bir daha göremeyecekti... Sesini duyamayacaktı... Onun gideceğini düşününce, içi niye böyle tuhaf oluyordu o zaman? Tek sebebi vardı, onu reddetmesi. Biraz da olsa ona alışması. Kesin, başka ne olabilirdi? Onu reddeden genç bir kız, hepsi bu yüzdendi. Bir kere birlikte olsalar, belki de azalacaktı ona olan ilgisi ve arzusu. Belki birkaç defadan sonra ona karşı hiç bir şey hissetmeyecekti. Tıpkı, diğerleri gibi. Onunla olduğu zaman, bu duygularda yok olup gidecekti. Onu, ne olursa olsun ikna edecekti. Eninde sonunda onunla olacaktı. Bu saçmalık da bitecekti.

"Yolculuğa çıkmaya mı karar verdin?"

Peri arkasında duyduğu sesle irkildi. Kızarmış ıslak yüzü, gölgede belli olacak kadar kayboldu. Onun geldiğini hissetmemişti. Arkasını döndü. Esmer cildinde bir şeffaflık vardı. Kırmızı erkeksi dudaklarının arasından, sedef gibi parlak beyaz dişleri gözüküyordu. Cazibeli çehresinde hafif bir gülümseme belirdi. Bakışları onun yüzünden ürkekçe köpeğe kaydı. Kocası yine kesin kızacaktı.

Eymen aradaki mesafeyi kapatınca, derhal köpeğin önüne atıldı.

"İyi misin ?"

Gözlerine bakarak arkasındaki köpeği gizlemeye çalışıyordu. Ağladığı için o yeşil gözleri ve burnu hafifçe kızarmıştı. Yanaklarında hâlâ hafif bir parlama vardı. Yanaklarını kurulamak, başını sine-

sine çekip, saçlarını okşayarak onu teselli etmek istedi garip bir dürtüyle. Ağlamasına kızdı. Gitmesine kızdı. Küs gibi konuşmamasına daha çok kızdı.

"İyi misin dedim... Küs müyüz?"

Peri dudaklarını birbirine bastırıp, kısa bir an duraladı.

"Şey... Evet iyiyim. Niye küselim ki? Değilim elbet..."

Büyük ağacın yorgun dallarına bakarken, ağaçların tepesinde hafif bir buğu hâlinde yaprak kümeleri hışırdıyordu. Asi bir yel saçlarını havalandırdı. Yanında bulanan çalı yığınları arasında bir baykuş ötmeye başlayınca, bakışlarını ayağına kaydırıp, yerdeki çimleri eşeledi.

Mahcup bir sesle kendini ifade etmeye çalıştı. "Özür dilerim, bağırmak istememiştim. Amacım huzurunuzu bozmak değildi. İnan elimden geleni yapıyorum. Ben sadece..." Dudaklarının kıyısını dişledi. "Üzgünüm, biraz sinirlerim yıprandı. Aslında böyle hemen fevri tepkiler gösteren biri değilim. Ama son zamanlarda olanlardan sonra..." Anlaşılmaz bir incelikle titremeye başlayan bakışları, tekrar kocasının gözlerine kayınca, onu ne kadar üzgün olduğuna inandırmak istedi. Evde varlığıyla yokluğu belirsizdi, bunu ona anlatmak istedi.

"Gerçekten, özür dilerim. Zaten birazdan Ecem'in yanına uğrayıp özür dileyeceğim. Ona da bağırdım, hiç istemeden kızın kalbini kırdım. Bir şey bilmiyor, haklı olarak beni suçluyor. Aslında hakkımdaki yalan yanlış yazılanlarla kafası karışmış belli."

Eymen hiç konuşmadan, Peri'nin yüzüne hafifçe gülümseyerek baktı. Kızardığını görünce başını salladı. Peri bunu anlayınca dudaklarını birbirine bastırdı. Hiç beklemediği bir anda, Eymen birden eğildi ve onu ağlamaktan kızarmış burnunun ucundan öptü. Peri şaşkınca donakalırken bayılacak gibi uyuşuk oldu. Fakat Eymen gözlerinin içine dikkatle baktı. Hemen doğrulup, ciddi bir ifadeyle, "Her şeyin yeri ve bir zamanı vardır Peri. Üzülme. O da zamanla alışacak. Ayrıca evin içinde ne kadar tedirgin dolaştığını gördüğümde, seni pataklamak istiyorum. Sen bu evde yaşıyorsun, unutma." diyerek derince iç geçirdi.

Peri kirpiklerini kırpıştırarak gözlerine baktı. Bunu anlamış mıy-

dı? Burnunu çekti. Onun davranışları karşısında şaşkına dönüyordu. Burnunu öptükten sonra, sanki hakarete uğramış gibi suratını asmıştı. Sanki ona yüreği açık olduğu zamanlarda yaklaşmamak gibi bir tutum sergiliyordu. Genç kız kaşlarını çatıp, düşünmekten kendini alamadı. O kocaman bedeninin içinde ince, naif, sevecen, şefkatli bir ruh vardı. Dokunamadığı ama hissettiği, ulaşamadığı bir ruh...

Eymen cebine soktuğu elini çıkarıp ensesine götürürken, yanındaki ağaca yürümeye başladı. "Niye özür diliyorsun? O senden özür dilesin. Hem saçmalama, tepkin normaldi. Üzerine çok geldi ve yaşadıkların normal şeyler değildi. Aslında neden yaptığını anlıyorum. Ufakken de böyleydi. Bazen, biraz fazla sahiplenici oluyor. Kendini hatırlatma şekli değişik. Anlıyorum onu, benim üzülmemden korkuyor. Sorun bu."

Arkalarındaki köpek Peri'nin yanına gelip, bacağına sürtününce genç kız dudağının kıyısını dişlerinin arasına aldı. Konuşmaya dalınca, onu saklamayı tamamen unutmuştu.

Eymen, karısına dokunduğunu görünce, endişeyle haşin bir hırpanilikle bağırdı köpeğe.

"Uzak dur şu itten! Sabah onu attırmıştım... Yine nereden girdi bu eve?"

Peri ürkekçe duralayarak onun zehir gibi acı sözlerine cevap veremedi. Ufacık bir köpek evini istila etti diye çıldırmasına, ifrit oldu. Öfkeyle yüzüne bakmak istemedi. Her ne kadar kızmak istese de durduğu yerde sesi çıkmayınca, içinde boğulan ıstıraplı feryadını men edemeyerek,gözleri yaşla doldu.

Eymen tekrar etti. "Çekil onun yanından Peri, lütfen! Aşılarının olmadığı belli... Üstelik canını yakabilir, yabani..."

"Senin kadar değil! Canımı yakmaz merak etme."

Bir anda nasıl değişebiliyordu böyle bu adam! Peri ona aldırmadan, dudaklarını kızgınca gerdi. Eymen'den ürküp bacağına korkakça sığınan köpeğe eğilip kulağının arkasını okşadı. "Sen bana mı geldin ufaklık?" dediğinde bebeklerle konuşur gibi tatlıca dil kırıyordu. "Akıllı şey, sen artık korkmuyor musun benden?" Köpek inleyerek ona daha çok sokulunca, Eymen daha fazla dayanamayarak sinirle bağırdı.

"Peri laf dinle, bırak şu iti. Bak sana ya da başkasına zarar verecek." Aslında kendini nasıl tutuyordu adam, hâlâ şaşkındı. Karısını kollarından tutup kenara çekerken o köpeği ensesinden kavrayarak kapı dışarı etmemek için çıldırıyordu. Peri'nin gözlerindeki ıstırabı görünce, tüm öfkesini denetlemeye almayı nasılsa becerdi.

Peri, Eymen'in suratına eğlenceli pırıltılarla bakıp köpeği okşamaya devam etti. "İnsanlar kadar zarar vermez, inan bana. Sende biraz esnek ol! Çaresizlik nedir bilmez misin sen?" Haylazca bakıp göz kırptı. Meleksi yüzünü yumuşatarak usulca "Senden korkuyor, onu ürkütüyorsun. Ben de senden korkuyordum ama bak! Demek ki her koktuğun kişi kötü değilmiş." dedi.

"Sen, benden korkuyor musun?" dedi adam şaşkınca ve kız dudağının kenarını ısırarak başını sallayınca, köpek tatlıca havladı. "Uzak dur şu itten!" dedi yine haşince öne doğru bir adım atarak.

"Rica ederim, bağırmayı keser misin? Çocuk gibisin. İstediği olmayan şımarık, huysuz, dev bir çocuk!" Bunu söylerken sesi yumuşacık çıkmıştı. Yere diz çöküp, onun kucağına gelmesini sağladı. Köpeği şefkatle okşamaya başlayınca, Eymen çatık kaşlarıyla "Eğero köpeği bırakmazsan, onu ensesinden kavrar, sokağa atarım!" diye sertçe tehdit etti. Peri ona sinirle bakınca da "Eğer bırakırsan, bugünlük karnını doyurmasına izin veririm. Hatta veterinere gitmesini sağlarım." diye devam etti. Peri duyduğu tehdit karışımı teklifle, bir anda yerinden kalktı. Gözlerindeki keder kalkıp, yüzünde neşeli bir aydınlanma olurken, sevinerek "Söz mü?" diye çocukça bir saffetle sordu.

Onu sevindirmek ne kadar kolaydı. Bir çikolata ya da bir gülücüğe hemencecik tav oluyordu.

Eymen kaşının birini kaldırarak yay gibi gerdi. "Benimle pazarlık mı yapıyorsun?"

Peri hâlâ yamyaş parlayan tek gözünü kısarak, tatlıca ona kafa tuttu. "Neden olmasın, söz namustur unutma."

"Bunun karşılığında benim ödülüm olacak mı peki?"

"Ne istiyorsun?" diye sordu Peri masumca.

Eymen ciddileşti. Kaşları bile anında katılaşarak çatıldı. "O köpeğe bir süre yaklaşmamanı."

Köpek yere yatıp patilerini üzgünce gözlerinin önüne getirdi. Garip bir tutumla inledi. Acı çeker gibi... Boncuk gibi karagözleri kırgınca bakıyordu karşısındaki iri adama. Eymen de kendi söylediğine tepki göstermekle meşguldü o ara başını bıkkınca salladı.

"Bakma bana öyle. Giderse gitsin, bana ne! Zorla girdi hayatıma, gideceği belliydi. Zaten bitmesi gerekecek bir zaman sonra..."

Köpek bir daha acıyla inledi. Eymen köpeğe kaşlarını çatarak, hususi bir sinirle baktı. "Kafamı karıştırmayı kes! Gitmek isteyeni zorla tutamam, terk etmek istiyorsa gider. Hem bu neden dert oluyor ki sana, laf!"

Kızgınca arkasını döndü. Burada durmuş bir itle konuştuğuna inanamıyordu. Uzun bacaklarıyla, hiddetli seri adımlar atarak eve yöneldi. O giderken, ardında bıraktığı köpek arkasında, kederin gark olduğu gözlerini patileriyle kapayıp, yerde yuvarlanarak inlemeye benzeyen tuhaf sesler çıkarıyordu.

Peri, yarım saattir bu kapının önünde bocalıyordu. Ellerini yumruk yapıp açarak rahatlamaya çalışırken, dudaklarını birbirine bastırdı. Sonunda derince iç geçirerek bir cesaret tıklattı. İçeriden gelen sesle, kapıyı açıp başını aralıktan içeri, usulca soktu. İçerideki genç kıza çekinikçe bakarak mırıldandı.

"Girebilir miyim? Müsait misin?"

Burnunu çeken Ecem yattığı yataktan doğruldu. Sakin yüzünden ne hissettiği anlaşılmıyordu. Ama gözlerinin kızarıklığına bakılırsa, galiba ağlamıştı. Onun üzgün olduğunu sanan Peri, ıstırap dolu iç geçirdi. "İstemezsen gelmem, üzülme."

"Gelebilirsin." dedi duru bir sesle Ecem.

İlk defa ona böyle sakince konuşmuştu. Paylamadan, terslemeden, gözlerindeki hırçınlıkla dövmeden... Hem de kavgalarının arifesinde. Peri biraz bocalasa da içeri tedirgince geçti. Odaya hiç bakmadı. Oysa onun odasına ilk defa giriyordu. Şunca zamandır birlikte aynı çatı altında yaşıyorlardı ama onunla ne arkadaşça konuşmuş ne de odasını doğru düzgün görmüştü. Kavga etmeden oturup, sohbet etme şansını dahi yakalayamamıştı. Sofra başında yapılan birkaç isteksiz sohbet dışında ya da bahçede yapılan satır arası konuşmalar dışında hiç diyalog kurmuyordu. Aslında bu Peri'yi üzse de umur-

samamaya çalışıyordu. Zira sonuçta bu evden ayrılacak ve onunla belki de bir daha görüşmeyecekti. O da hiç istemese de bu mesafeye uyuyordu. Sakin adımlarla yatağının başına yanaştığında "Konuşabilir miyiz?" diye mırıldandı. Bakışlarını genç kızın yüzüne, konuşacağı konunun ciddiyetiyle odaklamıştı.

Ecem yastığa sırtını dayadı. Eliyle yatağının üzerini göstererek, "Otursana, ayakta durma öyle... Ben adam yemeyi bıraktım sanıyordum." dedi zoraki bir espriyle. Sonra ciddileşerek "Olur, konuşuruz. Çekingen durma öyle, lütfen... Henüz kimseyi ısırmadım." dedi. Tatlı sesi çok başkaydı.

Peri ona şaşkınca bakıyordu. Ne olmuştu bu kıza böyle hemencecik? Daha sabah ters ters bakıyordu. Sonra merdivende de kalaylamıştı. Ama şimdi kovmamıştı. Çemkirip, hakaret ederek, ağlattığı için azarlamamıştı. Bağırdığı için suratını asıp abisi için suçlamamıştı. Aksine ona ilk defa, bu denli içten bakıyordu. Yanına yaklaşıp yatağın kıyısına ilişti. Biraz tedirgince bocalıyor, eğreti duruyordu.

Ecem yüzüne oturmayan bir tebessümle "Konuşmamıza gerek yok." dediğinde karmaşık bir vurguyla, Peri dudaklarını aralayarak yerinde huzursuzca kıpırdandı. Yine mi kovulmuştu yanından? Tam yerinden kalkmayı düşünüyordu ki o sakince konuşmaya devam etti. "Ne konuşacağımızı biliyorum." Bunu söylediğinde pişmanca parlayan, güzelim gözlerini üzgünce süzdürdü.

Peri genç kıza gözlerini çevirdiğinde dudaklarını nemlendirip konuşmasına devam etti. "Şaşırma öyle. Konuşmaya gerek yok, çünkü abim her şeyi anlattı. Henüz yeni, birkaç dakika önce... Bir de sen anlatıp, kendini yıpratma diye söyledim."

Mahcup gözlerini kısacık bir an kaçırarak yatağın üzerine baktı. Eliyle kucağındaki dergiyi evirip çeviriyordu. Arada bir sessizlik oldu. Sonra Ecem'in suçlu gözleri şimdi ilk defa ona dostça ışıldıyordu. "Kusura bakma Peri, ben... Ben bilmiyordum. İnan bilseydim öyle davranmazdım. Ben sandım ki..." derken dudaklarını büktü ve kavisli kaşlarını çattı. Biraz bekledi. Sonra ani bir değişimle ona esrarengizce baktı. Sesi biraz hesap sorar nitelikteydi.

"Uf! Şimdi sen de böyle sessizce durup bana vicdanımı oynatan cinsten bakma rica ederim. Bunu söylediğime inanamıyorum ama

seni ilk gördüğümde güzelliğinle ağabeyimin aklını başından alarak tuzağa düşüren biri sanmıştım. O kadar güzelsin ki! Sonra bu evliliğin ani meydana çıkışı... Hatta hamile kalıp onu tuzağa düşürmüş olacağını bile düşündüm. Sonra Gülümser de aklımı karıştırınca..." Derince iç geçirdi. "Neyse onu üzeceğin hatta kalbini kıracağın gibi bir hisse kapıldım. Eskiye döneceğiz diye korktum. Yine o günlere dönmek beni tüketti." Konuştuğu için rahatlamıştı.

Peri tek kaşını şaşkınca kaldırınca tek yaptığı yaşam belirtisi bu oldu. Ardından donmuşçasına, ona bakmaya devam etti. Çok merak ettiği *eskiye dönmek,* kelimesini dahi soramamıştı.

"Böyle düşünmeme sebep sizsiniz. Eğer ikinizde gerçekleri, en başından anlatma zahmetinde bulunsaydınız, ben de böyle tepkiler göstermezdim. Kafamda saçmalıklar kurmazdım."

Peri boğazını temizledi. Sonunda mantık çerçevesinde konuşmaya başladı. "Abin sana ne anlattı Ecem?"

Ecem onun lafını ikiletmedi. Narin omuzlarını hafifçe sarstı. Belli ki merak ediyordu. Haklıydı. Ona neler demiş, geldiği günden beri nasıl feci davranmıştı. Acaba gönlünü nasıl alsa onu bağışlardı? Kırmıştı onu. Bu fikir içini karamsarca zehirledi. Güzel yüzü soldu. Oysa nasıl pişmandı şimdi söylediklerinden. Hele abisinin anlattıklarından sonra, tüm yaptıkları, vicdan azabı gibi çökmüştü yüreğine.

"Sizin nasıl tanıştığınızı ve evlenmenizin nasıl gerçekleştiğini, ta en başından anlattı. Ben böyle şeylerin hâlâ var olduğunu bilmiyordum. Ne kadar zorluk yaşamışsın. Ben bilmiyordum, özür dilerim..." dedi gerçekten mahcup bir ifadeyle.

Peri'nin samimi gözleri aniden donuklaştı. Yeşilleri sanki canlılığını terk etti. Yaşadıkları aklına gelince, kendini yine kötü hissetti. Başını aşağı eğip derince soludu. Utandı gençliğin esir aldığı yüreği, yüzü kızardı. Sanki kendini, hata yapmış gibi suçlu hissetti. İlk defa dışarıdan nasıl göründüğünü anladı. Onlar için para avcısı gibi bir izlenim sağladığı için, üzüldü. Hiçbir anlamı olmayan, asalak gibi göründüğüne kırıldı. Yatağın üzerine dayadığı elinin üzerinde, sıcak bir dokunuş olunca, solgun yüzünü genç kıza çevirdi. Peri'nin kirpiklerine sıkışmış yaşlar titreşti.

"Affedersin." dedi içten bir sesle Ecem. Ardından haylazca gü-

lümsedi. "Yeniden başlayamaz mıyız?" Göz kırptı. Bu kederli hava dağılmazsa, o da muslukları her an açabilirdi. Koyu kahvelerinin içinde ciddi ve gerçekçi bir istek barınıyordu. "Ben Ecem, kocanın kardeşiyim... Hani seni birazcık kıskanan, sana kötü davrandığı için üzülen ve pişman olan kişi. Ah işte, o katıksız aptal tamda ben oluyorum tatlım." diyerek muzırca ortamdaki gergin elektriği bertaraf etmeye çalıştı.

"Kıskanan mı?" diye sorduğunda Peri tepki olarak... Bunu söylediğine inanamadı. Ne yani, o kadar şeyin içinde, anlaya anlaya bunu mu anlamıştı? Ecem masumca başını sallayarak onayladı. "Abimi benden alacaksın sandım... Almazsın değil mi?" Dudaklarını çocukça bir tatlılıkla büzdü. Bu hâliyle, ne yirmisi, on yaşında bir çocuk gibi duruyordu.

"Kesinlikle almam."

"Saçmaladığımı düşünüyorsundur belki... Belki de çocuk diyorsun ama öyle... Onu paylaşmak istemedim. Bir de sen şapadanak ortaya gelip, Eymen bombası gibi eve düşünce, herkesin dikkatini üzerine aldın." Omzunu sarstı. "Sen benim tahtımı sarstın Peri kızı." Kaşlarını kaldırdı. "Çocukluk ettim değil mi?"

Peri dudaklarını dişledi kısa bir an ve başını olumlu anlamda salladı. "Ettin ama... Ben de ettim galiba. Sana yaklaşmaktan çekindim. Belki bunu ben düşünseydim, bu hâle gelmezdik. Korkma onu senden almam, o seni çok seviyor." *Onu sizden alamam, çünkü beni sevmiyor.* Sonra yüzüne ne denli yakıştığını kanıtlarcasına usulca gülümseyerek, yine gamzeler meydanda, "Ayrıca ben de Peri, memnun oldum Ecem." dedi genç kızın oyununa ayak uydurarak.

"Saçını çektiğim içinde özür dilerim..." dedi Ecem. "Çok güzeller."

"Elbisene tereyağı sürdüğüm için özür dilerim." dedi Peri, "Beni çok kızdırmıştın."

"Kasıtlı yaptığını söylemiştim anneme." dediğinde Peri omzunu sarstı ve ikisi de muzırca kıkırdamaya başladı. "Çantanın üzerine bilinçli oturduğumu söylerken de haklıydın... Kıskandığım için yaptım." Bir süre Ecem konuşmadan, Peri'nin anlattıklarını dinledi. Arada ona sezdirmeden gözlerini sildiğini saklamak istese de pek ba-

şaramadı. Sonra ortamı kasvet sarınca, afacan kişiliği devreye girdi. Ona okulundan, yaşadıklarından ve Esme ablasından bahsetti. Onun ne kadar cesur olduğundan ve bir süre ondan ayrı kaldıklarından, ayrıntılara girmeden bahsetti. Esme'yi henüz görmemişti ama Ecem'in ablasına ve ağabeyine ne denli düşkün olduğunu konuşma şeklinden ve onları anlatırken, gözlerinde oluşan ışıktan anlayabiliyordu. Sonunda Ecem ona yanılgıya dayanan bir cephe aldığı için üzüldüğünü, Peri de kendini en başından ifade etmeme gafletine kapıldığı için pişman olduğunu belirtti. Belki de en başından yapılsaydı bu konuşma, şimdiye yanılgılar büyümeyecekti ve iyi bir dostu çoktan kazanmış olacaktı. Sonuçta delişmen bir kızdı. Nitekim iyi kalpli kızı çabucak sevmişti. Aslında umulmaz ve affedilmez bir vefasızlıkla, daha ilk geldiği gün onun sevgisine hemencecik mukabele edivermesi de ayrı bir soru işaretiydi. Eymen bir ara Ecem'in kapısının önünden geçerken, kıkırdama sesleri duyunca duraladı. Bakışları merdivenin başında bekleyen annesine kaydığında, soran gözleri kısılmıştı. Nebahat Hanım elindeki nevresimleriyle yukarı çakarken omuzlarını hafif bir sitemin aldığı bilmişlikle sarstı. Oğluna tatlıca gülümsedi. Annesinin yüzünde tatlı bir rahatlama vardı.

"İyi anlaşacaklarını biliyordum. Sadece önyargıların yıkılması lazımdı. Baştan anlatsaydık kıza, bu da olmayacaktı. Suç bizim. Ecem'in nasıl algılayacağını düşünemedik. Onun sana ne kadar düşkün olduğunu, fevri tepkiler vereceğini unuttuk." Nutuk atsa bu kadar sert etki verecek bir iç çekişle sitem etti. Ve usulca merdivenleri çıkmaya başladı.

Tatlıca yapılan sohbetin ardından Peri dinlenmek için odasına geçti. Bu konuşma onu hem rahatlatmış hem de bir arkadaş kazanmasına vesile olmuştu. Ayrıca Eymen'in, ondan önce davranıp konuşması da çok nazikçe bir düşünceydi. Zor durumda kalmamıştı böylece. Şimdide elini beline koymuş, üzerinde bornozuyla son yarım saattir olduğu gibi yine dolabın başında bekliyordu.

"Acaba, ne giysem?"

Sahi kaç defa sormuştu bu soruyu kendine! İşaret parmağını dudağına vurarak düşündü. Sonra dolaptaki sarı elbiseyi çekiştirdi. Yok, bu çok abiye kaçardı. Pembeye uzandı. Bu nasıl olurdu? Bu-

nunla da okul müsameresine giden çocuklara dönerdi. Kendini misafirlerin karşısında, saçlarını yandan bağlamış, elinde şekeriyle düşündü. Sonra Eymen'in kibirli yüzünün alacağı memnuniyetsiz şekli düşününce keyifle kıkırdadı. İyi de, nasıl giyinilirdi ki şimdi, hiçbir bilgisi yoktu? Gelenler arkadaşıydı ama aynı zamanda iş çevresindendi. Ne zor işti bu böyle! O evdeyken onlara misafir geldiğinde, böyle uğraşmazdı ki. Giyerdi altına bir kot, çekerdi üzerine bir gömlek, onlara karşı olan tek süsü süründüğü parfümü olurdu. Şimdi ise düğüne gidecek gibi, hazırlan dur işin yoksa. Ne alafranga adetlerdi!

Eymen kolundaki saate sıkkınca baktı. Keskin koyu gözleri kızgınca koyulmuş, gür kirpikleri üzerine gölgeler düşürerek yıkılmıştı. Yarım saat önce hazır olacağını söylemişti prenses ama hâlâ aşağıya inmemişti. Assolistler gibi en son teşrif etmeyi seçiyordu. Belki de inadına yapıyordu bunu. Cezalandırıyordu onu olanlar için. Onunla akşamdan beri hâlâ konuşamamışlardı. Sonra bahçede söyledikleri aklına gelince, dişlerini sıktı. Durduk yere öfkelendi. Misafirlerde birazdan gelirdi. Bakışları merdivenlere çıkan kapıya kaydı. Hiçbir hareketlenme yoktu. Nebahat Hanım elinde sürahisiyle içeri gidi. Etrafa bakındı. Aradığını göremeyince, "Peri hâlâ inmedi mi oğlum?" diye sordu ve elindekini masaya bıraktı. İşte o vakit Eymen yerinden kalkıp, annesine yaklaştı. Beyaz gömleğinin kol manşetlerini düzeltirken, "İnmedi. Ecem de yok ortalarda. Ben de şimdi çağıracaktım, neredeyse misafirler gelecek." diye söylenerek kapıya yaklaştı. "Ecem mutfakta. Ona zorla salata yaptırdım."

Gülümseyerek merdivenlere yönelip, birkaç basamak çıkmıştı ki onun ayakkabısının topuk sesini duyunca, durdu. Nebahat Hanım da merdivenin başında bekliyordu. Doğrusu merak ediyordu güzel gelinin nasıl bir şey giydiğini. Gerçi ne giyse yakışırdı, o ayrı. Genç kız elini merdivenlerin korkuluğunda sürerek usulca aşağı inerken Eymen'i görünce durdu. Sonunda doğru bir karar verdiğine sevinmişti. O da çok şık bir takımla, tüm çekiciliğini üzerine silah gibi kuşanmış karşısında duruyordu. Bu adamın yanında sönük kalmak istemezdi fakat galiba yine basit kalacaktı. O takım elbiseyle prens gibi dururken kendi sade bir elbiseyle günlük bir şıklıkla vasat, Kül Kedisi gibi alengirli duruyordu. Yani öyle sanıyordu. Oysa Eymen daha farklı düşünüyordu.

Adamın gözleri önce öpülesi bileğinin çukurundan başlayıp yukarı doğru tırmandı. Dümdüz sütun gibi beyaz bacakları, vişne çürüğü elbisenin içinde daha bir beyaz durmuştu. Elbisenin boyu biraz kısa mıydı? Dizlerinin hayli üstünde bitiyor, güzel diz kapaklarından ziyade baldırları da gözüküyordu. Biraz daha yukarılara tırmandığı an bakışları değişti. İçinde tuhaf parıltılar, farklı tılsımlar görülmeye başladı. Jarse kumaş tenini ikinci bir deri gibi sarıp sarmalamış, incecik belini ortaya çıkarmıştı. Dişlerini sıkınca çenesi gerildi. Dar kalçaları da daha göze değer olmuştu ve düz göbeği... Bakışları daha da yukarı çıktı. Sonra o dolgun tepecikler, onların kaliteli bir sutyenle bu şekilde durmadığını artık biliyordu. Dimdik ve dolgun hâliyle daha bir gösterişli olmuşlardı. O arasındaki derin vadiyi öne çıkaran yakası... Elini sıktı. Sanki hâlâ onlara dokunuşu avucunun içinde, orada saklı duruyordu. Aynı anda kadifemsi teni dokunulası bir albeni içeriyordu... Lanet olsun! Bu elbise bir rahibe kadar kapalı sayılırdı ama yine de üzerinde çıplakmış gibi bir intiba bırakıyordu. Simsiyah dalgalı saçlarını ensesinin dibinde dağınık topuz yapmış, kulağına minnacık kalpli tek taş küpeler takmıştı. Ve saçlarının sakladığı bembeyaz sine ve al gerdan şimdi gözler önünde pırıl pırıl parlıyordu. Kasıklarına giren ağrıyla dişlerini gıcırdattı. Böyle şeylere alışık değildi. Bir kadına bakarken dahi tahrik olacak yaşı çoktan geçmişti. Üstelik bu kadın onun çakma karısıysa! Bu kız, dokunduğunda, hayatını yok edecek tehlikeli yasak bölgesiydi.

Peri boğazını temizleyince bakışları sonunda gözleriyle buluştu. Parlak yeşil gözlerini çevreleyen uzun kirpiklerine rimel kullandığı için yelpaze gibi gözlerini süslemiş, tazecik beyaz yanaklarının üzerine uzunca gölgeleyerek dökülmüştü. Genç kız omuzlarını düşürüp nefesini dışarı salarak bıkkınca soludu.

"Olmamış mı? Ben karar veremedim ne giyeceğime, eğer olmamışsa hemen değiştirebilirim."

O ana kadar oğlunun yanında dikilip, tıpkı oğlu gibi gelinine hayran hayran bakan Nebahat Hanım'la oğlu, bir anda konuştu. Eymen "Olmamış." derken, Nebahat Hanım tam bir zıtlıkla "Olmuş." diye onayladı. Sonra ikisi de birbirine bakarak, gözlerini genç kıza çevirdi. Peri gözlerini kırpıştırarak şaşkınca baktı ikiliye. "Olmuş

mu, olmamış mı?" Nebahat Hanım oğluna bakıp kıkırdayarak, elini dudaklarına kapadı. "Olmuş kızım, hem de çok yakışmış. Maşallah. Allah nazardan saklasın. Bu elbisenin sade olması çok iyi seçim, senin güzelliğin zaten yeterince gösterişli bir emsalken, bir de elbise olsaydı gözlerimizde sorun çıkardı." Onun tatlı iltifatına Peri kıkırdadı. "Sağ ol Nebahat anne, ama bunu bana sen aldın. Çok zevkli bir seçim, asıl başarı senin."

"Kesinlikle." dedi yaşlı kadın. "Ama giyen sen olunca, hakkını alamamış bir kıyafet olmuş." Oğluna sokularak "Çok yakışmış, değil mi oğlum?" diye hinlikle, kinayeli kinayeli sorduğunda, Eymen huysuzca homurdandı. "Hayır." İlgisizmiş gibi duran tok sesi kabalaşmıştı. "Ben beğenmedim." Ayrıca dişlerini gıcırdatıp, kelimeler anlam bakımından yoksunca çıkarken neredeyse tıslıyordu. "Yakışmamış... Yapışmış." Eymen içine akan ihtirasla deliriyordu. Hiç kimseye aldırmadan onu yukarı çıkarıp, ellerini bedeninde dolaştırırken bacaklarını beline dolaması için çeşitli işkenceler yapmak ve pes ettiğinde sıcak kuytularında kaybolmak istediği kadar, başka hiçbir şey istemiyordu. Peri, hakkında sürdürülen hain planları anlamayıp masum hâlde kafasını sallarken, Nebahat Hanım oğlunun huysuzca homurtular eşliğinde söylendiğini duyunca, kısıkça kahkahayı bastı. Bu kıskanç halleri hoşuna gitmişti. Peri aşağı inip kocasına bakarak gözlerini devirdi. "Neyi olmamış?" Üzerini narin elleriyle gösterdi ve kendisi de bir kez daha baktı. İncecik belinde elini şöyle gelişi güzel süpürttü. Eymen onun değil, kendi ellerinin dolaşmasını istiyordu o vücutta, ona doğru adım atıp konuşacaktı ki kapı çaldı. Nebahat Hanım kapıya giderken, duru bir sesle mırıldandı. "Geldiler."

Eymen, Peri'nin elini tutup nazikçe merdivenden indirdi. Kafasını eğip kıza yaklaşınca, onun misk kokusunun istilasını durdurmaya çalışarak kulağına kızgınca fısıldadı.

"Gülümse. Şov başlıyor!"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Aşk! Öylesine apansız belirmişti ki hayatlarında,
En kuytu kimsenin giremez dediği barınakta.
Bu yüzden ne ağırlama faslı vardı, ne de uğurlama...

Peri, açılan kapıdan gelen misafirleri tebessümle ama biraz çekingen bakarak karşıladı. Şaşkındı, nasıl olmasın ki? Kimseyi tanımıyor, onlarla nasıl diyalog kuracağını bilmiyordu. Kocası tam bir beyefendiydi. Şövanist bir veliaht! Hareketli bir atın sırtında ayaküstü giden asil bir lord kadar ulaşılmaz, tek gözü kapalı, hedefi on ikiden vurmayı bilecek kadar zekâsı üstün, usta bir söz ve ima sanatçısıydı. Onurunu beş paralık etmeden, sözlerini tartıp biçerek ve geleceğe dair stratejiler belirleyerek hayatına dair kararlar alırken nerede durması gerektiğini bilecek bir zorbaydı. Kısacası, üstün kişilikleri olan bir beyefendinin bilmesi gereken, her şeyi biliyordu ve her alanda her yönüyle kusursuzluğa erişmişti. Şimdi anlıyordu ki insanlar onu örnek alıyor, çapkınlıklarını göz ardı ederken bile güvenlerini tazeliyor, o ağzını açtığında, herkes ona gıpta ediyordu. Onu dikkatle izleyen gözlerin üzerinde yarattığı ağırlığına, bir de onun ulaşılmazlığı ekleniyordu.

Eymen karısının ürkek ve panik duygularından habersiz, herkese tek tek takdim etti onu. Yüzünde gurur, sesinde kıvanç ifadesi belirgindi. Peri onlara saygıyla yaklaştıkça, salt bakışları tedirgince kocasına kayıyordu. Adamın yüzü parlıyordu. Bu, gurur muydu, anlayamadı. Sanki ona sahip olduğunu göstermek ister gibi, gerçek kocasıymışçasına kendinden emin duruyordu yanında. Hem, onunla neden gurur duysun ki? Her şey öyle çabuk oluyordu ki önce çekingen davransa da kocası sahiplenici bir biçimde elini beline atarak, yanından hiç ayırmamıştı. Ona şükran duymasını gerektiren, o kadar

çok şey vardı ki. Ve o el, ne zaman telkin edercesine kıpırdasa, tüm tüyleri cımbızla çekilmiş gibi dikleniyor, ne zaman bir şey sormak için dibine sokulsa, onun tıraş losyonuyla bedeni tepkisel olarak huzursuzlaşıyordu. Bu da onun, daha çok tedirgin olmasını sağlıyordu. Sanki o yanında olunca, teninden, kokusundan, dokusundan güç alıyor, her şeyi yenecek, her sorunu aşacak gibi geliyordu. Alışmış mıydı ona? Onun koruyucu ve sahiplenici mizacına alışıp, güç almaya mı başlamıştı?

Önce yemekler yendi, sonra masa başında biraz sohbetin ardından bahçeye çıkmak için masadan ayrıldılar. Herkes zaten tanıdıktı ve Peri'yle umulmayacak kadar çabuk kaynaşmışlardı. Tartıştıkları konular üzerinde hemen fikir birliğine vardıkları fark ediliyordu. Eymen hep annesinin Peri'nin tarafında olduğunu açık gönüllülükle söyleyerek dert yanarken, Nebahat Hanım görüşlerine katıldığını açıkça ifade ediyordu. Ecem açık zekâya karışmış sinsi dehanın verdiği çılgınlıkların ve gafletlerin canlı bir örneğini sergilerken iki kardeş, ortak yaklaşımlarıyla adeta aklı ve sağduyuyu simgeliyorlardı. Aralarındaki bu fikir birliği yavaş yavaş herkesi içine çekerken bir koalisyon havasına bürünmeye başladı.

Eymen her zaman olduğu gibi yine kardeşine takılarak ortamı yumuşattı. Nermin Hanım ve Muhsin Bey çifti, orta yaşlı sakin bir mizaca sahipti. Daha çok babacan ve anaç tavırları vardı. Konuştukları sohbet de düşündüklerindeki engin kudret de yaşlarının getirisiydi. İkisi de yumuşak bir tebessümle konuşuyordu her daim ve birbirine çok tatlı çekişmeler sunan muzır hâllerde sataşarak bakıyordu. Eren ve eşi Lara'yı da sevmişti genç kız. Hep bir tatlı sürtüşme havası hasıldı aralarında. Eren uzun boylu, Eymen'den biraz daha yapılıca sarışın, tatlı dilli, muzır hâlli, yakışıklı bir adamdı. Yüzü her daim gülüyor, koyu kahve gözleri ışıldayarak bakıyordu. Lara, Eren'e göre kısa olsa da güzelliğiyle bunu hiç fark ettirmiyordu. Yanında ufacık bir papatya gibi kırılgan duruyordu. 1.65 boylarında narin, güzelce, albenisi yüksek olan cazibeli bir kadındı. Upuzun sarı saçları, yeşilimsi ama siyaha yakın koyu gözleri, bembeyaz yüzünde tek bir lekesi olmayan aydınlık bir varlıktı. Teni, ruhunun

aynasıydı. İnsanları kendine çeken, sıcacık bir tebessümü, ikna edici tatlı bir dili vardı. Aslında ilk içeri girdiği andan itibaren, biraz çekingen davranıp tedirgince yaklaşmıştı ona. Yabani durmasının sebebini anlayamadı Peri. Neden, ondan özellikle uzak durduğunu ama sonra sonra konuşmaya başladıklarında, bu çekingen tavrını bertaraf ederek ortadan kaldırdığını bilmiyordu.

Turgut'u zaten tanıyordu. Eymen'le evlendikten sonra defalarca yanına gelip gitmişti. Hâlini hatırını sormuştu. Ve tabii, her ay muntazam olarak gelip para bırakmış, ona nazikçe arkadaş olmayı önermişti. Avukatı olmasının yanında, neredeyse arkadaşı olmuştu. Bugün Lara'nın onun kardeşi olduğunu öğrenmişti. Lara'nın kızı Melek, nasıl tatlı bir şeydi öyle! Bıcır bıcır, beyaz tenli, pembe yanaklı, sarı saçlarındaki kıvır kıvır bukleleri omuzlarına doğru henüz yeni dökülmeye başlamıştı. Yeşil gözleri cin gibi, pıtırcık bir şeydi. Daha fazla dayanamayıp kucağına almış, tombul yanaklarından öpücüklere boğmuştu.

"Bu çok tatlı." diye söylendiğinde, Eymen buz gibi zoraki bir gülümsemeyle karşılamıştı onu. Ama yine de karısından bakışlarını ayırmadı. Peri etrafı izliyordu. Gülümsüyordu ama sanki bir sır saklıyor gibi, yeni tanıştığı insanlar hakkında aklından notlar tutuyormuş izlenimi veriyordu.

Ona kollarını uzatan bebeğe uzanırken yine, "Ne şirin şeysin sen... Gel." dedi Peri kendini tutamayarak.

Lara da hemen kıkırdayıp "Yakında biz de ondan bir tane severiz inşallah... Sizden!" diye laf sokuşturup isteklerini belirtti. Peri'nin yanakları kızarmaya başlayınca, çocuğu annesine verip boğazını temizleyerek konuyu değiştirdi. Fakat bebeği, uzaktan uzaktan sevmeyi bırakmadı. Nasıl bıraksın, yumuk yumuk elleri, ışıl ışıl masum gözleriyle, ona güneşin yedi rengini hatırlatıyordu.

Eymen önce onun böyle içten sevgisini yadırgasa da sonra bebeğe olan masum bakışları ve içten öpücükleriyle, onun gerçekten çocuklara karşı farklı bir aşkı olduğunu anlamıştı. Hatta bir ara annesi bir yolunu bulup, ona sokularak "Bak, nasıl yakışıyor kucağına yavrumun, artık zamanı da gelmiş..." diyerek ona laf çarpıtmıştı. Eymen o ana kadar, Peri'nin anne edasıyla masumca baktığını idrak ede-

memişti. Oysa bebeğe, içi titreyerek şefkatle bakıyordu. Bu hoşuna gitmedi. Hem de hiç. O anlarda bebeği kucağından alarak genç kızı yanına çekip azarlamayı istedi. Eymen, baba olmayacaktı! Asla buna müsaade etmeyecekti! Peri'nin haz alan bebekle oyun durumundan ve o bebeğe gülümseyen mutluluğunu içinden çekip almak, bu mesut görüntüyü yırtmak istedi. Peri, ileride anne olacak kadınlardandı muhakkak. Bu bebeğe içten bir sevgiyle bakışından belliydi. Onun, başka bir adamın çocuğunu doğurma düşüncesi, hiç hoşuna gitmedi. Boşanınca, illa evlenecek ve anne olacaktı. Elleri kasıldı ve gözleri kısıldı. Koltuğunda yayılıp, düşündüklerinin öfkesiyle onu izlemeye daldığında,bu sefer elinde çay bardağıyla yanında biten Turgut'un, inceleyen kaygısız bakışlarıyla kendini derhal toparladı.

"Bence çok durgundu. Bebek onu neşelendirdi ama bu seni delirtti. Rahat bırak kızı. Gören de bebeği kıskandığını sanır."

Eymen, Turgut'a sert bir bakış fırlattı. "O, beni rahat bıraksın..."

Turgut bu, şeytanın oyun arkadaşıydı. "Zaten o da tepende geziyordu... Laf! Hem zaten yakında bırakacak." Bakışlarını Peri'ye çevirdi Şeytanın Avukatı. "Evlendikten dokuz ay sonra, onu bebekle göreceğimize neredeyse eminim. Yalnız kalması ise imkânsız.Ve tabii onu alan adam, işini garantiye almak ister... Bebek seven bir kadını daha nasıl mutlu edebilir ki bir erkek..."

Bu sözleri söyleyene kadar kafasına baltayla vursa daha evlaydı.

Eymen yerinde huzursuzca kıpırdanırken koltuğunun kenarına tüneyen arkadaşını koluyla sertçe ittirince, Turgut'un içmekte olduğu çayı genzine kaçtı ve yerinden düşmemek için irkildi. Boğazını temizleyerek, "Korkma, arkadaş, kız üzerine kalmayacak..." dedi sinsice oyununa devam ederek.

Eymen kasılarak dişlerinin arsından çıkan gıcırtısıyla, "Dişlerin çenene ağır geliyor sanırım, eline vermemi istemiyorsan... Sus!" diye belirgin gözleriyle tehdit etti.

Onun kof olmadığını ciddi anlamda bilen Turgut, haz dolu bu kumarı bırakmaya yanaşmadı. "Neden kudurdun? Gerçek olan kaçınılmaz. O, gidecek ve başkasıyla evlenecek..."

Eymen'in kaşları gözlerini gölgeleyerek büküldü, "Şu anda benimle evli, o yüzden konuşmalarını tartarsan, çenende bir morluk açmaz."

Turgut sinsi bir gülümsemeyle bakışlarını Nebahat Hanım'a sataşarak çevirdi.

Sohbet koyuldu. Eray Bey gençleri her zamanki gibi iş konusunda sınava tabi tutar gibi cevval sorularla bunaltmış, Nebahat Hanım da gözlerini devirerek "Aşk olsun bey, bari bu gece yapma." diyerek tatlıca çıkışmıştı.

Lara'yla çekişen Ecem telefonu çaldığı için heyecanlanarak sehpaya atıldığında, annesinin elindeki çayı neredeyse kucağına dökecekti. Onun panik olmuş hâli, aydınlanan yüzü tabii ki abisinin kurnaz gözünden kaçmamıştı. O telefonu bir ara ele geçirmeyi ve bu heyecanının sebebini yalnız kaldıkları ilk anda sormayı, aklının bir köşesine yazdı.

Ecem tedirgin bakışlarını bahçede dolaştırırken yüreğine vuran denizin haşin haşin sahile vuran dalgası değil, bir adet sinirlenmiş adamın tehdit kokan namesi oluyordu.

Eğer telefonunu hemen açmazsan, eve gelir, ailenden izin alarak seni dışarı çıkarırım... O telefonu sana yediririm Ecem, aç şu lanet telefonu!

Yazmıştı Cem.

Bu adam aklını kaçırmıştı. Ecem telefonu elinde bocalayarak bakışlarını ekrana odaklayıp beti benzi atmış hâlde başını kaldırmış ve gözleri, abisinin zekice kısılmış koyu bakışlarıyla karşılaştığında, ürkekçe arkasını dönüp içeri yönelerek kaçmıştı.

Ecem telefonu kıracak kadar hırçın bir biçimde kavrayarak açtığında, öfkesinden titriyordu. "Lanet olsun ne var?"

"Mesaj yazdım, görmedin mi?"

"Gördüm."

"O zaman bekliyorum."

"Gelmiyorum." dedi genç kız kızgınca.

"İyi o zaman..." dedi adam sakin sesiyle ve Ecem aracının kapanan kapı sesini duyduğunda panikle, "Cem! Kahrolası adam, bek-

le geliyorum." diye cırlayarak kapıya çoktan atılmıştı. Malikânenin kapısından koşar adım çıkıp, sokak kapısının önünde bekleyen güvenlikçiye gülümseyerek baktığında "İyi misiniz Ecem Hanım? Bir sorun mu var?" diye sormasına aldırmayarak kıvrak bir zekâyla yalan attı.

"Ben... Şeyi almamışım... Onun şeyini almamışım..." Ve daha fazla batmadan, gerçeği söyleyerek, karnı ağrıyormuş gibi kıvranmaya bir son verdi. "Hasan amca sen beni görmedin değil mi?"

"Gördüm kızım, işte buradasın ya."

"Hasan amca lütfen..." dedi dudaklarını büzerek. "Valla bir arkadaşım gelmiş... İki dakikacık konuşup hemen geleceğim."

"İki dakika." dedi çatık kaşlı yaşlı adam biraz otoriterce. "Ve ben burada olacağım... Çığlık, tepişme, bağrışma duyarsam..." bakışları attı azarlayarak. Ya bir de peşinde kuyruğu eksikti.

Ecem dışarıya çıktığında, beklediği adam kabak gibi karşısında duruyordu. Ne kabak ama üzerine giydiği tişört değil ikinci el deri ceket değil, kas belirleme jelâtiniydi... Onun bu kayıtsız yakışıklılığından etkilenmemiş gibi yaparak, her zamanki gibi ufak burnunu havalandırıp eteklerini estire estire yanına yöneldi.

Arabasına yaslanmış, uzun duvarların gölgesi altında karanlıkta kalmış adam usulca doğruldu. Uzun boyluydu, karanlık duruşu gölgelerin içinde daha belirgindi. Başka birisi olsa, onun şu hâlinden korkarak altına kaçırırdı. Genç adam iri bir çınardı ve öne çıkınca, gölgede kalan esmer yüzünün bir kısmı açığa çıktı. Sokak direğinden vuran haylaz ışıklar, yeşil gözlerini, gece ava çıkmış panter kadar keskin hâlde parlatmıştı.

"Geç kaldın."

"Sana gelme demiştim."

"Sana, söylediğime uy demiştim."

"*Canın cehenneme* sözünün, neyini anlamadın?"

"Her kelimesini..." Cem dudaklarını küstahça bükerek pervasız yüzündeki donukluğu aydınlattı. "Yanıma gel..."

Bu emrivakiyle Ecem'in bütün bedeni canlanmıştı, sinir uçları usul usul şakıyor, arada oluşan kışkırtıcı elektrik bedenine nüfuz edip, onu erkeğe halatla bağlanmışçasına sertçe çekiyordu. Tüm di-

rayeti gevşiyor ve eriyordu. Olduğu yerde kaygıyla sallanarak "Avucunu yalarsın!" diye kızgınca çıkıştı.

"Ecem, buraya gel!" Cem, kuvvetle belirttiği kelimeyi sınar gibiydi. Küçük, basit, kaidesiz bir kelimeydi ama bir o kadarda vaatle doluydu. Lanet küstah! Böyle emrivaki yapınca içinde bir yerleri gıcıklandırdığı kadar inat damarlarını da kabartarak, hırçın yanını tetiklediğini görmüyor muydu?

"Cem... Uza!"

"Nereye kadar uzanayım?"

Ve genç kızın, oyuncak bebek gibi ayakları yerden kesilerek duvarın dibine çekilmesi bir oldu. Sırtı biraz sertçe duvara yaslanırken kulağının dibinde sakin soluk sesleri yankılanıyordu. Kız nefesini tuttu. Adamın eli çalışılmış bir hainlikle havalandı ve başparmağının, tırnağını bilinçli bir sataşmayla tenine kışkırtarak sürtüp elini ensesine yılan gibi kaydırdı. "Nefes al süpürgeli cadı! Hâlâ nefesini kesmem güzel ama bana sağlam lazımsın." diye fısıldadıktan sonra küstah dudakları tenine çarparken, ılık nefesi saçlarını havalandırdı.

"Kokunu özlemişim..."

Ecem tuttuğu nefesini tesirsiz bir eylemle sesli biçimde bıraktı. Neden bu kadar çekiciydi sanki kahrolası hovarda? Hiç kimse için böylesine kuvvetli bir arzu hissetmemişti. Hormonları bu aralar ona kafa tutarak son hızla çalışıyordu. Başparmağının yüzünü ve kulağının kıyısını okşadığı yerde, teni canlanıyordu. İhtiyaç ve acı dolu bir rahatsızlıkla sarsılarak kıvranıyordu tüm benliği. Bu tepkiye bir anlam veremiyordu. Cem, bedenini kalın bir kütük gibi üzerine tıktı ve kız inlememek için zar zor yutkundu. Birileri uzaktan selasını veriyordu kalbine... Sanırım ölmüş de, ağlayanı yoktu. Onu tüm haşmetiyle teninde ve benliğinde hissetmek... Bu zorlu ve sancılı bir süreçti. Huysuzca debelenince, Cem iri gövdesini üzerine tehditkâr biçimde biraz daha yaslayıp, ellerini bileklerinden kavrayarak başının üzerinde yukarıya mıhladı. Tenleri üzerinde kat kat kıyafet yokmuş gibi anında irkildi tepkisel olarak. Bunca kıyafet yüklü dokumanın arasından, tenini çıplak gibi bedeninde hissetmek saçmalıktı. Cem gözlerini yüzüne dikti. Kızgın yeşilleri küstah bir hesap sormayla kısılmıştı.

"Özledim..."

Ecem'in yüreği ağzına geldi ve tüm uzuvları bir an işlevsiz kalarak uyuştu. "Ben de." demek ne kadar zordu. Duygularını kontrol altına almak için, umutsuzca çaba harcadı. Ama her zamanki gibi benliği kendi başına bir hükümet olarak işbirliğini reddetti ve söz geçirme seçeneği elinde olmayacak bir hamleyle, tüm düşünceleri ekarte edildi. Adamın kızgınca koyulmuş yeşil gözlerine bakınca, uçsuz bucaksız bir yasak göl keşfetti. Hani kimsenin olmadığını bildiğin, bir tek senin sahip olduğun ve çırılçıplak içine daldığın bir cennet koy... İçine dalınca boğulacağını bildiğin tehlikeli bir umman...

Cem dişlerini sıkarak burnunu tenine sürttü ve genç kızın bu sataşmayla tüm bedenine bir karınca yuvası kuruldu. Nefesleri artık birbirine karışıyor ve genizlerine süzülüp ciğerlerini işgal ediyordu. Daha bedenindeki tepkiselliğe alışamadan, adam saçlarının kokusunu içine derin derin solurken havada ufacık bir zerresini bırakıp ziyan etmemeye çalışır gibi duralıyordu. Özlem birliğiydi yaptığı bu hareket, hasret kalmışlığın soyut hâli... Ecem'in gözleri hantallaşıp kirpikleri titreşirken çapkın dudakları kulağının dibine sokularak, "Özlemedin mi?" diye bir daha sordu.

Nefesi, kızın düşüncelerini darmadağınık etti. Sık sık soluyarak, "Öz-özlemedim." diye palavra sıktı kız tüm gücünü zorlayarak. Başını bir kez daha eğdi.

Cem gülümsedi. Kız, ona gözlerini kırpıştırarak, şaşkın ördek yavrusu gibi masumca bakarken, iç mücadelesinin gözlerine yansıdığını görebiliyordu.

"Kızgınsın."

"Değilim... Bana ne senin hayatından? O kızlarla ne istersen yapabilirsin. Gözüme sokar gibi göstermene gerek yok, rahat ol Cem... Dergilerde, Tv'lerde seni takip etmiyorum." Bu kocaman bir yalandı. Ediyordu, hem de her saniye. "Ve bir zahmet beni rahat bırak!"

Cem başını kaldırıp, gözlerini gözlerine dikerek burnunu şipşirin inatçı burnuna sürttü. "Yapabileceğim bir şey iste."

"Beni rahat bırak."

"Bu imkânsızı istemek olur. Ve onunla görüşmeni istemiyorum demiştim..."

"Seninle görüşmeyi de ben istemiyorum." dedi kız hırçınca.

"Beni özledin."

Bu adam tam bir küstahtı. Kibirli burun! "Sence öyle bir hâlim mi var?" Gözlerini kırpıştırarak çakma cesaretiyle hileli hileli bakarken, aklının içindeki cambaz, palavra iplerinin üzerinde yürürken dengesini bulamaya çalışıyordu. Bilinçaltı çığlık çığlığaydı. İçinde yeni olgunlaşan arsız kadın ise bir olimpiyat jimnastikçisi gibi, ters taklalar atarak midesini buruyordu.

Cem yutkunarak bir adım geriledi. Onu şüpheyle süzse de pes etti. Kuvvetli parmaklarını kızın narin bileklerinden sökerken "Gerçekten bunu mu istiyorsun?" diye insanın içini donduran buz gibi sesiyle sordu.

Kız yutkundu. Sanki canından can koparmıştı o eller teninden çekilirken. Bilinçaltı nahoş, iğneleyici bir karşılık vermişti sözlerine ve bilinçsizce yüzünü ekşitmişti. Onu duymazdan geldi. Baştan başlayamaz mıydı? Aradaki sert hava iyice gerilmişti. Ne yapacağını bilmiyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Evet, istediğim tam da bu. Görünmez ol." Yalandı. Onu istemediği, külliyen yalandı. Cem başını eğerek gözlerinin içine hiç olmadığı kadar sertçe baktı "Laf dinlersen, bu konuda bir süre esneklik sağlarım... Görüşmeyiz... Bir süre..." dedikten sonra dudaklarını şakaklarına dokundurdu. Lanet olsun... Ağzı açık kalakalmış, bilinçaltı ise hâlâ şoktaydı.

Bir süre mi? İnlemesini bastırmaya çalışırken beyni, ihtiyaç yüklü bir arzunun sisi arasında söylediklerini algılamaya çalışıyordu. Ah, lanet dudakların ne işi vardı orada? Nefesindeki alev Ecem'i o anda eritmediyse bir daha erimezdi. Cem'in özlemle yanan dudakları biraz uzun duraksayarak "Şimdi ne yapacaksın? Yine mi kaçacaksın?" diye solurken sesinde mizahtan eser kalmamıştı. Kız kirpiklerini kısacık bir zaman kırpıştırdıktan sonra, garip bir cüretle göğsü şişti. Uzanıp ona dokunurken usul usul yüz ifadesini izledi. Derin nefes alırken ağzı o şeklini aldı. Teni o kadar pürüzsüz... Kadifemsi ve sertti ki... Yeni çıkan sakalları tenini gıdıklıyordu. Enfes bir kombinasyondu sertlik ve pürüzsüzlük...

Gözlerine bakarken kendini öyle güçlü hissediyordu ki. Onunla

aklı ve duygularıyla bu denli kolay oynamak ve onu sınamak o kadar coşku verici bir histi ki.

Ve Cem onun bu hareketiyle gerildi. Kasıklarındaki hain baskı ve ruhundaki doyumsuzluk arttıkça ruhu da tıpkı duyguları gibi tükenmeye başladı. "Ecem..." dedi inlercesine.

"Bir daha görüşmeyelim Cem..." dedi kız çıkmazlarını tüketmek istercesine. Çaresizlik ne zordu! Onun çekici sıcaklığını ve iç kıyıcı kokusunu yok sayarak duralamak nasıl acı bir tecrübeydi.

"Söylediklerimi unutma süpürgeli cadı! Senin dönüşlerin hep bana..." dedi adam kibirli dudaklarını çapkınca kıvırarak. Gözleri kızın davetkâr dudaklarına takılmıştı.

Ecem hızla nefes alıp verirken "Çocuksun sen!" dedi şefkatin silindiği kızgın sesiyle. "Sadistçe arzuyu arıyorsun, bulduğundaysa bu duygu seni tutsak ediyor. Ya da ulaşamayınca takıntı hâline getiriyorsun. Bence sen yalnızlıktan sıkıldın, bir süre yol arkadaşı arıyorsun. Ne istediğini bilmiyorsun. Delisin sen Cem."

"Öyleyim, sayende delirdim." dedikten sonra Cem eğildi ve şapşala çeviren kızgın öpücükleriyle, son sözcüklerini dudaklarında dondurdu. İkisi de gözlerini yummuşlardı sonsuza dek böyle kalabilmeliymiş gibi birbirlerinde boğulup yok olacak kadar sıkıca kucaklayarak kalakalmışlardı... Ve Cem dudaklarını geriye çekerek, yeşil gözlerinin içinde yanan saf arzunun ateşine inat, tehditkâr bir tutumla keskin bir bakış attı. "Öyleyse delirtme beni." Tüm hasret kalmışlığına rağmen, üzerinden çekildi ve sanki burada, bu tartışmayı yapmaya gelmemiş ve ona gözdağı vermemiş gibi usulca gitti.

Hayal görme ihtimali var mıydı? Hani sis bulutu falan da yoktu. Gaipten seslenen kişide belirmemişti. Ah kalp krizi geçirme olasılığı ise, yüzde sıfırdı keza kalbi az önce giden hergelenin ellerinde stres topu gibi oynadığı ufacık şeydi. Ecem kısacık bir an, onun aracının arkasından dut yemiş bülbül gibi bakakaldı. Neydi şimdi bu? Hayal görüyor olamazdı, çünkü dudaklarının teması hâlâ şakağında unutulmuş büyülerin etkileyici hissini veriyordu.

"Ecem."

Ecem olduğu yerde korkuyla sıçrayarak arkasını döndü. Peri ona ifadesiz bir yüzle buz gibi bakıyordu.

Ecem yutkunarak, "Ben hava almaya çıktım." dedi söyleyeceği en fiyasko yalanı seçerken. Sanki ona *ne yapıyorsun burada, seni gidi,* diyen olmuştu da hemen kendini paklama derdine düşmüştü. Üstelik basılmanın telaşıyla, yanakları da çoktan alev almış, kızararak ne yaptığını açıkça ele vermişti

"Bahçede yeterince hava var, hem korkma ücret talep etmiyoruz."

Ecem, Peri'nin kinayelerine aldırmaksızın yanaştı. Ablası gibi sahipleniyordu. Genç kız hiç konuşmadan, onunla birlikte içeriye girerken Hasan Bey'le göz göze geldiğinde, Ecem, yaşlı adama başını sallayarak arka bahçeye yönelmişti.

Ecem, Peri'ye baktı. "Ağzını açarsan yırtarım!" Kurnaz tehdidi keskindi.

Peri, tıpkı onun yaptığı gibi, haylazca başını yana yatırdı ve ona gülümsemek için büyük çaba harcadı. "Bu bir tehdit mi?"

"Yok, kuzum, zemzem suyu."

Peri onu çıldırtacak bir soğukkanlılıkla, gözleri ayakkabılarda sessizce yüzüyordu. Bu da genç kızı çıldırtıyordu. Hiçbir şey demedi. Ona omzunun üstünden bir bakış attı. Eğlenir gibiydi.

Ecem dayanamayarak kurtlu gibi kıvrandı. "Sormayacak mısın, o adam kim diye?"

Peri hiçbir anlam vermediği bir sırla gülümsedi. "Anlatmak isteseydin, anlatırdın."

Bu anlayışlı kız, bazen ne kadar kontrollü oluyordu. Tıpkı, ablası ve abisi gibi. Tüh biraz ders alması gerekecekti, yalan konusunda. "Peki, merak etmiyor musun?" dedi Ecem merakla. "Yani ben olsam meraktan ölürdüm... Seni kıyılarda sıkıştırır, ağzından baklayı çalana kadar işkence ederdim." İtiraflarından ve yaşadıkların sebep, rengi koyu kırmızıya dönmüştü. Basılmıştı ve ne kadarını gördüğünü bilmiyordu.

"Merak ediyorum..."

Ecem daha fazla dayanamayınca onun tepkisizliğine, çocukça, sabırsızca bir kaprisle Peri'nin saçını çekti. Peri canı yanarak "Sen söyleyene kadar beklerim. Ve saçlarımdan uzak dur, bana bulaşma ufaklık." dedi tıslarcasına. Ecem omzuyla şımarıkça dürterken,

"Buzlar kraliçesi, tepki veriyor. Bulaşsam n'olur?" diye kafa tutarak sataştı. Peri de onun saçını çekti intikam alarak sertçe. Ecem canı yanan yeri okşarken, "Bu acıttı." diye çocukça bir itirazla hayıflandı. Sonrada yengesinin koluna girerek bahçeye yöneldi. Her şeyin bir sırası vardı. Hiçbir dağ, bir anda kum olup elekten geçmezdi.

Saatler ilerliyor, bahçede herkes kendi evrensel dünyasını kurarken, sohbet koyulaşıyordu.

"Kaç aylık oldu?"

Lara kızına bakıp onun ufacık elini avucuna aldı. "Dün tam yirmi aylık oldu ve hemen ardından kalan dişlerini çıkarmaya başladı. Tüm gece huzursuzdu. Bugün iyi sesi çıkmıyor. Seni sevdi, kucağından inmedi."

Peri kucağında uyuyakalan kızı annesinin kucağına verirken, gözleri hâlâ onun meleksi yüzündeydi. "Ben de onu sevdim. Arada görmeye gelir, doya doya mıncıklarım onu." Gözlerini genç kadına çevirdiğinde, onun ışıldayan gözlerle kendine hayretle baktığını fark etti. Ne demişti ki? Acaba bundan hoşlanmamış mıydı? "Senin için sorun olmaz değil mi?" diye sorduğunda ise, Lara sevinerek "Deli misin, gelmeni gerçekten ben de çok isterim." diye yanıtlamıştı. Mutlu olmuştu cidden ama ilk söylediğindeki tedirginliğini hâlâ kavrayamamıştı.

Peri yerinden kalkarken, "Onu bizim odaya alalım, rahatça uyusun." önerisinde bulundu. Lara kızını kucağına alarak bunu kabullendi. Ecem de abisinin göz hapsinden kaçmak için, hemencecik onların yanına gelerek içeri yöneldi. Yaramazlık yaptıktan sonra kıyı bucak babasından kaçan, şikâyet edilmiş çocuk gibiydi. Ama yukarı çıkmadan önce, annesinin çağırmasıyla mutfağa uğramıştı. Peri de yeni tanıdığı Lara'yla konuşarak merdivenleri çıkıp, odalarına geçti. Çok uzun olmasa da ayaküstü muhabbet etmişlerdi. Tabii başlıca konu Eymen'le nasıl tanıştığıydı. Aslına sadık kalarak ayrıntılara girmeden birkaç gün içinde tanışıp evlendiklerini söylemişti. Lara'nın buna inanması kısa sürdü, zira onların birbirine bakışlarını ve yan yana durduğunda, nasıl da yakıştıklarını düşününce, bu sorun gibi durmuyordu.

En son meyvelerde yendikten sonra herkes bir bir izin isteyerek

-Nebahat Hanım'ın nazikçe *'kalın'* ısrarlarına kulak tıkayarak- evlerine dağılmıştı.

Gece bittiğinde artık derin bir nefes almayı hak etmişlerdi. Herkes odalarına çekilirken, Peri neredeyse başlardaki kadar tedirgin değildi. Güzel bir sohbet olmuştu. Onları tanımak çok güzeldi. Ecem yine herkesi doğal neşesiyle coşturmuş, Peri üzerindeki çekingenliği bırakarak onlara uyum sağlamıştı. Erkekler bir araya gelerek maç konuşurken kızlarda bahçenin köşesine geçerek kendi aralarında muhabbeti koyultmuştu. Nebahat Hanım çocuklarının nasıl büyüdüğünü anlattığında, Peri gülme krizlerine tutulmuştu. Esme ne kadar ağır başlıysa, Ecem'den de bir o kadar cadaloz olarak bahsediyordu. Eymen! Onu dinlerken, ayrı bir keyif almıştı. Annesi onun ne kadar elde, avuçta durmaz bir çocuk olduğunu anlattığında, ona inanmayarak bakmıştı adeta. Onu yaramaz biri olarak düşünmesi, güçtü. Hep onu çocukluğunda dahi böyle asil ve vakur duruşlu mağrur bir genç olarak olgunca hayal etmişti. Onu haşarı bir çocuk olarak telaffuz edemiyordu. Hele ki lise çağlarındaki uçarılığını anlattığında, kesinlikle inanılmaz gelmişti. Oysa o anda, ilk tanıştıklarındaki hâli gözlerinde canlanmıştı. Ne kadar katı ve kendinden emin bir despotluğu vardı. Ondan korktuğu ve aynı anda onun korunaklı gücüne güvendiği aklına gelince gülümsedi. Bir de sürekli ona kaba davranması... Sanki ulaşılmazdı. Onun hep olgun ve kendinden emin ağır abi mizacına sahip bir adam olarak görünce, Nebahat Hanım'ın anlattığı gibi haşere olması ona hiç cazip gelmemişti. Ama onun afacan hâlleri de gözlerinin önünde canlanınca, bu içini tuhaf bir huzurla doldurmuştu. Ecem ayrı bir konu, ona her konuşmanın ardından, biraz daha hayran kalıyordu. O nasıl bir hayat sevinciydi ve nasıl bir muzip düşünce biçimiydi? Konuşurken dahi insanın yüzünde tatlı bir tebessüm beliriyordu. Ecem ona gerçekten iyi gelmeye başlamıştı.

Elbisesini çıkarıp yatağa geldiğinde, Eymen çoktan üzerini çıkarıp yatmıştı. Şimdiye kadar aklından çıkarmıştı. Yani biraz da olsa, en azından düşünmemeyi başarmıştı. Onu görünce ise aklına bugünkü olanlar yağmaya başlamıştı. Ona dokunmuştu. Elleri daha önce hiçbir erkeğin dokunamadığı mahrem yerleri, rahatça turlamıştı. İstediği gibi doyasıya öpmüştü. Ve Peri buna ses çıkarmak bir yana,

izin verip karşılık vererek, hoppa kadınlar gibi çanak tutmuştu. Oysa o erkeklerin bundan, bu denli zevk almasını hep saçmalık olarak nitelendirirdi. Şimdi anlıyordu ki, öpüşmek gerçekten uçmaya eş değerdi. Yatağa yattığında yorgun bedeni, kendini hemencecik koyuvermişti. Saçlarını geriye alarak yastığını düzeltti. Kollarını pikesinin üzerine çıkardı. Gözlerini tavana dikti. Bir süre ikisi de konuşmadan, öyle uzandılar. Aradaki kışkırtıcı elektriğin, elbette ki ikisi de farkındaydı. Önceki gibi yatağa girdiklerinde, hemen uykuları gelmemişti. Eymen'e âşık olmadığından emindi. Ama onun gibi bir adamın çekiciliğine kapılıp, kendisini ona kabul ettirmesi ve içinde fırtınalar koparabilmesi çok garip bir şeydi. Bu duyguları Fırat'la beraberken hiçbir zaman duymamıştı. Yatağına yattığında, Fırat'la evlenmemekle, sadece kendini kurtarmakla kalmadığını, aynı zamanda ona da iyilik yapmış olduğunu düşünüyordu. Öyle ya, Fırat'ın karısı olduktan sonra Eymen gibi ya da daha başka birine aynı duyguları kendini hiç yormadan uyandırsaydı, ne olurdu? Bu düşünceyle dehşete kapıldı.

"Lara çok tatlı, kızı da tam yemelik. Eğer izinin olursa, onunla görüşmek isterim." diye sordu tedirgin bir sesle.

Adam yatakta yan dönüp, kolunu başının altına koydu. Gözlerini kızın yüzüne çevirdi. "Öyledir. Ama neden izin istediğini anlayamadım. Buna gerek duyman tuhaf. Elbette ki istediğinde görüşebilirsin." Peri yastığını düzeltti. "Biliyorsun, o senin arkadaşın ve bir zaman sonra... Yani boşanınca, onunla görüşmem hoşuna gitmez sanırım. İstemezsen görüşmem, gerçekten. Amacım hayatını altüst etmek değil. Sadece iyi bir kız ve gerçekten çok cana yakın. Onunla arkadaş olmak hoşuma giderdi."

Eymen, onun bu düşünceli yanını seviyordu. Hatta birçok yanını sevdiğini kendine itiraf edecek kadar cesurdu. Ama boşanma fikrini neden bu kadar çok dile getiriyordu ki? Zaten boşanacaklardı, bunu sürekli zalimce hatırlatmasındaki ısrarı neydi? Bir de bu konunun sürekli konuşulması, hiç hoşuna gitmiyordu. Rahatsız oldu yine.

"Tabii istersen, görüşebilirsin. Bence sorun yok."

"Senin için sorun olmaz mı yani? Hani ileride..."

Eymen kızgınca soludu. "Biz boşanınca, sen benimle de görüş-

mek istemeyeceksin sanırım. Bundan, bunu mu anlamalıyım? Arkadaş olacağımızı söylüyordun?"

Sitemle koyulan kelimelerle tepkisel olarak Peri başını yana çevirdi. Gözlerinde yanan ateş, şamdandaki mum misali yavaş yavaş tükendi, günün ilk ışıklarının kalın perdelerden içeri sızmaya başladığı gibi tenindeki renk çekildi. Buğulu bakışları onun gözleriyle çakıştı. Başını eline yaslamış, dirseğini yastığına dayamış ona bakıyordu. Kısacık bir an gözlerinde kırgın parıltılar görür gibi olduğunu sandı. Sonra yanıldığını düşündü. Bir de adam bütün dişlerini ortaya seren, göz alıcı çapkın gülümsemesiyle bakarken ona daha fazla kızgın kalamazdı.

"Bunu ister misin cidden? Sonra başıma bela oldun deme!" diye muzipçe sordu. Dudaklarının kıyıları eğreti bir buruklukla kıvrıldı.

Eymen onun şakayla karışık sorduğu ciddi soruya "Elbette ki isterim. Neden karşı çıkayım, ben o kadar dengesiz biri miyim? Hem boşanınca görüşen milyonlarca medeni insan var, biz de onlardan biri olarak bunu gayet de güzel götürebiliriz." dediğinde genç kıza rahatlatıcı bir biçimde göz kırptı. Peri tekrar önüne döndü. Konuyu dağıtmaya çalıştı. "Eren Bey, onu da sevdim. Karısına olan ilgisini kimseden sakınmıyor, bu çok güzel. Bunu yapamayan milyonlarca erkek var. Sevmek, değer verdiğini göstermek güzel bir duygu olsa gerek."

Eymen değişen konuyla birden şaşırdı, ama onun konuyu değiştirmesine sevinmişti. "Aslında tam bir ayaklı beladır o. Nerede, nasıl, ne zaman olacağını bilemezsin ama bir yerde Eren varsa, bela orada bir kıyıda saklanıyordur. Bunu herkes bilir. Paratoner gibi her şeyi çekiyor üstüne." Bunu söylerken gözleri kısacık bir an donuklaştı ve zihni maziye gittiğinde, tuhafça gülümsedi. Sanki eskileri yâd eder gibi mutlu bir dudak büküşüydü bu. "Lara'nın uysal bir kişiliği var. Eren'i idare etmek zor. Onu bir tek o dizginleyebiliyor. Önceden çok pervasızdı. Kavgacı bir kişiliğe sahipti. Kaşının üzerinde gözün var diyeni, affetmezdi. Lara'yla tanışınca değişti. Uysal bir kedi olup çıktı. Yani onun yanında öyle bildiğim kadarıyla. Normalde yine kaplan."

"Üçünüz de aynı okulda okumuşsunuz, bu çok güzel. İnsanın yıllar sonra bile okul arkadaşlarıyla görüşmesi muhteşem. Her şeyden

önce, böyle fevkalade arkadaşlarının olması... Herkes böyle dostlara sahip değil."

"Kesinlikle. Siz de Ecem'le buzları eritmiş gibi görünüyorsunuz." dedi gülümseyerek. Bir ara ortadan kaybolduklarını fark etmişti ama sormadı. Onların anlaşması içini ısıtmıştı. Bu fikirden ne denli hoşnut olduğunu saklamıyordu.

"Evet, referandum anlaşmasını imzaladık. Aslında ortada buz falan olmadığına kanaat getirdik. Onun böyle tatlı birisi olduğunu bilmiyordum. O kadar farklı ki, kendimi yanındayken sanki uzaya ışınlanmış gibi şaşkın hissediyorum. Onun dünyasına daldığımda, farklı bir âlemde dolaşırken buluyorum kendimi."

"Ecem hayatı biraz uçlarda yaşar. Ama erkek gibi kızdır. Hem aklı hem de kişiliği sağlamdır. Her ne kadar hayatı dalgaya vursa da naif bir yapısı var. Ayrıcı çok da zekidir."

"Fark ettim, anlayış kabiliyeti muazzam."

Biraz duraksadı ve karnına koyduğu parmaklarını çekiştirdi. Eymen gözlerini onun gül yüzünde gezdirdi. "Bugün sınıfı geçtim galiba." diye sorduğunda, kocası birden hiç beklemediği bir şey söyledi.

"Peri... Konuşurken yüzüme bakmanı isterim."

Ansızın söylenen bu şeyle, Peri çekingence dudağının kıyılarını usulca dişledi. O kırmızı dolgun dudaklarını, her diş darbesiyle ıslatıp sıktığında, genç adam dudaklarını kasıyordu. Bakışlarını kaçırarak gözlerine çevirdi. Müstehzi bakışlarını tavandaki şık avizeye odaklamıştı. Zümrüdü andıran eşsiz yeşil gözleri, cam parçaları gibi kısıkça, gür kirpiklerinin arasından görünerek dümdüz karşısına bakıyordu. Gözlerinin koyuluğunda, ışığın pırıltılı huzmeleri oynaşıyordu. Kirpiklerini hiç kırpmamacasına, uysalca yanında yatıyordu.

"Peri!" dediğinde Eymen, hâlâ onun tedirgin hâlini kendi bedenindeki gerginlik kadar net hissediyordu. Tepkisiz kalmak için yaptığı masum savaşını.

Peri, onu duymasına rağmen kıpırtısız kalarak söylediklerine mukabil etmiyordu. Burnundan derin bir nefes aldığını fark etti adam. Ufacık fındık burun delikleri genişleyerek ufaldı. Dolgun göğüslerinin şişip tekrardan titrekçe inmesini, neredeyse kendi nefesini tutarak izlemişti. Ellerini karnının üzerinde birleştirmiş, çekindiği zaman yaptığı gibi yine parmaklarıyla sıkıntılıca oynuyordu.

"Peri." dedi tekrardan kaidesiz bir tonda. Yumuşacık bir baskıyla, genç kızın ona bakmasını baskın bir sabırla bekledi.

"Hımm." yaptı ürkekçe Peri inatla dönmeyerek ama dirençle duralamaya devam etti. Eymen koyu gözlerini tekinsizce parlatarak tok sesiyle "Bakmayacak mısın bana?" diye sorduğunda, genç kız yutkundu. Çocukça bir şeffaflıkla dilini damağına vurarak "Cık." yaptı.

"Neden bakmayacaksın?" diye sordu Eymen. Sesinde şeytani bir tını titreşmişti. Üsteleyerek inadına "O kadar da kötü bir şey yapmadık, biliyorsun değil mi?" diye sinsice üzerine gitti. Aklına yine öpüşmeleri geldi.

Peri'nin kalbi havalanırken heyecanla, bedenindeki tüm kanı yanaklarına hücum etti. Kulaklarına kadar kızardığına, neredeyse emindi. Al gerdanındaki damarı kabararak morardı ve pır pır atmaya başladı. An itibariyle adamın gözleri al gerdanına kaydı. Onun hızla atan nabzını gördükçe, dudaklarını oraya bastırmak ve öperek onu yatıştırmak istiyordu. Eymen onun tatlı dudaklarından aldığı bu öpücüğün, bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemişti. Kesinlikle arkasının mutlaka gelmesini istediğini düşündü. Gözlerini genç kızın dudaklarına çevirdi. Dolgun kırmızılar taptaze ve daha önce var olduğunu dahi bilmediği bir lezzetle orada öylece duruyorlardı. Tam o sırada genç adam da gözlerini kısacık kapatıp aklını rahatlattı. Peri bunu fark edince kalbinin yerinden oynadığını hissetti. Bunun nedenini bilmiyordu.

"Çok güzel öpüşüyorsun." dedi sırf onun dikkatini kendine çekmek için, kıllığına.

Karnında gerçekleşen garip titreşimler damarlarına yayılınca Peri, dudaklarını büküp, "Çok kötüsünüz." diye küs bir tutumla söylendi. Utancından, elleriyle yüzünü kapamak istiyordu. "Bunun ilk olduğunu biliyorsunuz, oyun oynamayın lütfen."

Eymen onun yine mesafeleri araya soktuğunu fark ettiği için, biraz kızgınca, "Neden kendini bırakmıyorsun?" diye konuştu. Yine *siz* bentleri çekilmişti, bozuldu. Usulca yaklaştı. Peri ürkerek beklerken, onun parmaklarını çenesinde hissedince ne yapacağını bilemedi. Kaçacak yeri yoktu. Onun yatağında, evinde ve belki de gönlünde duruyordu şu anda. Karısıydı. Kaçamazdı.

Kocası nazikçe çevirdi güzel yüzünü kendine. "Bana bak da konuş, o zaman seni daha iyi anlarım. Güzel gözlerini görmek istiyorum." Eymen avucunun içinde yanağının şekillenmesini hissetmeye çalışıyordu. Yaramaz bir tutumla, başparmağını karısının dudağına dokundurarak "Senden uzak olmak zor..." dedi derince iç çekerek. Ondan nedenli hoşlandığını ve o dudakları diliyle esir almamak için kendini nasıl tuttuğunu saklamaya çalışıyordu.

Peri utangaç bakışlarını kocasının yüzünden kaçıramadı. O gözler ki içinde kendine güven, alaycılık dolu bir keyfi ve hâlâ keşfedemediği tuhaf bir sırrı barındırıyordu. Erkeğin gözleri ışıldadığı anda, bir anda o ışık çekiliveriyor ve apansız koyuluklarına bürünüveriyordu. Her ne düşünüyorsa, tutkulu anlarında bile suçlu gibi, kopkoyu, kapkaranlık oluyordu bakışları. Peri artık bunu biliyordu. Bir şey vardı. Adını koyamadığı bir giz, içinde hissettiği bir sır... Sebebini bilmiyordu ama onun gözlerinde örtülü düşüncelerin dolduğu bir bakış vardı. İşte şimdi de sır gözleri o ışıkla parlıyordu.

Genç kız dudağının kıyısını dişlerken, gözlerini kırpıştırdı ve ağzını aralayıp dudağını bıraktı. Kalbinin daha önce olmadığı kadar hızlı çarptığını idrak edemiyordu. Aralarındaki çekimi, o enfes elektriğin ihtiras yüklendiğini, boşluğu hırçın bir statikle doldurduğunu hissedebiliyordu. O kadar yakınında duruyordu ki ateş saçan buğulu gözleri koyu dumanlarla hareleniyordu. Öne uzanıp, perçemlerinden birini yavaşça yüzünden çekti, parmaklarıyla saçlarını yastığa ittirerek özgür bıraktı. Nefesi sıklaşmıştı ve ikisi de kıpırdayamıyordu. Uzun parmakların saçlarını okşamasını hipnotize olmuş hâlde izledi.

"Seni öpmeyi hâlâ çok istiyorum." dedi saçından bir tutamı parmağının ucuyla okşayarak. Kız büyülenmiş, cezbolmuş hâlde onu izliyordu ve adam yüreğini tasasızca yerinden sökercesine konuşmasına devam ediyordu. "Bugünkü planlı yapılan bir eylem değildi. Fakat pişman değilim. Seni öpmeyi istedim. Dokunmayı, hiç istemediğim kadar çok okşamayı arzuladım... Bunlardan kendimi alıkoymam çok zor... Beni çok fazla etkin altına aldığını saklamak saçmalık olur. Beni büyülüyorsun."

Peri onun dolgun, sıcak, baştan çıkarıcı, hatta kışkırtıcı olacak kadar seri hâlde söyledikleriyle, neredeyse panikledi. Yüreğinin,

boynunda attığını hissetti. Kendini toparlamak için bir saniye durduktan sonra "Ama ben..." dedi dudakları inatçı bir çizgiye dönüşürken. "Ben bilemiyorum. Bunu yapmamalıyız... Olmayacak bir daha... Olmasını istemiyorum." diye yalan söyledi. Kocasının gözlerinin içine belli bir çaresizlikle kıvranarak bakıyordu. "Bunu bir daha yapma, lütfen. Aklıma böyle şeyleri sokma. Ben bunları bilmiyorum. Senin gibi tecrübeli birine, nasıl karşı konulacağını da bilmiyorum. Bunu istemiyorum... Bir daha yapma." Kesin bir dille söylemek isterdi ama utandığından dolayı sesi titriyordu. Düşüncelerini akla uygun hâle sokmaya çalışıyor, zihninde eğiyor, büküyor ama bir çıkar yol bulamıyordu.

Eymen'in soran gözleri koyuldu. İşte yine o sır, pervasız, ulaşılmaz despot hâline bürünmüştü.

"Neden? Bunu kendine neden yasaklıyorsun?" Aklına tuhaf tuhaf düşünceler geldi erkeğin. Sürekli onu rahatsız eden ve zihnini zehirleyen vesveselerle doldu benliği. Durduk yere, güvenle sarsılmaz bir ağ gibi örülmüş fikri zehirlendi. Sonra nişanlısı... Dişlerini sıktı. Köşeli çenesi sertçe kasıldı.

"Yoksa sebebin başka mı?" dedi sertçe çıkan zalim sesini kontrol altına almaya çalışarak. "Beklediğin biri var mı Peri?" Aniden dökülüvermişti dudaklarından bu acınası sözler. "Nişanlın... Onu mu unutamıyorsun?" Gözleri, sorduğu sualin cevabını merak dolu bir asabiyetle bekliyordu.

Peri onun söylediği şeyle dehşete kapıldı. Gözleri irileşti. "Bu... Bunu da nereden çıkardın?"

"Olabilir. O senin nişanlın değil miydi?" Bakışları sert yüzüne uyuşmayan düz sesi dudaklarında eğreti duruyordu. "Sen onu seviyor musun? Hâlâ unutamadığın için mi benden..." derken Peri elini onun dudaklarına koyarak susturdu. Bu düşünceyle yüreği daralmış, elleri titremeye başlamıştı. Onu ya da başkasını sevdiğini düşünmesini istemediğini anladığında tükendi. Titrek parmaklarını genç adamın dudaklarına biraz daha kuvvetsizce bastırdı. "Sus... Ne olur... Lütfen!" dediğinde yakararak, gözleri donuklaşmıştı. Göz bebeklerinin içine yeni yeni kederli yaşlar dolmaya başlamış hâlde yutkundu. Başını olumsuz anlamda salladı. O anda kocası, onun parmaklarını

nazikçe kavrarken dudaklarına bastırdı. Kız derin bir soluk alarak,"-Ben onu hiç istemedim. O... O salak kendi kendine hayal görüyordu." diye gözlerinin içine bakarak gerçeği söyledi. Kaygılı dudakları iyice kıvrılmıştı. Eymen, aldığı cevaplarla gözlerini huzurla yumdu ve rahatlamışlığın eşliğinde alnını alnına bastırarak ikisinin de soluklarını yavaşlatmak için anlayışla kısa bir vakte fırsat verdi. Bir an sonra alnına bir öpücük kondurdu, burnunu, ipek saçlarının yasemin kokuları arasına gömerek, derin bir nefes aldı. Solukları o kokarken geriye çekildi, genç kızın saçlarını şefkatle okşadı. Elini hafifçe okşar gibi sıktı. Derin düşüncelere dalmış ve dikkati tamamen dağılmış görünse de "Seni zorladılar mı?" dedi dişlerini sıkarak. Ona birisinin, zorla bir şey yaptırması, hoşuna gitmemişti.

Peri utangaç bakışlarını kaçırdı. Cızırtılı nefesleri kısıkça çıktı. "Sormadılar." Kocasının gözlerine bakıyordu. "Tıpkı sizinle evlenmeyi isteyip istemediğimi sormadıkları gibi." Sesi davetsiz ve dökülemeyen gözyaşları yüzünden boğuktu. Başını olumlu anlamda salladı. Uzun kirpiklerine takılmış iri bir gözyaşı yanağına doğru, duru bir inci gibi yuvarlanırken, Eymen o damlayı daha yanağından aşağı süzülmeden yakaladı. Başparmağıyla silerek başını eğdi. Başparmağının yerini, şimdi dudaklarına bırakmıştı. Dokunuşları merhametliydi. Sanki dudaklarıyla derdini, kederini, geçmişindeki kötü anıları siler gibi şefkatliydi. Yanağının üzerine, gözlerinin hemen altına dudaklarını bastırdı. Sıcak, hiçbir art niyet taşımayan şefkatli bir dokunuşla, "Perim..." dedi derinden gelen sesiyle. "Güzel Perim... Sen istemediğin sürece sana hiçbir şey yapmayacağım... Ne kadar seni istesem de." Kafasını salladı. "Bunu asla yapmayacağım... Sen isteyene kadar." dedi dudaklarını gözlerine bastırıp ıslak kirpiklerinin üzerine durdurdu. "Ağlama ne olur." Bir kez daha öpüp başını göğsüne yasladı. Saçlarını usulca okşamaya başladı. Kız derince iç çekerken o konuşmasına devam etti.

"Bazen çok düşüncesiz ve kaba biri olabiliyorum... Kendimi denetleyemeyecek kadar çabuk öfkelendiğim anlar da olur. Hatta bazen, ben dahi kendimden korkuyorum. Sana zarar vermeme izin verme meleğim. Buna ben de izin vermeyeceğim."

Artık biliyordu Peri, onun ilk tanıdığı soğuk, kibirli, küstah, kaba, despot erkek olmadığını biliyordu. Bazen bakarken sır dolu

gözleri ışıl ışıl parlayan, kanı kaynayabilen, duygulu, canlı, merhametli biri olarak görmeye başlamıştı. Her ne kadar inkâr etmeye kalkışırsa kalkışsın, ondaki bu duyguları harekete geçiren de, ta kendisiydi. Herhangi bir adama değil, ona karşılık vermişti. Ve bazen yüreğindeki bu zayıflığından ötürü kendi kendine kızdığını, duygularıyla savaştığını da biliyordu. İçinde bir sır, bir yabancı adam daha taşıyordu. Yaralı ve hâlâ yaraları acıyıp kanayarak derdine derman arayan, sürekli onunla mücadele eden bir adam... İşte o anda Peri başını sıcacık, sert, rahat, merhametli sineye ürkekçe, çekinerek yasladı. Kalbi nasıl hızlı atıyordu! Ritmik vuruşları, kulaklarını tatlı bir dalga sesi gibi kuvvetle dolduruyordu. Elini saçlarının üzerinde gezdirirken kocası, parmaklarının her kıpırdanışında nefesi kesiliyordu. Kaskatı duruyordu yanında. Elini nereye koyacağını bilmediği gibi, bedenini de tam anlamıyla yaslayamıyordu onun sert yapısına. Kafese giren tavşan gibi, hâlâ çekindiğinden, ürkekti...

Genç adam bunu anladı. Başının altından geçirdiği kolunu sıklaştırdı, elini onun narin beline koyarak, omur çizgisi boyunca şefkatle dolaştırdı. Her parmağın ufacık temasıyla kızın bedeni alev alıp yanıyor, duyguları gibi benliği de karman çorman ediliyordu. Sıcacıktı dokunuşları kocasının. Elleri şifalı gibi, zapt olunmaz karakteriyle sihirleyen büyücü gibi hemen kendinden geçmesini sağlamaya başlamış, bedenini gevşetmişti.

"Şimdi uyu." dediğinde ılık nefesi, hâlâ yüzüne çarpıyordu. "Artık sana sarılarak yatmak istiyorum... Sadece sarılarak... Sen izin vermeden asla istemediğin bir şey olmayacak ama ayrıda yatmayacağım." dedi gözlerini tavana dikip, derince iç çekerken. Bu bir emir ve bildirgeydi.

Tutku olmadan, herhangi bir şeye girişmeye cesaret edemezdi. Üstelik ona acı verecek bir ilişki yaşatmak da istemiyordu. Bir kadını daha, Pelin'i kaybettiği gibi kaybetmeye tahammül edemezdi. Bu ufacık kız, hayatında birden belirmiş, içinde bir şeyleri yıkmıştı. Hayallerinin tabutuna son çiviye de onunla çaktığını sanıyordu ama yanılıyordu. Hâlâ içinden çıkacak kadar açıklık olduğunu göremiyordu. Tabularını yıkmaktan, kendini nasıl alıkoyacağını düşündü.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ona sarılmak, güneşe değmek demekti...
Bakmak ama yanmaktan korkunca
dokunamamak gibiydi...

"Ne konuşurlarsa onu not et. Ben sana onay vermeden, sakın açık verme ve asla bu davayı alamayacağın gibi güvensiz bir intiba bırakma. Sakın! Müvekkillerin sana hep güvenmeli..."

"Deren Bey, ben hiç konuşmadan not alsam, bu işi yüzüme gözüme bulaştırabilirim."

"Hiç sanmıyorum. Sen zekisin ve bence kendini kasma, zaten gerisi gelecek, göreceksin. Özelikle buna alışmalısın, sen avukat olacaksın..." dedi kendinden emin ve güven veren bir göz kırpışla restoranın kapısından giriş yaptılar.

Göz koordinasyonundan kaçınmayan Peri, başlarda her ne kadar çekingen ve korkak olsa da zaman geçtikçe panik hâli azalmış, konuya sahip olma kabiliyeti geliştikçe, üzerindeki o pasif korkusunu ekarte ederek, içindeki *Dişi Chucky Avukat Peri* dizginlerini ele almıştı. Hatta çok vakit, Deren Bey bile ona hayranlık dolu gözlerle, göğsü kabararak gururla bakmıştı. Her şeye o kadar güzel ve seri manevralarıyla hâkim oldukça, kendi ifadesini o kadar başkalaşmış hissediyordu ki işler çabucak hallolmuş ve müvekkilleri gönül rahatlığıyla yemeği sonlandırarak yanlarından ayrılmıştı. Onlarda dava hakkında konuşurken iş yerine gidip dosyalarla boğulmadan evvel, bu işin kutlaması olarak birer kahve ile kendilerini ödüllendirmek istemişlerdi. Kahveleri beklerken Deren Bey'in dikkatini, tepelerine çöken gölge çekti.

Peri ise onun ehlikeyif yüzü ifadesizleşince tuhaf bir sezgiyle,

bir şeylerin yolunda gitmediğini ensesindeki ürpermeyle anladı. Hatta karşı davadaki cengâver avukatlarla karşılaştıklarını düşünürken o da tıpkı onun gibi şaşkınca ayaklandı ve yüzünde orantılı bir tebessümle yanlarına gelen adama baktı. Baktığı anda ise, kısacık bir an donup kaldı.

"Buyurun." dedi Deren Bey ifadesiz bir tonda. Karşısındaki jilet gibi giyinmiş uzun boylu adamı tanımıştı ama bu profesyonellikten ödün vermesini, hele hele böylesi otoriter iş adamlarıyla hiç konuşmamışken yapacağı bir tepki değildi.

"Merhaba, ben Turgut Akdemet!" dedi genç adam düz sesiyle.

Deren Bey elini genç adama uzatarak "Merhaba, ben de Deren Kırhan." dedi sakin ses tonuyla. Şahsınızı kutlanılan davalardan tanıyorum." diye de eklemeden edemedi.

Ve Turgut o çarpık dudaklarını yaya yaya gülümseyerek "Umarım rahatsız etmemişimdir. Sadece Peri'yi görünce, bir merhaba demek istedim." dediğinde, Peri'nin huzursuzca yerinde kıpırdadığını hissederek, genç kıza döndü. Sadece "Peri, ne hoş tesadüf." dedi soran bir tonla. *Buraya geleceğinden haberimiz yoktu,* der gibi bakıyordu gözleri.

Peri boğazını temizleyerek, "Merhaba, Turgut Bey. Nasılsın?" dediğinde bakışları ilerideki masada iki tane iş adamıyla oturan kocasına kaydı. Lanet olsun, ne kadardır oradaydı? Nasıl, hiç fark edememişti aynı ortamda olduklarını. Oysa daha, o iri bedenin sahibinin yüzüne bakmadan, kocasının üzerindeki takım elbiseyi tanıması gerekirdi. Çünkü bu sabah giydiği, ona çok ciddi ve profesyonel bir hava veren kaliteli takımına kaç dakika hayran hayran baktığını hatırlamıyordu bile. Sabah gözlerini üzerinden alamadığı kocası, şimdi tam karşısında kaşlarını çatmış, tam bir CEO olarak otoriteyle bakıyordu ve o, onca zaman görememişti. Yanına gelmiyor, ondan izinsiz yemeğe çıktığı için hesap sormuyor, hatta... Hatta bir kenara çekip azarlamıyordu. Sadece sert, erkeksi, hoşgörüsüz yüzü katılaşmış ve gözler yine sır yüklenmiş olarak ona kısacık bakıyor ve ilgisizliğini belirten aldırışsız bir duruşla odak noktasını tekrar karşısındaki adamlara çeviriyordu. Sanki o karısı değildi. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu okşuyor, seviyor, yeri geldiğinde yüzünü gül-

dürüp, ağlatıyor ama sonra birden kaplumbağa gibi kabuğuna çekilerek, kendini tüm bu duygulardan ve onlardan apansız bir güvensizlikle soyutluyordu.

İçi kırgınlıkla dolan Peri, yanındaki insanlara çaktırmadığını umarak çekingen bir gülümseme sunarken, Turgut içten bir gülüşle, patronuna bir şeyler söyledi. Ve yan gözlerle, kurnazca onun kırgın yüzünü süzdüğünü Peri göremedi. O sırada Peri dalgın bakışlarını, ağzı bir karış açık kalarak kocasına çevirdiği için, konuşmanın tamamını kaçırmıştı. Eymen yanındaki adamlarla, müsamahasız bir tutumla sohbet ediyor ve donuk gözleri ne zaman kısacık ona dönse, içini bıçak gibi kesen sert bir ürperme alıyordu.

Turgut boğazını temizleyerek, "Senin için iyi olmuş. Hem mesleki açıdan birçok tecrübe kazanırsın hem de ayaklarının üzerinde sağlam durursun." diye kıza duyduğu saygıyla karışık muzırlıkla söylendi.

"He..." dedi Peri önce anlayamayarak ama sonra kocası sert bakışlarını çekerek karşısındaki adama bir şey söyleyince "E-vet." dedi Turgut'un ne dediğini algılamadığı hâlde. Neden yanına gelip, bir merhaba diyerek kendisini göstermemişti ki? Tabii, utanmıştı. Belki de, karısı olarak arkadaşlarına tanıştırmak istememişti. Peri kafasında kötü fikirler kurdukça içindeki çıkmazlar ve vesveseli düşünceler çoğaldı.

Kısa bir sohbetin ardından, iki avukat tokalaştı. Turgut son söylediğiyle, ortaya bomba atsa, ancak bu kadar çabuk etki sağlayabilirdi.

"Bizim şirkette çalışmamakla, beni zehir gibi bir avukattan mahrum ettiğin için seni affetmeyeceğim Peri... Kocan da seni kaçırdığım için beni affetmeyecek." Turgut bunu, daha çok bir mesaj gibi belirtmişti genç adama. Zeki ve kurnazdı. Alttan alttan, tehdit etmişti Şeytanın Avukatı.

Deren Bey şaşkınca genç kıza bakarak elini Turgut'tan hemencecik çekti. Tek kaşını sorarcasına kaldırdı. "Peri Sancaktar." dediğinde aklı başına gelmiş olarak o ana kadar soyadının bir benzerlik olduğunu varsaymıştı ama şimdi bu varsayımı, bir avukat olarak şüphelenmediği için utancına yol açmıştı.

Turgut aklında kurduğu hain bir planla, sarsıcı bir bakış atarak

"Sanırım iş yemeği... Siz devam edin ben tutmayayım." dediğinde, Peri daha bir şey söyleyemeden, Turgut eski otoritesini ele alarak geriye çekilmişti. Sert bir oturuş sergileyen aptal arkadaşına kısacık, hin bir bakış atarak, ona nasıl bir salak olduğunu belirtmek isteyen, şeytani bir dürtüyle yeni komploları aklında uygulamaya başlamıştı.

Peri, çekinerek sohbeti sonlandırmak için kıvranırken, Turgut daha sıcak bir tutumla "Birlikte çıkar mıyız?" diye sorduğunda, Peri sadece başını olumsuz anlamda sallayarak iş yerine geçeceklerini söyledi. Ve Turgut ifadesi sertleşmiş olarak arkadaşına kısacık bir bakış atmış, masadan ayrılmadan önce Deren Bey'e bakarak "Çok şanslısın arkadaş, zehir gibi bir asistanın var şansa bak!" diyerek bir baş jesti yapıp oradan ayrılmıştı.

Masaya kahveler geldiği sırada Deren Bey, sorgulayan sert bir bakışa ek, azarlayan ses tonuyla "Sana, Sancaktarlarla bir alakan olup olmadığını sorduğumda, bana doğruyu söylemeni yeğlerdim Peri Sancaktar." diye çıkışmaya yakın bir gücenmeyle sormuştu.

Peri çekinerek dudaklarını gererken, kocasının masasına bakmamak için zar zor kendini frenleyerek "O zaman beni işe alır mıydınız?" diye sordu.

Deren Bey kahvesinden bir yudum alırken, garipçe gülerek, "Sanırım hemen almazdım. Kocanın, kocaman şirketi varken neden bizim ufak ofis diye seni önce sorguya çeker, sonra işe alırdım... Ne de olsa, seni kaçırmak hata olurdu." dediğinde, kızın gözleri şaşkınca irileşmiş ve patronunun bir işverenden çok abi ifadesiyle göz kırpmasıyla yüzündeki gerginlik kalkmış ve tatlıca gülümsemişti. "Ayrıca bunun hesabını ayrı vereceksin küçük hanım, beni kandırdın." demesiyle kızın yüzü utangaçça tatlı bir pembeye bürünmüş ve çekingen gözleri gülümseyerek dalgınca yana eğilmişti. Ta ki, barut yüklü karanlık bir ambara düşen çıngı gibi... İçine ateş düşüren, zalim ve hırsından köpüren bir çift cehennem çukuruyla karşılaşana kadar... Peri yutkunmuş ve dudaklarınki gülümsemesi anında hunlarca bir bakışla katledilmişti.

Eymen bakışlarını kısacık bir an yanındaki arkadaşının iştahlı hâline çevirdi. Az önce tatlı bile istemeyen adam, şimdi yemeğe, sanki senelerce aç kalmış gibi iştahla yumulmuştu. Lanet olasıca herif!

Onu durdururken ben bakarım diye, kendisi ne konuşmuştu ki onlarla? Turgut o kadar rahat ve umursamazca etini kesiyordu ki, Eymen karşısındaki iş adamlarını yok sayarak, onun kafasını tabağa yatırıp, elindeki bıçakla boynunu koparmayı hiç bu kadar çok istememişti.

"Zıkkım ye!" dedi Eymen dişlerinin arasından kısıkça tıslayarak.

"Gözüne battıysa, yediğimin hesabı kendim öderim merak etme, pinti!" diye takıldı Turgut kadehine uzanırken. Yüzü, hâlâ haz dolu şeytanlıkların sarhoşluğundaydı.

Eymen mayhoş bakışlarını kısıp ona çevirirken elini çenesine kamufle ederek gezdirdi. "Kim o adam? Şu avukat olan patronu bu mu? Evli olan." dedi memnuniyetsiz bir bakışla.

Turgut bir yudum daha aldı kadehinden. Ağırdan alarak konuşmasını sırf kıllığına, "Yok." dedi içindeki şeytanlar çaça dansı yaparken. Bakışlarını masadan ayaklanan genç kıza çevirdi. Şimdi Eymen de elindeki kadehi sıkıca kavramış, masadan kalkan karısına kaçamak bakışlar atıyordu. Kollarından sürüyerek eve götürmüyorsa, bu ince ve anlayışlı karakterinden değil, ona değer verdiğini sanmasından korktuğundandı.

Şeytanın Avukatı Turgut onun hiddetle ve kıskançlıkla baktığı yeri görünce, sinsi dudakları haince büküldü. "O mu? Yabancı değil. Hani bizim şu çakma playboy Gökhan var ya,eli işte gözü oynaşta olan... İşte onun iş adamı abisi Faruk..."

Ve buzdan sözler serseri kurşun gibi beynine sekerken genç adamın içtiği içkisi gırtlaklanıyormuş gibi boğazına dizildi. Eymen kafasını öyle bir sertlikle arkadaşına çevirdi ki, boyun derisi esnek ve koca kafasını taşıyan boyunun kemiği sağlam olmasaydı, boynu kesinlikle kırılmış olurdu.

"Şu kadın avcısı dedikleri züppe mi?" dediğinde Eymen'in dişlerinin gıcırtısı Turgut'un kulağını neredeyse sağır edecekti. "Ve sen onu tanıdığın hâlde, karımı o piçle yalnız mı bıraktın?"

"İş yemeği dostum, ne yapabilirim? Perilerin avukatı, onların davasına bakacakmış." dedi. Eymen öylesine dizginleri boşalmış bir öfkeyle bardağını masaya koydu ki, karşısındaki, kendi aralarında sohbet eden iki adam bile irkilerek bakışlarını onlara çevirdi. Eymen yerinden havalanarak, ağzının içinden okkalı bir küfür savurarak

bakışlarını karısının masasına çevirdi ama artık çok geçti. Yerinde yeller esiyordu!

Turgut tepesinde ateş almış silah gibi patlamaya hazır bekleyen arkadaşına bakarak, "Ahmaklığına doyma... Sana söylemiştim, yemeyenin malını yerler diyeceğim, bu kafiye buraya uymaz." dedi inadına damarına basarak. Ateşe benzinle yürüdüğünün bilincindeydi ama bunu umursamayarak ille de üzerine benzin döküyordu. Ateş olmak için yanmak gerekirdi ve Eymen gözlerini açmazsa, bir yanar dağ gibi parlaması gecikmezdi. Saatler geçmiş ama Peri hâlâ ortada yoktu. Evin içinde bir kıyamet arifesinin sessizliği hüküm sürerken, Eymen deli danalar gibi kabaran öfkesini ekarte ederek olduğu yerde sarsılmaz gururuyla taş gibi duruyordu. Aslında hırsından burnundan soluğunu, içinde kayıtsız savaşlarla evin içinde sessizce döndükçe, herkes aslında onun içinde terör estiren bir adamın varlığını görebiliyordu. Ve saatler ilerledikçe ev sessizliğin girdabına sürükleniyordu. Bu gergin ortama daha fazla dayanamayan Nebahat Hanım, kocasını alarak bilinçli olarak bahçeye çıkmış, Ecem,abisinin bu kıskanç, kuduran hâlinden haz alarak odasına yönelmişti. Salonda tek başına kalan Eymen, Şura Hanım'a sakin bir biçimde, her zamanki beyefendiliğiyle, karısı geldiğinde söylemesi için tembihleyerek, isteksizce sanki sakin birisiymiş gibi televizyon koltuğuna tünemişti.

Yaklaşık yarım saat sonra Şura Hanım, elinde su bardaklarıyla merdivenlerden usulca inerken, salonun kapısına yanaşarak, "Eymen Bey, Peri Hanım geldiler." dediğinde, hiç vakit kaybetmeden ateş alanından kaçarak ortadan yok olmuştu.

Eymen elindeki kumandayı sertçe koltuğa fırlatarak kapıya yöneldi. Bedeni adrenalin yüklü bir sporcu gerginliğinde kasılıyor, aklından geçen eşsiz vesveseler ruhunu kızgın bir ok gibi dürterek, uyuyan sadist yanını uyandırıyordu. O salakla, o kadın avcısı ahlaksızla, bu saate kadar ne yapmış olabilirlerdi ki? Ya da bilmek istemiyordu. Ayının inine giren tavşana ayı ne yapardı! İçinde kanı delicesine kaynıyor, öylesine namı olan bir adamla, karısını tek başına bir nefeslik mesafe tüketmesi için bıraktığı için bile, önce kendine sonra onu uyarmadığı için Turgut'a ve o adamla oradan sessizce ayrıldığı için Peri'ye, sayısız kere küfrediyordu!

Peri, ise o anda dünyadan bir haber, tüm o dosyaların ve angaryaların verdiği yorgunlukla, kolunu kaldıracak hâli kalmadığını fark ederken, acı çeker gibi saçlarındaki tokayı çıkarıyordu. Duş alıp hemen yatacaktı. Elbisesini çıkarıp sepete atıyordu ki kapı tıklatılmadan kabaca açıldı. Kız dudaklarından kurtulan feryadına eş, neye uğradığını anlayamadan panikleyerek derhal üzerine elbisesini geçirip, saçlarını omzundan geriye attı. Gözleri, münasebetsizce kapının girişinde duran, hiddetinden dev gibi büyümüş kocasıyla çakışınca hırsından kudurarak, "Bu ne cüret... Banyoda olduğumu görmüyor musun?" diye cırladı. Elleri yanında yumruk olup, gözleri ateş saçan kocası, "Neredeydin sen?"diye haşin haşin kükreyen küçük sesiyle hesap sordu. Peri derin derin nefesler alırken, gözlerini kısarak bir adım öne çıktı. Bu adamın damarına hangi sebepten bastığını bilmiyordu ama bu yaptığı terbiyesizliği geçiştirmiyordu.

"Bu nasıl soru?"

Eymen içeriye girip, üzerine doğru sert bir adım attı. Kız bazı yerlere göre büyük olan banyonun içinde kapana kısılırken kendisini kocasının karşısında cüce gibi hissederek sustu. Ama Eymen'in kendini hatırlatması çok uzun sürmedi.

"Sana... Bu saate kadar, neredeydin dedim?"

Peri bileğindeki saate göz attı. Daha, henüz on olmuştu, *bu saatten* kastı bu muydu? Görende gece yarısını geçti sanırdı. Parmak uçları buz gibi olmuş titrek elleriyle, elbisenin ön düğmelerini kapatırken, "Sen aklını mı kaybettin, bu nasıl bir tavır? Sana hiçbir şekilde kendimi açıklamak zorunda değilim ama çok istiyorsan..." dediğinde Eymen onun kafa tutan hâline öfkelenerek genç kızı kolundan sertçe kavradı. Peri, birden savrularak genç adam kabaca çekilince canı yandı. Kolunu, kıvrandıran sert tutuşundan kurtarmak için çekiştirdi.

"Bana bu şekilde dav..."

"Sana, bu saate kadar hangi cehennemde olduğunu istediğim şekilde sorarım kahrolası! Neredeydin?" dediğinde karısının lafları ağzında donup kaldı. Peri ürkek kirpiklerini kelebek kanadı gibi kırpıştırarak dolu dolu olmuş gözleriyle şaşkınca bakarken Eymen dişlerini sıkarak "O adam kimdi?" diye tısladı.

Bu kimdi ibaresinde gizli bir suçlama mevcuttu.

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Ne anlıyorsan, onu diyorum... Yemeğe gittiğin, ağzını yaya yaya güldüğün, kızarıp, bozardığın adam... Kim?"

Peri'nin gözlerini zorlayan yaşlar canını yaksada yine de ağlamayacaktı. Yüreğinin ona inanan, güvenen, hatta ilgi duyan o küçük parçası büzüşmüş ve beraberinde ruhunun da çoğunu tüketerek paramparça etmişti.

"Eğer..." dedi dişlerini sıkarak kocasına, "Bana hesap sormak yerine, insan gibi sorsaydın, ben de sana istediğin cevabı verirdim... Üstelik orada beni görüp, utandığı için yanıma gelmeyerek nezaketsizlik gösteren kişi de sendin." dediği gibi kolunu genç adamın elinden çekiştirdiğinde, kapının girişinde Ecem belirerek, "Peri, az önce Deren Bey..." dedi. Eymen arkasına bakmadan dahi dişlerinin arasından tıslayarak "Ecem, çık dışarıya..." diye sertçe buyurarak tısladı.

Ecem şaşkınlığını çabuk bertaraf ederek, utancından kıvranarak, derin bir nefes aldı. Anlamsız olduğunu bilmekle birlikte, söylemek zorunda olduğunu hissettiği şeyi söyledi. "Ben... Ben özür dilerim... Kapı açıktı ve..." Genç kız şaşkınca ikiliye bakınca, Peri utangaç bakışlarını genç kıza çevirirken, kolunu kocasının kıskaç gibi can yakan tutuşundan çekiştiriyordu. Allah'tan, tam önünde duvar gibi duruyordu da öküz herif, onların bu vahim hâlini görmüyordu. Bakışları çakışınca görümcesiyle, dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi. Ecem anlasa dahi aralarındaki gerginliği, onların sorunlarını kurcalayan üçüncü kişi olmamak için anlayışla söze başlayarak, "Deren Bey diyordum, güvenliğe telefonunu bırakmış. Sanırım yemek sonrasında patronunun eşiyle telefonun karışmış. Ha bu arada eşinin telefonunu yarın ofise gelirken getirmeni rica etmiş, seninkini de vermiş." derken bu sözler havada asılı kalmıştı.

Eymen'in kolundaki eli yumuşadı. Telefonuna bu sebepten mi cevap verememişti! Ve Ecem bunu o kadar kasıtsız ve masumca söylemişti ki, Eymen bir an yanlış yorumlamış sonra gerçeği kavramıştı. Deren Bey. "Piç kurusu!" dedi Turgut'a. Ve Peri bu küfrü yanlış anlayarak üzerine alındı, tokat yemiş gibi, şaşkınca bakakaldı kocasına.

Ecem'in odadan çıktığını belirten kapı sesiyle, Peri kolundaki eli silkeleyerek ellerini kocasının omzuna koydu ve dişlerini sıkarken hiçbir şey söylemeden onu geriye ittirdi. Ona gücenmiş bakışlar atarak, yanından hızla geçti. Ağlamaklı yüzünü ona göstermeden koşar adamlarla odadan çıkarak, terasa gitmek istediğinde merdivenlerde gördüğü Şura Hanım'la, alt kata yöneldi. Yine aşağı kattaki sığınağına gitmeyi düşünüyordu ki, ne ara peşinden geldiğini bilemediği kocası, onu kolundan yakalayarak mutfağa çekti ve sırtını biraz kabaca duvara yasladı. Peri sık sık soluyarak debelenirken, kaçmaya daha fırsat bulamadan, Eymen ellerini duvara yaslayarak kızı kollarının arasına hapsetti.

"Bırak beni!" dedi Peri yanağına doğru izinsizce dökülen yaşları engelleyemeyerek.

"Rahat dur..." dedi Eymen, narin omuzlarından sıkıca kavradığı karısını duvara çivilerken. Ve sanırım ağzının içindeki küfürlerine karışmış telaffuz, Turgut'un ismiydi! Yaşlarla parlayan gözleri kesişmesin diye başını yana kırdı, ellerini duvarının pürüzlü yüzeyine yaslayarak sakinleşmeye çalıştı.

Fakat Eymen kısacık bir an o gözlerdeki pırlanta gibi yaşları görmüş, derin derin solurken ağzının içinden okkalı bir küfür savurmuştu. Peri olduğu yerde sıçrayarak, ürkekçe gözlerini kapadı ve olduğu yere sindi. "Lanet olsun, ben sana ne yaptım da sürekli küfredip duruyorsun?" diye titrek sesiyle fersizce fısıldadı.

"Sana niye küfredeyim güzelim, rahat durmuyorsun ki konuşalım."

"Seninle konuşmak istemiyorum... Bırak!"

"Ağlıyor musun?"

"Hiç... Hiç de bile!"

Eymen ellerini kollarına kaydırarak, okşarken "Ağlama..." dedi üzüntüyle.

"Ağlamıyorum, git başımdan." Peri huysuzca kıpırdanınca, bedenin üzerine kalın bir tente gibi gerilen kocasının sıcağı, tenine nüfuz ederek ılık nefesleri kesik kesik yüzüne vurdu. Dudakları şakağına dokunarak "Özür dilerim." dedi dişlerinin arasından.

"Neden?" dedi Peri hıçkırırcasına. "Hakaret ettiğin için mi? Küf-

rettiğin için mi? Korkuttuğun için mi? Yoksa beni ucuz bir kadın olarak düşünüp her önüne gelenle kırıştırdığımı ima ettiğin için mi? Ne için?"

"Sana kötü davrandığım için."

Peri dişlerini sıkarak derin derin soludu. "Sen kafayı yemişsin."

"Öyle olmuş sanırım."

Eymen alnını alnına değdirdi. Bu tanımadığı bir duyguydu, suçluluk hissi! Yakıyordu, batıyordu, onu boğazından sımsıkı kavrayarak boğuyordu. Oysaki öfke, nefret, hiddet içinde barışık yaşayan kolay düşünceler olmuştu. Öfke belirgindi. Kesindi. Ama suçluluk karmaşıktı.

"Affettin mi beni?"

"Etmedim." dedi başını sarsarak, burnunu çekti. "Git başımdan... Hep aynı şeyi yapıyorsun. Önce kırıyor, sonra yatıştırmaya çalışıyorsun ve ben artık yoruldum. Konuşma benimle... Hatta hiç konuşmayalım, uzak duralım."

"Konuşacaksın... Yüzüme de bakacaksın... Ben senden uzak duramıyorum, görmüyor musun?" dediğinde kız küsçe omzunu sarstı. "Gıdıklarım."

Peri birden başını genç adamın alnından ayırmaya çalışarak, gücenmişlikle yana çevirdi. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Ediyorum... Eğer gözlerime bakmazsan, gıdıklarım..."

"Bakmıyorum."

"İyi o zaman, benden günah gitti."

Eymen hain ellerini kızın koltuk altına sokup haylazca hareket ettirince, kız başını sarsarak dudaklarını birbirine bastırarak gülmemek için mücadele etti. Tırnakları katı duvarla kırılacak şiddette birleşirken bedeni bir akordeonun teli gibi gerim gerim geriliyordu. Ama inat etti, gülmedi. Rengi değişti, gözleri sımsıkı kapandı, kirpiklerine dolu taneleri gibi gözyaşları takıldı ama yine de iradesiyle barışarak gülmedi.

"Gülmek istiyorsun."

"Ha-hayır!" dedi kız zoru zoruna. Nefes alamıyordu.

"Dudaklarından kıkırdamaların kaçıyor." Nefesi yüzüne vuruyordu karısının.

"Eymen, git lütfen. Sana çok kızgınım, kalbin kırılsın istemiyorum. Rahat bırak beni."

Ve içeriden Nebahat Hanım'ın azarlayan sesi geldi. "Ecem, şu lanet kitaplarını ortalıktan topla ve o çekirdekleri hemen temizle, burada senin ayakçın yok."

Peri kocasını geriye doğru ittirerek "Eymen, annen!" dediğinde korkakça, adamın ellerinden kurtulup, kapıya atılmıştı bile. Ama çıkmadan, iri eller kapıyı buldu ve papatya gibi açılan uzun, kuvvetli parmaklar tahta yüzeye yayılarak, sertçe kapattı. Kızı, bir mengene gibi güçlü kollarının arasına hapsetti.

"Ya-yakalanırsak, yanlış anlayacaklar." dedi nefes nefese. "Bu-burada aşk yaptığımızı dü-düşünmelerini istemiyorum... Lütfen, aç ka-kapıyı..."

"Aşk yapmak mı?" dedi adam nefesi saçlarını havalandırırken. Kız nefes almaktan korktu o an. Alırsa, onun iş yoğunluğunun sindiği kokusu genzine yayılacaktı. Soluklarını tenine üfleyerek "Ben bunun adının cilveleşmek olarak değiştiğini sanıyordum, ürkek Peri. Aşk nasıl yapılır, biliyor musun sen?" dediğinde, kızın seslice yutkunduğunu idrak ederek, sıklaşmış nefeslerine derin bir soluk çekti. Geniş göğsü sırtına değmiyordu hâlâ ama onun ürkekçe kalkıp inen paniklemiş omuzları hafifçe tenine sürterek onu tahrik ediyordu.

"Mesela aşk yapmak için seni kimseye göstermeden, çekiştirerek terasa çıkarırım. Parlayan gözlerinin yakarmasına aldırmadan, tüm itirazlarına kulak tıkayarak ayartıp kızıştırdıktan sonra bütün kıyafetlerinden kurtularak, yıldızların şahitliğinde seni doyasıya izlerim. Sonra ellerim tenini keşfederken sadece benim olana kadar seninle sevişirim... Bunu ister misin? *Aşk yapmayı!*"

Kız onun hin sorusuyla değil, soruyu söyleme biçimiyle, yapboz gibi dağıldı. Bacaklarındaki kasları mesnetsizce gevşedi, tüm yağları eriyip kemikleri tuzla buz olmuş gibi halsizleşerek güçten kesildi. Artık, dünyayı yürüyerek dolaşmış gibi yorgun olan bedeni, tek parmağını bile aldırmayacak kadar yorgundu. Ama aklını başına alarak, topladığı dirayetiyle de gurur duydu.

"Aşk bu değil, bu sadece heves gidermek... Sevişmeden âşık olunmaz mı? Bence aşk, sadece ten uyumu değil, ruh birleşmesi, kalp

atışlarının bir bedende çoğalması demek... Ama bedenler bir araya gelerek değil, kilometrelerce uzakta bile olsa, gök kubbe tepemizde durdukça,aynı göğü paylaştıkça, hatta ebedi âleme göçtükten sonra bile onu hissetmek, sevgisini duyumsamaktır. Aşk, sadık olmaktır... Sahip olmak değil!"

"Sen aşkı ne bileceksin ufaklık..."

"Senden çok şey bildiğim kesin." dediğinde adam dişlerinin sıklaşma sesini duyumsadı. Kız usulca kollarının arasındaki adama döndü. Yüzünü görme isteğine karşı koyamadı. Sualine cevap alırken, gözlerine bakmalıydı. "Sence aşk nasıl bir eylem ki, adını duyduğun vakit, bu kadar büyük reddedişlere düşerek, dehşete kapılıyorsun?"

Şimdi genç adamın nefesi kızın şakaklarına vuruyor, beyaz yüzüne düşmüş gece kadar siyah saçlarını her soluğunun hafif esintisinde havalandırarak dalgalandırıyordu. Saçını kulağının arasına tıkıştırırken, şakağına işaret parmağını hafifçe sürttü.

"Aşk, insanın hayatında bir yanar dağ gibi patlar. Yakıp yıkarken, görsel bir şölen sunar. Burayla düşünmen gereken zamanda, beyin denen varlığı hiçbir zaman kullanmazsın..."

Peri çok vakittir, o et parçasını kullanmayı unutmuştu ki zaten.

Eymen elini biraz daha aşağıya indirdi. İşaret parmağı önce inatçı burnunun düz hattını aştı, ardından dudaklarının kavisli şeklinde duralayarak kıvrımlarını dolaştı. Kız nefes nefese duraksarken, adam derince soludu. "Ne zaman mantıklı bir şey söylemeye kalksan, bu tatlı şeyler en mantıksız eylemlerin mühürlenmiş sahibi olur." Biliyordu Peri bunu, mantığı ne zaman devreye girse, hain dili çok başka umutların habercisi oluveriyordu.

Eymen kızın dudaklarını uzaktan öper gibi kendi dudağını yaladı ve başparmağıyla alt dudağını üst dudağından ayırıp geriye çekilerek teninden aşağıya kaydırdı. Ufacık bir şıklama sesi duyuldu tatlı dudağını tutuşundan saldığında. Peri nefes alamıyor, Eymen'in sık sık aldığı soluklardan sebep geniş göğsü kabararak kalkıp iniyordu. Erkeğin tırnağı tatlı bir ürpertiyle çenesinden gerdanına, oradan düz bir çizgi izleyerek aşağılara salınırken, "Nefeslerin sıklaşır, boğazın kurur ve bir kova buzlu su içsen, bu susuzluğu dindiremezsin. Ne

zaman üzgün görsen onu, genzinde bir düğüm, ruhunda bir burulma oluşur..."

Kızın ağzı kurumuş, dili damağına yapışmıştı ve omuriliğinden aşağıya salınan soğuk esintiyle bacakları titremişti. Beceriksizce dayandığı duvardan destek alacağına, temelli kendini teslimiyetle bu duygu seline koyuvermekten korkuyordu. Eymen parmağını birden durdurup, elini açtı ve kızın hızla kabararak kalkıp inen göğsüne çiçek şeklinde yaydı. Peri onun iri elini, mabedinin üzerindeki dokusunu hissedince, kumaşın yanarak eridiğini ve tenlerinin birleştiğini hissetti.

"Sonra kalbin tekler ya da öyle hızlı atar ki dünya turuna ayaklarıyla çıkan ilk insanoğlu senmişsin gibi, kalbin hararet yapar. Kulaklarında nabız atışlarını duyarsın, başında bir karıncalanma, tüm dünya susar, bir tek kalp atışlarının uğultusuna maruz kalırsın. Ve onun kalp atışlarını, bir canda iki yürek taşıyarak hissedersin."

Elini sanki yumuşak göğüslerinden zorla çekiyormuş gibi, okşarcasına ayırarak daha aşağılara kaydırdı. Karnının hemen üzerine dokundu. Parmaklarıyla kızın düz karnında, baştan çıkarıcı daireler çizerek, "Burada bir kasılma olur ya da bir kelebek kolonisi içine kaçmış gibi uçuşma hissi, durduramazsın bunu, yok saymak hayli güçtür. Çünkü sana itaat etmez o kelebekler, hep itiraz ederek edepsizce bildiğini okurlar."

Sonra parmakları kızın sırtında perde perde açılarak, omuriliğinin tam ortasında durdu ve usulca aşağıya yukarıya hafif hareketlerle, sürtmeye başladı.

"O bakınca, buradan aşağıya garip bir ürperme yayılır. Gülünce, tüm damarlarına ferah bir akım yayılır..." derken eli yukarıya tırmanıp, kızın ensesinden kavrayarak başını kendine nazikçe yaklaştırdı. Şimdi yüzleri birkaç santim mesafede ve ılık nefeslerine ten, şehvet, arzu kokusu karışarak hızlı hızlı soluyorlardı. "Sonra ne zaman üzülsen, ense kökünde bir ağrı olur, başın bedenine bir gülle kadar ağırlaşarak fazla geliyormuş gibi hissedersin. O kadar ki..." derken kızın incecik belinden kavrarken diğer eli onu iyice bedenine yapıştırdı. "O sana dokunduğunda, ayakların yerden kesilir, uçuyormuş

gibi kendini hafif hissedersin. Tatlı, pembe bulutlardır bunlar." dedi kızı kendi bedeniyle birleştirip, ayaklarını nispeten yerden keserken.

Şimdi ikisinin de göğüsleri birbirine yaslı ve nefesleri tutuktu. Eymen'in sertleşmiş erkekliği kızın yumuşacık bedeninde duralarken Peri ürkmek ve korkmak gibi eylemleri şu anda akıl edemiyordu. Eymen dudaklarını önce şakaklarına, sonra haz veren ve insanın içini kıyan bir sataşmayla daha aşağılara, kulaklarına kaydırdı. Kız öyle bir nefes çekti ki içine, boğazından aşağıya deve kuşu yumurtası salınmış gibi canı yandı. Kocası, dudaklarını bilinçli olarak kulak memesine sürtüp saf şehvetin esiri ettiği nefesini içine üfleyerek, "Sonra, tenleriniz birleştiğinde, o sana sımsıkı sarıldığında, kasıkların patlayacakmış gibi atar, nefesin kesilir, başın döner, o anda hiçbir şey umurunda olmaz. Çünkü tek istediğin onunla olmak, bir olmak ve bu dünyada tek beden, bir yürek olmaktır." derken kız yutkundu. Nefesi öyle sesli bir biçimde içine kaçtı ki, Eymen anlattıklarıyla onu sarhoş ederken kendisi ayartılmış ve kızı kızıştırayım derken, kendisi patlamaya hazır hâle gelmişti.

"Sence, o ısrarla tutturduğun aşk, ne kadarlık Peri? Bak, başladığı yer belli ama bittiği yerde! Bence aşk..." derken birden dişlerini sıkarak, genç kızı kollarından saldı ve apansız bir adım geriledi. Şimdi bakışları sertleşmiş, yaralı aslanlar gibi, pençeleri önünde kendisini korumaya almış hâlde, zalimce bakıyordu.

Peri boşlukta asılı kalan bir şişe gibi yerinde dengesizce sarsılırken, titrek elleri can havliyle duvara sarıldı. Yeni doğmuş ceylan gibi basiretsizleşen bacaklarından sebep, yerinde zar zor duruyordu. Bakmaya korkan ürkek gözlerini kocasına çeviremiyordu. Ruhu kanıyor, az önceki hazzın sarhoşluğunu yaşayan bedeni titriyordu. Kıpkırmızı olmuş yüzünü, geceyi örten perde gibi süzülen saçlarının arasında gizliyordu. Söylenmemiş acılı sözler, ikisinin arasındaki havada sert bir kırbaç gibi şaklayarak asılı kaldılar. Peri başka zaman olsa, bu lafları ona yedirtirdi ama şimdi onun yaralı olduğunu, ilk defa bu kadar çok canının yandığını net anlıyordu. Kocası âşık olmuştu. Hem de dünyasından bu terimi çıkaracak kadar büyük bir aşk.

Ve Eymen, onun kendisinden uzaklara ve daha uzaklara kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Bir sabun köpüğü gibiydi karısı, temiz ve

şeffaf, onun yok olması için, suyla buluşması yetiyordu. Aralarında giderek büyüyen bu uçurumu durduracak kadar güçten yoksun hissediyordu duygularını. Ne yapması gerektiğini ya da nasıl bir yol izlemesi gerektiğini bilmiyordu. Aslında onca stratejinin ve kurnazlık gerektiren projelerin mimarı zeki bir adam için, bu zor olmamalıydı. Sadece iki küçük sözcüktü ona ulaşmasını sağlayan. Ama Allah aşkına, bunları söylemek ne kadar zor olabilirdi ki. Bir şeylerin kıyısında duruyordu ve ileri atması gereken o hızlı adımları bir türlü atamıyordu. Bu akıllıca değildi. Karmaşık, sorgulayıcı, anlamsızdı. Ona âşık olmaktan mı korkuyordu, yoksa onun aşkından mı ürküyordu, böyle zamanlarda bunu bilemiyordu. Aslında korkup korkmadığını da tam bilmiyordu. Belki de ruhu ölmüştü, yüreği, mantığı, düşünceleri, sadakati ve normal davranmayı başaramayacak kadar büyük iradesi... Her şeyi onunla birlikte ölmüştü.

Düşüncelerinin girdabına sürüklenen Eymen, dişlerini sıktı. Eski, sert, can yakan, yürek yıkan, ruhları harabeye çeviren pervasız, otoriter, dediğim dedik, budala adam geri dönmüştü. Hani az önceki kendinden geçmiş adam, hani bu buzdolabı kılıklı serseri!

"Bana bak."

Peri, buz gibi sesle yapılan bu emre itaatsizlik ederek, başını olumsuz anlamda salladı. Aşağılanmış hissediyordu kendini ama aynı anda yüceltilmiş de hissediyordu.

"Peri, bana bak. Madem sordun, cevabını alırken bana bakacaksın!"

Peri başını kaldırmak istemedi. Aşk, onun için sadece cinsellik miydi? Yoksa bir daha yaşanması imkânsız bir kalp yorgunluğu mu bilemedi! Kulakları uğulduyordu, yüreği dörtnala koşan atların toynaklarında ezilmiş gibi azıyor, kuru bir yaprağa düşen çıngı gibi ruhu yanıyordu. Titreyen elleriyle, elbisenin pilisini kavrayarak, sımsıkı çekiştirdi. Ve birden yüzü iri ellerin esaretiyle buluştu.

Eymen karısının yüzünü nazikçe kaldırıp, içi duru sularla kaynayan, ürkek bakışlarını kendisine çevirmesini mutlak bir sabırla bekledi.

Peri cüretle yüzünü kaldırdı. Dolu dolu olmuş, yıkılmış, yaralan-

mış gözleri, kocasının kin kusan, nefret yüklü ama aynı anda kendiyle savaşan ifadesi çeşitli kahveleriyle kesişti.

"Aşk acıtır Peri... Önce can yakar, sonra hunharca yıkar. İlk gözlerde başlar, o kadar emsalsizdir ki her rengi gökkuşağı gibi görürsün. Sonra bir cemre gibi düştüğü kalpte, yel vurur, kasırgalar çıkar, fırtınalara dayanamaz ve köklerini saldığı topraktan koparak solar, tükenir... Sonra başka bir kasıkta son bulur. İşte bu kadar değersizdir... Nasıl başladı, nasıl bitti!"

Peri ağlamaklı "Bırak beni, çıkmak istiyorum." dedi kendine bile yabancı gelen bir sesle.

Eymen başını geriye attı. Zalim bir dev gibi büyümüştü göz bebeklerinde. "Bana âşık değilsin değil mi?"

Kızın, her hücresi buz kesti. "Ha-hayır. Tabii ki değilim." Titreyen sesi, tereddütlüydü! Ve kaçarcasına olduğunu belirttiğini anlayamadan, kapıya atıldı. Peri apansız arkasını dönünce panikle, sert bedene çarpması bir oldu. Genç adamın kolları daha bedeniyle buluşmadan, derinden gelen uyuşturucu etkisi yapan sesini duyunca, hemen doğrularak geri çekilmeye çalıştı.

Ve adam "Hişşş!" yaptı. "Değilsin tamam, panik olma..." Dudakları gerilmişti düşündüğü şeyle. Kız kıpraşınca, "Sakin ol." diye buyurdu kulağının dibine. Eymen'in sesindeki gülen tını, kızın kulağını okşayarak bedenine yayılınca, tüm tüylerini dikleştiriyordu.

"Dur, bu duruş çok tehlikeli..."

Peri'nin ağzı, dili kururken, aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi. "Dü-düşmem, ko-korkma. Bırak beni." *Ah ahmak Peri!*

"Sözünü ettiğim şey, öyle bir tehlike değil Peri, kıpırdanma!" Karısının yumuşacık davetkâr bedenine iyice sokularak, bir anda sımsıkı sarıldı. Kollarından kopmasını istemedi. Şimdi değil, onca sözden, kırgınlıktan sonra değildi. Küstah dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Böyle bir tehlike." Kızın yumuşacık kalçaları bedenine yaslanırken, bu sırada diğer eli Peri'nin kasılmış karın kaslarını keşfe başlamıştı bile.

"Annen, gi-gitmiştir artık... Çı-çıkalım..." dediğinde -hayat onunla dalga geçer gibi- kapının girişinden Nebahat Hanım'ın sesi gelmeye başlamıştı. Ecem'e kızıyordu.

Eymen onu duymamış gibi "Fazlasıyla baştan çıkarıcı görünüyorsun, şu anda bırakamam." dedi dudakları kızın içini ürpertirken, kulak memesine çarpıyordu. Sonra usulca dili kulağına dokunarak, kızı dünyadan koparan bir girişime soyundu. Dudakları kulak memesini kavrayıp, dişleri hafifçe ısırdığında, Peri kaskatı kesildi.

Peri, göz kapaklarını kapamak istemiyordu. Ufacık dişlemelerle, içinin titrediğini hissetti. "A-annen..." dedi soluk soluğa, "Gelecek..."

İtiraz ederek, ellerinden kurtulmaya çalıştı ama bu sadece kocasının ona, daha fazla sarılmasına sebep oldu. Eymen her an onu elinden kaçırabilirmiş gibi sımsıkı sarmış, bir eliyle ensesini ve saçlarını okşuyordu.

"Sadece sarılayım..." dedi burnunu genç kızın saçlarına gömerek, derin derin soludu. Bu kokuyu özlüyordu. Gecesini kuşatan efsunun müptelası olmuştu. Ve onun hasretle her soluyuşunda, Peri'nin nefesi kesiliyordu. Eymen ona doğru iyice eğilerek, titrekçe gülümsedi.

"Kaçmaktan vazgeçecek misin?"

Saçlarını ensesinden kenara çekerek, bembeyaz ensesini açığa çıkardı. Sık sık nefes alırken eğilip dudaklarını kızın ensesine dokundurdu. Dilini usulca teninde kıvırdı. Peri'nin ensesinde iğne batması gibi bir his belirdi ve omuriliğinden aşağılara doğru, tüylerini diken diken eden soğuk bir ürperti geçti. Bedeninde, hem ihtirası hem kaygıyı, hem aşkı hem korkuyu hem de yeminleri taşımakta zorlanıyordu. Nihayetinde yürek dediği varlık, ufacık, ürkek bir organdı ve onca yükü içinde taşırken yorulması, kırılması, hırpalanarak parçalanmadan durması olanaksız olurdu.

Kocasının baştan çıkaran ihtirası ateşliydi. Islak, özlem kokan öpücükleri ensesinde usulca dolaşırken, kız başını istemsiz bir dürtüyle yana yatırınca, gözleri kendiliğinden kapandı. Her şey o kadar ani olmuştu ki, bir şey söylemeye fırsatı bile olmamıştı. Kocasının, baştan çıkarıcı öpüşleriyle başı dönmüş, kendisini kaybetmişti. Kocasının elleri, kollarını okşayarak, incecik beline ulaştı. Peri çetin bir mücadele verirken iradesiyle, daha savaş naraları atamadan, iri eller usulca kendine çevirerek, parmakları sımsıkı teninde bileşti. Par-

makları belini nazikçe kavrayarak kendisine çekiştirirken, kız itiraz etmek için ağzını açtı ama kocasının dudakları kulağına ulaşıp, içini kıyan eşsiz şeyler fısıldayınca, tüm bu itirazlar dudaklarında donarak usul bir inlemeyle havaya karıştı. Bu sırada adamın hain elleri usulcacık bir narinlikle kalçalarında gezinmeye başlamıştı.

Peri şimdi onun tüm sertliğini kasıklarının üzerinde, yakıcı bir tutkuyla yaslanmış şekilde hissediyordu. Bu da benliğinde bir havai fişek gösterisi izlettiriyordu ruhuna.

Eymen'in dudakları ateşlendi, öpüşleri giderek derinleşmeye başlarken, Peri son anda bayılmamak için nefessizlikten, dudaklarını hoyratça kopararak ondan, başını geniş omzuna yaslamıştı. Damarlarındaki kan, daha hızlı akmaya başlamış, nabzının atışlarını neredeyse kulaklarında duyabiliyordu. Eymen onu ikna etmek için, içini kıyan ama zihninin içinde buhar olan bir şeyler fısıldıyordu kulağına ama Peri onun ne dediğini şu vakitte anlayamadı. Sadece öpüşlerinin, dokunuşlarının sonsuza dek sürmesini istiyordu. Eymen'in elleri eteğine uzandı ve parmakları kumaşı toparlayarak usulca yukarıya sıvadı. Şimdi parmakları kızın serin bacaklarının yakıcı dokusunu arşınlıyordu. Narin, istekli, baştan çıkarmaya meyilli ve ürpertici...

"Sadece dokunmama izin ver Perim, lütfen." Onu belinden kavrayarak kapıya doğru yönlendirdi. Peri nihayet kendisinde konuşabilecek gücü bularak, "Lütfen... Ben..." diye inleyerek kekeledi ama itirazları ağzına kapanan dudaklarla susturuldu. Peri yeniden alev alev bir tutkuyla öpüldü. Neredeyse ona tamamen teslim olacak, kendisini, görmeye bile cesaret edemediği bir rüyanın akışına bırakacaktı ama rüyalar gerçek olamazdı. Aklı başında, ayakları hâlâ yerdeydi ama iradesi yerle yeksan olmuştu. Onu kazanamazdı. Bir gece, üç gece, beş gece ve sonrası yoktu. Onu kazanamaz, elde tutamaz, yüreğine sahip olamazdı! En azından, bu rüya gerçek olamazdı. Yalan bir gerçeğin çirkef hayalini yaşayamazdı. Eymen'in elleri en mahrem yerlerine uzanarak, parmakları iç çamaşırının sınırına uzanınca, Peri bacaklarını panikle kapayarak ellerini adamın yaramaz elinin üzerine itirazla koydu.

"Şiişşttt!" dedi Eymen elini ittirip, incecik kumaşın üzerinden parmaklarını karnının üzerine koyarak onu tedirgin etmekten vazgeçerken. Düz göbeğinin üzerinde, baştan çıkarıcı dairler çizmeye

başladı. Tüm mahremiyetiyle kendini ona bırakmış, ellerinde hamur gibi yoğrulurken hazdan başı dönerek gerçeği yok saymıştı.

Dudaklarından kaçırmamaya çalıştığı inlemeleriyle, "L-lütfen, biri gelecek şimdi. Rezil olacağız." dedi korkuyla. Aklı azda olsa başındaydı. Ama fikirleri bowling labutları gibi zihnine savrularak duralarken, kaburgaların tenis raketi gibi dövdüğü kalbi canhıraştı.

"..."

İtirazlarını sınayan, bir inleme daha koptu dudaklarından.

Eymen onun gerçekten tedirgin olduğunu sesindeki titreşimlerden anlayarak, biraz geri çekildi ve uzun parmakları omuzlarına dokunup kendinden biraz geriye çekti. Ama onu hâlâ kollarının arasında tutmaya devam ediyordu. Loş ışıkta, onun hülyalara dalmış gözlerinin içine bakarak, "Peri, dokunmama müsaade et bari." diye şikâyet etti. Kafasını avuçlarının arasına aldı. "Göreceksin, o kadar da berbat bir şey olmayacak. Belki ilerisini sen kendin isteyeceksin... Sana göstermeme, izin ver."

Dudakları genç kızın dudaklarına yumuşak bir öpüş için dokunacak kadar başını yaklaştırdı. Sıcaklığıyla ve yumuşak fısıltılarıyla baştan çıkan Peri, ona doğru tedirgince uzandı. "Öyle yumuşak ki, baştan çıkarıcı, böyle şeyleri kaldıramam. Korktuğumu görmüyor musun? Yanacağız..." diye titrek sesiyle fısıldadı.

Eymen karısının ipek saçlarında ellerini daha rahat gezdirebilmek için, parmaklarını saçlarına daldırdı. "Öyle yumuşak ve öyle tatlısın ki! Ben de senden korkuyorum ve zaten yanıyoruz, görmüyor musun?" Eymen saçlarına hafifçe asılarak, başını geriye yıkıp dudaklarını çenesine dokundurdu. Tenini damağına kazıyarak, dilini usulca aşağılara kaydırdı. Dudaklarının gerdanına daha rahat ulaşması için, Peri'nin boynunu biraz daha yukarı kaldırdı. Dudakları haz alarak, genzinde donmuş inlemeleriyle hafifçe teninde dolaştı.

"Sen neden bu kadar korkaksın? Canın yanmayacak."

"Yanacak. Yarın unutacaksın beni, erkeksin..."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" dedi ne söylediğini hiç düşünmeden. Dudaklarına kapandı hoyratça cezalandırır gibi. Sonra da bunun umurunda olmadığına karar vermek istedi. Hele, o böyle ken-

disini öperken, kesik kesik nefesi kendi nefesinin ritmine uyarken, hiçbir şey umurunda değildi.

"Sana dokunmak eşsiz bir gül yaprağına dokunmak gibi, gözlerine bakmak en muhteşem mücevherleri seyretmek gibi, sende kaybolmak bunun lezzetini anlatmanın tarifi yok sanırım... Cennete ermek gibi olmalı." Boğazında bir şey dolanır gibi oldu ama konuşmayı başardı. "Bırak, cennete ereyim."

Peri ne ara açtığı düğmelerini anlayamadan, uzun parmakları teninde hissetti. Eymen ona çekilmek için fırsat vermeden, karısının elbisesini omuzlarından sıyırmaya başladı ve sonra dudaklarını önce omuz başlarına dokundurdu. Peri bakışlarını kocasının kısa kesilmiş saçlarına çevirdiğinde, bir ıslık sesiyle solukları ağzına dolup, gözleri kapandı. Bakmak işkenceydi. Eymen ufak, ıslak öpücüklerle dudaklarını kaydırarak, göğsünün üst kıvrımlarına dişlerini hafifçe bastırdı. Bütün bunlar genç kız için çok fazlaydı. Peri ellerini adamın kollarına kaldırdı. Sırtını arkaya doğru eğdi, kocasının parmakları elbisesinin ön düğmelerinin tamamına gidince de, hiçbir direnç göstermedi. Birkaç saniye geçmeden elbisesi üzerinden kayıp omuzlarından aşağıya usulca düştü ve kocasının arsız dudaklarının göğüs oluğuna kapanıp, kokusunu derince içine çekmesi gecikmedi. Haylaz dili kıvrılarak sürtünürken onun, göğüs ucuna doğru ilerlediğini gördü. Bu çok fazlaydı. Öyle kuvvetli bir hisse kapıldı ki, şoku ve hazzı içerisinde kabarırken kendini denetlemeye alamadan seslice inledi. "Du-dur artık..." dedi tırnakları kocasının kollarını geçip, kumaşı aşarak etine geçti. "Daha fazla ileri git..." *Gitme* diyecekti ama diyemedi. Sözler hızla çıkıvermişti ağzından, yavaşlarsa cesaretini bütünüyle yitireceğinden korkmuştu.

Onun yerine kocası, homurtular eşliğinde, "İşte mutlulukla uyacağım bir emir... Fazlası." diye dudaklarını öteki göğsüne geçirdi. Aynı ayartıcı titizliği ve tatlı işkenceyi orada da yineledi. Öpüyordu, emiyordu, hafifçe dişlerinin arasına sıkıştırıp kızın inlemesini sağlarken bütün bunları yaparken elleri bedeninde özenle gezinip, nereye dokunacağını bilerek onun aklıyla oynuyordu. Peri, yeni yeni tattığı kadınsı duygularını kontrol edemiyordu. Bacakları titriyor ama kasıkları yanarak ona karşı çıkıyordu. İçinin derinlerinden, yakıcı bir

arzunun dışarıya fışkırdığını hissediyordu. Islanmıştı. Lanet olsun, daha önce böyle bir şeyin olduğunu düşünememişti bile. Nefes nefese konuşmak istedi ama başaramayınca, parmakları kocasının saçlarına gömüldü. Ve başını ittirmek, itiraz etmek için güç toplamaya çalıştı.

Eymen'in parmakları bacaklarına sürtünerek yukarılara çıktı, genç kızın bedeninin en hassas olduğu yerlere. İncecik kumaşın üzerinden, kadınsı kıvrımlarını hissetmek istedi. Ama Peri yine bacaklarını hızla kapatarak buna engel olunca, "Dokunmak istiyorum..." dememek için kendini zor tuttu.

"Dur artık, bayılacağım..." dedi Peri saçlarına asılarak. Bacakları, bacaklarına sürtündü. Eymen başını kaldırdı ve dudaklarına kapanmadan kısacık bir süre önce "Bence, bana çektirdiğin eziyetten sonra, bu cezayı hak ediyorsun." dedi kızgınca.

"Peri, annem yine bana takmış ya..." Ve gördüğü mahremiyetten yoksun görüntüyle Ecem, çığlık atarak arkasını döndü. Elleri gözlerini perdelerken, ufacık bir çocuk gibi homurdanarak, "Lanet olsun, sizin odanız yok mu?" diye boğuk sesiyle nefes nefese ciyakladı.

Peri basılmanın hazin sonuyla, başı dönerek bir an sendeledi. O anda sersemlemiş haliyle yer yarılsa da, içine girsem diye düşünürken, başını utancından deve kuşu gibi kocasının omzuna gömmüş, tırnaklarını sımsıkı bir şekilde ceketine geçirmişti. Lanet herifin hâlâ üzerinde kıyafetleri dururken, Peri neredeyse yarı çıplak ona kendisini teşhir etmişti. Bayılamıyordu bile bu anı unutması için ama bayılmayı hiç bu kadar istememişti.

Lanet olsun!

Ecem olduğu yerde donarak duralayınca, Eymen, "Ecem!" dedi dişlerini sıkarak. Bu bir uyarı değil; emirdi! Karısını koza gibi kollarının arasına kuşatarak, elleriyle yüzünü kavrayıp mahremiyetini sağladı. Göğüsleri hâlâ açıktaydı. Ve Eymen, kasıkları demir gibi uyarılmış hâlde kaskatı kalarak "Çık dışarı!" diye gürledi. Bir taraftan da, karısının elbisesinin yakasını kapatıyordu. Peri acıyla inledi. Rezil olmuştu. Bir daha onun yüzüne nasıl bakacaktı? Bu düşünce, öylesine ürperticiydi ki, tüm kemikleri titredi. Eymen elbisesini düzeltirken, açılan yerlerini dikkatlice kapattı. Sonunda bitirdiğini

işaret etmek için, kolunu sevgiyle okşadı. Peri, nefes bile alamıyordu. Eymen'in sabırla bekleyen ateşi, az da olsa sönmüş görünüyordu ama Peri utançla ve hâlâ damarlarında dolanan şehvetin aleviyle, içine düştüğü utanç selinin tüm düşüncelerini yalayarak içini dışına çıkardığını hissediyordu.

"Madem bir şeylere kalkıştınız, bari mutfak fantezinizi yaparken bahçeye açılan kapıyı kapamayı akıl..."

Eymen'in suratında sinsi bir gülümseme belirdi. Kızgındı ama aynı anda komikti. Sanki bunu aklının bir köşesine yazarmış gibi, edepsizce duraladı ve "Ecem!" dediğinde daha sakin bir tonda,bu sert uyarıyla bocalayan genç kız kapıdan koşarcasına çıktı.

Peri kocasının yüzüne bakamayarak, titrek elleriyle yakasını kavrayıp düğmelerini kapamaya çalışırken "Bir daha onun yüzüne bakamam..." diye titrek sesiyle soludu. *Senin yüzüne de,* diye eklemek isterdi ama yapmazdı.

"Bana da bakmayacaksın sanırım. Gözler yine saklanmış."

"Bakmayacağım!" dedi çocukça bir tepkiyle omzunu sarsarak.

"Ama gözlerini görmek istiyorum."

"Görme, görüp ne yapacaksın..." Dudaklarının kıyısını dişliyordu. Eymen işaret parmağıyla, dudağını dişlerinin arasından çekerken, damağında hâlâ onun sarhoş edici tadını taşıyordu.

"Bana bakmazsan, sana söylediğim her şeyi gerçekleştiririm." Bu bir tehditti. Ama öylesine tatlı, öylesine baştan çıkarıcı vaatlerle doluydu ki, kızın içi ürperdi.

"Yani kimsenin yüzüne bakmayayım diye, bana işkence yapacaksın."

"Saçmalama... O kadar da kötü değildik. Düşünsene beş dakika sonra geldiğini, o zaman bu yaptığımız şey ufacık bir şey olarak görünürdü gözüne."

Peri cırlayarak, ellerini yumruk yaptı. Ayağını sertçe yere vururken, ellerini sarsarak, "Sen... Seni düzenbaz!" dedi çabukça, yerle bir olmuş gururunu kurtarmak için her şeyi söylemeye hazırdı. Son gurur parçasını da ona heder etmeyecekti. Dişlerini sıkarak, derin derin hırladı. "Lanet olsun!" dedi genç adamı üzerinden ittirirken. Ey-

men biraz geriye çekilerek, kızın toparlamasına müsaade ediyordu ki, bu seferde "Ecem nerede çocuklar, gördünüz mü?" diyen Nebahat Hanım'ın sesi mutfağı inletmişti.

Peri şimdi düşüp bayılacaktı. Bir daha bu adamla yalnız kalırsa, iki olsun!

"Az önce dışarı çıktı anne." dedi Eymen ellerini cebine sokarak. Peri, utancından başını önüne eğmiş, hiç konuşmadan görüntüsünü genç adamın önünde saklıyordu. Nebahat Hanım başını biraz yana çekerek, onun kireç gibi olmuş rengini görünce, endişelendi. Ve derhal bir adım öne gelerek, "Peri, iyi misin kızım?" diye atıldı.

Eymen gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı kısacık bir an ve "Sanırım, biraz başı döndü, biraz da ateşi çıktı anne." dediğinde içinde ima değil direk yorgan iğnesi taşıyan edepsiz sesiyle, Peri başını öyle bir hızla yukarı çıkardı ki, Eymen onun tırnaklarını birazdan yüzüne geçirecek bir kedi gibi kasıldığını hissedebiliyordu. "Gözlerin de parlıyor Peri, başın dönüyor mu?" dediğinde göğsünden hırıltılı bir kıkırdama kaçtı. Ve Peri hiç beklemediği bir tepki vererek, dişlerinin arasından "Domuz!" diye tıslayarak kapıya ulaştı. Utancından bayılmadan evvel, kendini dışarı attı.

Nebahat Hanım gelininin giderkenki ağlamaklı hâlini yanlış anlayarak, oğluna sert bir bakış atarak "Şu kızla uğraşmaktan vazgeç." dedi ve her zamanki zekiliğiyle gözlerini kısarak, "Bir daha da mutfağımdan uzak durun." diye azarlayıp geldiği gibi bahçe kapısından dışarı çıktı. "Ecem!"

Eymen şaşkınca iki kapıya bakakaldı. Bir anda her şey ne ara tersine dönmüştü? Arzu, şaşkınlık, ihtiras, öfke, hepsi birbirine karışmış, yüreğine kızgın taş gibi oturmuştu.

Ertesi günlerde her şey daha güzel geçmeye başladı. Yani, Ecem'den biraz kaçıp, bir süre köşe bucak kayınvalidesinden saklandığını varsaymazsa... Eymen'in, aniden şehir dışına çıkması biraz kötü olmuştu. Eve bile uğramamıştı. Acil bir sorun karşısında, Bursa'daki bir iş hanında yangın çıkması sonucunda apartopar gitmişti. Oysa son geceleri aklına geldikçe, hâlâ tuhaf bir titreşime tabii tutuluyordu yüreği. Ona sımsıkı sarılmış ve sabaha kadar sıcacık kollarında huzurla uyumuştu. Nefesini soluklarında, kokusunu teninde,

sıcaklığını ruhunda bırakmıştı. Sabah erken kalkıp, onun kollarında uyandığını görseydi, herhâlde gün boyu kırmızı bir suratla gezerdi. Allah'tan Ecem onu sabah erken uyandırmıştı. O gün okula birlikte erkenden çıkmışlar, yol üzerinde Dilara'yı da alıp, kahvaltı yapmışlardı. Ecem her zamanki muzırlığıyla sürekli ona iması bol hin bakışlar atıp, kızartırken, Dilara'nın bunu fark etmesi tabii ki uzun sürmemiş ve yerin dibine sokmayı iki koldan daha çabuk başarmışlardı.

Lâkin şu da muhakkak bir gerçekti ki kocası şehir dışında olduğu zaman zarfında, bu eve daha çok alışır hâle geldi. Sanki o gece bir şeyler değişmişti. Aradaki sarsılmaz sanılan bentler yıkılmış, gururla çevrelenen görünmez duvarlar örülmekten vazgeçilmişti. Aslında tuhaf bir şeydi ama ondan ayrı kalması, sadece bir hafta olmasına rağmen,müthiş bir ıstırapla özlüyordu. Sabahları çekmecesine baktığında çikolatalarının olmaması bile içini buruyordu. Oysa o varken, her sabah orada bir tane gofret ya da şekerlemeler mutlaka buluyor, kahvaltıdan önce keyifle yiyordu. Yatağa yattığında kendini yalnız, hatta asıl şimdi kendini öksüz gibi hissediyordu. Sonra Eymen'de bir tuhaf hâl vuku bulmuş gibiydi. Her gün, yatmadan önce mutlaka arayıp, onunla dakikalarca bıkmadan konuşuyor, ilgiyle hâlini hatırını soruyor, arada kızdırıp sinirlendirerek telefonu kapatmasına sebep oluyordu. Gerçi bazı anlarda çekinerek ona pek cevap veremese de aramalarını dört gözle bekler hâle geliyordu. Gün içinde değil de neden hep yatmadan önce aradığını ise hâlâ kestirebilmiş değildi. Evet, hayatı hakikaten garip, anlaşılmaz bir hâl almaya başlamıştı.

Onlarla olduğu sürece, artık iyice benimsediği ev ahalisinin zayıf damarlarını yakalamış, en güçlü yanlarını keşfetmişti. Her birinin en ziyade neden üzüleceğini ve en çok neye sevineceğini gayet iyi keşfeder ve ona göre dengelice kendini ayarlar hâle gelmişti. Mesela Nebahat annenin son derece temiz ve düzenli olduğuna dikkat etmişti. Eray babanın normalde çok sessiz olduğu kadar, öfkesinin harikulade bir öldürücülüğe sahip olduğunu...

Sanki Peri, bu ailenin içinde hep vardı ve hep burada olmuştu. Nebahat Hanım'la anne kız muhabbetleri ediyor, bahçede çiçek dikip, onunla neşeyle şakalaşıyordu. Öylesine tatlı bir kadın ki bazen ona *Nebahat anne* değil de sadece yüreğinden kabararak gelen bir

sesle, *annem* demememek için kendisini zor tutuyordu. Sonra rindmeşrep[3] Eray Bey, o katı yüzünün aksine, yumuşacık ve müşfik bir kişiliğe sahipti. Her ne kadar evin içinde otoritesi sertçe eserek pek konuşmasa da onun her şeyden haberi vardı. İçinde, ar ve hayâ duyguları hayli gelişmişti. Onları kandırdıkları için, haddinden fazla utanıyor, izzetinefsine gafilce avlanıyordu. Sonra kabahatlerinin öyle kolay geçiştirilecek kabahatlerden olmadığını anlıyor ve kendine kızdığı kadar, Eymen'e de kızarken buluyordu kendini. Böylesi şahane ve haysiyetli insanları nasıl kandırırlardı? Lanet olsun! Eli, ayağı bağlıydı ve hiçbir şey yapamıyordu. Birkaç defa rüyasında, onlara işlediği suçu anlatırken görmüştü kendini ve Nebahat annenin çatkın bir çehreyle üzgünce ağladığını gördüğünde, ter su içinde gözlerini açmış, birkaç gün kedisine gelememişti. Ve sonra Ecem... Hayatında ilk defa, Lale'den sonra eşsiz bir nimet gibi kardeşe sahip olmuştu. Öylesine tatlı ve isyankârdı ki... Birbirinden uzak iki dünyanın insanı, aynı anda birbirinin yörüngesine giren, farklı gezegenler gibiydiler. O günden sonra gitgide birbirlerine yaklaşmışlardı. En içten sırlarını paylaşıp kalplerini açtılar. Hatta bazı zaman geldi ki kavga ettiler, acımasız sözlerle can yakarak vuruştular, saatlerce kırılıp küsüştüler ve en nihayetinde hatalarını kavrayarak birbirlerinden af dileyip barıştılar.

Yine öyle günlerden birinde, hiç istemese de bir pot kırmıştı. Bunu nasıl yaptığına ise hâlâ inanmıyordu. Birlikte sinemaya gittikleri gün, bir konu hakkında konuşurken, laf arasında Ecem "Senin kocanda bunlardan, abim çok kıskanç birisidir Peri, bazen beni bunaltıyor. Allah'tan senin üzerine fazla gelmiyor. Sana davranışları daha temkinli. Çok şanslısın." demişti masum bir biçimde.

Ve Peri dalgın bir şekilde iç geçirerek, "Gerçekten karısı olsaydım, belki kıskanırdı." diye lafı ortaya şapadanak atmış ve daha ağ-

---

3: Dünyanın parasında pulunda gözü olmayan, olgunluğuyla, kalender davranışlarıyla öne çıkan, hiçbir şeyde taassup göstermeyen rind için dünyevî olan birçok şey anlamsızdır. Eskilerin etvârı sâde, mu tadı bâde, her türlü reng ü riyadan azade diye tarif ettiği rindi, Mehmet Kaplan şu olumlu iyimser cümlelerle anlatır: Rind, içi sevgi dolu, anlayışlı, müsamahalı ve günahkâr olsa da dindar, kendisini Allah'a yakın hisseden bir insandır.

zından çıktığı an, ne yaptığını idrak ettiğinde ise iş işten çoktan geçmişti. Kendini bir an Dilara'yla konuştuğu gibi rahat hissetmişti bu konuda ve olan olmuştu.

Tabii Ecem bunun peşini bırakmamış, iki gün boyunca beynini fındık fareleri gibi yiyerek konun özüne inmeye başlamıştı. Ve ağzından laf alamayınca, haklı olarak Peri'ye küsmeye varacak kadar tavır yapmıştı. Kendi kafasına koyduğunu kesinlikle başkası için değiştirmiyordu Ecem. Ve onunla olmak öylesine bir lütuftu ki bazen tek kaldığı zamanlarda düşünüyor ve ancak o vakit zaman donuyordu. İşte o zaman, her şey sıradan hâline bürününce, aklı başına geliyor ve gördüğü şahane rüyanın sonunda biteceğini düşünüp gözyaşları içinde üzülürken buluyordu kendini. Sessizce ağlıyor ama elinden bir şey gelmiyordu. Ama bu da muhakkak bir gerçekti ki artık ne olursa olsun bitse bile, ilk defa mutlu bir ailenin bir parçası olduğunu hissetmişken bunu sonuna kadar yaşamak istiyordu. Kayınvalidesinden yarın akşam dışarı çıkmak için izin aldığında, yaşlı kadın ona, o akşama Eymen'in evde olacağını söylerken, "Hay Allah! Sana zaten haber vermiştir, benimki de laf. Unuttun sandım." diye hayıflanarak gülümsemişti. Sonrada birkaç şey daha söyleyip, neşeyle kahkaha atmıştı. Aslında Peri bilmiyordu. Eymen, dün geceki telefon görüşmelerinde, hiçbir şey söylememişti. "Ne zaman geleceksin?" diyemediği içinde sessiz sessiz gülümsemişti. Şimdi gerçekten karısı olduğu bilindiğinden, onlara soramadığından gurur yapmıştı ama yaşlı kadın o kadar anlayışlıydı ki onunla şakalaşarak bazı şeyleri ağzından almıştı. Peri pot kırdığını anlayınca, kızarıp bozarmıştı. O sırada öğrendikleriyle neşesi yerine geldiğinde ise gülümsemesinin bir türlü kesilmesini sağlayamayınca yaşlı kadın evvela kızacak olmuş, fakat sonradan onu gülerken görünce vazgeçmişti. Öylesine güzel ve masum gülüyordu ki, bir ömür oturup onun şen şakrak kahkahalarını dinleyesi geliyordu. Bu kızı gerçekten çok seviyordu.

"Bir daha bir şey öğrenmek için kıvranırsan, senin kulaklarını çekerim Peri. Bilmediğin bir şey olunca sor, ağzımdan laf almaya çalışma!"

Gözlerinde garip bir hüzünle genç kız, "Arada sen gül diye, hep mi pot kırsam ne!" diye merdivenin son basamağını inerken, o gün

yeni bir yasağını daha deldi. Kolunu yaşlı kadının boynuna dolayarak, onu şaşkınlıklara sürükleyen ilk hamleyi yaptı. Yanağına, içten bir buse koyarak, "Sen kızma, ben pot kırarım sen yeterki gülümse." dedi.

Yaşlı kadın onun bu yakınlığıyla önce afallasa da memnun ve içten bir tebessümle ona sarılmıştı.

"Evet." Yazamamıştı. O kadar cesur değildi.

Uyuz, her sabah sorduğu soruya bugün başka cevap vermişti. Her sabah mesaj atıp, çekmecesindeki çikolatayı hatırlatmak zorunda mıydı, o zaman onu ne kadar özlediği gerçeği jilet gibi yüreğine yaslanıyordu. Bu sabah kalkıp aşağı indiğinde ise, ona güzel bir sürpriz tesadüf etti. O anda görünmez bir el tüm gücüyle sanki göğsüne basıyor, nefesini yumru yumru genzine düğümleyerek kesiyordu. Eymen gelmişti! Geleceğini söylememişti. Onu akşama bekliyordu. Peri kapıdan içeri girdiğinde, onu masada görünce önce duralamış, ne yapacağına karar vermemişti. Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki ona bakarken sanki kendini tutmasa, hızla solumaktan dili dışarı taşacak-

tı. Özlemle dolan gözlerini onun üzerinden alamıyordu. Kocası durgunca elindeki gazeteye bakıyordu. Kalender yüzünde sabit durmayan kaşları çatıktı ve yüzünde tuhaf bir hâl belirgindi. Orada durup onu süzdüğünü, koyu kahvelerin, şaşkın gözlerini bulup bakmasıyla algılamıştı. Bir de Eymen ona tebessüm edip, arsızca göz kırpınca, nefes alamadığını o anda anladı.

"Günaydın uykucu Peri!"

Kocasının yakışıklı yüzünde açan çarpık gülümsemesiyle, ona bir sır verirmiş gibi sırıtarak "Orada durup bakacak mısın, yoksa bana hoş geldin diyecek misin?" diye alayla parlayan gözlerini dikerek sormasıyla, kendine geldi.

Peri buhar olup ruhlar âlemine göçmeden önce, sanki onun sesinde tuhaf bir tını yakaladı. Dünyanın keşfi gibi ya da kıyametin son dakikasını çözmüş bir bilim adamı gibi heyecanla yüreği tekledi. Bir de gözleri, neden bu kadar derin, yorgun, kaygılı ve aynı anda hasretle bakıyordu ki? Zoru zoruna kendini toparladı. Sadece bir haftadan biraz fazla bir süre onu görmemişti ama sanki bu asır gibi gelmişti.

Boğazını temizleyerek, "Ho-hoş geldin..." diye fısıldadı. Yutkundu. Bu sefer yüzüne bakmaya cesaret edemeyerek "Ne zaman geldin?" diye sordu. Çok sonra, nasıl bir sualde bulunduğunu kavrayınca "Yani haberim yoktu, kusura bakma." diye lafı çevirdi.

Sanki boğazına balık kılçığı kaçmış gibi, acıyla ve gıdıklanmayla tuhaf bir tıkanıklık genzine yaslanmıştı.

Onun masaya yaklaşmasını bekleyen adam, tebessüm edip gözlerini masaya çevirdi. "Henüz birkaç dakika oldu geleli, sofrayı hazır görünce oturdum." Gözlerini karısının afallamış yüzünde gezdirdi. Aslında eve adımını attığı ilk anda derhal yukarı çıkıp, onu uyurken seyretme isteğini içinden böyle atmıştı. "Oturmayacak mısın? Yoksa hâlâ benden kaçıyor musun?"

"Yo-yok... Senden neden kaçayım?" Sanki bir şeyler konuşup, mahrem şeyler paylaşmışlardı. Laf... Neden kaçsın? Peri kararsız bakışlarını yana çevirdi. İşte o zaman gördüğü şeyle -çaydanlığın masanın üzerinde olmamasıyla- hemen lafa atıldı.

"Ben çayları getireyim. Nebahat annemler şimdi gelir."

Derin bir nefes alarak topuklarının üzerinde arkasını döndü. Kaçarcasına derhal kendini mutfağa attı. Çok tuhaf hâller edinmeye başlamıştı. Ciddi ve ağırbaşlı olmalıydı ama neden bağnaz kalbi uyumlu benliğini boykot ediyordu? Sükûnet ve sakinlik, onu teğet geçen tek eylemdi. Aksine kocasının yanında olmaktan ziyade, adını andığı zaman dahi, hoppa kalbi hızlanıyor, savrulan nefes alışverişi değişiyordu. O kocasıydı ama Peri ona yaklaşamıyordu dahi. Hoş, bu yeni görevine bu aralar hayli ısınıyordu ya neyse! Ama yinede bazen Peri acemi ve vahşi bir tabiata sahip olduğundan, nasıl bir yol çizeceğini bulamıyordu. Yani ona hemen hop diye yaklaşması zaten mevzu bahis olamazdı. Sadece önce onu bırakmayacağına, sonra sevebileceğine inanmalıydı. Yoksa, birkaç günlük heves için ne sözlerden ne yeminlerden ne de gururundan dönmeyecekti. Dokunuşlarına tepki verdiği için, onun istediklerini sorgulamadan itaatle yerine getirmeyecekti.

Bir süre sonra içeri girdiğinde, masa dolmuş ve herkes kahvaltıya başlamıştı. Kahvaltısını yaparken, gözlerinin kıyısından kaçamak bakarak kocasını kısacık süzdü. Eymen kahvaltı sonrasında, şirkete gitmesi gerektiğini ve geç geleceğini söyleyip masadan kalktı. Peri yüreği burkularak ona baktı. Daha hasret gideremeyişti, doyasıya bakamamıştı bile yüzüne hemen mi gidecekti! Eli mahkûm, utana çekine masadan kalkmak zorunda kaldı. Sonuçta, her eşin uzaktan gelen kocasına vazife gereği, peşinden kapıya yönelmesi gerekirdi. Ve Peri bu fırsatı kaçırmayacaktı.

Allah'ım, kulaklarında bir uğultu, yanağında tuhaf bir kızarıklık oluştu. Eymen kapıya yanaştığında, Şura Hanım elindeki çantayı genç patronuna verdi. Derhal mutfağa yöneldi. Eymen donuk bakışlarını karısına çevirdi. Koyu gözleri ona bakarken çok tuhaf bir pırıltıyla parlayıp döndü. Sonra onun yüzünde gördüğü somurtuk ve kırmızı ifadeyle, endişeli bir biçimde elindeki çantayı yere bıraktı.

"İyi misin Peri, neyin var? Neden böyle davranıyorsun?" diye aniden sordu. Belliki onun bu çekingen durumunun, durup dururken kızarıp bozarmasının sebebini merak ediyordu. Peri cevap vermek istese de ürkek yanı ağır basınca başaramadı. Başka hiçbir şeyin far-

kında olmayacak kadar çok düşünecek, hissedecek ve söyleyecek şeyleri vardı. Ama genç kız, en yürekten gelen haykırışlarını bile bastırarak susturmayı öğrenmişti. Dilsiz, sağır, algısız gibi davranmayı öğrenmeliydi.

"İyiyim." dedi kupkuru bir kaçamakla.

"Peri, geldiğimden beri tuhaf davranıyorsun. İyi olduğuna emin misin?"

Eymen sert bir tutumla ısrar edince, gözlerimi kaçırarak "İyiyim, neden bir şey mi oldu? Niye tuhaf davranayım ki?" diye asıl şimdi tuhaf sesiyle mırıldandı.

"Bilmem... Yüzünün şekli bile biraz tuhaf duruyor. Sonra uzak gibisin ve gözlerini sürekli kaçırıyorsun. Giderken daha sıcaktın, yani en azından biraz mesafe kat etmiştik..."

"Çok kötüsün!" dedi kız gitmeden önceki geceyi hatırlattığını sanarak.

"Çok edepsizsin Peri... Ben o mesafeden bahsetmedim ama aklıma sen getirdin şimdi."

Peri bakışlarını kaçırarak, parmaklarını çekiştirmeye başladı yine.

"Bahar gözler yine kışa saklanmış..."

Peri başını kaldırdı ve çekinerek "Gitmeyecek misin?" diye sordu.

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Çayım soğuyor." dedi kız kıvırarak.

Eymen haylazca göz kırptı. "Yenisini doldurursun." Derince iç geçirdi. "Çikolatanı yemedin mi yoksa? Huysuzluğun yine üzerinde." Genç kızın bocalamasına inatla sataştı.

Peri gözlerini kaçırarak, dudaklarını çocukça bir dürtüyle büzdü. Sesi ciddi ciddi kızgınmış gibi, "Hayır, yemedim. Malum, çikolata perisi bu ara ortalarda yoktu, gelmedi." diye tatlıca hayıflandı. Ardından tek gözünü muzırca kısarak, nazlıca omzunu sarstı. Yanakları hâlâ al aldı.

"Sen gördün mü onu? Ben çikolatalarımı özledim." diye usulca

takılarak sordu. Aslında bu söz düellosunda, kimi özlediğini sadece sözleri değil, gözleri de ele veriyordu. Hemen gözlerini kirpiklerinin arasına sakladı yine. Baharı, kışa boyandı.

Eymen kaşlarını kaldırdı. "O kişi peri değildi ama sanırımistem dışı kısacık bir işi çıkmış. Fakat geri dönmüş, merak etme gelir şekerlerin ufaklık."

Peri hâlâ kıpkırmızı bir duruşla, ilk defa kocasıyla aynı odada kalan yeni gelinler gibi kızarıp bozarıyordu. Ve birden Eymen yanına yaklaşıp, iri elini alnına dokundurdu. Peri onun ısısını bedeninde hissedince, nefesi gırtlağına kilitlendi ve hafifçe titredi. Eymen bu tepkiyi hissedince, onun cidden hasta olduğunu düşündü. Kaşlarını çattı. Onun kokusu genzine yayılınca, Peri'nin tüyleri diken diken oldu. Ensesinden, ayak uçlarına kadar ılık bir akım tüm bedenini sardı ve hepsi karnında kasılarak toplandı. Onun elini teninde hissedince, gücü tükenmiş gözlerini kapatmamak için kendisiyle savaştı. Kaç gün olmuştu ve lanet olsun ki şimdi daha iyi anlıyordu. Onu çok özlemişti.

"Ateşin de yok ama yüzün biraz fazla kızarık ve sanki canın çekilmiş gibi duruyorsun. Bir sorunun olmadığına emin misin?" İri eller yanağına doğru kaydı nazikçe. Şefkatle yanaklarını avuçlayıp, yüzünü kendine çevirdi. Gözleri birbirine kenetlenip, hasretle kucaklaşırken, "İyi olduğundan emin misin?" diye usulca sordu. Kızın yeşil gözleri, toprağa düşen cemre gibi, anında şefkate filiz veriyordu.

"İyiyim. Sadece biraz yorgunum, ondandır. Biliyorsun iş ve okul... Bir de bu ara sınav telaşı vardı. Endişelenme, sorun yok."

Yalan atmak mecburiyetinde kaldığı için, kendine kızdı.

Eymen biraz daha yaklaştı. Başparmağı şimdi yanağını usulca okşuyordu. Gözleri de anlayışla parlıyordu. "İyi, hasta olmanı istemem. Tam da ben gelmişken, hasta olma." Parlayan gözlerini gözlerine odakladı. O bitter çikolatası gibi lezzetli gözleri, genç kızın yüreğini bedeninde büyüttü ve kanını damarlarındaki ateşiyle kuruttu. Çekinerek bakışlarını kocasının yakasına çevirdiğinde, ne diyeceğini bilemedi. Oysa bir sürü konuşacak şey buluyordu telefonda ama şimdi tek bir cümle dahi aklına gelmiyordu. Her kelime tükenmiş, her sohbet sonlandırılmıştı. Sonra birden bulduğu ilk cümleye sarılarak,

"Ben de istemem bunu." diye homurdandı.

Eymen sinsice gülümsedi. Koyu gözleri şeytani bir tılsımla alevlendi ve irislerini saran harelerinde ışıltılar gezindi. "Neyi istemezsin? Yanında olduğumda hasta olmayı mı, yoksa yanında olduğum zaman, hastalanıp ayrı olmayı mı?"

Peri gözlerini usulca kıstı. "Hasta olmayı tabii ki, neyi olacak!"

Eymen gülümsedi ve eğilip yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Olma o zaman Peri, ben yanındayken de, olmadığımda da hasta olma." dedi ılık nefesi yüzüne çarpıyordu ve kızın, o özlediği kokusu genzini yakıyordu. Sözlerin tesirli keskinliği başka bir şeyden bahsettiğine dair, bir duyguya kapılmasını sağlıyordu. Ama kız ne olduğunu bilmiyordu. Ki bu ona başka bir şeyi hatırlatmıştı.

Eymen dişlerini sıktı. Lanet olsun, onu özlemişti ve şimdi fena hâlde kokusundan başı dönüyordu. Oysa tek istediği, narin bedenini kollarına almak ve sıkıca sarılırken burnunu göğsüne gömüp delicesine koklamak... Ama onu ürkütmekten korkuyordu. Peri ellerinin arasında çekinerek, utana sıkıla durunca, bunu fark etmesine rağmen ayrılamadı. "Beni özlemedin mi Peri?" Kızı irkilterek, birden sordu. Gözleri yüzünün her karesini ayrı bir telaşla geziniyordu. Kızın dudakları aralandı ve şaşkınca kalakaldığında, arasından süzülen ıslık sesi çıkaran soluğunu duyumsadı. Eymen'in bakışları davetkâr dudaklara kaydı. Ne diyeceğini kestiremedi. Ya da ne demesi gerektiğini idrak edemiyordu.

"Şey..." dedi boğazını tuhafça yutkunma ve temizleme arası bir şekle sokan kız. Allah'ım sıcaklığını hissedip, sarılamamak ne kötüydü! Oysa kendini kollarına atmak ve tembel tabiatlı, bir kucak tüy yumağını andıran, ara sıra şımaran kediler gibi kollarına sığınmak istiyordu.

"Sen olmayınca..." dediğinde Eymen ne söyleyecek diye gözlerinin içine merakla baktı. "Şey... Ben kendimi burada yalnız hissediyorum. Etraf kalabalık ama yine de tek başına gibiyim." Kendine bile çok gördüğü bu bilgiyi sindirmek için, kısa bir an duraksadı ve kıpkırmızı olduğunu gizleyemedi. Ağzıyla beyni arasındaki titiz filtre, yine bozulmuştu.

Eymen dudaklarını yanağına yanaştırdı ve tazecik yanağına içten bir buse koydu. Kız gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı. Sonra o yakıcı,

içini oyucu, ruhunu kıyıcı dudaklarını kaydırarak kulağına götürüp, derinden gelen tok sesi kulaklarını istila edene kadar usulca fısıldadı.

"Ben seni özledim ufaklık, hem de çok." dedi kollarını narin bedenine sarıp, burnunu saçlarının arasına gömdü. Kokusunu uzun uzun genzine çekti. "Sarılmayı, kavga etmeyi hatta bahçede sohbet etmeyi bile özledim. Peri, sarılıp uyumayı özledim."

Kızın karnına bir ateş topu bırakıp, geriye çekildi. Sersemlemiş kız birden donup kalmıştı hem duyduklarıyla hem hissettikleriyle. Ne demesi gerektiğini kestiremedi. Şaşkın ve mutluluk sarmış bakışlarını onun parlayan koyuluklarına çevirdiğinde, aslında aklında hep olan soru yüreğinde boğuluyordu. Kaç gündür uykularını bozan, yüreğini sıkıştıran bir soru. Başkası olmuş muydu? Bedenini tatmin eden, açlığını doyurmasını sağlayan, gözlerine, sözlerine hitap eden bir kadın... Gerçekten Eymen, ona değer veriyor muydu? Bedensel ihtiyaçlarını karşılamak için, etkilendiği bir kadınla evli kaldığı süre içerisinde, sadece kendini rahatlatmak için miydi yoksa bu etkileyici sözleri?

"Aklını okuyabiliyorum, biliyorsun değil mi?"

Peri kuşkulu bakışlarını çekiştirdiği parmaklarına çevirdi. Nasıl yapıyordu bunu? Utandı. "Başka, kötü bir niyetim yoktu... Ben, sadece... Merak ettim."

"Etme."

"Özür dilerim."

"Dileme."

"Özür..."

"Peri, özür dilemekten vazgeç!"

Ve laflarını karısının ağzına tıkayarak eline uzandı. Narince tuttuğu elini dudaklarına götürüp, üzerine dudaklarını içten bir buseyle bastırdı. "Bir tek seni düşündüm. Bir tek seni hayal ettim. Yanımda bir tek seni istedim." Peri'nin dudakları aralandı şaşkınca ve arkalarında birisinin boğazını temizleme sesi olunca, panikle Eymen'in avucundan elini çekti. Kocasının önünden nasıl kenara çekildiğini bilmiyordu. Nebahat Hanım elindeki telefonu uzatarak, mahcup bir bakışla "Oğlum, telefonunu unutmuşsun. Birisi aradı." dediğinde Peri geriye çekiliyordu ki, Eymen usulca mırıldandı.

"Hayırlı işler demeyecek misin Peri, kocana?" deyiverdi annesine muzırca göz kırparak.

Yaşlı kadın kızararak kıkırdadı. Onların rahatını bozmak istemezdi. Peri topuklarının üzerinde isteksizce dönüp, kocasının yanına utana sıkıla yaklaştı. Yaptığı bu kabalığı bu kadar nezaketle karşılayıp sataşmazsa, içinde katran tadı bırakarak kalırdı. Dudaklarından gayri ihtiyari münasebetsiz bir şeyler kaçmasından korkuyormuş gibi, ağzını sıkıca kapattı. Keza o sıra, sırf onu kaçtır bu kadıncağıza utandırdığı için bile, bu fırsatçı hâline, ferah ferah küfretmemek için dişlerini sıkması gerekti. Yanakları daha fazla kızaramazdı herhâlde. Gözlerini öfkeyle özlediği koyuluklara çevirdiğinde, ellerini onun geniş omuzlarına koydu. Ayak uçlarında kalkarak, dudaklarını yanağına yaklaştırdı. Öpmeden önce "Domuz!" diye kavlince yine taarruza geçti. Sonra da yanağına, onun için ufak ama etkisi her ikisi içinde büyük bir buse koyup, geri çekildi. Dudaklarında onun hafif sakallarını hissedince, bacaklarındaki güç kısacık bir an kesildi.

Kocasına bakma nezaketi bile göstermeyip, kayınvalidesinin yanından geçerken, "Çay ister misin Nebahat anne, kendime alacağım. Soğumuş." diye sorduğunda mahcupça baktı.

Yaşlı kadın da aşağı yukarı onun hâlindeydi zaten, biraz sonra utanarak kısık ve memnun bir sesle cevapladı. "Olur kızım."

Peri derhal, kahvaltı masasının yerine, mutfağa yöneldi. Kapıdan girmeden evvel, kocasına öldürücü bakışlar atmayı da ihmal etmedi.

Eymen başını salladı. Bu kızın bakışlarından, gülüşlerinden ne demek istediklerini anlıyor olsa da, bazen onun bu hırçın ve saf hâli garip bir gurur vermiyor da değildi hani. Az önce söylediği, bir küçük feryada benzeyen bu ses ise, hâlâ kulağında çınlıyordu.

"Domuz!"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Benim can kırıklarım var...
Acıdığım kadar, kanatıyorum...

"Efendim Ecem."

Ecem elindeki telefonu masaya bırakıp, konferansını açtı. "Nasılsın ablam, bebeşimiz nasıl?"

"İyiyiz, bebek de iyi, ben de... Sen nasılsın?" Esme parmağındaki dondurmayı yaladı. "Kaç gündür neden ortalarda yoksun, özledim seni?" Kaşığını dondurmaya daldırıp içine aldığı lezzetli şeyi ağzına attı. Tadını çıkararak yerken, bir taraftan da telefonla konuşmaya çalışıyordu. "İyiyim abla... Ancak sadece sana ihtiyacım var. Bana yardımcı olur musun?"

Esme dondurmasını yuttu. "Hımm, söyle bakalım, elimden gelirse." İşgüzarlığı üzerine dikilmiş bir kaftan gibi sahiplenen Ecem, Rüzgâr'ın gözlerine baktı. Genç adam kenara çekilmiş dikkatle karısını dinliyordu. "Ama benim hemen ihtiyacım var sana. Vereceğim adrese gelebilir misin?"

Esme oturduğu yerden bir nebze doğruldu. Elindeki kaşığı bırakıp, dudaklarını yaladı. "Ecem, ablam bir sorun mu var? Bak korkutma beni."

Genç kız Cem'in sert çizgili yüzüne eşsiz bir hinlikle bakarken, bir kez daha ona affı olmaz bir müebbetle, tutsak düştüğünü düşünüyordu. Bu kez kendi aşkının tutsağı olmuştu. Hayır olmamıştı! Ne münasebet canım! Bu yeşil gözlü devi sevdiği falan yoktu. Sıcacık gözlerle yüzüne bakmıyordu. Ecem, içinde karmaşaların kaosunu yaşarken, Cem'e arkasını döndü. Yüzünde hain bir sırıtışla telefona odaklandı. Ona bakarsa konuşamazdı.

"Kahraman beni otele çağırdı da, giderken yanımda sen ol istiyorum." Şeytanca parlayan gözleri Cem'e hınçla kaydı. İntikam alır gibi ayartıcı ışıltılar yanıyordu kuytularında. Genç adam dişlerini öfkeyle sıkmaya başlamıştı. Kocaman vahaları tutuşturan yeşil gözleri de koyularak, kuşkuyla kısılmıştı. O Kahraman denen adam bitmişti! Ecem hissettiği bu kıskançlıkla gözlerini kıstı. Hayır, bunlar düşündüğü şey olamazdı! Kesin! Bunlar tıpkı, eskiden beri çok iyi tanıdığı o tepeden bakan tavrıyla koyularak duruyordu. Ne kıskançlığı! Ama hâli tuhaftı. Ecem onun kasılan çenesini her nasıl bir düşünceyle olursa olsun, bu hâliyle gördükçe, içinden sevinç naraları atmak istiyordu. Şu hâli bile haz veriyordu o ayrı.

Esme kızgınca söylendi. "Senin o adi şerefsizle ne işin var daha? Bırak görüşme geri zekâlı adamla. Allah'ından bulsun."

Ancak onun söylediği hiddetli azarlamayla Rüzgâr ağır bir dürtüyle kaşlarını çattı. Neler olduğu anlayamadı. Fakat karısı birisine kızdıysa, durum vahimdi.

"Ama abla önemli bir konu diyor, gitmem lazım... Yoksa içim rahat etmez."

"Hayır, efendim gidemezsin! O geri zekâlı seninle konuşma hakkını boynuzlarken kaybetti. Ne yani, oturup birlikte, o aptalın egosunu mu hoplatacağız?"

Bu konuşmanın gidişatı sarpa sarmaya başlayınca, Rüzgâr dayandığı yerden doğruldu. Cem içinde kabaran hiddetine kapılmamak adına arkasını dönüp, cama doğru yaklaştı. Bu konuşmadan fena hâlde rahatsız olmuştu ve neredeyse *y*ürü be Esme, kim tutar seni, o piçi gebertirken yanına *beni de al!* diyesi gelmişti. Tabii, yapmadı. Ecem hınzırca bükülen dudaklarıyla alayla bakıp, gözlerini devirdi. "Tamam, sen geliyor musun, gelmiyor musun, onu söyle? Yoksa tek gideceğim bak, beni tek göndermek istemezsin değil mi?"

"Kesinlikle." dedi Esme. Sesi kızı azarlayarak uyarıyordu. "Ben gelmiyorum. Sen de gitmiyorsun!" An itibariyle kesin bir dille kestirip attı konuşmayı ablası.

Ecem sorarcasına Rüzgâr'a baktı. Genç adam elini sallayarak "Bastır biraz." der gibi işaret etti. "Tamam, abla gelme. Ben de tek gidiyorum o zaman, hadi görüşürüz." Sesi ne kadar sakindi oysa.

Esme içindeki sinsiliği anlayamadı. "Hayır." Yutkundu ve panikle haykırdı. "Bensiz gidemezsin." Tüm abla üstünlüğünü kuşanıp, hiddetiyle çıkıştı. Ecem olduğu yerde sevinip sessizce zıplarken, Rüzgâr başparmağını kaldırıp *oldu* işareti yaptı.

"Fakat önce kocamı aramam lazım, ona haber vereyim." Rüzgâr başparmağını burnunda gezdirip, kıs kıs bıyık altından memnunca gülümsedi. Bu gururunu okşamıştı. Ecem suratını haylazca buruşturdu. "Ya boş ver kocanı. Bir seferde her şeyi bilmeyiversin, ne olacak!" Eniştesine burun kıvırıp şebekleşerek baktı. Rüzgâr işaret parmağını, tehditle ona sallarken de, arsızca dil çıkardı. Rüzgâr haylazlığına sırıttı. "Korkma tatlım, kocan onu aldattığını düşünmez."

Onun küstahça söylediği şeyle, Esme'nin sesi biraz yüksek perdeden çıkarken kızgınca söylendi. "Saçmalama, kocam niye öyle olduğunu sansın? Benim kocam bana güvenir... Ben de ölürüm de yapmam. Aptal aptal konuşup beni sinirlendirme!"

"Tamam, abla, hadi bekletme beni. Sana adresi mesaj atıyorum yarım saate orada ol, 404 nolu odada görüşürüz." Esme kaşlarını çatıp "Ecem ben..." Telefon kapanınca şaşkınca telefona bakakaldı. Esme kocasını ararken, Ecem elindeki telefonuyla Cem'e yaklaşıp, işveyle uzattı. Gözleri hainceparlıyordu. Cem telefonu alırken, genç kızın parmaklarını yakalayıp, gözlerini abisine çaktırmadan kaçamakça çevirdi. Onun telefona baktığını görünce, Ecem'in kulağına doğru sokuldu.

"Sen cezayı hak ettin, biliyorsun değil mi? Bunun hesabını ödeyeceksin."

Ecem elini hışımla çekerek, saçlarını geriye doğru şuhça savurdu. Aheste adımlarla kapıya giderken, haylaz dudaklarıyla umursamazca bir şarkı tutturdu.

"Yaz tahtaya bir daha,
Dür defteri kitabı,
Sarı çizmeli Mehmet Ağa da, bir gün öder hesabı..."

Cem kafasını salladı. Bu süpürgeli tatlı cadıyla, ciddi anlamda bir ömür işi vardı. Cadı ve asi! Fakat tatlıydı ve onun cadısı olacaktı. Bir tek onun.

Ablası gelene kadar otel odasında dört dönen Ecem, tıklayan

kapıyı aceleyle açtı. Esme öfkeyle dudaklarını sıkmıştı. Ona güzel kaşlarını çatarak kuşkuyla baktığında, Ecem gelecek olanı biliyordu.

"Ne haltlar karıştırıyorsunuz siz? Ve benim kocamın ne alakası var bu haltlarla?" Kardeşinin karmaşık bakışlarıyla kendisini izlediğini gördüğünde, bu tezi desteklendi Esme'nin. Onu rahatlatamayacak kadar tedirgindi. Fakat ustaca saklamaya çalışıyordu. Ecem nefesinin daraldığını hissetti birden! Kaşlarını afallayarak kaldırdı. "Ne! Ne *kocası* abla? Ne alaka? Seni ben çağırdım. Enişte min ne ilgisi var bu işle?" Sakin bir tutumla, kendinden emin bir tonda, sesi kontrol altındaydı.

Fakat bunlar Esme'ye sökmedi. O belli bir nedenle buradaydı işte. Midesi bu işkenceye dayanmak zorundaydı. Sürpriz neydi acaba? *Başka şeyler düşün kızım,* dedi kendi kendine. Güzel yüzündeki kavisli kaşının birini kaldırıp "Hah!" dediğinde alayla işaret parmağı çocukça bir eminlikle bulut çiziyordu. "Benim kocam otel lafını duyunca, şok dalgalarıyla yanıma ışınlanırdı. Ama ne yaptı? Onun yerine sakince *tamam* dedi. Bana dedi! Rüzgâr'ın kıskançlığını dünya âlem anladı. Yeme beni elmalı şeytan! Sence ben oradan, derken işaret parmağıyla yüzünü gösteriyordu,salağa mı benziyorum?" diye cevap verdi, tatlı bir azarlamayla.

Ecem kaşlarını düşürüp, "Estağfurullah abla... O nasıl söz?" dedi yalvaran bir tutumla.

Sesindeki, önemli bir şeyler söyleyeceği zamanki tutumunu sezdiren, o garip ifadeyi hissetti. Bir hışım içeriye dalan Esme, kardeşini koluyla kenara ittirdi.

"Rüzgâr neredesin, çık Allah aşkına! Bak erken doğururum sürprizin elinde patlar... Ne çeviriyors..." Ancak Esme gördüğü şey karşısında, donup kaldı. Ellerini bir anda ağzına kapayıp, karşısındaki şeye rüyadaymış gibi, şok ibaresiyle bakmaya başladı. Nefesi kesilirken, bacakları zangırdıyordu. Bir an sendeledi. Dengesiz kalınca elini koyacak bir yer ararken, kocası hızla yanına gelip kolunu beline doladı. Destek olarak kendine çekip yasladı. Rüzgâr yakışıklı yüzüyle küstahça sırıtarak bakıyordu, üzerindeki kıyafet de neydi?

"Benim karım, beni nasıl da tanırmış?" dedi alaycı ses tonu gizemliydi. Esme gözlerini karşısındaki beyaz gelinlikten zorlukla çe-

kip, kocasının gözlerine dolu dolu olmuş bakışlarıyla baktı. Güzel duru yaşları pırlanta parçası gibi parlıyordu. Alt dudağı titremeye başladı. Sesi titrek ve cızırtılıydı.

"Bu-bu ne?"

Rüzgâr huzurlu bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. Karısının masum gözlerine, şaşkın hâllerine şefkatle tebessüm etti. Narin bedenindeki kollarını sıklaştırıp, sımsıkı sarıldı. "Aaa, bilmiyor musun? Ona, gelinlik diyorlar. Yeni çıkmış." dediğinde dudakları mutlulukla yukarıya kıvrılmıştı. Dosdoğru gözlerinin içine baktı tepkisini merak ederek. Ve gördüğü mutlu şaşkınlık, onu mest etti. Başını aşağı eğip, mis kokan saçına buse koydu. "Sen bu kadar akıllı olmak zorunda mısın meleğim? Ağız tadıyla sürpriz bile yapamıyorum."

Esme kocasına, hayretler içinde, o güzel yüzüyle afallayarak şaşkınca baktı. Kirpikleri kırpışıyordu.

"Sen ne yaptın?"

Rüzgâr omuzlarını umursamazca sarstı. Ecem onlara sevgiyle bakıp kapıya doğru giderken "Size on dakika. Geç kalmayalım vaktimiz az." diyerek direktif verip, şu anda onu duymayan çifte bakarak kapıya yanaşıp, çekerek dışarı çıktı. Çok değil on dakika sonra, annesi aşağıdan direktif verince odaya girdi. Ve gördüğü görüntüyü bozamadı.

"Bir ömür benimsin." diyordu Esme, kocasına gözleri nemli nemli.

Gözlerinde mutluluk yaşları parlayan Ecem daha fazla dayanamadı bu işkenceye. "Tamam... Anladık, siz ikinizinsiniz, ama memur gelmek üzere." Ağlamayacaktı mutluluktan.

Derinden gelen sesle, Rüzgâr'la Esme arkasını dönünce, Ecem'i onlara ağlamaklı gözlerle bakarken buldular. Genç kız omuzlarını sarsıp "Kapıya vurdum ama duymadınız. Hoş gerçi siz dünyadan kopmuşsunuz." diye kendini açıkladı. Ablasının yanına gelerek, eniştesini çekiştirdi. "Hadi enişte, gelini düğünden önce görmek uğursuzluk getirirmiş, şimdi kış kış." Rüzgâr kaşlarını çatınca "Bana öyle bakmayı kes! Millet huzursuzlanıyor ve ben o bakışlardan hiç korkmadım çakma mafya... Şimdi çık."

"Ablasının imitasyonu, kapa çeneni!" dediğinde Rüzgâr, Esme

kabullenmeyle omuzlarını sarstı. Rüzgâr karısına sarılıp kulağının dibine yaklaştı. "Çabuk hazırlan, olur mu? Çok merak ediyorum seni onun içinde." Geriye çekilip yanağına elinin tersini dokundurup, kadifemsi tenini tenine kazıyarak hızla odadan ayrıldı. Esme kocasının arkasından bakarken, Ecem yanına gelip ablasını kolundan çekerek gelinliğin yanına götürdü. "Daha önünüzde bir ömür var bakacak... Gel buraya da giy şunu."

Rüzgâr kapının önünde heyecanla elini çenesine koymuş, dörtdönüp duruyordu. Cem duvara yaslanmış elleri cebinde, ona haince parlayan yeşilleriyle gülerek bakıyordu. O sırada kapı açıldı. Ecem dışarı çıkıp elini kapının yanına koyup yolu kapadı. Bunu umursamayan Rüzgâr içeri girmeye kalkınca, haylazca gözlerini devirdi.

"Hey! Yok öyle içeri girmek." Elini *ver* der gibi sallayarak, "Pamuk eller cebe enişte bey, bahşişimi almadan onun sana duvağını bile vermem!" Başını yana çeviren Rüzgâr, genç kız daha ne olduğunu anlamadan uzanıp, belinden yakaladı. Oyuncak bebek gibi tiz çığlıkları eşliğinde kapının önüne koyup, Cem'e baktı.

"Cem... Ecem'e bahşişi sen ver, benim sabrım kalmadı."

Ah onu, nasılda kurdun önüne atılan kuzu gibi ortada bıraktığını anlayamadı Rüzgâr. O anda karısının sevdasındaydı.

Cem, genç kıza çapkınca bakıp, lakayt bir tavırla yaklaşırken, yakışıklı yüzünde küstahça sinsilik belirmişti. "Memnuniyetle abi... Seve seve veririm." diye sert ama ayartan tınıların sardığı bir sesle cevabı yapıştırdı. Ecem onun yüzündeki çarpık gülümsemeyi görünce yutkunup, nefes alma savaşına girerek, geriye doğru bir adım attı. Göz bebekleri tuhafça irileşiyor, kirpikleri onun arzu dolu yoğun bakışlarından titreşiyordu. Gözlerini kısarak göz kapaklarını kırpıştırırken, elini kaldırıp onu uyardı. Fakat zaten ince olan sesinin, bu kalabalıktan uzak olan mecliste, büsbütün cızırdayarak otoriteyi bozacağını anlayamadı. Ve ses sistemi iptal olunca, yalnız sertçe bakmakla yetindi.

"Bak üzerime gelmeyi kes. Senin bir şeyini istedim mi?" Neredeyse azarlayan bir ifadeyle sormuştu soruyu. "Senin paranı istemiyorum. Hiçbir şeyini istemiyorum. Uzak dur." Ah kahrolası herif, yeşil yeşil bakarak yüreğine saltanat kurmaya, tahtına arsızca kurulmaya teşebbüs ediyordu.

"Bence istiyorsun. Hem de çok şey... İtiraf etmek, canını yakıyor değil mi, elmalı şeytan!" Ama Ecem, Havva olmayı reddederek, onun bu üstü kapalı küstah uyarısına pabuç bırakmadı. "İtiraf falan etmiyorum ve ben senden para istemiyorum!" diye devam etti sabırsız bir ifadeyle. Cem inanmayan tek kaşını kaldırdığında, kız onun bu küstah tutumuyla; ökseyle yakalanmış kuş gibi biçare çırpındığını anladı.

Evvela hükmedici üstünlüğüyle kıza tepeden bakarak duran Cem, elini cebinden çıkardı. İşinin ehli bir cerrahın elinden çıkmışçasına düz kemerli,karizma burnunun üzerinde parmaklarını gezdirmeye başladı. Bu suskunluğu, bir fenalığa delildi.

"Sana para vereceğimi kim söyledi tatlım? Bunu yapmayacağımı tahmin etmişsindir. Çok başka şekilde ödeyeceğim bahşişini. Sen istedin, ben de kabul ettim. Para yok." dediğinde baştan çıkarıcı hercai sesiyle, kurnaz gözleri kuşandığı edepsizliğin tuhaflığıyla parladı. Ecem her ne kadar geriye çekiliyorsa, Cem bir o kadar üzerine hükümet binası gibi yıkılıyordu.

"Cem... Aklını mı yedin?"

"Sayende." dedi adam buz gibi bir sesle.

Bu bir kabulleniş miydi?

Ecem sırtı duvara yaslanınca, titreyen bacaklarına emirler verdi. *Sakın yıkılma!* Allah'ım, onu dinleyen kimdi! Cem kolunun birisini uzatınca, Ecem kedi görmüş, fare gibi duvara sindi. "Cem, yapmayacaksın değil mi?"

"Bahşiş vermek adettendir."

Cem'in başı yaklaştıkça, Ecem nefesiyle katılıyordu. Düşündü, düşündü... Lanet olsun, o ferah nefes yüzünü sıyırıp ruhuna hainçe akarken, düşündüğü tek şey, kollarını boynuna dolamak ve dudaklarına yumulup dünyayı sallamaktı. Tabii bu mantıksız düşünceleri iradesi veto etti. Ve koyu gözlerini, onun pervasız yüzünden, öpülesi çekici dudaklarından ayırarak ki gözlerine bakmak gibi bir hatayı yapmayacağını o anki mantıksız durumda bile idrak ediyordu ve omzunun üzerinden ileriye bakarak, birden rengi atıp gözleri irileşti.

"A-anne!"

An itibariyle Cem apansız genç kızın üzerinden kalkıp, boğazını

temizleyerek "Ne?" dediğinde Ecem onu ittirerek hemen üzerindeki hâkimiyetine son verdi. Cem şaşkınca duralarken de elinin altından bir kedi gibi fırlayarak holde ufak bir çocuk gibi koşturdu. Bir öpücükle tecavüze uğrayacakmış gibi ters tepki veren ergenler gibi olacakları yok saydı.

Düğün tüm ihtişamıyla ilerlerken, Ecem gözlerini tek bir noktaya odaklamış, kendini saat gibi kurarak dişlerini sıkıyordu. Hayır, baktığı falan yoktu o kütük yapımı katışıksız sırığa! Oturduğu yerde, kuluçkaya yatmış tavuk gibi yer edinirken, "Kızım!" dedi Nebahat Hanım kızının kolunu dürtükleyerek.

"Hıı!" dedi Ecem gözlerini bir an olsun pistin kıyısındaki kokteyl masasından çekmeden. Ruhuyla oraya ışınlanmak bu olsa gerekti.

"Ecem." dedi annesi yine dikkatini çekmek için, kolundan dürterek.

Ecem iç geçirerek "Ne var ya bir izletmedin?" dediğinde hırçınca,

"Kimi?" dedi annesi. Ecem tongaya düşecekken son anda toparladı kendini.

"Ab-ablamı kimi olacak!" Taş olacaksın Ecem, anneye yalan ha!

"Peri arıyor." dedi yaşlı kadın telefonu genç kıza uzatarak.

Ecem masadan kalkıp, ağacın gölgesine yönelirken, kulağı telefonda, gözleri ikiliye takılıydı. Lanet pislik, kızla kuytu köşelerde ne halt ediyordu ki? Bak bak, bir de sohbet havası veriyordu kızı araklama işine. Hıncından deli danalar gibi yerinde zıplamak isterken, birden genç adam ışıkların loş olduğu yöne ilerledi. Kuytularda aşna-fişne öyle mi? Bir de ona kur yapıyordu ıslak sopayla dövülesi hovarda. Ecem telefonla konuşma işini erteleyerek "Seni pis çıyan, bir de beni el altı etmek için haftalardır kuyruk gibi peşimde dolanıyorsun ama karşı cins birini gördü mü kuyruğundan ayrılmıyorsun!" diye sığındığı ağacın gövdesinde, yerinde tepiniyordu.

"Artık hiç gelmiyorsun golfe." dedi genç kadın sarı saçlarını omzunun üzerinden geriye şuhça savurarak.

"Hele bir gitsin." dedi Ecem dişlerini sıkarak. O sarı cadı saçlarını havalı savurdukça fitil oluyordu. Ah o saçları eline dolayacak, başını klozete sokacak sonra sifonu çekerek onu ait olduğu yere yolla-

yacaktı. Cem elini burnunun üzerinde gezdirerek usulca konuşurken Ecem kulaklarını her ne kadar tazı gibi diksede yok arkadaş, hiçbir şey duyamıyordu.

"Öyle mi?" dedi sarışın yılan abartılı bir sesle. Lan! Ne dedi de bu adam kız otuz iki diş kıkırdadı. Onun dil kıran ağzını ufalamazdı mıydı Ecem? Bak yelloza, adamın ağzına düşecekti. Tam burada Battal Gazi gibi, "Savulun leynnn, Ecem geliyor!" nidalarıyla saçlarına yapışıp, "O ağaç senin, bu tokat da senin!" diyerek, Allah ne verdiyse saymak istiyordu. Bakışları takım elbisenin içinde, kaşarlar ülkesi onu gözünde fazla yüceltmiş bir prens gibi duran Cem'e kaydı. Bu adama dekoder mi taktırması gerekiyordu kadınları geçiş alanından çekmek için. Lanet herif, her ne anlatıyorsa, o kız ağzını gere gere otuz iki dişini defileye sokuyordu yine. Ve Ecem fitil, havai fişek, barut, ne kadar patlamalı eylem varsa karnında yaşıyordu.

"Cem, cidden mi?" dedi kız, genç adamın koluna dokununca.

"Seni cidden geberteceğim bir kez daha ona dokunursan?" diye homurdandı Ecem. Deli danalar gibi yerinde tepinmesi an meselesiydi yine!

"Tabii, hadi şöyle geçelim de anlatayım sana ayrıntıları." dedi Cem yeşil gözleri karanlığın içinde yanıp sönerken.

"Ne ayrıntısı! Durun gitmeyin burası iyiydi. Az da olsa ışık vardı, saklanacağı ağaç vardı."

Ecem olduğu yerde sıçrayarak, suçlu psikolojisiyle arkasını döndü. "Anne."

Evet, ilk kez anne demesini öğrenen çocuk gibi beceriksizce mırıldanan kızına yaşlı kadın kaşlarını çatarak, "Kızım merak ettim seni. Ne yapıyorsun burada?" dedi bakışlarını loş bahçedeki, ağaçlık alana çevirerek.

Ecem bocalayarak, palavra havuzuna kâğıttan gemiyle dalış yaptı. "Ben şey yapıyordum... Köpek gelmiş, hem de fino gibi sarı tüylü, sivri dişli vampir gibi bir köpek, kuyruğunu sallayarak geziyordu buralarda... Kan emecek av arıyordu. Ben onu kışkışlamak istedim ama sayende kaçtılar." dedi sonunda hüsranla ortada olmayan ikiliye bakarak. Nebahat Hanım kızını çekiştirerek ne kadar mutlu olduğunu anlatıp, iki lafın arasında ise, lavabonun ne tarafta olduğunu sıkıştırmıştı.

Ecem annesini içeri yolladıktan sonra, bahçeye gitmeyi her ne kadar istese de kendini tuttu ve gitmedi. Eğer o geri zekâlı goril, finoların, kuyruk sallayan kancıkların peşinden dolaşmak istiyorsa, kendisi bilirdi. Lavaboda sinirle ellerini yıkarken, bir taraftan da hırsından ve ağlamaklı kırgınlığından homurdanıyordu. Çikolata kahvesi gözleri dolu dolu olurken, başını kaldırdığında, aynanın aksinde hiç beklemediği şeyle karşılaştı. Derin göllerin yeşilini çalan,hırçın dalgaların arasına sığınan yosun yeşili gözleri...

"Bakma bana öyle." dedi Ecem gözlerindeki yaşları güçlükle saklayarak. Sanki hayali, gerçekte can bulmuştu. Kafayı bulsa, aynaya dokunup gerçek mi diye yoklardı ama lanet olsun annesi bir bardak bile içmesine izin vermemişti. "Git buradan!"

"Beni neden gözetliyorsun?"

"Ne gözetlemesi be, ne işim olur seninle? Yanlış görmüşsün sen. Kapa o koca ağzını Ecem."

"İyi." dedi Cem, göğsünde bağladığı kollarını çözerek "Çocuksun." diye tepki verdi dışarı çıkarken. Ecem demin ağlamadıysa, işte şimdi hırsından ağlayacaktı. Bu kadar mıydı? Elindeki kâğıt havluyu sinirle çöpe atarak, saçlarını geriye savurdu. Üzerindeki balköpüğü elbisenin büstiyerini çekiştirerek hırsla kapıya yanaştı. O goril onu umursamıyorsa, bir kez daha onun için ağlamayacaktı. Kapıdan çıktı ve apansız kendini kalın kolların tutsağında çırpınırken buldu.

"Ne oluyor be?" dedi panikleyerek debelenirken.

Cem genç kızı kollarının kıskacına alarak, kapının kenarındaki duvara yasladı, ellerinin arasında kıpraşmasını engelledi. Ecem bakışlarını genç adama çevirince, Cem ciddi bir duruşla, "Bazen..." dedi ama tok sesi ona yakışmayacak bir yumuşaklığa sahipti. "Saçlarına yağan yağmur olmayı istiyorum. Tenini okşayan rüzgâr... Sana özgürce dokunan hava... Ama Cem olmak istemiyorum." Kız derin bir nefes çekti içine. Zaman dursun istedi onun gözlerine bakarken ve o böyle konuşurken. Cem sitem ederek, "Sana dokunamıyorum, yaklaşamıyorum, hissedemiyorum... Her an araya ördüğün yeni ve eskisinden daha kalın duvarlar, hep gözlerine çektiğin kalın perdeler var." diye devam etti. Ecem şaşkınlıkla afallayarak donarken, her hücresi onun varlığına isyan titriyordu. "Ecem, ben buradayım bak!

Gör beni. Yanına geldiğimde kaçma, uzak durduğumda takip etme... Sadece bir adım at ya da bırak, olduğum yerde kalayım."

Ecem yutkundu, dudakları birkaç defa açılıp kapandı ama arasından sızan nefesten gayrı tek bir kelime dökülmedi ve genç adam hezeyanla başını sarstı. "Ecem büyü... Büyü, olur mu?" dediği gibi ellerini üzerinden çekerek, iç çekişlerin kollarında arkasını dönüp, sırım gibi vücudunu da yanına alarak, koridorda buhar gibi kayboldu.

"Ben zaten büyüdüm kör!" dedi kız yanağına süzülen bir damla yaşı kabaca silerek. "Ve sen beni ancak şimdi fark ettin. Yaralandıktan, defalarca yaraladıktan sonra."

Düğün bittiğinde herkes eve yorgun argın ama mutlu gelmişti. Gelin ve damat bir fazlalıkla balayına, huzurla yollanmıştı. Nebahat Hanım'ın onca itirazına rağmen, Rüzgâr kızını yanlarından ayırmıştı. Ve saatlerce onların masalsı düğününü dinlemişlerdi. Şimdi ise akşamın hafif meltemi üzerinden geçerken, bakışlarını yine her zaman olduğu gibi karanlığa dikti. Öyle çok fazla yıldız yoktu ama ateş böceklerinin sesi çok fazlaydı.

"Sence ne yapmalıyım? Bazen kendimi tutmak istemiyorum. Öylesine güzel konuşuyor ki, kendimi bırakasım geliyor. Sonra onun havai ve kadınlara olan tutumları aklıma geliyor, bana yaptıkları, geçmişteki davranışları, söylediği her bir söz mıh misali çakılıyor yüreğime ve kafam karışıyor. Kahraman'ın hayali dikiliyor zehirli bir yılan gibi karşıma, olanlar ruh dünyamı allak bullak ederek çökertiyor. Sonra Cem'e tam güveniyorum, bir köşeden yılan gibi geçmişi dikiliyor karşıma. Neden böyle karmaşık düşünüyorum ki? Aslında çözüm belli... Unutmak! Onu ve diğerini unutmak... Tüm erkekleri unutmak..."

"Peki, unutabiliyor musun?" diye sordu Peri, ayaklarını biraz daha kenara çekerek. Minderdeki başını oynattı. Hafif bir rüzgâr esti ve yapraklar hışırdadı.

Ecem derince iç geçirdi. Akşamın ılık havasını ve gül kokularını genzine çekti. "Bazen, unutmuş gibi oluyorum. Kahraman'ı o kadınla bastığım en güzel ve en ahmakça kararı verdiğim günü, Cem'in bana söylediği gerçekleri unutuyorum. Hatta aklıma bile gelmediğini düşünüyorum ama sonra bir anda olanları hatırlatan bir şey karşıma

çıkıyor -ben buradayım bak unutamazsın- diye zihnime işkence ediyor."

"Bence zamana ihtiyacın var. Yüreğindeki yaralar henüz taze. Kahraman! Onun yaptıkları yüzünden ön yargılısın hayata... Ben Cem'i tanımıyorum, ama anlattığın kadarıyla iyi biri gibi geliyor. Hem onu çocukluğundan beri tanıyorsun. Bence biraz sakin kafayla düşünmen gerek. Ne yapacağını, o zaman daha iyi bulursun. Ayrıca kelin merhemi olsa, önce kendi kafasına sürermiş."

Ecem kıkırdayarak başını kaldırıp, dirseği üzerinde diklendi. Başını eline dayayıp, yerde çimlerin üzerinde yatan kıza baktı. Peri gözlerini karanlık gökyüzüne dikmişti. Bahçe direğinin vurduğu ışıklar, akşama doğru koyuya çalan al yüzündeki yeşilliklerinde parlıyordu. Onunla burada böyle oturmayı ve gökyüzüne bakmayı seviyordu.

"Peri, sen daha önce hiç âşık oldun mu? Yani... Şey..." Çekinerek diline geleni söylemedi. Onun söylemesinin daha doğru olacağını düşündü. Abisini yanındayken bile özlediğini, ondan konuşurken heyecanlanıp gözlerinin ışıldadığını görüyordu.

Peri başını salladı olumsuz anlamda. "Olmadım." Ecem gözlerini kıstı. "Peki, bu kadar şeyi nereden biliyorsun? Bana anlattıkların... Onları yaşamayan bilemez, değil mi?" Peri dudağının kıyısını gerdi. Bakışları çakışınca "Annem..." dedi üzgünce. "Annem babamı çok sevdi. Onlar çok zor şartlar altında birlikte olmuşlar, hep anlatırdı bana. Babamın annem için neler yaptığını anlatırdı. O kadar çok zorlukla uğraşıp, imkânsızlığın içinde birbirlerine tutunmuşlar ki, bazen, annem bana masal anlatıyor derdim. O kadar büyük bir sevda olduğuna, inanamazdım. Sonra babam, anneme bir bakardı, dünya durur, evren susar, benim tüm düşüncelerim tuzla buz olurdu. Ben babamın gözlerinde, bir tek resim gördüm, dudakların tek isim tesbih gibi çekildi, gerçek aşkı babamda, annemin gözlerinde saf sadakati gördüm."

"Çok mu büyük aşk yaşamışlar?"

Maziyi yâd ederken, kafasını dalgınca salladı genç kız. Derin bir nefes aldı ve buruk bir dudak büküşüyle, iç geçirdi. "Dedem! Annemi, babama vermemiş. Zorla başkasına vermiş. Zeytinliklerini birleştirmek için arkadaşının oğluna. Oysa biliyormuş babamla bir-

birlerine olan destansı aşklarını. Annem başlarda her ne kadar bunu kabullenmeyerek, dirense de zamanla olanlar karşısında başaramamış. Dedem onu tehdit etmiş, babama bir şey olmaması için... Babamı unutabileceğini hiç düşünmese de,boyun eğmiş ve aşkından vazgeçmiş. Zorla, istemediği bir adamla evlenmeye kavil olmuş. Dedem çok asi ve gaddar bir adammış. Eğer evlenmezse babamı sakat bırakıp hayatını mahvetmekle tehdit etmiş. Annem inanmayınca, bunu yapmış. Bir kazayla bacağını yaralatmış. Babam, hep hafif sekerek yürürdü. Annem, babasının ciddi olduğunu anlayınca, susmuş. Derdini, aşkını, tüm çaresizliğini yüreğine gömmüş. Dedemde sonunda istediğini yapmış. Hiçbir zaman kocasına alışamamış annem. Senelerce bir evde isteksiz bir kadın olmuş. O da, annem onu sevemediği için, sürekli hırçınlaşmış. Zamanla şiddete başvurup, cezalandırmış. Annem her dayağın ardından kaçıp babasına sığınırken dedem her seferinde acımadan geri yollamış. Amaç zeytinlikleri bölünmesin... Babamda kahroluyormuş. Ne yapsın, elinden bir şey de gelmiyormuş. Günler geçtiğinde, unutmak bir yana, ondan ayrı olamayacağını anlamış. Onun çektiği cezaya da dayanamamış. Sonra yine bir dayağın ardından eve geldiğinde annem hastaneye kaldırılmış. Bebeğini kaybettiği için, bir süre hastanede yatmış. Babam artık buna isyan ederek, her şeyi göze alıp annemi hastaneden kaçırmış."

O ana kadar olanları sanki bir korku filmi gibi dinleyen Ecem, sonunda aşk kazanınca mutluca kıkırdadı. "Oh, iyi yapmış. Bir an o adamın kızı olduğunu söyleyeceksin sandım, yüreğim ağzımdaydı. Ben dedeni sevmedim Peri, kızma bana."

Peri burukça gülümsedi. Derince iç geçirdi. Artık gözleri nemlenmiş, sesi buğulu çıkıyordu. "Ama annemin evlendiği adam, bunu gurur meselesi yapmış ve etrafta haysiyetim kırıldı diye tehdit naraları atarak dolaşmış. Annemler kaçmış uzaklara... Bulamamışlar bir süre. Sonra..." Yutkundu. Gözleri dolu dolu yine, yanağına iri bir damla süzülünce, Ecem arkasından kötü bir şey geleceğini hissetti. Ensesinde oluşan bir ürpermeyle sustu.

Peri genzine dolan yumruları yutkundukça, boğazı acıdı. "Ben ufakken, babamın vurulduğu haberi geldi eve. Ufacıktım, anlayamadım. Annemin bayıldığını, herkesin feryat ettiğini hatırlıyorum. Çok

korkmuştum anneme bir şey oldu diye. Ama olan babama olmuştu. Onu iş çıkışında vurmuş o adam. Arkasından, kalleşçe yapmış bunu. Bir süre hastanede yattı babam. Annem perişan oldu, can verdi her gün hastane kapılarında, ama kurtaramadılar. Sonra annem..." dedi dudaklarını nemlendirip, yanağına akan yaşları sildi. Ecem Peri'nin elini sıkıca tuttu. Teskin ederken, onun yanında olduğunu bilsin istedi. Peri burukça gülümsedi. "Babamın gidişi ardından, annem değişti. Ellerim ufacıktı, isteklerim, duygularım... O, gün be gün eriyordu ve ben durduramıyordum. İçine çekiliyordu, kupkuru olan ağaçlar gibiydi. Kimseyle konuşmadı, yemedi, içmedi, beni bile gözü görmedi. Hiçbir şey dikkatini çekmiyor, sabah, akşam mezarlığı bekliyordu. Eve hep üstü başı toprak içinde geliyordu. Zaten kötüyken, bir de hep onu suçladılar. Herkes üstüne gelmeye başladı. Hor görüp, sürekli aşağıladılar. Kötü gözle ifşa edip, hayatın suçunu üzerine, babamın ölümünü ona yüklediler. Sonra bir gün bayıldı. Uyuyor sandım. Ogün öğlene kadar başında bekledim, saçlarını okşadım, ıslak mendille yüzünü sildim ama uyanmadı. Gözleri öyle tavana bakıyordu. Sonra hastaneye kaldırdılar, onu da ayırdılar benden. Hasta olduğunu öğrendik. Zaten fazla sürmedi. Annem derdiyle gitti. İkisi de gitti... Ufacıktım. Suçumun ne olduğunu bilmiyordum ama hor görülmenin, istenmemenin, kötü tohum olmanın ne demek olduğunu, iliklerime kadar hissediyordum. Annem kötü bir kadın değildi. Babam hata yapmamıştı. Ben piç değildim ama öyle dediler. Onlar sadece sevmişlerdi..." dedi hıçkırıklarını kaçırmamak için, dudaklarını birbirine bastırdı.

Oysa çok uzun zaman olmuştu konuşmayalı. İçini birine açmayalı, çok uzun olmuştu. Çocuktu o zaman ama neden hâlâ içi aynı ilk günkü gibi kan kaybederek acıyor, her anımsadığında o günlerin acısını taptaze yaşıyordu? Peri hor görülen bir aşkın, yasak elması gibi görülmüştü senelerce... Günah gibi, hata gibi...

Ecem derin derin nefes alıyordu. Yanağına dizilen yaşları daha fazla engelleyemedi. Kollarını açıp, bir anda boynuna dolayarak sıkıca sarıldı. "Çok üzüldüm Peri. Çok zor olmalı..."

Peri derince iç geçirdi. Kollarını genç kızın boynuna doladı. Bir müddet sessizce, öylece rahatlamayı beklediler. Bunları atlatmıştı

ama hâlâ anlatırken yüreği, o anları tekrar tekrar yaşıyordu. Çok zordu bunları tekrar ve tekrar anmak. Yüreğinde bir özlem ateşi yandı. Annesinin kokusunu, babasının güçlü, korunaklı sıcaklığını özlemişti. Sanki maziye döndü bir an. Cıvıl cıvıl evlerinde babasının gür sesi, annesinin neşeli kahkahaları çınladı. Yüreğinde, onların sesi kilitli kalmıştı. Babasının annesinin saçını şefkatle taramasını, sonra öperek, koklayarak okşamasını hatırlıyordu. Nasırlı, kaba ellerini, annesinin ipek gibi gece karası saçlarında, nasılda şefkatle gezdirirdi. Nasıl özlemişti onları... Yüreği nasıl yanıyordu. Yanağına art arda sıralanan incilerin ardından, dudaklarından ufacık bir hıçkırık daha kaçtı.

"Anneme söz verdim Ecem... Ben onun yürüdüğü yoldan yürümeyeceğim. Çektiği acıyı kendime de çocuğuma da çektirmeyeceğim. Yemin ettim ona! Kendimi sadece tek bir adama, sevdiğim erkeğe..." dediğinde, üzerlerine düşen iri gölgeyle lafı yarıda kaldı. Ecem irkilerek geriye çekildi ve genç adam yanlarına yaklaşıp çatık kaşlarıyla, "Ne sözü?" diye zoraki bir gülümsemeyle sordu.

Peri kendini toparlamaya çalıştı. Sesi hâlâ titriyor olsa da, iradesini kontrol altına alması kolay olmuştu. Onu ağlarken görmesini istemiyordu. "Yok... Yok bir şey, öyle konuşuyorduk." Geçiştirdiğini sandı.

"Bir film anlatıyorduk." diye atıldı Ecem ve genç kız ona minnetle baktı. İkisi de panikleyerek yanaklarını kurulamaya çalışıyordu. Daha sabah gelmişti kocası ve doğru düzgün görememişti bile onu. Ve şimdi onun varlığını hisseden her bir hücresi, bunun farkındaydı.

Eymen, Nebahat Hanım'ın esaretinden kurtularak, düğünün ne kadar güzel olduğunu onuncu kez dinledikten sonra, nihayet dışarı çıkabilmişti. Yanlarına oturunca, Peri bakışlarını mütemadiyen ondan kaçırdı. Genç adamın gözünden hâlleri elbette ki kaçmamıştı fakat üstelemedi. Kızsal bir sorundur diye düşündü. Elbette üzücü bir şeyler konuştuklarını anlıyordu ama ağlama sebeplerini anlamıyordu. Bunun bir film olmadığı, mutlak bir gerçekti. Eymen karsının yanına uzandı. Başını Peri'nin minderine yasladı. Kafaları birbirine çok yakındı. Peri onun yanındaki iri bedeniyle, hafifçe titredi. Tepeden bakışlarını, kocasına çevirdiğinde, gözleri çakıştı. Islak kirpik-

leri ok ok olmuş, ileri uzanıyordu. Hâlâ bahar bakışlarında, ormanın içindeki su birikintisi gibi, su damlacıkları gizliydi. Şimdi üçü de çimlerin üzerine uzanmış, konuşmadan, karanlık gökyüzüne bakıyordu. Tek tük yıldızlarla bezenmiş kadifemsi lacivert göğün altında, köşedeki heybetli çınar ağacının dallarının hışırtısıyla ve ateş böceklerinin resitaliyle huzuru dinliyorlardı. Peri ellerini nereye koyacağını bilmiyordu. Keza kocası hemen bir karış yanındaydı ve ileriye çekilmek gibi bir olanağı da yoktu. Diğer yanında ise Ecem vardı. İkisinin arasında sıkışıp kalmıştı. Elini yanına koydu. Hemen kocasının elinin yanına... İkisi de, parmaklarının temasının, ne kadar yakın olduğunun farkındaydı. Büyülü bir duygu çepeçevre sardı etraflarını ve onları her şeyden soyutlarken, efsun gibi huzur yağdı üzerlerine. Ama dokunmuyordu elleri birbirine. Her ne kadar isteseler de, dokunmamak için, özel bir çaba harcıyorlardı. Sanki dokunsalar yanacaklar ya da buz tutacaklar gibi ürkekti yürekleri.

Şimdi ise kocasının kendisini özlemle süzdüğünü biliyor ama ürkek gözlerini gökyüzünden ayırıp onunla başkalaşmış bakışlarını birleştirmeye bir türlü cesaret edemiyordu. Kalbinin neden bu kadar hızlı attığını da anlayamıyordu. Sadece yan yana yatıyorlardı, henüz dokunmamışlardı bile birbirlerine. Ama sıcaklıkları ve ruhlarına yayılan etkileşim öylesine aşinaydı ki...

O sırada Ecem parmağıyla bir noktayı göstererek "Bak, yıldız kayıyor Peri, hadi dilek tutalım." dediğinde, çocukça bir heyecanla, Peri ve Eymen bunu görünce çoktan gözlerini kapatmıştı. Eymen usulca elini hareket ettirip, karısının ufacık narin eline dokundu. Sonra onu kavrayıp, hiç itirazsız avucunun arasına sımsıkı hapsetti. Zaten kızda itiraz edecek hâl yoktu. Parmakları yelpaze gibi açıldı istekle ve avuç içleri kopmamacasına birbirine kenetlendi. Bedenine ılık bir sıcaklık akarken Peri'nin, yüreği titreyerek tek bir şey diledi. *Sadece... Onu!* Tıpkı kocası gibi... İkisi de biliyordu ki olmayacak, beyhude bir dilekti bu. Onlar fallara, ucuz aşk romanlarına inanmayı çoktan bırakmıştı. Biri hazin bir darbe almış harabe gibiydi, diğeri elim bir aşkın hüsran kokan yasak meyvesiydi...

Fakat yinede aynı dilekte, umutların içine huzur eken ümitlerde, birbirinden bihaber yüreklerinde buluşmuşlardı. Ecem bakışlarını

yana çevirdiğinde, birbirine, derin bir özlemle bakan ikiliyi görünce, huzurla gülümsedi. Anlayışla yerinden doğruldu. "Anneme bakacağım, az önce sesleniyordu sanki." diye sağduyulu davranıp, yalan attı. Onları baş başa bırakıp uzaklaştı.

Eymen karısının elini yukarı kaldırıp, dudaklarına götürdü. Kız gözle görülür derecede titredi. Peri'nin gözlerine bakarak, dudaklarını elinin üzerine bastırıp, bir ömür böyle donarak durmayı ister gibi saniyelerce bekledi. Genç kız onun ağır bakışları altında eziliyordu. Nefesini tutmuş, onun öpüşünü, tenine değen ateş gibi sert dudaklarının teninde bıraktığı muhteşem hisse kafa tutmaya çalışıyordu.

"Evet... Şimdi konuşabiliriz." Sesi son derece yumuşak, tehditkâr ve çok seksiydi. İçi güçlü, düşkün ve akışkan bir arzuyla neredeyse kıvrılıp bükülüyordu. Ona, gözleri alevler saçarak bakıyordu. Çekine çekine nefeslerini dışarı saldığında kocası, "Günlerin bensiz nasıl geçti?" diye sordu nefesini gırtlağına kilitleyerek. "Gerçi annem ballandırarak anlatıyor yaptıklarınızı. Çiçek bile dikmişsiniz. Bahçesine giren ilk kişisin, tebrikler." Biraz duraksadı ve bir itirafta bulundu. "Seni çok seviyor. Anladığım kadarıyla, sorunsuz geçmiş zaman."

Onun söylediği masum şeyle Peri'nin yüzü asıldı. Kesinlikle mükemmel geçmişti.

"Evet, seviyor... Ben de onları seviyorum." Sanki bunu suç işliyormuş gibi söyledi. Dudaklarını kıpırdattı ancak bir şey söyleyemedi. Sonra birden hüzünlü sesiyle usulca mırıldandı. "Keşke başında seni dinleyip, kendimi bu aileden birisi gibi hissetmeseydim. Şimdi seni dinlemediğime, o kadar pişmanım ki! Bu suçluluk duygusu, yağlı bir urgan gibi boğazıma düğümleniyor. Onların gözlerinin içine baka baka yalan söylemek, her nefesimde içime yumru olup düşüyor... Kendimi bu sebepten hiç affetmeyeceğim..." Gücenmiş bakışlarını genç adama çevirdi. "Seni de bağışlamayacağım Eymen Sancaktar." dediğinde suçlayıcı bakışlarıyla, Eymen'in kaşları çatıldı. Bu kız yine ismiyle hitap ediyorsa, gerçekten çetrefilli duygulara sahipti. "Bu kadar mükemmel bir ailenin içine beni soktuğun için, sana çok kızgınım." Önce hediye gibi onları verdin, sonra elimden alacaksın.

Eymen'in şaşkın gözleri, hiçbir şey anlamamış gibi onun yüzüne takılı kaldı. Ne düşüneceğini ya da ne söyleyeceğini bilemedi. "Peri, bu düşünceye de nereden kapıldın şimdi? Sadece daha kötü olacak bir felaketin önünü tıkıyorsun. Bak, onları bir kere hiç istemeden üzdüm. Bir daha bunu yapmayacağım. Eğer gerçeği söyleseydim... Onların aksine, beklediklerinin aksine bu evliliğin sadece bir oyun olduğunu dile vursaydım... Yıkılırlardı. Onların gözlerinde bu acıyı bir daha görmeye dayanamam. Sen onlara yalan falan söylemiyorsun, at aklından bu düşünceleri."

"Söylüyorum... Onlara gerçeği anlatmayarak, yalan söylüyorum ve sen buna engel olmuyorsun. Bak, sen de söylüyorsun, oyun bizimki." *Kendimizi kaptırdığımız, zalim bir oyun.* Sustu ve bir an düşündü. Sonra, yumuşak bir sesle, "Hata yapıyoruz." diye devam etti. "Ta en başından beri, hataydı bu iş. Reddetmeliydim, kaçmalıydım hatta her şeyi göze alarak..."

"Gitmene izin vermezdim."

"Hangi gerekçeyle?"

Eymen dişlerini sıktı. "Bu elimizde olan bir şey değildi. Biz evlendik. Hata ya da değil, yalan ya da gerçek. İsteyerek olmasa bile... Sen benimle evlendin. Bu evlilik yalan değil, gerçek... Biz gerçeğiz."

Eymen'in gözlerinde gördüğü ürkek ifade, kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu kızın. Ve bu korkuyu yanlış anladığını varsaydı. *Kime göre gerçekti? Onlara mı, bize mi?* diyemedi. Gerçek ve yalanlar birbirine gireli çok olmuştu. Artık Peri, neyin doğru neyin yanlış olduğunu idrak edemez hâle gelmişti. Ta ki bugün Ecem'le konuşana, gerçekleri jilet gibi hunharca yüzüne çakana kadar... Gözlerini, onunkilerden kaçırmamaya çalıştı. Nedenini bilmediği garip bir utanç tabakası sardı yüreğinin katmanlarını. Eymen birden uzandı, *Saklama benden bahar gözlerini,* der gibi elini tutarak, dudaklarına götürdü. Bunu yaparken, yüzü ilk kez sıcak bir gülümsemeyle, merhametle aydınlanmıştı. Sanki bu tebessümün onu rahatlatacağını, ona neyin iyi geleceğini biliyordu.

Peri'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpmaya başladı. Kocası, anlaşılmaz bir ifadeyle yüzüne baktı ve "Boşanmaya az kaldı,

biliyorsun." diye konuyu açtı. Kızın o anda kulağındaki tüm sesler sustu. Yüreğine keskin bir bıçak saplasa, ancak bu kadar çabuk kalp atışlarını sonlandırırdı. İlmek ilmek düğümlendi boğazına gerçekler ve nefes alamadı. Ellerini ayırdı Eymen,Peri'nin içi birden buz tuttu. Hava soğudu, gök kararda ve oldukları alan ufalarak, içindeki kasveti tetikledi. Tepeden tırnağa titredi. Uzaya fırlatılmış çöp gibi, başıboş ve boşlukta asılı kalıyormuş gibi çaresiz hissetti.

"Birkaç hafta daha dişini sıkarsın, olur biter."

Eymen bunu öyle bir rahatlıkla, soğukkanlı ve tekdüzeliği yüksek, sakin bir tonda söylemişti ki, sanki heyecanla bu anın bitmesini bekleyerek günleri sayıyormuş gibi bir izlenim oluşturmuştu kızın zihninde. Ve canı kızgın bir bıçakla deşilir gibi acımıştı.

Fakat işin aslı, Eymen dişlerini sıkıyor, gerçekleri görmeye çalıştıkça, onun canını yaktığından daha fazla kendi canını yakıyordu. Onunla nihai olacak birkaç haftalarını düşündükçe, kendini sonunu bekleyen dermansız yârelere tutulmuş, yatalak bir hasta gibi, çaresiz hissediyordu. Bu işin ilacı, tedavisi, kurtuluşu yoktu. Gerçekçi olmalıydı. Onun aşkı, sevgisi, huzuru vebalıydı. İmkânsız kangrenler gibiydi. Kesilip atılmazsa, bedenini sarar ve öldürürdü. Bu düşünceyle irkildi. Ona kıyamazdı. Sıklaşan dişlerinden, gıcırdama sesleri duyuldu.

Öte yandan Peri, araba çarpmış gibi kırılmış umutlarıyla, gözlerinde katledilmiş hayalleriyle ona baktı. Ne ummuştu ki? Ne beklemişti? Yüreğindeki hazin yarayı tetikleyen bir sancı düştü içine. Yaktı bedenini saf ateşiyle. Boşanmaya az mı kalmıştı? Oysa sonu olmayan bir beraberlik gibi yaşamaya başlamıştı son günlerde bu evliliği. Demek, artık sona gelmişlerdi. Ondan, boşanacaktı. Ayağına bağ, omuzlarına yük olmuş fazlalığı atacaktı. Bu haber öylesine içini acıttı ki, gırtlağına dizilen yumrulardan sebep, nefes alamadığını hissettirmekten korktu. Fakat elinden hiçbir şey gelmiyordu. Yapacak hiçbir şeyi yoktu. Nihayetinde bitecekti. Sonunda bir cesaret hazin sonlarının tarihini öğrenmek için, kendini toparlamaya çalıştı.

"Ne kadar bir zaman bu?" diye titrek sesiyle, ürkekçe sordu. Korkunç bir düş görüyormuş gibi, gözlerini hafifçe kapattı. Gözlerini sımsıkı yumunca geçecekmiş gibi, bunların bir kâbus olduğunu

varsaymayı diledi. İçine derince bir nefes çekti ama hava daha ciğerlerine inmeden, yarım kaldı.

"Bu önemli mi?"

"Dermansız hastalar bile, ne zaman öleceğini öğrenmek ister."

Eymen kaidesiz bir tutumla gözlerini göğe dikti. Bakmadı kızın keder bürüyen gül çehresine. Bakarsa, göreceklerinden mi korktu, yoksa gözlerinde beliren fırtınalardan mı bilemedi.

"Birkaç haftalık süre... Şu anda yeni bir iş aldık, bu işe başladığımızda, sessiz sedasız boşanırız."

"Ama... Ama." diye itiraz edecek olduğunda Peri, kocası başını yana çevirdi. Ve ona öyle bir baktı ki, yüreğini ellerine sunmuşçasına kalbi daraldı. Sebepsiz bir dürtüyle, sesini çıkarmadan başını itaatle salladı. *Nasıl istersen,* der gibi. Kendini onun üzerine yapışan sülük gibi, kişiliksiz, erdemsiz, onursuz bir yılışık gibi basiretsiz hissettirdi gözlerinde gördüğü suçlayıcı bakışlar. Bazen çok acımasız bakıyordu Eymen. Cani gibi, ruhsuz bir katil gibi, vicdansız oluyordu göz be beklerindeki hâl. Bir insan, bir bakışla vurulur muydu? Peri, onun sır dolu gözlerinde gördüğü kendinden emin bu karanlık yanıyla, hem vuruluyor hem de o karanlık mahzenlerin dehlizlerinde nefessiz, aç, soğuk ve ışıksız kalıyordu. Gözleri dolmuştu ve ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

"Ailene bunu... Nasıl... Açıklayacağız diyecektim."

"Bu konuyu ben hâlledeyim. Boşandıktan sonra gerisi seni ilgilendirmeyecek, rahat ol."

Çok rahattı. *Keşke sevmeseydim* onları dedi yüreği. Peri yerdeki çimleri avuçladı ve köklerinden sökercesine çekti. Kısacık tırnakları etini yararcasına, avucuna battı.

Eymen'in inatçı dudakları düz bir hâl alırken, acı bir gülümsemeyle onun yüzünü süzdü. Peri de aynı yapay gülümsemeyle karşılık verdi. Lâkin... Olamıyordu işte. Nebahat annenin, Eray babanın ve Ecem'in üzüleceğini bildiği hâlde, nasıl rahat olurdu. Ne kadar kolay dile vuruyordu boşanmayı? Her bir zerresini istila etmiş korku ve öfke duyguları, tüm benliğini bir anda kıskaca almış lanetli ve vebalı bir bölge gibi kapladı. Bunu söyleyebilen bir adamdan, her türlü kötülük, fenalık beklenebilirdi. Ama kötü değil işte onun kocası, bi-

liyordu. Niye boşanma kelimesiyle böyle içini deşerek, duygularını acıtıyordu o zaman?

Birkaç saniye düşünüp, kendisini toparlamaya çalıştı. Sonra boğuk bir sesle, "Tamam sen nasıl istersen öyle olsun." diye itaatkâr bir tutumla kabullenerek sustu. Sesi öylesine üzgündü ki, Eymen bunu fark edince, bakışlarını ona çevirdi. Peri dudaklarını burukça büktü.

"Hayatından tamamen çıkacağım merak etme. Hatta beni bir daha görmeyeceksin. İstersen bu şehirden bile giderim. Onların üzülmesine dayanamam."

Genzine birbiri ardına sıralanan, yüreğini sızlatan nefesler doldu. Gözleri dolu dolu olduğu için, bakmadı yüzüne. Ağlamamalıydı.

Eymen onun acı acı yutkunmasını izledi. Nasıl şahane, nasıl masum bir varlıktı bu böyle! Okurken, tüm umudunu okuluna bağlamışken, her şeyden onlar için vazgeçebileceğini tereddütsüz, fedakârca dile vuruyordu. Ve onun uzaklara gitmesi, bu fikirden hiç mi hiç hazzetmedi. İçinde hain bir yan baş gösterirken, hiç olmadık bir sebepten kendi düşüncelerinden huzursuzlandı ve düşman kesildi.

"Sana ufak bir daire aldım. Okula yakın, gidip gelirken sorun yaşamazsın."

Bu kadarını bile düşünmüştü öyle mi? Onu başından derhal atmak için, ne gerekiyorsa yapıyordu? Peri salak salak hayallere, sonu olmayan umutlara kapılıp, saf âşıklar gibi onu düşünürken, kocası onu nasıl üzerinden atacağını ince ince düşünüyordu. Bu sözler, ahmak genç kıza ait tüm hayallerin üzerine kocaman bir çizik atmıştı. Tırnakları çimlerin dibindeki, toprağa gömüldü. Nefes alamadığını hissetti. Sanki biri gırtlağını sıkıyordu. Azıcık aldığı solukları, yumru olup, gırtlağına acı acı diziliyordu. Bu kadarı ağırdı. Kocası ona hiç umut vermemiş, hep kendi ahmaklığından sebep, kendi kendine gelin, güvey olmuştu. Yakuta benzeyen gözlerinin içini iri, şeffaf yaş tabakası sararken "İstemiyorum." dedi birden titrek sesiyle. Öylesine bir hışımla haykırır gibi söylemişti ki, genç adamın kuşkuyla gözleri kısıldı.

Daha konuşacakken, Eymen birden sözünü kesti, "Ne demek istemiyorum. Nerede kalacağını düşünüyorsun?" diye haşin haşin çıkıştı.

Ağlama isteğini ertelemeye çalıştı. "Boşanınca... Bunun seni ilgilendireceğini... Hiç sanmıyorum. Ben başımın çaresine bakarım. Çalışıyorum, pekâlâ bir ev tutarım ya da birkaç arkadaşla bir evde kalırım. Yurtları araştırırım yer var mı diye. Bakarım başımın çaresine, sen dert etme. Yanımda taşıdığım tek şey canım nasılsa, kalırım bir yerde."

"Kalamazsın!" dedi adam hiddetle ve katıca. "Buna izin vermem. Benim evimde kalacaksın. Arada, sırada seni görmeye geldiğimde, iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Başkalarının yanında sığıntı gibi kalamazsın."

Sanki şimdi zalim adam, farklı hissetmesini sağlıyordu.

Kız yutkundu ve sesini kontrol etmek için boğazını temizledi. "Boşanınca... Beni görmeni istemeyebilirim. Belki biz..." Kelimeleri boğazından süzüldü ve gözlerini sık sık kırpıştırarak, gözyaşlarını geriye itelemeye çalıştı. Dudaklarını aralayıp, derin bir nefes çekti içine. "Biz bir daha görüşmezsek daha iyi olur. Bunca olandan sonra, seninle görüşmeyi, düşünmüyorum."

Birden kocaman adamın yüreği daraldı. Sanki biri, kalbini eline almış, sıkıp bırakıyordu. Tüm kasları isyan edercesine kasılmaya başladı. Huysuzlandı. Ufacık bir çocuk gibi, oyuncağı elinden alınmış bir bebek gibi, huysuzca, öfkeyle kudurmaya başladı. Bu evi ona kendi almıştı. Evinde kalmak istemiyordu. Onunla görüşmek istemiyordu. Fakat Eymen, ne olursa olsun, ondan bir süre daha ayrı kalmak istemiyordu. Lanet olsun! Hepsi bu sebeptendi. Ona sahip olamadıkça, içinde bir şeyler büyüyordu. Bir kere birlikte olsalar, geçecekti biliyordu. Hemencecik rahatlayıp, unutacaktı. Kendini kandırmak kolaydı, duygularını aldatmaksa zor.

"Unut bunu... Başka yerde kalamazsın! Daha bir kadını öyle ortalarda bırakacak kadar, alçalmadım. Ne olursa olsun, karım oldun. Geçinmen için maddi destek de sağlayacağım. Çalışmana da gerek yok. Buna asla müsaade etmiyorum."

"Senden müsaade istediğimi hatırlamıyorum. Ben dilenci değilim. Ne hakla, hangi sıfatla bana bakacaksın?" diye kırgınca soludu. "Sonumuz belli, neden dert ediyorsun ki? Artık senin sorumluluğunda olmayacağım."

"Kocan olmam hakkıyla. Boşansak bile senin, benim eski karım olduğunu herkes bilecek... Bunu unutuyorsun." Bu bir bahaneydi.

Peri ona ters ters baktı. "Bu emirlerine uyacağımı sanmıyorum."

Eymen bocaladı. Ne diyeceğini bulamadı. Sonra aklına gelen şeyle "Uyacaksın!" diye emrivakiyle atılınca, Peri ona ters ters baktı."Amcanlar seni rahat bırakmaz. Bir süre yanında olmasam da varlığım üzerinde olacak. Arada gelip gitmem, varlığım seni rahatsız etmez." Peri'nin zarif çenesi hüsranla titriyor, buz kesmiş sisli gözlerindeki hırçın okyanuslar kabarıyordu. Gül yüzündeki beyaz teni solgunlaşmıştı.

"Bana çok güveniyorsun. Sen böyle yapınca, senden yararlanmak isteyeceğim aklına gelmiyor mu? Senden para sızdırabilirim. Bunu kullanabilirim. Seninle uğraşabilirim." Hiç düşünmeden, söylediği saf şeylerle, Eymen'in düşünceli bir tavırla kaşlarını çattığını gördü. Böyle bir şey söylediğine pişman oldu. Aklına, saçma sapan şeyler sokuyor, yapmayacağını bildiği hâlde adamı zorla işkillendiriyordu.

İşte bu konuşmayla Eymen'in, deminden beri gerilen dudak kasları, bir nebze olsun yumuşadı. "Hayır, böyle bir şey düşünmezsin." dedi kendine son derece emin bir tavırla. O kadar güveniyordu ki ona, bırak arkasından iş çevirmeyi, onları üzecek bir kelam bile dile getirmeyeceğini, çok iyi biliyordu.

"Nereden biliyormuşsun?" Genç kız gözlerini kısarak kuşkuyla baktığında, Eymen birden yan döndü. Elini yanağına koyarak, onun kadifemsi nazlı tenine dokundu. Peri'nin bakışları eline kaydı. İri ellerinin tenindeki hissiyle, karnında tuhaf bir karıncalanma baş gösterdi.

"Çünkü tüm servetimi versem ayaklarının altına yakuttan, zümrütten halılar sersem bile, bilirim. Seni satın alamam! Her şeyimi feda etsem dahi, sen istemeden, seni kandıramam..." Genç adam hafif bir alayla kaşlarını kaldırdı.

Aman Yarabbi! Bunlar ne güzel sözlerdi böyle. Soluk soluğaydı. Korkmuş, heyecanlanmış ve yüreği tahrik olmuş hâldeydi. Kanı bütün bedeninde pompalanırken, duyguları jöle kıvamına dönüşmüştü. Şimdi sadece boynuna sarılmak ve böyle düşündüğü için, göğsünde

ağlamak istiyordu. Onun hakkında ne kadar güzel düşüncelere sahip olmuştu. Yinede bu düşüncelerini, gurur yaparak ona belli etmedi. Onun baştan çıkarıcı komplike sözlerine, aklını başından alan alafranga laflarına kanmayacaktı. Kim bilir kaç kişiyi böyle kompliman yaparak tatlı diliyle, ince esprileriyle, yakışıklı yüzüyle kandırmıştı. Kalender dudağının kıyısındaki çapkın gülüşü, eşsiz bir kahve çekirdeği gibi gözlerindeki pervasız bakışlarına kanmayacaktı. Fakat lanet olsun! Kanmak istiyordu.

"Boşanacağız birkaç hafta sonra, sen hâlâ neler diyorsun. Beni böyle komplimanlarla kandıramazsın, biliyorsun değil mi?" Genç adam omzunu sarstı. "Biliyorum, fakat..." Birden hareketlendi. "Madem bu işin içine girdik, bari biraz yararlanalım." Bunu söyler söylemez, birden uzandı. Peri daha ne olduğunu anlayamadan, kendini onun güçlü kollarının arasında buldu. Peri şaşkınca afallayan suretiyle altında donup kalırken, Eymen neredeyse üzerinde yükselmişti bile. Boğukça geriden gelen sesiyle "Çok farklısın... Neden?" diye sanki suçlarcasına sordu.

"Ne, neden?"

"Ben bir erkeğim Peri, bir aziz değil. İlk defa bir kadına yalvaracak kadar çok istiyorum. Bana hayır diyen ilk kadınsın. Kafa tutan, asi olan, ürkek olan, dokunduğumda titreyen, baktığımda kızaran..." dedi ve başını usulca aşağı eğdi. "Neden?"

Ve başı iyice aşağıya eğildi. Artık nefesleri tenlerine çarpıyor, gözleri birbirine akıyor, zamanı yakıp, yürek atışlarında buluşuyorlardı. Kızın ürkek, naif bedeni kollarının arasında tuhafça titrerken, bakışları karısının aralanmış kırmızı dudaklarına kaydı. "Seni öpeceğim... Buna engel olmayacaksın değil mi? Bu kadarını da yapmazsam..." derken derin derin soluyordu. Sonunda dudaklarını tüy dokunuşlarıyla aralanmış dudaklar esir aldı. Usul usul öpücüklerine başladığında, Peri hâlâ altında kıpırtısızca, nefes almayı unutmuş bir durumda, kaskatı kesilmiş bitapça yatıyordu. Gözlerini sıkıca kapamış, elleri yanlarındaki çimleri avuçlamış, tırnakları toprağa geçmişti. Eymen öylesine nazik, şefkatiyle öylesine baştan çıkarıcı öpüyordu ki, her saniye gardı biraz daha düşüyordu. Mükemmel bir âşık, şahane bir sevgiliydi. Usulca geriye çekildi. Elleri genç kızın

yanağını avuçladı. Peri uzun kirpiklerini kaldırıp, hülyalı bakışlarını kocasına çevirdi.

"Birbirimizden hoşlandığımızı inkâr edemeyiz, değil mi? Dokunuşlarıma tepki veriyorsun. Ben de senin tenine, dokunuşlarına ve hatta bakışlarına bile tepkisiz kalamıyorum." Karnı ağrımaya başlamıştı genç kızın. Sözleri bahar kokan bir yel gibi yüreğine esti. Onun ılık nefesinin yüzüne vurduğu her saniye, nefesleri sıklaşıyor ve haz dolu bir tutkuyla titriyordu. "Ben..." diye başladığı konuşmasına, ne söyleyeceğini bilemeyerek sustu.

"Sen zekisin." Bu iltifat değil, gerçeğin aynasıydı. "Buz gibi duruşunun altında, yanar dağ gibi tutkulusun. Güçlüsün Peri, tanıdığım en kuvvetli, en iradeli kadınsın." Çenesini hafifçe tutup, başını kendine yaklaştırmıştı. "Biliyorum, seni korkutuyorum, kırıyorum, üzüyorum ama bu elimde değil. Seni istiyorum... Hiç kuşkusuz çok daha yumuşak ve nazik olabilirdim. Fakat benim yapım bu, değiştiremem."

"Senden değişmeni istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum. Ben... Ben sadece sevilmek istiyorum. Babamın, annemi sevdiği gibi sevilmek. Onların yuvası gibi sevgi dolu bir yuva... Sen bunu bana verebilir misin?"

Eymen garip bir karmaşayla kafasını salladı. "Sevebilirim... Ama sadece sana bunun için söz verebilirim... Sadece bu."

"Sen bana geçici bir süre sevmekten bahsediyorsun... Geçecek, birkaç hafta sonra bitecek bir sevgi mi? Eymen!" dediğinde genç adam onun ağzından, ilk defa böylesi bir tılsımla adını duyduğunu fark etti. Şeker yapmıştı sanki diline. Dudaklarında şakacı bir kıvrılma oluştu. Şarkı gibi, şiir gibi gelmişti ismi dudaklarından. Adını söylemesi bile içini böyle mi etkiliyordu? "Bir daha söyle." diye tatlıca buyurdu.

"Efendim?" diye kaşlarını çattı kız.

"Adımı... Bir daha söyle?"

Peri dudaklarını büzdü. "Üf!" dedi hırçınca. "Neyi söyleyeyim, adını yeni mi duyuyorsun? Hem sen konuyu mu değiştiriyorsun?"

"Peri..." dedi derinden gelen doygun, tok sesiyle. "Adımı ilk defa bu kadar net söylüyorsun. Bir daha söyle." Duymak istiyordu.

Ellerini kocasının geniş omuzlarına koyarak, itelemek istedi. "Uf Eymen! Çekil üzerimden. Yine yakalanacağız... Öteye git."

"Gitmeyeceğim, adımı söylemen hoşuma gitti."

"Deli misin be adam?"

"Hayır." Dudaklarını genç kızın aralık dudaklarına dokundurup, öpmeden bekledi. Peri onun içine dantel gibi işleniyordu. İlmek ilmek, nakış nakış, çeşit çeşit iplerle gökkuşağı gibi dokunuyordu yüreğine. Ve bunu inkâr etmeye, her geçen gün biraz daha zorlanıyordu.

Peri'nin tükenmiş boğuk sesi, ferah nefesi ağzının içinde boğuldu. "Eymen, kalk rica ediyo..." Eğmen olgun, şehvetli ve çok konuşan düşünceli dudaklarını kendine esir etti. Alt dudağını kıstırdı dişlerinin arasına ve usulca emdi. Kızı sersemleten bu hamleyle yetinmedi. Geri çekilince "Eğer... İzin verirsen, benim kollarımda geçirdiğin tecrübenin acı veren bir şey olmadığını anlatmak istiyorum. Sana tutkunun nasıl bir şey olduğunu, sevilmenin elle tutulmayan şahane bir duyguyla geldiğini, bu kısacık zamanımızda nasıl birlikte bir şeyleri keşfedebileceğimizi öğreteyim. Sen sevilmeye layıksın. Biliyorum. Bencilce, istediğin gibi olmasa da çok başka şekilde sevebilirim... Ama istediğini veremem." Kızın afallamış yüzüne bakarak "Kendini kontrol etmeyi çok iyi bildiğin hâlde, hiç de soğuk değilsin... Tamam mı, şimdi böyle bir karar alabilir miyiz?"

Peri dudaklarını birbirine bastırıp, birden utanarak, sesini çıkarmadan, olumsuz anlamda başını salladı. Eymen ayartıcı bir hainlikle, parmaklarını yanağından, gerdanına kaydırdı. Bedeninin baskısını hafifletip, bacaklarının arasına süzüldü. Parmaklarını, ensesine sürükleyip, yavaşça başının arkasına kaydırdı ve yüzünü kendine yaklaştırdı. Önce gözlerinden ve alnından, sonra da dudaklarından usul usul, keyfini çıkararak, işkence edecek kadar yavaşça öpmeye başladı. Peri onu geriye iteledi. Bedeni gerginlikten kurtulamadığını, elinin altında kasıldığında, kendisini bırakmadığını hissedince, dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Sen de beni öpebilirsin." diye usulcacık fısıldadı.

"Bunu yapamam... Alışabilirim... Sana alışabilirim, dokunuşlarına, baştan çıkarmalarına... Ve ben bunu istemiyorum." diye itiraf etti kız.

Kocası elini gerdanından aşağılara kaydırdıkça, başparmağının tırnağı içini kıyan bir hainlikle tenine sürtünüp, her bir hücresini tahrik ederken, genç kız hızla nefes alıp vermeye başladı. Eymen zalimce kasıklarını kızın kasıklarına yasladı. Peri, onun sertliğini kasıklarında hissettikçe, içinde bambaşka ateşler kabarmaya başladı. Onu tarifi imkânsız bir istekle içinde, en kuytu yerlerde hasretle can bulurken hissetmek istiyordu. Eymen'in eli, kabarmış göğsünü kavradığında, elinin atında onun hızla atan kalbini hissetti. Kız garip bir ses çıkardı. Gırtlağına dolanan bir haykırış gibi. İçinden, derinlerden, durması için acizce yalvarmak istiyordu. Ama yalvarmadı.

"Yaptığımız anlaşmaya ikimiz de uymalıyız. Fakat bunu biraz eğlenceli kılabiliriz."

Bu teklifle genç kız, kendisinin bile tanımakta güçlük çektiği boğuk bir sesle, "Ben yapamam." diye itirazını dile getiren bir şeyler söylemek istedi. Fakat geriden kesik kesik nefeslerinin arasındaki sesi, konuşmasına izin vermedi. Sanki rüyadaymış gibi, uyanınca bozulacakmış gibi gözlerini irice açarak kocasının gözlerine dikti.

"E-elini... Oradan çe-çekecek misin?"

Karısının kekelemesiyle Eymen, bakışlarını usulca eline kaydırdı. "Çekmemi istiyor musun?" derken arsızca, iyice kavradı göğsünü. Baş parmağı tomurcuğuna sataşarak, ona yıldızları saydırmaya yeltendi. Hafifçe okşamaya başladı kıvrımlarını. Onun parmaklarının değdiği yerler gerilmeye başlayınca, Peri nefes nefese kekelediğini fark etmedi. "Ev... Evet... İs-istiyorum."

Eymen ellerini daha da aşağılara kaydırdı. "Bunu mu istiyorsun?" dedi hainçe. Kız yutkundu. Kıyafetinin üzerine onun kadifemsi dokunuşları işlerken, her bir hücresi tek tek ayrılıyordu. Parmaklarını, akla zarar bir ustalıkla bacaklarına sürterek, eteğini kaldırırken kız nefes almayı bıraktı. Eymen burnunu boynuna sürtüp, kokusunu derince içine çekerken, Peri dişlerini sıkmasına rağmen inledi. Uzun parmaklar tenine sataşarak kıyafetini yukarı topladı. Baldırını açtı, poposunun kıvrımlarında parmaklarını dolaştırıp, çıplak poposunu usulca okşadı. Parmaklarının döne döne, aşağı doğru kayarak okşadığı yerler alev alev yanıyordu. Parmakları iç çamaşırının sınırlarında dolaşırken, zihnindeki uyuşukluğu ezip geçen bu yeni saldırıyla iç geçirdi. Dur demeliydi. Yapma. Ama diyemiyordu.

"Peri, sen isteyene kadar elimi sürmeyeceğim söz verdim, bana inanmıyor musun?"

"Ben... Şey... Sözünden... Yani sözünü tutacağından eminim." ama kendimden emin değilim diyemedi. Bocalayarak , "Hadi kalk bunları konuştuğumuz yere bak."

"Evet, çok kötü bir yer... Ama heyecanlı, bu durumda ne yapacağımı bilemiyorum."

Peri onu bu hâlde ilk kez görüyor ve ne demek istediğini bir türlü anlayamıyordu. Gözlerini şaşkınlıkla iri iri açarak, yüzüne baktı. Eymen yumuşak bir sesle, "Sözünü unutma." dedi ve birden üzerinden kalktı. Peri öylece boşlukta kalakaldı. Bedeninde bir serinlik hissetti. Bunun onun üzerinden kalkmasından kaynaklandığını sanıyordu ama Eymen'in gözleri aşağılara kayınca, bakışlarını oraya çevirdi. Göğsünün biri neredeyse açıktaydı. Rezalet! Derhal hemen yakasını kapatıp, kendine çeki düzen vermeye başladı. Eymen ona elini uzattığında, önce iri ele baktı, sonra titrek naif elini ona uzattı. Ayağa kalktığında, bedenler birbirine çok yakındı. Derin derin solurken "Be-ben yatacağım..." dedi ve arkasını döndü. Hızlı adımlarla giderken, Eymen arkasından hareketlendi. "Bu vakitte mi? Saat henüz on bile olmadı."

"Şimdi yatarsam, ancak uyurum." diye huysuzca homurdanıp, salon yerine mutfak kapısına yöneldi. Şimdi bu kırmızı suratla, bir de kimseye gözükmek istemiyordu. Ne arsız adamdı! Dudaklarını dişlerken, eli bilinçsiz olarak göğsüne gitti. Sahi, güzel miydi göğüsleri? *Uf Peri,* neler düşünüyorsun? Aptallaşma!

Ertesi gün Eymen ofisten çıktığında, Turgut'un ısrarını neden yok sayamadığına kızıyordu. Şimdi ise ünlü mücevherlerin satıldığı bir mücevheratçıda, bir koltuğa oturmuş, onun seçtiği takılara kaşla-

rını çatarak bıkkınca bakıyordu. Turgut daha fazla dayanamayarak haylaz bakışlarını kızgınca süzdürdü.

"Ya sen de bir lütfetsen de, o değerli kıçını kaldırıp benimle bir şeyler baksan. Karar veremiyorum." diye huysuzca söylendi. Sonra kız kardeşine bakarak, af dileyen bir bakış attı. Lara kıkırdadı. "Çok ayıp abi, ağzına hiç yakışmıyor bu sözler." Eymen'e göz kırptı. "Romantik olan sensin, o ağır abi, seksi kıçı ancak koltuklara yaraşır."

İki kardeş birbirlerine sataşarak, annelerine alacakları küpelere bakıyorlardı. Eymen elindeki fincanı yanındaki sehpaya koydu. Umarsızca, "Sana ben gelmeyeyim demiştim. Zaten pek bir faydamda dokunmuyor." diye söylendi.

Yanındaki bir dergiyi alıp, karıştırmaya başladı. İlgisiz ve sıkılgan bir biçimde birkaç yaprağını çevirip kapattı. Sıkıldı. Kalkarak içeride dolaştı. Parlayan taşların ve eşsiz mücevherlerin olduğu bir cam vitrinin önünden geçerken, gözüne ilişen şeyle dikkati ona kaydı. Tepeden aydınlatmanın eşsiz ışığında buradaki taşlar, rüya âleminde gibi hissettiriyordu insanı. Yanında biten zarif kız, hemen söze atılıp "O eşsiz bir parçadır efendim." dedi genç adamın baktığı parçaya. "Hepsi henüz yeni geldi." Eliyle; seri bir bilek hareketi yaparak bir şey gösterdi. Eymen diğer vitrinlere bakınmaya başladı. Hepsinin vitrininin önünde, sık sık durmasa da, bu eşsiz güzellikteki takıları usulca seyretti. Ama birisinin önünde takılıp kalarak, pür dikkat gözlerini mıhladı. Kadın vitrinin cam kapağını kaydırdı ve içinden bir kutu çıkardı.

"Bunu beğenir miydiniz efendim? Aradığınız böyle bir şeyse, yardımcı olayım."

Kadın elindeki kutunun içinde enfes bir inci gerdanlık tutuyordu. Gerdanlığın ucunda, küçük incilerle çevrilmiş iri kırmızı bir taştan narin bir pandantif iliştirilmişti. Fakat genç adamın ilgisini pek cezbetmemişti. O sırada onu gören Lara, hemen yanına yaklaşıp "Bu harikulade bir şey!" dedi hayranlık uyandıran sesiyle. Baktığı şeyle gözleri ışıldamış, soluğu kesilmişti. Müthiş parıltıları olan şey, bu şey çok pahalı bir şey olmalıydı. "Bunlar yakut mu?" İşaret parmağıyla incilerin arasına yerleştirilmiş küçük taşları işaret ederek, başını aşağı eğip dikkatle baktı. Çok seçkin duruyordu.

"Hayır, efendim." dedi genç kız kutuyu bayanın önüne itelerken. Aşağı eğildi ve eline kadife siyah bir eldiven takıp, mücevheri parmaklarının arasına aldı. Genç kadının göz hizasına getirdi. "Pembe safir. Pandantif sekiz karatlık bir taş. Bunlar madenlerde ender bulunan bir renktir efendim."

Onlar eşsiz takıyla ilgilenirken, genç kız başka bir kutu çıkarıp Eymen'in önüne koydu. Zarif sesiyle sözlerini uysal bir tınıyla sürdürdü. "Tiffany'nin taş uzmanı yeni bir koleksiyon yapmıştı. Henüz yeni geldiler. İçlerinde *Kırgın Yürek* ve *Aşka İnat* diye iki eşsiz parçası daha var. Bunlar bizde bulunuyor, ne kadar şanslısınız."

Kutuyu açtı ve genç adama gösterdi. Eymen başta ilgisizce, taşın güzelliğine, estetik değerine önem vermeyen bir bakış attı. Ama sonra, gözleri taşın üzerinde sabit kaldı. Kaşları usulca, ağır ağır çatıldı fakat bu böyle kızgınca yapılan bir çatıklık değildi, daha ziyade dikkatini çektiğini belirten bir yüz ifadesiydi.

"Yüzüğü beğendiniz mi efendim, yoksa başka parça daha çıkarayım mı?" Kız sözüne devam edemeden, Eymen elini kaldırıp, aynı anda kadını sustururken kutuya uzandı.

"Bu çok güzel." dedi Lara. "Ne kadar eşsiz duruyor." Yüzük onunda içini açmıştı. Genç kadın eldivenli eline yüzüğü alarak, ışığa tuttu. Herkesin gözü taşları pırıldayan eşsiz yüzüğe kaydığında, içinden geçen ışık kırılarak binbir renge büründü ve gökkuşağını oluşturucasına parladı. Binlerce dolar değerindeki mücevherlerin parlaklığı, duru bir su gibi, pürüzsüz bir buz gibiydi.

"'Bu *Aşka İnat Varım* parçası. Eşsiz bir zümrütten elde edilmiştir. Kenarındakiler pembe yakutlar, içindekiler ise özel bir madenden gelmiş sarı pırlanta. Bu yüzük tamamen eşsiz... Tiffany'nin eski stilisti tarafından özel bir üretimle yapıldı."

Eymen yüzüğe uzandı ve iki parmağının arasına naif parçayı aldı. Lotus çiçeğine benziyordu yüzüğün şekli. Güzel koyu gözleri yüzüğe bakarken, eşsiz bir kömür parçası gibi parladı. Ne düşünüyorsa, yüzü bu düşüncelerini ele vermeyerek sır gibi gizliyordu. Sonra kirpiklerinin arasından açığa çıkan salt gözleri tezgâhtar kıza döndü ve hiç düşünemeden sadece "Paketle." dediğinde, Turgut ona şaşkınca baktı. Fakat Eymen bunu göremedi. Çünkü o sırada düşün-

düğü şeyle, dudaklarının kenarında muzaffer bir tılsım asılı kalmış ve tatlı bir biçimde bükülerek sert hatlarını yumuşatmıştı.

Ertesi sabah Eymen evden hemen çıkmadı. Ailesiyle kahvaltıyı birlikte yaptılar. Peri tuhaf duyguların şenliğinde yerine oturmuştu. Hâlâ bahçede yaşananların etkisi altındaydı yüreği. Tüm o zaman zarfında, yemek mi onu yedi, o mu yemeği bilemedi. Ne zaman ağzına bir lokma alsa, kocasının bakışlarını üzerinde hissediyor, lokması boğazına diziliyordu. Bu adam olanları unutmasına bilerek izin vermiyor gibiydi. Dudakları büzüldü bu nahoş fikirle.

Ecem bir şeyler anlatıyor, Nebahat Hanım kendince bir şeyler soruyordu ama yok, dikkati tamamen kaçamak bakışlar atan kocasına kayıyordu. Tek çareyi kendine çay doldurma bahanesiyle, kahvaltısını bitirince mutfağa kaçmakta buldu. Birkaç dakika sonra, Ecem mutfağa tuhaf, aynı zamanda haylazlıklar içinde girdi. Peri o sırada kendine çay doldururken, bir anlık yüzüne bakmış, tekrar işine dönmüştü. Oysa onun hain yüzünde gördüğü garip şeyler, gerisin geri gözlerini kısarak görümcesini süzmeye başlamasına yetmişti. Ecem ellerini arkasında haylazca bağlamış, üç yaşındaki bir kızın masum haşarılığıyla, yerinde şımarıkça sallanıyordu. İşkillenmiş tek kaşını kaldırdı. Çayına attığı şekeri karıştırmaya başladı.

"Sanki bir şey diyecekmişsin gibi bir kıvranan hâl taşıyorsun. Yoksa ben mi yanılıyorum?"

Ecem kıydıl kıydıl bir uysallıkla yanına geldi ve karşısında durdu. Yaramaz veletler gibi dudağını dişlerinin arasına almış, yüzüne gülen gözleriyle bakıyordu. Sonra konuşmaya karar vermiş olacak ki, "Şey, bu sabah bir şey buldum. Hatta bulmadım, elime geçti. Ben de dayanamayıp, sana göstermek istedim." diye söze başladı.

"Ne buldun?" Peri'nin gözleri daha bunu sorduğu an irileşti. Kuşkusuz o zaman, bir şeyler karıştırdığını düşündü. "Bak, Nebahat anneme söylemeden yine bir şeyler aldıysan, çok kızar bize. Ne olur yapmadığını söyle!" Tuhaf bir nazarla yüzüne baktı.

Ecem başını kaldırıp, dilini damağına vurarak "Cık." yaptı. Peri elindeki fincanı tezgâha koyup, genç kıza baktı. Ecem arkasında sakladığı elini öne çıkarıp, Peri'ye uzattı. "Bunu buldum. Şura abla abimin kuru temizlemeye vereceği ceketinin cebinden çıkarmış. Sana

vermemi söyledi." Ecem avucunu açtı ve Peri nefesini yuttu. Gözlerini genç kızın güzel koyuluklarına çevirdi.

"Onu hemen abine ver Ecem, bu yaptığın çok yanlış." dedi kırgın bir sesle. Onu kime aldığını kurtlu gibi merak ederken, aynı anda yüreği daraldı. Kime aldıysa, onun için çok değerli olmalıydı. İstem dışı dudakları büküldü ve gözleri süzülerek yere eğildi. Kalbine yayılan kıskançlık ve içine çöken karamsarlıkla, ruhu ağlama istediğiyle doldu. Ecem muzırca kıkırdayıp "Denemeyecek misin? Bunu kesin sana aldı." diye ihtiyatla sorduğunda, Peri başını olumsuz anlamda, birazda kırgınca salladı. "Ben öyle olduğunu sanmıyorum. Onu başka bir nedenden ötürü almış olabilir. Hatta annene bile almış olabilir. Ama bana olduğunu sanmıyorum. Bu yaptığımızı duyarsa, çok kızar. Rica ediyorum Ecem, götür onu sahibine ver... Sinirlenmesin."

Ecem kızgınca suratını asarak, "Olmaz." dedi çocuksu bir istisnayla. "Bu anneme gelmez, çocuk musun sen? Annemin parmakları iri, dolma gibi. İkincisi, bunu senden başkasına alma ihtimali gibi bir şey mevzu bahis dahi olamaz. O evli bir adam. Şimdi ya elini verirsin..." dedi ve şımarıkça sırttı. "Ya da ben zorla takarım."

Peri siyah kutudaki parlayan yüzüğe ukdeyle baktı. Her yeri narin pırlantalarla bezenmiş, pırıl pırıl parlıyordu. İçi gitti ona bakarken. Eymen'in kesinlikle evliliğe karşı olduğunu artık biliyordu. O zaman bu içindeki kıpırdanış, yüreğinde bezgin atan coşkunun sebebi neydi? Daha önce hiç düşünmediği bir şeyi düşündü. Onu parmağında görmek gibi bir aciz dürtüye yenildi. Ecem onun yüzünü süzüyor, mutlak bir sükûnetle vereceği cevabı aceleci canıyla bekliyordu. Peri de pek bir değişim olmayıp, aksine bir de yüzüğe bakarak dalınca, o da daha müdahale edemeden, elini tuttu. Dalgınlığından yararlanarak, şapadanak yüzüğü parmağına geçiriverdi.

Peri hemen fevri bir hareketle yüzüğe asıldı "Ecem! Sen ne yaptın? Abin bunu parmağımda görürse, nasıl bir duruma düşerim düşündün mü? Bu çok aşağılayıcı olur. Onun izni dâhilinde olmadan, eşyalarını aldığımız yetmezmiş gibi, bir de böyle değerli bir şeye el sürdüğümü öğrenirse, utancımdan yerin dibine geçerim. Sen beni hiç düşünmüyorsun. Bunun izahatını veremem."

Ne kadar zorlasa çıkaramıyor, bir türlü yüzük yerinden oyna-

mıyordu. Olamaz bu çok kötüydü. Peri oflayarak yüzüğü çekiştirdi. Ama ne fayda! Yerinden oynatmak şöyle dursun, şişmeye başlayan parmağını da kıpırdatamamıştı. Ecem onun elini deterjanladı, hatta krem sürüp zorladı. Bir arada tüm gücüyle canını yakasıya dişleriyle çekiştirdi ama yüzük inatla yerinden oynamadı. Bir de aksilik bu ya, çok fazla zorlayınca parmağı davul gibi şişti ve yüzülmeye başlayıp, tahriş oldu. Artık yüzüğü oynattıkça, canı acıyordu.

Ecem en son zeytinyağıyla deneme yapmış ve artık öldür Allah çıkmayan metal yüzünden pes etmiş bir biçimde, kıkırdamaya başlamıştı. "Zorlama artık Peri. Bak, o bile nerede olması gerektiğini biliyor. Hem onu senden başkasına almadığına neredeyse eminim. Sen onun karısısın." Ha tabii, birkaç hafta sonra boşayacağı karısı. Bu fikir aklına gelince, Peri homurdanarak "Biliyorsun ki değilim." diye söylendi. Gül yüzü asılarak somurtkan bir ifadeyle düşmüştü. Ecem'in elinde tuttuğu kreme iç geçirerek baktı. Kısacık bir şaşkınlık saniyesinin ardından, birdenbire Ecem'in eline atıldı. Kremi parmaklarından kapmak istedi. Ecem geriye çekildi. Bir de kafa tutarcasına "Hayır... Kesinlikle karısısın." derken elini biraz geriye çekti. Sinsice yanan kahveleriyle içinden de "Yakında olacaksın, zaten gördüğü her köşe başında seni sıkıştırıp duruyor. Bilmiyorum zannetme."

Peri o sabah, bir daha ev ahalisine gözükmemek için, derse geç kalacağını söyleyerek evden apar topar fırlayarak, derse kaç saat erken gitti. Akşamda yorgun olduğunu söyleyerek, erkenden odasına çekildi. Ecem bir ara kısacık yanına uğrayıp, birkaç deneme daha yapmış ama başarılı olamayınca pes etmişti. Eymen gelmeden de, erkenden yatmıştı. Ertesi sabah, kahvaltıya oturduklarında, yine elini kimseye göstermemeye çabaladı. Fakat Ecem'le konuşmaya dalınca, reçele uzandı. Sağ elinin bir parmağının, bir tomar yara bandıyla sarılı olduğu, herkes tarafından görüldü. İlk tepki kocasından geldi. Elinde donan çatalıyla Eymen, onun elinden gözlerini ayırmadan, kaşlarını çattı. Dalgınca kahvaltısını yapan kızın yüzüne bakıp, biraz kızgınca "Yaralandın mı? Eline ne oldu?" diye çıkıştı.

Peri, reçele uzanan elini, derhal gerisin geri çekti. Çatalını masaya bırakıp, ellerini kucağında bağladı. Ürkekçe başını aşağıya eğdi. Eymen konuşamadan, Nebahat Hanım endişeyle atılıp "Yavrum, ne

oldu?" diye sordu. Peri ne diyeceğini bilemediğinden, suçlu psikolojisiyle kıvranarak, çekinerek yaşlı kadının, şefkatli yüzüne baktı. "Bir şey değil. Sadece peynir doğrarken, bir parçacık parmağımın kıyısı kesildi. Abartılacak bir şey değil. Gerçekten, ziyanı yok. Kendi kendine geçer zaten." Eymen bundan emin olmayan bir suretle önce kızgınca baksa da, sonra onun ilk defa birlikte yaptıkları yemekte de elini kesiğini hatırlayınca, "Dur ben bakayım." diye hareketleniyordu ki, Peri panikle "Biz zaten baktık. Sorun yok, çok ufak bir şey." diye derhal atıldı.

İnat eden kocasını, zoru zoruna ikna etmeye çalıştı. Her ne kadar Eymen masadan kalmak istese de, onun itirazlarının kuvveti sebebiyle kahvaltısına kaldığı yerden devam etmeye mecbur kaldı. "Senin bıçaklardan, uzak durman gerek. Sürekli kendini paralıyorsun."

"Hiç de bile!" dedi Peri birden, kızgın bakışlarını ona yöneltti. "Ben beceriksiz değilim. Sadece kaza, o zamanda kazaydı." Gözlerindeki, hırçın ışıltılar çoğaldı. Dudakları gerildi. "Hem o zaman dikkatimi sen dağıtmıştın."

"Ama şimdi ben yanında yoktum. Dikkatini kim dağıttı?"

Peri yanağının içini dişleyip, bir sebep ararken, Ecem bardağını masaya bırakarak imdadına yetişti. "Ben dağıttım. Ona birden seslenince, hop, oldu işte. Tamam, abartmayın artık, baktık bitti biz."

Peri'ye göz kırpıp, konuyu dağıtmak için başka bir konu açtı. Ama Eymen her ne kadar oraya bakmak istemese de, gözleri iki de bir, oraya kakıyordu. Acaba yarası derin miydi? Yerinden kalktığında ilgisiz bir tonda "Gel de yarana bir de ben bakayım. Derin olabilir. Doktor gerek..." Peri olumsuz anlamda başını sallarken, gözleri dehşetle irileşti. "İnat etme, getir bakayım." diye sert bir sesle çıkıştığında Eymen, Eray Bey elini çenesine koymuş, gelininin kızarmış yüzüne bakıyordu. Nebahat Hanım tuhaf duygular eşliğinde, onları süzüyordu. Sonra kadim bakışları kocasına çevrildi. Manalı ve mesut bir bakışmaydı bu. Eymen karısına doğru bir adım atınca, Peri birden yerinden zıplayarak "Olmaz!" diye neredeyse haykırdı. Ancak bunu ne kadar fevri yaptığını kavrayıp "Yani biz Ecem'le yaptık ve gerçekten ufacık..." diye ikna etmeye devam etti. *Allah'ım, palavradan yaralanmışken böyleydi, ya ciddi olsa...*

Kuşkulu koyuluklar onun yeşillerini sert sert hedefleyip, inanmadığını belirterek yıkıldı. "Ufacık bir yara için, baya büyük bir yara bandı kütlesi oluşturmuşsunuz." Neyse ki, geri kalan zamanda onları zoru zoruna ve tabii Ecem'in nihai yardımıyla ikna etmiş, yarasını kimseye göstermemişti. Ama akşama doğru Nebahat Hanım aynı koyu inatla parmağını sarılı görünce "Kızım bari ben bir baksaydım. Büyük bir şey ki, saklıyorsun." diye peşinde dolandı. Neyse ki sonunda onu da ikna emişti. Ama bu sefer de akşam yemeğe inmeden önce, Eymen elinde ilk yardım çantasıyla odaya gelince, Peri ona bakmış ve "O, ne için o..." diye saçmalayarak sormuştu. Yüzünde haylaz bir çocuğun yaramazlığı oluşan Eymen, tek kaşını sinsice kaldırarak, "Canım doktorculuk oynamak çekti. Yaramaz bir hasta doktordan korkunca, ben de kendim olayım dedim." diye dalga geçti. "Ufakken kızları böyle soyuyordum."

"Pis sapık!" dedi Peri ve hemen tava geldiğini anlayarak dudağının kıyısını dişledi. Sonra aklına gelen şeytanlıkla, derhal yerinden fırladı. "Ben lavaboya gidecektim." Ve ona konuşma fırsatı dahi sunmadan banyoya daldı. Sırtını banyonun kapısına yasladı. Manasız bir heyecan içinde çırpınan yüreği korkuyla biraz da heyecanla sarsılınca, nefesleri bir hayli zorlandı.

Elini suyun altına koyup, biraz masaj yaptı. Daha önce zorladıkları için şişen parmağındaki ödem, inmişti. Biraz sabunlayınca, yüzük parmağından kayarak indi. Karamsar yüreğine ferah bir zindelik doldu. İçinin bu kadar rahatladığını, hiç hatırlamıyordu. Eline aldığı yüzüğü, dudaklarına götürüp öptü. Ufacık metal parçası, iki gündür onun kâbusu olarak, deli gibi kıvrandırıyordu. Bu da yetmiyor, suçlu gibi köşe bucak milletten kaçırıyordu... Bunu en kısa zamanda yerine koymalıydı. Cebine. Ama nasıl? Allah'ım adamın cebine,kime aldığı belli olmayan hediyesini gizlice koymaya kalkmadığı eksikti bir. Sonra yüzü asıldı. Taşlarını dökmek, yüzüğü yamultmak istedi. Kıskançlık içinde kabarırken, isteksizce kapıya yöneldi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aşk dediğin... Yalansız, riyasız olmalıydı...
Gün gibi açık...
Yusufçuk kuşununki gibi, dürüst yaşanmalıydı.

Elindeki kitabı dizlerinin üzerine koymuş, dirseğini koltuğun tepesine dayamış, açık camın önünde uçuşan tüllerin muhalefetinde ne zamandır okumak istediği kitabını sonunda okumaya başlamıştı. Aslında merak uyandıran bir konusu vardı. Kendini öyle kaptırmıştı ki, kitabın içindeki olayları heyecanla takip eden gözleri, tatlı bir telaşla kıpırdanarak oynaşıp duruyordu. Her satırı, yüzünde hafif bir tebessümle takip ediyordu. Parmaklarını ıslatıp sayfasını usulca çevirirken, kapı tıklatıldı. Başını kaldırıp yüzünü kapıya çevirdi.

"Gel."

Şura Hanım toplu bedenini sürükler gibi nefes nefese kalmış hâlde, elinde yeni ütülenmiş gömleklerle içeri girdi. Neden böyle koşturuyordu ki? Anlayamadı. Genç kız elindeki kıyafetlere bakarken, ardından Eymen girince odaya, bakışları kocasına kaydı. Normalde bu saatlerde evde pek olmazdı. Burada kaldığı süre içinde bunu fark etmiş -yani onun yolunu beklediğinden ve geç kaldığında, endişelendiğinden kesinlikle değildi bu- ve Şura Hanım ona bunu bir konu arasında söylemişti. Kitabının ayracını arasına sıkıştırıp, yanına koydu.

Eymen yardımcılarına bakarak kravatını çözmeye başlamıştı. "Abla, diğer beyaz olanı da koyar mısın valize?"

Bakışları Peri'yle kesişince, genç kız tebessüm ederek yerinden kıpırdandı. Neşeli sesiyle "Selam..." dedi. "Bir sorun mu var yine?"

"Hayır yok."

Eymen'in sıkkınca iç geçirmeye benzer bir nefes aldığı, dikkatini çekti. Kravatını başından aşırarak çıkardı. Bıkkınca köşeye doğru yöneldi. Koltuğa çantasını bırakıp, yanına kravatını attı. Bugün üzerine koyu gri bir takım giymişti. Bu hâliyle sanki daha da yakışıklı görünüyordu ya da öyle görmek gibi bir işgüzarlık yapıyordu benliği. Peri ona bakarken, içinde tuhaf bir ürpermeyle yüreği sıcaklık dolmaya başladı. Sonra öpüşünü hatırlayınca, birden yüzünün kızardığını hissetti ve bu kızarıklığın Eymen tarafından fark edilmemesi için dua etti. Kocası, arkasını dönüp yatağa yanaşırken, bakışlarını karısına çevirdi ve gözlerini üzerinde tuhafça gezdirdi.

"Çok mutlu görünüyorsun, bir şey mi oldu?"

Peri kafasını salladı. "Bugün öyleyim. Tüm sınavlarım güzel geçti." diye cevap verdi ama bunu söylediğine birkaç saniye geçmeden hemen pişman oldu. Onunla okulu hakkında konuşup, kafasını şişirmek istemiyordu.

"Senin adına sevindim."

Bakışları çakıştığında, içini tuhaf bir ılımanlık sardı.

"Ne yapıyorsun burada tek başına? Aşağıya neden inmedin?" diye nazikçe sorduğunda genç adam, Peri ellerini arkasında bağlayıp, bakışlarını giysi odasından bir kucak kıyafetle ayrılan kadına kaydırdı.

"Kitap okuyordum. Nebahat annem Ecem'le gitti. Ben de vakit öldürüyorum." Kaşlarıyla orta yaşlı kadının cebelleştiği kıyafetleri göstererek, meraklı görünmemeye çalışmak gibi beyhude bir çabayla sordu. "Bir yere mi gidiyorsun?" Bakışlarını genç adama çevirdi. Sonrada sorduğu sorudan derhal pişman oldu. Sanki ona hesap soruyormuş gibi, buna hakkı varmış gibi aksettirdiğini anladı.

Eymen tek kaşını hareketlendirip, aheste bir gerginlikle kaldırğında kız yutkundu. Ellerini ceplerine koyup, geniş omuzlarını hareket ettirdiğinde ise bu hareketini her yaptığında ufak bir çocuk gibi suçlu psikolojisine nasıl olur da bu kadar çabuk bürünür, onu merak etti.

Peri derhal geri adım attı. "Sadece sormak için sorulmuş bir şey. Cevap vermek zorunda değilsin." *Allah'ım ne olur versin!*

"İş için şehir dışına çıkacağım."

Bu sözle kızın üzerine fil oturmuş gibi ağırlık çöktü. Yüreğine hafif bir sızı, benliğine garip bir ürkeklik yerleşti. Kocası gidiyordu yine, onsuz kalacaktı. Yarım... Kimsesiz ve sahipsiz... Garipti ama hissettiği karmaşık duygular tam da bunlardı... Kaygılı bakışlarını içeride dolaştırdı. Hâlâ onunla bu konuları konuşmaya alışık değildi. Tedirgin bir hâlde yerinde dururken, bunun sebebinin ondan çekinmekle alakalı olduğunu varsaydı.

"Bugün mü gidiyorsun?"

Eymen sanki o görecekmiş gibi başıyla onaylayarak devam etti. "Ani verilen bir karar, yeni bir otelin ihalesini aldık ve orada olup durumu gözlemlemem gerekiyor. Hem çalışanlarla tanışacağız, hem de birkaç gün bize de iyi gelecek."

Peri onun çoğul kurduğu ekle, birden başını kaldırıp irileşmiş meraklı gözlerini yüzüne çevirdi. Felaket bir ısı yayıldı kaburgalarının arasına. Bir an olsun düşünmeden "Bize." derken dudaklarını çekinikçe birbirine bastırıp, sıkkın nefesini serbest bıraktı. O, yüzüğün sahibi olamazdı değil mi?

Eymen ondaki bu değişimi fark ettiğinde, kaşlarını kaldırarak baksa da, bu konunun üzerinde fazla durmadı. Fakat bu tutumundan memnun olmadığını sıkıntılı sureti kanıtlamıştı.

"Evet biz. Birkaç üst düzey çalışanla birlikte orada olacağız. Hem eşlerini getirip tatil yapacak, hem de iş... Tabii Turgut da geliyor."

Şura Hanım çekmeceden de bir şeyler aldı. Eymen emektar yardımcılarına bakarak, "Abla tıraş takımını da yeniler misin? Onları geçen kontrol etmeyi unutmuşuz." diye nazikçe sordu. Orta yaşlı kadın tebessüm ederek, "Olur oğlum." dedi ve odadan ayrılırken, kapıyı da arkasından çekerek çıktı. Eymen elinin birisini cebinden çıkararak, sorgulayıcı bir üstünlükle karısına döndü.

"Senin için sorun olmaz herhâlde. Annemler burada olacak. Gördüğüm kadarıyla iyi anlaşıyorsunuz." Kaşları soru sorarcasına imayla kalkmıştı.

Peri elini kulağının arkasında dolaştırıp, hafifçe kaşıdı.

"Evet, Nebahat anneyi seviyorum. Sorun yok."

"İyi, sevindim. Onların yanında güvende olacaksın." Peri çeki-

nerek bir adım daha yaklaşırken, Eymen kol düğmelerini çözmeye başlayarak yatağa yöneldi. Kız olduğu yerde zınk diye kalıverdi. Kocasına baktı. Yatağın köşesine oturunca, iri bedeniyle yatak hafifçe çöktü.

"Peki, çok kalacak mısın? Şey... Yani bana sorduklarında ne cevap vereceğim, onun için soruyorum." diye yalan atarak lafı çevirdi. Aslında bunu en çok kendi için merak ediyordu. O gidince nefesi gidiyor gibiydi, sağ yanındaki desteği, gözlerindeki merakı, ruhundaki güven veren korunaklı evleri gidiyordu sanki... Bir evladın babası için koşulsuz şartsız hissettiği güven duygusu yarım kalıyor, çekingen, ürkek, insan üstüne yük olmuş et parçası gibi ağır hissediyordu kendini. Saçmaydı ama Eymen artık onun sadece kâğıt üzerinde kocası değildi, zaten bunu saklamıyordu. Eymen onun dar gününde yetişen ferahlığı, üzüldüğünde gözlerinde güven gördüğü can yoldaşı, yüreğini ferahlatan arkadaşıydı. Geçen gittiğinde günlerce kalmış, Peri kendisini hep eksik ve fazlalık gibi hissetmişti.

Eymen kol düğmelerini açtıktan sonra, ayakkabılarını çıkartarak, ayağa kalktı. Bakışlarını genç kızın düşünce kaplamış kederlenen yüzüne çevirdi.

"Çok kalacak mısın demiştim?" dedi kız bir cüret.

"Duydum!" dedi adam dişlerini sıkarak. "Henüz belli değil."

"Ama en azından tahminde bulunabilirsin zaman konusunda."

Genç adam, kıza dikkatle baktı. Yüzündeki çekingen ifadeyi, duruşundaki eğreti korkusunu ve bakışlarındaki vesveseyi açık bir kitap gibi okudu. Bakışları sertleşmişti. Suratı da bu sorulara hazır olmadığını kanıtlarcasına ifadesiz ve katıydı. Boğazını temizledi. Başını geriye attı. Uzun yağız boynundaki derisi gergindi.

"Peri, bir sorun olmadığına emin misin? Hani söyleyemediğin bir şey varsa, çekinme."

Uzun parmakları gömleğin iliklerini çarçabuk açarken, genç kız başını aşağı eğdi. "Ben şey...Sen gidince burada kendimi tuhaf hissedeceğim. Sonuçta burası geçici bir yer ve ben..." Derince iç geçirdi. "Bilmiyorum... Kendimi bazen tuhaf hissediyorum. Durduk yere insanların düzenini bozdum. Onların üzerine yük olmak istemiyorum. Sonra konuştuğumuz şeyler..." Buğulu gözleri sislenmiş bir

ova gibiydi. "Bak, eğer sorun olmazsa, ben sen gelene kadar diğer evde kalabilirim. Daha öncede kaldım nasılsa, sorun çıkarmam. Hem artık onlarında benim yokluğuma alışmaları gerekir." Bunları söyledikten sonra içinden kendi kendine söylenip durdu. Bu adama hesap vermek zorunda mıydı? İstediği yere gider, istediği evde kalırdı. Eymen nasıl oluyor da iradesini baskın bir gerginlikle itaat altına alıp, onunla hesap verir tarzda konuşmasına, açıklamalar yapmasına neden olabiliyordu? Bir anda içindeki özgüveni eksik yanı tamamlandı ve iri gedikler açılmış onuru tamir edildi.

"İyi o zaman, ben de diğer eve gitmek için bir..."

Fakat önüne çektiği bentlerini, Eymen sert bir biçimde lafını ağzına tıkayarak yıktı. "Hayır, burada kalıyorsun." Karısına baktı. Bir ihtimal, sığıntı vaziyetine düşmesinden korktuğu belliydi. Buna kızdı. Nasıl böyle saçma şeyler düşünürdü? Hiçbir vakit fazlalık olmamıştı hayatlarında, bunu hâlâ anlayamamış mıydı? Ne düşündüyse düşündü. Başını salladı, sonra tartışma götürmez bir edayla konuyu sertçe kesip attı. "Kesinlikle olmaz. İzin vermiyorum." Bakışları sertleşti.

Peri Eymen'in kendisini böyle kolayca etkileyebilmesine ve birkaç dakika içinde hem neşelendirip, hem de korkutabilmesine kızdı. Sürekli ne yapıp ne yapamayacağı konusunda emirler yağdırması işe yaradı.

"Neden?"

Adam öfkelendiğini belirten dudaklarını gerdi. "Nasıl, neden? Sen buraya aitsin, artık aklına sok bunu. Gitmeyeceksin bir yere..." Oldukça ters bir cevap verdi. Zaten çok geçmeden onunla böyle kabaca konuştuğu için yine pişman oldu. Bir an düşündükten sonra, gönlünü almak için "Yani kendini rahat hissetmeni istiyorum. Burası bizim olduğu kadar, senin de evin, bunu unutma." Kaçarcasına üzerindeki gömleği çıkarıp, yatağın kenarına attı. Genç kızın karşında hiç çekinmeden yarı çıplak dururken, Peri'nin bakışları onun geniş göğsüne kaydı ve derhal bakışlarını oradan çekti. Elleri kaşındı sebepsiz... Ne zaman onun yağız bedenini görse, elleri uzanmak için iradesine savaş açıyordu. Tırnaklarını etiyle törpüledi. Utana sıkıla orada dikilmeye devam etti.

Eymen ellerini göğsünün altında toparlayıp, kollarını bağladı. Kalın kollarındaki kas boğumları kabardı ve gözlerini oraya odaklamaktan kendini alamadığı adaleli göğsü şişti, kız nefesini tuttu. Lanet herif, aklını başından alarak mantık fakiri yapmaya niyetli gibiydi.

"Biri sana bir şey mi dedi? Ya da imada mı bulundu?"

"Bunu da nereden çıkardın?" diyen Peri onun öfkesinin farkında değilmiş gibi, başını hafifçe kaldırdı ve ateş saçan gözlerle karşılaşınca aklındaki tüm o müstehcen düşünceler kıçından vurulmuş bıldırcın gibi zihnindeki kara deliğe düştü. "Böyle bir şey yok. Söz konusu da olamaz zaten. Onlar çok iyiler... Yani ailen. Ben sadece onları rahatsız etmekten çekiniyorum. Sonuçta birkaç ay için buraya geldim ve birkaç hafta sonra bitecek bu ilişki için, insanların düzenini bozuyor, sürekli gelinleriymiş gibi yalanlar söylüyorum. Bu içimi acıtıyor. Kâbus gibi!"

Eymen heyecanlı davranışını istenmediği şeklinde yorumlamış gibi "İstemiyorsan onları sevmek zorunda değilsin ama şu da bir gerçek ki onlar seni gerçekten çok seviyor." diye karşıladı. Onun açıklamalarına karşılık, soğukkanlı bir tavırla devam etti. "Kendini bu şekilde görmen bizi üzer. Özellikle şunu da kafandan sil artık! Kimsenin düzenini bozduğun yok. Sen benim karımsın, unuttun mu? Bu evinde gelini. Her ne kadar geçici olsa dahi bu durum, bunu kimse bilmiyor. Şimdi bunları dert etmeyi bırak Bayan Sancaktar!" dedi zeki bir stilde soyadına vurgu yaparak.

Peri'nin gururu her şeyin üstündeydi. Güzel yüzünde beliren kederle, sert bir tonda konuştuğunu kavrayamadı. "Sırf gelinleri olduğum için bana iyi davranmalarını istemem doğrusu. Bu çok kötü olur. Zorla kimse kendini sevdiremez." Eğer ona iyi davranmalarının sebebi buysa, pek sevinilecek ve insanı mutlu edecek bir neden değildi. Bir an düşündükten sonra devam etti. "Sakın onlara bu konuda baskı kurma."

Eymen kaşlarını sertçe çattı. Sert yüzü hışmından anında dalgalanmaya, gözleri ifadesizleşip donuklaşmaya başlamıştı. Geniş göğsü her ne kadar sakince inip kalksa da genişleyen burun delikleri derin derin nefes aldığını saklayamıyordu. "Sen ne düşündüğü bilmiyorsun ya da ağzından çıkanı duymuyorsun. Sen kendini bu evde

fazlalık gibi mi hissediyorsun?" diye sertçe hesap sordu. "Şu kadın milleti ne kadar da katı ve anlaşılması zor varlıklar oluyor."

"Hayır, tabii ki, öyle olduğumu hissetmedim... Düşünmedim de. Onların içinin ne kadar sevgi dolu olduğunu biliyorum. Bana karşı değil sadece, herkese, yabancı insanlara karşı bile muazzam, hatta bitip tükenmeyen bir hoşgörüleri var. Ben kötü bile olsam, onlar beni kabul eder ve sırf sen iyi ol diye susarlar... Sorun da bu ya."

Peri buz gibi bir ifadeyle onun yüzüne baktığında, kocasının yüzünü tatlı bir gülümsemenin kapladığını gördü. Neden aydınlanmıştı ki şimdi bu adamın sert çehresi. Ne demişti gözlerindeki karanlığı silecek, dudaklarının kıyılarını yapay olmayan bir kararlılıkla büktürecek kadar yumuşak, ne söylemişti? Sonra Eymen birden tekrar aksi, kibirli, gururunu hemen unutmasına neden olan bir tavırla devam etti.

"İyi kafana böyle şeyler sokma. Annem duyarsa çok kırılır. Bir ihtiyacın olursa anneme söyle. Ona söylemeye çekinirsen, Şura Hanım hâlleder. Benden istediğin bir şey var mı?"

"Yok, teşekkür ederim."

"İyi... Ben duş alacağım."

Peri kapıya yöneldi. "Ben de aşağı iniyordum zaten. Hem belki Ecem gelmiştir."

Konu kapanmış, içini nedense bir sızı kaplamıştı. Şimdi koşarak merdivenleri inmek, merdiven altındaki soğuk, karanlık mahzene saklanmak ve hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. Kafayı üşütmüş olmalıydı, yalnızlık çeken yanı nereden pörtlemişti yine? Neden hain ayaklarının seyrine uyarak, doğu kanadındaki misafir odasının karanlık sessizliğinde dakikalarca ağladığını bilmiyordu. Yüreği daralıyor, ruhu sıkılıyordu. Sahipsiz bir çocuk gibi, annesine ve babasına ağlayan mini minnacık yetim çocuk hâllerine bürünmüştü yine. O gidiyordu ya sanki şimdi kolu da kanadı da kırılıp güçsüz kalıyordu. Peri, seneler sonra yetimliğini onunla unutmuş, şimdi bu duygu yüreğine ağır bir acıyla çarpmıştı. Yemek boyunca didiklediği yemeğini saklamak için, gözlerinde dolu dolu gezen bulutları ve ağladığını belli eden gözlerini kaçırmak için bin türlü savaş vermişti. Neyse ki buna yardımcı olan ise Eray Bey ve Eğmen'in sürekli yeni proje-

den, heyecanlı iş muhabbetlerinden konuşmuş olmalarıydı. Nebahat Hanım heyecanla Peri'ye, Esme'yi anlattı. Torunun ne kadar tatlı olduğu, gözlerinin önüne gelince, yaşlı kadına tebessüm ederek, sanki torun kokusunu göğsünde hisseder gibi hasretle iç geçirdi.

"Ben de çok özledim onu, gerçekten çok tatlı." Ecem'in boş bulunarak söylediği sözleri, genç adam fark ederek ona tuhaf bir bakış atmıştı. Fakat bunu algılayamayan genç kız hâlâ yüzünde sevimli bir tebessümle, annesiyle konuşmaya devam ediyordu. Babası elindeki bıçağını sallayarak, dikkatini kendine çekince, bakışlarını yemeğine çevirdi. Fakat şu anda Eymen'in yemekten ve işten daha ziyade dikkatini, karşındaki pırıl pırıl güzellikteki ışıldayarak anlattığı konulara burukça gülen karısı çekiyordu. Eray Bey oğlunun dikkatinin dağıldığını ve gözlerinin ifadesiz koyuluklarla karısına çevrildiğini görünce, konuşmayı yarıda keserek yemeğine odaklandı. Kısa bir an sonrada eşine manidar bakışlar atıp, onların aralarında yeşermeye başlayan yeni cemrelerin hoşnutluğuyla yemeklerine devam ettiler.

Eymen babasının konuşmayı bıraktığının hâlâ farkında değildi.

Peri burukça gülümsedi. Bir zamanlar her şeye gülüp kahkahalar atan bu topluluğun içinde olduğuna hiç pişman değildi elbet ama vicdanı onu hep suçlu hissettirdiği kara bir girdaba döndükçe, yüreğindeki baskı kat kat artıyordu. Aslında onların içinde olmak ona zevk veriyordu. Ama şimdi dudaklarına dokunan yapay neşeyle her ne kadar gülse de, onun gideceğini öğrendiği andan beri yüreğinde bir burulma, ince bir sızı vardı ya, şimdi vakit yaklaştıkça saniyeler dahi nefesini kesiyordu. Aslında dışarı çıkmak, birileriyle buluşmak, bu tür şeyler gençliğin aşamalarından biriydi hiç kuşkusuz. Ama her ne kadar inkâr etmeye kalksa da, kendini son zamanlarda sürekli onun iş saatlerini gözlemlerken buluyor ve geleceği zamanlarda içinde daha büyük bir istek duyduğunu görüyordu. Yemeğe inerken hiç de hevesli olmamasına karşın, sırf ona bunu çaktırmamak için, odadan ayrılmak zorunda kalmıştı ve şimdi yine sanki gidişine aldırmıyormuş gibi Oscarlık bir rol yapıyordu...

Akşam yemeğinin ardından, Ecem odasına giderken, diğer herkes bahçeye çıkmış, çaylarını orada temiz hava eşliğinde almayı düşünüyordu. Hava hâlâ ılıman olduğu için bu günlerde, dışarıda çay

keyfi yapmak çok hoş oluyordu. Peri çay tepsisiyle bahçeye çıktığında, hafif meltem omuzlarını ve kollarını yalayarak kendini hissettirdi. Bahçedeki büyük direkler, her bir köşeyi aydınlatıyor, adeta yapay bir gündüz havası sunuyordu. Evin içindeki esirgenmeyen sessizlikten ziyade, dışarıda hayat olduğunu gösteren araç sesleri ve geceyi esir alan ateş böceğinin resitali belirginleşiyordu. Havuz başındaki hasır bahçe gurubunun yanına, çimlerin narinliğinin eşliğine geldi.

Tepsiyi önce kayınpederine uzattığında, yaşlı adam ilk bardağa sarılınca "Diğeri daha açık, onu size doldurdum Eray baba." diye yumuşacık sesle uyardı. Eray Bey bir elinde tuttuğu ince belli bardağa, bir de çay tepsisinde duran tavşankanı olanlara, iç çekerek baktı. Aynı anda kaşlarını çatarak "Bu çay imamın abdest suyu gibi kızım, içilmez ki..." diye huysuzca söylendi.

Peri güzel yüzünde açan şefkatli tebessümüyle, bardağa tatlıca bakış attı. Cidden açıktı fakat bu onun sağlıyla ilgiliydi. "Ama kalp ilacı kullanıyorsunuz ve bildiğim kadarıyla şekeriniz var, dünde tansiyonunuz çıktı. Bu çay sizin için en ideali, böyle içmenizde sorun olmaz. Yani daha önce Nebahat annem böyle doldurmuştu. Kötü bir şey mi yaptım?"

Yaşlı kadının gülümseyen yüzü buruştu. Bu hitaptan hiç hoşlanmıyordu. Onun gelini böyle hitap etmese, daha çok hoşuna giderdi. Bu kızın *anne* dediğini duymak istiyordu. Öte yandan Eray Bey karısına kaşlarını çattı. Böylece açık kahveleri, koyuldu.

"Bu kıza hiç iyi örnek olmuyorsun Sultanım. Bak sayende neler öğreniyor." Şekere uzanıp bir tane aldı, ikinciye uzanıyordu ki genç kız bu seferde tepsiyi önünden çekerek, kayınpederine tatlıca göz kırptı. Usulca kayınvalidesine yöneldi.

Bunu gören Eymen sakince onu gözlemlerken, Nebahat Hanım bu durumdan memnunca kıkırdadı. "Ah pekiyi ediyor efendi. Dinsizin hakkından, ancak imansız gelirmiş derler. Bunu ben yapsaydım, huysuz homurtunu gece boyu çekmek zorunda kalacaktım." Peri'nin uzattığı çayı alırken, gelinine minnetle bakıp gözlerini süzdürdü. "Aferin kızım, sen olunca sesi çıkmaz, ben olsam surat asardı. Böyle devam et." diye ona çanak tuttu. "Sonunda onunda hakkından, Esme'den sonra biri geldi. Gelinini kırmamak için sesini çıkarmazsın

değil mi bey?" Sesindeki iğnelemeyle yaşlı adam kaşlarını kaldırdı. Lafı hemencecik çevirdi.

"Esme deyince, ben torunu fena özledim, bitmedi mi tatilleri hâlâ?"

"Haftaya dönüyorlarmış. Ah ben de nasıl özledim sorma, hele Pelin burnumda tütüyor. Nasılda tatlı patır bir dili var, mis gibi cennet kokusunu hiç saymıyorum." Güzel gözleri hüzünle süzüldü. İçini özlemin doldurduğu derince bir iç geçirdi. Gözleri yine onları anarken dolmuştu. Bu küslük ne zaman bitecek de, tüm evlatları bir araya gelecekti? "Gelsinler, bir daha kızacağım onlara bu kadar uzun kalmasınlar bir yerde. Ben torunuma henüz yeni kavuşmuştum, çok özledim." dedi kederin sardığı sesiyle. Rüzgâr balayını kısa keserek, yurt dışında birkaç haftalık işi olduğu için, karısını da yanında götürmüştü. Her ne kadar Eray Bey ve Nebahat Hanım buna sıcak bakmasalar da, ellerinden hiçbir şey gelmemişti. Adam senelerin özlemiyle, haklı olarak ailesini yanında istiyordu. Gerçi bunlar tatlı ayrılıklardı ama ufaklığın yokluğu, evin içinde her geçen gün daha da büyüyerek kendini hissettiriyordu.

Peri, Eymen'in önüne geldiğinde, genç adam koltukta biraz toparlanarak çayına uzandı. Şekerini atarken, genç kıza kısacık bir bakış atıp sırtını koltuğuna yaslayarak geri çekildi. Koyu renk pantolonu ve esmerliğini büsbütün ortaya çıkaran açık renk keten ceketiyle, ne derece yakışıklı olduğunun farkında değilmiş gibiydi. Bir de arsızca göz kırpıyordu. Lanet herif, her seferinde bunu neden yapıp, yüreğini hoplatıyordu ki! Ellerinin titremesini engellemek için, yerine geçerken tepsiyi sehpaya bıraktı. Çayını aldı. Eymen çayını içerken, bir taraftan da bakışlarını genç kızın üzerine kaçamakça çeviriyordu.

Peri bakışlarını çevirdiğinde, kocası çayını yudumluyordu. Dalgın ve düşünceliydi. Arada, sırada ona baktığında, yüzünde sert bir ifade görse bile, artık aldırmıyordu. Bahçe direğinin ışığı yüzünü ne kadar net aydınlatsa da, ağacın gölgesi de yüzüne yapraklarının huzmesiyle vuruyordu. Aralarındaki mesafe nedeniyle görüntülerde insanı yanıltan ışık oyunları olduğundan, Eymen'in yineiş düşündüğünü sandı. Nitekim onu birazda olsa tanımaya başlamıştı, işine çok

daldığı zamanlarda suratını astığını öğrenmişti. Bazen başını kaldırıp ona baktığında, aklını tamamen işe verdiğinden onu görmüyordu bile. Ya da ne düşünüyorsa, gözleri koyularak ifadesizleşiyor, Peri o gözlerde hiçbir şey okuyamıyor, adeta içinde kayboluyordu.

Nebahat Hanım eşiyle torununu konuşurken, Eray Bey oğluna kısacık bir an baktı. Onun genç kızı düşünceli bir dikkatle süzdüğünü görünce, gözleri ışıldayarak karısına geri döndü. Peri ise onların sohbetini tatlı bir hüzünle izliyordu. Hem çayını içiyor, hem de henüz tanışamadığı görümcesinin -yani çakma görümcesinin- kızının yaptığı yaramazlıkları, tatlılıklarını gıptayla dinlemek, hoşuna gidiyordu. Bardağını dudaklarına götürdüğünde, amaçsızca çevirdiği bakışları bir çift koyulmuş kahveyle karşılaşınca, bardak kısa bir an dudaklarında donup kaldı. Eymen gözlerini ona dikmiş, ifadesiz bir suretle bakıyordu. Ne düşündüğünü ya da aklından ne geçirdiğini kestiremedi. Peri onun yoğun bakışlarından rahatsız olsa da, bakışlarını gözlerinden çekemedi. Birkaç saat sonra gidecekti ve birkaç haftadan belki az, belki daha fazla onu göremeyecekti. Belki de geldiğinde çoktan boşanmış olacaklardı. Bu düşüncelerle, derin derin nefes alma isteğiyle dolup taştı ciğerleri. Gelişinin uzaması, işlerinin gidişatına göre değişebilirmiş, öyle söylemişti. Sebebini bilmediği ince bir acı içine yaslandı. Yüreğine bir sızı düştü. Bakışları süzülürken eline kaydı. Yerinde oturmaya zorladı kendini. Sonrada utanarak başını eğdi.

Eymen evde olduğunda, evden farklı olmayan bu yer, o olmadığı zamanlarda otelden farkı kalmıyordu. Genç adamın bakışlarını hâlâ üzerinde hissediyordu. Bunu nasıl hissediyordu bilmiyordu ama o ne zaman baksa, ensesindeki tüyleri dikiliyor ve bedenini tatlı bir heyecan sarıyordu. Kaygı dolu berrak yeşil gözlerini, sakladığı kirpiklerinin arasından çıkardı ve göz kapaklarını yukarı kaldırdı. Bakışları koyu kahvenin üzerine, su damlası gibi düştüğünde, nefesi ciğerlerini zorladı ve boğazına bir yumru takıldı.

Peri yerinde huzursuzca kıpırdanarak doğruldu. Bardağı sehpanın üzerindeki tepsiye koydu. Nebahat Hanım'ın bardağı da boşalmıştı, onu da alarak Eymen'in yanından salınarak girişe ilerledi. Mutfağa girerken, yardımcıları merdivene yönelmiş, elindeki nevresimleri, çamaşır odasından üst kata çıkarıyordu. Çayları doldurur-

ken, kapıda bir hareketlilik oldu. Genç kız arkasını dönmeden "Ben hallediyorum Şura abla, sen işine bakabilirsin." dedi fakat beklediği ses bu değildi ve duyduğundaki, ilk tepki ellerinin hafifçe titremesiydi.

"Görüyorum ama benimkini unuttun."

Genç kız bardağı yerine koydu. Onunla yüz yüze gelmek için arkasını döndüğünde, genç adamı onu süzerken buldu. İlk defa ona böyle dikkatli bakıyordu. Ve o gözler sanki bedenini delip geçerek, üzerinde ateşten lavlar gibi dolaşıyordu. Nedeni belki de son defa görüşmeleri olacaktı. Eymen onun çayları tazelemesini izledi. Ve şimdi güzel yüzünü ona çevirmiş, duru yeşil bakışlarıyla bir şeyler anlatarak bakıyordu. Nasıl değişik bir duruşu vardı öyle, hayır diye düşündü zihninde doğru kelimeyi arayarak duraladı.

Gece siyahı saçları tepesinde dağınık bir şekilde gelişi güzel toparlanmış, birkaç perçemi beyaz tenine ve ensesine doğru kıvrılarak asice akmıştı. Üzerine incecik ketenden narçiçeği, kalçalarının altında bitecek şekilde bir gömlek, altında beyaz bileklerinin üzerinde biten boru paça pantolon vardı. Tüm kadınsı kıvrımları göz önüne sergilenmiş, seksi yuvarlak kalçaları diri bir biçimde öne çıkmıştı. Kendinden emin duruşuyla karşısında dikiliyordu. Elinde tuttuğu çaydanlığa kaydı bakışları. Narin bileğini saran tuhaf bir bileklik vardı. Sanki deri bir ipi alıp, bileğine dolamıştı. Şu anda karşısındaki kız, öyle meleksi, öyle masum ve pırıl pırıldı ki, gençliğinin yansımasıyla parlıyordu. Hayır, meleksi ifade onun için yavan kalıyordu. O canlıydı, güzelliğinin pırıltılarını üzerinde, bir mücevher gibi gururla taşıyordu. Onun bu mağrur görüntüsünün altında, tutkulu, diri ve aynı zamanda kendine güvenen bir kadın yatıyordu. Yaşına göre olgun tavırlarıyla, o yaşını yaşamıyordu. Yüzünün aksine ruhunun daha olgun yapısı vardı. Bu inatçı güzellik onundu. Yani kısmen. Neler diyordu? Yerinden hareketlendi ve genç kızın yanına gitti. Bardağı yanına koydu.

"İşin nasıl gidiyor?"

"Fena değil."

"Hâlâ inat ediyorsun çalışmakta değil mi?"

Peri açıklama gereği duyarak yönünü genç adama döndü. "Bu inat değil. İhtiyaç. Gerçekçi olmanın adı mı değişti? Ayaklarımın

üzerinde durmak, kendimi iyi hissettiriyor. Bu hem içimi hem de kesemi rahatlatıyor." Peri geçen seferki tartışmalarını hatırladı. Bundan sonra çok dikkatli davranmak zorundaydı, yoksa her şeyi altüst edebilirdi.

"Çalışmaya ihtiyacın yok, senin kesen zaten rahat."

Peri hırçın bir tutumla gözlerini kıstı. "Sen bana metresin gibi davranmayı kesecek misin?"

Daha ne olduğunu anlayamadan Eymen birden hareketlenip, kızı çenesinden sertçe tuttu. Daha önce hiç davranmadığı bir tutumla kabaca, başını zorla yukarı kaldırdı. Vahşi gözlerinin içine bakmaya zorladı. Üzerine eğilmiş, yüzünü yüzüne iyice yaklaştırmış, onun gözlerinin içini dikkatle seyrediyordu. Peri'nin yüzü ellerinde şekil alırken, yüreği delicesine çarpmaya başladı, soluğu kesilir gibi oldu. Üşüdü, ilk defa değildi ondan korkması ama canını yakacağını düşünmesi bu ilkti.

"Sakın! Bir daha bu kelimeyi telaffuz etme. Ben sana öyle davranmıyorum." Kaşları biraz daha çatıldı adamın. "Bunu da nereden çıkardın?" Peri gözlerini hiç çekmeden dik dik bakarak ona kafa tuttu. "Öyle davranıyorsun. Bana paranı, rahatını ve yatağını sunuyorsun. Sonra kapıyı gösteriyorsun. Başka nasıl algılamamı bekliyorsun? Sen... Sen bana ucuz bir metres gibi davranmaya çalışıyorsun. Yoksa metreslerini evinde ağırlamak gibi bir alışkanlığın mı var? Eğer varsa, aramızdaki anlaşmayı değiştirmek isterim."

Bu patlamadan sonra sinir bozucu bir sessizlik oldu. Ortaya bomba düşse ancak böyle bir kulak çınlaması bırakırdı. Eymen hiç istifini bozmamıştı ama şakağındaki bir damarın hiddetle attığı, gözle görülüyordu. Burun delikleri iyice gerilerek, şişkince açılıyordu. Sessizlik uzayıp gittikçe, ikisinin sinirleri büsbütün gerildi. Sonunda Eymen elini karısının teninden çekerken,derince iç geçirdi. Peri'nin gözleri kısacık bir an, kocasının ellerine kaydı. Yumruklarını sıkmıştı.

"Demek sana metresim gibi davrandığımı sanıyorsun? Peki, bu inancı hangi kanıta dayandırarak yapıyorsun? Senin metresler hakkında hiçbir bilgin olmadığına kanımı basarım. Onların neler yaptığını biliyormuşsun gibi, kendini onların sınıfına koyuyorsun."

"Bunu bana sen düşündürüyorsun. Ayrıca onların nasıl davrandığını..." derken gözlerini tuhaf bir kızgınlıkla devrilmişti. "Bunu sen benden daha iyi biliyorsun, eminim. Ben henüz bu konularda acemiyim."

Bu ne demekti? Acemiymiş! Lanet olsun, aklına türlü fitneler gelmeye başladı. Şeytan, dürttükçe dürttü. Eymen bocalayarak aklındaki hain düşünceleri bertaraf etmeye çalıştı. Ellerini sık saçlarının arasından geçirdi, öfkeyle dişlerini sıktı.

"Peri şimdi sen benim sabrımı, analiz mi ediyorsun? Ne demek henüz tecrübesizim? Sana onlar gibi mi davrandım?" Dişlerinin arasından süzülen sesi yükselmişti.

"Bence ilişkimiz apaçık ortada. Böyle yaparak başka bir düşünce edinmemi sağlamıyorsun. Her şeye karışıyorsun." Alayını sinirle savurarak, acı acı güldü. "Baksana, sen yoksa aklında farklı bir düşünceyle mi geziyorsun? Hani evlenmeye ne kadar karşı olduğunu bilmesem, beni karın gibi benimsediğini düşüneceğim."

Eymen tek kaşını kaldırdı ve onun damarına basmak istedi. "Bunda şaşılacak ne var? Çünkü sen benim karımsın. Kâğıt üzerinde dahi olsan, sen benimsin. Bu da senin üzerinde, her hakkı tanıyor bana. Ayrıca, seni benden koruyan tek şey, hiç el değmemiş saf yanın. Senin yerinde bir başka kadın olsaydı, yanılgısını bir övgü sayar, çoktan kollarıma atılıp, kucağımda otururdu." Egemenliğinden emin olmak istediği belliydi. Aynı zamanda bu üstünlüğünü karısının da kabullenmesini istiyordu. Lâkin yanılıyordu.

"Narsist egon bayağı kuvvetli... Çok mütevazısınız bu konuda. Bravo!" Dişlerini sıkıp ayağını çocukça bir öfkeyle yere vurdu. "Ben başka bir kadın değilim. Övgü olsun diye de söylemedim bunları ya da dikkat çekmek için. Sadece bana karıştığın zaman ne hissettiğimi bil istedim." Saçlarını geriye vurup, hırçınca ofladı. "O çok istediğin başka kadınlar senin egonu, kucağında hoplatsın o zaman!" Sonra başını geri çevirdiğinde, şaşılacak bir şey oldu. Eymen ona kızması gerekirken gülümsemişti, ya da akşamdan beri ilk kez ona gülümser gibi olmuştu. Bu adam aklını mı kaçırmıştı? Onu gülümsetecek ne demişti ki? Pis ukala! Hoşuna gitmişti demek başka kadınları kucağında hoplatma fikri. Ama onu öfkelendirmişti. Vesveseli düşünce-

lerin derinine daldıkça, ağzının içinde huysuzca homurdanıp duruyordu.

Eymen onun küfür ettiğini duyar gibi olmuştu. Kıskanmış olamazdı bu buz küpü cadı, değil mi?

"At bunları kafandan." dedi yorgun bir üslupla. "Küçük düşmen ve kendini böyle hissetmen için hiçbir sebep yok." Yakışıklı yüzü yine sertleşti. "Bir daha böyle düşünme... Buna izin veremem, çünkü doğru değil."

"Demek izin vermeyeceksin? Ne yapacaksın? Zihnimden geçenleri kontrol altına mı alacaksın? Telepati olarak beynimden içeri mi gireceksin?" Birden sustu. Son derece zeki olan kocasına zaten gereğinden çok şey söylediğinin farkına varmıştı. Eymen dalga geçer gibi başıyla onayladı, "Evet, ne yazık ki öyle. Sen saçma sapan düşünürsen, ben de bunu yapacağım. Bu evde yaşadığın sürece... Benim karımsın. Bu ev senin de evin unutma... Karımın. Metresimin değil. Şimdi çocukluk etmeyi bırak. Ufak bir kız gibi davranıyor, sürekli mızmızlanıyorsun."

Eymen yaklaştı. Peri, onun yakından hissettiği vücudunun sıcaklığıyla kendinden geçmiş tuhafça yaprak gibi titriyordu. Gözyaşları hâlâ yanaklarından yuvarlanmak için zaman kolluyordu. Bakışlarını kocasının boynuna çevirdiğinde, Eymen'in açık renk gömleğinin yakasından görünen sık, ince, gür, kapkara tüyleri gözlerine takıldı. Sonra utanarak gözlerini kaçırdı, usulca yere eğdi. Dudaklarını büzerek üzgünce mırıldandı.

"İyi de... Burası benim evim değil ki! Sadece burada kalmama izin veriyorsun. Bu bir lütuf! Sebebi malum, karşılıklı menfaatlerimiz söz konusu. Daha doğrusu tahammül ediyorsun bana. Ve bu tahammülün birkaç hafta sonunda, belki de sen daha gelmeden bitecek."

Eymen kabaca kendisine çekti genç kızı. Kafasını geriye doğru eğip biriki saniye öylece tuttu.

Peri mayışmış suretinde hayali nakşederken benliğine, bir rüyadaymışçasına izliyordu onun kalender yüzünü. Yavaşça başını yüzüne eğişini, cezalandırmak için fırsat kollayan küstah dudaklarının vahşice öpüşünü hissetti. Kurtulmaya çalışan vücudunu çelik gibi

kollarıyla kuvvetlice sarıyor, dudaklarını hoyrat bir tutumla koparırcasına zorluyordu kendi dudaklarıyla Eymen. Direnecek gücü kalmayıncaya kadar, ruhunu istila eden bu öpüşten kaçmaya çalıştı genç kız. Ama vücudu kısacık bir zaman içinde hazzın zafer veren tadına dayanamayarak, iyice yorgun düşmüştü. İstememesine rağmen bu öpüşlere cevap verdiğini fark ettiğinde, artık çok geçti.

Eymen dudaklarını birkaç milim geriye çekerek, "Sen çok fazla düşünüyorsun ve çok fazla saçmalıyorsun." dedi dişlerinin gerisinden hırlayarak. Ağzı süzme bal tadındaki tene yaklaşmış ve yumuşak dudaklarını bekleyen dudaklarında dolaştırmaya başlamıştı yine. Peri gözlerini kapattı, böylece ona bakmak zorunda kalmayacaktı. Elleri adamın teninde dolaşmak için sabırsızlaşıyordu. Dili hazırlıksız yakalanan dudaklarında dolaşınca, ağzında onun tadını hissetmek için dolup taşan bir hazla kıvrandı. Ve adamın alt dudağını emerek, tıpkı onun kendisine eziyet ettiği gibi jestler yaptı. Ama bununla ceza değil, hediye sunduğunu idrak edemedi. Ta ki, o ana kadar. Eymen'in dilini emdiğinde, adamın haz dolu inlediğini fak edene kadar.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Çok sabırsız davranmıştı ve öpüşmenin hızla yapılabilecek bir şey olduğuna karar vermiş ve yapılması gereken şeyler listesinde üstünü çizmişti. Aklında toparlayamadığı heveslerine skor yapılacak bir durum değildi. Onun tadı teninden çok, ruhunda iz bırakırken, bu özel anın gerçekten ve gerçekten mahrem bir şey olduğunu artık biliyordu.

Peri iradesizce kollarını erkeğin boynuna dolamıştı artık. Karnının üzerinde onun sertleşmiş ereksiyonunu hissediyordu. Adrenalin şehvetini kamçılıyordu. Hayır. O kaçak bir oyuncu değildi. Eğer bir şey yapmaya karar verdiyse, sonuna kadar giderdi. Ama... Ama ya sözler! Bu tiftiklenilen arzu zihnine her şeyden önce masallara ya da efsanelere özgü bir düş nesnesi gibi yayılmış, kaçak sevdalıları birbirlerine kavuşturacak olan anılar gibi, sonsuz mutluluk içinde adım adım kendinden geçişin evrelerini simgelemişti. Bu inanılmaz bir şeydi. Büyü gibi, yüreğine sunulan tatlı bir huzur gibi, içinde eksik kalmışlıkların tamamlanması gibiydi. Üstelik kendisi de hoşlanıyordu bundan. Kollarında bir put gibi kaldığı adamın ağzı ve vücudu ona hâkim durumdaydı şu anda.

Peri, onun gibi bir adamı kendine bağlamak için, sahip olması gereken parlak niteliklerden yoksun bulunduğunu, bu aşktan yoksun, soğuk ve ruhsuz adamın sadece kapatması olabileceği gerçeğini kabul etmesi gerekiyordu. Bu düşünce sinsi bir yılan gibi benliğinden ziyade kalbini ve geleceğe dair umutlarını zehirleyince, düş gerçeğe dönüştü. Masal bitti. Hiç beklemediği anda apansız gerçeklerin acı silleleriyle sarsılınca yüreği, sarıldığı gibi aniden uzaklaştı ondan. Hayatta bir araya gelemeyecek iki insanı tutup evlendirmişlerdi ve Peri bunu inatla görmemek istiyordu, tıpkı kocası gibi...

Eymen kızın kendisinden kopmasına kızgın olmak ve anlayışlı kalmak arasında tuhaf bir tepki verirken, başını aşağı eğdi. Koyu gözler dikkatle gül yüzünü süzdü. Peri bu bakışların altında kızarsa da, utangaç bakışlarıyla kocasına öksüz bir çocuk gibi duygulu baktı. Eymen ona uzandı ve başını göğsüne çekti. Bu hareket ona, yeterli güveni sağlamıştı. Peri yanağını onun geniş göğsüne yasladığında, sakin solumasını ve ritmik kalp atışlarını hissetti. Nasıl rahatlatıcıydı. Ona sığınmak ve kollarında ağlamak istiyordu. Gitmesini, döndüğünde ise terk etmesini istemiyordu. Nasıl bu kadar aciz ve ucuz düşünürdü? *Lütfen şimdi olmaz,* gözlerinde coşan yaşların akmasını istemiyordu. Bu yüzden gözlerini sıkıca yumdu. Kara saçları erkeğin gömleğinin üzerinde tezat oluşturarak, göğsüne yayılmıştı. Yüreği yüreğine karışırken, onun böyle çırpınması karşısında neredeyse merhamet duyarak kollarından azledecekti. Eymen onu tanıyordu. Emredilmesinden hoşlanmayan yapısıyla, kafasına buyruk düşünceleriyle savaşıyordu. Aslında Eymen, ondan çizmeyi aşan şeyler istediğinin farkındaydı. Onu sonsuza kadar kendisine bırakması ve onu koşulsuz ve bütünüyle özgür kılması bekleniyordu. Ama bütün bu istediklerini bir çırpıda sayıp dökmek niyetinde değildi. Ve asla cesaretini yitirmeksizin, bunun için çabalayıp duruyordu. En sonunda onun sonsuz sadakatini kazanarak kendisinin olacaktı ve Eymen ne istediğini biliyordu.

"Çocukluk ediyorsun." dedi kocası saçlarını okşarken. Saçlarının kokusunu hiç çekinmeden ciğerlerine doldurup, sakladı.

"Zaten çocukmuşum, iki de bir deyip duruyorsun."

Şu son birkaç haftadır burada tuhaf duygulara yelken açmasının

verdiği sıkıntı, sonunda patlama noktasına gelmişti. Peri genzine dolan yumruları bertaraf ederken, "Bana yabancı gibi davranıyorsun. Konuşmuyorsun bile benimle, yanımda hiç kalmıyorsun. Kısıtlı zamanlarda konuştuğumuzda ise sürekli emirler verip, bir şeyleri yasaklıyorsun. Boş bulunduğumuzda flört ediyorsun, özgürce dokunuyorsun ama ben bir şeyleri aşmaya çalışınca, kendini yasaklıyorsun. Bunu hatırlayınca ise kızıyor, beni suçluyor gibi evden uzaklaşıyorsun... Geceleri gelmiyor, köşe bucak kaçıyorsun." diye ilk defa şikâyet etti. Aslında şikâyet değil, gerçeğin dile dökülüş hâliydi. Birden sesi hıçkırıklara boğuldu. Eymen başını iki yana salladı. Peri onun kanı beynine sıçramış bir hâlde karşısındakine sataşma hâlini, bu derece açık bir kendine güven karşısında pek sökmediğini biliyordu. Davranışlarının sürekli değişmesi, ne derece kararsız olduğunun bir göstergesiydi aslında. Gök gibi gürlüyor, acı acı alay ediyor, sonra da apansız güneş açarak, o kaosu hiç yaşamamış gibi günlük gülistanlık oluveriyordu. Karşısındakinin gözünü korkutmaya çalışırken, anında fikir değiştiriyor, bunun yerine karşısındakinin yüreğini parçalamaya ya da güldürmeye yelteniyordu... Eymen karmaşıktı ve artık Peri çözmekten yoruluyordu. Bir nebze geriledi. Kocası karşısında kibirle dikildi. Ama yine de kocasının yüzü Peri'ninkine çok yakındı, buram buram hasret kokan soluğunu üzerinde hissediyordu. Adamın yüzüne dikkatle baktı, sinirden kıpkırmızı olmuş ve gerilmiş koyu gözlerinde biçare çocuksu bir şaşkınlık okunuyordu.

"Benimle evlendiğin zaman, bizim birlikte yaşamaya başladığımız zaman, bunun nasıl bir şey olacağını biliyordun Peri. Sana açıklamıştım. Sebeplerimi ve olacakları... Şimdi sorun ne? Benden ne bekliyorsun?"

Peri başını kaldırdı. Suçluyordu onu. Ondan yararlanmış gibi, azarlıyordu. Bu kızın gururunu kamçıladı. "Sadece saygı bekliyorum. Bana az da olsa değer vermeni ve kardeşlerine nasıl özenli davranıyorsan, bana da öyle saygılı davranmanı."

"Sen kardeşim değilsin." dedi adam dişlerini sıkarak laflarını ağzına tıkarken. Kız uzun saçlarını geriye doğru savururken, erkeğin gözleri ateş saçıyordu. "Ayrıca her anlamda, sana zaten saygı duyuyorum."

Peri başını sallayarak itiraz etti kocasına. "Yaa, evet, çok duyuyorsun! Okşuyorsun, öpüyorsun, canın isteyince emirler yağdırıp, canın sıkılınca örseliyorsun...Hayır beyzade, duymuyorsun. Senin gözünde bir hiçim, o pek değerli ilgine hiç de layık olmayan bir hiç! Öyle olsaydı, fikirlerime saygı duyardın."

"Öyle olmadığını pekâlâ biliyorsun. Amacın arada çatışma çıkarmaksa devam et... Aldırmayacağım. Çok istiyorsan çalış... Ve bir daha böyle saçmalıklar düşünme. Bir dahaki sefere bu kadar yumuşak olmam. Üzülürsün! Beni sorgulama, akışına bırak." Tehdit eden sesine eş, sert bakan gözleri ciddiyetle donuklaştı. "Benimle evlendiğinden beri, aynı hayatın içindeyiz demek istiyorsun herhâlde artık. Daha fazla saçmalık duymak istemiyorum." dedi. "Ne kadar unutmaya çalışırsan çalış, korkarım asla kaçamayacağın bir gerçek bu; biz evliyiz Peri ve sen bunu bu aralar hep unutuyorsun."

"Durmadan bu konuya dönmek zorunda mısın?"

"Evet. Unutuyorsan hatırlatacağım. Sen benim karımsan, öyle davranacaksın."

"Çok kabasın!" dedi sinirden alt dudağı titrerken.

"Hayır. Bunlar gerçekler." dedi adam başını sarsarak. Birden yana doğru, sanki bir şey düşünmüş gibi gözleri daldı. Sonra sesi biraz değişti ve "Üzerinde bu etkiyi yarattığıma üzülüyorum. Fakat ben buyum... Başkası gibi davranamam. Tanıştığımızdaki Eymen!"

Tanıştıkları zaman... O günü hatırlayınca içi buruldu Peri'nin, bakışları karardı, çektiği acıyı ona belli etmemek için başını öne eğdi. Kırık bir sesle sordu. "Benden nefret ediyorsun, değil mi? Hep edeceksin. Benim yüzümden oldu, hayatını mahvettiğimi düşüneceksin. Bundan kızgınsın bana, öfkeli ve hınçlısın."

Genç adam uzanarak çenesini kavrayıp, başını yukarı kaldırdı. Gözlerini gözlerine dikerek "Kesinlikle." dediğinde Peri'nin dudakları aralandı ve alt dudağı titremeye başladı. Kalbine bir hançer saplansa, ancak bu kadar feci acırdı. Gözleri sislendi ve dolu dolu yaşlarla parlamaya başladı. Eymen uzun boynunu aşağı eğdi. Kızı üzgün hâlinden şaşkın hâline sokarak, titreyen dudağının üzerine ufak bir buse koydu. Yüzleri hâlâ birbirine yakınken "Kesinlikle nefret etmiyorum. Keşke edebilsem! Ama aksine aklımı senden ala-

mıyorum. Sen hep aklımdasın fakat nefretle değil... Sen her anlamda saygı duyduğum kadınlardansın." diye homurdandı. Ardından usulca devam etti. "Güzel Perim... Ne yaparsam yapayım,senden nefret edemiyorum. Kızıyorum, azarlıyorum, uzaklaşıyorum ama sonra... Aksine biraz daha fazla değer verirken buluyorum kendimi. Öyle eşsizsin ki! Kişiliğinle, düşüncelerinle ve vakur duruşunla beni kendine çekiyorsun."

Ve onun şaşkın bakışlarının arasında, dudaklarına bir buse daha koyup, doğruldu. Kızın aralanmış dudağı, pıt diye kapanıverdi. Yüzüne düşen siyah perçemlerini usulca kulağının ardına çekti, yanağının masum pembesini okşadı. "Beni bunları yapmaya zorluyorsun bahar gözlüm. Sana el sürmeyeceğime kendi kendime söz vermiştim ama son zamanlarda, görüyorum ki..." Sıkkınca iç gerdi. "Boş ver!" Birden geriye çekildi.

Peri donmuş vaziyette kaldığını fark edince, derhal kendini toparladı ve titrek elleriyle bardağı doldururken aklındaki düşünceleri uzaklaştırdı. Biliyordu, ateşle oynadığını biliyordu, ama içinden bir şey dürtüyor, ona dokunmaya zorluyordu. Şeytan sürekli dürtüyordu. Yanması için onu kışkırtıyor, ayartarak kandırıyordu.

"Sen içeri götürür müsün çayımı? Benim yukarı çıkmam lazım." dedi Eymen nazikçe. Genç kız zaman kazanmak için, buharı tüten çaydanlığı ocağa koyarken, Eymen mutfaktan çıktı. Peri ellerini tezgâha dayayıp, gözlerini sıkıca kapadı. Bir süre sonra tepsiyle içeri girdiğinde, yaşlı çift hâlâ kendi aralarında tatlıca muhabbet ediyordu. Onları ne zaman böyle görse, içi tuhaf bir ılımayla sakinleşiyor, huzurla doluyordu. Bardakları önlerine koyarken, Eymen yerine oturdu.

"Sağ ol kızım." diyen Nebahat Hanım, gelinine kısacık bir bakış atıp, tekrar kaldığı yerden konuşmasına devam etmeye başlamıştı.

Peri, Eymen'in çayını sehpaya koyarken, genç adama hafifçe tebessüm etti. Yerine geçiyordu ki, "Peri Hanım, telefonunuz çalıyordu. İçeride unutmuşsunuz." diyen yardımcıları elinde telefonla yanına yaklaştı. Eymen çayını alırken, genç kız orta yaşlı kadına yaklaşıp "Sağ ol ablam." diyerek gülümsedi. Dilara arıyordu. Bah-

çenin köşesine gitti. Kısa bir konuşmanın ardından yerine geçerken, telefonu tekrar çaldı.

Peri ekranına baktığında, gördüğü numarayla yüzündeki kan çekildi ve teninin rengi beyazladı. Bir anda ölü gibi bir hâle büründü. Eli titremeye başlamıştı. Nebahat Hanım endişeye genç kıza bakarken,o elindeki telefonla olduğu yerde derin derin nefes alarak, sabitlenmiş gözleriyle ürkekçe telefona bakıyordu.

"Kızım, iyi misin?" diye soran yaşlı kadının sesini duymuyordu.

Eymen oturduğu yerden kalkıp, önünde belirdi. Peri önüne düşen gölgeyle, korkuyla irilmiş bakışlarını yukarı kaldırıp, kocasına titrek kirpiklerinin arasından baktı. Eymen iri elleriyle telefonunu izin istemeden kavrarken, hantalca kalakaldı. Oysa kocası göz kontağını çekmeksizin, onun ürkek bakışlarını güven veren bakışlarla karşılıyordu. Hiçbir şey sormadı. Ya da arayanın kim olduğunu söylemesini beklemedi. Sadece telefonu açıp, sakince kulağına götürdü. Kaba bir sesle "Alo." dediğinde, Peri irkildi. Kocasının yüzü sertleşirken, duyulur bir biçimde nefesini içine çekti.

"Merhaba oğlum... Ben... Ender."

"Biliyorum." dedi buz gibi mesafeli sesiyle genç adam. Bir duraksama oldu. Peri'nin aralanan dudaklarına hayret nidası kaçmadan, eli ağzına kapanırken, gözleri endişeyle bezenmişti.

"Sesinizden tanıdım." diye devam etti kocası. Bu sesi unutması mümkün müydü? Hayatını mahveden kararı alan ses! Yüzü sertleşmiş, gözlerindeki bakışlar boşalarak buz kesmişti. Genç kız onun soğukkanlı duruşundan ve kararlı bakışlarından bir nebzede olsa rahatlamıştı fakat somurtuk yüzünü düzeltememişti.

Yaşlı adam kendini hatırlatarak, "Nasılsınız oğlum?" derken çoğul eki kullanıyordu. Utanmadan bir de *oğlum* diyor, yüzsüzce konuşuyordu.

"Bunun sizi ilgilendirdiğini pek düşünmüyorum." Gözleri kısılmış, kara birer çizgiye dönüşmüştü.

Yaşlı adam boğazını temizledi. Onun kalın sesi telefonda boğukça yankılandı. "Biz yarın İstanbul'a, Peri'yi görmeye geleceğiz yengesiyle... Durumunu merak ediyoruz. Onu haber verelim dedim. Aylardır haber alamıyoruz. Kızım yanında mı?"

"Yanımda." Eymen genç kızın uçuk rengiyle bezenmiş yüzüne

çatılı kaşlarıyla baktı. Başını eğmiş, bir türlü kaldıramıyordu. Utanmıştı muhakkak onları yüz yüze getirdiği için.

Ama Peri aslında, gözlerinde kendisine karşı duyduğu nefreti okumaktan korkuyordu.

"Karımın sizinle konuşmasını istemiyorum." dedi Eymen, genç kızın kasılan bedeninin azda olsa rahatladığını fark etti. "Ne söyleyecekseniz bana söyleyin. Ben gerek görürsem, ona iletirim." Sesi sert ve kati bir biçimde ödün vermezdi.

Ama karşı taraf bunu pek de umursamadı. Aksine bir de sırnaşık bir sesle "Biz sizi görmeye oraya gelmeyi düşünüyorduk oğlum. Malum olaylardan sonra onu sahipsiz bırakmak istemiyoruz... Biraz geç oldu ama olsun, güç olmasın, değil mi? Hem aradaki tatsızlıklara bir çare, bir yol bulmuş oluruz. Hem kızımızı, yaşadığı yeri görmüş oluruz. Olan oldu artık, iki ailede nasılsa akraba oldu. Eymen Bey oğlum, biz de aile olarak tanışsak artık. Hem bakalım siz nasılsınız! Evliliğinizin nasıl olduğu düşünülürse... Şimdi diyeceksin bu zamana kadar neredeydiniz. Olanlardan sonra aranın biraz soğumasını bekledik. Oğlumun durumu malum, sadece Fırat'ın biraz olayları unutması için zaman kolladık. Sonra..."

Fırat! Bu isimle, Eymen'in geniş omuzları rahatça kalktı. Bir elini cebine sokarak yumruk yapıp, hırsını sakladı. Adamın lafını ağzına tıkayarak, "Ben yarın şehir dışına gidiyorum." dedi.

"Olsun biz de Peri'yi görürüz. Sizin işinize engel olmayalım."

Eymen karısına baktı. Peri'nin,amcasının söylediği şeyi, kısık da olsa telefondan duyduğuna emindi. Ve duyduğu şeyle, gözleri dehşetle irileşerek, kafasını olumsuz anlamda yalvarır gibi sallıyordu.

"Göremezsiniz!" diye sertçe kestirip attı Eymen. Onun bunu söylediğinden emin olmak ister gibi, kocasının gözlerinin içine, bunu umut ederek baktı. Yaşlı adamın ise derin bir iç geçirdiğini duydu telefondan. Bu sıkıntılı bir iç çekişti. "Ben onun amcasıyım, o bana abimden yadigâr! Nasıl göremezmişim oğlum?" diye hafif bir kızgınlıkla itiraz edince adam, Eymen sertçe devam etti. "Ben istemiyorsam, siz de göremezsiniz. Size başından bunu söylediğimde, aile arasına karışmayacağınızı söylemiştiniz. Sözünüzü tutun, eşimden uzak durun. Ayrıca o sahipsiz değil, kocası burada, kocaman bir

ailesi var." derken genç kızın yüreğine ektiği umut kırıntısına karışmış, vaatlerinden habersizce söyleniyordu. Ve birden hiç tereddütsüz "Üstelik o da benimle şehir dışına geliyor. Burada göreceğiniz birisi olmayacak." dedi ve genç kız şaşkınca bir adım geriledi.

"Bunu Peri'ye sordun mu? Ben amcasıyım. Tek yakını. Onun bunu kabul edeceğini sanmıyorum. Kızımla görüşmemi engelleyemezsin."

"Kızınızı bana sonunu düşünmeden verirken de amcasıydınız ve ben artık onun üzerindeki tüm yetkilere sahip tek kişi olarak, görüşmesine izin vermiyorum. Ayrıca sormama gerek yok, onunda benimle aynı fikirde olduğuna emin olabilirsiniz. Karımdan uzak durun. Evlendirdiniz bitti. Onun sorumlusu tamamen benim ve ben karımın, benim iznim olmadan *başkasıyla* görüşmesini istemiyorum. Bu kişi sizseniz, bunu kesinlikle istemiyorum. Bu mesele kapandı. Başka söyleyeceğiniz bir şey yoksa iyi akşamlar."

Telefonun diğer ucundan hiddetli bir gürleme duyuldu.

"O benim yeğenim!"

"Benim de karım!"

Bu söz, son noktayı koyarak konunun kapandığını belirtmişti, aynı telefonu gibi. Fakat genç adam biliyordu ki, bu işin peşini kesin bırakmayacaklardı. Sanki bayılacakmış gibi ürkek duran genç kıza döndü. Elindeki telefonu uzattı. Peri şaşkınca bakarken, avucuna düşen telefonla yutkundu.

Eymen ise, bir açıklama bekleyen diğer aile fertlerini es geçerek, boğazını temizledi. "Git hazırlan, benimle geliyorsun." dedi ve konuyu kapattığını belirtti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Tek bir bedduam var sana!
Sarıldığın her bedende,
BENİ HATIRLA...

Genç kız biraz huzursuzca yerinde kıpırdarken "Ama... Ama ben..."

"Sana hazırlan dedim Peri... Hemen! Bir daha söyletme."

Kocasının katı tepkisiyle dişlerini sıktı. Zaten aklı şu anda tavan yapmış öfkesine savaş açıyordu. Ansızın bir felaketi önlemek istercesine eve doğru ilerlemeye başladı. İçini panik sarmak üzereydi. Tam kendini toparlayıp bir hamle yapmaya karar vermişti ki aklına gelen şeyle atılarak, "Uçağının kalkmasına az bir vakit kaldı, buna gerek yok. Ben başımı..." derken kanepede oturan ikili gözlerine çarptı. Hemen lafı çevirdi. "Yani uçağını kaçırmanı istemem. Ben onları hallederim dert etme sen. Hem sen konuştuğun için buraya gelmeye cesaret edemezler, gelseler dahi evden çıkmayınca göremezler."

"Peri!" dedi Eymen dişlerinin gerisinden. "Hazırlanmıyorsan, böyle gelirsin. Eksiklerini orada hallederiz, şimdi git hazırlan. On dakika sonra aşağıda ol."

"Oğlum biz varız burada, merak etme bir şey olmaz." Eymen babasına sert bir bakış attı ve yaşlı adam dahi gördüğü şeyle geri adım attı. "Gerek yok baba. Aklım burada kalacağına, benimle gelecek. Şimdi o kadar işin içinde, bir de onun meselesiyle uğraşamam." derken ona gözlerini kısarak bakan kıza umursamaz buz gibi bir bakışla, lafı kestirip attı. "Gözümün önünde olacak."

Peri'ye konuşma hakkı vermeden, uzun adımlarıyla kapıya yanaştı. Arkasından öfkeyle parlayan cam yeşili gözleriyle bakıyor ama hiçbir şey yapamıyordu. Genç kız bakışlarını ona tebessümle bakan

çifte çevirdiğinde, Nebahat Hanım yerinden usulca kalktı. Oğlunun, yalancıktan kabadayılık taslarken, yüzünde, ne zaman bir budalalık yaptığının farkına varsa takındığı o afallamış ifade okunduğunu fark ediyordu ama umursamadı. Yanına geldi.

"Eymen doğru söylüyor kızım. Gözünün önünde olman, senin için daha iyi. Hem onun hem de senin için." Bakışları her zamankinden daha farklı, sesi daha da sakinleşmişti. Bu kadının bazen aynı oğlu gibi ne düşündüğünü kestiremiyordu Peri. Senelerin kurt öğretmeni, kuyrukları birbirine değmeyen hin fikirlerini aklında sıraya dizerken, yetenekli öğrencisini keşfeder gibi gelinine kısacık bir bakış attı. Genç kız gözlerini kırpıştırmaya başladığı sırada, koluna girdi. "Hadi sana valiz hazırlayalım. Ben sana yardım ederim." Onu içeri yönlendirdi. Kapıdan girerken de, sanki az önce çok normal bir olay olmuş gibi havadan sudan konuşmaya başladı.

Daha odasına çıkmadan, Ecem koşarak yanlarına geldi. Yüzünde endişeli bir hâl vardı. "Abim valizimi hazırlamamı söylüyor, neler oluyor anne?"

Nebahat Hanım oğlunun niyetini anladı. Karsının oralarda yalnız kalmasını istemiyordu. Bunu iyi düşünmüştü. Kızına durumu izah etmek için, gözlerini ona çevirdi...

Hızlı bir hazırlanmanın ardından, sadece ufacık valizlerle havaalanın yolunu tutmuşlardı. Bu hızla insan, kendini bir başka kentte sanırdı, hatta neredeyse bir başka gezegende. Peri, Eray Bey ve Nebahat Hanım'a sarılarak ayrıldığında, ilk defa içine tuhaf bir sızı oturmuştu. Yaşlı kadının gözleri dolu dolu olmuştu. Ama yine de gülümsemeye çalışıyordu. Onları sevdiğini biliyordu ama yüreğine sızı düşürecek kadar kalbini açtığından bihaberdi. Bir de Nebahat Hanım'ın öpe koklaya yolculaması, geçekten onun kederli iç çekişlerine neden olmuştu. Bu sefer kendini tutmamış, kollarını sıkıca boynuna sarıp saçlarını koklayarak, ağlayarak vedalaşmıştı. Sanki bir daha görmeyecekmiş gibi, evinden ayrılan yeni gelin gibi annesini bırakmak istememişti.

Havaalanına gelene kadar araçta herkes sessiz kalmayı tercih etti. Ecem bile soru sormamış, sakin bir biçimde durmuştu. Nereye gidiyorlardı? Sadece Bodrum demişti. Eymen bu konuyu daha sonra sakin kafayla konuşmayı yeğlerken, Peri konuyu unutmuş ona da-

yatmayla yaptırdığı için, *gidiyoruz* kelimesinde takılı kalmıştı. Ona emrivaki yapıp, fikrini dahi sormadan, acelece onları yollara düşürmüştü. Kendini pekâlâ koruyabilirdi. Ya da koruyamasa da evden çıkmayabilir, daha dikkatli olabilirdi. Onları havaalanında Turgut karşıladı. Kalburüstü yoğun insanların buluşma yeri olan havaalanının kapısından girip çıkan, ardı arkası kesilmeyen müşteriler, girişin iki yanma dizilmiş güvenliklerin arasından geçmek durumunda kaldıklarından, başka tarafa gidemiyorlardı. Sonunda ferah bir yere geçtiklerinde, Turgut içten bir selam vermiş, geliş sebebini sormamıştı. Ecem ise ufak kız benliğine bürünerek, sımsıkı sarılmıştı. Turgut da saçlarını kurcalayarak, şakalaşmaya başlamıştı. Zaten yalnız değillerdi. Yanlarında eşleriyle birlikte gelen birkaç, üst düzey çalışan daha vardı. Eymen emin bir duruşla, yol boyunca konu hakkında hiç konuşmamış, zaten araçta dahi ne zaman baksa, elindeki dosyalarla ilgilenmişti. Çalışanlarıyla ve eşleriyle tanıştırırken, elini beline sahiplenici bir nitelikte atıp, hepsiyle tek tek tanıştırdı. Kocası sesini çıkarmadı. Sadece onu dirseğinden tuttuğu gibi, biraz da zorla, gümüş gibi parıldayan lüks uçağa sokmaya çalıştığında, inatçı bir direnişle karşılaştı.

"Herhâlde benden korktuğunu söylemeyeceksin, değil mi Peri? Korkma çenenden sıkıldığım için seni yolun yarısında, denize atmam." diye ortamı yatıştırmaya çalışarak, göz kırptı. Bu hâli daha çok fırtına çıkarıyordu. "Hani şimdi düşündüm de, akla kötü bir fikir gibi gelmiyor. Ayrıca her zaman öyle cesaretle kafa tuttun, ne dersem diyeyim asi gelen, kafasının dikine giden biri olarak, bana uçaktan korktuğunu söyleme!"

"Lanet olsun, tabii ki söylüyorum... Korkuyorum! Allah Allah yasak mı? Ben daha önce hiç uçağa binmedim ve kocaman şeyin bulutların arasında nasıl durduğunu bilmiyorum. Araba kazasında bile hayatta kalma şansımız yüzdelerde ama bunda sıfır... Ya düşerse? Aman Yarabbi! Ya patlarsa. Ha birisi bomba koyarsa!"

Onun felaket senaryolarıyla afallayan Eymen yerine oturunca, hayıflanan karısının üzerine uzanıp, seri bir hareketle kemerini bağladı. Peri, müthiş bir gerilimle Ecem'e bakındı. Eymen onun telaşını anlamış olacak ki, "Ecem arkada... Bakınma boşuna. Ve korkma, ben buradayım. İstersen bana sarılmana izin veririm." Bu küstahlığı-

nı görmezden gelen Peri'nin rengi daha da kaçtı. O olsaydı yanında en azından... Ecem'e sarılırdı. Şimdi kimden kuvvet alacaktı? Gözleri ufacık bir çocuğun masumane ürkekliğine bürünmüş, yürürken düşmekten korkan hâlindeydi. "Eymen ben inmek istiyorum. Bak kesin kasırga kopar, yağmur yağar, fırtına çıkar, ben binmek istemiyorum. Ne olur ben ineyim."

"Bu havada mı?"

"Yaz yağmuru diye bir şey var herhâlde ve üstelik yaz bitmek üzere."

"Evet, adı üzerinde *yağmur*... Kasırga değil!"

Peri dudaklarını kısıp, cevap vermedi. Uçağın içindeki herkes yerlerini aldı, genç kız bakışlarını etrafta heyecanla ve tedirgince dolaştırmaya başladı. Peri ilk defa uçağa biniyordu ve şu anda buradan kaçıp gitmesi neredeyse an meselesiydi. Kaçsa, indirirler miydi acaba? Cinnet geçirdiğini söylese... Kusacağını, hatta altına edeceğini söylese, bırakırlar mı? Ah lanet olsun, "Pilot efendi, sağa çek inecek var." diyemeyeceğine göre... *Nanayı yedin Periiii!*

Bakışlarını ürkekçe içeride dolaştırdı. Anladığı kadarıyla bu bölüm VİP bölümüydü. Herkesin kendine ait özel bir kabini ve önünde türlü konforunu sağlayacak kadar geniş bir yerin dışında, her türlü teknolojiden faydalanmalarını sağlayacak teçhizat vardı. Ayrıca koltuklar birbirinden uzak konumlandırılmıştı. Mesafeler hayli uzaktı. O sırada bir hostes çıktı meydana. İrileşmiş bakışları ona kaydı. Kabin görevlileri uçuş için bilgilendirme yaptıktan sonra, ortadan yok oldu. Elini kolunu sallayan kadından hiçbir şey anlamadı. Uçak havalanırken motorun çıkardığı yüksek sesle, Peri gözlerini sıkıca kapayarak, koltuğun başlarına sıkıca asıldı. Çığlık atmakla, bayılıp kalmak arasında bocalıyordu. O Kelime-i Şehadet getirirken, Eymen karısına bakıp genç kızın sıkıca kavradığı elinin üzerine dokunarak, onu yatıştırmaya çabaladı. Ama bu pek mümkün olmadı. Uçak bulutların içine dalıp, düze çıkmasına rağmen Peri'nin gözleri hâlâ kapalı ve kaskatı bir biçimde duruyordu. Midesi bulanıyordu. Uçak havalanalı birkaç dakika ya da asır olmuştu ve daha sürecekti yolculuk. Ne olursa olsun, yerinden kalkıp, tuvalete gidecek ve elini yüzünü yıkayacak cesareti yoktu. Bacaklarındaki titremeye, bedenindeki uyuşukluğa, midesi bu işkenceye dayanmak zorundaydı. *Başka şeyler*

düşün kızım, dedi kendi kendine. *Uçakta olduğunu aklına getirme. Bu yolculuğa niçin çıktığını düşünmeye çalış.*

Ancak buna daha fazla dayanamayan Eymen, üzerine uzanarak kemerini çözdü ve genç kızı omuzlarından kavrayarak, usulca kendine çeki. Başını zorla göğsüne yaslayıp, saçlarını ve omuzlarını telkin edercesine okşayarak onu yatıştırmaya çalıştı. Kulağının dibindeki sıcak sesi duyunca Peri, ancak o zaman yavaşça gözlerini açtı. "Korkma ben buradayım." diyordu kocası.

Ah bu çok yatıştırıcıydı, öyle ya. Ne korkusu, şu anda cin gibi olmuştu. *Sen yanımda olunca, daha çok korkuyorum. Öteki türlü ben tek başıma nalları dikecektim, şimdi bir de senin için endişeleniyorum,* diyemedi.

Bir süre sonra bedenindeki gerilim kalkmış ve kendine gelmeye başlamıştı. Her ne kadar rahatlasa da, başını yolculuk boyu sığındığı geniş göğüsten bir an olsun kaldırmadı. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. İlk randevusuna giden bir genç kız, balayına çıkan bir gelin, hayatı yeni keşfeden bir kadın kadar mutluydu. Bütün bu kıyaslamaların aslında ne kadar tehlikeli olduğunu fark edecek durumda da değildi.

Her zamanki gibi haklı çıkmıştı Eymen. Uçaktan korkmaması gerektiği konusunda... Sonuçta o kadar kötü değildi. Ama yine de yere indiklerinde, *yeri öpmek* tabirini gerçekleştirmek istemişti. Genç kız, çok geçmeden yeni çevresinin büyüsüne kapılıverdi.

Yolculukları, onun yaşam biçimini yansıtan bir aynaydı. Pahalı, lüks ve rahat. Havaalanın çıkışında onları siyah, lüks bir otomobil bekliyordu. Siyah Rolls-Royce'un kapısını açan şoförü Eymen'i görünce, "İyi akşamlar Eymen Bey." diyerek saygıyla karşıladı. Eymen adama elindeki deri çantasını uzatırken "Diğer araçlarla ilgili bir sorun yok değil mi Ardahan?" diye kısacık sordu. Adam çantasını aldı patronunun. "Yok efendim, her şey istediğiniz gibi oldu. Araçlar misafirlerinizi bekliyor."

Gördükleri aşırı saygıyla karışık ilgiden, kocasının buralara sık sık geldiğini ve iyi tanındığı sonucunu çıkardı Peri. Araç yağ gibi kayarak kıyı boyunca giderlerken, her ne kadar etrafı izlemek istese de bir müddet sonra sarsıcı bir günün ardından ve geçirdiği uçak komp-

leksine dönüşmüş fobisinden olsa gerek, başını Ecem'in omzuna sadece dinlenmek için dayamış ve gözlerini otelin önünde açmıştı.

Otele geldiklerinde odalarına çekinerek çıktı. Zira kocasıyla yine aynı odada kalacaktı. Evde kalmak başkaydı ama burada tamamen bir özgürlük içerisinde onunla olmak, bambaşkaydı. Onun kendisine olan tutumunu göz önünde bulundurunca, biraz geriliyordu fakat içinde tuhaf bir heyecanda baş gösteriyordu aynı anda. Neyse, o bu endişeleriyle boğuşurken, Eymen onu odaya bıraktıktan sonra gitmesi gerektiğini söyleyerek odadan ayrılmış, yarım saat sonrada geri dönmüştü. Söylediğine göre birkaç işi varmış ve zaten yardımcısı halletmiş.

Odaları sanat değeri yüksek antika eşyalarla ve değerli tablolarla kendi beğenisine göre döşenmişti. Demek ki burada sık sık kalıyordu. Antika eşyalar çok pahalı olmalıydılar. Birkaç eserin yanına yaklaşıp, dikkatle incelemişti fakat en çok dikkatini çeken, tablolar ve heykeller olmuştu. Bir otelde bunların bulunabileceğini, asla düşünemezdi. Bir süre tablolara baktıktan sonra, bu kez kitaplara göz gezdirmeye başladı. Kitaplığın zenginliği, farklı kültürlere dair kitapların, konuların çeşitliliği bir kez daha şaşırttı onu. Kocası kaç dil biliyordu acaba? Burada birçok dilde kitap vardı. Ama şunu biliyordu. Sokrates!

Şimdi, o duştan çıkmış akşam aşağı inmek için kıyafet ayarlarken, Peri çekinerek çekmecelere kıyafetleri yerleştiriyordu. Eymen aradığı gömleği bulamayınca, bakışlarını işiyle ilgilenen -yani onu görmemek için öyle yapmaya çalışan- genç kıza çevirdi. Diri bir sporcu kadar sıkı bedene sahip bu yakışıklı ve ürkütesi bedeniyle olması gereken yerin burası olmadığını, dergi kapağı olduğunu düşündüğü adam -onun kocası- şu anda kendi kendine huysuzca mırıldanıyordu.

"Peri benim gömleklerim yok, gördün mü?"

Peri dudağının kıyısını dişleri arasına aldı. Çekingen bakışlarını ona çevirdiği anda, tam konuşacaktı ki, kapı çaldı. Kapıya doğru yönelirken "İşte şimdi geldiler. Kusura bakma lütfen. Valizde, kırışmışlardı, ben de ütülenmesi için aşağı gönderdim." Kapıyı açtı ve görevlinin ona uzattığı gömlekleri aldı. Kapıyı kapatıp içeri girdiğinde, Eymen ona tuhaf şekilde bakıyordu. Azarlayacağını sandı kısacık bir

an. Bu dürtüyle çekinen Peri, dudağının kıyısını dişledi yine ürkek bir biçimde "Kızdın mı?" diye usulca sordu.

Eymen ona yaklaştı. Elindeki askılara bakarken, yanağına usulca dokundu. Peri hafifçe ürperdi bu temasla.

"Neden kızayım?"

Askıdaki beyaz gömleği aldı. Yatağın üzerine koydu. Peri elindeki askıları dolaba götürürken, "Senden izin almadım gönderirken... Belki izinsiz eşyalarına dokunmamı istemezsin..." dedi askıyı asınca genç adama baktı.

Baktığı gibi ağzının içinden okkalı küfür bir savurup, derhal arkasını döndü. Ve onu görmemesine rağmen, gözlerini inatla sıkıca yumdu. Yanakları fena hâlde yanıyor, kalbi sanki dörtnala koşan at gibi sekiyordu. O gördüğü sıkı şey, poposu olamazdı değil mi? Kahretsin!

Genç adam ona dönüp, şaşkınca homurdanmalarına ve yaptığı çocukça hareketlerine gülerken, aynı anda bu tutumuna şaşırdı. Küfür ettiğine ilk kez şahit oluyordu. Hem de erkekler gibi.

Öte yandan Peri öfkeyle kudurur bir sesle "Burada benimde olduğumu sana hatırlatırım. Karşıma öyle anadan üryan çıkamazsın!" diye ağzının içinde huysuzca konuşarak çıkıştı. Eymen dalga geçerek "Tamam bir daha çıkar holde giyerim. Beni görenler ya bayılır ya tımarhaneyi arar." diye tiye alırken,hızla pantolonunu giyip fermuarını çekti. "Saçmalama Peri! Alış artık. Bu odada birlikte kalacağız. Evde birlikte yaşıyoruz. Her zaman dışarıya çıkacak değilsin ya. Benim çıkmamı, asla bekleme, bu söz konusu dahi olmaz."

"Evet, birlikte kalacağız, bunu sen de unutmasan iyi olur."

"Nerede giymemi bekliyorsun?" dediğinde kız birden heyecanla atılıp, "Mesela banyoya ne dersin?" diye çocukça bir kaprisle devam etti. Sonrada kendi söylediğini tasdikleyerek "Tabii ki nerede olacak... Banyo!" diye teyit etti.

Lanet olsun, adam çırılçıplak yanında giyiniyordu. Ve kusursuzdu. Şakaklarına, saçlarından sular süzülmüş, kısa siyah saçlarıyla ıslanınca dik dik olmuştu. Bazı zamanlarda, buz gibi dondurucu kara bir kuyuyu andıran gözlerinin içinde titrek meşaleler yanmıştı. İhtiraslı bir tutkuyla parlayan gözleri çepeçevre saran kirpikleri kısılmış, çapkınca yüzüne bakıyordu. Alabildiğine buğulu, alımlı ve bir o ka-

dar gizemliydi... Dümdüz, biçimli burnu mağrurca kalkmıştı. Lanet herif, upuzun sırım gibi çekici kas yığını vücuduyla, gerçekten de baş döndürücü duruyordu.

Düşününce bile nefesi kesildi. Kahretsin! Bu kadar haince yakışıklı olmak ve bu denli içini hoplatarak etkilemek zorunda mıydı? Daha ilk karşılaştıkları anda, onun ne kadar güçlü bir kişiliğe sahip olduğunu, eğilmez bir çelik gibi kuvvetli ve bir o kadar merhametli olduğunu sezmişti. Her ne kadar sert bir tutumu olsa da yumuşacık bir kalbe sahip olduğunu ve bunu göstermemek için esefle mücadele ettiğini biliyordu. Ama şimdi, tepeden tırnağa, anadan üryan, hiçbir yerini gizleme gailesinde bulunmadan ve çekinmeden, tam bir erkek olarak karşısında özgürce duruyordu. Ve kendisini her yönden kuşatarak ezen bir erkek olarak üstünlük sağlıyordu. Adamı o kadar zamancıkta, ne ara süzmüştü ki? Kısacık bir bakışta mı yoksa ayların içinde azar azar mı ezberlemişti tüm hatlarını?

Bu düşüncelerin içinde, kollarını göğsünün altında bağlamış, ayağını yere sertçe vurup duruyordu. Bir anda ayağının üzerinde bir baskı oldu ve ayağı yere sabitlendi. Başını kaldırıp bakmasına gerek kalmadan, adamın tazecik ten kokusuna karışmış şampuanı, genzine sinsice dolmuştu. Eymen başını aşağı eğdi. Onun yanaklarını ellerinin arasına alarak, kendine çekip baktırmaya çalıştı. Peri nefesini tuttu ama gözlerine bakmadı. Açmadı gözlerini. Sanki bir hayali yaşar gibi sessizce, usulca ve dinginçe bekledi.

"Kızınca ayağını yere vuruyorsun, utanınca kızarıyorsun, çekinince dudağının kıyısını dişliyorsun, düşünürken gözlerin baksa bile dalıp gidiyorsun, peki sevilince nasıl oluyorsun Peri?"

Peri sanki nefes alamıyor, yüreğinin üzerine bir kaya düşmüş, üzerine de fil oturmuş gibi nefessiz kalıyordu. Eymen başını aşağı eğdi. Alnını alnına değdirdiğinde, hâlâ nemli olan saçlarından bir damla süzüldü ve önce kızın şakaklarına, sonrada yanağına doğru gıdıklayarak aktı.

"Bazen meraktan çıldırıyorum. Gülerken gözlerinin güldüğünü görüyorum, ağlarken dudaklarının titreyip büküldüğünü ve heyecanlanınca hızla nefes aldığını ama severken nasıl olduğunu merak etmekten kendimi alıkoyamıyorum. Sen severken nasıl oluyorsun Perim?"

Kulaklarını zapt edip içine sinsice bir büyü gibi işleyen sese kayıtsız kalamayarak, hipnoz olmuşçasına nefesini dışarı saldı. Kirpiklerini havalandırdı. İşte o vakit, koyu kirpiklerinin arasından saklanmış baharın, yeşilinin en koyu hâline bütünmüş gözlerini kısıkça araladı. Eymen'in koyulmuş gözlerinin tatlı bir birleşmeye davet eder gibi aralanmış kuru dudaklarına baktığını görünce, dudaklarını nemlendirip birbirine bastırdı.

"İnsan severken nasıl olur ki?" Derin derin nefes alıyordu. Masum gözleri ciddi bir merakla açılmış, sualine karşılık bekliyordu. Ama olmadı. Kocası konuşmadı. O da narin omzunu sarstı. "Sadece sever insan. Değişik nesi olur sevmenin?"

Eymen yakışıklı başını düşüncelice sarstı ve dudaklarını burnunun üzerine dokundurdu. Ufacık bir buse olsa da kondurduğu, içine yerleştirdiği his kocamandı. Sanki yüreğinden bir şeyler bırakmıştı tenine. Bu mini minnacık dokunuşla, Peri'nin karnına bir ateş düştü. Hissetti içine bıraktığı tutkuyu, sevgiyi ve isteği, cayır cayır yakarak damarlarına dağıldı bu isteği. Ilık nefesi yüzünü okşarken, akşam seheri gibi sesi tenine vurdu hazla.

"O kadar saf ve temiz düşüncelere sahipsin ki, bazen seni kırmaktan ölesiye korkuyorum. Ama bazen de senin canını yakmak için zaman kolluyorum." Derince nefes alıp, konuşmak için yarıda kesti. "Peri, aklımı karıştırıyorsun. Sen bana her ne yapıyorsan. Yapma! Bunu istemiyorum. Ben canını yakarım, sana zarar veririm."

Onun söyledikleriyle Peri dudaklarını üzgünce büzdü. Bedeni sanki günahkâr olmuş bir imam gibi dehşetle sarsıldı. İyi de söyledikleri hakkında hiçbir bilgisi yoktu ki. "Ben sana bir şey yapmıyorum ki. Ne yapabilirim sana? Kocaman adamsın. Her yönden üstün ve kendinden eminsin. Ben sana bir şey yapamam. Bu mümkün değil ki."

Eymen dudaklarını gözlerinin hemen altına dokundurdu. Peri'nin, derin bir nefes eşliğinde göz kapakları kapandı. Dizlerinin bağı çözüldü. Bir yere tutunma ihtiyacıyla, genç adamın kollarına dokundu. Sıcacık, sert tenini ve kalın kaslarının şişkin yapısını parmaklarının altında hissetti. Eymen dudaklarını biraz daha yana kaydırdı. Tazecik kızarmış yanakları çok fazla sıcaktı. Bu da adamın içindeki büyüyen isteği, daha çok tetikliyordu.

"İşte bunu yapıyorsun." Dudaklarını şimdi, biraz daha aşağı dokundurdu. Peri nefesini tutup, gözlerini sıkıca yumdu. Dudakları istem dışı aralandı. Sık solukları arasından salınıp, genç adamın çenesine çarptı. Eymen elini genç kızın göğsünün üzerine koyup, kalp atışının hızını hissetti. Göğsü öylesine hızlı kalkıp iniyordu ki, heyecanlı kalbi, sanki içindeki can tenini delecek ve dışarı fırlayacaktı. "Bunu yapıyorsun Perim." derken, onun elini alıp kendi göğsünün üzerine koyarak, kalp atışını hissettirdi. Genç kızın elinin altında atan kuvvetli vuruşlarla, kendi kalbi durdu. Eymen ellerinin üzerine biraz baskı uyguladı. Şimdi Peri, derince bir nefes aldı ama dışarı salmayı unuttu. Yasladığı başını onun alnından çekemedi.

"Bu... Bu kötü mü?" diye sordu nefes nefese fısıltı gibi sesiyle.

"Kötü!" dedi adam suçlayıcı, içten bir sitemle. "Benim gibi bir adam için çok kötü Peri. Evli kalmak istemiyorum. Fakat yinede sen beni çıldırtıyorsun. Dokunamıyorum, yaklaşamıyorum... Senin duvarlarına çarptıkça, daha çok kızışıyorum ve kendimi zapt etmekte zorlanıyorum. Sana ya da kendime yapacaklarımdan korkuyorum. Ben zor adamım, canını yakarım diye korkuyorum. Sonra bu korkuyla dehşete düşüyorum ve sana kızıyorum. Hiç olmadık bir anda, canını yok yere yakıyorum."

"Ben seni korkutuyor muyum?" Alnındaki başını hafifçe oynattı.

Kocasının ağzı düz bir çizgi hâlini almıştı. Öfkeli görünüyordu.

"Sen beni dehşete düşürüyorsun meleğim. Masumluğunla, kırgınlığınla, cesaretin ve kendinden emin duruşunla, sana ulaşamadıkça dehşete düşüyorum. Bana izin versen, sana yaklaşmama izin versen... Belki sana olan arzum azalacak, bir süre sonra sen de ben de rahat edeceğiz. Biliyorum, sen de istiyorsun ama inat ediyorsun. Bırak kendini artık."

"Bıraktım zaten..." Ama bu düşünceleri yüksek sesle dile getirmek için fazla korkaktı, üstelik Eymen böylesine sert bakıp, asık suratlı olurken. Elinden misketi alınmış küçük bir oğlan çocuğu gibiydi. Tabii bu düşüncesini ona söylemeye cüret edemeyerek yutkundu. Yüzünü, hâlâ şüpheyle süzüyordu.

"Peri, onca bileği kuvvetli adamdan, soğukkanlı katilden, arkamdan kuyumu kazmaya hevesli sinsi yılanlardan korkmuyorum, senden korktuğum kadar."

Duyduklarına inanamadı Peri. Şimdi asıl korkudan titreyen oydu. An itibariyle, birden geriye doğru bir adım attı. Adamın göğsündeki eli yanına salınarak düştü. Yine beden olarak istiyordu onu. Başını geriye atarak, afallamış yüzünü kaldırdı. Genç adamın karşısında dik bir biçimde durdu. Gururu kırıldı. Ondan haysiyetsiz bir kızmış gibi nasıl bahseder, öyle bir tutumun içine nasıl çekerdi?

"Seninle... Seninle o dediğin şeyleri yapamam. Sen nasıl evlenmek istemiyorsan, ben de evli olacaksam, yuvama ve eşime sahip çıkmak istiyorum." Peri geriye gitti ve yönünü genç adama çevirdi. Bakışları gözleriyle karşılaştığında "Yapamam." dedi sadece.

Eymen sakin bir surete bürünmüş yüzünde beliren anlayışla,üzerine doğru usul usul gelirken, o geri geri sarsak adımlarla gitmeye başladı. Eymen başını iki yana sarstı. Ürkek karısının, masum gözlerini belertip, iri yeşillerini eşsiz bir yakut gibi ortaya çıkarmasına ve geriye kaçan korkak tavrına bakıp, anlayışlı davranarak bir adım daha atıp durdu.

"Korkma Peri... Benden korkmana gerek yok. Seni asla incitmem, zarar vermem." Peri derince nefes aldı. Ellerini önünde bağlayıp, yine sıkıldığı zaman yaptığı gibi parmaklarını çekiştirdi. Eymen kıza gülümsedi ve bir adım daha attı. Peri cesurca başını dikleştirerek, gamzeli çenesini inatla kaldırdı.

"Korktuğumdan değil bu... Ben sadece sana güvenmiyorum."

Bu sözlerle adamın yüzü, sille yemişçesine kasıldı. "Anlamadım. Ne demek bu şimdi? Daha az önce güvendiğini söylüyordun." Yüzünde oluşan buz gibi bir ifade, kaygıya dönmüştü.

"Evet, sana diğer her konuda güveniyordum. Allah şahidim ki, şu ana kadar hiç kimseye güvenmediğim kadar fazla güveniyorum. Sen mert bir adamsın, sözünün erisin."

Adam kaşlarını çattı. "Peki, bunca sebepten sonra, bana güvenmediğin neden, ne?"

Peri narin omuzlarını yukarı kaldırıp, sarsar gibi tuhaf bir hareket yaptı ama sarsmadı. "Hani sen beni asla incitmeyeceksin ya işte ben sana bu konuda güvenmiyorum."

"Seni inciteceğimi nasıl düşünürsün? Bunu asla yapmam."

Peri kırgın gözlerini adamın koyulaşmış ve karmaşayla karmakarışık hâle gelmiş, titiz bakışlarına inatla odakladı. "Kalbimi kıra-

caksın." dedi dürüstçe. "Bunu hiç düşündün mü? Yüreğimi inciteceğini hiç düşündün mü? Ben seninle olursam, bana sadece sadakatini değil, yüreğini de vermeni isteyeceğim. Ellerin başka tende gezmeyecek, gözlerin başka bakışla buluşmayacak, aklın, ezkaza başka kadına kaymayacak. Ama sen bunu bana vermeyeceksin değil mi? Ben senin peşinde üç, beş zaman sürükleneceğim, bağlanacağım, dibe vuracağım ve sen, o zaman arkanı dönüp gideceksin."

"Üzgünüm, olmayan bir şey verilmez. Bu konuda sana yardımcı olamam." Eymen dürüstçe bakışlarını kızın kırgın gözlerine çevirdi. "Benim aşktan bir beklentim yok, zira öyle bir şey yok. Benim hayatımda, yürekler ilişkiye karışmaz, sadece tutkular, tenler ve istekler vardır." Bir adım daha attı üzerine doğru.

Peri onun söyledikleriyle ürktü ve gergin bir şekilde yüzünü astı. "Yaklaşma. Bana dokunmana izin vermiyorum Eymen Sancaktar... Olmaz." Kızgın nazarlarla, katı bir bakış attı.

Eymen dişlerini sıktı. Elleri yanında yine yumruk... Sanki kolu kalksa, tek bir hamleyle boynunu kıracak kadar hazır ve hiddetli.

"Ne demek dokunmama izin vermeyeceksin? Sen ne dediğinin farkında mısın? Ben artık senin kocanım. Bunu kabullen ve şu inadından vazgeç. Sabrım tükendi." Tok sesi emreder gibi değil, kesinlikle emrediyordu. Sabrı artık tükenmek üzeriydi.

Onun söylediği şeyle kız öfkelenip, adeta haykırmıştı.

"Ben değilim demedim ki. Elbette biliyorum bunu. Her seferinde söyleyip duruyorsun. Ben senin karınım. Sen de benim gönülsüz, zoraki kocamsın." Biraz duraksadı. Aklını toparlarken yanaklarında tuhaf bir ılıklık olmaya başladı. "Beni sevmediğin hâlde, hatta ileride bırakacağını bildiğin hâlde...Benimle nasıl sevişeceksin? Sevmediğin birisine nasıl dokunacaksın?" Kısık sesiyle utana sıkıla direkt sorusunu yeniledi. "Sevgisiz dokunuşlar istemiyorum."

Eymen başını salladı ve gözlerine yerleşen tuhafça bir pırıltıyla çarpıkça gülümsedi. Oysa karısının bu cesur tavrı, kesiklikle her zamanki gibi kendisini şaşırtmamalıydı. Ama bu kız sürekli onu şaşırtıyordu. Bir masum, bir cesur, bir şaşkın, bir zeki... Aklı karışıyordu.

"Sevişmek için aşka gerek yok ki güzelim." dedi usul susul sakin bir tonda. Yüzünde yine o eski sevimli ve baştan çıkarıcı pervasız ifade belirdi.

"Bu senin düşüncen... Söylesene! Beni her gece koynuna aldığın, o ucuz kadınlardan mı sandın? İstediğin an sana kendini verecek, canın çekince bacaklarının arasına alıp, istemeyince bırakacağın basit kadınlardan olmadığımı sana defalarca söyledim."

Eymen dişlerini sıktı. Çenesindeki kasları hareketlenirken, gözlerindeki o şaşkın pırıltılar kalktı ve katı bir dönüşüm yaşadı. "Sen... Benim karımsın. Aklına saçma sapan düşünceler sokma. Diğer kadınlarla kendini nasıl kıyaslarsın? Onların yerine kendini koymaktan vazgeç."

"Bunu yaparsam, ben de ileride o kadınların hafızanda bıraktığı anılar kadar yer bırakacağım. Bu sözlerim sitem değil, gerçeğin aynası."Bakışlarını cama çevirdi. Tül, açık camdan dışarı doğru hafifçe savruluyordu. "Bunu ben yapmıyorum. Sen böyle davranarak, farkında dahi olmadan beni diğer kadınlarla kıyaslıyorsun..." Bakışlarını gözlerine çevirdi. "Neden ben? Sokakta, barda, ortada dolanan ve her an kollarına atlamaya çalışan bir sürü kadın varken, söylesene neden ben?"

"Bu soru için artık çok geç değil mi?" Gözlerini, gözlerinden çekmeden,bir adım daha yaklaştı. Dalgalı gözlerinde karanlık ummanların en koyu hâli, ürküterek belirirken, içinde hırçın dalgalar gibi öfkesi kabarıyordu. Onun yeşil gözleri sitemle eğilip, kırgınlıkla bükülerek içine akıyordu.

"Sana dokunacağım, bu benim hakkım."

Tam da o anda, onun söylediği şeyle Peri'nin kalbi incindi. "Seni artık dinlemiyorum, ben ne diyorsam o."

"Ben diyorsam o."

Bu sözlerle, sanki biri kızın kalbini vicdansızca eline alıp, sıktıkça sıkıyor ve o biri, şimdi karşısında anlayıştan yoksun kalmış zalim gözleriyle ona kızgınca bakıyordu. Peri farkında olmadan öyle bir baktı ki yüzüne yaralı yaralı, adamın kalbine tuhaf bir titreşim saldığını anlayamadı. Çünkü Peri gururuna yediremiyordu. Onun tek istediği bedeniydi. Ve Peri ise sadece yüreğini istiyordu. Sevdiği kadar, sevilmek istiyordu. Ona âşık oluyordu ya da sevmeye başlıyordu. Bu yüreksiz adama delicesine âşık olmak istemiyordu. Kalbi olmayan adama...

Özür dilerim kalbim! Ufacık bir mutluluğu bile çok gören; ruh*suzun birine, emanet ettim seni,* demek istemiyordu...

"Benden kaçman saçma!" dedi adam düşüncelerine isyan edercesine. Bu rahatsız hisler içinde, o hâlâ kendi bildiğini savunuyordu. "Bu inat neden Peri? Birlikte çok iyi vakit geçirebileceğimizi biliyorsun. İlla parmağına pranga mı takacaksın birinin ya da..."

Peri onun sözünü kesti sertçe. "Sendeki bu inat neden?"

"Bu aynı şey değil. İkisi farklı."

"Hiçbir fark yok, hepsi aynı. Sen sadece yatağını kısacık bir zaman süslememi istiyorsun. Sıkılıncaya kadar benimle oynayacak, sonrada acımadan kenara atacaksın. Kalbimin hiçbir değeri olmayacak, düşündüklerim önemsenmeyecek... Sence ben bu kadar ucuz bir insan mıyım? Senin birkaç dakikalık hevesine heder olacak kadar değersiz miyim?" Ve ağzından çıkanı kulağı duyar duymaz, söylediğine pişman oldu. Onun içinde, o kadarcık da olsa yerinin olmadığını hissetmek istemiyordu.

"Sen çok değerlisin. O yüzden diyorum zaten... Sen farklısın. Sana öyle bakmadığımı çok iyi biliyorsun. Sana daha önce baktığım hiçbir kadına bakmadığım gibi hayranlıkla... Sakın yanlış anlama. Bu sadece bedenine olan hayranlık değil, kişiliğine olan hayranlığımla bakıyorum ve sen bunu biliyorsun."

Neredeyse inatçı bir çocuk gibi ayağını yere vuracaktı kız. "Ben bir şey bilmiyorum. Nasıl baktığını bilmiyorum. Ama böyle söylediğinde, nasıl hissettiğimi çok iyi biliyorum. Sadece bir bedenden ibaret... Düşünmeyen, akıl edemeyen, iradesi olmayan, kişiliksiz bir et parçası... Sadece senin sürekli dediğin gibi, bir erkek tarafından istendiğimi biliyorum. Ben de bunu soruyorum, neden ben?"

Eymen usulca yanına yaklaştı. Mesafeyi kapatarak önünde dikildi. Gözlerini gözlerinden ayırmadan, "Bilmiyorum. Çok çabalıyorum vazgeçmek için. Kahrolası *neden,* beni de tüketti! Ama başaramıyorum. Görememek için kör olmak lazım, bakmamak için aptal ve dokunmamak için taş... Ben bunları ne kadar çok denersem, kendimi sana bir o kadar çok çekilirken buluyorum."

"Sen böyle konuşunca, ben korkuyorum. Neden yapıyorsun bunu? Neden bir başkasıyla olacak mutluluk hakkımı elimden almak istiyorsun? Bana sadece etten ve kemikten ibaret gibi bakıyorsun.

Kalbim var ve sen yaralıyorsun... Ruhumu acıtıyorsun... Neden?" Onu eleştiren bir tavırla sormuştu bu soruyu.

Neden? Bu *neden* hep böyle oluyordu? Aslında nedenini çok iyi biliyordu. Uzun süre geçmişti ama hâlâ nedense birden Peri'nin ses tonunda ve bakışlarında o şeyi bulur gibi oluyordu. Bir zamanlar kendisini heyecandan ürperten o garip duyguyu... Yıllar önce kızgın demirle dağlayarak yok ettiğini sandığı o sıcacık ve eşsiz duygu, bir başka biçimde canlanıvermişti sanki yüreğinde. Dehşet verici bir şeydi bu! Olamazdı değil mi? Kesinlikle, bu sadece onu reddettiği için gururuna yedirememekti. Anında paniğe kapılmıştı benliği. Pelin, kim bilir nasıl üzülürdü? Ne düşünmüş olursa olsun, gerçeği hiçbir zaman unutmayacaktı. Kalbi bir tek ona aitti. Kalbine uymayan duyguları derhal oyuna kapıldı. Bu parlak düşüncelerin yalan söylevi, büyük bir coşkuyla onaylar gibi onun için bir sevgili, ama ebedi bir dost ve bir âşık olmak istediğini belirtiyordu. Düşüncelerindeki arzunun ve kıskançlığın kıskacından kurtulmuş katıksız aşk söylevlerini bırakacak, tutkusuna zamanla o da aynı tarzda taşkın duygularla yanıt verecekti. Aralarında hep var olan o saçma, romantik duygu biçimi, sonunda alttan alta yüceltilmiş yalanlara götürmüştü onları. Baştan sona aldanmış olabilirler miydi? Tenlerinde oluşan ve her anlamda birbirlerine ilettikleri taşkın duyguları yasakladıkça, ne kadar kayba uğradığını yalnız kendisi bilebilirdi.

Daha önce çekilen bütün o acıların, iç döküşlerin ve yaşanan çılgınlıkların ardından, şu noktada her şey tıpkı kostümlü bir prova gibi yeniden baştan alınıyordu sanki. Perdeler kapanmaya yaklaşmasına rağmen, tek yapmaları gereken oyunu kuralına göre oynayacakları zamandı. Şimdi sevmenin gerçekte ne demek olduğunu biliyorlardı. Ve şimdi gerçekten acı çekeceklerdi. Olaylarda farkına varılamayan küçük bir aldanma vardı duygularının girdabında. Aşk oyununda, kaçma kovalamaya maruz kalan, erişilmez gelen şeylerle gizli bir çıkar ortaklığı vardı.

"Keşke elimde bir ayna olsaydı da, gerçekte bana nasıl baktığını sana gösterebilseydim."

Eymen'in haşin yüz çizgileri beklenmedik biçimde yumuşayıverdi.

"Saçmalama... Sana neden değersiz bakayım? Senin fikirlerine

değer veriyorum. Konuşmak hoşuma gidiyor, düşüncelerin benim için değerli." Peri onun bu şekilde sahiplenişine o denli şaşırmıştı ki, olanlara inanamaz hâldeydi. Ama hâlâ onun duygularını tartmak istiyordu. Sürekli olarak onunla gelecekte birlikte olabilmek için çırpınmıştı ve sonuçtan emin olmak istiyordu.

"Ama sadece bu kadar... Gerçekten karın olmayacağım."

"İstersen olacaksın..."

"Öyle değil. Bedenimden hoşlanıyorsun, ama âşık olmayacaksın. Bırakacaksın beni bir zaman sonra." Başını kaldırdı. Düşünceli bir şekilde alnını kırıştırdı. "Bana kalbini teklif edebilir misin? Benimle olacaksan, kalbini isterim. Bana kalbini verecek misin?"

Eymen onun söylediğiyle irkildi. Nasıl bir pazarlıktı bu? "Ben... Bunu yapamam. Kalbim yok, aşk yok." Derince nefes aldı. "Benim pis sevgimin seni mahvetmesine izin vermem. Kalbim sana iyi gelmez. Hasta olursun. Yara alırsın. Canın yanar ve ben senin canının yanmasına dayanamam." Aralarındaki mesafeyi uzun adımlarla kat etti. "Lanet olsun Peri yapamam. Seni terk edeceğim hâlde seni buna inandırırsam ve ileride bıraktığımda, içinde çok yeri yıkarsam, buna dayanamazsın. Umut yok!" Bakışları ağırlaştı. "Ama yine de seni çok istiyorum, tadına bakmayı, sana kendini keşfetmeyi öğretmeyi ve sadece sevmeyi..."

"Bu olmayacak. Bu geceden sonra bana bu şekilde yaklaşırsan, kendimi korumaya almayı düşünebilirim. Bana bu şekilde bakmaktan seni men ediyorum. Ben senin seks objen, yatağını birkaç saniyeliğine doldurduğun kuklan olmayacağım. Madem bırakacaksın, dokunmayacaksın o zaman!"

Eymen'in gözleri koyuldu. "Öyle mi?"

Güçlükle yutkundu, boğuk bir sesle "Öyle." diyebildi bir cüret.

Dişlerini sıktı ve arkasını döndü. Peri yıkılmıştı. Ötesi yoktu, öyle mi? Bırakacakmış! Hâlâ terk etmeyi düşünecek kadar bencildi. Onunla ötesi hiç olmayacaktı. "Eğer böyle yapmaya devam edersen... Ben... Ben Ecem'le kalsam daha iyi."

Eymen'in suratı değişti bir anda. O anlayışlı, ılıman adam gitti, yerine sert ve koyu gözlü despot adam geldi. "Bunu aklından çıkar." Sert bir biçimde kestirip attı lafını. "Burada kaldığımız sürece, sen benimle kalacaksın. Kocanla... Kabullen ya da kabullenme, ben se-

nin kocanım. Millete, laf vermene izin veremem. Bu otel bizim. Sen de buna göre davranıp, riayet edeceksin."

Peri başını kaldırdığında, onun karaya bürünmüş koyu kahvelerinin öfkeyle parladığını gördü. "Kimsenin haberi olmaz. Geceleri gider yanında kalırım." Eymen sertçe sözlerini ağzına tıkadı. "Sana hayır dedim. Üsteleme. Ayrıca Ecem..." derken arkasını döndü ve yatağa yönelip oturdu. Çorabını giymeye başladı bir hışım. "Onun bunu öğrenmesini istemiyorum. Hatta kimsenin... Şimdi saçmalamayı bırak!"

Peri'nin süzülen yüzü düşerken, düşündükleriyle düş kırıklığına uğradığı besbelliydi. Ama her ne kadar onun bildiğini söylemek istese de, dili varmadı ve sustu. Bu saldırı karşısında gafil avlanmış, yenik düşmüştü. Besbelli kocası yine istediğine ulaşamadığından sebep ona çok kızmıştı. Ama şu da bir gerçekti ki, yakışıklı yüzüne öfke bile yakışıyordu. Lanet olsun, neler düşünüyordu! Eymen'e ulaşmak imkânsızlaşmıştı artık. İkisinin arasında beliriveren yepyeni durum, hiç de kolaylaştırmıyordu işleri. Ne kadar inkâr ederse etsin, onun kadın olarak varlığının fazlasıyla bilincindeydi. Peri de benliğinin en küçük zerresine kadar, kocasının güçlü erkeksi yapısının bilincindeydi. Onun, sırım gibi ince uzun, adaleli vücudunun, ihtirasla koyulaşan kahverengi gözlerinin içinde uyandırdığı coşkunun, kalın alt dudağının istekle kıvrılışının, hepsinin, her şeyin bilincindeydi artık. Kahretsin! Odaya bir girmeye görsün, vücudundan yayılan elektrik genç kızı hemen uyarıyor, yüreğini ateşe verip, yanaklarını yakıyordu. Çekiciliği, benliğini elektrik gibi çarpıyordu.

Tüm bu duygular kime yönelikti? Nefret etmesi, uzak durması, ona böyle bir teklifle gelen küçümsemesi gereken birine mi? Lâkin artık, bu işi fazla karıştırmanın, daha fazla derine gitmenin, hiç de doğru olmayacağının bilincindeydi.

Üzerlerini değiştirip odadan çıktıklarında, bu konu hakkında bir daha konuşmamışlardı. Ona ayak uydurmak için debeleniyordu, çünkü aklı son konuyla tarumar olarak odanın zeminine ve duvarlarına saçılmıştı sanki hiçbir mantık kırıntısını toparlayamıyordu. Sıkıntılı bakışları kocasına kaydı. Eymen üzerine yine asil takım elbiselerinden birisini giymişti ama kravat takmamıştı. Eğlenmek için bara geldiklerinde, masanın dolduğunu ve Ecem'in, Lara'yla çoktan

sohbete başladığını fark etti. Etraf oldukça loş ve yüksek seste müzik mevcuttu. Ecem, Peri'yi görünce neşeyle yerinden kalkıp "Geç kaldınız." diye çekiştirerek, abisini umursamadan, onu kendi yanındaki boş yere yönlendirdi. Peri masaya buruk bir tebessüm eşliğinde baktığında, Eymen tüm suratsızlığıyla sandalyesini tutup, nezaketle oturmasını bekledi. Sonra da yanındaki diğer sandalyeye oturdu. Peri önce Eren'le, sonra da Turgut'la selamlaştı. Masada tanımadığı iki genç daha vardı. Eymen önce sarışın olan gençle tanıştırdı onu. Elini gence uzattığında, koyu gözleri ışıldayarak bakan gence nazikçe "Hoş geldiniz." demişti. Diğeri de esmer yakışıklıca bir beydi. O da elini uzattığında, Peri onu bir yerden tanıdığını düşündü. Öylesine dikkatli bakmıştı ki ve tabii bu süre zarfında elini genç adamın iri elinde unutmuştu ki, Eymen boğazını temizleyerek onu uyarma ihtiyacı hissetti.

"Sizi bir yerden tanıyor muyum?" diye dayanamayarak sorduğunda, elini geriye çekip, gözlerini kıstı. Adam cevap vermeden "Aman Tanrım siz, Kâzım Sam'sınız?" diye şaşkınca neredeyse haykırdı. Genç adam göz kırparak "Evet, ben de ne zaman çıkaracaksınız diye merak etmiştim. Siz de Eymen Bey'in güzel eşi, Peri Sancaktar olmasınız."

Bu sırada Eymen dişlerini sıkarak, karısının hayran hayran baktığı adamın boynunu kırmak istiyordu. Peri hâlâ şaşkınken koluna dokunan kişiyle, bakışını yakışıklı artistten alıp, yana çevirip Lara'ya gülümsedi. "Kız nerede?" dedi bakışlarını yanında dolaştırarak. Lara tatlıca kıkırdadı. "Onu otele ödünç verdim." Sonra da göz kırptı. "Sadece yemek bitene kadardı ama sonra buraya da geldik. Korkma şekerini geri alacağım, kıymetli incim o benim."

Eymen masaya bakındı. Sonrada bakışlarını arkadaşına çevirdi. "Bir şeyler içmek için, birisini mi bekliyoruz?" diye sorduğunda, aklının ucuna gelecek en son kişiden cevap geldi.

"Tabii ki beni."

Şuh bir etkiyle seslenen kadının sözlerinde, alaycı bir parıltı vardı.

Tüm duyuları iğne batmışçasına harekete geçen Eymen, aniden başını çevirdiğinde, masaya bomba atılmış ve güzel anlar talan olmuş gibi sükûnet çöktü. Sanki her yer enkazdı ve kimse şoktan kurtulup

konuşamıyordu. İlk konuşan Lara oldu. "Sen! Sen nereden çıktın?" Ama bunu öyle bir söylemişti ki, sesindeki suçlama ve kızgın tını gerçekten genç kadının öfkesini ele veriyordu.

Gülümser koyu gözlerini kibirle kısarak, umarsız bir tutumla, "Bu soruyu sormak için yanlış yeri seçtin tatlım, ben senin bebeklerin nereden geldiğini bildiğini sanıyordum." diye onun ima ettiği şeyi bertaraf etti.

Eymen boğazını temizleyerek, koyu gözleriyle baktı. Çenesinde hafif bir seğirme vardı. Bu kısacık konuşma sırasında, ortama bir suskunluk çökmüş, ama hemen ardından züppelerin masasından gelen alaylı bir gülüş, bu sessizliği bozmuştu. Peri o sırada bu kadını nereden tanıdığını çıkarmaya çalışıyordu ve gördüğü suretle, belleğinde çakan şimşekler bir oldu. Yüreğini yırtan bir kaygı içine ateş gibi düşerken, aklına gelen şeyle yutkundu. Sanki... Sanki nefesini ciğerlerinden birisi almış gibi, ciğerleri havaya ihtiyaç duydu.

"Ben Hilmi amcanın geleceğini sanıyordum toplantıya." diye sordu Eymen sert bir tonda. Gülümser teklif dahi beklemeden kuzeni Lara'nın yanındaki sandalyeye oturup, çantasını masaya bıraktı. "Öyleydi. Biliyorsunuz babamın tansiyonu sürekli çıkıyor bu ara. Doktor dinlenmesini söyleyince, iş bana kaldı." Hayretten ağızları bir karış açık bırakarak genç kıza döndü ve onun kendisinden kuşkulandığını tahmin etmiş olacak ki, üzerinde oluşan kaygıları dağıtmak için ekledi. "Merhaba. Burada olan herkesle tanışıyormuşuz. Malum! Onlara selam yeterli ama biz henüz tanışmadık."

İyiden iyiye afallayan Peri gözlerinin irileştiğinin ve göz bebeklerinin tehlikeyle kararak büyüdüğünün farkında değildi ama tuhaf hissettiğinin farkındaydı. Hantalca titreşen gür kirpikleri, usulca yanağının üzerine yıkıldı. Ona uzanan ele, tembel tembel baktı. Bu şaka olmalıydı! Onunla, el mi sıkışacaktı? Kocasının eski sevgilisiyle. Ecem onu dürttüğünde, ancak kendine gelmişti. Hiçbir zaman kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştıran, korkak birisi olmamıştı. Neyse yapılması gereken, yapardı. İfadesini perdeler arkasına saklayıp, içinde depreşen perçemleşmiş kıskançlığını bastırarak, elini uzattı. Sesini kontrol altına aldığını umarak, "Merhaba... Ben, Peri." Sadece bu kadarcık söylemişti. Karısı! Bu kelimeyi, söylememişti. Eymen kısık gözlerinin ifadesizliğinde, karısına baktı. Her ikisi de,

kendi açılarından, hiç de onur verici bulmadıkları bu eski aşk fiyaskosuna karşı tek yürek olmuş gibiydi. Ve Eymen, karısının hemcinsine olan tepkisini ölçmek isteyince, Gülümser'in karşısında Peri'yi tutuk, beceriksiz, yapmacık ve fizyolojik olarak duygusuz olmaya itmişti. Ama kızın içinde kabaran gerçekleri sarstığından habersizdi. Ne olursa olsun, bu öykü Peri'nin inadını iyice perçinlemişti. Ama Eymen'e göre, eski sevgilisinin karısı üzerinde bırakacağı kötü hatırasını ancak asil bir duruş silebilirdi.

Tam o sırada kadın gülen gözlerini, edepsizce Eymen'e çevirdi. "Biliyorum." dedi sanki bunu öyle bir söylemişti ki, yüzüne tokat atmak gibi, saçını başını yolmak gibi ve yüzüne arsızca tükürmek gibiydi! Ufacık bir anda usulca yayılan sesi, Peri'nin içinde binbir sebep ürettirdi. "Eymen'in karısı." Ses tonunda öyle bir şey saklıydı ki... Hiddetin esir aldığı, nefretin yuttuğu bir şeyler. İçini dondurup, yüreğini sızlatan... Bir tını, bir ima, tuhaf bir tılsım... Sadece ikisi arasında olan bir giz ve genç kadının yüzündeki parıltılı gülümseme ben demiştim, diye beliren bir bilmişlikle ışıldıyordu.

Peri elini, hemencecik elektrikte çarpılır gibi geri çekti. Sanki bedenine perde perde virüs akmış gibi, birden ruhu hastalandı. Burada ciğeri beş para etmez bu kadının, onu ahlaksızca aşağılamasına sessiz kalıyordu. Bakışlarını Eymen'e çevirdiğinde, onun gözlerinin donuk ifadesinin okunulamaz olduğunu anladı. Bu sinirlerini, daha çok bozdu. Asabı gitgide gerildi. O anda anlayamamıştı Ecem'in elini sıktığını. Ve genç kızın acısını bertaraf etmek için dişlerini sıkıp, sabretmeye çalıştığını anlayamadı. Onların uzayan bakışlarıyla, dişlerini sıktığı gibi, genç kızın narin elini daha da sıkıyordu. Bir anda kocaman bar ona dar geliyor, tepelerinde ışıldayarak duran büyük lazerler, tepesine düşecekmiş gibi bir izlenim veriyordu.

"Peri... Elim!" dedi Ecem acıyla usulca kulağına fısıldayarak.

Peri işte o zaman bakışlarını ikilinin üzerinden çekip, genç kıza çevirdi. Ecem ona hafifçe tebessüm etti. Diğer elini de yengesinin elinin üzerine koyup, güç verdi. İçi coşuyordu genç kızın, ağlama isteğini nasıl bertaraf ediyor, başını gövdesinin üzerinde nasıl taşıyordu bilemiyordu. Sadece duruyor ve tutuk bir bedenle, acı çeken bir yürekle arkadaşlarıyla koşuşan kadına soğuk bir dürtüyle bakıyordu. O ağzını her açıp da şuh kahkahalarını savurduğunda, bardakları,

kâseleri yüzüne fırlatmamak için nasıl bir kudrete sahip olduğunu bilmeden, sohbetlerini yapan topluluğa ayak uyduruyordu. Kırgın bakışları kocasına kaydı. Eymen ona hiç bakmıyordu. Aksine, yanında Turgut'la ve diğerleriyle konuşarak onun konuya dâhil olacağı sohbetleri açmaktan kaçınıyordu. Ya da Peri yanılıyordu. Orada bir sorun çıksın istemediğinden, sabırlı olmaya çalışıyordu. Keza onun Gülümser denen kadına baktığını ve bardağı sert bir biçimde masaya bıraktığını görmüştü. Ve Turgut'u, sadece uyarıcı bakışlarıyla bu kadar kolaylıkla yönetebilmesi karşısında, gülümsemekten kendini alamamıştı.

"Adın Peri'ydi değil mi? Sen ne okuyorsun?" diye sordu Gülümser, sinsice bardağın dibinden kıza bakarak.

Ecem cevap vermesi için elini hafifçe sıktı. Biliyordu ki, bunu bilinçli olarak yapıyordu. "Hukuk." dedi sadece cevaplamak için. Sesi buz gibi soğuktu, tıpkı bakışları gibi. Aralarındaki o gergin elektriği, görmekten çok hissetmişti. Sanki canlıymışçasına, sanki elle tutulur, gözle görülürmüşçesine soyut, arada çatırdayan bir şeyler, gergin bir hava vardı.

"Hımm. Hukuk için çok toy görünüyorsun."

Ecem bu aşağılayıcı ve küçük düşürücü davranışların Peri'yi ne denli üzdüğünü, ama bir yandan da çelişkilerle dolu yüreğine su serptiğini de gayet iyi biliyordu. İnsanların anlayışsızlığı, onları küçük görmekte ne kadar haklı olduğunu kanıtlıyordu işte; yaşadığı hayal kırıklıkları, hayatın ne değer verilesi ne de yaşanası bir yanının olmadığı yönündeki inancını körüklüyordu. Ecem eski arkadaşının gözlerinin içine dik dik baktı, yüzünde büyük hayal kırıklıklarının yarattığı o ketum ve saplantılı ifade okunuyordu; ciddi nevrozların öncesinde beliren o ifade... Ecem, daha da kötüsüne meydan vermemek için sözcükleri toparlamaya çalıştı.

"Sen işten nefret edersin, neden buradasın?"

"Bence yengenin ağzı ve işleyen dili var Ecem, bırak da kendi konuşsun... Korkma şekerim, onu zihinsel ava sürüklemeyeceğim, belli ki bunu kaldıramaz."

Ecem birden öne atılıp, tatlıca kıkırdayarak, fakat gözleriyle tokat atarak baktı. "Sen de bilmediğin konular hakkında çok geveze olmuşsun... Onu değil ama beni zihinsel ava sürüklersen, avcıyken

av olursun, bunu da sen çok iyi biliyorsun. Ve önceden böyle ön yargıların yoktu Gülümser. Bunu yeni mi kazandın?"

"Ah ne alakası var tatlım? Sadece çok genç ondan sebep... Yaşıt mısınız?" Bu bir aşağılamaydı!

Eymen dişlerini sıktı. Bakışlarını Peri'ye çevirdi. Onun sabrı da bir yere kadardı. Bu kadının boynunu kırmadan, buradan kalkmalıydılar. Genç kıza usulca yaklaşıp "Bahçeyi merak ettiğini söylemiştin. İstersen gösterebilirim." diye nazikçe sorarak, öneride bulundu. Peri bakışlarını genç adama çevirdi. Eymen onun gözlerinin içine bakarken, daha derin, daha tuhaf bir şeyler gördü. Sanki Eymen onun çok sevdiği kedisini öldürmüştü ve genç kız ona *cani* der gibi bakıyordu.

"Hayır, gerek yok. Sonra zaten görürüm."

Eymen ona uyarıcı bakışlar attı fakat Peri hiç görmemiş gibi yaparak umursamadı. Bu masadan, bir suçlu gibi kalkmayacaktı. O kadına kendini aşağılatıp, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp giden, o olmayacaktı. Aksine dudaklarına çekici bir gülümseme bırakıp, özgüvenini ele alırken, elini sonunda Ecem'in elinden çekti. Cesur bakışlarını Lara'ya çevirip "Melek diş çıkardı mı yine?" diye sakin bir tonda sordu.

Lara şaşkınca baktı ona. Sanki ona "Kaç cinayetin var?" demiş gibi gözleri sonuna kadar açılmıştı. Kıçına çimdik atıyormuş gibi, yerinde kıpırdanıp duruyordu. Aslında kendisi çimdikleniyormuş gibi hissediyordu ama kıçını zamk gibi yerine çivilemişti.

Lara yutkundu, yüzü afallamış ve allak bullak olmuştu. Ondan daha farklı bir tepki bekler gibiydi. Mesela artık dost değiliz gibi... Ama Peri, aksine ona sımsıcak gülümseyerek "Yoksa çıkarmadı mı o can yakan dişini?" diye sorusunu yeniledi. Lara yutkundu ve kendisini azda olsa toparladı.

Bir süre erkekler kendi aralarında sohbet ettiler. Genç kız bundan önce fikirlerinde daha akılcı, ifadelerinde daha ılımlı olmadığına şimdi ne kadar pişmandı! Eğer böyle yapsaydı, şimdi kendine çok zor gelen birçok açıklama ve itiraftan kurtulmuş olacaktı, ama artık iş işten geçmişti. Peri biraz sıkıntıyla tüm soruları savuşturmayı başarıyordu. Yine de oyununu bozan hiçbir şey söylemedi. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ki zaten. Bu bir oyundu ve kuralına göre oynanıyordu. Bir yandan onurunu korumayı muhafaza ederek ne

söyleyebileceğini bilmiyor, diğer yandan sanki kocasının geçmişi umurunda değilmiş gibi ağır bir oyuna kendini tabii tutuyordu.

Bir süre sonra Eymen, bakışlarını masada gezdirdiğinde, göremediği yüzle yerinden doğruldu. Peri'ye yaklaşıp "Ben birazdan gelirim." diyerek uzaklaştı. Peri, daha ağzını açmaya fırsat bulamadan, kocasının arakasından bakakaldı. Gülümser denen işveli kadında, az önce lavaboya gitmek için kalkmıştı. Gözleri doldu düşündüğü şeyle. Onun peşinden mi gitmişti? Ecem eline dokununca, dikkatini ona verdi. Genç kadın lavabonun kapısından çıkacakken, daha neye uğradığını anlayamadan boğazına dolanan elle duvarla bütünleşti. Eymen gırtlağını ağır bir öfkeyle sıkarak, ayaklarını, neredeyse yerden kesmişti. Gözleri iki derin cehennem çukuru gibi koyu, hiddeti güçlü bir dağ gibi eşsizdi. Kız irileşmiş gözleriyle boğazındaki eli açmaya çalışırken, Eymen yüzünü kıza yaklaştırıp "Seni uyarmıştım. Karımdan uzak dur demiştim... Neyi anlamadın?" diye üzerine tısladı.

Gülümser nefes alamadığından, kızarmaya başladığı için konuşamıyordu. Eymen elinin baskısını hafifletti ve kız birden öksürmeye başladı. "Ne yapıyorsun be, manyak!" Ellerini boğazına sarıp, öksürerek rahatlamaya çalıştı. "Senin karına yaklaştığım falan yok. Buraya iş için geldim."

Eymen elini yumruk yaparak, cebine soktu. Keskin gözlerini kuşkuyla kısarak baktı. "Umarım doğru söylüyorsundur Gülümser. Yoksa canını yakarım. Karıma yaklaşırsan..." Genç kıza doğru bir adım atınca, Gülümser irkilerek bir adım geriledi. "Canını yakmam... Alırım!"

Gülümser onun söylediğiyle yutkundu. Fakat yüzünde beliren karmaşık ifadeyle, gözlerini kısarak birden tokat yemiş gibi haykırdı. "Sen... Sen ona âşık mı oldun? O kıza! Kezban kılıklı kıza!" Gözlerindeki renk solmuş, yüzü kireç gibi olmuştu. Sanki adama kâbusundan kalkmış ve kâbusundaki şeyi karşısında görmüş gibi dehşet içinde kuşkuyla bakıyordu. Eymen umursamaz bir tavırla, sadece "Bir daha söyletme Gülümser. Ondan uzak dur. Ağladığını, canının yandığını hatta yüzünün süzüldüğünü görürsem ve bunun, senin yüzünden olduğunu anlarsam..." Kızın dibine gelince, Gülümser bu sefer gerilemedi. Başını geriye yıktı. "Seni mahvederim... Gözlerin-

den akan her bir damla, ölüm fermanına adım olur." Kıza tiksinir gibi baktı, arkasında nefretle bezenmiş bir yürek bırakarak gitti.

Barın kapısına geldiğinde, kulağını slow müzik doldurmaya başladı. İçeriye girdiğinde masaları boştu. Lara kocasıyla, Ecem de Turgut'la dans ediyordu. Etrafa bakındı ama Peri yoktu. Ecem'in yanına yaklaştı. Genç kızın omzuna dokunup "Peri'yi gördün mü?" diye sordu.

Ecem etrafına bakındı. "Masada yok mu?"

"Olsa sorar mıyım?" diye homurdandı. Etrafa bakınmaya başlamıştı. Bakışları duvar dibine kaydığında, gördüğü görüntüyle bedeni kasıldı. Çenesi kilitlenirken, dişlerini birbirine bastırdı. Peri dev akvaryumdaki bir balığa gülümseyerek, Kazım'la konuşuyordu. Şu hayranlıkla haykırdığı sersemle! Adam onun dikkatini çekmek için, omzuna dokundu ve onu birkaç adım öteye götürdü. Eymen işmiş demeyip, o eli kırma isteğine yenik düştü. Ona dokunan her parmağı tek tek ortadan kaldırmak isteğiyle yanıp tutuştu. Peri gördüğü balıkla burnunu kıvırınca, genç adam onun bu tatlı hâline kıkırdadı. Eymen'in nefesleri sıklaştı ve elleri yanında yumruk oldu.

"Ee, bulmuşsun işte bak orada duruyor."

Bunu söyledikten sonra Ecem abisine baktı. Gözlerini koyu bir kıskançlıkla kısmış, ileride balıklara bakan ikiliye öldürecek gibi öfkeyle bakıyordu. Genç kız, manidar bir biçimde Turgut'a baktı. O da arkadaşına bakıyordu tartar gibi. Eymen onların varlığını fark edince, özdenetimini eline çabuk aldı. "Sanırım bu günlük bu kadar yeter, gitsek iyi olur." diyerek karısına yaklaştı.

"Köşedeki ne balığı peki?" Peri bakışlarını yanındaki adama çevirdiğinde, balığın adını ciddi bir merakla bekliyordu.

"O çöpçü balığı..." dedi arkasındaki tok ses.

Aslında değildi!

Peri birden arkasını döndü. Kocasını görünce, az önceki buruk da olsa kazandığı yüzündeki gülümseme soldu. Gül yüzü hemencecik asıldı. Eymen ifadesiz bir suratla, donuk bakışlarını gözlerine odakladı. "Gitsek iyi olur." Peri sadece itaatkârca başını sallarken, yanındaki nazik adama bakıp "Verdiğiniz bilgiler çok güzeldi. En azından artık her balığın yenmeyeceğini biliyorum." diyerek burnunu kıvırdı.

Eymen karısının eline uzanıp, kaba bir hareketle sıkıca kavrarken, Peri parmaklarının uyuştuğunu idrak edemedi. Eymen adama sert bir tebessümle iyi geceler diyerek, Ecem'e kafasıyla işaret verdi. Turgut biraz daha kalacağını söylerken, dans eden çifte sadece başıyla selam vererek odalarına çıkacağını belirtmişti. Peri kocasının sıkıca tuttuğu elini çekiştirmek istediyse de, bunda pek başarılı olamadı. Eymen onun elini bırakmaksızın, odalarına kadar öyle, sürükler gibi götürdü.

Odaya girdiklerinde ise, genç kıza hiç bakmadan banyoya yöneldi. Peri arkasını döndüğünde kapının sertçe kapanmasıyla olduğu yerde sıçradı. Aldırmadı, yatağa yaklaştı. Hiçbir şey konuşmadılar. Birkaç dakika sonra yatağa yattıklarında, yatağın bir ucuna Eymen, diğer ucuna da Peri uzandı ve birbirlerine sırtını dönmüş vaziyette durdular. İkisinin de artık saklayamadıkları gerçekleri, gün gibi ortaya dökülürken bir bir, ruhlarının gizleri çoğaldı ve hayatlarına dair cevap bulmamış bilmeceler, çözümsüz kaldı... Ne o, Gülümser'in peşinden neden gittiğini sordu ne de kıskançlıktan kriz geçiren Eymen, kızı uyarmak için tek bir harekette bulundu. İkisi de somurtuk bir suratla, küs bir tutumla uykuya daldı.

Birkaç gün boyunca küslük oyununu -yani konuşmama oyununu- sürdürmeye devam etmişlerdi. Eymen işi bahane ederek odaya geç geliyor ve herkes yatağın kendi ucuna kıvrılıp, yatıyordu. Birbirlerine dokunmamak için özellikle kaçınıyorlardı. Birkaç kelimeden ileri gitmiyordu konuştukları. Aslında bu suskunluğun sebebini ikisi de anlamıyor fakat içlerinde o güne dair rahatsız edici duyguları taşıdıklarından başka bir şey hissetmiyorlardı. Çevreden gelebilecek tehlikelere karşı, kıskanç insanların çevirdikleri dolaplardan kendilerini korumak için, ortalarda gözükmemekten başka tedbir düşünmemişlerdi. Sadece geçen gece bir kere yemek için, dışarıda buluşmuşlardı. O da mecburen olmuştu. O anda masada zaten herkes vardı. Yalnız bile kalamamışlardı. Gıcık herif ne kadar tuhaf duygulara sahipti böyle!

Eymen odaya geldiğinde Peri, Ecem'le dolaşmaktan henüz yeni gelmişti. Erkekler çalıştığı için, onlarda üç bayan gün boyu takılmışlardı.

"Nasıl geçti günün?" diye sordu Eymen, üzerindeki gömleğini çıkarırken.

Peri balkon kapısına yaklaşıp, tülü açtı ve balkona çıktı. "Güzel geçti. Senin günün nasıldı?"

Eymen gülümsedi. "Bu soruyu cidden merak ederek mi soruyorsun? Yoksa laf olsun diye mi?"

"Öylesine..." diye söylendi Peri. Kısacık bir an arkasını dönüp, ona bakmak istese de yapmadı. Onun çapkın yüzünü, çekici hatlarını görmeye dayanamazdı. Eymen yanına yaklaştı. Karısının yanında durdu. Uzun ince vücudunu, kadınsı hatlarındaki kıvrımları kısacık bir an özlemle süzdü. "İyi sorma zaten. Gün boyu dosyalarla uğraştım, sana nasıl geçtiğini anlatırsam, tüm ihale dosyalarını açmam gerekir. Mesela cari rasyolardan, borsadan, bonolardan başlayabiliriz." Onun alaylı ses tonuyla, Peri istemsizce kıkırdadı. Bu ufacık tepki, adamın yüreğini sarstı. Kaç gün olmuştu bu tepkiyi görmeyeli.

"Yok, kalsın, sormadım farzet... Dosyalarını odaya taşımanı tercih etmem." dedi bakışlarını sahile çevirerek kız. Kocasına neden geldiğini sormasının boşuna olduğunun farkındaydı. Eymen karısının kuşkulandığını seziyor, bu da onun, çoktan ağzından çıkarması gereken baklayı bir türlü çıkarmayarak olayın zevkini çıkarmasını sağlıyordu. Peri sabırla bekliyordu, kararlıydı onun bu sefilce hesaplaşmadan dilediği gibi zevk almasına izin verecekti.

Ama Eymen, daha o dakika bu kedi fare oyununun kendilerine yakışmadığına karar vermiş olacak ki, bu kez zihnindeki en berbat kuruntularını sayıp dökmeye başlamadan yok sayacaktı.

"Hâlâ küs müyüz?"

Peri birden bakışlarını kocasına çevirdi. Güzel gözleri durgun bir kuşkuyla kısılmaya başlamış, kaşları küsçe çatılmıştı. "Hangi konuda küs olacaktık ki?" Daha bunu sorduğu anda dilini ısırmak istedi. Birden konuştuğu kelimenin aptallığına kızdı.

"Bir bilsem... Bilmiyorum fakat sebep yokken birkaç gündür küs gibiyiz."

Genç kız bakışlarını tekrar sahile çevirdi. "Saçma... Yok, öyle bir şey. Her zaman konuşacak değiliz ya." Aslında onu nasıl merak ediyordu. Adam tüm gün şirketteydi, başka ne yapacaktı tabii. Hem Gülümser karısı da, gün boyu plajda endamı arz edip duruyordu...

Uf! Düşündüğü şeye bak! İyice tuhaf, vesveseli, kıskanç kadınlardan olmaya başlamıştı. Bu hâline kızdı ve birden kaşlarını çatarak suratını asmaya başladı. Kendi düşündüklerine, kendisi tepki veriyordu.

"Canın mı sıkkın?" Eymen bakışlarını, onun apansız somurtan güzel yüzünde gezdirdi. "Sanki bir şeyden rahatsız gibisin? Sorun mu var?"

Sebebini bilmez miydi? Kız saçını geriye atıp, omzunu sarstı.

"Yok. İyiyim."

"İyi olmana sevindim." Kısacık bir an sessizlik oldu. "Bu gece benimle dışarı çıkar mısın? Bir iş arkadaşımın yemeğine katılmamız gerekiyor. Eğer istemezsen, Ecem'le de gidebilirim." dedi ilgisini açık eden tok sesiyle.

Peri birden yönünü genç adama döndü. Gözlerinde, tuhaf bir pırıltı oluşurken, "İstiyorsan..." dediğinde sanki başka bir şey söyleyeceğinden korkar gibi, kocası lafını yarıda keserek "İstiyorum." dedi apansız. Ses tonunda hiçbir panik yoktu ama gözlerinde sanki bir telaş vardı. "Gelmeni gerçekten istiyorum. Senin içinde değişiklik olur. Tabii sen de istersen."

Her ne kadar Eymen bunu söylerken tepkisi sade olsa da, genç kız içindeki heyecanın neden bu kadar çok olmasının sebebini bir türlü anlamıyordu. Onun karısı olarak bir yerlerde görünmek ve bunu Eymen'in özellikle istemiş olması, hoşuna gitmişti. Fakat biraz da panikletmişti bu istek. Aslında bu yemek davetine kimi isterse götürebilirdi. Ya da Ecem'i çağırabilirdi. Onu utandırabilir, hatta bir pot kırıp, rezil olabilirdi. Sonuçta iş dünyasından pek anlamıyordu. Onların adetlerini ve yaşam tarzlarını da pek tanımıyordu. Ayrıca böyle yakışıklı, zengin ve genç birinin çevresinde kadınların olması da büyük ihtimaldi. Ya orada ona bakan yılışık kadınlarla yüz yüze kalmak zorunda kalırsa, dayanabilir miydi? Hissiz rolünü, üstün bir kabiliyetle yine icra edebilir miydi? Sanmıyordu. Sırf bu sebepten bile onunla gitmek istemesinin, mantıksız sebebine kızmaktan kendini alıkoyamıyordu.

"Şey... Yani... O yemek davetine seninle gitmemi mi istiyorsun?"

Eymen'in gözleri ifadesizleşti ve koyuldu. Peri ondan bir yanıt

bekleyerek usulca seyretti yüzünü. Acaba yine hata mı yapmıştı sormakta? "Kötü bir şey mi dedim?"

Eymen onun sorusunu duyunca, birden rahatlamış gibi oldu ve gülerek "Hayır demedin. Sorarken tereddüt ettin, ben de istemediğini düşündüm. Bunu kabul edeceğini umut ederek sormuştum. Tabii gitmek istemezsen, anlarım. Eğer gelmek istemiyorsan söylemen yeterli. Sorun yok." dedi. "Gerçi senin başka bir sözün varsa, yapabileceğim bir şey kalmaz tabii." diye imayla belirtmeden de edemedi. Yine gece Ecem ve Lara'yla çıkmalarından dem vurmuştu. İyi de, sadece sahilde yürüyorlardı.

Peri yüzüne şaşkın bir ifade takınıp, dudaklarını öne doğru çocuksu bir dürtüyle uzattı. Haylaz gözleri tatlı bir pırıltıyla parlarken "Hay Allah! Bu akşam ben de tam birisine söz vermiştim." dedi ve dudaklarını birbirine bastırdı. Ve nitekim kocasının tepkisi gecikmeyerek, kaşlarının çatıldığını gördü. Kuşkusuz yine onsuz eğlenmeye çıkacağını sanmıştı.

Ama Eymen aksine, geçen gece lobide o mankenle konuştuğunu hatırlayınca, yanlış anladı.

"Benim neden haberim yok bundan?" diye huysuzca hesap sordu.

"Bilmem, belki söylemeyi unutmuşumdur. Konuşmuyorduk ya, o bakımdan... Hani küslüğümüzün sebebi de belli değildi." Bu iğneleme değil, direk mızrakla dürtmekti.

Eymen yüreği dürtülmüş ejderha gibi hiddetlenerek, "İyi!" dedi sertçe. O manken bozuntusuyla görüşürse, o adamın ağzını burnunu kırardı. Arkasını döndü. Peri derhal yanına fırladı. Koluna dokunarak onu durdurdu. "Bekle." Bunu büyük bir telaş ve nefes almadan söylemişti. Eğer kocası kapıdan çıkıp giderse, her şey berbat olacaktı. Sadece ufacık bir şaka yapmıştı. Şaka, eşek şakasına dönecekti. Şimdi kocasına bakarken, güzel yüzünde tatlı fakat şımarık bir sırıtış vardı. Durumu kurtarmazsa, Eymen'in onu istemediğini sanacağını ve korkunç bir öfkeye kapılabileceğini çok iyi biliyordu. Onu artık tanıyordu.

"Sadece şaka yaptım."

"Hiç komik değildi."

"Öyleydi."

"Bakıyorum da, sizi baya eğlendiriyorum küçük hanım."

"Bilmem... Öyle galiba." Kıkırdadı.

Eymen sertçe arkasını döndü. Peri kolundaki elini çekti ve arkasına bağladı. Haylaz gözleri şimdi kocasının gözlerine bakıyordu. Narin bir funda dalı gibi incecik bedeni, ileri geri sallanıyordu ayaklarının ucunda. Ve Peri usulca yanına yaklaştı. Kısacık bir an bocalayarak gözlerini kaçırdı. Sonra derince bir nefes alıp "Ama şey..." dedi dudağının kıyısını dişleyerek. Bakışlarını kocasına çevirdi. Eymen'in bakışları gözlerinden ziyade, dudaklarına kaymıştı."Şu alengirli yerlerden biri olmayacak değil mi?" Adam tek kaşını sorgularcasına havalandırınca, hemen açıklamaya girişti. "Geçen gün ben aç kaldım. Sürekli masada, ne, nerede diye düşünüp panik oldum. Ya yine yanlış yaparsam?"

Eymen onun bu tatlı, savunmasız, saf tutumu ve sade hâline elinde olmadan bir kez daha hayran oldu. Ne muhteşem bir varlıktı bu! Onu küçük düşüreceğinden, rezil edeceğinden ürküyordu. Bu mümkün değildi ki, o muhteşemdi. Eymen yanağına dokundu ve burnuna işaret parmağıyla hafifçe vurdu.

"Bu mümkün değil. Hem kimin ne düşündüğü de umurumda değil. Sen kendini nasıl rahat hissediyorsan öyle davran. Gerisinden sana ne?" Onun da, en azından kendisi kadar sevindiğinin farkındaydı ve bu, Eymen'i daha da mutlu etti.

"Yanlış bir şey yapsam ya da söylesem, kızmaz mısın?"

Eymen hafifçe başını salladı, bir şekilde onun sebep olduğu büyülenmişliğin içerisinden sıyrılıp çıkarken. Aynı neşeyle gülerek karşılık verdi. "Kızmam. Sen ne yaparsan, yerinde yaparsın... Ayrıca ben de bir genç kızı aç bırakır mıyım hiç? Aç kalırsak, başka yere gideriz."

Eymen ona göz kırpıp hazırlanmak için arkasını döndü. Peri derince iç çekerek onun sırtına bakıyordu. Bu adamla geçireceği akşamları, neden büyük bir sabırsızlıkla beklediğini anlayamıyordu. "Peki... Lara'lar da geliyor mu bana söylemedi?" Eymen başını olumsuz anlamda salladı. "Kız huysuzlanmış, gelmeyecekler. Ecem de dinleneceğini söyledi... Artık ne yaptıysanız tüm gün?"

Hazırlanması için çok zamanı olmasına karşın, heyecandan ne yapacağını bilemiyordu. İçinde tatlı bir telaş ve tuhaf bir huzursuzluk

vardı. Yanlış seçimler! Oysa kocası çabucacık hazırlanıp çıkmış ve onu almak için, geleceğini söylemişti. Acaba heyecanını yatıştırmak için dışarıya çıkıp hava alsa, geç kalır mıydı? Ya da Ecem'i çağırsa... Kızı rahat bırakmalıydı. Uf! Sanki sevgilisiyle buluşacak gibi, kalbi pırpırdı. Buluşmaya hazırlanan, yeni yetme ergenler gibi heyecanlanması çok garipti doğrusu. Aslında kocasının davetini kabul etmekle, ona iyilik yapmış oluyordu. Yediye beş kala hazırdı. Kırmızı bir gece elbisesi giymişti. İpek satenden pırıl pırıldı. Tüm hatlarını sararak üzerine oturuyor, göğüs altında bollaşarak godeleniyor ve hemen dizlerinin üzerinde bitiyordu. Bu elbiseyle çok şık ve güzel olduğunun farkındaydı. Ayrıca genç kızın tam yaşını yansıtıyordu. Birazda haylazlık veriyordu kesiminin şirin şekli, o ayrı.

Kapının açıldığını fark edince, yeniden tüm varlığını saran heyecan dalgasını yatıştırmaya çalışarak, tuvalet masasından kalktı. Ürkek bakışlarını kocasına çevirdi. Siyah takım elbisesinin içinde, asil bir prens gibi son derece yakışıklı görünüyordu. Kaliteli ceketi, kalın kollarını sarmış ve kumaş gerilmiş, dik omuzları havaya kalkmıştı. O kollara baktıkça, içi tuhaf bir biçimde titredi. Aynı anda onun kendisini tekrar kolları arasına almasını tüm varlığıyla istediğini fark etti. Kahretsin! Kocası onu süzdüğünü fark edince, yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissederek hemen bunu bertaraf etmeye kalktı. "Geç mi kaldım?" diye usulca mırıldandı.

Eymen ona yaklaşırken, gözlerini ondan bir an olsun ayırmamıştı. Kaşları çatılmış, gözleri ifadesiz ve karaydı. Acaba yanlış bir kıyafet mi giymişti? Kıyafetine mi kızmıştı? Peri bocalayarak ona bakmakta inat ederken, kalbinin hızından, kulaklarının uğuldayarak beynini boğmasını yok saydı. Kocasına baktığında, koyulmuş gözlerinin, çekinmeden büyük bir ateşle vücudunun tüm hatları üzerinde ayrıntıyla dolaşmasının şaşkınlığını yaşadı. Eymen karısının gözlerinde, kendisini görmekten ne kadar hoşlandığını açıkça belirten pırıltılar yakaladı. Ama Peri için bu öyle değildi. Kocasının gözleri karaydı. Hiçbir şey belirtmiyordu. Ve sonunda yanında durduğunda, Eymen'in gözlerinde büyük bir açlık parlaması geçişti. Gece karası saçlarında,koyu yakut gibi parlayan bahar gözlerinde ve dolgun kırmızı dudaklarının üzerinde ateşli bakışlarını gezdirmeye devam etti.

Sakin bir sesle, "Herhâlde aynan sana, ne kadar çarpıcı bir güzelliğe sahip olduğunu söylemeyi unutmuş." dedi.

"Ben cadı değilim." dedi kız hileyle dudaklarını bükerken.

"Sen şu anda tam bir peri kızısın. Vene kadar güzel olduğunu söylemeyen aynanın yerine, bunu sana ben söylemek isterim. Çünkü sana,çok güzelsin demek az kalıyor."

Eymen'in söyledikleri, içindeki fırtınanın daha da şiddetlenmesine yol açmıştı. Şimdi yüreğindeki kasırgalar, sürüklenerek karnında kopuyordu. Kendini toparlamaya çalışarak "Şey..." diye kekeledi. "Aynalar nasıl baktıysan onu görür, onu söyler... Güzellik görecelidir. Bakanın gözlerine göre değişir. Aynam bana böyle bakmıyordu." dedi güzel başını utanarak yaptığı itirafla aşağı eğdi.

Eymen bir adım daha attı ve onun güzel başını kaldırmasını sabırla bekledi. Peri yutkunarak onun siyah kaliteli ayakkabılarındaki bakışlarını kaldırıp, gerilmiş beyaz gömlekli göğsüne, sonra ipek kravatlı yakasına sabitledi. "He... Hemen çıkacak mıyız?" diye yutkunarak kekeledi. Nutku tutulmuştu. Kesin kocası onu her halükârda, günlük pespaye bir elbiseyle ya da vasat pantolonlarla gördüğü için, oldukça şaşırmış olmalıydı. Ondandı bu ayartıcı bakışları. Evet, kesin öyleydi!

"Bana bakmayacak mısın?" Peri başını olumsuz anlamda salladı. Derin bir nefes aldı. "Gözlerin..." dedi biraz sakinleşmeye çalıştı. Ellerini yine çekiştirmeye başlamıştı.

"Ne olmuş onlara?" diye inatla sordu adam.

Peri dudaklarını acıtasıya ısırıyordu. "Şey... Farklı bakıyorlar. Tuhaf!"

"Bence baktığım gibi, gördüğüm gibi bakıyorlar." Hain bir dürtüyle onu daha fazla utandırmak istedi. Aslında şimdi istediği tek şey, sıkıca sarılıp, yüzünün her karesini özlemle öpmekti. Yanındayken bile özlüyordu bu ufaklığı. Yok saymak... Sırtını ona dönüp yatmak, ne kadar zordu! Nefesini, kokusunu, sıcaklığını hissetmek ve dokunamamak... Geriye çekildi. "Hazırsan çıkalım."

Peri gülümseyerek yerinden kıpırdadı. "Beklersen hemen çantamı alayım." Hemen döndü ve giysi odasına girerek kapıyı kapattı. Eğer kaçmasaydı, kızarmak bir yana bayılacaktı. Elleri titriyor, bacakları kesiliyordu. Sırtını kapıya yaslayıp, elini hızla atan kalbinin

üzerine koyarak, gözlerini sıkıca yumdu. İçindeki, haylaz bir ergen olan Peri çığlık çığlığa bağırarak balonlar, uçurtmalar uçuruyordu. Öylece durdu ve biraz sakinleşmeyi bekledi. Ne güzel konuşuyordu bu adam! Ağzı, kalbini hızlandırıp, zamanı durduracak kadar fena laf yapıyordu. Beyninin içinde kasırgalar koparan koyu gerçek, vücudunun her bir zerresini etkisi altına almıştı. Ona âşık mı oluyordu? Eymen de onu seviyor muydu gerçekten? Artık neler olduğunu bilmiyordu. Evet, onu görünce, bu kadar heyecanlanmasının nedenini anlıyordu ama bu sadece arzu olabilirdi.

Lanet olsun! Eymen Sancaktar'a, zoraki kocasına sırılsıklam âşık olmuştu. Ve onun da kendisine âşık olması için ölüyordu. Bu sarsılmaz duygulardan, hiç istemese bile kurtulmasına olanak yoktu. Elinde olan bir şey değildi. Onu seviyordu. Ölecek kadar, ondan vazgeçecek kadar çok seviyordu. Bu kabullenişle daha da duygulanan Peri, ciddi ve heyecanlı bir ifadeyle yüreğine kulak verdi. Sonunda, Eymen Sancaktar'ın, gerçekten istediği insan olduğunun, benliğine, tekrar tekrar güvencesini vererek, ona karşı duygularının nasıl bir değişiklik geçirdiğini kavrayıp, genç adama hissettiği sevgisinin bir günlük bir heves olmadığını, aylarca süren titiz bir sınavdan geçtiğini kabullenerek, onun bütün iyi yönlerini kendisine coşkulu bir meziyetle saydıktan sonra, içindeki kuşkularını giderdi.

Artık çok ağır bir yükten kurtulmuştu ve ferahlamış, içiyle sakin sakin kafasını dinledikten sonra oldukça soğukkanlı bir tavırla kocasının yanında olabilecekti. Her şey henüz kutlanamayacak kadar yeniydi, gece sessiz sedasız geçecek, heyecanını yok sayacaktı. Artık korkacak bir şey yoktu. Zamanla bu duyguların yoğunluğuna da alışılacak ve bu alışkanlığın rahatlığını hissedecekti. Güzel yüzündeki ışıl ışıl parıltıdan, şimdi daha başka bir pırıltı belirmişti. Göz kamaştıran... Dudakları hantalca kıvrılmış, tatlı bir gülümsemeyle kocasının yanında belirmişti. Durdu ve kısacık bir an kocasının yüzüne baktı. Eymen de ona bakıyordu. İşte o anda, gerçek tokat misali yüzüne çarptı. Ona olan aşkının, yaşamının sonuna kadar süreceğinden emin olarak, kalbi tekledi. O, geleceği ve tüm hayalleriydi. Hayatı artık sadece Eymen Sancaktar'dı.

Eymen yanına yaklaşıp, nazikçe elini kavradı. Onun şaşkın bakışlarının arasında, elini ters çevirdi. Avucundaki naif, titrek elin içi-

ne kalender, erkeksi dudaklarını bastırdı. Sanki yine, içini okuyordu. Gözler, dillerden önce konuşuyor, itiraflarını birbiri ardına sıralıyordu. Ama bu sefer ne Eymen'in dili varıyordu gerçeği söylemeye, ne Peri itiraf edecek kadar kuvvetliydi. Peri mutluluk titreşimlerini kontrol altında tutabilmek için, insanüstü bir gayret gösteriyordu. Onun dokunduğu her yer yanıyor, karnında kelebekler dansa kalkıyordu.

"Hazır mısın?" dediğinde, sonunda gergin bedenindeki, ilk şaşkınlığını üzerinden atmış, afallamış görüntüsünü düzeltmişti. Derince iç geçirdi. Titrek sesiyle "Hazırım." diye mırıldandı. Eymen elini bırakmadı, sıkıca kavrayarak asansöre yöneldi.

Otelden çıktıklarında, Bodrum'un nefis deniz kokularının karıştığı, ılık havası yüzüne çarptı. Saçlarını tel tel havalandırıp, kadifemsi geceye savurdu. Hemen ardından çıkıp, valenin açık bıraktığı siyah lüks bir arabaya bindiler. Bu gelirken bindikleri araç değildi, daha farklıydı. Araba markalarından hiç anlamazdı! İlgi alanına girmezdi fakat bu aracın görünümü bile, onun ne denli ulaşılmaz olduğunun belirtiyordu. Yolda, Eymen arada sırada bir şeyler söyleyip, havadan sudan konuşarak konu açıyordu. Peri şaşkınlıktan kurtulup, tek söz edemedi. Konuşursa, sesi titreyecek, yanakları kızaracaktı. Biliyordu. Onun söyledikleri hâlâ kulaklarında tekrarlanıyor, elinin içinde dudaklarının teması duruyordu. Sonunda kendini zorlayarak birkaç kez konuştu. Bunu yapmazsa, anlardı. Onların restorana gideceğini sanırken, geldikleri yer karşısında şaşırdı. Burası beyaz bir cennet gibiydi. Kocasına döndü.

"Yemeğe gideceğimizi söylemiştin?" Bunu öyle tatlı bir şaşkınlıkla söylemişti ki, Eymen gülümseyerek "Öyle zaten." dedi, "Yemeği arkadaşımın evinde yiyeceğiz. Didim burası. Bodrumun birkaç kilometre ötesi." Araçtan indiğinde, kocaman dubleks eve baktı. Sahil kenarında ve fevkalade bahçesi olan bir yapıydı. Girişte, birden fazla lüks araç vardı. Bu araçlar ev sahiplerine ait değilse, kalabalık bir gece olacaktı. Birden ürkerek, tedirgin oldu. Derin bir nefes çekti. Eymen yanına geldi. Peri, bakışlarını evin etrafında gezdirirken, usulca kendi kendine hayranlıkla mırıldandı.

"Çok güzel. Cennet gibi..."

"Semra, mimar. Burayı kendisi tasarladı. Henüz yeni, birkaç yıl

oldu yapılalı." İçeri girmeden önce kocası uzandı ve yine elini tuttu. Peri bu sefer ellerine bakmadı. Titrek elleri ondan güç alıyor, içindeki tedirginlik azalıyordu. Buna alışabilirdi. Hatta bağımlılık yapabilirdi.

Kapı açıldığında, onları otuzlu yaşlarda ve kocası kadar uzun boylu Melih karşıladı. Bu adamın saçları kocasınınki gibi gür siyah değildi. Hafifçe kumral saçları dökülmeye yüz tutmuştu. Peri ilk görüşte ondan da, gülerek onlara bakan, ince ama uzun boylu güzel karısı Semra'dan da çok hoşlanmıştı. Kadın hemen ona sıcacık tebessümüyle sokulup tanışmıştı. O sırada genç adam gülümseyerek kocasına bakıp "Geç kaldınız, herkes içeride sizi bekliyor, aç kadın." diye yapmacık bir sitemde bulundu.

Eymen omuzlarını sarsarak karısına döndü. "Onu sizin gibi kurtların arasına sokup sokmama konusunda, tereddüt ettim." Semra kocasının koluna girdi. "Bu kurdun boynunda tasması var aslanım, korkmana gerek yok, başı bağlı." dedi göz kırparak. "Başım bağlıymış!" dedi Melih tatlıca sırıtarak ve Semra kolunu çimdirdi. Eymen karısına göz kırptı. Melih, Peri'ye elini uzatıp "Hoş geldin." dedi ardından arkadaşına dönerek "Sanırım bu konudaki maruzat yeterli, hadi içeri geçin."

Peri'nin onların kendi üzerinden yaptığı esprilerle yanakları kızardı ve kocasının elini uyarıcı mahiyette sıkarak kızdı. Fakat o bu uyarıyı pek de umursamadı. Semra, hemen genç kızın yanına yaklaşıp koluna girmiş, daha henüz tanışmalarına rağmen onu içeri çekivermişti. Peri, Eymen'e baktığında, kocası arkasından arkadaşıyla konuşarak geliyordu. Ve ona sıcacık gülümsemesi eşliğinde, kısacık göz kırparak sorun olmadığını belirtiyordu. İçeri geçtiklerinde, ev sahipleri ile birlikte tam on iki kişiydiler. Peri uşakların servis yaptığı yemek masasında, kendini her ne kadar tedirgin hissetse de, yinede nezaket kurallarından ötürü diğerlerinden aşağı kalmadığını düşünüyordu.

Sağında oturan Turgut'un söylediklerini dinlerken birden, başka bir konuğun, farklı bir soru sorduğunu duydu ve tüm dikkatini oraya verdi. Sonra konuştuğu konunun tutarsız yanı hoşuna gitmeyince, usulca ekledi. "Hayır!" dedi itiraz eden bir dürtüyle. "Kesinlikle, ben size bu konuda katılmıyorum. Bence insanları sınıflarına ve statüle-

rine göre yargılamak yanlış. Soğuk olduğunu da sanmıyorum. Her insanın içinde sıcacık bir yer mutlaka vardır. Kişileri sırf suretlerine bakarak yargılamak, çok yanlış bir tespit olmaz mı? Ne yaşadıkları ya da bu tabuya nasıl sahip olduklarını bilmediğimiz insanlar hakkında peşin hüküm verme taraftarı değilim. Herkesin kendine ait bentleri vardır. Bazen yıkmak ve yıkılmasına izin vermek istemediği..."

"İş dünyası ya da sivil hayatta da böyle değil mi zaten?" diye katıldı Semra. Gözleri yumuşacık parlamıştı güzel kadının. "Ben de aynı kanıdayım Peri'yle. Kişileri görünüşleriyle yargılamak yanlış olur. Bence Ali, iyi ve sıcak biri."

Yandaki genç de konuya katılınca, Peri onun söylediği şeyle kıkırdadı. Tedirgin gözleri Eymen'e bakınca, onun ciddi bir ifadeyle kendisini süzdüğünü gördü. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Gözlerinde gördüğü gurur olamazdı, değil mi? Bir süre boyunca masada tatlı bir sohbet hüküm sürdü. Peri onlara alışmaya, konulara elinden geldiğinde katılmaya çalışıyordu. Madem kocası ona güvenmişti, o da kocasını utandırmayacaktı bu gece.

Diğer adam konuştuğunda, Peri'nin bakışları yine kocasına kaydı. Uğur'un ne söylediğini duymuş olacaktı. Uğur'a dikkatini vermemesine ve konuyu umursamamasına rağmen, adam umursamazca konuşmaya devam etti. "Bence siz de içeriye girdiğinizde biraz çekingen ve soğuk duruyordunuz. Amaca hizmet bu olsa gerek." dedi koyu gözleri parlayarak "Belli ki kanınızda nasıl haklı olduğunuzu bize bizzat kanıtlıyorsunuz." Ardından Uğur yılışık bir samimiyetle yakışıksızca güldü.

Peri ona sertçe baktı. Gözlerinde isabetli uyarı okları vardı. Fakat masadakilere ayıp olmasın diye, gergin bir biçimde dudaklarını gülen forma soktu. İsteksizce gülümsedi. Adam ona tepeden tırnağa edepsiz bir bakış attı. Kocasının yanında, resmen kaçamakça flört ediyordu. Peri, an itibariyle ürperdi. Bakışları ürkekçe kocasına kaydığında, Eymen ona bakmadan "Karımı rahat bırak Uğur!" demesi şaşırttı. Eymen, meyve salatasını yuttuktan sonra, peçetesiyle dudaklarını silip, arkasına yaslandı. Bu küçük hareket kızın dikkatini, adamın biçimli ağzına çekti. Kasılmıştı. "Karımla uğraşma!" demişti sesi biraz daha yumuşak ve iğneleyiciydi. Oysa kocası ona bakmıyordu bile. Söyleyişi her ne kadar sakin olsa da, tehlikeli göz-

leri sertçe parlamış ve yanağındaki kasları hafifçe oynamıştı. Gözleri birleştiğinde, ona dik dik bakıyordu Eymen. Peri ürkerek gözlerini onun sert bakışlarından kaçırdı. İyi de, o adamın küstahlığı onun suçu değildi ki. Bu gergin konuşmadan sonra, ikisine de bakmaya cesaret edemedi. Tüm dikkatini önündeki tatlıya verdi. Yemedi ama bir daha konuşmaya da çekindi. Ona sorulan sorulara kısa ve öz bir biçimde geçiştiren cevaplar verdi.

Kırklı yaşlardaki Kemal Bey, kız kardeşiyle gelmişti yemeğe. Ayça, Eymen'in hemen yanında oturuyor ve onun her sözünü mütemadiyen öylesine dikkatle dinliyordu ki, neredeyse ağzının içine düşecekti. Ne utanmaz bir kadın bu! Evli erkeklere böylesi edepsiz bakışlar atılmayacağını bilmeyecek kadar, hayâsız olmak zorunda mıydı? Bakışlarını kocasının üzerinden alamıyor, kanı içine deli deli akıyordu. Ona öylesine âşıktı ki, ama biliyordu üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Şimdi şu odalardan birisine o kızı çekse, yapma diyemezdi. Yakında ayrılacaklardı ve kocası çekim alanına giren, birçok kadınla birlikte olacaktı. Kalbi sızladı birden. Acı acı yutkundu. Bu düşünceyle içi donuklaştı. Sanki ruhu ölüme dokundu. Elindeki çatalı sıkıca kavradığını fark edemedi. Pis karı, kocası için utanmadan kellesini vermeye hazır olduğunu, hatta bir bakışına ölmeye hazır olduğunu anlamak hiç de güç değildi. Bir de bu arsızlığı utanmadan ayan açığa yapıyordu.

Yemekten sonra ortada bir gruplaşma oluştu. Erkekler bir köşeye çekilip muhabbet ederken, birkaç kadında bir köşede buluştu. Tabii Kemal Bey'in kardeşi Ayça, yine erkeklerin yanındaydı. Ağabeyinin koltuğunun başına baykuş gibi tünemiş, içkisini yudumluyordu. Kocasına bakan fıldır fıldır fettan gözlerini tırnaklarıyla oymak istiyordu. Pis yelloz! Eymen ne zaman ağzını açsa, ağzının içine iştahla baktığını saklamıyordu. Peri bir şeyler yapamadıkça, yüzü düştü. Eymen ona bakıp, yumuşakça gülümsediğinde, kırgınca bakışlarını kaçırdı. Bu yaptığı hareketle Eymen'in gözlerinin sertleştiğini fark edemedi. Zira o sırada, suratı asılmış, içi kan ağlıyordu.

Bir süre sonra Semra başka konuklarla ilgilenmek için onlardan ayrıldı ve yanlarına başkaları geldi. Peri kocasına baktı. Konuştuğu konu ilgisini fazlaca cezbetmişe benziyordu. Yerinden kalktı. Bahçeye açılan kapıdan dışarı çıktı.

Eymen gözlerini Peri'nin üzerinden bir an olsun çekmiyordu. Ona her baktığında ise, illa bir başka gözün, karısının üzerinde dolandığını görmek, fena hâlde canını sıkıyordu. Özellikle Uğur ve Şahin'in, yanında karısına hiç çekinmeden ilgiyle bakmalarına ifrit oluyordu. Şimdi onu otele götürüp, tüm gözlerden bertaraf etmek istiyordu. Ona kendisinden başka gözün dokunması, öfkesini tetikliyordu. Onun meleksi güzelliği, sadece şatafattan uzak olan saflığı ve gözlerindeki olgun bakışları herkesi kendine çekiyordu. Lanet olsun, eşsiz bir mücevherin kadifenin içinde göz kamaştırması gibi parlıyor ve dikkat çekerek insanın içinde sahip olunma arzusu uyandığından habersiz, masumca duruyordu. Onun yüzünden konuya bir türlü ilgisini veremiyordu. Bakışlarını yine ona çevirdiği sıralarda, Peri'nin yerinden kalktığını gördü. Yanındaki kadınlara kısacık bir şey söyleyip, bahçeye yöneldi. Sıkılmış olmalıydı. Yüzü de durgunlaşmıştı. Sert yüzü ifadesizleşti. Bakışlarını tekrar Kemal Bey'e verecekti ki, o kılkuyruk Uğur'un da avına odaklanmış sırtlan gibi sinsice bahçe kapısına yöneldiğini görünce, dişlerini birbirine bastırdı. Elleri kasılmaya başladı. Ayça koluna dokunarak, konuştuğu konuya ilgisini çekmeye çalıştı. Turgut onun baktığı yeri gördüğünde, haince sırıttı ama yerinden milim kıpırdamadı. Aksine sırtını koltuğuna yerleştirdi. Keskin yeşil gözleri zekice parlamıştı. Eymen'in olgun ve sabırlı yanını bilmese, karısına bakan genç adama bir panter gibi dalacağını düşünebilirdi. Peri dışarı çıktığında, nemli hava tazecik tenini yaladı. Bahçeye birkaç adım attığında, kulağına dalga sesleri gelmeye başladı. Öylesine güzel bir huzur vardı ki... Yeşilin içinden, sonsuz maviliği görüyordu. Tabii bahçe direklerinin aydınlattığı kadarıyla, şimdi gece yarısına yaklaştığından sebep, deniz karanlıktı ama buranın gün ışığıyla nasıl göründüğünü düşünmek zor değildi. Cennet gibi.

"Seni daha önce Eymen'in yanında görmedim Peri. Fanusta mı saklıyordu seni kocan? Gerçi benim de böyle bir güzelliğim olsa, bırak fanusu kadife odalarda saklardım. Emin ol, ben de yapardım bunu."

Alçak adam, edepsizce arkasında bitmişti. Çekinmeden saygısızca ona iltifat ettiğini düşünüyordu Uğur. Lakayt bir tutumla kızın arkasındaki bahçe koltuğuna oturdu. Peri birden ürpererek arkasını döndü. Bu adam, ne saygısızdı. Gözleri kısıldı ve ona kızgın göz-

lerinde beliren memnuniyetsizlikle baktı. Ne diyeceğini bilemedi. Dahası üzerinden şaşkınlığını atamadan, "Hayır Uğur." dedi geriden gelen tokça uyarıcı erkek sesi. "Senin gibi kurtların olmadığı mekânlarda saklıyordum... Malum, bazıları nelere kalkıştığını ve sonunun nasıl biteceğini bilemeyebiliyorlar... Benim kıymetlim, dediğin gibi... Sadece benim hazinem." Dişlerini sıkıyordu Eymen ve gözleri her an bir kavgaya hazır gibi sertçe parlıyordu. Uğur,onun sert hatlarından çekinerek, ellerini koltuğun başına vurarak yerinden kalktı. Onun sesindeki katı ve ödün vermeyen kati yanı fark etmişti. Sonrada birden teslim oluyor gibi ellerini yukarı kaldırdı. "Sadece sohbet etmekti amacım. Korkma dostum... Sorun yok."

"Şu ana kadar hiç korkmadım Uğur. Bence bu sorun olmaz. Benim nasıl bir karaktere sahip olduğumu şimdiye kadar bilmen gerekirdi. İş yaptığım kişiler benim için önemli. Konuştukları lakırdıları da..." dedi ince bir tehditle yayılan sesi, genç adamın yüzündeki renginin gitmesini sağlamıştı. Sonra başını sallayarak yanından ayrıldı.

Akabinde Peri tedirgin bir biçimde kocasına baktı. Gözlerindeki karanlıktan ürkünce, birden telaşlanarak onun yanlış anlamasından korktu. "Onun peşimden geldiğini fark edemedim." Eymen bir şey demedi. Bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı ama Eymen biraz sert bir tonla ondan önce konuştu. "Seni bazen kilit altında tutmam gerektiğini düşünüyorum. Ve bazen bunu cidden yapmayı diliyorum."

Onun söylediği şeyle, Peri irkildi. Ondan şüphe etmesine dayanamazdı. Kötü bir şey yapmamıştı ki. Yüreği hızla çarpıyor, göz pınarları nemleniyordu. "Be-ben... Yanlış bir şey yapmadım." dedi ağlamaklı sesiyle. Sonra gururunu eline alıp, titreyen çenesini hırçınca kaldırdı. "Buraya beni sen getirdin... Sonra da unuttun." Sözlerinde bariz bir sitem vardı.

Eymen sakin bir tavırla, bıkkınca soludu. "Biliyorum... Şimdi de, getirdiğime pişmanım!" Başını yana çevirdi ve geceye doğru edepsizce küfretti.

Peri olduğu yerde buz tutup, şaşkınca kalakaldı. Gücendi. İncinmiş bir sesle, "Neden getirdin o zaman? Yanına yakıştıramadın mı?" diye birden kırgın bir tonda sordu. Gücenmiş gözlerini yaş tabakası

kaplamaya başlamış, kıvırcık kirpiklerinin içinde topaklanarak iri bir inci hâline dönüşmüşlerdi.

"Bunu söylemediğimi sen de çok iyi biliyorsun." Eymen, hissettiği şeyle dişlerini sıkarak yanına yaklaştı ve genç kızın yüzünü avuçlarının içine aldı. Yaşlarla parlayan gözlerinin içine baktı. "Ağlıyor musun Perim?" Sesi tuhaf bir tutumla yumuşacıktı ama aynı anda kızgınca soruyordu.

Peri başını salladı. "Hi-hiç de bile!" Bu sırada uzun kirpiklerinin arasına saklanmış iri bir tane, titreyerek yanağına doğru süzüldü. "Neden ağlayayım?" Bir damla daha süzüldü.

Eymen yanağındaki yaşı parmağıyla kuruladı. "Ağlama..." Dudaklarını gözlerine dokundurdu. "Her damla içime katran olup akıyor, canım yanıyor."

Peri inatla dudaklarını birbirine bastırdı. "Ağlamıyorum!" Dudaklarından bir hıçkırık daha kurtuldu, Eymen onu kollarının arasına çekerek, sıkıca sarıldı. "Tüm gece gözlerimi senden uzak tutmak için, nasıl çabaladım fakat olmuyor... Ne zaman sana baksam, benden başka herkes zaten sana bakıyor. Uğur'un ve diğerlerinin sana yiyecek gibi baktığını görmemiş olamazsın. Şu genç serseri; Tuna, o bile yaşına başına bakmadan, gözlerini senden bir türlü ayıramıyordu." Sözlerindeki şikâyet ve öfke genç kızı titretti.

"Ben fark etmedim. Ben... Ben bunun için bir şey yapmadım... Yemin ederim!" Birden panikleyerek kendini açıklama gereği hissetti.

Eymen dudaklarını şakaklarına dokundurdu. "Biliyorum güzelim... Ama sen ne yaparsan yap, yine de bakışları üzerinden çekemezsin. Karanlığın içindeki ateş böceği gibisin. Kopkoyu karanlığı, bir tek ufacık bedeninle sen aydınlatabiliyorsun. Karanlığı yarıp, ışıldatıyorsun ve bunu isteyerek yapmıyorsun. Doğan bu, yapından kaynaklanıyor. Sen durduğun yeri yakıyorsun Peri, dokunduğu yeri kavuruyorsun."

Peri onların kendisine, o şekilde bakmalarını istemiyordu ve kuşkusuz bir suretle, o bakışları kesinlikle davet etmemişti. "Bunda benim suçum yok ki. Onların..." Birden sustu. Sonra aklına gelen şeyle durdu. Yoksa kocası onu kıskanıyor muydu?

Geriye çekildi ve gecenin içinde ıslak bir cam gibi parlayan bakışları ona döndü. Eymen tuhaf bir biçimde gözlerine bakıyordu.

Asık bir suratla "Hiç istemediğin hâlde erkekleri kendine çekebiliyorsun." dedi suçlarcasına. Böylece onu kıskanmadığını da, belirtmek ister gibiydi. Onu kıskanmıyordu kesinlikle! Sadece erkeklik gururu mevzubahisti. Tabii başka bir şey yoktu! "Çok çekicisin... Dikkat çekiyorsun. Buz gibi duruşunun altında, sıcacık masum bir kız çocuğu taşıyorsun. Aynı anca ateşli ve şehvetli bir kadın, sır gibi beliriyorsun. Bu senin suçun değil, biliyorum ama yinede rahatsız oluyorum. Herkesi nasıl yapıyorsan, etkin altına alıyorsun. Sevdiriyorsun kendini. Etrafında kim varsa büyüleniyor senden." Eymen'in dudağından dökülen her kelime, belli bir aşağılama tınısına tabi tutularak, suçlarcasına süzülüyordu genç kızın yüreğine.

Lanet olsun! Bu adam, onu istediği zaman çok mutlu edebildiği gibi, istediği zaman öfkelendirebiliyordu da. Kırgın bir sesle "Çekiciliğime kapılmayacağına göre, senin için bir tehlikenin söz konusu olmadığını biliyoruz. Sen âşık olmazsın, sevmezsin, evlenmezsin... Sonuçta senin açından hiçbir sorun teşkil etmiyorum." dedi kırık bir gururla, bu şekilde demekten kendini alamadığı için ise, kendine kızdı.

Birkaç dakika önceki sözlerin etkisinin bedeninden çekilmiş ve içinde yeşerttiği mutluluğa serseri bir hırçınlıkla hemencecik son vermiş, hunharca katletmişti. Başını çevirip, sahile bakmaya başladı. Bir süre sonra içeri girdiler ve ayrılacaklarını söyleyerek herkese veda ettiler. Bu gece yanında Ecem ve Lara olsaydı, şimdi böyle olmayacaktı. Bir daha onlar olmadan kesinlikle, bu odun herifle bir yere gitmeyecekti. Araca bindiklerinde, ikisi de suskun ve dikkatleri yoldaydı. Sahil boyu caddelerden ve birçok restoranın önünden geçtiler. Sonra otelin yoluna saptılar. Kocasının sert yüzü kasılmış, bakışları düz bir biçimde yola odaklanmıştı. Elleri direksiyonu biraz fazla sıkıyordu. "Bütün gece, kendimi, senin etki alanında kalmadığıma inandırmaya çalıştım. Bakmamak için çabaladım. Konuşmamak için zorlandım." Peri onun söyledikleriyle bakışlarını kocasına çevirdi. Eymen'in dikkati yoldaydı. Karanlığın içinde yoldan geçtikleri sokak direkleri yüzüne vuruyor ve bronz teni arada bir parlıyordu. Konuşmadan önce güçlükle yutkundu.

"Öyle mi? Bence sen beni dikkate almadığını göstermeye çalışıyordun ve başardın."

"Saçmalık!" dedi adam birden sertçe. "Seni görmemek için kör olmak lazım ve benim gözlerim gayet sağlıklı."

Ama yüreğin görmüyor, diye düşünen Peri, kızgınca biraz daha üstüne gitmeye karar verdi. "Hareketlerin daha farklı bir izlenim sunuyor bana. Bence hayata, gözlerindeki at gözlükleriyle bakıyor, istediğini vücut diliyle gayet rahat göstererek başarıyorsun."

Eymen dar bir virajı dikkatle döndü. Bir süre ikisi de konuşmadı. Araç düz bir yola saptı. Kısa süre gittikten sonra, bir trafik ışığının yanında durdu ve kocası kendisine baktığını biliyormuş gibi, ensesindeki ürpermelerle yüzünü ona çevirdi. Eymen önce sadece usul usul kızın yüzüne baktı, sonra kafasını sallayarak hafifçe gülümsedi.

Peri gergince dudaklarını büzdü. "Şimdi de dalga mı geçiyorsun?"

"Peri... Hep böyle kal olur mu? Biliyor musun, öyle eşsizsin ki, insan dikkat etmezse, sana kolayca tutulabilir!"

"Olur, dikkat ederim." dedi küs küs. Sonra içinde büyüyen hain bir dürtüyle "Nasılsa sen birkaç hafta sonra, nasıl bir hâlde kaldığımı görmeyeceksin... Bana tutulanı da." diye zalimce fısıldadı. Eymen birden önüne döndü ve gaza sertçe yüklenip, aracı yerinden kaldırdı. Peri koltuğunda hafifçe sarsılsa da, umursamadı.

Böyle zulüm olur muydu aşka?

Yine her şey birden gerilerek kopmuştu. Aralarına gururdan duvarlar örülmüş ve sarsılmaz sandıkları köprüleri yıkılmıştı. Oysa özlemek dokunmakla geçmeyecek kadar derinlerdeydi artık.

Otele girdiklerinde, Ecem'i görmeye gideceği bahanesiyle yanından ayrıldı. Uyumadan önce genç kıza iyi geceler demek istiyor, hem de olanları paylaşmazsa delireceğini düşüyordu. Onun yanında sandığından fazla durmuştu. Odaya döndüğünde, saat gece yarısını çoktan geçmişti. Ecem'le konuşmak iyi gelmişti. Ilık bir duşun ardından, odaya döndü. Eymen geceliğini giymiş, saatini çözüyordu. İçindeki mutluluğunun yerini, kalbini adeta sızlatan bir düşünce yığını almıştı. Kocası ona *insan dikkat etmezse, sana kolayca tutulabilir ufaklık,* dediğine göre, bundan böyle çok daha dikkatli olacaktı. Bu durumda ondan, bugünden sonra bir yakınlık beklememeliydi.

Duygularını belli etmemeye ve yalnızca yüz yüze geldiklerinde, ona hafifçe gülümsemeye karar vermişti. Onun, kendisini ne hâle soktuğunu öğrenmesini istemiyordu. Hayır, son gurur kırıntılarını da onunla heder etmeyecekti. Kafasında, kesinlikle geleceğe yönelik bir şeyler vardı. Peri, o ana kadar onun tüm davranışlarını ve taktiklerini gözlemlemişti.

Yatağın yanına geldiğinde, yastıkları yatağın ortasına koyup, arkasını döndü. Eymen onun ne yapmaya çalıştığını anlayamadı. Kızgın bakışlarını karısına çevirip "Sen ne yapmaya çalışıyorsun?" diye çatık kaşlarının nezaretinde azarlayarak sordu. Aslında ne yapmaya çalıştığını, pekâlâ anlamıştı.

Peri, çocukça bir tutumla elindeki diğer yastığı da yatağın ortasına koyup, düz bir set oluşturdu.

"Yatağımızı hazırlıyorum."

"Peri çocuklaşıyorsun. Araya bentler çekmezsin. Bu yaptığın saçmalık."

"Neye göre saçmalık? Kime göre?" diye haykırdı Peri. Hırçınca yatağa yatıp, üzerine pikesini çekti. Yüreğinde yine, ayrık otları bitmişti. Adamın bu çılgın azmi, kadının kuşkularının kaynağıydı ama anlatamıyordu. Sırtını genç adama dönüp "Doğru olanı yapıyorum. Başından beri olması gerekeni." diye söylendi. Sonra arkasında bir hareketlenme oldu. Onunla, sınırları belirlemekte geç kalmış olması, sonrasında o sınırları yıkacağı anlamına gelmiyordu.

Eymen yan dönüp, dirseğini yatağa dayadı ve başını eline yasladı. "Seni benden, iki yastık nasıl koruyacak? Sence bu duvar bizi ayıracak mı?"

"Ayırsa iyi olur. Sınırlar belli, herkes kendi hattında kalmalı... Bunu en başından akıl edemedim." Yatak hafifçe sarsıldı ve genç kız onun kalkacağını düşünürken, Eymen birden incecik belinden yakalayarak karısını kendine sertçe çekti. Peri bir anlık afallamayla kollarında donup kalırken, Eymen, çenesini boyun köküne yasladı. Yeni duş aldığı için, ipek saçları şahane kokuyordu. Burnunu tenine sürtmekten, kendini alamadı. Peri istem dışı onun temasıyla, gözlerini kısacık bir an yumdu. Kocasının sıcacık ve sert göğsü sırtında hızla hareket ediyordu. Kolları ince belini kuşatmış, sıkıca sarıyordu.

Ve nefesi, boynundan süzülerek ruhuna intikal ediyordu. Aklını mı yitirmişti? Bu ateşle oynamak değil miydi?

"Seni benden, yastıkların ayıramadı bak. Boşuna uğraştın."

Peri ellerini belini saran kolun üzerine koyup, karnında papatya gibi açılmış ele kaydırdı. Kollarında huzursuzca debelenerek "Ellerini çeker misin üzerimden? Buna hakkın yok. Hep böyle yapıyorsun. Sen istiyorsun, senin dediklerin oluyor." diye isyan etti.

Eymen derince bir nefes alıp, gözlerini sıkıca kapadı. Soluklarının arasına, karısının bahar kokusu karışıyordu. Bu da kanının deli gibi kaynamasını sağlıyordu. Burnunu saçlarına sürterek, boğuk sesiyle "Peri, seninle sevişmiyorum. Sadece sarılıp yatıyorum ki bu ilk senle yaptığım bir şey. Biz aylardır aynı odayı ve yatağı paylaşıyoruz. Sana tecavüz ediyormuşum gibi davranma lütfen."

"Hakkıma ediyorsun. Bırak lütfen... Yarın bitecek bir evlilik için, beni kendine bağlama." Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, bedeni hafifçe sarsılıyordu bu ritimle. Benliği yüreğine, termonükleer bir düşmanlık saçarak"Bizim olan biçilmiş zamanın, çoğu gitti, azı kaldı. Sen şimdi beni kendine alıştıracaksın, sevdireceksin, hatta... Hatta belki de âşık edeceksin ve sonra çekip gideceksin." derken bunların çoktan olduğunu bilen yüreği sessizce ağlıyordu. Eymen'in bu tutumundan vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Ayrılmaları konusunda sağlam gerekçeler ortaya koymuş olsa da, onun yasağına kulak asmayarak kendi bildiğini okumasına izin vermeyecekti. Son bir kez kendisini dinlemesi için direndi. "Evlenmek istemediğini başından beri söylerken, bu tutumunla beni yaralıyorsun. Ben kendimi senden nasıl koruyacağım Eymen Sancaktar? Sevmeyen bir adamın kadını olmak istemiyorum."

"Seni sevmediğimi nereden çıkardın? Sen çok tatlı ve iyi huylusun. Seni seviyorum." dedi tereddütsüz bir sesle.

Peri'nin içindeki kandiller söndü ve tehlike çanları çaldı onun bu ithafıyla. *Seni seviyorum.* Ne çok isterdi bu kelimeyi başka türden söylemesini. Genç adamın içini karartan o sıkıntılı havayı dağıtmak isteyen Peri, gayet uçarı bir tonda konuşmaya özen göstererek "Ama bana âşık değilsin. Hiçbir zamanda olmayacaksın. Sen bana yasaksın... Ben sana yabancı." diye tamamladı sözlerini.

"Bu konuyu defalarca konuştuk. Bu ısrarını anlayamıyorum.

Ben yetmiyor muyum sana? Birlikte geçirdiğimiz anlar, yaşayacağımız şeylerle..."

Peri onun lafını kesti titrek bir sesle. "Neden yetinmeyeyim değil mi? Bana ne verirsen onu kabullenmeliyim. Senin sevdiğin gibi, sadece güzel bir vücuttan ibaret görmemeliyim. Sadece seks olmalı, gerisinin ne önemi var? Bir yuvam olmamalı. Çocuklarım ve beni seven bir kocam... Eymen bu dediğini dışarıdan başka bir adamla da yapabilirim."dediğinde genç adamın kollarındaki kasları titremeye, çenesindeki kasları oynamaya başlamıştı. Dişlerini gıcırdatarak "Başka adamları mı istiyorsun?" diye ters bir tavırla, öldürecek bir hışımla sordu.

O kadar söylediğinden, bunu mu anlamıştı? Dudaklarını büzdü. "Böyle olmadığını pekâlâ biliyorsun." Ürkek bakışlarını gözlerine çevirdi. "Ben başka bir adam istemiyorum..." dedi ama gururunu yıkıp *seni istiyorum* da diyemedi.

Onun tereddütsüz sesiyle kocasının sıktığı dişleri azda olsa açıldı. Ona başkasının dokunması fikri, benliğini zehirledi. Ona bir tek kendisi dokunabilirdi. Evliyken de, boşandıktan sonra da. Bencilce düşünüp, bu mazoşist tutumunda ısrar etti. Başını aşağı eğdi. Gözlerini al gerdanında pır pır atan şahdamarına odakladı. Dudaklarını o heyecanlı yere dokundurup "Buna yaşayınca karar versen. Sen de seveceksin ve bu düşünceleri artık aklından atacaksın." dedi. Bedenini manidar bir tavırla tenine bastırdı. Dirseğine yaslanarak doğruldu ve muzip bir ifadeyle gözlerine baktı. Eğildi ve kızı şaşırtarak tenine nazik bir öpücük kondurdu.

Peri yutkundu. Onun dudaklarının gerdanına değmesiyle nefes alıp verişleri bozuldu. Göğsü hızla kalkıp inmeye başladı. Heyecanlandı. Bu hâlde, ölesiye kızgınken bile ona tepki veriyordu. Yumuşacık dolgun tepeleri, genç adamın kaslı bedenine tüy misali dokunmaya başladı. Eymen dudaklarını genç kızın damarının üzerine koydu ama öpmedi.

"Heyecanlanıyorsun Perim. Ben dokunduğum zaman, heyecanlanıyorsun." Islak bir öpücük bıraktı boynuna. "Dokununca titriyorsun. Bedenin bana tepki veriyor, sen bunu neden göz ardı ediyorsun?" Dudaklarını boynundan yukarı doğru çıkarmaya başladı. Bedeni üzerini kapladığı için, şimdi onun ağırlığıyla genç kız yata-

ğa sabitlenmişti. Hiçbiri değil de, onun istekli erkekliğinin karnının üzerindeki uzantısı, kalbinin durmasını, nefesinin ciğerlerinde donmasını sağlamıştı. Dudaklarından solukları ıslık sesi çıkararak çekildi. Hiç istemese de, gözleri hantalca kapanmaya başladı ayartıcı öpüşleriyle. Öylesine hafif, öylesine baştan çıkarıcıydı ki dudakları. Dokunduğu yeri yakıyor, bıraktığı yerde bir serinleme sağlıyordu. Dudakları boynundan yukarı doğru usul usul öpücükler koyarak kulağına ulaştı. Dudaklarını kulak memesine dokundurup, sık sık aldığı sıcak soluklarının arasından "Kendini bana bırak artık. Bende sabır kalmadı ve daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Ölüyorum görmüyor musun? Sana dokunamadığım her saniye biraz daha deliriyorum."

Başını geriye çekti. Gözlerini genç kızın pırıl pırıl parlayan yüzüne çevirdi. Yanakları kızararak tatlılaşmıştı. Peri kirpiklerini kırpıştırarak, hülyalara dalmış yeşil bahar gözlerini genç adamın arzuyla koyulmuş kahvelerine odakladı.

"Bahar gözlerinde kendimi görmek istiyorum. Sana verdiğim kadar, senin de benden almanı istiyorum. Seni tüm çıplaklığınla, her bir hücrenle hissetmek istiyorum. Ruhunu ruhumda hissetmek... Cennetinde kaybolmayı benden esirgeme meleğim... Lütfen."

Kalbi tekleyen Peri dişlemekten kızarmış dudaklarını araladı ama konuşamadı. Sanki kelimeler dudaklarından çalınmış ve dilinin içindeki tüm sözcükler tükenmişti. Eymen gözlerinin içine bakarak aşağı eğilirken "Sadece hisset, pişman olmayacaksın." dedi ve dudaklarını dudaklarına kapadı. Usul usul değildi öpüşü, sanki aç kalmış bir meczup gibiydi, saldırgandı. Susuz kalmış bir bedevinin rüyası gibiydi. Dermansız kalmış bir yüreğin atması gibi eşsizdi sevişleri. Peri az olan aklıyla zor da olsa nefes nefese kocasının kulağının dibinde fısıldadı. "Bunu yaparsan... Sabah senden nefret edeceğim. Sonra sırf bu yüzden, sen de kendinden... Gönülsüzce yaptığın için bu ayartmadan nefret edeceksin. Eymen, yapma! Ne olur bunu bana yapma. Beni kendimle cezalandırma. Dokunursan yanacağım, bir ömür senin kalacağım. Yapamam." dedi yanağına doğru bir damla yaş kayarken. Bir kere yaptı mı, yine yapacaklardı ve ardı arkası kesilmeden, artık sorgulamadan onun olacaktı ve nihayetinde kocası ondan sıkılınca, bir köşede kendini bitik bulacaktı.

Onun kendisinde bir ömür kalmak istememe fikri içine keskin bir ok misali saplandı adamın. Onun olmayı istemiyordu öyle mi? Eymen öfkeyle kapandı dudaklarına. Hoyratça, hiç acımadan, onun canını yakasıya öptü. Derin derin soluyarak, "Sen benim karımsın ama dokunamıyorum. Aylardır yanımdasın, elimi süremiyorum. Lanet olsun, ben bir erkeğim ve sen bunu anlamakta inat ediyorsun. Karımsın... Öyle davranacaksın!" Elini aşağı indirip tişörtünü çekiştirmeye başladı. Öylesine sertti ki hareketleri, kendini kaybetmiş kuduruk bir hayvan gibi düşüncesizdi. Hırsla penyesi yukarı çıkmayınca, biraz doğruldu ve yakasından çekerek sertçe ikiye ayırdı. Kumaş tiz bir sesle yırtıldı.

"Sen aklını başına almıyorsan, ben senin aklını başına getirim! İstesen de istemesen de boşanana kadar benim karımsın." Yakasından tuttuğu geceliği kenara çekti. Yarıya kadar yırtılmış geceliğin yakasından, beyaz iç çamaşırı görünüyordu. Başını aşağı eğip, dudaklarını boynuna dokundurdu. Azgın öfkesiyle gözü kararmış, hiçbir şey görmüyordu. Nezaketten yoksun vicdansız elleri pijamasını çekiştirirken, Peri'nin omzundaki elleri karşı koymayı durdurdu. Ve ardından cansız bir et parçası gibi yatağa düştü. Pes etti. Parmakları çarşafı sıkıca kavradı. Başını yana çevirip, altında put gibi kıpırtısız kaldı. Dudaklarından hıçkırığa karışmış solukları salınıyor, yanaklarından sızan yaşlar yastığına akıyordu.

Eymen dudaklarını boynundan göğüs oluğuna indirdiğinde, Peri'nin sıktığı dudaklarının arasından bir hıçkırık daha kaçtı. Aslında, sessiz haykırışlarını paylaşan, acı bir feryat kopmuştu. İnanamıyordu. Sevdiği adamın yüzünde beliren o sadist ifade, dehşet vericiydi ve yaptıklarına hâlâ inanmıyordu. Donmuş bir vaziyette olacaklara itaatkâr bir zevce ama sevmeyen bir kadın gibi boyun eğiyordu.

Eymen birden durdu. Başını kaldırıp, genç kızın perişan hâline baktı. Sıktığı gözlerinin kenarından, dolu dolu gözyaşları damlıyordu. Dişlerini sıktı. Daha önce hiç böyle alçalmamış, böylesine aşağılanarak yok sayılmamıştı. Hırsla üzerinden kalkıp, yataktan indi. Peri gözlerini aralayıp, yeşilliklerini üzerini giyinmeye çalışan adama çevirdi. Titrek dudaklarından bir hıçkırık kaçarken "Özür dilerim. Yemin ettim... Annem." dedi sesi kesik kesikti. Ve daha fazla konuşamadı. Eymen gömleğini de giyince, düğmelerinin hepsini ka-

patmadan pantolonunun içine sokup, ceketine uzandı. Birbirlerine, tiz bir ok gibi baktılar. Uzaktan bir yerden, kalın kapılar ve uzun koridorlar ardından bakar gibi, insanın adeta içini kıyan, kapı gıcırtısına benzeyen sinir bozucu kalp ritimlerinin notalarını kulaklarında duyuyorlardı.

Eymen daha fazla ısrar etmeyi bıraktı. Pes etti.

"Bunu sen istedin. Madem sana dokunmuyorum, dokunacağım birisini illa bulurum. Herkes senin gibi nazlı değil. Bir daha sana asla dokunmayacağım! Rahat ol. Birbirimize dokunmayalım, yaklaşmayalım o zaman. Bu hafta sonuna kalmadan bu işi bitirelim."

Arkasını döndü ve kapıyı çarparak odadan ayrıldı. Peri, titrek elleriyle yırtılmış geceliğinin, iki yakasını bir araya getirdi. Gözlerini beyaz tavana dikip, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yüreğinde bir harabe, ruhunda derin yaralar açılmıştı. Seviyordu onu... Kocasını deli gibi seviyordu ama ona, onun da bir kalbi olduğunu ve bir gecelik bir oyuncak olmadığını anlatamıyordu. Biliyordu, sadece ona dokunamadığı için hırs yapıyordu. Yoksa sevmiyordu Peri'yi. Sadece şehvetini köreltmek... Bu noktaya ne ara gelmişlerdi? Ne ara bu kadar kötü olmuşlardı? Ve artık sonlarını kendileri yazmışlardı. Yumruk olmuş elleriyle yatağa defalarca vurdu. Vurdu... Vurdu... Ve bir daha vurdu. Sonra yatakta yan dönüp, dizlerini karnına çekti. Ufaldığı kadar, yok olmak istedi. Ellerini bacaklarının arasına koyup, gözlerini kapadı. Benliği çaresizlikle yenik düşene kadar, yüreği kırık bir biçimde atmayı kesene kadar, bedeni yorgun düşüp uykuya dalana kadar ağladı.

Baş ağrıları eşliğinde uyanılmış günün sabahında, odadan çıktığında biraz daha iyiydi. Kocası gece odaya bir daha dönmemişti. Anahtarını, pantolonun cebine koyup, asansöre yöneldi. Asansörün önünde birkaç müşteri daha vardı. Gözlerinin önü şişmiş, suratı asıktı. Onların çağırdığı asansöre geçti. Sırtını dalgınca duvara dayadı. İlk kapı açıldığında, biri indi. İkinci defa açıldığında ise, kat numarasına bakmadan, o da dalgınca diğer kadının peşinden çıktı. Dışarı çıktığında, ancak buranın lobi olmadığını fark etti. Dişlerini sıkarak, gerisin geri döndü arkasını ama asansörün kapısı çoktan kapanmıştı. Düğmeye basıp, kapının açılmasını beklerken, bakışlarını hole çevirdi. Ve gördüğü şeyle, önce donakaldı. Yutkunmak istedi,

yutkunamadı. Kırgın kalbi hızla atmaya başladı. Eymen bir odadan çıkıyordu. Kapıyı çekip çıktığında ise, göz göze geldiler. Şaşkın ve şok olmuştu. Peri ona üzgün gözlerle baktı. Ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemedi. Sadece durdu ve gözlerine üzgün, pişman bir kırgınlıkla baktı. Belli ki başka bir odada kalmış dedi. Ancak genç adam olduğu yerde donmuş gibi durup, sert sert bakmaya devam ediyordu. Öfkeliydi hâlâ güzel kahveleri. Sanki hakkı varmış gibi suçlarcasına bakıyordu. Her ne kadar gözlerini kaçırmak istese de, bunu yapamadı. Sonra birden kapı açıldı ve beyaz bornozlu, zarif bir kadın gülümseyerek kocasına yaklaşıp, yanağına içtenlikle öpücük bıraktı. Peri yıkıldı. Bacaklarında bir titreme, yüreğinden kayıp giden bir şeyler vardı. Kadın gülümseyerek, bir şeyler diyordu. Elinde tuttuğu ceketi, kocasının donmuş eline tutuşturdu. İşte o anda dünya genç kızın üzerine yıkıldı ve nefesini kesti. Kıyameti yaşadı o kısacık zamanda. Kalbi atmayı kesti, beyni çalışmayı durdurdu. Eymen istediğine sonunda erişmişti öyle ya! Sonunda, biriyle bedenini rahatlatmıştı, değil mi? Lanet olsun, şimdi elini yüzüne kapayıp... Hayır hayır üzerine atılıp, yakışıklı yüzünü parçalayarak ağlamak istiyordu. "Neden?" diye. Sonra buna hakkı olmadığını anlaması, tokat gibi yüzüne çarptı.

Eymen derin bir meydan okumayla başını geriye attı ve ona isyan eden gözlerinin eminliğinde dikti. Çekinmeden, umursamadan, zaferini kutlar gibi öldüresi bir canilikle karşısında durdu ve genç kızı tek bir bakışla öldürdü.

Oysa Eymen onu neden umursadığını hâlâ anlayamıyordu. Kendisinde bir gariplik vardı. Yaşlanıyor muydu? Hayır! Kesinlikle, aksine bedeninden gayet memnundu. Lâkin şu da bir gerçekti ki, ortada yolunda gitmeyen bir şey vardı. Hissediyordu. İçindeki birisine ihanet ediyormuş gibi, onu kemirip duran bir kurt, yüreğini kuruntularla yiyip duruyordu. İçini çekerek başını sarstı. Yanındaki kadına başıyla bir jest yaptı.

Peri onun her adımını, tokmağın davulu dövmesi gibi kulağında duyuyordu. Kalp atışları onun her adımında, biraz daha zayıflıyordu. Karnı da ağrımaya başlamıştı. Öyle şiddetli bir ağrıydı ki bu, dizlerinin üzerine yıkılıp, olmayan sancının acısıyla hıçkıra hıçkıra ağmak istiyordu. Ve gözleri donakaldı.

Eymen'in *ben dün gece seviştim* diyen hırpani saçları dağılmış, gecesinin nasıl bir tecrübeyle hadsizce geçtiğini ona kanıtlıyordu. Gömleğinin hâlâ düğmeleri yarıya kadar açıktı ve gömleğinin yakasına döndü bakışları... Orada pembe bir ruj lekesi vardı. Yediği ihanet darbesini hazmetmeye çalışırken, yıkılmamak için direndi. Eymen sergilediği sakin tavırla zeytinyağı gibi üste çıkacak durumdaydı, bu da Peri'nin, alışkın olduğu bağırıp çağırmalarından ve tehditlerinden daha ürkütücü geliyordu. Dişlerini sıktığı gibi, arkasında bağladığı ellerini sıkmaya başladı. Çok değil, kısacık bir an sonra, elinin içinde bir nemlenme hissetti. Canı yanmıyordu. Sadece elinin içinden ılık bir şeylerin aşağıya aktığını hissediyordu ve tırnaklarını batırdığı etinden, geri çekemiyordu. Güzel gözleri sislenmeden hemen önce, sadece onun yüzüne bakmak için zorladı kendisini. Sevdiği adamın, hayatında, evinde ve bedeninde fazlalık olduğunu anladı. Sanki... Sanki üzerine bir deve yıkılmış, elini kolunu hareket ettiriyor, nefes aşmak için uğraşıyor ama başaramıyordu.

"Günaydın." dedi hiçbir sıcaklık taşımayan hafif sesiyle kocası, açıkça meydan okuyordu.

"Sa... Sana da... Günaydın." derken yüzüne acıyla, *Benim günüm artık hiç aydın olmayacak,* der gibi bakan gözlerini ondan çevirdi. Kocası, öylesine ilgisizdi ki sesi, hiçbir duygu ibaresi taşımıyordu. Ve lanet olasıca yakışıklı pervasız yüzünde, tek bir ifade geçidi yoktu. Pişman mı, yoksa memnun muydu? Gerçi ne önemi vardı ki... Artık, her şey bitmişti. Öyle ya, bu evcilik oyunu, uyduruktan aşk hikâyesi, işte sona ermişti. Sahneler kapanırken, kulaklarını alkış yerine, kırılan kalbinin bozuk ritmi inletiyordu. *Ne çocukluk! Nasıl inanabildim bu oyuna,* diye düşündü. Çok cesurdu. Ona neden böyle gözü kapalı inanmıştı ki? Saflığın da bir sınırı vardı, öyle ya!

Damağında, paslı bir demiri emmiş gibi metalimsi bir tat vardı. Boğazına dizilen yumrular, yüreğine sıralanan acıların yanında katlanarak çoğalmıştı. Başını yana kırıp, asansörün gelmesini sabırsızca bekledi. Zoru başarmak, hiç bu kadar felaket olmamıştı. Her saniye bir asır, bir ok gibi yüreğine batarken, sakin kalmak çok fenaydı.

"Ecem... Kahvaltıda bizi bekliyormuş." diye mırıldandı ruhsuz bir biçimde. Mutsuzluğu, utanç içindeki kıvranmalarıyla, tüm cesaretinin ve gücünün kaybolduğunu hissediyordu. Ama her şeyden

çok, onun o yakıcı okşayışlarına, kandırıcı latif flörtlerine ve istekli bakışlarına ahmak gibi kandığını belleğinden silmek istiyordu. Peri başını yana yıktı ve omzunun üzerinden sadece göğsüne baktı, zira yüzüne bakarsa, kaldıramaz, ağlardı. Son damlaya dayanmış metanetini kaybetmeden önce, başını salladı. "Ben şimdi iniyordum yanına. Gelecek misin?" Sesi titremişti. Her ne kadar kendini zorlasa da, sesini kontrol altına alamamıştı. Ağlayacağını anladığında, başını aşağı çevirdi. Kapı açıldı ve Peri can havliyle içeri girdi.

"Ben, odaya çıkacağım sonra da şirkete gideceğim. Size afiyet olsun." dedi kocası buz gibi sesiyle. Peri gerdiği dudaklarına, yalancı bir gülücük kondurdu. Oysa Eymen, onun dudaklarının titrediğini, gözlerinin cam bilyeler gibi dolmaya başladığını görüyordu. Nefesi sıklaştı bunları hissettiği için. İçinden bir şeyler çekiliyordu sanki. Can yakan, yürek burkan, nefes kesen şeyler... Peri ne kadar zorlasa da, içinde başlayan fırtınaları, acı gerçeklerin yüzüne vuran hüsranı ve hayal kırıklığını saklayamıyordu. Yüzündeki rengi bile kâğıt gibi olmuştu.

Hayata dair umutları tükenirken, kapı usulca kapanmaya başladı.

Oysa Eymen, o kısacık zamanda, saniyelerin ömründen su misali aktığını hissederken, kapı kapanana kadar donukça baktı. Zaman dursaydı ya! Ya da hayat şu anda asılı kalmasaydı... Elleri cebinde kırılasıya yumruk olurken, bedeni mıh gibi çakılmıştı olduğu yere. Öfkesini köreltmek için dişleri gıcırtılar çıkararak sıklaşıp, çene kasları seğirdi. Göğsü nefessiz kalarak şişerken bile kendini tuttu. Kapıyı yumruklamadı, merdivenleri tırmanıp peşinden koşma isteğini bertaraf etti. Biliyordu, şimdi ağlıyordu. *Ağlama Perim* demek istiyordu. Gözlerini sımsıkı kapattı. Nefesi gırtlağına dizilirken, "Ağlıyor musun?" diye acı acı inledi.

Devam edecek...

Seninle kurduğum hayalleri,
Başkasıyla yaşayabilecek kadar güçlü...
Değilim...